MUZICI ȘI FAZE

roman

Frontiera

Ovidiu Verdeș

AULA

MUZICI ŞI FAZE
OVIDIU VERDEŞ
– ediţie revăzută şi adăugită -

Coperta: Dan Zbârcea
© 2003, Editura „AULA”
S.C. AULA MAGNA S.R.L.

O.P. 11, C.P. 962, Braşov 500610
Tel/fax: 0268/31.86.47
Tel: 0268/32.66.47
www.aula.ro
Redactor: Andrei Pirău
Tehnoredactare: Viorel Ciama
I.S.B.N. 973-8206-95-2
Cartea a apărut cu sprijinul Ministerului Culturii şi Cultelor

AULA 2003

1. BRICHETA (I)

Ce fază, nene! Rămăsesem singur în staţie, la 88, şi-mi tot venea să duc mîna la buzunar, fiindcă mă făcusem cu o brichetă mişto, de la Hari. Nu era nouă; cică fusese a lu' ta-su, din tinereţe, da' părea destul de grea; cred că era de argint, şi, cînd mi-a pus-o în palmă, am rămas tablou, îţi dai seama. Ziua mea fusese hă-hăăă! – pe 13 aprilie, pe trimestru' doi, şi m-am gîndit ce zi o fi azi, da' nu era nici o zi. Adică era sîmbătă, normal, da' pînă la vacanţă mai aveam, slavă Domnului, o săptămînă; deci ne vedeam în fiecare zi, şi lunea cealaltă, pe 16, plecam în tabără, la Piatra-Arsă. Şi-atunci...? Să mor dacă-nţeleg ce-o apucase cu cadou' ăsta!

Culmea e că la şcoală au fost nişte faze destul de aiurea; era cît pe ce să ne certăm. La dirigenţie, iar se luase Popeye de mine. Popeye e profu' de sport, dirigu' nostru, şi proastele din clasă toată ziua „Vai-vai, ce de treabă e domnu' Pop şi ce nasol dacă la anu' o să iasă la pensie!", da' mie, sincer să fiu, mi se părea cam nesărat şi pisălog. Cu veşnicu' lui trening decolorat şi cîrpit în tur, cu tenişii ăia de ţăran cooperator, ce să-ţi spun, întruchipare a modestiei şi conştiinciozităţii! Cînd găsea cîte-o monedă de cinci bani pe jos, prin clasă, ofta din rărunchi, o ridica, şi începea: Ne permitem să aruncăm cu banii...? Ei bine, el, om bătrîn, nu-şi permite! El, şi pe stradă, dacă vede cinci bani, îi ia si-i pune-n buzunar; nu i-e ruşine! Cinci bani şi cu cinci bani fac, he-he, zece bani! Cu douăj'cinci de bani îţi iei un bilet de tramvai sau de troleibuz. Din zece monezi de-astea, îţi cumperi un corn; ai ce mînca în pauză, sau un creion chinezesc cu gumă...

În fine, deci gagiu' intră la oră nervos, trînteşte catalogu' şi începe să urle la mine „Ce-i cu laţele astea!?" şi cică să nu mă mir dac-o să am nouă la

purtare, că el mi-a zis de-atîtea ori să mă duc să mă tund. Am rămas mască, tăticu', pentru că îmi zisese, nu neg, da' cînd...? Hă-hăăă, tocmai pe trimestru' al doilea! Gata, nenică, am zis; mîine vin tuns, nici o problemă! Că nu ţineam în mod deosebit să-mi las păru' lung; eu am păru' creţ şi oricum nu merge să-mi las plete. Pînă la urmă nu m-am tuns, pentru că nu m-a lăsat Hari, da' nici Popeye n-a mai zis nimic, şi poftim, se trezise acum, în ultima săptămînă de şcoală, cînd toţi îşi lăsaseră păru' mare, şi Raz, şi Mitroi, şi Ierbivoru, şi nici Anton, ditamai directoarea, nu mai zicea nimic dimineaţa, la filtru. Nu-i cam absurd...?

Mă ridic în picioare, să-i explic omului că s-a ramolit, da' pînă să zic ceva, Hari şi Dana cică: Haaai, tovarăşu', lăsaţi-l, că n-are păru' mare; mai lăsaţi-l pînă săptămîna viitoare, vă rugăm noi frumooos! Penibil, neică; parcă eram un ţînc de-ăla de-a-ntîia şi trebuia să-mi ia gagicile apărarea! Strîng din dinţi şi mă uit la Hari, că ea era obsedată cu păru' şi mă bătea la cap să nu mă tund, da' Popeye oftează, priveşte lung pe geam, la terenu' lui de sport, şi începe să dea din căpăţîna aia de prost: Cutărescu...? La care toată clasa, în cor: BRÎNZĂ-BUNĂ-ÎN-BURDUF-DE-CÎINE!

... Deh, neică; domnu' Pop făcea poante puţine, da' proaste, şi zicala asta îl scutea, chipurile, să mai amintească o groază de chestii constatate de el de cînd ne era diriginte în legătură cu persoana mea. Că-s băiat deştept; îmi merge mintea, da'-s neserios; nu se poate pune bază pe mine. Citesc mult şi am talent cu caru' la română; el unu' nu se pricepe, da' aşa zice doamna Pâslaru, care nu-ş' ce comentariu de-al meu a citit odată în cancelarie, de a rămas el profund impresionat. Şi dă-i, gargară cît cuprinde cu bunică-mea, care a fost o ilustră profesoară de română, şi pasămite eu îi calc pe urme, da' ce folos dacă vorbesc tot timpu' vrute şi nevrute, de pînă şi doamna Pâslaru se plînge că-i scot peri albi? Nu-i păcat de Dumnezeu, că,

poftim, mai sînt şi băiat drăguţ pe deasupra, mai înalt ca el, şi fetele he-he, nu-ş' ce lugu-lugu, la care, normal, proteste din partea gagicilor.

Cu vorbitu' cam avea dreptate, fiindcă eu eram cu poantele; cînd era cîte-o fază prin clasă, nu mă puteam abţine, da' chestia cu talentu' la română mă scotea din minţi; ce „talent", nene, că nu scriam poezii, ca Ina, şi ce mare lucru să începi mai altfel comentariile alea, cu o întrebare sau cu un citat mai ca lumea!? şi comentariu' pe care-l citise Pâslă în cancelarie era, de fapt, dintr-a opta; anu' ăsta nu prea mă obosisem să le scriu. Gagica oricum era în extaz dacă deschideam gura şi nu-mi mai cerea de mult caietu', aşa că improvizam şi eu la derută; mă făceam că citesc.

În fine, partea proastă e că mediile erau încheiate, de luni încolo ţineam mai mult dirigenţie, Popeye ne făcea caracterizările individuale pentru nota la purtare şi pun pariu că toată săptămîna din „brînză bună" nu mă scotea. Nici o problemă, şi mie îmi sînt dragi proverbele şi zicătorile; îmi place mai ales să le amestec, la modu' „Cine se scoală de dimineaţă, Dumnezeu săi dea pedeapsă!", da' chestia cu „burdufu" ajunsese să mă obsedeze, neică: îmi aducea aminte de un caniş negru care murise otrăvit la noi la teren, în şanţu' de la moşu'. De cîte ori ieşeam la fotbal cu puştimea, ne duceam să ne uităm la el, că putrezea mişto, la soare, cu dinţii rînjiţi şi cu ochii ficşi, da' burta aia rozalie, nu ştiu cum naiba, i se tot umfla în loc să-i putrezească...

În fine, tipa de engleză era în concediu de naştere, aşa că după dirigenţie ne-am strîns rapid catrafusele şi am pornit-o în formaţia obişnuită: eu cu Hari, cu Ina şi cu Dana. Le conduceam pe Drumu' Sării, pînă la capătu' lui 88, de unde Hari lua tramvaiu' încă două-trei staţii, eu luam un 88 pînă la mine, pe Panduri, Dana mai avea puţin de mers pe jos şi Ina stătea chiar acolo, în intersecţie. Nu prea aveam nici un chef, da' era sîmbătă şi

sîmbătă ne mai opream în părculeţu' de lîngă scoală, să fumez eu o ţigară, după aia la baba cu seminţe, să se aprovizioneze Hari, mai mergeam la cîte un film, dacă era ceva mişto, şi la sfîrşit mai stăteam de poveşti şi de bîrfe, că de cînd umblam cu ele parcă mă tîmpisem, devenisem şi eu bîrfitor.

Bun, deci o pornisem noi ca de obicei şi era soare, plăcut, Hari fredona „Yesterday”, da' la un moment dat zic: Ce dracu' am, nene; sînt beat!? Că ba o luam înainte, ba rămîneam în urmă, ba luam bordura între picioare şi trebuia să ocolesc copacii prin stradă, ba mă frecam cu cotu' de Ina; parcă de ieri se îngustase Drumu' Sării. Aiurea, cînd mă uit mai bine, văd că Ina era şi ea înghesuită, numai Hari mergea ca boieroaica pe mijlocu' trotuarului, cu Dana la juma' de metru de ea. Păi seeegur: Ina era o lungană aproape cît mine, Dana în schimb era o piticanie de 1,50, şi cine-mi ieşea mie astfel în evidenţă, ca să se chiombească toţi masculii feroce de pe Drumu' Sării la ea...? Am strîns din dinţi, m-am abținut cît am putut, da' Ina tot venea peste mine şi la un moment dat i-am zis: Dă-te şi tu mai hacana, că facem scara măgarului!

... Nenică! Mi-a aruncat o privire parcă nu ştiu ce zisesem, după care a luat-o brusc la trap. Mai întîi m-am blocat, da' Hari a început să se holbeze la mine şi atunci m-am prins: Ina era mai complexată şi chestia cu „scara măgarului” o luase ca pe-o aluzie la fizicu' ei, adică-i lungană. Ce vreţi, mă nene, zic; nu vedeţi c-am ajuns în mijlocii' străzii!? Vreţi să mă calce troleibuzu'? Ţi-ai găsit; Hari a început să ridice ochii la ceruri, şi atunci mi s-a pus pata; m-am dus lîngă ea să-i zic vreo două, da' la faza asta se trezeşte şi proasta de Dana; cică: Seeegur! lete la ei, porumbieii! Şi se făcea că ne trage-n poză, fiindcă eram chiar în dreptul atelierului foto unde ne mai opream noi să ne hlizim la amărîţii ăia retuşaţi, şi adică, vezi-Doamne, de-aia zisesem eu treaba cu „scara

măgarului”, ca să trec lîngă Hari, parcă nu puteam să trec lîngă Hari cînd aveam eu chef.

De groază erau, nene; m-a apucat un rîs de-ăla isteric şi n-am mai zis nimic; începusem să mă cam satur şi de condusu' ăsta la 88 şi de toate! Serios, fiindcă eu, de fapt, cu Hari aveam ce aveam; Ina şi Dana erau mai mult de decor, da' ce naiba să fac dacă se dădeau aşa nedespărţite!? Treaba era clară, că şi lu’ Hari îi plăcea de mine, numai că fiind toată ziua la şcoală, toţi cu ochii pe noi, o cam ţineam lângă cu mîştou', cu „Ah, iubito!” şi „Oh, iubitule!”, şi din păcate povestea dura cam de multişor. Da' lasă, nene: săptămîna viitoare plecam în tabără, la Piatra-Arsă, şi acolo făceam eu cumva să rămînem o dată singuri, să-i spun păsu' meu. De asta m-am înscris, că rost de distracţie nu prea era, n-aveam nici un chef să merg cu Popeye şi cu tîmpiţii din clasă, da' mai făceam excursii şi prin munţii ăia, prin pădurile alea de foioase şi de conifere, poate apărea o ocazie să-i zic: Uite ce-i, fata moşului! Din două una, una şi cu una fac două, aşa şi-aşa, scurt pe doi!

Între timp gagicile ajunseseră în dreptul cinematografului şi m-am gîndit să mai dreg busuiocu', să nu plece Ina şucărită. Aveam ceva mălai, puteam să iau bilete de un leu cin'zeci, să fac eu cinste, numai că, din păcate, la coadă erau numai băieţi de-ăia negri, supăraţi, şi cînd mă uit la afiş: „Piedone, comisarul fără armă”, în timpu' săptămînii nu prea venea nici dracu' şi fusesem la „Cidul”, cu Sofica Loren, la „Unora le place jazz-ul”, cu papagalii ăia deghizaţi, la „Planeta maimuţelor” şi la „Marele premiu”, da' sîmbăta cinematografu' din Drumu' Sării nu prea era locu' unde să inviţi gagici. Ecranu' era tăiat cu şişu', ăia de la balcon îţi scuipau seminţe în cap, dacă ziceai ceva riscai s-o iei în barbă, plus că nu înţelegeai nimic din film. Sîmbăta trecută ne-am dus la „Călăuza” şi, după vreo zece minute, gorobeţii s-

au săturat să tot fluiere şi să urle; au urcat să-l ia la omor pe moşu' de la proiecţie, cică de ce nu bagă „Călăuza”. Nu pricepeam care-i treaba, da' afară, la afiş, nu era nici o poză, scria doar „Călăuza” de Tarkowski, şi băieţii crezuseră probabil că-i de ăla frumos, cu apaşi...

În fine, pînă la urmă mi-am luat inima-n dinţi, le-am ajuns din urmă pe gagici şi am zis: Maaamă, „Piedone”! Băgăm...? Hai, băi, că-i cu buf-buf! a zis Hari, făcîndu-se că-mi trage una la figură, da' Ina se uita în pămînt şi cică să ne ducem noi, că pe ea o aşteaptă acasă. O întreb care-i cioaca, măcar să zică de ce s-a supărat, să-mi cer scuze dacă eu eram de vină, da' iar se bagă vaca de Dana, cică: Dă-l dracu' de „Piedone”! Dacă era cu Sergiu Nicolaescu, mai ziceam...

Nenică, îmi venea să-i trag palme, fiindcă iarna trecută, tot aşa, zisesem eu să mergem la „Cu mîinile curate”, să facem caterincă, şi aluzia era clară. Atunci fuseseră nişte faze; o bulănisem eu puţin pe Hari, că la istorie lipsise lordache al nostru şi îi ţinuse locu' dementa de Nicolau, secretara de partid. Te pişi pe tine! – ne povestea ea martiriu' lu’ Horia, Cloşca şi Crişan, şi la un moment dat a luat-o razna; a început să bocească. Fără mişto: îi curgeau lacrimile pe obraz, şi-n loc să scoată frumos batista, să se şteargă, se plimba printre rînduri, îi tot trăgea cu „nojiţele” lu' Crişan, şi se uita în ochii noştri, să vadă dacă sîntem bine pătrunşi.

Stăteam cu Hari, în penultima bancă, tipa avea cizmele ei roşii, cu şireturi, şi, cînd am auzit de „nojiţe”, nu m-am putut abţine. Mi-am tras o faţă solemnă, da' cu stînga m-am făcut că-i caut nojiţele aiurea, pe sub sarafan: Dă nojiţele-ncoa', că-s trist, vreau să mă spînzur, chestii! Şi de fază, normal, da' şi de oftică, fiindcă iar i se trăsese sarafanu' pînă sus, de se holbau toţi ca la panaramă, da' ea se făcea că plouă. Domn'e, sigur, la vîrsta asta o fată trebuie să ştie să pună picior

peste picior, da' Hari cam exagera: se făcea că scrie sau că trăncăneşte cu Dana şi îi băga în boală pe blegu' de Dimache, pe Secretara', nepotu' Lu' Popeye, pe nenorociţii de Mitroi şi de Scarlat, pe toţi bulangii. Că, deh, fiind ea cea mai tare din clasă, toţi erau în limbă după ea, şi gagica „filtra" cu toţi, da' zicea că-i doar aşa, „o mască" dincolo de care nimeni nu ştie ce se– ascunde-n sufletu' ei. Mască-nemască, nu ştiu, da' treaba devenise un sport naţional: la ore toţi se făceau că se încheie la şireturi, că le-au căzut gumele, cariocile, ascuţitorile, şi scîrbosu' de Scarlat venea cu oglinjoare; îl vedeam cum lasă bale pe caiet, ca melcii. Nu-i ziceam nimic, să nu creadă că-s gelos şi aiureli de-astea, da' uneori mi se părea curvă pe bune; simţeam un junghi nasol de tot...

Deci, cum spuneam, începusem s-o bulănesc discret, pe sub bancă, şi gagica n-avea ce să facă, fiindcă Nicolau se postase chiar în faţa noastră şi nu putea să mă dea de gol. A încercat să– mi dea degetele peste cap, da' îi venea să rîdă şi n-avea forţă, aşa că pînă la urmă mi-a strîns doar palma între craci, chipurile să nu mai avansez pe interval. Am stat aşa cred că vreo... zece-cinşpe secunde şi m-a secat la ficaţi, îţi dai seama, da', bine'nţeles, după ce Nicolau s-a întors cu spatele, s-a uitat la mine scîrbită, aşa, printre gene.

Zău, neică...? Mi-am tras o mutră spăşită şi mi-am pus mîna pe bancă, în faţa ei, ca să-mi primesc pedeapsa cuvenită. A strîns din dinţi, a ridicat stilou' în aer, ca pe-un pumnal, şi ZDRAAANG! – una, cu toată forţa. Adică n-a dat prea tare, să am timp să-mi trag mîna, numai că eu nu mi-am tras-o. Aşa, de nebun!

Mi-a făcut o gaură de toată frumuseţea, nene; mai am urma şi acum, da' tot ea s-a speriat mai tare, – lacrimi, pansamente, spirt medicinal pe-acolo, – şi după ore, de la faza asta, am zis eu să mergem la „Cu mîinile curate". Ina şi Dana au venit şi ele, normal, da'-n sală era frig ca dracu',

lîngă noi, în dreapta, erau nişte băieţi care puţeau nasol, şi Hari s-a băgat mai în mine. M-a luat cu lugu-lugu, „Te mai doare?”, nu-ş' ce; eu tot cu mişţou', „Un fleac, don Semaca; m-ai ciuruit!”, da' la un moment dat mi-a luat mîna şi mi-a pus-o pe bulane, pe sub paltonaş, cică: Na, din moment ce ţii atîta, da' numai pîn-aici, şi numai de data asta; O.K.? Bun, clar că făcea pe nebuna, să aibă tot ea ultimu' cuvînt, da' Ina şi Dana erau la juma' de metru, şi... – ooof, Hari-Hari!

Adică ce-atîta „Hari-Hari”, domn'e; ia mai...! Şi, de fapt, o cheamă Ariadna; de unde şi pînă unde „Hari”, cu „H”!?... Ha-ha-ha! – o mai cheamă şi Graţiela, tată; odată i-am luat eu actele la control, pe şestache, şi, cînd îi deschid buletinu', văd acolo „GRAZZIELLA”, cu doi de „z” şi doi de „l”. Am rîs de m-a durut burta şi normal că nu m-am putut abţine; am luat-o pe după umeri şi: Ce mai faci, măi Grazziella; care mai e viazza ta...? S-a băşicat nasol de tot, nene; a început să ţipe, să dea la gioale, şi mi-a zis „Ce vrei, băi Costică!?”

Pe mine mă cheamă Constantin, ca pe taică-miu şi pe bunică-miu, da', fiind prea lung, toată lumea îmi zice Tinuţ, şi pe-acasă, şi pe la şcoală; numai Hari îmi zice „Tin”. Aşa i se pare ei mai sexy, fiindcă „Tinuţ” cică e nume de copil. Are dreptate; ai mei s-au obişnuit cu „Tinuţ” de cînd eram mic, da' ce naiba să fac dacă – virgulă – „Constantin” e-atît de lung şi sună, nu ştiu cum, prea pompos...?

În orice caz, „Costică” nu-mi mai zisese nimeni pînă atunci, aşa că am luat-o puţin de guler: Măi fetiţo, tu ştii unde-s ăia care au cutezat să-mi zică mie „Costică”...? Îţi zic io: odihnesc la nu-ş' cîţi metri sub glie, aşa că, vezi, ai grijă!... Ăăă, că şi ăia care i-au zis ei „Graţiela” ard în flăcările iadului, fiindcă asta a fost ideea lu' vaca de mă-sa. În fine, pînă la urmă ne-am împăcat şi a rămas să ne zicem pe viitor numai „Tin şi Hari”, da' suna cam aiurea, nene; parcă eram „Tom şi Jerry”. Culmea e că – virgulă – „Costică şi Graţiela” nu

suna rău, adică suna ca la balamuc, normal, da' în orice caz mai mişto decît „Tin şi Hari” sau decît „robii lu' Dumnezeu Constantin şi Ariadna”.

În fine, dă-le dracu' de nume; de fapt, altceva vroiam eu să spun. Mie îmi plăcea în general Hari, da' mă cam enerva cînd îşi dădea aerele astea de mare femeie. Gagica era cea mai tare din clasă, da' la noi, la A, parcă se strînseseră toate nasoalele, neică, toate tocilarele, si, normal, cînd a apărut ea anu' trecut, într-a opta, şi a început cu talentele, au căzut toţi pe spate, da' tipa nu era o frumuseţe de-aia să nu-ş ce. Adică era drăguţă: brunetă, tunsă paj, cu ochi albaştri, uneori mi se părea nemaipomenită, da' ochii îi avea cam bulbucaţi; cînd se holba la tine parcă îi ieşeau din orbite, dinţii erau prea mici; cînd rîdea, i se vedeau gingiile, şi uneori îi apăreau nişte pete dubioase pe piele, cică era alergică la... nu mai ştiu la ce.

Mie îmi plăcea, cu toate defectele ei, da' avea baftă cu nasoalele din clasă, fiindcă nu vreau să zic de Ella de la a douăşpea – una care n-avea taine, se ţinea cu un doctor de treij' de ani; venea gagiu' s-o ia cu maşina de la scoală – da' era Svetlana, neică, rusoaica aia de la a zecea B, care avea diabet şi-n pauze îşi făcea insulina pe-afară, prin curte. Dementa a venit odată la mine, şi-a crăcit decolteu' de la sarafan, şi cică: Spune şi tu, măi cutare, cum să înfrunt io viaţa cu pieptu' ăsta slab? Pe mine, în principiu, mă cam oftică genu' ăsta; prea îi trăgeau toţi că „Maaamă, cînd apare Svetlana îţi pică păru', îţi pică plombele!”, şi am vrut să-i zic ceva, să nu fiu figurant, da' mi-am muşcat limba de am văzut stele verzi, şi după aia, la oră, a început să mi se clatine o plombă pe bune, nu de banc.

Deci, la Hari mă enerva chestia asta, că prea juca teatru, şi după faza cu „Piedone”, cînd a văzut că vreau să vorbesc serios cu Ina, de unde făcea pe îmbufnata pentru prostia cu „scara măgarului”, a venit, m-a luat de braţ şi se tot hlizea cu proasta de Dana, dacă să-mi zică sau nu nu-ş' ce mare secret.

M-am făcut că plouă, da' a început să mi se bage în suflet, să se holbeze cu ochii ăia la mine, şi cică: Ne scrii şi nouă în caiete? M-am prins imediat care-i treaba, da' zic: în ce caiete, dragă; iar vrei să-ţi fac tema la română? Că, deh, în prostia mea, îi făceam ei comentariile la română; de-aia nu mai aveam timp să le scriu pe-ale mele. Nu, băi prostule, face; în caietele noastre de amintiri!

... Ooof, Doamne! Clar, mai aveam numai o săptămînă de scoală şi Hari îşi făcuse oracol, că ea venise anu' trecut cu moda asta. S-au luat toate proastele după ea, şi-au făcut caietele de– alea cu poze, cu „Ce este viaţa?", „Ce este dragostea?", cu floricele şi poezioare la sfîrşit, şi trăgeau de noi, băieţii, să le completăm. Iţi dai seama ce-a ieşit; eu am scris la mişto, normal, da' alde Scarlat, Mitroi şi Mobutu au băgat numa' porcării de-alea cu roşu, să rămînă în veci, şi fraierele s-au dus cu lacrimi în ochi la tovarăşii', cică „Băieţii ne-au stricat caietele". Noroc că Popeye a fost şi el o dată pe fază; cînd s-a prins despre ce caiete e vorba, cică: Eee, las'că vă faceţi voi altele!

Aia e, nene; îmi făcusem iluzii pierdute că anu' ăsta scap, fiindcă schimbaseră doar tactica: nu le mai dădeau să circule prin clasă, ni le băgau pe şest, numai ăstora ca mine, care „meritam", şi, dacă ziceam că nu vreau, parcă văd că începeau cu „Haide, prieten drag, cine ştie ce ne mai rezervă viaţa, cine ştie dacă pînă la anu' nu-ş' ce". Chestia e că la mişto nu ţinea să mai scriu – riscam să se oftice şi, după aia, ce făceam în tabără? – da' nici să bat cîmpii că viaţa e-o lungă călătorie şi iubirea e-o floricică pe cîmpii parcă nu-mi venea.

... Aoleo, chiar: iubirea! Mai mult ca sigur erau întrebări de-alea cu „Pe cine iubiţi?" şi „De ce?", şi ce naiba făceam? Că îmi plăcea mie de ea, da', orişicît, nu-i cam penibil să-i tragi cu „iubirea" într-a noua? Adică, I don't know, da' nu vedeam rostu', doar nu era să mă apuc să-i fac declaraţii în oracol, să le citească toţi. Am început s-o scald; am

zis că bine, O.K., da' să mi le dea mai bine luni, că-n week-end am treabă, da' mi-a aruncat o privire tulbure şi cică: Bineee! Aveam ceva pentru tine, da' nu ţi-o mai dau.

M-a făcut curios, normal, şi am sărit pe ea: Pentru mine...? CE? CE? CE? Hai că ţi-o dau, face, da' fii atent că mă superi! A scos din buzunaru' de la sarafan o cutiuţă neagră şi, cînd mă uit, bricheta, neică! Am rămas tablou, îţi dai seama, şi atunci mi-a pus-o în palmă şi a zis că a fost a lu' ta-su, da', dacă-mi place, mi-o dă mie, să nu mă mai vadă că umblu ca disperatu' după foc.

... Deh, neică, mai zi ceva dacă poţi! I-am mulţumit frumos şi am pupat-o, că mi-a întins obrazu', după care am zis: Bine, daţi caietele-ncoa', că... AHHH! VĂ UMPLU DE AMINTIRI, SĂ MOR IO! Am scăpat ieftin; Dana a zis că pe-al ei mi-l dă luni, ca să nu mă obosesc prea tare, aşa că am băgat bricheta în buzunar, am pus oracolu' în geantă, şi la sfîrşit a fost un moment de– ăla mai ciudat, ne-am ferit privirile, că nu mai ştiam ce să spunem. Pînă la urmă Hari a băgat un „Bine, şi acestea fiind zise...”; asta era expresia ei la despărţire, şi atunci m-am dat lovit în aripă, m-am întins s-o mai pup o dată, da' a rîs, mi-a pus mîna-n piept şi cică nu, că ne vede domnu' Pop.

Avea şi ea dreptate: Popeye stătea chiar acolo, în intersecţie, şi ce-ar fi zis dacă-i dădea careva raportu’ că elevii lui se pupă pe stradă în repetate rînduri, ziua-n amiaza mare? Nu ştiu, probabil ar fi zis: Care elevi; brînză-bună ăla...? Lasă-l să se pupe, că tot nu rezolvă nimic...

2. LA HERCULANE

Patru şi jumătate, neică... Stăteam de vreo zece minute în staţie şi la capăt era un 88, da' şoferu' nici gînd să se urce: stătea la taclale pe-afară, cu nişte itebiste. Îmi venea să-mi aprind o ţigară, că mai aveam vreo trei chinezeşti şi-n jur nu era nimeni, da' mi-era să nu pornească, să trebuiască s-o stopez, şi nasol totuşi că n-aveam nişte ţigări mai ca lumea să inaugurez bricheta.

... BA DA, NEICĂ, BA DA; CUM N-AVEAM!? N-aveam la mine, da' aveam KENTANELE de la ascunzătoare; cum naiba uitasem!? Două kentane şutite de la taică-miu, din pachet, pe care le pusesem la hidrantu' de la patru, unde ţineam ţigările bune. Chinezeştile le puneam sub canapea, la mine în cameră, da' astea „King Size" le puneam acolo, să n-o aud iar pe maică-mea: După-ce-că-fumezi-mai-eşti-şi-hoţ!

... AOLEO, IA STAI AŞA! Prost eram, neică; prost făcut grămadă: fumurile lu' Hari!!! Deci asta era chestia: într-a opta fumam numa' Kent şi Marlboro; pe-atunci încă se găseau şi taică-miu nu trecuse pe albaneze, da' aveam un Ronson mişto şi Hari venea la mine să-i dau fumuri. L-am pierdut, din păcate; cred că mi-a căzut din buzunar la fotbal, da' uite că îşi amintea, domn'e, fiindcă atunci vorbisem noi prima oară.

Tipa era nouă, de-abia venise în şcoală de cîteva zile şi stătea numai cu Ina şi cu Dana, da' odată, în pauza de la zece, m-am dus eu în spate, la fumat, şi – ţac! – mă trezesc cu ea şi cu Dana, cică: Salut! Am venit în inspecţie. Ia, ce ţigări ai? Restu' tipilor au rămas mască, că proastele de la noi din clasă nu fumau, şi n-aveam decît două kentane, tot ca acum, da' am zis să fiu domn şi m-am executat; am scos a doua kentană şi am servit-o.

„Vaaai, tu, ai Kent!”, nu-ş' ce pe-acolo, da' cică n-are chef să fumeze şi să-i dau doar un fum de la mine. Bine, fata moşului: îmi aprind kentană şi i-o întind, da' cică nu, să i-o ţin eu, să nu i se îngălbenească degetele. Ăştia, normal, au început să-şi dea coate, fiindcă nu ţi se îngălbeneau brusc, de la primu' fum, şi-atunci mi s-a aprins şi mie beculeţu': Ia stai, mă nene, zic; ce vrea asta de la sufletu' meu...?

I-am întins iar ţigara, frumos, cu filtru' spre ea, da', cînd s-a aplecat să tragă, – bîc! – i-am făcut poanta cu trasu' de la buze, ca să apuce în gol. „Aaai, mă!” – chestii, fiţe, bate din picior, da' cică: Mai vreau o dată!... Băi fratele meu, şi mă apucă strîns de încheietură, îşi lipeşte buzele de degetele mele, trage cu sete vreo... nu ştiu cîte secunde, după care îmi aruncă o privire de-aia, ţîţă de mîţă. Deh, fazele lu' Hari, numai că bulangii ăilalţi au început imediat cu „Aaah!” şi „Oooh!”, şi m-am cam blocat, îţi dai seama.

Necazu' e că fraiera habar n-avea să fumeze şi, după ce mi-a aruncat privirea aia de mare vampă, a rămas cu fumu' în gură. Căcarea lumii: se holba ca disperata, îşi umfla nările de ziceai că-i viţica aia de pe pachetele de brînză de vaci, şi la sfîrşit cică – Puaaah! – cu zgomot. S-a strîmbat, adică nasol, nu-i place, s-a frecat la ochi, nu-ş' ce, da' cică: Hai, acuma fă-ne cerculeţe, să vedem care ţine mai mult! Adică ei şi lu' Dana, ca să se ia la întrecere. Ce naiba să fac; m-am executat iarăşi, chit că era penibil, şi pe-ale ei le-am făcut special mai mici, mai compacte, să plutească mai mult. A început să chiuie, să aplaude, mai şi băga degetu' prin ele, de papagalii ăia făceau feţe-feţe şi, după ce s-a cărat, m-au luat la mijloc, cică: Nu fi fraier, băăăi; asta nu mai e virgină de mult!

... Mda, virgină-nevirgină, uite că don' şofer şi-a consultat ceasu', le-a zis ceva drăguţ itebistelor, care s-au făcut că-l iau la şuturi, şi s-a urcat la volan, la datorie. Am aşteptat să tragă în staţie, m-

am suit, mi-am compostat biletu', m-am aşezat la spate, la geam, şi am scos bricheta, să mă mai uit puţin la ea. Era mişto, netedă, rotunjită pe la colţuri, şi ia uite cum strălucea la soare; pe bune, cred că era de-argint! Am aprins-o şi a trebuit să-i palmez flacăra; altfel nu se vedea deloc, da'... chiar, nene; ce coincidenţă! Azi-noapte am visat că plecam în tabără, la Herculane. În vacanţa de primăvară fusesem tot într-o tabără, la Herculane; o porcărie sinistră, da' drumu' cu autocaru' a fost mişto: m-am aşezat lîngă Hari; tipa stătea la geam, şi bătea soarele, tot aşa...

Nu se-ntîmpla mare lucru: la început, Hari trăncănea cu Ina şi cu Dana „la vorbitor”, adică prin despărţitura aia dintre fotolii, că astea stăteau în faţa noastră şi nu le vedeam, îşi băgase capu' acolo şi dă-i – hi-hi, ho-ho, chestii! – pe mine se făcea că mă ignoră, da' pe la Otopeni îşi scotea pulovăru' – era cu pulovăru' ei bleu, de mohair – se lăsa la tricou şi se lipea cu bulanu' de bulanu' meu. Era în blugi, nu în fustă, da', orişicît, îmi plăceau fazele astea cînd zicea ea că n-o face expre...

Pe la Brazi, la sonde, termină cu Ina şi cu Dana şi se rezemă de spătar; se făcea că abia atunci observă chestia cu bulanu', şi şi-l trăgea... Zicea că i s-a făcut somn şi începea să se foiască, să-şi caute o poziţie de dormit, da' nu găsea şi atunci îşi sprijinea capu' pe umăru' meu; îmi poruncea să stau aşa, să nu care cumva să mă mişc, parcă eram pernă, da' se lipea mai ca lumea de mine, cu tot corpu', şi asta era tot: nu vedeam dacă doarme, fiindcă nu puteam să-i văd faţa, da' mă făceam şi eu că moţăi şi era plăcut: soare, linişte, nu se mai auzea nici motoru' autocarului; parcă pluteam sau zburam...

Adică, nu ştiu, după aia parcă mai era ceva, o aiureală – eram singur, la mare. Şi era noapte; se-auzea muzică şi era ceva cu o trupă pe undeva, pe-o faleză... – da'-i absurd: ce naiba să caut cu Hari, la mare, că mă duceam cu ai mei, şi asta – hă-

hăăă! – abia prin august...? M-am ofticat, am vrut să visez mai departe, da' mă culcasem cu geamu' deschis, cu draperiile trase, şi m-a trezit soarele, îmi bătea direct în ochi, şi degeaba m-am întors cu faţa la perete, să-mi termin visu', că transpirasem nasol de tot şi m-am trezit.

... Deci, o aiureală, da', orişicît, partea cu Hari era mai mişto decît în realitate. Plecarea la Herculane fusese într-o luni şi treaba cu pulovăru' de mohair o ţin minte pentru că era prima oară cînd o vedeam îmbrăcată normal, fără uniformă. Ne adunasem pe strada din faţa şcolii, cu părinţi, cu bagaje, cu chestii, şi, cînd au apărut autocarele, ăştia au început sa se bucure ca tembelii fiindcă nouă ne dădeau primul autocar, un Sanos portocaliu, şi ălălalt, cu care mergea a zecea, era un jeg de Setră veche. Scandal pe-acolo; s-au repezit toţi să prindă locuri în faţă şi blegii de Tomiţă şi Mobutu au rămas înţepeniţi în uşă, că n-au încăput amîndoi: stâng! Şoferu', un slăbănog cu mustaţa pe oală, s-a sculat tacticos şi i-a tras, nene, un brînci lu' Tomiţă, de a căzut ăsta cu spatele, a dat cu ţeasta de asfalt. Nasol; şoferu' celălalt era un grăsan simpatic, da' asta-i viaţa, nu se putea şi autocar mişto şi şofer de comitet...

În autocar, a intervenit Popeye; a început el să ne aşeze frumos, doi cîte doi, la întîmplare, şi făceam spume, că m-a pus cu o proastă, una Rusu. Nooo, tată, zic, nu se poate! Am aşteptat să treacă gagiu' pe interval, să ne numere, cu şepcuţa lui fistichie, de cerşetor, şi bîc! – m-am mutat rapid lîngă Ben şi Piciu. În fine, au izbucnit toţi în urale, parcă nu ştiu unde plecam, la Miami, şi i-am dat drumu'. De la înălţimea aia se vedeau curţile de pe strada şcolii: lumea ieşise în prag, să se uite, cîţiva puradei în chiloţi ne făceau cu mîna şi cîinii lătrau şi se smuceau în lanţuri. Şi nu-ş' ce, tai-tai! – le-am dat niţică muie la toţi; aşa, de kiki, fiindcă noi plecam şi ei rămîneau în Bucureşti.

Am stabilit cu Ben şi cu Piciu să stăm împreună în cameră, după care – ţac! – m-am mutat lîngă Hari. Am băut nişte limonadă de la Ina, din termos; Hari trăncănea cu Ina şi cu Dana; de fapt, la început, toţi trăncăneau, da' după vreo oră i-a furat peisaju' şi s-a făcut mai linişte. Tona, adică grăsana de Toma, a vrut să dea tonu' la un cîntec, în faţă, şi cîteva proaste s-au luat după ea, da' le-a liniştit scîrbosu' de Scarlat cu-o rîgîială de-a lui. Atunci au urmat momentele alea de linişte şi de soare plăcut, cu Hari care se lipise de mine. Am stat ce-am stat aşa, da' pe la Comarnic mi-am scos tricou' pe-afară, peste pantaloni, şi m-am cărat în faţă, că mă cam excitasem. Am văzut nişte berze pe cîmp, o locomotivă cu aburi, şi ceva mai tîrziu m-am întors la locu' meu, da' figura nu s-a mai repetat: Dana halea, Ina făcea rebusuri şi Hari dormea pe bune, cu tîmpla rezemată de geam.

În fine, drumu' a fost cum a fost, da' la Herculane a început coşmaru'. Scîrba aia de şofer s-a pierdut pe drum de celălalt autocar şi ne-a lăsat la vreo zece kilometri de locu' de cazare. Ne dăm noi jos şi începe bulibăşeala: era o zi nemaipomenită, senin, frumos, da' rece; soarele nu încălzea deloc şi munţii parcă erau puşi sub sticlă. Nu ştiu, poate era şi chestia că veneam de la poluarea din Bucureşti, da' toţi parcă eram buimaci: clipeam, ne împleticeam cu bagajele – gagicile aveau tot felul de valize, genţi, sacoşe şi tăşculiţe şi, deh, trebuia să le-ajuţi – am tot bîjbîit pînă la căminu' ăla sportiv, că nimeni nu ştia pe unde vine, şi am ajuns frînţi, terminaţi.

Acolo era un fel de terasă fără scaune, iară nimic, şi ne-am trîntit pe jos, care pe unde apuca. Popeye şi cu Nedelea, diriga ălora de la a zecea, s-au dus să parlementeze cu „gazdele noastre” şi dă-i, nene, aşteaptă pînă-ţi vine rău, pe betonu' ăla, de ne ieşea os prin os. După vreo cinci minute au apărut sticlele, care cu ce venise de-acasă, ne-am aprins cîte-o ţigară pe şest, şi, cînd s-a întors

madam Nedelea şi s-a proţăpit în prag, cu lista noastră în mînă, eram deja groghi. Circu' dracu': cică să spună fiecare cu cine vrea să stea, da' mai întîi fetele, că ele or să stea la etaj şi băieţii la parter. Huooo! La oase!, chestii; un şmecher de la a zecea, cică: Da' liftu' merge...? La care, Nedelea, cu o voce de-aia spartă, de cumătră: ÎZ DAU IO UN LIFT, GEORGESCULE, DE N-O SĂ PO' SĂ-L DUCI! ŞI FĂRĂ ŢIGĂRI, BĂUTURĂ-N CAMERE ŞI ALTE PROSTII! Rîsete, nu-ş' ce, şi toată lumea, în cor: Da' ce se-nţelege prin „alte prostii”? PRIN ALTE PROSTII SE-NŢELEGE ALTE PROSTII; AŢI ÎNŢELES!?

Am înţeles, neică; am luat cheile şi ne-am dus să despachetăm, da' eu cu Ben şi cu Piciu am nimerit un jaf de cameră, cred că cea mai nasoală din toate: îmbîcseală, pereţii cu igrasie, chiuveta înfundată, soba crăpată, pături şi cearşafuri slinoase; cred că aveau şi ploşniţe, că dimineaţa mă trezeam plin de ciupituri pe picioare, înjurăm pe-acolo, trîntim, bufnim degeaba şi pînă la urmă scoate Ben o sticlă de palincă, ne trîntim în paturi şi încingem un pocăraş.

La două, masa de prînz. Ne bagă pe toţi într-o sală parcă era o cazarmă, cu ciment pe jos, cu un ghişeu dubios, cică „BAR”, cu ghirlande jegoase, rămase de la Revelion, şi o lozincă cu „La mulţi ani!”, unde mirosea a ciorbă la cazan, ţuică, vin fiert şi lemne sau cărbuni de foc; un amestec de ţi se-ntorcea stomacu pe dos. Felu'-ntîi: o zeamă lungă cu foloştoace de ceva prin ea. Felu' doi: nişte zgîrciuri albicioase într-un sos de roşii scîrbos, cu pieliţe, că atunci mi-am dat eu seama ce greşeală făcusem...

Dimineaţa mă sculase maică-mea la şase şi mă înnebunise cu pisălogeala: să fiu atent unde pun picioru', să nu umblu dezbrăcat, să-mi leg fularu', să-mi pun fesu', să iau saprosan dacă mă deranjez la burtă, lămîie dacă mi-e greaţă şi aşa mai departe. Eram cam prost dispus şi, la plecare, cînd

mă duc în vestibul, lângă rucsac văd două pungi cu mîncare. Mi s-a pus pata şi i-am zis că nu mă duc nicăieri cu pungi, ca la piaţă, da' a început cu văicăreala şi cu rugăminţile, cică nu-i mare lucru: numai cîteva chifteluţe, cîteva şniţele cu pesmet, cum îmi plac mie, copanele de pui, un borcan de zacusca, jumătate de pîine şi nişte bombonele. Aoleo, zic, şi-n cealaltă pungă!? Aaa, numai zahăru', lămîia, checu', termosu', briceagu' elveţian cu furculiţă, nişte şerveţele şi hîrtia igienică...

Zău, neică; şi scobitori nu mi-ai pus!? Turbam, îţi dai seama, da' la un moment dat mi s-a aprins beculeţu': la şcoală, în spate, în boscheţii de la terenu de sport, o aveam pe Tovarăşa, căţeaua noastră, care făcuse de curînd pui. Era simpatică, în pauze ne jucam cu ea şi cu puii, şi am zis că mai bine îi dau ei haleala decît s-o arunc la gunoi. A dracu', parcă mă aştepta, nene: cînd am văzut-o cît e de hămesită, cum dă din coadă şi cum prinde chifteluţele direct din aer – cleof! – n-am rezistat; mi-am păstrat numai dulciurile. Deh, era prima tabără în care mă duceam şi, la Herculane, cînd am văzut zgîrciurile alea dubioase, m-a apucat jalea, da' prea tîrziu. Noroc cu gagicile, nene, că şi ele veniseră cu de toate şi nu mîncau mai nimic; parcă special pentru mine căraseră tot potolu'. Adică pe dracu' „noroc”; tocmai asta-i chestia...

După masă, m-au invitat la un ness, şi cioc-cioc! – Ce mai faceţi fetelor?, nu'-ş ce – da', cînd am văzut camera, să-mi pice freza. Aveau parchet pe jos, tăticu', nu linoleu' de-ăla jegos, ca la noi; paturile erau netezite frumos, cearşafurile albe, scrobite, aduse de-acasă, normal, şi mirosea a gagici, adică a spray-uri şi săpunuri bune. Pe masă, un bucheţel gigea de flori, într-un borcan, şi, între geamuri, – GLUBS! – zeci de pachete, pacheţele şi borcănaşe cu şniţele, salată de boeuf, zacusca, muştar, brînză topită, şuncă de Praga, conserve cu pate de ficat, prăjiturele, chec şi ciocolată. Am dus-o ca boieru', neică, nici nu m-am atins de

porcăriile ălora de la masă, de macaroanele lor cu zahăr la desert, da' asta a fost greşeala vieţii mele: m-am aciuat la gagici, şi, într-un fel a fost mişto; ziua stăteam la taclale, la poveşti, da' mă ofticam că nu apare nici o ocazie să rămîn singur cu Hari, şi de unde dracu' să apară, dacă eu mă ţineam ca scaiu' de ele? Adică era un cerc vicios; şi ele trăgeau de mine să mai stau şi mă îndopau cu de toate, da', orişicît, dacă zici că-ţi place o gagică şi vrei să fii pe bune cu ea, o dai dracu' de haleală; nu aşa procedezi...

Îmi făcusem planuri măreţe pentru vineri, penultima zi, fiindcă Popeye şi Nedelea se cărau la nu ştiu ce simpozion judeţean, după care şpriţane, mese festive, chestii; scăpăm de ei pînă dimineaţa. Mă gîndeam: nu se poate, diseară, la discotecă, e momentu', că pînă atunci numai discotecă nu fusese. Ăia de-a zecea aveau ceva casete şi benzi, venisem şi eu cu nişte chestii mai de Doamne ajută, da' omu' de la munte – aşa-l poreclisem pe barman, fiindcă ziceai că fugise dintr-o vitrină, de la Antipa – avea o rîşniţă de casetofon şi două casete care-i plăceau lui; una cu Abba şi cealaltă cu muzică italienească, şi numa' pe alea le punea.

Pe la opt, el şi cîţiva băieţi mai destoinici trăgeau mesele la perete, puneau scaunele pe margine, şi, în curînd pe ecrane apăreau primii papagali, puşi la ţol: îşi luau cîte-un Quick de la bar, întrebau de nu-ş' cine, se uitau puţin la ring, mai ieşeau pe-afară, mai se-ntorceau; fandoseli de-astea. Pe la opt jumate, cîteva proaste începeau să danseze între ele, de nebune, în treninguri; pe la nouă apăreau barosanii de la a zecea, se mai încălzea puţin atmosfera, şi omu' de la munte punea în funcţiune orga sa de lumini. Căcarea lumii, nene! Nu ştiu de unde făcuse el rost de trei faruri de-alea de semafor, cred că le şutise noaptea dintr-o intersecţie, da' clipeau în ordine, fără nici o legătură cu muzica: pe roşu stăteai frumos, pe galben o invitai pe gagică, şi pe verde dansai.

Partea proastă e că toţi intrau şi ieşeau, de la noroiu' de pe tălpi se forma un fel de mîzgă nasoală pe ciment, aşa că dansai ce dansai şi odată – baaang! – te trezeai cu cracii-n sus; dimineaţa, la prima oră, toată lumea îşi spăla blugii la pîrîu...

În fine, veneau bluzanele, da' ce dans la sentiment şi figuri, că madam Nedelea se aşeza pe-un scaun, în colţ, cu baticu' ăla de ţaţă pe cap, şi tot timpu' se chiombea la noi şi se apleca să vorbească la ureche cu administratoarea şi cu fetele de la bucătărie. Dacă dansai mai strîns sau încercai şi tu o chestie, imediat „Ă-hîm, ă-hîm!”, scheme; omu' de la munte, şi el, ştergea pahare după tejghea şi se uita la noi ca la nişte gîngănii, şi cam asta era: pe la unşpe făr'-un sfert tăia orga, pe la fără cinci dădea încet, şi la fix – stingerea! Deci, clar că mi se pusese pata şi mă gîndeam: Nenică, nu mă interesează; diseară bag muzica mea, dansez numai cu Hari şi o rezolvăm noi cumva, că aşa nu se mai poate!

Sanchi; a fost cea mai tîmpită zi din toată tabără, să n-am parte! Numai ghinioane am avut, nu ştiu cum dracu', şi prima chestie, dimineaţa, era să rămîn chior de-un ochi. Era o zi nemaipomenită şi Ina cică să mai facem şi puţină mişcare, că descoperise ea un loc mişto, cu zăpadă, unde puteam să ne dăm pe pungi. Zis şi făcut: am luat-o prin pădure, pe o potecă, şi după vreo zece minute am ajuns la o vîlcea cu zăpadă curată şi pufoasă. M-am dat eu primu', să fac pîrtie, şi, după vreo trei curse, bătătorisem derdeluşu' excelent, da' nu le-am mai auzit pe gagici. Mă, zic, ce mama dracu'...?

Mă apuc să urc pieptiş, da', cînd mai aveam cîţiva metri, – tan-ta-naaa! – au început să dea cu bulgări... Aşa că, trei contra unu!? M-am supărat, am luat o tonă de zăpadă în mîini şi pe Hari am prins-o uşor, că se împotmolise într-o groapă cu zăpadă. Nu, pliz, că-i rece, că-i murdară! – Prea tîrziu, fata moşului! Am săpunit-o bine pe faţă şi pe gît, i-am băgat un bulgăre pe sub pulovăr, să-l

topească între ţîţe, da' m-am trezit cu alelalte două pe mine. Dana mi s-a trîntit peste picioare, Ina vroia să mă apuce de mîini şi avea destulă forţă, nene: m-am suit pe ea, i-am pus un genunchi în piept, da', nu ştiu cum naiba, mi-a scăpat un deget în ochi de am văzut roşu. Cîteva secunde am crezut că mi l-a scos de-a binelea şi m-am întins pe spate, că ustura nasol de tot, da' tîmpita de Hari cică: Hai că n-ai nimic; nu te mai face!

În fine, ochiu' era roşu ca la balamuc, da' ne-am întors la cămin, după-masă am urcat iar la ele-n cameră, la ness-uri, şi am cumpărat de la bar o sticluţă de două sute de „Milcov", că mergea după zăpada aia. Gagicile se puseseră la treninguri – Hari roz, Ina alb şi Dana albastru, de ţărancă – şi, cînd am apărut, Hari s-a cocoţat rapid în pătuţ, cu genunchii la gură, să nu-şi piardă farmecu'. M-am întins şi eu, Ina mi-a examinat ochiu', mi-a pus cîteva picături de nu-ş' ce, după care am scos sticla din buzunar şi am răcnit: Hai la Milcov, cu grăbire! Le-am întrebat cum preferă, în ness sau separat, da' Hari cică ştie ea de ce am adus coniacu': ca să le-mbăt şi după aia să profit de ele. Am zis că ba dimpotrivă, ştiu io de ce nu vor să bea, ca să mă îmbăt de unu' singur şi să profite ele de mine, că de-aia mi-au scos şi ochiu'. Hi-hi-hi, ho-ho-ho, chestii; cică oare nişte femei ar putea să violeze un bărbat...? Gata, nenică, zic: să-nceapă violu'!

Ne-am descălţat, ne-am suit toţi în pat la Hari şi a rezultat o combinaţie de şosete, ciorapi de lînă, ciorapi de mătase şi bărbăteşti. Am început să ne comparăm labele şi Hari s-a ofticat că ea le avea cele mai mici, şi a tras pătura. Ne-am întins mai bine, am mai tras nişte gîturi de „Milcov", direct din sticlă, şi am început cu bancuri şi amintiri din copilărie; parcă eram nişte bolnavi de-ăia, într-un sanatoriu. Pe la şapte, au vrut să mă expedieze, să se schimbe pentru discotecă, da' am zis că nu plec nicăieri; mi-e lene, şi să se schimbe, că mă întorc

cu spatele! Dă-i, discuţii pe-acolo dacă se cuvine ca nişte fete să se dezbrace în aceeaşi cameră cu un băiat şi Hari s-a răstit la mine să-mi pun pătura-n cap şi cică, dacă îndrăznesc să mă uit la ea, nu mai vorbeşte în viaţa ei cu mine şi mă spune şi lu' tovarăşu'! Aoleo, zic, bine, frumuseţea pământului, da', dacă nu îndrăznesc nimic, n-o să zici că-s papagal...? Ăăă, că nu, adică, hi-hi-hi, ba da, da' gata; capu' la cutie!

M-am întors cu spatele, m-am făcut că-mi trag pătura peste cap, da' fraierele nu s-au prins că în colţu' camerei era o oglindă-oglinjoară în care puteam să mă chiombesc la marele fix. Mare lucru nu puteam să văd, că nu se dezbrăcau de tot, şi oglinda era pusă cam cîş; nu le prindea decît pînă la brîu, da' aşa, de fază... Chestia e că dura cam mult, neică, fiindcă nu erau hotărîte cu ce să se îmbrace şi tot şopocăiau: să scoată bluzele, fustele şi pantofii mişto, sau să rămînă cum sînt? În treninguri, fată? Eşti nebună!?...Bluza albă şi raiaţii negri sau în blugi şi cu pulovăru' ăsta?...Tricou' roşu şi fusta sau cămaşa în carouri şi blugii?...Rochia tricotată, ciorapii negri şi pantofii italieneşti, sau adidaşii pe picioru' gol? Mă uit la ceas pe sub pătură şi se făcuse opt şi ceva. Hai, domn'e, zic, mai repede, că mi s-a terminat oxigenu'! Ţi-ai găsit; Hari cică „Rezistă, iubitule!”, da' iar au luat-o de la capăt, parcă se duceau la nu-ş' ce sindrofie, nu la parter, în jegu' ăla de cantină, şi de mine uitaseră complet.

În fine, după lupte seculare Ina şi Dana au terminat, da' Hari nici nu începuse; de-abia îşi călca bluza. Ina a zis că se duce înainte, să bea un suc, la care şmechera de Dana şi-a amintit şi ea că trebuie să-i ducă fierbătoru' lu' Toma Alimoş. Că aşa făceau, din cînd în cînd ne mai lăsau şi singuri, da' numai cinci minute, să nu care cumva să Doamne-păzeşte. Am rămas cu Hari, da' asta m-a luat pe mine la rînd: ce să-şi pună ea, bluza şi fusta sau tricou’ cu Harvard şi blugii? Tricou', domn'e,

da' hai şi tu mai repede! Da' de ce tricou'; nu-mi place bluziţa ei...?... Ooof, bine, atunci pune-ţi bluza! Eee, cum adică; n-am nici o preferinţă? Am, domn'e, da' s-a făcut aproape nouă; de ce nu vrei să profităm de ocazie?

În fine, a dat Domnu' şi s-a înţolit, da' după aia cică să stau puţin pe scaun, să-mi aranjeze ea păru', că-s ciufulit. Mă uit în oglindă şi, într-adevăr, eram cam ciufulit de la zăpadă şi de la statu' pe pernă, da' mi-am trecut degetele prin păr şi zic: Dă-l dracu' de păr; ce contează!? Că nu, că ea nu merge cu mine la discotecă în halu' ăsta şi să stau cuminte, că mă face imediat. A tras un scaun în faţa oglinzii, m-a pus să mă aşez, m-a dat cu nu-ş' ce porcărie unsuroasă prin păr, după care a început să-mi aranjeze capu' din vîrfu' degetelor, ca o frizeriţă. A luat o perie de-a ei, de metal, şi s-a făcut că mă piaptănă, da' mai mult se juca: îmi trăgea cîte-o şuviţă pe frunte, ca Napoleon, îmi dădea părul pe spate, ca Eminescu, îmi făcea cărare pe mijloc, ca Lennon, codiţe, turban, coarne de viking, toate prostiile, după care rîdea şi mi-l ciufulea la loc; cică nu, nu-i bine. Mă nene, ştiam că are un fix cu păru' meu, da' nu era acuma momentu', şi zic: Gata, femeia lu' Dumnezeu! Hai la discotecă! Gata, zice, încă puţin, da' iar începe să-mi aranjeze capu', mi-l dă mai pe spate şi... ZBOOOING! – mă trezesc că mi-l sprijină uşurel între ţîţe. Aşa, chipurile neintenţionat, da' mi s-a aprins beculeţu'; zic: Ce face asta, nene!? Că jos începuse tămbălău' şi nu pricepeam: vorbise cu Ina şi cu Dana pe bune, sau, dacă era vreo chestie, ne trezeam cu ele pe cap...?

Am mai lăsat-o puţin, să văd ce are de gînd, şi iar a început să mă bibilească, da', cînd a trecut la breton, a încălecat braţu' scaunului şi era în blugi, normal, da' acolo era mîna mea, neică! N-a durat decît o secundă, da' după aia iar scheme; ba se depărta, să se uite cum îmi stă, ba se apleca cu ţîţele pe la nasu' meu, ba îmi încăleca mîna, şi la

un moment dat zic: Eee, se cam îngroaşă gluma! M-am uitat fix la ea, am făcut un gest s-o trag mai spre mine, da' atunci am simţit o perie de-aia în cap, cu muchia de metal, şi cică: STAI CUMINTE!

N-a dat prea tare, da' mai aveam şi ochiu' ăla belit de dimineaţă şi mi s-a pus pata. M-am sculat în picioare, m-am ciufulit la loc, şi zic: Vii, domn'e, sau nu vii!? Se uită aiurea la mine şi cică: Io...? Unde să vin? Cum „unde”, nene; nu ne-aşteaptă Ina şi Dana!? Ăăă, că ne-aşteaptă, da' cică din vina mea ne-aşteaptă, fiindcă n-am stat cuminte. Bine, zic, atunci uite cum facem: io mă duc şi te aştept acolo, şi vii şi tu, cînd crezi de cuviinţă. Şi m-am cărat, că nici aşa, neică; singura noastră seară ca lumea şi ea nu ştiu ce dracu' avea; probabil că era la ciclu.

Jos, ăia de-a zecea băgaseră muzica lor, zbenguiala era-n toi, da' Ina şi Dana pe nicăieri. Mă duc să le caut pe-afară, fac o tură prin spatele căminului, unde era un rîuleţ dubios, cu nişte brusturi imenşi pe mal, da' nexam. M-am gîndit că poate urcaseră pe scările celelalte în timp ce coboram eu şi m-am întors; zic: Nu se poate, trebuie să apară ele mai tîrziu! Mi-am luat un vermut de la „Bar”, m-am aşezat singur la o masă, mi-am aprins o ţigară, am mai trăncănit cu unu', cu altu', şi pe la zece fără un sfert apare Raz, un tip de la mine din clasă, cu cîţiva bagabonţi şi nişte gagicuţe de la a zecea. Mă văd că-s singur şi cică: Se poate...? Cu Raz mai demult fuseseră nişte chestii cam aiurea şi mi-era să nu facă Hari gît, da' celelalte mese erau ocupate şi ce naiba să fac, le-am zis să stea. Scaune erau destule şi, dacă veneau Hari cu Ina şi cu Dana, vedeam noi cum făceam...

Ăştia erau deja piliţi, că băuseră nişte beri în pădure, şi ne-am luat cu miştou' de omu' de la munte, de nişte proaste care dansau singure pe ring; după aia Bocanc, una mai cu bani de la ei din gaşcă, a zis că-i ziua ei şi face cinste; am luat o

sticlă de vermut „Mamaia” şi dă-i, nene; după vreo zece minute, cum deschidea unu' gura, rîdeam în hohote, ca tîmpiţii. E, şi la o fază de-asta, mă uit spre intrare şi le văd pe Ina şi pe Dana. Le fac semn să vină, da' se uită la mine şi se cară, cu nişte feţe de-alea, de înmormîntare, să-i dea raportu' lu’ Hari că stau şi mă distrez cu Raz.

... Ooof, mai daţi-vă-n sînge de proaste! Cine ştie ce le spusese Hari şi-acu începeau cu intrigi, cu aiureli, în singura seară cînd eram şi noi fără profi. M-am şucărit şi am zis: Ia să stau eu, nene, cu ăştia! Am dat-o puternic pe vermuturi, au mai venit nişte tipi haioşi, Vintilă, Serghei şi Mareşalu', două gagicuţe de viaţă, Narcisa şi Luigi; ne-am cumpărat ţigări „Zbucium” de la bar, adică „Bucium”, de-alea de un leu cincizeci snopu', ne-am apucat să facem concurs care trage mai mult, ca ocnaşii, şi faze de-astea, da' pe la unşpe zic: Hai, totuşi, să urc la ele; măcar să ştiu de ce s-au şucărit.

Urc şi, cînd ajung pe coridor, se vedea clar lumină pe sub uşă, da' m-au auzit probabil, că lumina s-a stins imediat şi a urmat o zdupăială de labe goale pe podea. Ciocăn uşurel – nimic, tăcere, da' le auzeam şuşotind. Mai ciocăn o dată, mai decis, şi după cîteva secunde o aud pe Hari: Cine e? Eu, domn'e; cine naiba să fie!? Ce faceţi, zic; v-aţi culcat? Alte şopocăieli, rîsete pe-nfundate şi cică: Care eu?... Eee, băga-mi-aş! Hai, dragă, nu mă mai ţine la uşă! Deschide, în sfîrşit, da' cu o mutră acră, parcă eram beat mort, şi cică: Ce vrei? În sictir, aşa, că m-am blocat de tot: Nu vreau, neică, nimic, da' care-i treaba; de ce te-ai supărat...? Se uită lung la mine, se strîmbă, şi cică: Hai, dom'ne, lasă-mă, că lu' Ina i-e rău! Hai, că mi-e somn; n-auzi!? Şi zdroing! – îmi trînteşte uşa în nas.

... Ooof, nu ştiu ce naiba mi-a venit să-mi amintesc tîmpeniile astea, da' m-a făcut zdrenţe, neică! Mă simţeam ca ultimu' căcat din lumea asta

şi m-am cărat afară, la aer, că nu mai vroiam să văd pe nimeni. La vreo treizeci de metri de cămin era o rîpă şi m-am oprit acolo, să mă calmez. Am stat vreo jumate de oră, m-am uitat la luminile din staţiune, m-am gîndit să termin cu ea definitiv de mîine, da' pînă la urmă am început să clănţăn din dinţi de frig şi, cînd am auzit că înăuntru băgaseră Deep Purple, am zis: Lasă, nene; dacă-i bal, bal să fie!

M-am întors la masă, am început iar să amestecăm vermut cu Quick şi asta a fost; ne-am făcut varză. Am dansat cu gagicile, m-am prins că Luigi se cam dă la mine, şi era o blonduţă destul de mişto, cu nişte ochelari rotunzi şi cu pulovăr negru; se lipea de mine ca la balamuc şi n-avea nimic pe sub pulovăr, da', nu ştiu, cînd a început cu textele, dacă am o prietenă şi chestii, i-am zis că da şi am lăsat-o moartă. Nu de frică să nu afle Hari, da' mi se părea stupid să mă răzbun aşa, plus că mă cam troznisem şi mă simţeam atît de mişto că nu-mi mai trebuiau gagici şi prostii de-astea...

Pe la două, omu' de la munte ne-a dat afară în şuturi, da' am mai cumpărat o sticlă şi ne-am dus toată gaşca la Bocanc în cameră. Şi dă-i, nene, iar cu poşirca aia, iar cu fazele, că la un moment dat Bocanc a început să lălăie ca Măria Tănase, de se-auzea-n tot căminu', da' s-a oprit brusc, s-a uitat în jos, la burtă, şi cică: Aoleo, mă tem că am rămas! Mai întîi chiar am crezut-o şi ne-am ridicat toţi din pat să vedem, da' gagicii îi venea să rîdă şi se vedea că-şi umflă burta. Nasol, dragă Bocanc, face Mareşalu', da' cine-i tatăl? Bocanc dă din umeri şi mă întreabă pe mine cine-i tatăl. Nu ştiu, Bocanc, zic, poate băeţii ăştia de-aici – văzusem noi prin staţiune nişte localnici de-ăia supăraţi, cu plete-n vînt, evazaţi şi pulovăr cu „U.S. Air Forces", şi, deh...

Pe la trei, Bocanc ne-a zis „noapte bună!" şi s-a băgat în dulap, să se culce; dementu' de Serghei vroia să se pişe de sus, de la etaj; abia l-am ținut să

nu se suie pe geam, şi eu cu Raz eram ceva mai treji, da' rîdeam şi oftam de nebuni; ne apucasem să ne amintim tot felu' de faze, de Luigi aia nu mai pricepea nimic: îmi tot dădea coate, cică să mergem noi doi pe-afară, să facem un foc de tabără. Lasă-mă, nene, cu focu' tău! L-am luat pe Raz de-o aripă şi ne-am cărat pe verandă, la aer curat, să dovedim vermutu'. Vreo juma' de oră am discutat pe bune, da' să mor dacă mai ştiu despre ce, că s-a rupt filmu'. Ţin minte doar că era un cer nemaipomenit, full de stele căzătoare, comete, meteoriţi, sateliţi şi alte alea, da' pînă la urmă ni s-a făcut frig şi l-am luat pe Raz la mine în cameră, că aveam un pat liber.

Ne-am întins şi am mai tras o porţie de rîs, fiindcă Ben sugea prin somn, ca un bebeluş, da' după aia am tăcut, că a început să se-nvîrtă totu'. Nasol de tot, nene; am jurat că nu mai pun gura pe băutură în viaţa mea, şi Raz credeam că e mai bine, da' peste cîteva minute l-am auzit că se foieşte şi respiră. Ce faci, coane, zic; dormi...? Aoleo, face, mi-e cam rău, fir-ar a dracu'! Aha, zic, şi... iepursimuove? A rîs, da' după aia cică: Aăărh! Io cred că mă duc să borăsc... Gata, jupîne, zic; hai că vin şi io! Borîm stereo, că ştiu io un loc mişto de borît...

Ne-am ţinut unu' de altu' şi ne-am dus în spatele căminului, la rîuleţu' ăla cu brusturi babani, ca să putem să ne clătim cu apă. Se vedea de la stele şi la mine a mers mai uşor; mi-am băgat un deget pe gît şi a ţîşnit de ziceai că-s arteziană; la sfîrşit, am dat şi tocăniţa de la prînz, da' bietu' Raz s-a chinuit destul de mult; a trebuit să-l ţin eu şi să-l vrăjesc: Uite ceru'! Maaa, cîte stele! Uite Caru' Mare, nu-ş' ce...

Şi cam asta a fost; a doua zi, evident, ne-am sculat pe la prînz, mahmuri ca dracu', şi eu m-am dus la gagici, după antinevralgice. Hari se făcea că nu mă vede, da’ la prînz ne-a convocat Ina la o plenară lărgită şi pînă la urmă ne-am împăcat. Nu

m-a întrebat nimic de Raz şi nici eu n-am mai adus vorba de ce n-a venit la discotecă, da' pe bune cred că fusese pe stop, fiindcă faza cu păru' prea era absurdă. În fine, acu' nu mai contează; viaţa merge înainte, la Piatra-Arsă nu mai făceam nici eu greşeala cu haleala, şi uite că ajunsesem acasă, aşa că, în concluzie, ce-avem noi aici, în buzunarul acesta?

... Aud!?

Păi aşa, dragi tovarăşi şi pretini: brichetă os, de la Hari, aveam, două bucăţi kentane la ascunzătoare aveam; – pam-pam!

3. ÎN PARAŞUTĂ

... Cinci fără douăzeci. La marele fixometru: treceam puţin pe-acasă, mă schimbam, îmi luam kentanele şi pe la cinci eram în Paraşută, să mă întîlnesc cu Mimi, cu Luci şi cu Tanana. Îmi comandam un Ci-co baban, stăteam ca boieru', la masă, şi la momentu' potrivit scoteam o kentană şi o aprindeam de la brichetă, să facă Luci clăbuci de oftică. Şi, dacă mă întreba de unde am bricheta, îi ziceam că-i secret; de la o tipă cu care – he-he-he! – sînt eu mai aşa, mai pe bune... Mimi, Luci şi Tanana erau flăcăii mei din gaşcă, de la blocuri, şi Paraşuta era cofetăria de jos, din vale, unde ne pierdeam noi timpu' în zadar serile, că mai veneau şi barosanii de pe Eroilor, şi mai discutam despre muzici. Îi ziceam „Paraşuta" pentru că la mesele de-afară, unde stăteam noi, era o prelată cu dungi albe şi roşii. Cofetăria se chema parcă „Dalia" sau „Dalila", ceva cu D, în orice caz, da', dacă-i întrebai pe băieţi ce scrie pe firmă, cred că nici unu' nu mai ştia.

... Oaaa, de-abia aşteptam să-i arăt bricheta lu' Mimi! Apropo, pe Mimi nu-l cheamă aşa; îl cheamă Vivi, da' eu îi zic „Mimi" şi el îmi zice mie „Nuţi", de la Tinuţ, fiindcă am fost noi odată la Alimentara, să luăm o sticlă de „Skandenberg", adică de coniac de-ăla albanez în cămăşuţă de pai, Skander... draci, şi fază totală, nene! În alimentară – pustiu, nu eram decît noi; ne-am dus la raft, da' casiera trăncănea cu o vînzătoare, şi, la un moment dat, în liniştea aia, auzim: Mimi, eşti nebună, fată!? Te mai duci cu ăla care nu-ş' ce...!? Lasă-l dracului, Doamne iartă-mă! Şi ailaltă, şucărită foc: Mă duc, mă Nuţi mă; ce vrei, dacă aşa-s io, proastă!? Mă duc, da', las'; pînă la urmă nu tot la mine vine el...!?

Am rîs cu lacrimi, neică, ne-a apucat vorbitu' cu „fată”, şi după aia, cum vedeam pe stradă două de-astea, mai prostane, începeam între noi cu „Mimi, scumpo!”, „Da, Nuţi dragă!”, de rămîneau alea crăcănate. Şi între noi, cînd ne ofticam de la cîte-o chestie, îi băgăm textu' cu „Las', mă, Mimi, mă; nu tot la mine vii tu!?”

Ajunsesem la scară, da' m-am răzgîndit: ce rost avea să mai urc patru etaje, să mă mai ţină şi ai mei de vorbă, doar aşa, ca să mă dau mare cu kentanele alea? Şi lu’ Luci şi lu’ Tanana nu le ziceam de brichetă; dă-i dracu'! Îi ziceam numa' lu’ Mimi, că el ştia de Hari, îi mai povestisem, şi, oricum, numai cu Mimi eram prieten pe bune. Deci, mă duceam direct în Paraşută, aşa cum eram, în uniformă, da' fumam chinezeştile mele şi nu scoteam bricheta; ceream foc de la cineva. Şi bricheta o inauguram diseară, cînd mă apucam de oracol, pentru că şi oracolu' era de la Hari şi era mai frumos aşa: stăteam puţin cu Mimi, cu Luci şi cu Tanana în Paraşută, că, orişicît, era sîmbătă, da' pe la şapte mă întorceam acasă, haleam rapid ceva, după care îmi aprindeam o kentană de la brichetă, şi mai un fum, mai un răspuns inspirat...

Am luat-o pe lîngă Academia Militară şi după aia la dreapta, pe scurtătură, pe Tăcălie. „Tăcălia” asta, cum îi ziceam noi, e derdeluşu' unde mă dădeam cu sania în copilărie, cînd stăteam la bunică-mea; cel mai mişto derdeluş din Bucureşti. Veneau toţi copiii, şi de la noi, de la blocuri, şi din vale, şi pînă jos, în stradă, prindeai o viteză demenţială; tipii mai mari, care se dădeau pe Zidu' Morţii, trebuiau să sară peste noi, să nu ne lovească.

... Ce chestie! De cînd stăteam cu ai mei, pe Panduri, mă obişnuisem şi eu să zic „din vale”, da' înainte, pînă într-a cincea, am stat chiar în vale, la bunică-mea, adică în ultimu' bloc de pe dreapta, de pe Eroilor, acolo unde cotesc troleibuzele s-o ia spre Operă. Era doar o staţie distanţă, şi pe jos

făceai cinci minute, dacă veneai pe Eroilor, pe lîngă Academie, şi cam zece-douăşpe dacă o luai pe scurtătură.

... Nu, stai, că nu-i logic: nu puteai să faci mai mult pe scurtătură, da' scurtătura era drumu' meu de-acum spre Paraşută, nu spre bunică-mea. „În vale” era, deci, toată zona care începea după ce coborai scările de la noi, din spate, pe strada cu castani, şi o luai spre Palatu' Pionierilor şi spre Grădina Botanică, spre Progresu' şi spre Operă, da' într-a cincea mi se părea ciudat cînd îi auzeam pe picii din curte că ei „în vale nu merg”, parcă era nu ştiu unde, la mama dracu', unde pune viaţa în pericol. Normal, fiindcă ei crescuseră pe Panduri, la blocuri, şi nu prea ieşeau din curte decît pînă la pîine sau pînă la şcoală, la 146, pe cînd eu bătusem drumu' ăsta de sute de ori. Pînă într-a cincea a trebuit să stau la bunică-mea şi am învăţat la 150, pe Elefterie, fiindcă maică-mea a făcut naveta. Maică-mea e doctoriţă şi, cît a fost în stagiu, au trimis-o pe la mama naibii, prin tot felu' de locuri, şi nu putea să vină acasă decît sîmbăta.

Aşa, deci eram curios ce-i cu ăştia, cu Mimi, Luci şi Tanana, fiindcă dimineaţa fuseseră pe la mine cu ceva discuri, da' maică-mea a venit mai devreme, pe la douăşpe, şi era să ne ia ca din oală. La mine, fum ca la balamuc, muzica la maximum, sticla de „Skandenberg” pe măsuţă; m-am speriat ca dracu', da bafta mea că i-am auzit tocurile de pe la doi şi am avut timp să-i expediez pe tipi pe terasă, pe la scara cealaltă. Chestia e că maică-mea a venit acasă, da' n-a intrat deloc la mine în cameră şi ceva totuşi nu e-n ordine; mi-e că tipa s-a prins şi înseamnă că diseară iar aveam scandal cu ai mei, că „de ce îmi pierd timpu' cu golanii” şi chestii. De Mimi nu prea ziceau nimic; tipu' era într-a douăşpea, la Vladimirescu, şi mă mai ajuta la mate', da' pe Luci şi Tanana nu puteau să-i înghită, fiindcă erau la industrial; taică-miu zicea de Luci

că-i „neam de traistă” şi de Tanana că-i „tango degeaba de Eli Roman”.

Nu ştiu de unde le scotea gagiu'; probabil erau nişte expresii din tinereţea lui, da' cam avea dreptate, neică; sincer să fiu, şi eu mă cam săturasem de ei. Mimi era mişto; aveai ce discuta cu el, da' ăştia veneau toată ziua pe capu' meu şi erau cam tembeli. Chestia e că anu' trecut, cînd mă împrietenisem cu Mimi şi ne-a apucat pe noi demenţa cu muzicile, Mimi era toată ziua cu Luci, că se ştiau din copilărie, şi Tanana era de la D, de pe scară cu Luci. Blocurile noastre formau un pătrat, cu o curte interioară mişto, şi eu stăteam la A, scara 1, etaj patru, apartamentu' 86; Mimi la B, tot la patru; C-u' era cămin de nefamilişti pentru subofiţerii de la Academia Militară, şi Luci şi Tanana stăteau la D.

Deci, prin Mimi i-am cunoscut pe Luci şi Tanana şi la început a fost mişto: ne trambalam toată ziua de la unu' la altu', cu discurile şi cu rîşniţele noastre de caşuri; le înşiram pe covor, cu toate cablurile, mufele şi casetele vraişte, parcă eram la iarbă verde, şi trăgeam la muzici pînă ne lua ameţeala. Anu' trecut eram şi eu mai fleţ, tipii erau mai mari cu un an şi mi se păreau haioşi, fiindcă erau pe dos. Luci era o piticanie aschilabică, cu păru'n ochi, da' vorbea repede, abia înţelegeai ce spune, şi se dădea dur, îl imita pe barosanu' de ta-su, pe nea George. Tu-i ziceai o chestie, nu ştiu, „Salut, bă, uite ce frumos e-afară!”, sau îl întrebai „Cît e ceasu'?”, şi-odată te trezeai cu el de gît: ADICĂ IO-S PROST, Ă!? TE IEI DE NEVAS'MEA, Ă!!!?

Cînd apărea cu Tanana, erau de comă, nene, fiindcă Tanana era un lungan de-ăla cu o faţă fără sînge, de ziceai că stă tot timpu' să leşine. Nu-l chema aşa, normal, da'-i zisesem „Tanana” de la o fază de-a mă-sii, fiindcă ne duceam pe la el să tragem muzică, da' mă-sa era casnică, tabăra tot timpu' pe capu' nostru, şi-odată a început ea să ne

povestească ce făcea fi-su cînd era mic. Ăsta murea de oftică, nu mai ştia cum s-o dea afară, da' gagica era în extaz: ne povestea ce ureche muzicală are „Sorinel” şi cică de cînd era „atîtica” şi nici nu ştia să vorbească, stătea cu urechea lipită de radiou' din bucătărie şi făcea „ta-na-naaa, ta-na-naaa”...

Te pişi pe tine, că trebuia să-l vezi pe „Sorinel”, neică! Avea aproape doi metri, vorbea parcă avea chiftele-n gură şi numa' cînd se uita la tine simţeai că te ia somnu'. Cînd vroia el să-ţi povestească o fază, era durere, cică: Ăăă, fiţi atenţi, bă! Eram odată p'în şentru, io cu tîmpiţii mei... – la care, normal, se rupea filmu'; omu' vroia să spună ce-a făcut cu bulangii lui de la industrial, da' noi eram de mult pe jos. Era haios şi de felu' lui era de treabă, da', pe bune, în viaţa mea n-am văzut om mai puturos: gagiu' îşi uita ţigara în colţu' gurii pînă-i ardea buzele şi n-avea forţă nici să flegmeze; se scuipa pe piepţii de la cămaşă.... Aaa, şi dormea de rupea, nene: chiulea cu lunile de la şcoală, da' nu făcea nimic, să zici că se distrează; dacă nu treceam noi să-l fluierăm de jos, stătea toată ziua-n casă şi dormea.

În fine, chestia e că eu şi cu Mimi eram cu muzica pe bune, da' ăştia nu prea bungheau; ei erau mai mult cu sculele. Stăteau cu ochii beliţi la potenţiometre, îi tot trăgeau cu ultimele modele de caşuri din cataloage, cu hertzii, cu waţii şi cu decibelii, şi făceau mişto de mine, că pe vremea aia aveam Philipsu' alor mei şi, cînd îmi plăcea cîte o piesă, trăgeam cu microfonu' de la radio. Ăăă, că nu-ş' ce, tragi cu microfonu'...! Aşa e, neică, da' Philipsu' era model reporter, avea un microfon a-ntîia, şi de ce să nu trag de la radio, bă decibelilor, dacă muzica-i mişto!?

Deci, era mişto, gaşcă în toată regula, da' cu timpu' s-a cam împuţit chifteaua. Anu' trecut, eu şi cu Mimi învăţam dimineaţa, Luci şi Tanana după-masa, şi stabilisem să ne întîlnim serile, prin

rotaţie, la fiecare. Chestia e că la Mimi nu prea mergea, fiindcă maică-sa stătea prost cu nervii şi nu suporta zgomotu'; la mine cu muzica n-aveam probleme, da' nu puteam să fumăm, că făceau ai mei gît, şi mai întîi am încercat la Tanana. Ta-su' lu' ăsta era mereu plecat pe nu ştiu unde, în delegaţie, şi mă-sa era de treabă; venea cu cafeluţe, cu dulceţuri, Tanana fuma cu ea de faţă şi puteam să fumăm şi noi. Din punctu' ăsta de vedere era mişto, da' cu muzica mai greu, neică. Gagica trăncănea tot timpu', nu putea să priceapă că tragem muzică, şi pe mine se repezea să mă pupe pe gură, cică semăn cu Elvis. Semănam din părţi cu Elvis, şi, dacă ar fi fost şi ea cu douăzeci de ani mai tînără, înţeleg, da' aşa mă scîrbea; mai avea şi buzele ude...

După ce s-a băşit treaba la Tanana, ne-am stabilit cartieru' general la Luci, da' la Luci necazu' era cu ta-su, cu nea' George. Ca om, gagiu' era nemaipomenit; ne ştia de cînd eram mici, că ne lua pe motocicletă, la spate, să facem ture prin curte. Era băiat de viaţă, mare pilangiu; deci n-aveam treabă cu fumatu' şi cu băutu', da' cînd lua ceva mai mult la bord, nu puteai să te mai înţelegi cu el. Odată, cînd am făcut eu rost de Zep-u' doi original şi vroiam să mi-l trag, că Led Zeppelin e trupa mea preferată, pe la jumatea discului ne trezim cu el: Ce-s, tată, miorlăielile astea? Că nu'ş ce, parcă-s mîţe-n călduri! Am rîs, normal, am încercat să-i explicăm că nu-i chiar aşa; – Uite, nea George, cum intră chitara! Ia fii atent la Bonham cum bate! – şi gagiu' dădea din cap, politicos, da' cică: Luci, ia pune tu mai bine nişte de-aia de-a noastră, să mai bem un coniac acia! L-am luat noi puţin la mişto, a încercat Luci să-l expedieze în sufragerie, da' pînă la urmă tot a trebuit să-i pună... „Aia, cum îi zice, tată? Aia, mă: Nu da, muică, cu patentu'!”

S-a dus dracu' Zeppelinu' nostru, da' chestia e că tipu' s-a făcut mangă, şi la un moment dat cică: Ia haideţi dincolo, să vă arăt io ceva! Am crezut că ne

duce în sufragerie, da' ne-a luat în dormitor la el şi la tanti Ligia, mă-sa vitregă a lu' Luci, care nu era acasă, a scos un binoclu baban, de-ăla sovietic, şi cică: Ia uitaţi-vă voi acolo, la etaju' doi...! Ferestrele dădeau spre fabrica de confecţii de vizavi, de pe Panduri, şi Luci ştia care-i treaba; l-a luat cu nu ţi-e ruşine, om în toată firea, chestii, da' nea George ginise el o contabilă cu fusta crăpată şi i se rupea-n paiş'pe, cică ce dacă-i om însurat. M-a luat pe mine de gît, „Ia zi tu, Dinuţe, cum e cu eternu' feminin?", şi zor-nevoie să ne dea binoclu' pe rînd, să ne alegem şi noi cîte o gagică.

Ce dracu să facem; pînă la urmă ne-am ales, că ne-a obligat. Era o căldură de te sufocai în noaptea aia şi muncitoarele erau numai în halate, direct pe piele; le vedeai parcă erai acolo, în hală, da' fraieru' nu s-a gîndit să stingă lumina şi la un moment dat ne-au văzut două proaste. Le-am făcut semne, au venit la geam şi au început să se hlizească, da' a apărut una mai bătrînă, o maistră, şi: Ce căutaţi, fă, aicea!? Ia, back to work! Alea ne-au arătat cu degetu' şi a dracu' babă: Aha! Ce-i, băieţi, vreţi niţică...? – semn cu mîna, sub burdihan. După care s-a întors cu curu', şi-a dat poalele peste cap, şi cică: Uite-aicea, meserie! Băi nene, avea nişte chiloţi mărimea... nu ştiu, da' erau imenşi, pe cuvîntu' meu!

Deci, cam nasol cu muzicile, treaba nu prea mergea, da' într-a noua s-a schimbat macazu': acum învăţam după-masa, dimineaţa eram singur, ca boieru', şi le-am zis să treacă pe la mine cînd chiulesc. Mare greşeală, nene! Fiind la industrial, băieţilor li se rupea de şcoală, şi m-am trezit că nu mai scap de ei. Veneau în fiecare zi, fumau, beau coniace, şi necazurile cu ai mei, una la mînă, da' pe bune erau nesimţiţi; le ziceam că am teză sau nu-ş' ce – aiurea, făceau mişto de mine că-s tocilar şi cică de ce nu pot să-nvăţ cu muzică. Nu eram tocilar, neică, da', nu ştiu cum să-ţi spun, la anu'

venea treapta şi n-aveam chef să ajung la vreun industrial nenorocit, ca ei.

În fine, am ajuns în Paraşută, da' nu era nimeni; pustiu. Şi ce jaf, tăticu': farfuriuţe jegoase, cupe de îngheţată, pahare, hîrtii şi linguriţe pe jos, sticle de Ci-co şi de Quick răsturnate ca popicele, scaune într-o rînă; ziceai că trecuse ciclonu'! Cum naiba, domn'e, că era sîmbătă, între timp se făcuse cinci şi...

Aoleo; era patru şi cinci, neică, nu cinci şi cinci! Normal, fiindcă nu făcusem engleza, deci ieşisem la trei, nu la patru, şi m-am tot uitat la ceas, da' m-am uitat numai la minutar. Bravos, nene, păi şi eu ce fac acum; stau degeaba o oră!? Adică îmi luam un Ci-co, da' nu puteam să fumez, fiindcă n-aveam de la cine să cer foc, şi de la brichetă nu-mi aprind sub nici o formă, să fie clar!

Am luat-o spre intrare, da' înăuntru – linişte şi pace; la tejghea nu era nimeni şi nu se auzeau decît frigiderele şi oranjada bolborosind în cubu' ăla de sticlă. Mă uit în dreapta, mă uit în stînga, şi pînă la urmă, prin uşa aia unde scrie „Laborator” şi „Intrarea persoanelor străine strict oprită”, să nu vadă lumea că au gîndaci, prin franjurile alea de muşama, văd nişte labe rezemate de un taburet. Erau cam pătrate şi cam murdare, cu călcîiele crăpate, deci nu era Lili; era vaca ailaltă, cum o cheamă, şi dormea dusă.

Am tuşit discret, da' nimic. M-am apucat să ţăcăn cu o monedă de-un leu în tejghea, şi ţăcăn, ţăcăn la greu, pînă cînd, în sfîrşit, se-aude un oftat din rărunchi, labele se retrag şi apare, neică, în toată splendoarea; căsca şi se uita la mine şucărită...

– Săru'mîna, fiţi amabilă: un Ci-co!

– Un Ci-co... Altceva?

– Atât; un Ci-co...

... Ooof! Mi-a dat un Ci-co, nene, de-mi venea s-o strîng de gît: fierbinte, tulbure, c-un deget de drojdie la fund şi cu rugină la gura sticlei.

– Da' unu' puţin mai rece n-aveţi? Că, totuşi... Se uită la mine ca la un vierme şi cică:

– Da' gheaţă de ce nu-ntrebi dacă e, că de două zile n-au mai... (cască). Ăi fi vrînd să ţi-l răcesc io acuma.

... Ăi fi vrînd în pizda mă-tii! Nu, serios, de cînd o ştiam pe asta, niciodată nu-mi dăduse un Ci-co ca lumea. Mai era şi urîtă ca porcu'...

În fine, iau nenorocirea aia de sticlă, ies afară şi mă duc la masa din fund, unde era puţină umbră. Mă aşez, da' pe masă cursese nişte Quick şi se formase o băltoacă maronie, din care se adăpau nişte viespi. Mă uit în lumină la gîtu' sticlei, îmi fac curaj, trag o duşcă... – oaaa, ce poşircă, tăticu'! ce gust de doctorie! – şi, evident, o viespe începe imediat să mă bîzîie.

Da' eu sînt şmecher: pun sticla pe masa cealaltă, la soare, să fermenteze bine, şi astfel o păcălesc artistic – fraiera se cară, se iau şi celelalte după ea, şi – bzzz-bzzz! – nu-ş' ce, se urmăresc şi se iau la cafteală prin aer...

Deci, precum spuneam, treaba cu muzica devenise mai mult un pretext; o tot frecam cu amărîtele noastre de discuri, care majoritatea erau licenţe, în loc să mergem pe la Bodi, să ascultăm noutăţi, ca boierii. Bodi era un tip mai mare, de la mine de pe scară, de la doi, care avea nişte muzici de cădeai pe spate, şi la el nu puteam să dăm buzna aşa, cînd aveam noi chef, da', dacă-l fluieram de jos şi-n dimineaţa aia n-avea treabă, nici o problemă, ne chema pe la el. Prima oară fusesem anu' trecut, tot prin toamnă: ne-a văzut de la geam; eram cu caşurile şi cu ceva discuri la noi, şi – salut-salut, ce faceţi? Noi că mergem să ascultăm nişte muzică; la care, tipu': Zău? Păi atunci haideţi pe la mine, că tot n-am ce face; mă plictisesc...

Bodi avea Maiak, tăticu': îi schimbase capu', îi pusese unu' de Akai, original; îl scosese printr-un Bucur, să fie stereo, şi-şi făcuse singur boxe, cu difuzoare Goodmans. Prima oară cînd ne-am dus

pe la el, fraierii de Luci şi Tanana, cică: Ăăă, Maiak – kakaia pîrnaia! Adică-i sculă sovietică, şi-au început ei cu Sony, cu Akai, cu Pioneer, numa' mărci de-astea supărate, de prin cataloage. La care, Bodi: Zău, mă băieţi!? Bine, puneţi voi mînă de la mînă şi luaţi-vă Akai, în următoru' cincinal, da' după aia mai treceţi pe-aici, să vă dea bătrînu' Bodi nişte muzică de pe Maiak!

Nenică, şi, cînd a băgat prima bandă, s-a făcut linişte, că se-auzea de mureai; avea nişte înalte şi nişte başi căcarea lumii – aşa făceau membranele de la boxe: Vufff-vufff-vufff...! Cică ruşii copiaseră identic Maiaku' după un model mai vechi de Akai, şi eu cu Mimi am zis: Nenică, nu se poate! Punem bani la puşculiţă şi, cînd o fi, ne tragem şi noi Maiace; mergem together să le facem proba!

... Ooof! Numai că erau scumpe rău, nene, patru mii şi ceva, şi eu de astă iarnă nu reuşisem să strîng decît nouă sute cinci zeci şi cinci de lei şi zero bani. Adică mai nimic, abia un sfert, şi vîndusem tot ce era de vîndut: Matchbox-urile de la colecţie, timbrele, mingea de baschet, sticlele din debara, – am cărat la sacoşe cu sticle la I.C.V.A. de mi-a venit rău; am făcut bătături la palme! Şi de unde să mai scot trei mii şi ceva – din ăia cinci sau zece lei pe care mi-i dădeau ai mei, de buzunar? Păi opt lei, tăticu', era numai pachetu' de „Double Horses”, nu ştiu cum să-ţi explic, plus ce mai cheltuiam prin Paraşută, că nici aşa, să stau pe uscat; plus seminţele şi îngheţatele lu’ Hari...

Chiar, cît e ceasu'?... Ooof! – abia fără douăzeci, da' poate pe la cinci apărea şi Bodi, că nu-l mai văzusem de mult, şi stabileam cu Mimi, să mai trecem. Gagiu' le avea cu muzicile; cînta şi la chitară şi, după ce ascultam, discutam ca lumea – era mişto, nene; ce mai! Prima oară cînd am intrat la el în cameră, am rămas crăcănaţi: un perete întreg – ăla unde era Maiaku' cu Bucuru' şi cu boxele – era full de afişe mişto cu trupe, mai ales

cu Rolling Stones. Erau multe, – un Hendrix în concert, plin de panglici şi panglicuţe, în genunchi, cu ochii închişi şi cu chitara pe burtă, un Morrison – ăla în care stă cu braţele aşa, deschise, şi se uită la tine, Joe Cocker în tinereţe, la Woodstock – că nici nu l-am recunoscut, un McLaughlin – ăsta era chitaristu' lui preferat; în fine, alte chestii, da' cu Stones avea vreo cinci, şi-n mijloc era un poster baban cu concertu' din 69, de pe Hyde Park, ăla în memoria lui Brian Jones. Ne-am cam mirat noi; l-am întrebat care-i treaba, că ăştia erau mai bătrîni, noi nu prea ascultam, da' tipu' a zîmbit şi a zis că i-au plăcut lui în tinereţe, cînd era aşa, ca noi...

În fine, da' în materie de muzici – jos cu pălăria, domn'e! Ne instalăm noi frumos, la el pe canapea; ne întreabă ce-am dori să ascultăm; noi că să pună ceva mişto, ce vrea el, da' tipu': Hai-hai, lăsaţi politeţurile! Mie să-mi spuneţi exact formaţia, discu', anu'; nu aşa! Şi se încruntă la mine, la mişto: Nu, băi Tinuţ!? Corect, neică!

Începem noi să ne dăm cu părerea – eu cu Zeppelin, normal, Mimi că „Tubular Bells", bou' de Luci că Sabbath, parcă Sabbath n-avea şi acasă – pînă se plictiseşte Bodi şi se duce la bibliotecă. Deschide un sertar şi – OAAA, NENE! – vedem acolo patru rînduri de benzi, numerotate frumos; cred că avea vreo două sute! Am început să oftăm şi să ne uităm unii la alţii, da' tipu' scoate un caieţel de-ăla, vocabular, pe care scria MUZICĂ, i-l pasează lu' Mimi, şi cică: Hai că aveţi aici totu'; alegeţi şi voi ce vă place, că mă duc să vă fac o cafea!

... Băi, tată, cînd am deschis vocabularu' ăla, nu era pagină să nu fie full de trupe şi de albume, scrise mişto, cu tuş subţire, negru, cu litere de tipar! Pe bune că acolo era totu', de la „Al Di Meola" la „Zappa, Frank" şi „Wheather Report"...! Serios: dacă ne-am fi dus o dată pe săptămînă, cred că aveam ce să ascultăm ani de zile, şi – poftim! –

eu îmi pierdeam timpu' pe-acasă, cu Luci şi cu Tanana.

Mimi zicea că lui nu-i place la Bodi, că-i mizerie şi pute a cîine, fiindcă gagiu' avea un ciobănesc german; pe Box. Adevăru' e că mirosea puţin, şi era cam mizerie – pereţii erau coşcoviţi, parchetu' era mai rău ca la noi în clasă şi canapeaua era veche; cînd te-aşezai, simţeai că nu te mai opreşti – da' era o mizerie mişto; se vedea că Bodi îşi bagă picioarele. Covoru' era tot timpu' făcut armonică de Box, pe masă era nenorocire – planşe, caiete, benzi, creioane, carioci, tuşuri, albume de pictură, claie peste grămadă – pe fotolii şi pe pat erau tot timpu' ţoale, da' aranjamentu' era mişto, cu peretele ăla full de afişe pe care erau sculele, chit că era cam înghesuială. Patu' era, de fapt, o Relaxa pusă pe-un cadru de lemn, acoperită cu o chestie vărgată, şi la căpătîi, în loc de noptieră, era o cutie de pălării de pe vremuri, de-aia rotundă, cum avea şi bunică-mea. Pe zid, într-un loc unde se dusese zugrăveala, erau scrise numere de telefon de gagici, că Bodi vorbea întins şi probabil îi era lene să se scoale să-şi caute agenda.

De fapt, nu-mi plăcea camera în sine; îmi plăcea colţu' de canapea unde mă aşezam eu cînd ascultam muzică, că era chiar lîngă fereastră, geamurile stăteau mereu larg deschise şi, fiind la doi, Bodi avea un copac mişto chiar în faţă. Asta îmi plăcea cel mai mult, fiindcă la mine, la patru, nu ajungeau copacii şi soarele bătea direct; la Bodi, în schimb, dimineaţa, cînd ne duceam pe la el, soarele bătea mişto, printre frunze, şi crengile aproape intrau pe geam; ziceai că poţi să cobori pe ele pînă jos, în curte, ca Tarzan.

4. FAZA CU OASE

În sfîrşit, un om! Pe la fără zece a apărut Cămilă, un tip din vale, de pe Eroilor, îi ziceam aşa fiindcă era blajin, zîmbea tot timpu' şi semăna cu cămila aia haioasă de pe pachetele de Camel.

– Salut! am zis. Nu l-ai văzut pe Mimi?

– Salut! Pe cine...?

Bou eram; cică „pe Mimi”! În Paraşută nu ne ziceam „Mimi” şi „Nuţi”, normal, să nu creadă ăştia că sîntem homo.

– Pe Vivi, dom'ne, tipu' ăla cu care umblu io. Sau pe-ăştia, pe Luci, pe Tanana...

– Aaa, nu, nu i-am văzut.

– O.K., da', auzi...? Dă şi mie un foc!

... Mda, avea şi el o brichetă ca lumea, da' nu se compara, nene; cred că era o porcărie de-aia chinezească.

– Senx! am zis. Şi-n rest, ce mai faci? Ia şi tu un loc!

– Ce să fac; bine... Bun Ci-co ăla; rece...?

– Aiurea; cică n-au gheaţă. Ia, ce citeşti?

Avea o carte în buzunar şi eram curios, că era băiat citit; aşa zicea Mimi. A scos-o şi era „Castelul”, nenică, de Kafka; o aveam şi eu în bibliotecă, în B.P.T.: una cu coperti negre, supărate.

– Ţapănă? Cafteli, scheme, gagici...?

Asta la mişto, evident, fiindcă în Paraşută nu ţinea să te exprimi mai altfel, mai intelectual...

– Merge! Hai că mă duc şi io să-mi iau un Ci-co!

Ia, nene...! Miercurea trecută dăduseră la „Telecinemateca” un film ţapăn, „Principiul Dominoului”, şi, la sfîrşit, un tip cu o faţă de dur zicea că totu' e ca-n Kafka. L-am întrebat pe taică-miu ce-i cu Kafka ăsta, da' m-a luat la mişto, că

nu-i de nasu' meu. Am găsit „Castelul” în bibliotecă, şi, cînd am văzut că-i cu un tip „K", am zis: Aha, ia să vedem! Am citit vreo cincizeci de pagini, da' a doua zi au venit ăştia pe la mine cu ceva discuri şi eu credeam că-i despre Kennedy, da' era o chestie cam aiurea, cu un... cum naiba îi zicea? – un tip care sosea iarna într-un sat, să măsoare nu-ş' ce pe-acolo, da' ăia nu ştiau cine e.

Trebuia să dea telefon la barosanii de la Castel, da' gagiu' se încurca cu o tipă, o „birtăşiţă”, se tot hîrîia cu doi tîmpiţi, „ajutoarele” lui; în fine, o bulibăşeală întreagă...

– Ce cauţi, creţule, aicea? Joci şi tu...?

... Aoleo! Canţone, Oase şi Nas, nenicule! Ăştia erau golanii noştri din Paraşută şi veniseră pe şest, pe la spate; m-am trezit cu mîna lu’ Oase pe speteaza scaunului şi, dacă n-aveam reflexu' să mă ridic, mi-l trăgea de sub cur. Deh, ce pretenţii poţi să ai de la Oase, da' le luasem masa; asta era masa lor de jucat chibriţel şi n-avea voie să stea nimeni la ea. Chestia dacă nu joc şi eu era la mişto, evident, fiindcă barosanii jucau pe sute, nu pe-un leu sau doi, ca amărăştenii de noi.

– Aoleo, salut, domn'e! Hai că mă mut şi io dincoace, să nu vă deranjez...

Mi-am luat servieta, da' Oase a început să clatine din cap şi, cînd am vrut să mă car, m-a prins de-un cot. Mă uit la el, – care-i problema? – se uită la mine, – adică, te faci că nu ştii? – eu dau din umeri şi atunci îmi arată din bărbie, băltoaca de Quick de pe masă. Bravo, nene; da' ce, acu' io eram de vină pentru toate!?

– Aşa am găsit şi io, domn'e! Uite, asta-i sticla mea; nu vezi că-i de Ci-co!?

– HAI-HAI, AD-O CÎRPĂ ŞI ŞTERGE, CĂ-MI BA' PULA-N MĂ-TA!... Ooof, Doamne! Oase ăsta era mai mare, da' era un nenorocit, o caricatură de om la unu' şaizeci şi patruj' de kile; cred că-l băteam cu o singură mînă, numai că, deh, ce te faci cu Canţone? Dacă ziceam ceva, mă băga

Canţone direct în spital, tăticu', fiindcă gagiu' făcea box aici, la Progresu', şi era ditamai campionu' la mijlocie-mică pe Bucureşti. Adevăru' e că prea mă bucurasem de bricheta de la Hari; simţeam eu că trebuie să se-ntîmple ceva. De Oase ştiam că-i împuţit şi nu poate să mă sufere, da' tipii nu mai trecuseră prin Paraşută de hă-hăăă! – de pe trimestru'-ntîi, de cînd intrase Canţone la bulău, şi-n timpu' ăsta...

AOLEO, CANŢONE IEŞISE DE LA BULĂU, SĂ N-AM PARTE! Clar, de-aia era tuns zero, că abia l-am recunoscut, şi am impresia că luase la bord. Păi gata; am căcat steagu'! Canţone nu era băiat rău şi mă ştia că-s prieten cu Mimi, da', cînd era băut, era mai bine să n-ai de-a face cu el, că nu mai cunoştea pe nimeni...

– MARICICO, PA UNDE UMBLI, FA...!? Sandele, stai, mă, jos; scoate odată chibritu' ăla...!

... Uuuf! Păi aşa, dom'ne, ce-s io aici, femeie de serviciu!? Maricica a scos capu' pe uşă şi Canţone – că el fusese; el era marele boss – i-a făcut semn să vină. Oase mi-a aruncat o privire, da' n-a mai zis nimic; nenorocitu' se dădea rău şi muşca lanţu' fiindcă era în gaşcă cu Canţone; altfel era cel mai mare papagal. Serios, Canţone era un domn, chit că era el mare golan şi făcea box, da' Oase era hoţ de buzunare, nenică; opera la portofele, pe 37 şi pe 68! Cînd dădea lovitura, cică îşi chema taxiu' la scară şi-l lăsa să aştepte cîte-un sfert de oră cu aparatu' deschis, ca să vadă toată lumea cînd apare el dichisit, pus la patru ace, să iasă in town...

În fine, m-am dus şi m-am aşezat lîngă bou' de Cămilă, da' chiar, nene, ce naiba era cu Mimi, că, poftim, se făcuse şi douăzeci!?... Aoleo; am impresia că era la antrenament, la karate; parcă aşa zicea, că i l-a mutat sîmbătă.... Aaa, clar! De asta se dădea Oase rotund, fiindcă mă prinsese singur, ştia că-s prieten cu Mimi, da', cînd era şi Mimi, n-avea curaj să zică nimic, fiindcă Mimi era la karate şi era pe bune cu Canţone. Nu erau prieteni,

normal, da' lu' Canţone îi plăcea de Mimi; în Paraşută mai discutau poziţii, chestii, lovituri, şi Oase făcea spume, normal; tot băga strîmbe: Ia zi, Bibi, ce centură eşti tu? Nu-ş' ce, bă Canţone, ăsta poate să te frigă pa tine?

... Oaaa, mi-a povestit Mimi o fază mortală! Cică mai demult, tot aşa, se-ntorcea el de la antrenament şi, cînd urcă scările de la noi, de la rond, – Canţone, cu Oase şi cu Nas, pe-o bancă. Ăăă, Vio; ce faci, domnule? Hai la „Brădet", să bem! Mimi l-a văzut pe Canţone că-i mangă şi a zis că nu poate, că-i obosit, da' ăsta tot trăgea de el, să meargă la Răzoare, la „Căţeaua leşinată", şi atunci i-a zis: Nu pot, neică; lasă-mă, că-s puţin supărat! Aoleo, face ăla, da' de ce? Cine te-a supărat? Că, să moară mama de nu-l... aoleo!... nu ştiu ce-i fac! Stai, neică, a zis Mimi; nu m-a supărat nimeni! Da' cică exact la faza asta au apărut Luci şi Tanana, dinspre blocuri, şi dementu' de Canţone – scurt, o mînă în piept lu' Tanana: TU L-AI SUPĂRAT, MĂ, PA BĂIATU' ĂSTA!? ZI, MĂ, CĂ TE-OMOR, MĂTUR CU TINE P'-AICEA...!

Nenică, atunci se prinde Mimi că-i groasă! Stai, dom'ne, că-i Tanana; nu-l ştii pe Tanana...!? Canţone că a, da, parcă, da' – scurt, o mînă-n piept lu' Luci: CE TE UIŢI, MĂ, AŞA? TU ŞTII CINE-S IO?... Mimi, să intre-n pămînt, îţi dai seama: Stai, neică, stai aşa; ce naiba, te rog! Şi, nu-ş' ce, că-i Luci, prietenu' lui, da' nu putea să mai scape; cînd a vrut să se care, Canţone după el, să facă moarte de om.

Nene, cică era taman ora cînd ies toţi prin curte, să trăncănească pe bănci, pe la scări, şi Mimi al meu, ce dracu' să facă, s-a dus cu el la „Brădet". Acolo, altă belea: circiuma era full de arăbeţi, de la Medicină; veniseră şi ei la curve, da' Canţone, scurt: Hai să-i frigem! Ia-i tu pe-ăia trei de-acolo, că de restu' mă ocup io! Se uită Mimi; cică erau vreo doişpe, tăticu', şi-i vine să rîdă: Stai, domn'e!

Oi fi io la karate, oi fi tu la box, da', orişicît... La care, dementu' de Canţone: Ce karate, bă; dă-le dracu' dă karate! Ţie nu-ţi place să te frigi? SĂ TE FRIGI aşa, pe cinstite; înţelegi...? SĂ DAI CU PUMNU', SĂ PRIMEŞTI, SĂ SIMŢI CĂ ŢI SE UMPLE GURA DE SÎNGEH!

Şi... aoleo, da' ce-i asta, neică!? Am auzit nişte gîfîieli dubioase şi, cînd mă uit pe stradă, îl văd pe Angus, boxeru' lu' Danei; o luase la galop şi venea direct spre mine. Clar, iar îl scăpase fraieru' din lesă! Am auzit un „înapoi, futu-z...!" şi l-am văzut pe Danei, fuga-fuga, roşu la faţă, la vreo cin'zeci de metri în urmă. Aaa, mişto, zic; stai să vezi că apare şi Bodi. Tipu' ăsta, Danei, era un bou, da' stătea tot cu mine pe scară, la doi, şi Bodi venea cu el în Paraşută, că-l scotea şi el pe Box la plimbare.

... Da, da' uite că Bodi nu era. M-am ridicat în picioare şi m-am pregătit sufleteşte pentru nişte limbi ţapene şi-un kil de bale pe pantalonii de şcoală... 5,... 4,… 3,... 2,... 1,... DÎFFFH! Da, Angus; bravo, Angus! – l-am prins de labe şi ziceai că dansăm tango pe-acolo, printre mese.

În fine, a apărut şi Danei, şi mi-a venit să rîd, că gagiu' nu mai putea; era vînăt la faţă. Box, lupu' lu' Bodi, era al dracu'; nu puteai să pui mîna pe el, şi Danei vroia să facă din Angus tot aşa, o fiară, numai că boxeru' era de treabă, nu rezista să nu se joace, şi Danei făcea spume; uite la el...!

– Salut, Danone! Nu l-ai văzut pe...?

– N-AM VĂZUT NIMIC, DOM'NE! LASĂ-MĂ DRACU'!

... Ce făcea ăsta, nene? L-a smucit pe bietu' Angus de zgardă, mai-mai să-l sugrume, şi a început să-i care lese în cap, da' aşa, nasol de tot, cu fieru'; chelălăia ăla de-ţi spărgea urechile! Bravo, mă nene; de-aia ţi-ai luat cîine, să dai în el, să-l schilodeşti...!?

– ALO, AAALOH! Ce-i asta, domnule!?

... Aha, ăsta era Canţone! Îi venise rîndu' la chibriţel şi nu putea să se concentreze de gălăgie.

S-a uitat cu milă la Angus şi l-a chemat la el: Hep, cuţu-cuţu, vin'-aici! Angus s-a uitat la stăpîn-su; Danei n-a zis nimic, aşa că – ţîc-ţîc-ţîc! – a început să dea din ciotu' ăla de coadă şi a luat-o uşurel spre Canţone. Canţone l-a luat, l-a mîngîiat puţin pe cap, după care a început să boxeze cu el la mişto, de pe scaun, cică: Da, mă băiatule, aşa, mă băiatule, că noi sîntem boxeri amîndoi!... Nu-ş' ce, nu-ş' ce, directă de dreapta, croşeu de stîngă, şi Angus nu riposta cu pumnii, neavînd, da' se lăsa pe labele din faţă şi făcea nişte eschive meseriaşe – Ah, ah!

... Păi da, seeegur; iete la bou' de Danei! Uitase că-i supărat; s-a dus şi el să dea noroc cu barosanii şi era numa' zîmbete, numa' lapte şi miere; se rupea în figuri!... Ooof, urît mi-a fost, domne, de oameni de-ăştia! Dacă mă jucam eu aşa cu bietu' Angus, să vezi ce mai zbiera „Lasă cîinele!” şi ce talente făcea! Deh, nene; ce 'iţeam eu că-i bou!? Avea şi el ceva muzici, mai mult disco şi porcării, da' se dădea mare sculă că-i prieten cu Bodi. Aiurea, Bodi făcea mişto de el, fiindcă mai de mult încercase să-şi facă o trupă, îl pusese la bas pe Danei, da' ăsta nu era în stare să ia nici o notă corect; cînd ţi-era lumea mai dragă, o lua pe arătură şi odată îl vedeam pe Bodi cu mîinile la faţă: Dăneeele!

– IA, BĂI; LINIŞTE! URMEAZĂ MAISTRU' IOZEFINI...!... Pardon!? Ăsta era Oase; îi venise rîndu' la chibrit şi se făcea că se concentrează ca un mare „maistru”; adică „maestru” a vrut el să zică. Bine, păi atunci ia să ne concentrăm şi noi voinţa, să privim ţintă chibritu' acela de pe masă şi... zbîrcă! zbîrcă! zbîrcă!

... OAAA, BINE-MI PARE! Chibritu' a ricoşat de buza paharului şi s-a dus la mama dracu', peste masă; a pierdut fraieru' tot ce-avea! Înjură Oase, se-nfoaie pe-acolo şi cică:

– Care ţi-ai lăsat, bă, cartea acia...?

Aoleo, era „Castelul” lu’ Cămilă; o uitasem pe masa lor! Cămilă, bine'nţeles, s-a făcut că plouă şi Oase se uita la noi, adică din cauza cărţii ratase el; pînă atunci nu văzuse cartea.

– Scuze! am zis. Eu am uitat-o, cînd m-ai trimis după cîrpă.

Ooof, nene; din lac în puţ! Nenorocitu' s-a uitat la Canţone şi la Nas, adică ce tupeu pot să am, după care a început să mă măsoare, a luat cartea, s-a chiombit la copertă, şi cică:

– Ce clasă eşti tu, băi pulică...?

– Eu? A noua...

– Nu mai spune! Şi într-a noua mai citeşti poveşti...?

... Pardon?... Aaa, adică – ha-ha-ha! – de la „Castelul”! Nenică, am făcut stînga-mprejur şi i-am pasat rapid cartea lu’ Cămilă, că nu mai puteam; simţeam că mă sufoc de rîs. Faza, una la mînă, da' gagiu' a făcut o faţă de ziceai că el i-a citit de mult pe toţi barosanii literaturii universale. Am tras un gît de Ci-co şi m-am făcut că mi-a intrat pe partea cealaltă; am început să tuşesc tare, ca să nu-şi dea seama că rîd...

– Bate-l, bă, careva, pe spate, că moare aicea!

Păi, sigur; cine rîde de el, moare; zici „Oase” şi-i danger, ca pe stîlpii ăia de electricitate! Nene, să mor dacă pricep ce găsea Canţone la idiotu' ăsta, că el şi cu Nas erau de treabă; eu prima oară nici nu mi-am dat seama că-s golani. Mimi, Luci şi Tanana îmi împuiaseră capu' cu poveşti cu Canţone şi credeam că – aoleo! – trebuie să fie unu' de-ăla cît uşa, cu ditamai pumnii, care, cum apare la orizont, toţi fac frumos şi duşmanii fug ca potîrnichile. Aiurea! Era un tip destul de obişnuit; avea chiar o faţă stilată, da', în fine, adevăru' e că atunci era într-o geacă de piele şi nu i-am văzut muşchii; cînd l-am văzut la tricou, am zis: Da, domn'e, este! Şi – ha-ha-ha! – de Nas toţi ziceau că-i urît, şi eu credeam că are un nas de-ăla imens, vînăt, cu vinişoare, de beţivan, da' gagiu' avea tot

ce-i trebuie pe faţă – ochi, gură, sprîncene, gene – numa' nas n-avea. Adică avea o chestie, da' era mică-mică, parcă era lipită acolo, şi se termina prea devreme: de la buza de sus pînă la nări te plictiseai. De urît, însă, era într-adevăr oribil: avea o faţă parcă era opărită şi un păr rar şi slinos, că tocmai scosese un piepten de-ăla de doi lei şi-şi aranja freza.

– HAIDAAA! Să moa' mama, de nu vă golesc în seara asta!...Oase, normal; cine putea să fie? Îl pierdusem din vedere şi nenorocitu' băgase pahar, făcuse o sută de puncte. Deh, prost să fii, noroc să ai!

– Alo, băiatu'!

Ooof, ce mai vroia, neică; ce mai făcusem acu'...? M-am făcut că n-aud, că erau destui „băieţi" pe la mese – între timp mai apăruseră şi Noni, cu Ghiuri şi cu Cioacă – şi de cînd, mă rog, eram eu „băiatu'" lui?

– ALOOO, CREŢULE! CU TINE VORBESC!

... OOOF, MÎNCA-MI-AI CREŢU' SĂ MI-L MĂNÎNCI! Pe bune, că se uitau toţi la mine şi bou' de Danei îmi făcea semne; parcă el nu era creţ.

– Da, ce doreşti? Scuză-mă; nu eram atent...

– Aaa, pardon! Ia, ad'-aici trei Pepsi, că mi-e sete!

... Ce „Pepsi" visa ăsta, neică!? Nu mai văzusem Pepsi în Paraşută de nu mai ştiu cînd...

– Sori! am zis, n-au decît Ci-co şi Quick...

– Bine, atunci adă trei Pepsi şi vezi să fie reci, că-mi ba' pula-n mă-ta!

... Iar, nene? Clar: asta era ca fazele golanilor, cu „Dă o ţigare!" sau „Dă un leu!", şi te trozneau şi dacă le dădeai, şi dacă ziceai că n-ai. Deh, mai ştii, poate aşa mi-o fi mie scris, să mor în floarea vîrstei şi să nu mai ajung cu Han, în tabără...

AAAH, CE PIZ'...!? Ce vrei, mă boule!? Danei, că mi-a tras un şut în tibie, pe sub masă, de am văzut stele verzi, şi-şi tot dădea ochii peste cap. Ce

vroia ăsta, domn'e; să mă fac io Pepsi!? Păi, dacă avea Pepsi, el de ce bea Ci-co, şi Cămilă de ce bea tot Ci-co?

... Aaa, stai aşa! Sigur, înseamnă că ăstora le dădea pe sub mînă; le scotea de sub tejghea; asta-i cioaca. M-am ridicat şi m-am dus să-mi dea banii, ce naiba să fac, da' lu' Oase îi venise rîndu' la chibrit şi s-a făcut că nu mă vede. Normal, n-avea haz dacă nu mă ţinea puţin în picioare. Mai şi puţea, nenorocitu'. Aşa, hai, ZBÎRCĂ, ZBÎRCĂ, firi'-al dracu' de JIGODIA DRACU'! Aiurea; a tras şi i-a intrat iar pahar; băga-mi-aş!... Da, seeegur, acu' lasă-te pe spetează, că eşti marele boss, marele campion la chibriţel pe sectoru' şase; scoate ditamai teancu' de sute de la spate, să văd io cît eşti de putred de bogat, parcă nu ştie toată lumea de unde-i ai. Sigur că da: ia o sută mai nouă, mai lucioasă, şi flutură-mi-o pe la nas; bărbiereşte-mă cu ea, să rîdă toţi proştii...

– Garson, un rînd de Pepsi aicea! Şi ia-ţi şi tu o prăjitură, să nu te mai îneci!

... Gata, mă terminase, mă făcuse terci; acu' îmi dădea şi bacşiş, parcă eram chelneru' lui.

Eee, futu-z' oasele mă-tii! Am luat suta şi m-am dus hotărît înăuntru, fiindcă, dacă n-avea Pepsi, o aduceam pe nenorocita aia legată, să le zică ea că n-are.

... ZBOOOING!

Am rămas tablou, neică; am crezut că visez, că m-am damblagit. Gagica mă aştepta şi pusese pe-o tavă trei pahare înalte cu Pepsi, aburite de-ţi îngheţa mîna pe ele, da' ea cică n-avea gheaţă, scîrba dracului! Lasă, nene; data viitoare să mor io dacă nu-i ceream condica de sugestii şi reclamaţii şi o nenoroceam; o umpleam de sînge!

Am luat tava, am pus restu' pe ea, m-am cărat şi bine'nţeles că Danei n-a ratat ocazia să-mi arunce o privire triumfătoare; se putea!? Am pus tava pe colţu' mesei şi Canţone era la rînd, la chibrit, da' s-a oprit şi s-a uitat la mine parcă atunci mă vedea.

– Aaa, mulţumesc; eşti drăguţ! Mai ales din profil...

– Pentru puţin, am zis. N-am prea avut de-ales...

... Ce vreţi, domn'e, ce vă uitaţi aşa!? Danei şi Cămilă se uitau parcă nu-ş' ce grozăvie zisesem, da' măcar atît aveam dreptu' să zic şi eu, după ce-şi bătuse joc Oase de mine şi mă înjurase de mamă; nu?

– OALEAA!!! CE-AI ZIS, MĂ!? IA VINO-NCOA', FUTU-Z' DUMNE...

– Sandele, TERMINĂ ODATĂ! Ţi-a adus băiatu' Pepsi; acu' ce mai vrei?

Nu ştiu ce dracu' mai vroia, da', nici o problemă; dacă se ridica de pe scaun, îl aşteptam calm şi dădeam eu primu', chit că după aia mă nenorocea Canţone. Poftim; acu' rămăsese tablou; nu-i venea să creadă că l-a pus la punct...

– Aşa, face Canţone, şi... cum ziceai că te cheamă? Parcă te-am mai văzut pe-aici...

– Tinuţ...

– Aşa, Tinuţ; eşti amabil să repeţi ce-ai zis, că n-am înţeles prea bine...

Mi-a pus o mînă pe umăr, uşor, da' cred că avea vreo zece kile, neică...

– Am spus: n-ai pentru ce, fiindcă n-am avut încotro.

– Cum adică? De ce să n-ai încotro?

– Pentru că, dacă n-aduceam Pepsi, presupun c-o încurcam; nu...?

– Adică ce vrei să spui, că dădeam io în tine?...Mă băieţi, dădeam io-n tînăru' ăsta, dacă nu venea cu Pepsi?

... Rîsete; Danei s-a şi îmbujorat, parcă îi era ruşine să se gîndească.

– Nu mai rîdeţi, băi, că vorbesc serios!... Tăcere; n-a mai rîs nimeni.

– Te-nşeli, mă băiatule; să ştii! Nu ştiu ce-ai auzit tu despre mine, da' te-nşeli amarnic...

– Ştiu, domn'e, da' io nu mă refeream la tine...

– Nu!? Da' la cine te refereai...?

– La Oase, normal!

– OALEEE! CE MĂ, IO-S „OASE” CU TINE...!?

– Sandele!

– ...Te mai prind io p'-aici, că te tai, futu'z gura mă-tii; te spintec! Fii atent aicea: prin Paraşută nu mai pui picioru'! Poţi să le zici şi la ăia de la tine, 'vă muma-n cur de nenorociţi! Nu te mai uita aşa, că ştiţi voi ce-aţi făcut! Ar trebui să-i pupaţi picioarele lu’ ăsta, că...

– SANDELE, TACI DRACU' DIN GURĂ! DACĂ MAI SCOŢI UN SINGUR CUVÎNT...

A tăcut, da' care „ăia de la mine”, domn'e!? Ce-avea ăsta, neică; băuse gaz!? Ce făcusem eu şi...

– Aşa, deci, în concluzie, dragă Tinuţ, pe băiatu' ăsta de-aici nu-l cheamă „Oase”. Îl cheamă Sandu, să şti, şi e puţin mai mare ca tine...

– Ştiu, dom'ne, scuză-mă, da' ce să fac, dacă...

– Aşa, acu' mă laşi să termin; da...? Deci, precum spuneam, nu te lua după ce spune Sandu, că a glumit: poţi să vii în Paraşută cînd vrei tu, şi-ţi promit eu solemn că n-o să-ţi facă nimeni nimic.

... Aşa, da' altceva vroiam eu să-ţi spun, apropo de ce-ai spus tu mai înainte, că n-ai avut de ales. Să ştii că n-ai dreptate; nu te-a obligat nimeni să aduci sticlele alea; ai înţeles? Da' acu', dacă tot ai fost atît de amabil, pe viitor, dacă o să te rog io frumos să-mi aduci un Pepsi la masă, cred că n-o să mă refuzi; nu...?

– Nu, domn'e, sigur; nici o problemă...

– Păi aşa, domnule!? Ştiam eu că eşti băiat bun.

5. LA ROND (I)

Ce dobitoc, neică; auzi, cică să nu mă mai prindă în Paraşută; parcă el hotăra cine are şi cine n-are voie în Paraşută! Am luat-o spre casă, da' ce era aiureala cu „ăia de la mine”; care „ăia de la mine”!? Am impresia că alta era, de fapt, chestia şi eu picasem ca fraieru' la mijloc, doar aşa, fiindcă se nimerise să fiu acolo. Pe bune, trebuia să vorbesc cu Mimi, cu Luci şi cu Tanana, poate ştiau ei care-i faza, poate se întîmplase ceva nasol şi eu habar n-aveam. Adică pe Luci şi pe Tanana dă-i încolo; de la ăştia oricum nu puteai să-nţelegi niciodată nimic, da' cu Mimi neapărat trebuia să vorbesc: Uite, nenică, aşa şi pe dincolo; ce vrea nenorocitu' ăsta de la viaţa mea!? Cam penibil să mă duc aşa la Mimi; poate i se părea că nu-ş' ce, am venit la el să mă apere, da' ăştia erau tîmpiţi rău şi zisese Canţone că n-o să păţesc nimic, da', dacă mîine-poimîine îl găseam beat mort şi nu-şi amintea ce-a zis...?

... Ce chestie! Va'zică iulie, iunie, mai... – sigur că da! Tocmai urcam pe Ţăcălie şi mi-am amintit o fază: Canţone intrase la bulău pentru viol, nenică! Adică aşa umbla vorba: ăstora din comitetu' de locatari le intrase morcovu' nasol de tot, că fuseseră violate nişte tipe de la Medicină şi, deh, aveau şi ei fete; a fost mare şedinţă de locatari şi bou' de Batalu, administratoru', a dat telefon la Miliţie. Pe tipele alea cică le găsiseră chiar aici, pe Ţăcălie, că asta era zona lu’ Canţone, şi mi-am amintit că în perioada aia fusese o discuţie la noi, la rond. Adică nu; de fapt, începuse în curte, pe băncile de la bazin, da' mai tîrziu ne-am mutat la rond şi bou' de Danei, care adineuri, în Paraşută, se tot gudura pe lîngă Canţone, îi tot trăgea că de ce vin Canţone, Oase şi Nas la noi la rond, să bea şi

să se ia de gagicile din curte; să stea dracu' la ei, în vale!

Pe bune, că s-a mirat şi Bodi: Cum, Danele, da' nu erai tu prieten cu Canţone!? Cînd te-a supărat aşa tare de vrei să-l dai pă mîna Miliţiei? Danei s-a făcut roşu la faţă şi ăăă, că nu-ş' ce, dacă mai stă de vorbă prin Paraşută, aia-i altă treabă; stă şi el exact cum stă şi Bodi, da'-n orice caz el nu i-a dat ţigări lu' Canţone ca să-l lase să treacă pe Ţăcălie cu gagici... Ăştia mai mari aşa ziceau, că seara, mai tîrziu, dacă vroiai să treci c-o gagică pe Ţăcălie, trebuia să le dai tipilor nişte ţigări mai bune; altfel era nasol. Adică, deh, prostiile lu' Danei, că Bodi face: Zău Danele, şi tu nu i-ai dat!?

Bine-ai făcut, că la gagicile cu care umbli tu, nu prea merită să dai douăj' de lei pe-un pachet de Kent sau de Marlboro. Unu la zero, neică, fiindcă fraieru' de Danei umbla mai mult cu muncitoare de la Confecţii, de pe Panduri; se dădea mare că i-a luat ta-su Mobră şi le lua pe şa, la spate, să facă ture prin curte, să scoale pe toată lumea...

Danei s-a băşicat, a zis că poate să-i dea Bodi cartuşe întregi de ţigări lu' Canţone, şi atunci a adus vorba de tipele alea violate; cică erau studente la Medicină şi faza fusese ziua-n amiaza mare, chiar aici, la noi, pe Ţăcălie.... Da, neică, da' nu prea cred, că şi Bodi s-a mirat: Zău, măi Danele? Unde, aici unde se dau copiii ăştia cu sania...? Ţăcălia era derdeluşu' nostru, normal, da' chestia a zis-o la derută, fiindcă noi stăteam la bazin, da' ne-au văzut picii de la nisip, au venit mai aproape, şi prostu' de Corneluş, de colo: Aşa e, băi; nici pe mine nu mă lasă pe Ţăcălie! Ne-am pişat pe noi de rîs, că Danei turba, cică: Zău, Corneluşe...? Bine, în căzu' ăsta ce-ar fi să te duci tu acasă, că te-a strigat! Voi n-aţi auzit, băi...? Şi noi, normal: Ba daaa! Hai, băi, fuga, că a început „Mihaela"!

Aia e, Bodi a zis că Danei exagerează: Canţone mai face el prostii, cînd bea, da' nu violuri şi

treburi de-astea.... Chiar, nene: Batalu dăduse telefon la Miliţie, da' Mimi zicea că nu se-ntîmplase nimic; ăia l-au luat la mişto, că nici nu ştia cum îi cheamă pe golani; ce-i aia „Canţone, Oase şi Nas”!? Bou' a dat mai întîi la secţia din Panduri şi ăia i-au zis că sori, n-au oameni; oricum, au destule probleme cu ţiganii de la Puişor şi cică, dacă derbedeii sînt din vale, să dea telefon la Miliţia de acolo, că rondu' nu ţine de zona lor. Sună gagiu' şi în Cotroceni şi ăia cică-i cunosc pe indivizi, da', sori; blocurile noastre nu ţin de ei; să sune în Panduri, că zona lor se termină la Academia Militară şi la strada asta de jos, cu castani, nu mai ştiu cum îi zice.

Deci, chestia cu violu' cam scîrţîia, da' stai să vezi, că abia de-aici vine haiu' dracu'! Cînd i-a zis Bodi că exagerează, Danei cică bine, exagerez, da' atunci poftim o fază pe care i-a zis-o chiar Canţone, în Paraşută, şi cică a fost tot aici – l-a imitat pe Bodi – unde se dau copiii ăştia cu sania”... Adică nu, şi mai aproape: la rond! Maaamă, face Bodi; serios!? Ce fază, măi Danele? Ia povesteşte-ne tu! Ia, băi, pssst, linişte...!

Deci, începe Danei, Canţone stătea şi el odată pe-o bancă, la noi, la rond, că nu'ş ce otravă băuse şi-i cam venea să vomeze...

Mişto, face Bodi; îmi place; începe tare! Aşa, şi cum stătea el, trece-o gagică, nene, c-un băsănău ai-ai-ai! O vede Canţone şi, sanchi, simte că se îndrăgosteşte de ea: Nu vă supăraţi, nu-ş' ce, ia poftiţi aici, în boschetu' ăsta! Că înflorise liliacu' şi cică era şi-o privighetoare, da' Danei a zis că nu ştie bancu', şi Bodi: E din Macedonski, boule! Şi a început să recite nişte versuri, da' Danei iar s-a băşicat, a zis că el nu-i atît de cultivat şi să nu-l ia Bodi cu Alexandru Macedon şi poezii; vrem să ne zică faza sau nu? Picii au răcnit că „Daaa!” şi Danei a luat-o de la capăt, a zis cum a băgat-o Canţone în boscheţi pe tipa aia şi cică săraca făcuse pe ea: Iartă-mă, că cîr, că mîr, că-s fată

mare! A deschis gura să povestească mai departe, da' un pici, blegu' de Dani parcă, se holbează la el şi cică da' de ce s-o ierte; ce-a făcut?

Danei a început să-şi tragă palme şi n-a mai rezistat; s-a sculat brusc în picioare şi s-a dus să bea apă de la cişmea. A început să bea, da' mai mult stătea cu buzele acolo, parcă vroia să şi le răcească, şi la faza asta apare Nacu, de la el de la scară. Picii, bine'nţeles, au tăbărît pe el şi nu-ş' ce, tămbălău mare pe-acolo, da' între timp s-a întors Danei şi noi, ăştia mai mari l-am pus să zică mai departe. Gagiu' trage o rîgîială şi cică: Bine, da' unde am rămas? La aia, nene, care se ruga so ierte!

Deci, tipa se ruga s-o ierte şi Canţone: Io te cred, da' atunci o iei puţin la cioc!... Ha-ha-ha, neică; nu se poaaate! Lu' Nacu i-a picat faţa, fiindcă şi el era mai mare, da' ţinea la pici şi nu-i lăsa să se-apropie cînd discutam porcării. S-a uitat urît la Danei, şi ăsta: Gata, nene, păi atunci am tăcut! Zi, dom'ne, face Nacu, da' zi şi tu mai pe ocolite; ce dracu'! Danei a început să rîdă; cum naiba să zică mai pe ocolite chestia asta, da' Bodi cică: Zi şi tu „felaţie”!

Aha, face Danei: Aia nici aşa nu vroia, la felaţie; zicea că i-e scîrbă. Cînd aude Canţone de „scîrbă”, îi bagă o mînă-n păr şi: Ce-ai, fă, adică... ce-ai, dragă, eşti nebună?! Ia, treci imediat, fu... adică fira-i tu a naibii să fii! Ia, jos textila, că...! Tipa, vai de mama ei; făcuse... pişu pe ea, şi, în fine, cică era pe dracu' fată mare, că era largă ca la balamuc şi udă fleaşcă. Adică cum, face Nacu; aşa ca tine? Şi a arătat că Danei se udase puţin pe tricou cînd băuse apă. Exact, a zis Danei, da' era meseriaşă rău; Canţone a stat în ea vreo juma' de oră, că aşa-i place lui: mai fumezi o ţigare, mai bei un coniac; dacă ai o carte bună, mai citeşti cîteva pagini...

Nenică, eram pe jos, că picii nu mai pricepeau nimic, da' Danei cică: Staţi, mă nene, că poanta de-abia acu' vine! Termină ei treaba şi ce credeţi că-i zice tipa...? Dăm noi din umeri, să zică, şi gagiu'

mustăceşte, he-he-he! – la care, Bodi: îl întreabă dacă stă cumva pe-aproape şi dacă mai vine şi mîine prin parc; nu-i aşa? Hai, băi, că-i veche!

... Maaa! Danei s-a făcut roşu ca racu': Bine, băi! Daco ştiai, de ce m-ai pus să-mi răcesc gura de pomană?

Şi Bodi: De-aia; ca să vezi că eşti fleţ!

Danei: Zău!? Da' de ce-s fleţ...?

Bodi: Păi, băi deşteptule, tu-l crezi pe Canţone cînd povesteşte treburi de-astea!? Tu, dacă te-ai apuca de violuri, aşa ai proceda: ai da mai întîi sfoară-n ţară, să afle toţi locu' şi ora exactă...? Danei a deschis gura să mai zică ceva, da' Bodi l-a bătut pe umăr şi cică aşadar şi prin urmare, în concluzie sau în consecinţă, cum vrea el, bate cîmpii. Şi avea dreptate, neică: faze de-astea auzisem şi eu, o groază, şi tot aşa, de la tipi care se lăudau că le-au aflat personal de la Canţone, în Paraşută, da' eu nu-l văzusem niciodată pe Canţone cu Danei de gît, să-i zică treburi de-astea. Cînd naiba, dacă, de cînd îl ştiam eu în Paraşută, era numai cu Oase şi Nas, la masa aia a lor, şi nu trebuia să-i deranjezi de la chibriţel?

... Adică, mă rog, nu jucau ei tot timpu' chibriţel, mai stăteau de vorbă şi cu ăilalţi, şi Canţone mai povestea faze de-astea, da', aşa, ca să le-audă toată lumea. Că, după tîmpenia cu tipa udă şi meseriaşă, Bodi ne-a zis şi el altă fază, mai mişto, da' parcă era un banc. Cică dacă ştim cum procedează Canţone cu tovarăşa lui, cînd vine machit acasă, după cîte-un meci de box? Aşa – bine; îi zice lu' aia: Fă, atenţie mărită! Acu' începi şi te dezbraci frumos, te-ntinzi pe pat, pui cracu' ăsta aici şi pe-ălălalt dincoace, că – Bodi s-a făcut că-şi ia avînt – dacă nu nimeresc din prima, te bat de te caci pe tine!

Rîdem noi, pe-acolo, da' picii nu s-au prins, normal, şi cică: Aha, şi ce-i face dacă nu nimereşte? La care unu', Noni, cică nimic, da' – către noi – el o ştie pe tovarăşa lu' Canţone, că stă

pe stradă cu ea, şi gagica poartă cam des ochelari de soare. Nene, picii au devenit enervanţi; cică de ce poartă, şi Nacu i-a expediat: Hai, bă, şoimii patriei; roiu', că-i tîrziu! Aiurea, ţi-ai găsit, nu era decît... parcă şapte, şapte şi ceva, şi nenorociţii s-au făcut că se cară, da' s-au dus puţin mai încolo, să tragă cu urechea. Aruncăm după ei cu pietre, scandal, nu-ş' ce, da' făceau tămbălău şi atunci ne-a venit ideea să mergem la rond. Că la rond picii n-aveau curaj să vină; nu-i lăsau părinţii şi le era frică; ziceau că acolo e bau-bau...

Chiar, nene; tocmai urcam şi eu scările de la rond, era încă devreme, şi poate mai stăteam puţin pe-o bancă, să trag o ţigară. „Rondul" ăsta era, de fapt, o prelungire a părculeţului nostru din spate, spre stînga, adică spre Academia Militară. Îi ziceam aşa pentru că era rotund şi avea în mijloc un fel de ghiveci: un cub de piatră înalt cam de un metru, alb, cu vopseaua crăpată, în care ar fi trebuit să fie flori, da' de cînd îl ştiam eu nu creştea nimic în el, nici măcar iarbă. În rest, mare lucru nu era: ghiveciu' ăsta şi patru bănci vechi, scorojite... Mai veneam aici cînd n-aveam ce face sau cînd eram într-o pasă proastă, pentru că era linişte şi nu trecea nici dracu'. Adică doar de la patru încolo mai treceau subofiţerii de la Academie, care stăteau în blocu' C, căminu' de nefamilişti.

... Mda, din păcate banca mea era ocupată. Nu era banca mea proprietate personală, da' mă obişnuisem să stau pe ea cînd mai veneam pe-aici şi acu' stătea o babă cu o vestă de-aia portocalie, de măturătoare, cu mătura lîngă ea. Am înjurat-o în gînd şi am vrut să mă car, da', cînd mă uit mai bine, gagica fuma; deci puteam să-i cer un foc. M-am dus şi mi-a dat să aprind de la mărăşeasca ei; avea nişte degete noduroase, cu unghii galbene, şi m-am cam scîrbit, da' muream de poftă să fumez şi m-am aşezat pe banca de vizavi, că nu stăteam mult.

... Ce linişte, neică! Aste era ciudat la rond: erai la numai cîţiva metri de bulevard, vedeai printre tufe cum coboară maşinile şi troleibuzele spre Eroilor, da' nu se auzea nimic; cînd intrai aici, parcă umbla cineva la volum, într-un fel era mişto, da', dacă stăteai mai mult, parcă era prea linişte; ţi se părea că eşti într-o arenă pustie sau că eşti ultimu' supravieţuitor de pe planetă; tîmpenii de-astea. Probabil din cauza vegetaţiei, pentru că şi în spate, unde ne jucam în copilărie, era iarbă mare şi boscheţi babani, da' aici, fiind aşa rotund şi închis din toate părţile, boscheţii năpădiseră totu': cînd urcai pe scările de la intrare, parcă treceai printr-un tunel.

... Bun, deci, o luasem noi spre rond, atunci cînd cu discuţia, şi, pe drum, Bodi cică: Aiurea, ce ochelari de soare!? Canţone nu dă-n tovarăşa lui; vrea doar s-o sperie, că – a început să-l imite cum vorbeşte – atunci e cel mai mişto, cînd plînge şi tremură din tot corpu'... La faza asta ne-am cam scîrbit şi Bodi a ridicat din sprîncene: Băiat bun, Canţone ăsta, da'-l cam tîmpise băutura şi boxu', că nu-i uşor să iei atîţia pumni în cap. Seeegur, a zis Danei, foarte bun băiat! Hai să vă zic o fază, da' pe bune, că asta nu mi-a mai zis-o Canţone, să ziceţi că-s poante. Da' cine ţi-a zis-o? a întrebat Bodi. Nimeni, face Danei, asta-i trăită de mine, personal! La care Bodi a început să se apere cu mîinile, parcă vroia să dea în el: Aoleo, băi, nu! Te rog...!

Faza lu' Danei era de comă, nene; am rîs cu lacrimi. Cică într-o marţi, cînd se întorcea el de nu ştiu unde, mai tîrziu, pe la zece, că era întuneric, nu ardea decît neonu' din stradă, a luat-o pe la rond şi a dat peste ăştia trei, peste Canţone, Oase şi Nas, beţi pulbere. Cică stăteau chiar pe banca asta, a mea, şi – salut-salut! nu-ş' ce – Danei a vrut să treacă mai departe, da' Canţone: Stai, dom'ne, unde fugi aşa!? Ia vino puţin încoace... şi cică să le fie arbitru', că au pus ei un pariu. Gata, nenică, a

zis Danei; ce trebuie să fac? Simplu, face Canţone; să stea lîngă ghiveciu' ăla clin mijloc şi să fie atent unde cade sperma. Danei s-a blocat: Ce spermă, domn'e!? Da' tipii n-aveau treabă; cică a lor, evident, nu a lu' tata mare, că ei fac concurs, să vadă care o dă mai departe, şi el să stea acolo, c-un băţ, să tragă linie...

Pe Danei l-a buşit rîsu', a crezut că fac mişto, da' Canţone, calm, cică O.K., dacă nu vrea să fie arbitru, nu-î nimic; să ia loc frumos pe bancă, să participe şi el la concurs... Băi fratele meu, cică s-au aşezat cu curu' mai pe marginea băncii, aşa, s-au descheiat la şliţ – aici Bodi l-a oprit, adică, lasă, nu-i nevoie! – şi da-i, nenică! Cică primu' a terminat Oase, care şi-a pictat cracu' de la blugi. Pe Nas l-a apucat rîsu', i s-a blegit şi lui, cică: Piua! Da' Canţone, nebunu' dracu', se uita în sus, la cer, o freca de zor şi fredona piesa aia a lui Mungo Jerry, ta-da-da-da-da / na-na-na – na-na-na...

... Nene, s-a rupt filmu'; rîdeam de ne dureau burţile şi: Hai, dom'ne, nu se poate; mănînci căcat! Danei s-a jurat pe ce-are el mai sfînt că nu mănîncă şi s-a dus să ne arate unde stătuse; se uita pe jos, după nu-ş' ce semn pe care-l făcuse cu băţu', că dementu' de Canţone cică a mai ţinut-o aşa nu ştiu cît şi la sfîrşit: VINEEEH! Şi-a strîns-o o dată în pumn, şi, cînd i-a dat drumu', cică s-a dus cu boltă – pşşşt! – şi i-a aterizat chiar la picioare. Adică lu' Danei, normal; nu lu' Canţone, da' sanchi; păcat că nu aterizase chiar în ghiveciu' meu; poate răsărea o floricică, ceva...

Deci, o tîmpenie, numai că de la tîmpenia asta, nu ştiu cum a venit vorba că pînă la urmă tot pe mine a picat măgăreaţa. Danei a terminat de povestit şi se tot jura pe-acolo că n-a inventat nimic, da' noi ne stricam de rîs, şi Bodi cică: Ţ-ţ-ţ! Şi după aia a mai violat şi două gagici. Tare, Canţone ăsta! Bine, Bodi, face Danei; las', mai discutăm noi, da' să-mi zici mie cuţu' dacă ăştia din comitet n-o să pună mîna să dea telefon la

Miliţie! Şi Bodi: Foarte bine, nenică! Să pună mîna pă telefon: Alo, Miliţia? Trimiteţi urgent un echipaj, că-i groasă: Canţone face laba la noi, la rond! Aia e, Danele; Canţone mai povesteşte faze prin Paraşută, tu te-apuci şi le zici mai departe, le mai înfloreşti, după aia intră pe fir ăştia din comitetu' de locatari, dobitocii ăştia care se reclamă şi-ntre ei de nu mai pot, şi pîn'-la urmă vreau să văd şi io cum te mai duci tu prin Paraşută...

Danei: Ce, mă!? Şi ce dac-am povestit; tu n-ai povestit!? Ce insinuezi acuma? Adică ce, acu' n-am voie nici să povestesc?

Bodi: Povesteşte, dragă, povesteşte cui vrei tu! Povesteşte şi pe-acasă, cu ai tăi, şi după aia mirăte!

Danei: Da' ce, bă, tu crezi că io le povestesc lu' bătrînu' şi lu' bătrîna chestii d-astea? N-am zis, dom'ne, la nimeni în afară de voi!

Bodi: Noo, la nimeni! Numa' puţin prin curte, pe la bazin, de faţă cu toţi copiii! Ăştia le zic după aia pe la ei pe-acasă, lu' Niţescu, lu' Chiru, lu' Abăluţă, şi, deh...!

Avea dreptate, neică, da' la faza asta dobitocu' de Danei se-ntoarce spre mine, se uită aşa, nu ştiu cum, şi cică: Băi Tinuţ, ai povestit tu pe-acasă treburile astea, ce vorbim noi pe-aici? Am rămas tablou; pe onoarea mea! Păi, cum adică; mă confunda pe mine cu ăştia de-a cincea şi de-a şasea, cu Corneluş, cu Dani sau cu Gore!? Îl prinsese Bodi cu mîţa-n sac şi nenorocitu' vroia să dea vina pe altcineva; mă găsise pe mine de fraier, îi zic treaba şi cică: Aaa, pardon! Da' de ce-i aduci tot timpu' pe ăştia, cînd vorbim?

Nenică, m-au apucat toţi dracii: Io îi aduc, dom'ne!? I-am luat io cu forţa „Mă copii, staţi aici şi ascultaţi, că-i interesant!”? La care, bou': Da' pe Cipici ăla al tău cine l-a adus? Pe... Cip-cirip ăla, cum îl cheamă, de la trei? Adică pe Cipri: unu', nu contează, de la mine de pe scară, cu care fusesem

prieten în copilărie, da' ne certasem de hă-hăăă, dintr-a şaptea. Ăştia, normal, cînd au auzit de „Cip-cirip”, au început să se uite unu' la altu' şi să dea din căpăţîni, că pe Cipri toţi îl ştiau de pîrîcios; gagiu' îi raporta totu’ lu ta-su.

Oaaa, nene; îmi venea să-l muşc de beregată! În primu' rînd, pe Cipri nu eu îl adusesem, că nu mai aveam cu el texte de nu ştiu cînd, şi în al doilea rînd, dacă-l ştia atît de bine, de ce *se* apucase să povestească chestii cu Canţone la bazin, de faţă cu el? Am vrut să-i zic treaba, da' între timp apăruseră şi Mimi cu Luci, de nu ştiu unde, şi deşteptu' de Mimi s-a băgat ca musca în lapte: Aaa, face, ăla cu ta-su care sare fără paraşută! Şi se-apucă să zică o fază aiurea, veche de nu ştiu cînd: cum stătea el odată pe bănci, la bazin, şi Cipici era la nisip, cu picii. Gagiu' se dădea grande cu ta-su, că-i mare sculă pa basculă, şi cică se bate cu nu ştiu cîţi deodată, trage cu mitraliera din goana maşinii şi sare de la etaju' doi fără paraşută. Mimi, şmecher; îl aude şi se dă mai aproape: Serios, neică? De unde zici că sare, de la ce etaj?

De la doi, face Cipri; fără paraşută!

Mimi: Nu mai spune! Da' ce, voi staţi la doi?

Cipri: Nu, dom'le, la trei!...Âăă, da' nu sare-aici, acasă, băăă! Sare la Băneasa; au ei acolo un poligon frumos şi după aia ne ducem să vedem avioanele.

Mimi: Zău, neică, şi acasă nu sare deloc...!? Păcat! Io-n locu' lui, dimineaţa, cînd mă duc la serviciu, aş sări aşa, fără paraşută! De ce să se mai obosească omu' să coboare tocmai de la doi? Cipri: De la trei, doml'e; nu de la doi!

Mimi: Aaa, pardon!... Auzi, da' pe mă-ta de ce n-o ia cu el?

Cipri: Unde s-o ia?

Mimi: Păi cînd sare aşa, fără paraşută...

Ăştia erau pe jos, nomal, fiindcă tanti Marcela, mă-sa lu’ Cipri, era o grăsană de nici nu încăpea pe uşă, da' după aia iar au început să ofteze şi să dea

din căpăţîni, adică treaba-i clară: Cipri ciripise totu' pe acasă şi eu eram de vină; eu îl obligasem să stea să asculte balivernele lu’ Danei!

6. KENTANELE

Aoleo, asta ce mai era, neică...? Am ajuns la mine, la patru, da', cînd deschid capacu' de la Hidrant, kentanele lipsă! Adică nu; cînd mă uit mai bine, le văd sus, pe furtunu' de incendiu: ce naiba căutau acolo, că eu le puneam întotdeauna jos, sub furtun, să nu se vadă?

... OAAA! Dau să le iau, şi – rupte amîndouă, neică! Da' nu aşa, să zici că mi se rupseseră mie, din greşeală: fix la jumătate erau rupte; se mai ţineau în puţină hîrtie. Nu se poate, NU SE POAAATE! Bestia de Cipri, 'tu-l în dinţi să-l sparg! El era sută la sută, că numai lui îi spusesem de ascunzătoare şi nenorocitu' ştia cît puteam să mă oftic cînd mi se rupea vreo ţigară; mai bine io dădeam lu' Gore decît să mă chinui s-o lipesc cu scotch.

Aşa, nene? Bineee...! Ei, dragă Cipri, pîn'-aici ţi-a fost! N-am dat niciodată în tine şi mi-ai făcut destule nasoale, slavă Domnului, da', dacă te mai prind pe-afară, eşti un om mort! Adică nu-l cafteam, dă-l încolo, că era mai mic decît mine, da' o smetie peste ochi tot îi trăgeam: Nenică, fii atent, om fi fost noi prieteni pe vremuri, da', dacă mai faci chestia asta, să n-am parte de nu te sparg, te tai, te toc mărunt şi te prăjesc în tigaie!

Serios, altfel nu m-aş fi ofticat aşa, da' vroiam să inaugurez bricheta de la Hari şi, după porcăria cu Oase, asta îmi mai lipsea... Da' ce naiba îl apucase, neică? Ce, pentru tîmpenia aia de la fotbal? Doamne, mare-i grădina lu' Dumnezeu! Păi ce-s io de vină că eşti tu prost şi, una-două, îl chemi pe tac-tu? Joi venisem tot aşa, mai devreme de la şcoală, că nu s-a ţinut ultima oră, şi ce naiba să fac pînă la cinci? M-am dus şi m-am aşezat pe-o bancă, în curte, de unde vedeam scara lu' Mimi, că

aveam ceva de discutat cu el. Şi dă-i, neică, aşteaptă; la cinci, evident, nici picior de Mimi, în schimb văd că apare picimea, la fotbal: Dani, de la el, de la D, Gore, din spate, Cipri şi Emil, de la mine, cu beşa, Lulu şi Corneluş cu fra-su, Mumu. Veneau hotărîţi, din toate direcţiile, de ziceai că vor să mă ia la omor, da' era normal, fiindcă veneau la nisip, şi banca mea era chiar acolo, lîngă cişmea, la intrarea de la nisip.

Se apucă ei să facă echipele şi Emil mă întreabă dacă nu joc. Mi-era poftă să-mi dezmorţesc puţin ciolanele, da', dacă intram, nu mai eram atent la scara lu' Mimi, aşa că am zis: Nu pot, neică; sînt în uniformă!... Ăăă, că nu-ş'-ce; dă-o dracu' de uniformă! Nu pot, băi, zic, nu vezi că-s cu pantofii de şcoală!? Mi-i speli tu dacă se murdăresc!? Da' şmecheru' cică: Nu-i nimic; ce, nu poţi să te descalţi? Deh, nene, peste noapte se făcuseră toţi mari miştocari. Bine, barosane, zic, hai că joc, da'-ncepeţi fără mine; intru şi io mai tîrziu! La care aud un: Eteee! Ori intri acu', ori nu mai joci; ce-i asta!?

Cipri, normal; cine putea să fie, cu vocea aia de ţînc ofticos? zic: Pardon? Hop ş'-aşa, de Mălineanu! De cînd hotărăşti tu, domn'e, cine joacă şi cine nu joacă pe-aicea!? Că nu, că-i beşa lui, – parcă era de-ăla de-a-ntîia! – şi că ei sînt trei la trei, că Mumu nu joacă. Am vrut să-l bag undeva, cu beşa lui cu tot, da' văd că apare Barto, şi zic: De ce să nu joace, domn'e; aşa, că nu-mi dai tu voie? Poftim: joc io cu grasu', cu Gore şi cu Mumu; aşa-ţi convine?

Gagiu' mai întîi s-a blocat – ce făceam, jucam cu toţi pămpălăii şi picii? – după care îl văd că zîmbeşte pe sub mustaţă, adică he-he, foarte bine, treaba mea. Că, deh, de cînd ne certasem, asta era singura lui ambiţie: să mă bată la fotbal. Băiatu' nu juca rău, da', orişicît, era cu doi ani mai mic, şi eu, cînd mă supăr, driblez tot ce mişcă; n-am taine. Am zis să-i las la început două-trei goluri avantaj,

să se bucure ca fraieru', şi după aia să cîştig la un gol diferenţă, aşa, ca să moară de oftică.

Se dă lovitura de începere, îi trimit pe fraierii mei în faţă, la atac, şi eu intru în poartă, să pot să mă uit după Mimi. Nu-ş' ce, atacă furibund pe-acolo, cu toţi oamenii, mă fac şi eu că mi-am pierdut reflexele şi, în curînd pe ecrane: doi-zero pentru Cipri! Maaa, nene! Era în al nouălea cer, da' se făcea că joacă aşa, concentrat. Bun, zic, acu' schimbăm placa: îi bag pe Barto, pe Corneluş şi pe Mumu toţi trei în poartă, să ocupe cît mai mult spaţiu; îl pun pe Gore libero, îi zic să mi-o dea cu boltă, mă duc la pomană, fac o preluare de-aia, braziliană, şi bîc! – doi la unu, jucăm mai departe, nu-ş' ce, da' la un moment dat apare Bodi cu un tip din vale, unu' Gizăs, care pe vremuri fusese la tobe, în trupa lui. Se duc să discute la bara de covoare, şi, normal, i-am pus pe fraierii mei să reziste, ca să dau noroc cu ei. N-am vorbit decît două minute, da' scîrba de Cipri a profitat de ocazie şi a mai băgat un gol: trei la unu! M-am supărat, am luat mingea, m-am dus singur, de nebun, da', exact cînd să şutez, Bodi se întoarce spre mine şi cică: Băi Tinuţe, ascultă aicea, la mine; lasă-l dracu' de fotbal! Tenisu', ăsta sport nobil; nu te murdăreşti, şi-ţi face muşchii lungi!

Clar; m-a făcut să rîd şi am tras un luft de mi-a troznit rotula, la astea erau fazele noastre de la terenu' mare, cînd jucau barosanii. Duminica, dacă venea şi Bodi, era căcarea lumii, nene! zece fix, ăştia de la A se întîlneau cu tipii de la B, în echipament, cu minge de fotbal adevărată, şi dă-i, luptă pe-acolo, da' pe la unşpe, cînd să înceapă repriza a doua, apărea şi Bodi, ciufulit, în nişte raiaţi jerpeliţi, căscînd: Salut, băieţi! Merge, merge...? La care, Danei: Mamă, maestre, da' ce onoare ne faceţi, da' cărui fapt îi datorăm nu-ş' ce; nu cumva don'şoara Gabi este indispusă? Adică tipa cu care era Bodi acum; o roşcată bestială. Şi Bodi: Dimpotrivă, măi Danele, aş zice chiar

dimpotrivă... Şi se întindea, făcea scheme pe-acolo, cică: Aaah, am ieşit şi io puţin la aer, să mă mai dezmorţesc, da' pe mine mă puneţi fundaş, că of-of-of! Rău e să fii bătrîn şi bolnav...

Nenică, şi începea haiu': tipu' se făcea că joacă serios, că luptă pentru fiecare balon, da', cînd era treaba mai pe bune, ori o dădea la mama dracu', peste gard, ori se făcea că a uitat cu cine e-n echipă şi dădea pase la adversar. Eu, cu Mimi, cu Luci şi cu Tanana stăteam pe-o bancă, pe margine, şi ne stricam de rîs; rîdeau şi ăştia, da' cam de formă, că, deh, fotbalu' de duminică era treabă serioasă; te joci!? Cînd vedea Bodi că se împute treaba şi încep băieţii să intre urît, la ciolane, ofta şi se făcea că l-a lăsat condiţia fizică. Venea cu noi, pe bancă, îşi aprindea o carpată, da' începea să comenteze meciu' la mişto, ca crainicii de la radio, de nu-şi mai găseau ăştia mingile de rîs, şi mie îmi băga mereu textu' cu tenisu' şi cu muşchii lungi. Că el, de fapt, juca tenis; tenisu' îi plăcea.

Bun, deci luftez eu ca la balamuc, mă apucă rîsu', şi pînă să-mi treacă, – normal: patru la unu pentru Cipri! Nici o problemă: prind un moment cînd Dani ieşise din poartă, frig o bombă de-aia, cinstită, de la douăj' de metri şi: patru-doi! Eee, Cipcirică...!? Maaa, se oftică nasol de tot: îl bagă şi el pe Lulu în poartă cu Gore, îi pune pe ceilalţi fundaşi, ia mingea şi vine la mijlocu' terenului: Care pe care! Mă duc să-l mănînc cu fulgi cu tot, da', cînd mă apropii, începe să fugă aiurea, spre bara de covoare. Ce faci, nene, zic; acolo-i aut! Că nu, că jucăm pe tot terenu'! Aiurea; nu jucasem niciodată aşa la porţile mici... Mă duc după el, da' tîmpitu' începe să se dea pe după Bodi şi Gizăs, adică hai să ne învîrtim în juru' lor, ca-n desene! Zău, neică? Bine, am priceput aluzia, da' uite că nu vin după tine; te las în durerea ta, să văd ce faci.

Tembelu' începe să facă scamatorii pe-acolo, să se dea rotund, pînă se-oftică Bodi şi-i pune o talpă pe minge: Du-te, neică, de-aici; n-auzi că-i „aut”!?

Cipri rîde ca bou', că nu, că nu-i aut, şi dă să ia mingea, da' Bodi îi pune o palmă-n frunte uşurel, cu alonjă: Parcă ţi-am zis să pleci de aici! Ce-s io, copac, să te dai după mine? Nu vezi că am treabă cu băiatu' ăsta...? Mă duc să rezolv pe cale paşnică, da' fraieru' se smuceşte, încearcă să-i dea mîna la o parte şi-atunci Bodi îi dă un vînt de cade-n cur. Blegu' se scoală, cu lacrimi în ochi, şi începe: Dă, dom'le, mingea! Ce-i mingea ta? Tu mi-ai cumpărat-o?... Nenică, mi s-a făcut mie ruşine; pe onoarea mea!

Bodi se uită la el, se uită la Gizăs, se uită la mine, ia mingea în mînă şi i-o întinde: Bine, dragă, poftim! Bănuiam ce urmează; era logic: blegu' dă s-o ia, şi – ZBAFFF! – o minge de toată frumuseţea în muian. Adică Bodi n-a dat prea cu forţă, da' fraieru' de Cipri a început să se uite urît la mine; parcă eu eram de vină. Mă duc la el, da' se-ntoarce cu spatele, o ia hotărît spre scară, şi unu' din pici, nu mai ştiu care, cică: Vedeţi, bă, că se duce să-l cheme pe ta-su! Zău, face Bodi; care ta-su? Cică: Nenea Chiru, de la trei. Da' Bodi: Aaa, marele nenea Chiru de la trei...? Şi de cel cheamă; joacă şi el fotbal cu voi...?

Au început să se-apropie şi ăia mai mari care erau prin curte, – Noni, Lăbuş, Neluţu, Ghiuri – fiindcă Bodi avea texte mai vechi cu Chiru, din cauza muzicii. Bodi stătea la doi, chiar sub Cipri, şi sîmbăta mai dădea şi el cîte un bairam, ca omu', da' pe la zece nu exista să nu-i bubuie Chiru în uşă, să-nceapă să zbiere că nu-ş' ce, te dau pe mîna Miliţiei! În fine, apare Chiru din scară, la maieu, cu nişte pantaloni de uniformă traşi la repezeală, cu pantofii pe picioru' gol, şi – fază antologică, nene; l-am sunat după aia şi pe Mimi să i-o zic! Vine gagiu' decis, cu Cipri la un metru în urmă, da' Bodi se făcea că plouă: discuta în şoaptă cu Gizăs, cu coatele sprijinite de bară.

Chiru: IMEDIAT SĂ-I DAI MINGEA-NAPOI! NU ŢI-E RUŞINE, MĂ, NENOROCITULE, SĂ

DAI ÎNTR-UN COPIL DE TREIŞ'PE ANI? DACĂ... Dacă s-ar pune şi el la mintea lui Bodi, asta vrea să zică, numai că Bodi – pauză; nu-l băga în seamă.

MĂ, TU N-AUZI!? Cu tine vorbesc; ce, nu-nţelegi româneşte!?

Aiurea; Bodi stă cu curu' la el, cu coatele rezemate de bară, şi trăncăneşte mai departe. ASCULTĂ, MĂI BĂIETE, IO nu ştiu... – la care, Bodi, scurt, aşa, peste umăr: Fără „măi băiete”!

Oaaa! Chiru a deschis gura, da' Bodi îi întoarce iar curu' şi-i zice ceva lu’ Gizăs, care începe să rîdă în hohote... Da'ce-ai vrea, face Chiru, să-ţi zic „dumneavoastră”!? Mă derbedeule, mă... NE-NO-RO-CI-TU-LE; crezi că, dacă umbli cu chitara, cu şmecherii, cu gagice, eşti DĂŞTEPT, eşti mare ARTIST!?

Bodi se întoarce, în sfîrşit, da' calm, aşa, sictirit; cică: Nu văd legătura. Şi Chiru, plin de spume: N-o vezi; ă!? Las' că ştiu io ce hram porţi, neisprăvitule! Mi-e milă de tac-to ăla, că are păru' alb, şi... Maaa, nene! La faza asta Bodi s-a ofticat nasol; a făcut un pas, de ăla-i venea pe undeva pe sub bărbie, şi: Auzi, domn'e...! Am crezut c-o să iasă cu trozneală, da' gagiu' s-a uitat la maieu' tipului, a început să mustăcească; s-a uitat la pantalonii ăia de uniformă şi, cînd a ajuns la pantofi, s-a scărpinat în barbă, a ridicat din sprîncene, şi cică: Sau... lasă!

Nenică, nu se poate! Chiru a făcut un făţău de milioane, a dat să mai zică ceva, da' ăştia se tăvăleau pe jos de rîs, şi, pînă la urmă, a făcut stînga-mprejur; s-a cărat la fel de hotărît cum venise. Am rîs şi eu, normal, da' într-un fel mi-a fost milă de Cipri; parcă era un plod de-ăla de-a-ntîia, şi să-l vezi pe taică-tu că se face de băcănie-n halu' ăsta...

Ooof, rămăsesem cu rupturile alea în mînă şi m-au apucat dracii pe mine, că aşa-mi trebuia: om în toată firea, într-a zecea, mai umblam cu

ascunzători şi cu tîmpenii! Gata: ACEASTĂ ASCUNZĂTOARE DE ŢIGĂRI SE DESFIINŢEAZĂ!!! Că, de fapt, pentru blegu' de Cipri o mai păstram, nu ca să nu-mi găsească maică-mea ţigările. Adică şi de asta, normal, da', cînd m-am certat cu Cipri, m-am gîndit să nu fiu căcănar, şi i-am zis: Dacă ţi-e poftă, ia, tată, serveşte-te, numai să nu zici la alţii de locu' ăsta şi să-mi spui dinainte, să ştiu că tu le-ai luat!

... Chiar, nene! Prostia asta de ascunzătoare o inaugurasem printr-a şasea, cînd am fumat noi prima oară, şi atunci tot două kentane am avut. Pe vremea aia, taică-miu era full de ţigări bune; îmi dădea mie pachetele goale, că făceam colecţie, şi într-o seară, cînd era cu maică-mea la bucătărie, am văzut că-şi lăsase pachetu' de Kent lîngă telefon, pe măsuţa din vestibul. Ce-ar fi, neică, mi-am zis, să-i fac o surpriză lu' Cipri? Că aşa, mai fumasem noi, da' ne chinuiam ca fraierii să ne facem pipe din castane scobite, cu ţevi de carioca şi cu tutun din chiştoace culese de pe jos...

Nu-ş' ce, dau eu tîrcoale prin vestibul, da' aveam ghinion: în pachet nu mai erau decît vreo... şapte-opt ţigări parcă, şi polei era ruptă de tot; riscam să se prindă taică-miu. Pînă la urmă am şutit două şi le-am ascuns la mine, după canapea, da' nu mai zic prin ce-am trecut după aia: toată noaptea mi-a ţîţîit curu' de frică; simţeam aşa, o căldură dubioasă prin tot corpu'. A doua zi, le-am prins cu elasticu' de la ciorapi şi am ieşit cu ele în curte, da' mi-era cam frică să-i zic din prima lu' Cipri, că ăsta era pîrîcios şi mi-era să nu mă spună lu' ta-su. L-am luat aşa, mai pe ocolite, şi pînă la urmă mi-a zis că şi el mai şutea „Admirai", de la ta-su. Ce „Admirai", neică; ia uite-aici! Am scos kentanele şi a început să se holbeze ca la nu-ş' ce minune, da' tîmpitu' cică „Hai în spate!", că are el acolo un loc mişto de fumat. Ce loc, nene? Aaa, cică un loc fain, la caze', că el a mai fumat acolo cu Gore şi e la fix; nu te vede nimeni.

Cum, dom'ne; ai mai fumat cu Gorilă şi mie nu mi-ai zis!?... Oaaa! M-am ofticat nasol de tot; m-a apucat gelozia, da' eram, curios să-i văd locu', fiindcă la cazemate era mişto, acolo ne jucam cel mai baban, cu Nacu, tipu' ăla mai mare care era prieten cu picii. El ne învăţase cum să ne construim cazemate, ca să rezistăm cît mai mult la pac-pac. Ne arătase un loc cu iarbă înaltă şi cu boscheţi babani de liliac şi de măceşi, care crescuseră atît de stufoşi că se uneau cîte doi-trei şi formau galerii, înăuntru puteai să mergi lejer în patru labe, puteam să căptuşim pereţii cu cartoane şi cu scîrţîitoare şi, dacă găseam un capac de tomberon, de-alea rotunde, care erau bune şi de scuturi, gata cazemata! Te baricadai acolo şi ceilalţi nu puteau să intre după tine, fiindcă aveau şi ei cazemata lor. Puneai gloanţe în automat, îţi mai trăgeai sufletu', îţi mai lingeai rănile, dacă erai mort mai te făceai că plouă şi ieşeai iar la luptă, sau, cînd nu mai aveam chef, stăteam întins lîngă Cipri şi ne gîndeam ce bine ar fi să aducem acolo merinde, apă şi cîte-o pătură, să nu trebuiască să ne mai întoarcem seara acasă.

Bun, mergem noi acolo, da', cînd îmi arată Cipri locu' lui de fumat, să cad pe jos, tată, că era fix veceu' nostru public. Necazu' cu cazematele astea erau căcaţii, fiindcă prin spate veneau tot felu' de nenorociţi să-şi facă nevoile. Adică, şi noi tot acolo ni le făceam, să nu ne oprească ai noştri acasă, mai ales după ce haleam corcoduşe verzi şi, vorba lui Nacu, ne căcam şnur, da', cînd am construit cazematele, făcusem curăţenie generală şi Nacu a hotărît să ne căcăm într-un singur loc, în cazemata cea mai nasoală. Şi taman ăsta era marele loc de fumat al lu' Cipri!

Cînd am intrat înăuntru, bătea toate recordurile, neică: erau de-ăia străvechi, uscaţi, fără miros; alţii mijlocii, în floarea vîrstei, şi alţii proaspeţi, de două trei zile, plini de muşte. Şi erau muşte de-alea

mari, verzi şi albastre, care zburau repede, bîzîiau gros şi ţi se loveau de cap ca alicele...

N-am zis nimic, să nu stric momentu' solemn; am scos kentanele, da', cînd să ni le-aprindem, – tac! – a intrat peste noi „musca de latrină cu aspect de albină”... Ha-ha-ha, ce tîmpenie, neică! Nu mai ştiu ce carte de zoologie citisem pe-atunci, că mă obseda chestia: fiind ea aşa, „cu aspect de albină”, nu puteai să ştii dacă e muscă sau albină, şi mă mai speriase şi altă dată; ieşisem repede afară şi mă ţinusem pînă acasă, unde veceu' nostru mi se păruse o chestie nemaipomenită, în concluzie, m-am strîmbat, m-am apucat de nas şi i-am zis lu’ Cipri că sori, io aici nu fumez! De ce, face gagiu', că-i mişto, nu ne vede nimeni!? Cum să nu ne vadă, vită!? Noi stăm frumos înăuntru şi fumăm, da' fumu' unde se duce; nu pe sus? Dacă trece careva şi zice: Maaa, a luat foc tufişu'; ia să vedem noi cine-i acolo...!? Dacă ne prinde vreun vecin şi ne spune lu' tac-tu...?

Gagiu' s-a albit, că murea de frica lu’ ta-su, şi-atunci am zis: Hai la noi pe terasă! Stăm acolo, la cucurigu, la aer curat, nu ne vede nici dracu', şi mai e şi Hidrantu' de la mine, de la patru; putem să ne ţinem acolo ţigările, să *ne* facem provizii. Cică nu, hai mai bine la teren, că acolo nu-i nimeni. De ce, nenică, de ce!? Aşa, că n-avem voie pe terasă; Batalu a zis că pune lacăt.

... Pardon? Doamne, maica Domnului: terasa era locu' cel mai mişto din lume; cînd erau cearşafuri întinse la uscat ne jucam faţea la fix, şi vara mai făceam şi plajă, înainte de mare; cum naiba să pună lacăt? Cipri cică aşa-bine, că lu’ Bobo de la B i-au furat blugii aduşi de ta-su din Germania, că ta-su era mare sculă, şofer la ambasada Nigeriei. Cică bătrînu' făcuse scandal la şedinţa cu locatarii şi Batalu a zis că gata, copiii nu mai au voie pe terasă, şi cine vrea de-acum încolo să-şi usuce rufele, să-şi facă cheie, că el pune lacăt.

... Zău, neică, să mori tu!? Şi ca ce chestie să nu mă mai joc eu la mine pe terasă, la A, fiindcă nu-ş' ce s-a-ntîmplat la B? Da' Cipri era fricos rău, nene: a început că nu; dacă vine să controleze? Nici o problemă, tăticu', zic: dacă vine, îl vedem noi primii, prin geamu' de la căsuţă; fugim pe la scara 2! Că, de fapt, de-aici îmi venise ideea cu terasa: „căsuţa" era casa scărilor, unde era şi uscătoria; aşa îi ziceam noi, pentru că ultimu' apartament parcă fusese construit pe dinafară, pe terasă, şi de acolo vedeam scările la marele fix, nu putea să ne ia nimeni prin surprindere.

... Că nu-s' ce, că cîr, că mîr! – pînă la urmă a venit, da', cînd am ajuns la mine, la patru, iar a început că aoleo, ce se face el dacă-l miroase după aia, acasă? Nu te miroase nimeni, băi fraiere, că uite – luasem puţină pastă de dinţi „Supercristal". Gagiu' tace, da' văd că încetineşte şi rămîne în urmă. Îl iau de mînă, să-l trag, da' blegu' se propteşte în călcîie, ca un măgar de-ăla care nu mai vrea să tragă, şi începe să se holbeze la mine. Ce-ai, donn'ne, zic; te-ai tîmpit? Nu, că ne prinde! Cine să ne prindă, prostu' dracu'; nu-ţi zisei că-i vedem noi primii!? Nu, cică ăla... care stă acolo – şi-mi arată cu degetu' uşa de la uscătorie.

Am rămas mască: cum adică „să stea" cineva în uscătorie? Uscătoria n-o folosea nimeni; toată lumea îşi usca rufele afară, pe terasă, cum făceau şi maică-mea, şi maică-sa, da' uşa aia avea lacăt şi arăta, într-adevăr, cam ciudat. Bun, Cipri era cu doi ani mai mic şi ştiam că-i fricos, da' nu pricepeam ce l-a apucat: aici era lumină, slavă Domnului, şi venisem de nu ştiu cîte ori să ne jucăm. Ce-ai, neică, zic; nu vezi că aia-i uscătoria? Cum să stea cineva acolo dacă-i închis pe dinafară?

Stă puţin şi se gîndeşte: Că nu, acu' nu-i acasă, da' poate vine. Cine să vină, dom'ne...?

Ăăă, cineva...

Care „cineva", nene; te-ai tîmpit!?

Cică un moş, îl ştie el...

Ce „moş”, vită; Manolache...? Ăsta era un boşorog de la mine de la patru, cu un cîine bătrîn ca el, care de-abia se mai tîra; îl auzeam tot timpu' cranţ-cranţ! cu ghearele pe gresia de pe culoar...

Nu, face, un moş cu păru' lung şi alb... Nenică, se făcuse şi el alb ca varu', se holba la uşa aia ca dementu' şi-l văd că începe să tremure! Adevăru' e că mi se făcuse şi mie puţin frică de frica lui, – dreptunghiu' ăla de beton părea uneori ciudat, că n-avea decît fereastra de la scări; în rest era numai zid gri, cu sclipici, – da' am făcut pe nebunu', am zis „Aha, înseamnă că-i Moş Gerilă!”, l-am tras după mine şi, cînd am ajuns în dreptu' uşii, am fript un pumn cu toată forţa, ca să-i demonstrez că nu stă nimeni.

... Nenică! A ţîşnit pe lîngă mine, afară, pe terasă, s-a dus direct la balustradă şi s-a încleştat de ea, parcă-l adusesem acolo să-l arunc de pe bloc sau mama dracu'... Mă duc după el, îi pun mîna pe umăr, şi încerc să-i explic, omeneşte că în chestia aia nu se poate locui, că nu-i nimic acolo; aiurea! – îi curgeau lacrimile pe obraz, m-a luat de mînă şi a început să se roage să-l duc la el, la trei. Ce naiba să fac; avea palma udă fleaşcă şi tremura ca o piftie, aşa că l-am dus; mi-era să nu-i spună lu’ ta-su că l-am obligat eu să fumeze.

Coborîm, da', cînd ajungem la el, la trei, cică: Hai în spate; găsim un loc mai mişto acolo! Mi-a venit să-i trag palme, da' zic: Bine, hai! Coborîm mai departe şi jos, la scară, dăm de Gore. Cipri se-apucă să-i spună şi lui, începe să se dea mare cu kentanele mele, şi Gore – bucurie mare! – cică să mergem la porcăria lor de cazemată. Mi s-a pus pata: Nenică, zic, dacă vreţi kentane, găsim alt loc, că io acolo nu merg! La care, dobitocu': Ăăă, că nu-ş' ce; te dai mare cu ţigările lu’ tac-tu!

... Oaaa! Am văzut roşu în faţa ochilor, da' m-am abținut: Zău, neică; asta ai înţeles tu, că mă dau

mare? Bine, atunci hai unde vrei tu, da' nu ţi-e frică?

Mie!? face. De ce să-mi fie frică?

Păi aşa, zic, de exemplu să nu te miroasă tac-tu...

Păi de ce să mă miroasă; n-avem pastă de dinţi?

Nu, domn', adică să nu miroşi a căcat, de la CĂCAŢII ăia, CĂCATULE CE EŞTI!

7. SURPRIZA

În fine, mi-am băgat kentanele în buzunare şi m-am pregătit sufleteşte să dau piept cu ai mei, da', dacă-mi băgau cea mai vagă aluzie la chestia de dimineaţă, cu Mimi, Luci şi Tanana, nu ştiu, cred că făceam explozie! După toate porcăriile de azi, asta mai lipsea, să-mi facă scandal că la prînz a găsit maică-mea fum de ţigară la mine-n cameră. Şi ce dacă, domn'e!? A fost Mimi şi a fumat o ţigară; ce, n-are voie...? Am descuiat, i-am auzit de la bucătărie şi m-am dus mai întîi la mine în cameră, să ascund kentanele, da', cînd am intrat... ZBOOOING!

Am crezut că am halucinaţii, neică, fiindcă am văzut ceva. Ceva frumos de tot; o cutie, la mine pe birou. O cutie mare, de carton, cam nasoală, da' ce scria pe ea...?

Scria „MAJAK”, tăticu'! Adică Maiak, pe ruseşte, şi pe cutie, deasupra, mai erau două cutiuţe mici, pe care scria OR-WO; două benzi de nouăzeci nou-nouţe! Şi un bilet de la maică-mea, că i-am recunoscut scrisu'...

NENIKĂĂĂ! NENIKUTZĂĂĂ!!! Am pus mîna pe cutie, să mă conving că-i adevărat, şi am început să-l imit pe Ceauşilă: Dhagă tovahăşe Maiak! Cu phileju' împlinihii... adică nu, cu phileju' phimihii tale caduo, dohesc dă a-ţi adhesa cele mai călduhoase uhăhi dă sănătate şi dă fehicihe, ţie şi la familia ta! Uraaa! Uraaa! Aplauze şi ovaţii călduroase, da' mă apucasem să zbier ca dementu' şi eram în dreptu' ferestrei; cred că m-au auzit toate babetele de la scară.

... Ia, nene, ce ne scria nouă mămicuţa noastră în acest bileţel? Că ieri mă întrebase cum mai stau cu economiile pentru „Mac-macu' meu” – aşa-i zicea ea Maiakului, ca să mă enerveze – şi eu am crezut

că mă întreabă de sadică, să-şi bată joc de mine... Tan-ta-naaa! Cică: Nu-ş' ce, nu-ş' ce, „sper ca acest 'mic' cadou să te stimuleze să fii mai cuminte, mai înţelegător şi să înveţi mai bine la anul. Părinţii”.

... Vezi, nene, ce „părinţi” de treabă am!? Nu, serios, patru mii de lei nu erau de ici, de colo, şi, doctori-doctori, da', orişicît, „cadou”" nu era deloc „mic”...

AOLEO! PĂI ŞI...? Înseamnă că ăia nouă sute şi ceva, cît strînsesem la puşculiţă, îmi rămîneau MIE...? Nu se poate, ar fi mult prea frumos; dacă mi-i cereau, li-i dădeam fără discuţie, da', totuşi, nene, săptămîna viitoare venea tabăra şi nu mi-ar fi stricat ceva de cheltuială, cu Hari, că, deh, obrazu' subţire... Vreo două-trei sute, măcar, că-mi trebuiau şi benzi, poate mai făceam rost de ceva discuri...

Adică lasă, nene; mă făceam „cuminte” de tot, că stăteam numai în casă, să trag muzici; de la toamnă mă apucam şi de învăţat, fiindcă la anu' oricum venea treapta, şi... cum adică „să fiu mai înţelegător”? Ce, nu-s eu înţelegător? Hai, domn'e, că-s foarte înţelegător; aia, că mai făceam mişto de ei cînd mă enervau, era tot aşa, din dragoste!

O.K., şi acu' TAN-TA-NAAA!!! – ia să desfacem noi frumos această cutie, să vedem dacă într-adevăr conţine ceea ce...

Adică nu, pardon; mai întîi mă duc frumos şi le mulţumesc, fiindcă mă aşteaptă oamenii la bucătărie şi eram nesimţit; cred că deja trecuseră vreo trei-patru minute.

... Sau, totuşi, să-l deschid? Hai, nene; măcar atît aveam şi eu dreptu'!

Am desfăcut cutia şi deh, sculă sovietică: arăta ca un cur, da' părea solid ca un tanc. Da, uite cablu' de înregistrare şi microfonu' – cam băşinos, da' nu-i nimic; aveam vechiu' microfon de la Philips, şi cartea tehnică era numai în ruseşte, da' nu contează, că n-aveam nevoie, şi –... chiar, nene: de unde făcuse rost Bodi de cap original de Akai?

Adică, na; prea multe vroiam eu acuma! Răbdare, şi să nu uităm de unde am pornit: de la răhăţelu' ăla de Philips mono, care nici măcar nu era al meu. Plus că un Maiak cu cap de Akai nici nu mai este „Maiak”; este poate „Makai”, sau şi mai rău – „Akak”!

Aşa că, după ce vorbeam cu ai mei, prima chestie îi băgăm un telefon lu’ Mimi, şi-i ziceam, dacă vrea să vadă ceva frumos, să treacă puţin pe la mine. Şi, cînd venea, mai întîi făceam prezentările: Uite, Maiacule, pe el îl cheamă Mimi, prietenu' meu, şi el, dragă Mimache, este Măiăcuţu' meu scump şi drag! Aşa, după care, mîine dimineaţă, unde ne duceam noi doi...? Mîine dimineaţă noi doi ne duceam la... BOOODIH! Oaaa, de-abia aştept, fiindcă în primu' şi-n primu' rînd îmi trăgeam Zeppelinu' 6, „Physical Graffitti”, că era dublu şi-mi intra la fix pe-o bandă. Şi pe banda cealaltă, nu ştiu, mai vedeam eu, da' mă uitam prin vocabularu' ăla, îl studiam atent, şi-mi trăgeam ceva mişto de tot, să moară de oftică Luci şi Tanana!

... Ooof, da' cu Bodi cam aveam emoţii, neică, fiindcă una' e ascultatu' şi alta e trasu', şi Bodi nu dădea muzică la oricine. Ăştia din curte ziceau că-i împuţit, da' omu' avea dreptate: la muzicile lui, ce-ar fi fost să vină toţi, să înceapă cu „Vreau aia!” şi „Dă-mi ailaltă!”?

... Da, nene, da' eu pe Bodi îl ştiam de hă-hăăă, dintr-a şaptea, dinainte să mă împrietenesc cu Mimi; el îmi trăsese prima casetă, pe vremea Philipsului. Mda, numai că atunci maică-mea l-a rugat să-mi tragă ceva şi pe ea nu putea s-o refuze, da' mie acum putea să-mi zică că sînt mare şi să-mi trag singur muzică; ce vin la el?

Da' nu cred că zicea, fiindcă mă duceam cu Mimi şi-l rugam să tragem Zeppelinu' 6 pentru amîndoi. Şi nu ne duceam cu mîna goală, ca nesimtiţii; luam o sticlă de ceva mai ca lumea, nu de „Skandenberg”, şi poate şi-un pachet de

Marlboro scurt; astea erau ţigările lui preferate. Adică nu ca să-i plătim şi nu-ş' ce, da' primisem Maiaku', neică; nu era normal să fac cinste?

... Aaa, gata, ştiu ce-i ziceam! Păi unde plecam eu lunea viitoare; nu plecam în tabără? Şi de ce plecam în tabără, numai aşa, de prost, ca să mă enervez pe-acolo, cu Popeye? Nicidecum, dragi tovarăşi; plecam ca să rezolv cu Hari, şi tocmai de aceea îmi luam Maiaku' cu mine, fiindcă altfel discutam cu Hari dacă aveam Maiaku'. Aşa că mîine dimineaţă, pe la zece, mă duceam frumos la Bodi şi: Dragă Bodi, îmi pare rău că te deranjez, da' uite-aşa şi-aşa, mi-am luat Maiak şi sînt şi io-n vorbă cu o fată de la mine din clasă. Lunea ailaltă plecăm la munte; înţelegi tu care-i mişcarea, aşa că ieşi repede cu Zep-u' 6 şi pe cealaltă bandă cu nişte rock-uri ţapene, de zbînţuială, şi cu niscaiva bluzane de-alea mai lungi, ştii tu, mai deşuchiate!

În fine, mai vedeam eu mîine ce-i zic, da' acum ştii ce făceam? Îl chemam pe Mimi şi făceam o probă de înregistrare cu discu' meu cel mai mişto, cu Doors-u'! Cu „Strânge Days", tăticu'; disc original, din '69, da' nou-nouţ, că blegu' de Mitroi nu-l ascultase niciodată. Ăsta era un bou de la mine din clasă şi odată, cînd am fost pe la el, mă uit să văd ce discuri are şi ZBOOOING! Nu mi-a venit să cred, că-n rest avea numai cretinăţii; l-am scos şi: Ce-i asta, neică!? La care, dobitocu': Ăăă, ceva vechi, o porcărie...

Am rămas trăznit, îţi dai seama, şi era cît pe ce să mă scap, da' atunci mi s-a aprins beculeţu': Mda, nasol, zic, se vede că-i vechi, da' nu-l dai? Dementu' avea damblaua cravatelor şi l-am fraierit artistic, neică! I-am şutit lu' taică-miu un jeg de cravată de mătase, că avea cu zecile în dulap, şi a doua zi, la şcoală, m-am făcut cu „Strange Days"!

... Aşa, deci făceam o probă cu Doors-u'; mi-l trăgeam pe bandă ca să nu-l mai uzez, şi – tan-ta-naaa! – cu acest prilej, inauguram şi bricheta de la Hari. Îi dădeam lu' Mimi cealaltă kentană, fumam

ca marii barosani, şi... aoleo, oracolu', neică! Adică dă-l dracu'; pînă luni aveam timp; mă apucam mai tîrziu, după ce se căra Mimi, că...oaaa, ce mişto era Doorzuleţu' meu! Îl scoteam, îl ştergeam puţin cu pielea de căprioară a maică-mii, şi-i dădeam drumu' la „Rec”, pe „Light my Fire”, da' mie-mi plăcea mai mult ailaltă, aia cu „People are strange / When you're a stranger, / Faces look ugly / When you're alone...!”.... Adică, ce, nene, toate erau bestiale, şi „Riders on the Storm”, cu orga aia de-ţi picau mucii!

Într-un cuvînt, aveam MAIAK, tăticu'; parcă tot nu-mi venea să cred! Şi urmau trei luni întregi de vacanţă: de-abia aşteptam să se facă mîine dimineaţă, să mă trezesc şi, primu' lucru, să-l văd acolo, în colţ, pe măsuţă. Era soare, plăcut, fereastra deschisă; îmi făceam o cafea babană, aprindeam prima ţigară, şi ce-mi mai trebuia...? Îmi puneam ce vroia muşchiu' meu; piesele după care mă înnebuneam puteam să mi le pun de cîte ori aveam chef! Serios, dacă aveai scula ta şi muzică bună, mare lucru nu mai trebuia să se-ntîmple: în fiecare zi parcă o luai de la capăt, da' nu era nasol, fiindcă ascultai, te gîndeai la tot felu' de tîmpenii, ţi se părea că nu-ş' ce şi nici nu simţeai cînd trece timpu'!

... Ce zi ciudată, neică; ba una rece, ba una caldă! La şcoală, porcării cu Popeye, fazele tîmpite cu Ina, da' la sfîrşit primesc bricheta de la Hari. După aia, iarăşi nasol; Oase, nu-ş' ce, ameninţări cu moartea; blegu' de Cipri îmi rupe kentanele, da', cînd vin acasă, ZBOOOING! – lovitură de teatru. Adică într-un fel era normal; în fond treceam a zecea şi mirosisem eu ceva, că nu se poate, da' ce naiba îi apucase pe ai mei acum, cu o săptămînă înainte de vacanţă?

... AOLEO, AI MEI, MÎNCA-ŢI-AŞ! Am dat buzna la bucătărie şi dă-i, pupături, îmbrăţişări pe-acolo; maică-mea cică: Ei, acuma eşti mulţumit?

– Ce „mulţumit”, nene; care „mulţumit”...!? E BESTIAL!!!

– Bine, să-l stăpîneşti sănătos! Vezi, să ai grijă de el!

– Normal, cum... naiba să n-am grijă!? Apropo, pot să-i fac şi io o probă cu picapu', să văd cum merge...?

– Fă-i, da' nu ţi-e foame? Ai mîncat ceva la prînz?

– A...? Am halit ceva din frigider; las' că halesc mai tîrziu...

– Eee, nu vrei să-ţi încălzesc nişte pilăfior?

... Ooof, lasă-mă, nene, cu „pilăfioru”" tău, că n-am timp acu'! Adică, în fine; hai să fiu „înţelegător”:

– Pilaf cu ce, cu pui...?

– Da, da' ţi-am păstrat pipota.

– OAAA, PIPOTĂĂĂ!...Bine, da' halesc mai tîrziu, că acu'...

– Hai, dragă, stai la masă că ai tot timpu'! E casetofonu' tău; nu ţi-l ia nimeni...

... GNARH! Adică ştiu, înţeleg, avea chef de vorbă, da'-i explicasem de-o mie de ori: Fata moşului, casetofonu' merge cu casete de-alea mici, dreptunghiulare, de plastic, da' Maiaku' e magnetofon; magnetofonu' funcţionează cu benzi de-alea mari, rotunde! Aiurea; a doua zi iar le încurca; cică: Da' Mac-Macu' tău ce-i, casetofon sau magnetofon?

– Magnetofonu', mama, nu casetofonu'! Bine, da', pliz, încălzeşte-mi repede!

– Imediat; în două minute-i gata! Şi tu ce mai faci; ce-a mai fost pe la şcoală?

– Ooof! Nimic, plictiseală; ce vrei să fie...?

– Nu v-a încheiat mediile?

– Ba da, da' nu ni le-a trecut în carnet; săptămîna viitoare. Apropo, mama; banii ăia, ştii tu, pe care i-am strîns...

– Care bani?

– Ăia de Maiak...

– Aaa! Ce-i cu ei?

– Păi, nu ştiu; voi n-aveţi nevoie...?

– Fii serios, dragă! Lasă; cînd om avea nevoie, o să-ţi spunem noi. Da', chiar, cît ziceai c-ai economisit...?

– Păi... nu mai ştiu exact; vreo patru-cinci sute, parcă. Adică atît aveam, da' mi-am mai luat şi eu nişte discuri.

– Bravo; păi ţine-i atunci pentru discuri!

– OAAA, SENX! Îmi iau ultimu' Zeppelin!

– Ia-ţi-l, face taică-miu, dacă zici că-i ultimu'! Aştia-s ăia care s-au desfiinţat cînd le-a murit toboşaru'?

... Ia uite, nene, că ţinea minte! Pe vremea Philipsului, îl mai chemam de dincolo, să-i pun pasaje mişto, şi gagiu' venea, da' zîmbea şi n-avea răbdare să asculte, fiindcă lui îi plăceau alte chestii, jazz şi de-ăia antici şi de demult. Chiar, neică; înseamnă că el a convins-o pe maică-mea, cu Maiaku', fiindcă în tinereţe fusese şi el cu muzicile; înainte de Philips, prima noastră sculă a fost tot un magnetofon, Grundigu' lui din studenţie! Gagiu' l-a primit de la bunică-mea şi de la bunică-miu, cînd a intrat la Medicină, şi mi-l aminteam şi eu, dintr-a-ntîia, da' bietu' de el era o rablă mono, pe lămpi, şi-acuma cred că zăcea pe undeva prin boxă.

– Da', domn'e, am zis; bateristu' lor, Bonham! Cel mai tare baterist!

– Nu mă-nnebuni! Şi de ce-a murit, tot de droguri...?

– Nu, într-un accident de maşină...

– Săracu', Dumnezeu să-l ierte! Poate-acu' o să doarmă mai bine şi doamna Oancea...

... Mda, bine, cinci!

– O.K., săru'mîna pentru masă; hai că mă duc şi io! Apropo, pot să-l chem pe Mimi pe la mine, să-l vadă şi el?

– Ooof, bine, cheamă-ţi-l, că nu v-aţi mai văzut de mult!... Aaa, vezi că te-a căutat el mai devreme

şi-a zis să nu-l suni, că vă vedeţi mîine.

– Cum, domn'e, să nu-l sun...!?

– Nu ştiu; aşa mi-a zis, asa-ţi zic!

– Da' ce-a zis; trece mîine dimineaţă?

– N-a zis cînd; a zis doar că mîine...

Clar, neică; deşteptu' era la gagică-sa! După karate, probabil se dusese direct la ea, da' lu' mă-sa i-a zis că vine la mine, ca să scape de gura ei, că mă-sa nu putea s-o sufere pe... cum dracu' o cheamă, că mereu uit!?... Aaa, da, Cristina; marea femeie Cristina, că mă înnebunise, domn'e; de cîte ori îi ziceam să vină pe la mine „Nie-nie-nie, nu pot; mă duc la Cristina!"

... Ooof, Mimache-Mimache, ce-mi faci tu mie, Mimache. Adică, deh, aşa-i cînd se bagă femeile, da' eu ce fac acuma: stau să-l aştept pînă mîine...? Păi sori, da' nu prea cred: bag Doors-u', fac proba singur, şi asta e; mîine, cînd o catadicsi să vină, îi pun înregistrarea.

8. LICENŢA

Am luat picapu' de la ai mei şi l-am instalat la mine, da' cu Mimi era cam nasol. Nu că era la tipa aia; chiar mai bine că s-a dus, fiindcă nu fusese vorba să ne luăm noi Maiacele împreună, să mergem să le facem proba la magazin? Aia e: eu îl primisem pe de-a moaca şi bietu' Mimache cine ştie cînd şi-l lua, că şi el pusese ceva bani de-o parte, da' maică-sa era bibliotecară la şcoală, aici la 146, şi-ţi dai seama ce leafa avea. Bine că nu-l sunasem, nene, că ar fi fost penibil să-ncep că „Uraaa, mi-am luat Maiak, hai repede-ncoace!" Nu, că nu se-oftica aşa, pe faţă; mă felicita, „Ce mişto, chestii, să-l stăpîneşti sănătos!", da' parcă văd că-i pica faţa, Ooof, Doamne, de ce nu se putea cînd te bucurai de-o chestie să te bucuri şi-atît?

... Da, nene, da' nici aşa, acu' să-mi torn cenuşă în cap; ce-s io de vină că ai mei cîştigă mai bine!? În fond, dacă mi-era prieten, trebuia să se bucure, nu să se-oftice; nu? Şi, lasă, mîine dimineaţă, înainte să mergem la Bodi, îi ziceam: Nenică, nici o problemă, îţi trag şi ţie ce vrei, şi, pînă-ţi iei Maiak, poţi să-ţi asculţi benzile la mine!

Mda, da' mai bine nu mai trăgeam Doors-u'. Îl trăgeam cînd venea Mimi, că-i plăcea şi lui, şi-n fond făceam doar o probă; ce rost avea să-l uzez? Trăgeam o licenţă mai de Doamne ajută, „Made in Europe" al lu' Deep Purple, sau „Back in Black" al lu' A.C.D.C. Sau nu, neică; mai bine trăgeam baladele Beatles pe care le primisem de la Hari, de ziua mea, fiindcă ce fredona ea astăzi, pe Drumu' Sării, înainte să-mi dea bricheta...? Fredona „Yesterday", nene, aşa că băgăm baladele, vedeam cum se trage şi pe „Yesterday" îmi aprindeam

frumos o kentană de la brichetă şi poate mă apucam de oracol.

... Da, nene, da' nu era păcat să inaugurez Maiaku' cu o porcărie de licenţă?... Aaa, nu, că nu băgăm Doors-u'; altceva băgăm: Floyd-u' meu, tăticu', „The Dark Side of the Moon”! Şi ăsta îl aveam original, da', orişicît, nu era aşa rar şi azi dimineaţă mă făcuse curios tîmpitu' de Luci. Venise pe la nouă, numai cu Mimi, că Tanana, bine'nţeles, dormea, şi se dădea mare că nu-ş' ce disc are el în pungă. Ia, nene, ce disc ai? Aiurea; era „Dark Side-u'„, da' nu originalu'; porcăria aia de licenţă indiană care se găsea pe toate drumurile. Bravo, domn'e, zic, şi ce-i cu asta; nu ştii că io am originalu'?... Aaa, face, aşa-i; am uitat, da' cică hai să ascultăm licenţa lui, că-i mai nouă şi se-aude mai bine.

Am rămas tablou: cum naiba să se-audă o licenţă mai bine ca originalu'!? Mă uit la Mimi, da' ăsta dă din umeri, şi atunci îl las să bage licenţa, să văd şi eu care-i treaba. Se-auzea ca din canal, neică; mai era şi zgîriat pe deasupra, da', cînd îi zic, cică nu, la el se-aude foarte bine şi-nseamnă că doza mea e de vină. Doza, într-adevăr, e cam veche, fiindcă picapu' nu-i al meu, e-al părinţilor, numai că „Dark Side-u'” meu se-aude lacrimă şi zic: Neică, vrei să-ţi demonstrez că eşti prost? Poftim, îl pun şi pe-al meu, că muzica e-aceeaşi, doza e-aceeaşi, şi pe cît punem pariu că se-aude mai bine?

Am pus pariu pe-o bere, Mimi a tăiat şi am scos discu', da' taman cînd să-l pun a fluierat Tanana de jos. Gagiu' venise c-un Zeppelin original şi, normal, am tăbărît toţi pe el şi n-am mai pus „Dark Side-u'”, că am uitat. Da' chiar eram curios, nene, şi-n felu' ăsta împuşcam doi iepuri dintr-o lovitură, fiindcă pe „The Great Gig in the Sky” aveam eu o porţiune demenţială cu o voce de gagică pe care mi-o puneam cînd vroiam să mă gîndesc la Hari.

Şi bricheta o inauguram acum, cu o kentană, da' pe porţiunea aia începeam să scriu şi-n oracol.

Gata, nenică; ia să vedem... Am scos „Dark Side”-u', l-am şters puţin, l-am pus pe platan, am băgat cablu' de înregistrare, am scos o bandă, am pus-o pe Maiak, am înfăşurat frumos pe rolă, am dat drumul la picap, am apăsat pe „Rec” şi după aceea pe „Pause”.

... Aşa, şi acu' partea a doua şi răzbunarea: scoatem frumos bricheta, scoatem o kentană, ţinem degetu' pe ruptură, şi – tan-ta-naaa! – coborîm frumos braţu' picapului, apăsăm again pe „Pause”, şi aproape în aceeaşi fracţiune de secundă ne aprindem kentană cu acest minunat obiect primit în dar de la: Hari!!!

... Tragem un fum baban, îl ţinem în plămîni, ne instalăm rapid la fereastră, cu fundu' pe pervaz, poziţia noastră preferată de ascultat muzici, şi suflăm fumu' afară, să nu care cumva să dea buzna prin surprindere mămicuţa sau tăticuţu' nostru şi: Aaa, te-am prins! Dă Mac-macu' înapoi, neisprăvitule!

... Gata, neică, da'... hmmm! Parcă totuşi se auzea cam nasol; pe „Breathe” nu prea avea nici înalte, nici başi. Mda, trebuia să-mi iau doză, că acum bani aveam, slavă Domnului, da' necazu' e că nu prea se găsea: de două săptămîni mă tot fredonam pe la magazinu' ăla de piese din Drumu' Sării, şi vaca de vînzătoare cică de Tesla n-au, da' să mai trec şi mîine, poate-aduce... Aaaa, stai aşa! Mîine, la prima oră, mă duceam în centru, la bolţi, la Universitate, că acolo găseam la sigur!

... Adică nu; din păcate mîine era duminică; fir-ar a dracu' de treabă! Băi frate, şi de cîte ori nu-l rugasem pe taică-miu să cumpere el din oraş, da' tot timpu' uita şi cică: Lasă, că se-aude foarte bine! Cum să se-audă, neică; te-ai tîmpit!? Başii ăştia de pe „Stormbringer” se-aud „foarte bine”? Înaltele de pe „Wish You were here” se-aud bine...? Aiurea; făcea mişto că aşa-i muzica asta a noastră

şi, dacă mai ziceam ceva, începea să zbiere că io am stricat picapu', „cu golanii mei”...

... Ce-i asta, nene? Ceasurile de pe „Time” hîrîiau ca nişte fierăstraie şi parcă şi cu turaţia aveam probleme. Ce porcărie; culmea ar fi fost să se bulească picapu' tocmai acum, cînd aveam şi eu sculă ca lumea! Nasol, sper că mă mai ţinea pînă luni, să trag măcar nişte selecţii pentru tabără, da'... ooof! – se pare că şi cu prostia aia de tabără mă bucurasem cam repede. Noi mergeam, cu Popeye, normal, da' venea şi una Pascal, tot de sport, cu ăi de-a unşpea, şi asta era împuţită rău; madam Nedelea, cu care fusesem la Herculane, era o dulce copilă în comparaţie cu ea! Şi-n cazu' ăsta, nu ştiu cum să-ţi spun, da' nu prea avea rost să iau Maiaku': ce discotecă, băgat muzicile mele şi iluzii pierdute, că ne ţinea, cred, numai în înviorări la opt dimineaţa şi în marşuri forţate prin munţi!

... Adică, şi ce dacă, dom'ne!? Foarte bine, în fond mă cac în ea de discotecă cu papagalii ăştia de la mine din clasă, care dansau în cerc şi vroiau numa' disco! Da' Maiaku' tot îl luam, să fie clar! Păi ce, scrie undeva că n-am voie să vin cu magu' meu personal şi să ascult la mine în cameră!? Nu, serios, ce naiba să fac acolo o săptămînă întreagă fără Maiak: să ascult ce porcării de muzici băgau ăştia, să mă gîndesc ce-am lăsat eu acasă şi să mă lase nervii...!? Îl luam şi ascultam singur, că ăsta era avantaju' Maiakului: şi dacă era pe nasoale, tot aveai ce face.

... Mda, îl luam eu, da' ştii care-i necazu'? Pînă la cabană cică erau vreo două ore de urcuş nasol şi Maiaku' nu-i o jucărie de cas, să-l bag în rucsac; e ditamai animalu'! Adică n-are mai mult de zece-cinşpe kile, da' mîneru' e cam rigid şi pînă acolo cred că-mi cădea mîna. Sau nu-mi cădea de tot; doar mi se lungea puţin, ca la urangutani, da', dacă zicea Hari să-l iau, căram şi zece Maiace cu benzi cu tot; jonglam cu ele pe-acolo, pe creste: halei-hap! Vorba vine, că nu eram prost să-l car singur;

mă duceam la ăştia şi le ziceam: Dom'ne, vreţi muzică bună în tabără? Foarte bine, atunci puneţi mîna şi-l cărăm cu rîndu', că vă ia mama dracu'!

... AOLEO, CE-I ASTA!? OAAA! Exact înainte de porţiunea mea cu vocea mişto de gagică, a început să sară acu'. M-am repezit să opresc picapu', să nu-mi bulească discu', da', cînd mă uit, ditamai zgîrietura în diagonală, tăticu'! Cîteva secunde am crezut că mor, că dau în apoplexie, fiindcă „Dark Side-u'" meu era lacrimă; îl ţinusem numa' în chiloţi, da', cînd mă uit la etichetă, cică „Dum-dum. The Gramophone Company of India Ltd."!... Uuuf! Era licenţa lu' Luci, nu discu' meu; băga-mi-aş picioarele; de-aia se-auzea aşa nasol. Nenorocitu' le confundase azi dimineaţă: cînd am auzit-o pe maică-mea pe scări, eu şi cu Mimi ne-am repezit la bucătărie, să clătim paharele; Luci cu Tanana au rămas să facă ordine prin cameră şi-n zăpăceala aia, îţi dai seama...

... Vezi, nene; ce ziceam eu că m-am săturat de ăştia doi!? Am tras o sperietură nasoală de tot, fiindcă pe la zece, exact cînd vroiam să bag „Dark Side-u'" meu, apare şi Tanana cu două discuri. Primu' îl ştiam, era „Made in Japan", da' al doilea era Zeppelinu' doi, licenţă bulgărească, îl aveam, normal, numai că nu era tras prea bine; am tăbărît pe Tanana să ni-l tragem, da' bulangiu ăsta cică nu-i al lui şi, face: Băi, sori, nu mi-l lasă decît pînă la prînz. Cum, dom'ne, zic, da' de la cine-l ai? Cică: Ăăă, de la un tip. Care, tip, nene, de la Glovnicu? Nooo, nu de la Glovnicu'; de la altu'. Hai, zi, dă-te-n sînge; de la Băcanu? Nu, de la unu', nu-l ştiţi voi; cică un coleg de-al lui care stătea la mama dracu' şi l-a adus doar ca să-l ascultăm, că trebuie să ajungă la ăla. Aiurea, bărbi, că şi ascultau bulangii lui de la industrial Zeppelin! L-am rugat frumos: Dăi, dom'ne, un telefon şi zi-i să ţi-l mai lase cîteva ore, să ni-l tragem şi noi! Că nu-ş' ce, că nu, că nu se poate.

Eu şi cu Mimi n-am mai zis nimic; astea erau texte vechi, da' a sărit tîmpitu' de Luci: Aşa faci? Bineee...! Săptămîna viitoare poate fac rost de Sabbathu' ăla; te prind io că vii să mi-l ceri, căcănarule! Ce vrei, bă, face şi ăsta; după ce că-l aduc mai faci şi talente? Da' cînd mi-ai ţinut o săptămînă Electric Lights-u' ăla n-am fost căcănar, ă!? La care, Luci: Mă piş pă el dă Electric Lights, că era făcut praştie! Şi Tanana: „Făcut praştie", ă!? Da' cînd te milogeai de mine să ţi-l dau, nu era făcut praştie, nu? Şi tot aşa, gargară de-asta penibilă, că m-am şi plictisit: Hai, nene, ce facem; îl ascultăm odată sau nu!?

L-am pus pe picap, i-am dat drumu', am ascultat puţin, da' pe Tanana îl tăia o căcare, s-a dus la weceu, şi, nici nu închide bine uşa, că Luci sare-n sus: Gata, nenică, io mi-l trag! Prostu' venise cu rîşniţa lui de cas, să-şi tragă „Dark Side-u'", şi cică el vrea să-şi tragă măcar primele piese, să-i aduc eu nişte vată şi spirt. Ho, dementule, de unde ştii că nu l-a şters băiatu' înainte!? Că nu, că Tanana nu şterge discurile, că-i prost, şi să zică mersi. Am zis că nu-i aduc nimic, da' animalu' se repede la baie şi vine cu vată şi cu sticluţa de spirt. Scoate Zep-u' de pe platan, toarnă pe el juma' de sticluţă de-l face fleaşcă, după care îl pune la loc, bagă casu' pe înregistrare şi vrea să-i dea drumu' aşa. Am sărit şi eu şi Mimi, „Stai, vită, că i-l nenoroceşti!", da' degeaba; bou' coboară braţu de la picap pe băltoaca aia de spirt şi odată vedem cum se duce acu' – ZZZIP!

... Nenică! Mi s-a făcut păru' măciucă în cap, chit că nu era discu' meu, şi exact la faza asta apare Tanana. Se duce glonţ la disc, vede ditamai zgîrietura, şi se face alb, normal: Ce-i asta, băi...!? Eu cu Mimi n-am zis nimic, da' tîmpitu' de Luci se face că se uită şi el, parcă atunci vedea discu', şi cică: Maaa, ce zgîrietură! Bravo, nene; păi cu sufluri de-astea vii tu la Tinuţ!? Am rămas tablou, îţi dai seama; dacă-mi făcea mie chestia, cred că

muream cu el de gît, da' blegu' de Tanana, în loc să-l pocnească, s-a făcut moale şi a căzut grămadă, în fotoliu, cît era de lung. Ni s-a făcut milă, nene; am sărit eu cu Mimi şi l-am luat cu gigea, i-am turnat în pahar tot restu' de „Skandenberg”; am zis că, dacă-i cere tipu' ăla banii, vedem noi, punem mînă de la mînă, da' gagiu' era terminat; rămăsese cu ochii holbaţi şi se uita aiurea, pe fereastră...

În fine, după vreo cinci minute s-a sculat, s-a dus să-şi ia discu', să se care, şi eu cu Mimi n-am mai zis nimic; atmosfera oricum se băşise, da' Luci începe să rîdă singur şi cică: Hai să vă zic un banc mişto! Aşa, aiurea-n tramvai; ne uităm la el şi: Ce banc, dom'ne? Cică Împăratu' Roşu vroia să-şi mărite fata cea mică, la care ţinea ca la lumina ochilor, da' asta nexam, era frigidă şi cică ea nu se mărită decît cu ăla care va trece prin toate încercările care le inventează ea. Vin peţitorii, grămadă, –fiu' lu' împăratu' Alb, fiu' lu' împăratu' Verde, fiu' lu' împăratu' Roz-bonbon – şi asta le zice încercările. Cea mai nasoală era a treia: tipa îşi arunca coroniţa de nestemate într-o gîrlă plină de şerpi şi de crocozbauri şi zicea: Făt-Frumos, de vrei să fiu a a ta, scoate-o şi dă-mi-o! Ăştia, normal, „Dă-o dracu'! Mai bine viaţa, nene, că fete d-astea de-mpărat mai găsim noi!”, da' la sfîrşit apare şi Bulă. Slab, jegos, amărît, vai de capu' lui, trece cu chiu, cu vai de primele două probe şi la a treia, – nasol! – gîrla colcăia de crocozbauri. Fata: Bulă, de vrei să fiu a ta, scoate-o şi dă-mi-o! E, şi Bulă a scos-o, i-a dat-o şi au trăit fericiţi pîn' la adînci bătrîneţe.

Ne-am uitat unu' la altu' şi Tanana: Bun, şi care-i mesaju'? La care Luci se scoală, se postează în faţa lui şi cică mesaju' este următoru': Dacă nu scot imediat discu', io o scot şi ţi-o dau; să moară mama! Şi-a pus o mînă pe după umăr, cealaltă pe spate, – el cică dansa bluz languros; făcea zîmbre pe-acolo – şi Tanana nu mai pricepea nimic, se uita la noi, „Ce-are ăsta, nene?”. Şi tot aşa, chestii-

trestii, da' la un moment dat dementu' a început să mişculeze ceva pe la şliţ. Era cu spatele şi nu-l vedeam, da' Mimi s-a sculat, s-a dus mai aproape, şi Luci iarăşi: Zi, pui discu'...?

Nu-ş' ce, „Dă-te-n pizda mă-tii!”, da' în secunda următoare îl văd roşu' la faţă; se trage mai în spate, în fotoliu, şi Mimi îmi face semne disperate să vin. Nenorocitu' şi-o scosese, nenică! Şi-a scos-o pe bune; a început să i-o fluture pe la nas, „Zi, pui discu'...?”, şi am vrut să mă scol de pe canapea, să văd faza, da' exact în secunda aia i-am auzit maică-mii tocurile pe scări, pe la trei...

Am îngheţat, îţi dai seama; bine că era linişte şi am auzit-o, da' dacă eram cu muzica la maximum şi mă trezeam cu ea în cameră: Bună, copilaşi, ce faceţi voi aicea? Am răcnit odată „MAICĂ-MEA, BĂI!!!” şi s-au speriat şi ei ca dracu'; Luci a zbughit-o la baie, că nu mai era în stare nici să se încheie la sliţ, da' norocu' a fost că maică-mea n-a apărut decît după vreo zece minute; cred că a oprit-o vreo vecină pe scări, să stea de vorbă. Bafta mea, nene; îţi dai seama; fum ca la balamuc, scrumierele pline, măsuţa plină de pahare, sticla de „Skandenberg” goală şi discurile vraişte, pe jos! Eram terminat, da' a trecut Mimi la cîrma operaţiunilor: m-a luat pe sus şi ne-am cărat la bucătărie, cu sticla şi cu paharele, le-a zis ăstora să arunce scrumierele pe geam şi să strîngă discurile, şi după aia, cînd am văzut că maică-mea tot nu apare, am crăpat puţintel uşa de la intrare, am ciulit urechea şi tipii s-au cărat pe terasă, pe la scara cealaltă, să nu dea nas în nas cu ea.

... Da, neică, da' cred că s-a prins; nu se poate! După cîteva minute am auzit cheia, a intrat, da' n-a băgat capu' să vadă dacă sînt acasă. S-a dus mai întîi la bucătărie, şi am crezut că duce cumpărăturile; am aşteptat, zic măcar să se mai aerisească prin cameră, da' după aia a trecut prin vestibul, s-a dus în sufragerie, a închis uşa, şi nimic, linişte şi pace! M-am gîndit că mă crede la

şcoală, aşa că m-am schimbat în uniformă şi m-am cărat pe şestache, da' am impresia că alta era chestia. Probabil vecina aia care a oprit-o pe scări i-a văzut dimineaţa pe ăştia, pe Mimi, Luci şi Tanana, şi bine'nţeles i-a dat raportu'. Şi maică-mea de-aia n-a mai intrat peste mine, fiindcă era şucărită. Probabil se gîndea că o să-mi dea Maiaku' şi a fost de treabă, n-a vrut să-mi facă scandal, da' chestia cu „cuminţenia" din bileţel mai mult ca sigur asta era. Şi cam avea dreptate, neică; de luni cred că-mi puneam pe uşă o plăcuţă de-aia cu „INVENTAR", fiindcă de Luci şi de Tanana mă săturasem şi eu pînă-n gît.

9. COŞMARUL

... OAAA, CE COŞMAR! Am sărit în sus şi am uitat că e duminică; era cît pe ce să mă îmbrac de şcoală, să văd dacă n-a păţit Han ceva; parcă eram o babă de-aia care visează nu-ş' ce, o apă neagră, şi crede că-i adevărat... Cică eram cu Hari, ne întorceam de la un ceai, pe la unşpe noaptea, şi eu eram cu Maiaku într-o mînă, da' ştii care-i faza...? Eram pe Ţăcălie, neică, şi cum naiba să ne întoarcem de la ceai „pe Ţăcălie”; n-ar fi trebuit să luăm un 88 şi s-o conduc la ea, în Drumu' Sării...? Adică în vis parcă eram pe bune de nu ştiu cînd, da', ce naiba, mergeam la mine? Păi aş vrea eu, da', totuşi, n-aveam nişte părinţi pe-acasă...?

În fine, deci urcam noi pe Ţăcălie, da' Maiaku' mi se părea greu, îl tot schimbam dintr-o mînă în cealaltă; Hari zicea şi ea că o bate un pantof, aşa că ne opream puţin să ne tragem sufletu', da' ghici unde ne opream!... La rond, evident! Ne aşezam acolo, pe banca mea, Hari se descălţa, să se răcorească; eu îmi aprindeam o kentană şi era plăcut, nu-ş' ce, lună plină, numai că, bine'nţeles, la faza asta apăreau Canţone, Oase şi Nas. Bun, fusese faza de ieri, din Paraşută; deci era de-aşteptat, numai că în vis Oase şi Nas îl cărau pe Canţone, care era beat-mort. Adică beat nu ştiu dacă era, da' părea mort de-a binelea: n-avea decît un cearşaf pe el, parcă-l luaseră de la morgă, şi Oase, în schimb – nenică! Elegant nevoie mare, parfumat, pus la patru ace, într-un costum de-ăla lucios, ziceai că-i de la Varietăţi; el părea marele boss, nu Canţone...

Mi se făcea frică, normal; îi dădeam un cot lu’ Hari, să stea calmă, da' în loc să tac dracu' din gură, trînteam un „Salut, Oase"”, chipurile să nu se vadă că mi-e frică. Gagiu' se întorcea brusc şi

atunci îmi pipăiam buzunaru' după pachetu' de Kent, – asta era faza lu' deşteptu' de Danei, că tipilor trebuie să le dai ţigări bune ca să te lase să treci cu gagici pe Ţăcălie – numai că în pachet nu mai erau decît alea două kentane rupte de Cipri...

Băgam pachetu' la loc şi începeam s-o scald că nu-ş' ce, chestii, socoteli, „ţi-o prezint pe prietena mea", da' Oase: Şi ce căutaţi, mă, la ora asta; voi n-aţi auzit ce se-ntîmplă pe-aici, cu golanii ăştia...? Şi, nici una, nici două, îl trîntea pe Canţone, pe bancă, aşa, cu capu'-n piept, chiar lîngă Hari! Eu „Ăăă, că stai să vezi, am fost la un ceai...", la care nenorocitu' cică se pişe-n ceaiu' nostru, şi-n clipa aia – ţac! – lua pantofu' lui Hari, i-l punea lu' Canţone pe piept, chiar sub nas, şi cică: Na, s-o visezi pă nevastă-ta!

Oribil, neică, şi stai să vezi, că de-abia de-aici începe coşmaru'! Nenorocitu' vedea Maiaku', şi „Maaa! Ia uite-aici; avem şi muzică!" Păi, gata, hai să facem un ceai! Stai, dom'ne, ziceam eu, că de-abia l-am primit, şi care „muzică"; doar nu merge cu baterii!? La care, Oase: Zău!? Şi ce dai dacă merge? Dansez eu primu' cu domnişoara...? Asta m-a ofticat cel mai tare: ce dracu' amestecam Maiaku' în toată prostia cu Oase? E ceva rău în asta, că acum aveam şi eu Maiak şi vroiam să trag muzici de la Bodi...!? Că de asta ne oprisem la rond, fiindcă Maiaku era greu, da' eu mă gîndisem ieri la urcuşu' din tabără, nu la căcatu' ăsta de Ţăcălie unde, vorba lu' Bodi, se dau copiii cu sania! Adică, ce, acuma venea Oase după mine în creierii munţilor s-o invite pe Hari la dans...!?

În fine, deci făceam pe mine de frică, da' în vis rîdeam ca bou şi: Gata, neică, ziceam, s-a făcut! Oase îi dădea drumu' din „Power" şi nu se-ntîmpla nimic, da' după cîteva secunde începea să se aprindă încet, parcă era Grundigu lu' taică-miu, din copilărie, se făcea transparent; îi vedeam totu' pe dinăuntru, toate circuitele şi lămpile, şi la un moment dat se-auzea o muzică ciudată, slabă, în

ecouri, parcă n-avea destulă putere şi mergea nu ştiu cum de la lună...

Oase o invita la dans pe Hari, şi culmea că nu se întîmpla nimic nasol, apropo de fazele cu Canţone, să zici că vrea s-o violeze sau chestii; gagiu' dansa normal, civilizat, în schimb eu parcă o luam razna. Nu mă ofticam, nu făceam nimic, da' mă căram la cîţiva metri mai încolo, prin boscheţi, şi mă apucam să-i sap groapa... Lu' Hari, nene, nu lu' nenorocitu' de Oase; înţelegi!? Adică, vorba-vine „groapa"; rîcîiam în pămînt o gropiţă de cîţiva centimetri, cu un băţ, parcă eram un plod de-ăla care vrea să îngroape o vrabie sau un pui de mîţă, şi – culmea! – faza era mişto: muzica se-auzea mai departe, aşa, parcă de peste tot din jur, era lună plină, mirosea frumos a iarbă şi a pămînt, băga-mi-aş picioarele!

... Ooof, nu ştiu, pe bune; aşa, pare-o tîmpenie, da' mi-au trebuit cîteva minute bune să mă dezmeticesc, să-mi dau seama că, de fapt, e-o aiureală, o amestecătură din toate fazele de ieri. Fiindcă aseară, după porcăria cu „Dark Side-u'", am luat-o de la capăt: am pus Beatles-u' de la Hari, am fumat şi a doua kentană şi m-am apucat de oracol. N-aveam nici un chef, îţi dai seama, da' la început erau întrebările alea de formă, şi zic: Hai, nene, măcar să văd ce mă aşteaptă!

Îl scot din geantă, îl deschid la prima pagină şi cică: „Bună ziua, fraţilor!" Sanchi; cu „fraţilor" era Ina, cînd vroia ea să se dea fată de gaşcă, da' am băgat şi eu, la derută, un „Bună, fetelor!" A doua, normal, era „Cum vă numiţi?" şi m-am uitat că nu completaseră decît trei proaste, Pîntea, Chelaru şi Aramă, şi dintre băieţi doar pilosu' de Secretaru', nepotu' lu' Popeye, cu scrisu' lui pipernicit, de om rău. Ăsta era în limbă după Hari, umbla toată ziua cu linguşeli; o atenţie, o măslină, da' n-avea nici o şansă, aşa că mi-am scris şi eu numele şi prenumele, da' am modificat ordinea cu pixu'; m-am pus pe mine la 3 şi pe el la 4.

Bun, am dat pagina mai departe şi cică: „Ce mai faceţi?” Toate gagicile făceau „Bine”, şi Secretaru' făcea şi el „Potrivit”, adică nici prea moale, nici prea tare; aşa ca el. Am scris că tocmai mi-am aprins o kentană cu o brichetă nemaipomenită, că ascult nişte balade Beatles ştim noi de la cine şi completez acest oracol fermecător, care aşa şi pe dincolo, gargară de-asta penibilă, da' am dat pagina, şi... hop ş'-aşa!

„4. Ce părere aveţi despre stăpîna acestui caiet?” Şi – seeegur, vechea poantă! – pe pagina de-alături lipise o fotografie de-a ei de cînd era bebeluş; nud pe blăniţă. Părerile erau „bune” şi „foarte bune”, normal, da' şmecheru' de Secretaru' cică „Este simpatică”... Mie-mi spui, bădie, ce simpatică e!? La întrebarea asta, anu' trecut, scîrbosu' de Scarlat îi trîntise-un „E BUNĂ DE P.!”, mare, cu roşu; de-aia ieşise scandal la dirigenţie. Hari a mea s-a supărat groaznic, a şi plîns puţin, da'-n sinea ei nu cred că nu s-a simţit puţin flatată, flat-flat, sau, mai ştii, poate de-a dreptu' măgulită, măgul-măgul... În fine, am scris că eu am cea mai bună părere din lume şi am trecut la: „5. Ce calităţi credeţi că are?”.... Păi da, sigur, bine'nţeles: proastele alea scriseseră că-i „drăguţă”, „colegă bună”, „fată de ispravă”, da' Secretaru' – ooof, Doamne! – cică: „Vocea ei”. Am uitat să spun că Hari a mea este mare soprană în Coru' Radioteleviziunii şi – deh, te joci? – vocea ei, mîndria şcolii! O fi, nene, da', cînd începea prin clasă cu piesele ei folk, cu Dana la chitară, ăştia se stricau de rîs, îşi trăgeau palme, că scotea din ea nişte uguieli şi nişte tremolouri bestiale; tîmpiţii o porecliseră „Cleopatra Melidoneanu”. Eu încercam să mă abţin; cînd simţeam că nu mai pot, ieşeam din clasă, da' şi pe mine mă ameninţa toată ziua că, dacă nu-i fac toate chefurile şi nu-i iau seminţe sau îngheţată, „ţipă”. Adică, vezi-Doamne, fiind soprană, ea poate să ridice nu ştiu cîte octave şi, cînd ţipă, e vai şi-amar; sparge ferestrele, îţi sparge timpanu',

nenorocire. Aiurea; nu se compara nici pe departe cu Gillan pe „Child in Time”, da', mă rog, mă făceam că pălesc şi-i îndeplinesc pe dată toate dorinţele...

M-am tot gîndit ce naiba să scriu, da' mi se părea penibil; nu poţi să împarţi o fiinţă aşa, jumi-juma, în calităţi şi în defecte, şi am dat pagina, să văd dacă scria ceva şi de defecte. Scria, normal, da' „defecte” scrisese cu litere mai mici şi în paranteză cică: „Vedeţi ce scrieţi, băi proştilor!” Am dat mai departe, să văd ce urmează, da' începeau preferinţele: „actorul” preferat, după aia „actriţa”, şi aşa mai departe – culoarea, floarea, animalu', profu şi profa, ţigările, maşinile – asta pentru băieţi, normal: Ferrari. Masseratti, Lamborghini! – blugii, parfumu', deodorantu', şi tot aşa. Actorii preferaţi erau, desigur, Alain Delon, Giuliano Gemma, Robert Redford, şi m-am gîndit să scriu „Colea Răutu” da' am dat paginile repede, să văd ce mai vine, că mi se făcuse cam somn, căscam de rupeam pămîntu' şi am ajuns la...

„17. Ocupaţia părinţilor?” Secretaru cică „Ţărani cooperatori”, da' ta-su era mare ştab în Partid; de-aia avea numai zece, şi zic, mersi, aşa scriu şi eu „Rîndaşi”, da' atunci mi s-a aprins beculeţu': CHIRU ERA SECURIST, NEICĂ! Adică ta-su lu’ Cipri; ştiam faza, da' abia atunci mi-a picat fisa ce vroia să zică Danei cînd s-a luat de mine că de ce-l aduc pe Cipri să asculte aiurelile cu Canţone. Eu o luasem doar aşa, în sensu' că sînt prieten cu picii, da'n asta era chestia! Pîrîciosu' de Cipri spunea totu' pe-acasă întrebarea e: dacă în povestea aia cu violu' se băgase pe securistu' de Chiru...? Fiindcă bou' de Batalu' nu făcuse nimic cu telefoanele lui la Miliţie, da' pe Canţone l-au săltat, şi Chiru după ce că-i securist, era şi mare sculă în comitetu' de locatari.

Clar, zic, avea dreptate Danei! Am închis oracolu', să gîndesc mai bine, da' imediat am sărit ca ars: AVEA PE DRAC DREPTATE; DANEI ŞI

DREPTATEA! Chiru era el securist, da' era un amărît de tablagiu, plutonier major sau nu-ş' ce mă-sa, cînd ta-su lu' Danei ce era...? Era ditamai colonelu' de Securitate nene, că vreau să ştiu şi eu: de unde făcuse rost Danei de boxele alea Akai!? Înţelegi...? Bodi s-a prins că Danei îi raportează lu' ta-su totu' despre Canţone; Danei s-a prins şi el că Bodi s-a p... de-aia se făcuse atunci roşu ca racu', da' jegosu' dracu' a dat vina pe mine, că, vezi-Doamne, eu îl aduc pe Cipri, ca să scape el curată. Şi am impresia că asta era treaba cu „ăia de la mine", ce zisese Oase în Paraşută cînd m-a amenințat că mă taie, fiindcă sută la sută Danei îi băgase strîmba lu' Oase; de ce se gudura el atîta pe lîngă Canţone...? Şi Oase, cînd a zis de „ăia de la mine", de ce nu s-a uitat şi la Danei; ce, Danei nu era şi el „de la mine"...? Aia e, nene: dacă se apuca să-i zică lu' Canţone chestia, cu Chiru, atunci era groasă rău; ce „să nu mă mai prindă-n Paraşută", că trebuia să dispar de tot, să-mi fac operaţie estetică! Gagiu' ieşise de la bulău, era cu capsa pusă, da'... hmmm! – era cam aiurea; ce, pentru viol nu luai decît două luni...? Sau, mai ştii, poate fusese vreo de-asta, cum dracu'-i zice, cînd îi ierta Ceaşcă pe toţi bulangii şi le dădea drumu' mai devreme... Nu ştiu, nene; cu cît mă gîndeam mai mult, cu atît mi se părea o tîmpenie; că ăla i-a zis lu' ăla şi ălălalt i-a zis lu' mă-sa pe gheaţă, parcă era telefonu' fără fir, da' am sucit-o, am învîrtit-o, am luat iar toate fazele la rînd, m-am zvîrcolit în pat pînă pe la unu' noaptea, şi de-aici coşmaru'...

În fine, om trăi şi om vedea, da' ştii ce mă oftică...? Chestia cu Maiaku şi cu ceaiu', nene, că-n vis mă întorceam cu Hari de la un ceai, da' nu era nici o fază de ceai, nici o figură cunoscută, să zic „Alia! Deci a fost la cutăriţă"; doar mă întorceam pe Ţăcălie şi chipurile fusese mişto: dansasem, că simţeam cum se răceşte transpiraţia pe mine, şi parcă aveam gust de whisky în gură. Or whisky am băut ultima oară la ziua lu' Bodi, adică prin mai,

după ziua mea, da' chestia e că la Bodi n-am fost cu Hari şi pe-atunci n-aveam nici Maiak. Şi Bodi avea Maiak, da' Bodi stă chiar sub mine, la doi; cum dracu' „să mă întorc” de la el pe-afară, pe Ţăcălie!? Că aşa, mersi, puteam să dau o raită şi pînă în Balta Albă!

Serios, ca să mă întorc noaptea, pe Ţăcălie, ar fi trebuit să fie la cineva de prin vale, de pe la bunică-mea, da' acolo nu stăteau decît foştii mei colegi de la 150, cu care nu mai vorbisem de hă-hăăă, dintr-a cincea! Aici, la 36, ultimu' ceai cu Hari fusese la ziua lu' Ina, acu' vreo două săptămîni, da' Ina stă pe Drumu' Sării, deci m-am întors pe Panduri, şi n-am condus-o pe Hari, fiindcă a venit s-o ia maică-sa cu maşina. Plus că, fie vorba-ntre noi, ăla numa' „ceai” n-a fost. Pe la şapte m-am prezentat la uşă, cu cartea respectivă şi cu bucheţelu' de garoafe – „Săru'mîna doamnă!”, nu-ş' ce – după aia am stat toţi pe scaune, în cerc, cu farfurioarele-n mîini şi cu părinţii de faţă, parcă eram la grădiniţă, şi asta a fost; pe la zece şi jumate, după tort şi şampanie, ura şi la gară!

Pe Hari am condus-o de ziua mea, pe 13 aprilie, da' şi atunci numai pînă la Ina; de-acolo a luat un taxi, fiindcă stătea la mam' dracu' şi pierdeam 88-u' meu la întoarcere. Şi tipa m-a cam ofticat, nene; a făcut nişte faze...! Mă zbătusem să fac rost de nişte scule Akai, de la un coleg de-al maică-mii, Geli, care a fost în Suedia; aveam casetele mele vechi, de pe vremea Philipsului, zic hai să dau şi io un bairam ca lumea, că o dată în viaţă împlineşte omu' 15 ani. Am pus pe uşa de la cameră un afiş baban cu PE-AICI NU SE TRECE!, pentru ai mei; am chemat-o pe Hari, le-am chemat şi pe Ina şi Dana, că fără ele nu se putea da' n-am chemat nici un tip din clasă; l-am chemat numa' pe Mimi şi i-am zis: Fată, te ocupi personal de Ina şi de Dana! Le vrăjeşti, dansezi cu ele, treaba ta ce faci, că de Hari am eu grijă! Deci, totu' era pus la punct pînă în cele mai mici detalii şi am făcut duş înainte, m-

am parfumat, m-am pus la patru ace, da' bine'nţeles că s-a ales prafu'. Gagicile au venit pe la şapte jumate că nu-ş' ce, prezentări, sandviciuri, chestii; Mimi a început să le vrăjească şi eu mă tot învîrteam pe la scule, să bag chestii mişto de dansat, da' vaca de Dana s-a apucat să spună bancuri şi, pe la opt jumate, Ina că nu, ea vrea neapărat să vadă serialu' la televizor. Auzi mă, nene, SERIALU'! – parcă nu putea să şi-l vadă acasă, în reluare... După serial, io cu Mimi „Gata, fetelor, hai dincolo, la dans!, da' exact cînd să bag caseta de la Bodi – ţac! – pană de curent. Mă, zic, ce mama dracu'...!? La blocu' din faţă, la C, era curent şi, cînd mă uit sub mine, la Corneluş, văd şi la ăsta lumină bine-mersi. Îl iau pe Mimache să ieşim pe hol, să vedem, o fi ceva la tablou, da', cînd deschid uşa, – Bodi, cu o sticlă de şampanie în dreapta şi cu siguranţa-n stînga: Ce faci, băi Tinuţ; nu ţi-e ruşine! Dai bairam şi pe nen-tu Bodi nu-l inviţi? Am rămas tablou, îţi dai seama, că l-aş fi invitat eu, da' de unde naiba să ştiu că vrea să vină, şi mi-a zis după aia Mimi că tipu' aşa proceda: sîmbătă seara, dacă n-avea ce face, se plimba prin curte sau prin vale şi unde auzea muzică mai tare – ţîrrr, la uşă!

În fine, îl chem înăuntru şi dă-i, alte prezentări pe-acolo, gagicile au început să-şi dea coate şi s-a mai dezmorţit atmosfera, am dat covoru' la o paiş'pe şi am început să dansăm, da' după repriza de zbînţuială, cînd să fac lampa mică şi să trecem la bluzane, vaca de Dana că nu, ea vrea salată de boeuf, şi Hari, cică „Ura!", cît halim, hai să ne cînte ea ceva. Am simţit că dau în zbengă, nene, da' ce dracu' să fac: puteam să-i pun palma la gură să-i zic „Nu cînta!"? Am crezut că o să cînte o melodie-două şi gata, da' a dat un şou în toată regula: după prima, am aplaudat-o, după a doua, Mimi i-a întins un pahar cu apă, la mişto, da' la a treia au apărut şi maică-mea cu taică-miu de dincolo, că nu pricepeau ce se întîmplă, şi s-a dus

dracu' totu'. Bodi a fost de comă, nene: se făcea că se uită în extaz la Hari, da' înfuleca din salată ca disperatu', după aia s-a milogit să-i dau o felie de tort, a halit-o şi pe-aia rapid, şi cică „E tîrziu, mă copii! Hai că mă duc şi eu acasă!”

10. ORACOLUL

Bine'nţeles că Mimi mi-a tras clapa şi n-a apărut. Mi-am pus înregistrarea cu Beatles, după aia am mai pus nişte Deep Purple la picap, maică-mea a băgat capu' pe uşă să vadă cum merge „Mac-macu'" şi am mai trăncănit puţin cu ea, după care, pe la unşpe, m-am apucat iar de oracol. Mai aşteptam pînă după-masă şi, dacă nu venea, mă căram singur în Paraşută. Şi, dacă Doamne-fereşte, se întîmplă ceva cu Oase, nici o problemă; tot lui o să-i pară rău, că-i lăsam cu limbă de moarte să mă îngroape la noi la teren, ca-n balada „Mioriţa", şi să-mi pună Maiaku' la cap.

Am deschis oracolu' unde rămăsesem azi-noapte şi la „calităţi" şi „defecte" m-am chinuit destul de mult, că nu ştiam ce naiba să scriu. Serios, habar n-am ce calităţi are Hari, că nu era nici prea frumoasă, nici prea deşteaptă, şi culmea e că mie îmi plăceau mai mult defectele ei; ochii ăia bulbucaţi, de exemplu, da' nu puteam să bag chestii de-astea. Şi aşa, să scriu că-i „de treabă" sau „simpatică" sau „bună prietenă", cum scriseseră proastele alea, mersi. Îmi veneau în minte numai chestii la mişto, da' m-am abţinut şi pînă la urmă am scris la calităţi că „are personalitate" şi la defecte că „uneori are prea multă personalitate". Fiindcă ăsta era adevăru': îmi plăcea că nu-i bleagă, da' mă cam enerva cînd începea cu fiţele şi cu talentele de mare femeie. Sau, nu ştiu, uneori îmi plăceau şi fiţele astea, că şi eu eram cam tîmpit, da'... nu ştiu, neică; nu ştiu!

După „calităţi" şi „defecte" urma partea aia lungă cu preferinţele şi am scris rapid, cît am putut eu de serios, deşi culoarea, anotimpu', profu', materia şi actorii, hai, mai treacă-meargă, da' nu pricep de ce o interesa pe ea atîta că deodorantu'

meu preferat e Hattric şi blugii mei preferaţi sînt, de bună seamă, Levi's. Adică, ce, dacă mi-ar fi plăcut deodorantu' „Bob” şi ginşii... nu mai ştiu care, eram ultimu' om? Serios; nu înţeleg de ce în toate oracolele erau aceleaşi chestii şi nu „mobila preferată”, „mijlocu' de transport în comun preferat”, „hîrtia igienică preferată” sau... mama dracu', „medicamentu” şi „microbu' preferat”!

În fine, am ajuns iarăşi la „ocupaţia părinţilor”, am scris pe bune „doctori”, că asta erau ai mei, da' Hari era cam tembelă, neică. Mă întrebase ea mai demult ce-s ai mei şi, cînd i-am zis că maică-mea lucrează la Nouă, la „Marinescu”, cică: Aoleo! Unde; la nebuni...!? Da', domn'e, zic, da' tipa e neurolog; n-are ea treabă cu nebunii. Zăăău!? face, da' tu ai fost vreodată pe-acolo...? Normal, zic; de ce să nu fiu...? Şiii, face, nu ţi-au făcut nimic? Nu, neică, fiindcă pe-ăia furioşi îi ţin în nişte pavilioane de-alea mai hoaţe, cu gratii la fereastră, da' restu'-s de treabă. Se plimbă şi ei pe-acolo, pe alei, fumează, vorbesc singuri; deh, fiecare cu păsărica lui. Aiurea; se holbează la mine şi cică: Cooom, vrei să zici că trec aşa, pe lîngă tine...!? Da', domn'e, da' n-ai treabă cu ei; nici nu te bagă-n seamă. Umblă şi ei ca somnambulii, fiindcă le dau calmante; bagă tone de calmante-n ei! Aaa, face; bravo! Şi nu mă inviţi o dată şi pe mine...? Am rămas tablou: Unde, neică, zic; la maică-mea la spital!? Păi de ce să te invit; poţi să te duci şi singură, că e intrarea liberă! Intrarea nu era liberă; asta o scosesem din burtă, da' noi nu fusesem împreună nici măcar la o cofetărie sau la un film şi auzi unde vroia ea s-o invit!

Am dat mai departe şi cică: „18. În ce zodie sînteţi?” Am scris „în berbec”, chit că în secolu' douăzeci nu prea credeam eu în aiureli de-astea, da' Hari era „fecioară”, nene! Cînd mi-a zis, nu m-am putut abţine şi am întrebat-o: Bine-bine, şi mai tîrziu ce faci; îţi schimbi zodia...? Nie-nie-nie, „Asta nu te priveşte pe tine”, da' după aia a început

să le bîrfească cu Dana pe alea de la a unşpea şi a douăşpea, cică: Treaba lor; proaste că s-au grăbit, că io ca ele mai pot să fiu, da' ele ca mine...! Auzi, mă nene, raţionamente pe ea, că m-a buşit rîsu'; da' tipa cică: Ăăă, n-ai tu treabă; la voi e simplu! Ce-aş fi vrut io să fiu băiat! Seeegur, normal, zic, la noi e foarte simplu; ţac-pac şi gata! în gîndu' meu...

Da' Mimi era de comă, nene; nu vroia să mă creadă că Hari e virgină! Într-o seară, la rond, am discutat noi doi mai pe bune, şi gagiu' m-a întrebat dacă ţin la Hari. Da' aşa, cam din senin, că m-a apucat rîsu' şi zic: Igen! Adică la mişto, pe ungureşte, da' tipu' face ochii mari şi cică: Aoleo, da' ce, e unguroaică!? Unde dai şi unde crapă, că nu mă gîndisem la faza asta, da' maică-sa lu' Hari chiar era unguroaică şi zic: Da, pe jumătate... Aoleo, face, fii aient că astea-s rele de muscă; ia-ţi un prezervativ cînd te duci pe la ea! Ştii cum se pune? Vezi că are un ţugui acolo, în cap, şi nu-ş' ce; cică mă învaţă el să mi-l pun...

Stai, fată, zic; ăi fi avînd tu ţuguie-n cap, ca Oblio! N-auzi că tipa-i virgină!? Şi-i româncă toată ziua; s-a născut aici, în Bucureşti! Aiurea; a început cu băşcălia, cică: Oaaa! Şi virgină şi românca? Aşa, ca tine...? Da, neică; aşa ca mine; n-auzi că n-are accent!? De unde ştii, face; i-ai băgat tu deştu' şi n-are? Normal, zic, şi scrie mic-mic „Made in România". Cică: Nu, serios; de unde ştii că-i virgină? De la ea, domn'e; ea mi-a zis! Cînd ţi-a zis, face; ai încercat să nu-ş' ce, treaba aia...? Nu, neică; unde să încerc; la şcoală...!? Şi i-am mai explicat o dată că nu sîntem încă pe bune, că aşa şi pe dincolo cu Ina şi cu Dana, cu colegii, da' a început că să fii tu sănătos, că la capitolu' ăsta nu se ştie niciodată, că unele nu mai sînt fete dintr-a şaptea şi cică: Aiurea; vezi că te trage-n piept! Ce, e-aşa, mai timidă...?

A trebuit să recunosc că nu prea e timidă; i-am zis puţin de fazele ei cu bulanele şi asta a fost

greşeala; a început să mă bată la cap să i-o trag şi cică eu cînd am de gînd să-mi încep viaţa sexuală? Stai, fată, zic; n-am decît cinşpe ani; las' că mi-o încep io mai încolo! Cînd, face, „mai încolo”? Nu ştiu, domn'e; lasă-mă-n durerea mea! Cînd mi-o veni şi mie ceasu'! Da' de ce ţii tu atîta să-mi încep io viaţa sexuală? Că nu-ş' ce, că sînt destul de dezvoltat pentru vîrsta mea şi lasă, o să văd eu; o să mă simt mai bine după aia. Auzi, mă nene; parcă eram pe patu' de moarte şi chestii! Lasă-mă, fată, că mă simt foarte bine şi-aşa; ce vrei acu'!? Pe bune, că în principiu avea dreptate, da' asta nu era o chestie aşa, să-mi iau angajamentu' dinainte, să-i zic lui cînd, unde şi ce fel. Cu cine dracu' să mi-o încep; să mă duc la una pe stradă: Săru'mîna, tanti; nu vă supăraţi, n-aţi vrea să-mi încep viaţa sexuală cu dumneavoastră? Hai, vă rog io frumos, că mă tot bîrîie la cap deşteptu' de Mimi!

În fine, pînă la urmă gagiu' mi-a povestit cum a fost la el prima oară şi am făcut pe mine de rîs, neică! Cică era tot a noua, ca mine, da' el avea şaişpe ani, fiindcă un an a avut hepatită, şi acolo, la spital, era o asistentă – o blondă de-aia supărată, la treş'unu de ani, ţapănă foc – şi, curva dracu', cînd venea la el să-i ia temperatura, îi mai scăpa cîte-o mînă şi pe la mădular. Ah; zic; şi...? Şi cică acolo, la spital, nu s-a-ntîmplat nimic, da' după aia gagica l-a sunat într-o seară şi lugu-lugu, nu-ş' ce, l-a invitat pe la ea. Aha, zic; şeee...? Şeee... cică nasol; prima oară nu i s-a sculat nici moartă şi era disperat, îţi dai seama; îi venea să intre pămînt, da' tipa, deşteaptă; s-a prins care-i cioaca şi s-a cărat în bucătărie. Aoleo, zic, şi s-a mai întors...? Normal, face Mimi; i-a zis „Stai aşa şi nu mişca!”, şi peste cinci minute a venit înapoi cu tavă, cu o pulpă ţapănă de curcan pe ea şi cu o juma' de sticlă Johnnie Walker de-ăla negru, de pe la doctorii ei.

... Nenică! M-am forţat cît am putut, da' am început să rîd ca bezmeticu' şi Mimi s-a băşicat, normal; a început să zbiere la mine: N-auzi, vită,

că eram slăbit după hepatită!? Şi cică să mă văd io prima oară cu una goală-n faţă şi după aia să vorbesc. Bine dom'ne; gata! Şeee...? Păi şeee, nici o problemă, după aia i-a tras trei numere la rînd de făcea ca trenu', se urca pe toţi pereţii, aşa că să văd ce fac, să mă bag puternic pe unguroaica mea, să nu fii fraier, că altfel o să se bage altu'. Gata, neică, zic; io mă bag, da dacă e virgină? Dacă e virgină, cică s-o las dracu' de puţoaică şi să mă duc la una de-asta mai bătrînă, care are experienţă, ca să-nvăţ meserie. Aaa, zic, bine! Atunci dau mai întîi şi io în hepatită după aia mănînc o lună numa' curcani, beau whisky la greu şi mă duc la o babă meseriaşă.

Am dat pagina mai departe şi cică: „19. Credeţi în reîncarnare?”

... Răspuns: „Fireşte, mai ales a unghiilor de la picior...” Ooo! zisesem că nu fac mişto, da' Hari era de groază, nene; credea în zodii, în ghicit, în vrăji, în blesteme şi-n toate tîmpeniile! Avea bunică la ţară şi probabil aia îi împuiase capu'; cum auzea de cîte unu' care nu ştiu ce păţise sau n-avea noroc în dragoste, cică Aaa, clar! Înseamnă că i-a făcut farmece. Şi petele alea care apăreau ei pe piele; zicea că nu-ş' ce tipa nu-ş' ce-i făcuse; cică legase nişte sforicele prin casă. Pe mine mă înnebunise cu ghicitu' în palmă; ştiam de pe-acum cîţi ani o să trăiesc, la ce vîrstă o să mă căsătoresc, cîţi copii o să am şi aşa mai departe.

... Păi seeegur: „20. În ce aţi dori să vă reîncarnaţi?” Toţi doreau în pisicuţe, căţeluşi, păsărele, porcării de-astea; numai eu nu ştiu în ce doream. Adică ştiu, „într-un deget de la picior”, normal, da', dacă o mai ţineam mult aşa, poate se supăra şi nu mai vorbea niciodată cu mine şi ar fi fost păcat, căci săptămîna viitoare, să nu uităm, venea tabăra.

... Hait! „21. Iubiţi pe cineva?”... Ooof, de ce mi-era mie frică, nene, şi bine'nţeles – inimioare roz, străpunse, o poză cu o gagică la fereastră, noaptea; lună, stele cît vezi cu ochii, o fi vreun

zburător. Ca să vezi, dom'ne; toţi iubeau, toţi scriseseră „Da”, însă numai aşa, cu puncte-puncte, deoarece următoarea întrebare, pot să bag mîna-n foc, era...

„22. Pe cine? (dacă nu sînt indiscretă)”... Vai, tu, eşti cam indiscretă, nu-ş' ce; mergi pe burtă! – şi dă-i: gagicile cu „pacea”, „pe mama”, „natura”, „un băiat cu păru' aşa şi cu ochii pe dincolo”, şi Secretaru' cică „pe King”, că-i „brac german”. Serios, jupîne...!? Şi cînd te-ncui tu în baie, dimineaţa, la prînz şi seara, vrei să zici că numa' la „King” îţi zboară gîndu'...? Cu „Kong” nimica-nimicuţa...?

Păi aşa, mersi; puteam să scriu şi eu tot felu' de tîmpenii, da', dacă zici „da”, zi, neică, şi pe cine; ce-o tot frecăm atîta!? Serios; eu, la o adică, aveam curaj să-i scriu „pe tine”, fiindcă de-aia cred că ţinuse atîta să-mi dea oracolu', ca să vadă ea cum reacţionez la auzu' cuvîntului „iubire”, da' ce făceam cu ăia care mai completau după mine...? Adică mie personal mi se rupe-n paişpe; să comenteze cît vor, dă-i dracu', da' mi-era să nu creadă Hari că am scris la mişto. Şi, dacă-i ziceam că n-am scris la mişto, să nu-mi bage: Bine-bine; io te cred, da', nu ştiu cum să-ţi spun, chestiile astea nu se scriu prin oracole! Şi cam avea dreptate, neică, da', dacă la prima scriam „nu ştiu” – că-n fond, ce-i aia „iubire”? – tipa îmi plăcea, da' pot eu să fiu sută la sută sigur că o iubesc? – la a doua ce naiba scriam!? Nu puteam să mai scriu nimic şi după aia, în tabără, cum o mai luam eu deoparte, s-o întreb dacă nu e de-acord să fim împreună?

Mmm, friptane cu cartofi prăjiţi! Mi-a venit un iz de la bucătărie, pe sub uşă, şi, cînd mă uit la ceas: unu' fix, tăticu'! Sigur că da; auzi şi muzica de la „Albumu’ Duminical”! Duminica mîncăm în sufragerie şi peste vreo zece minute maică-mea mă striga la masă, aşa că am închis stilou' şi m-am uitat puţin să văd ce mai urmează după „iubire”.

Logic, n-ar mai trebui să urmeze nimic, da' mai erau o *groază* de pagini şi cică: „23. Vă simţiţi uneori singur(ă)?”... Mda, bine: cinci! Adică pardon, hai un şapte, cu indulgenţă; „ne simţim uneori”, fiindcă ar fi fost culmea să scrii „Nu”. „24. Vă consideraţi o persoană fidel (ă)?” Păi ne considerăm de ce să nu ne considerăm, da' întrebarea e: tu te consideri? Adică, mă rog, în cazu' nostru nu se pune problema, din moment ce nu eram pe bune, da' tipa îmi făcuse nişte nasolii în trimestru'-ntîi; altfel cred că am fi fost de mult împreună. Se cam uita la unu', neică, la tipu' ăla... adică lasă, dă-l dracu'; n-are rost să-mi fac sînge rău acuma.

... Deci, mă consideram o persoană destul de fidelă, fiindcă poftim, de aproape un an de zile ăştia din clasă se tot certau şi se împăcau, da' eu numai cu „Hari-n sus” şi „Hari-n jos”; parcă mă tîmpisem. Adică, mă rog, aşa mai fuseseră, nu neg, da' chestii trecătoare; acuma ce-oi fi vrînd!? Pe scară, la bunică-mea, ei una, Ro... – da' aia fusese într-a opta; dă-o dracu'! Adică eu eram a opta; bagaboanta era mai mare, a unşpea, parcă, sau a zecea şi-i căşunase pe mine că mă ştia de mic, de cînd stăteam la bunică-mea. Mă tot invita pe la ea, cică „la iarbă verde” – avea un covor verde la ea în cameră şi stăteam pe jos – şi bunuţă tipa nimic de zis. Într-o zi se uită mai aşa la mine şi cică: Nu vrei şi te-nvăţ să săruţi ca lumea, să le-nnebuneşti pe puţoaicele tale de la şcoală? Aşa, hodoronc-tronc; nu pricep de unde a dedus ea că n-aş şti eu să sărut, da' am lăsat-o, să văd ce dă din ea, şi le avea, nene; jos cu pălăria! Chestia e că, vorba lu’ Mimi, eu pricep greu şi uit foarte repede, aşa că m-am dus pe la ea şi a doua zi şi toată treaba a durat ca la vreo... două săptămîni, dacă îmi aduc bine aminte. Mă duceam chipurile în vizită la bunică-mea, da', sanchi cu bunică-mea stăteam juma' de oră, după care urcam la doi, la Roxana, şi – dementă! – plecam de-acolo tumefiat, că mai avea şi nişte

ţîţe... cît capu' meu de mari. Pînă la urmă m-am plictisit şi nu ştiu ce s-o fi ales de ea, fiindcă de-atunci n-am mai văzut-o, da' era tare, nene; aia, dacă punea mîna pe tine... aoleo! „25. Aţi trădat vreodată pe cineva?”... Ooof, da' nu ţi se pare că te cam repeţi!? Adică nu; era şmecheră: tu te considerai o persoană fidelă, da', dacă erai sincer, nu puteai să nu recunoşti că ai trădat vreodată pe cineva, drept care te făceai de tot rahatu şi – DÎFFF! DÎFFF! TROSC! Deh, neică; îi plăceau cuvintele astea mari ceva de speriat...

„26. Dar dvs., aţi fost trădat(ă)?”... Ce-avea, neică, cu trădările astea; o trădase pe ea cineva? A, da, ştiu cine! Iubirea vieţii ei, dintr-a şaptea: un băiat mai mare, de la ea, de la cor, cică „bărbat bine” – brunet, aşa, supărat, cu ochii verzi, ca mine, numai că io nu-s brunet – care răspundea la numele de „Dorin”. Te pişi pe tine, că ăla cică avea douăj'patru sau douăj'cinci de ani, era logodit, da'-i cam plăcea de Hari şi o conducea acasă cu maşina lui proprietate personală, marca Trabant. Şi nu-ş' ce, vrăjeli pe-acolo; Hari „murea”, da' „se ţinea tare”, deoarece... ha-haha! – de unde le scotea, nene? – cică nu vroia „să-i strice casa”. E, şi s-a ţinut atît de tare că ăla, normal, s-a căsătorit bine-mersi, a turnat rapid doi plozi, şi asta a fost; n-am priceput în ce sens a „trădat-o”. Că aşa, mersi, cînd am fost cu bunică-mea la Piatra-Neamţ, în vacanţă, mă trădase şi pe mine una de optiş'pe ani. Gagica era fiica lu tanti Vîrlan, gazda noastră, şi, deh, mare amor pe-acolo, pînă într-o seară cînd am prins-o că se pupa cu un gorobete în vestibul... Oaaa! M-am simţit groaznic de „trădat”, am plîns ca disperatu' şi m-am apucat să arunc cu un cuţit de bucătărie în uşa de la camera noastră, ca să-i stric casa, de supărare că n-aveam decît opt ani...

„27. Ce calitate credeţi că contează într-o căsnicie?”... Aoleo, „că-contează”, mînca-ţi-aş! Da', în fine, eu dintotdeauna am fost de părere că-calitatea care contează în primu' şi-n primu' rînd

într-o că-căsnicie este „fidelitatea”, of cors, bicoz Hari a mea se gîndea de pe-acum la măritiş. Adică, na, fandoseli: ne tot ameninţa pe mine, pe Ina şi pe Dana că ea o să se mărite repede, poate chiar din liceu, fiindcă nu ţine neapărat să dea la facultate. Şi că vrea să se mărite fată; cică aşa-i mai frumos şi că n-o să-l înşele niciodată pă bărba-su, da' şi lu’ ăla atît îi trebuie, să calce strîmb, că-l omoară, bagă cuţitu'-n el! Deh, aprigă muiere; nu degeaba era ea pe jumătate unguroaică, da'... hmmm!

Aici cred că era ceva şi cu maică-sa, că maică-sa era divorţată de ta-su şi Hari stătea cu ea. Tipa nu prea vorbea de treburile astea şi nici nu ne invita pe la ea pe-acasă, da' îmi zisese mie Dana, că aia era gură-spartă şi nu se putea abţine. Nu ştia nici ea exact care-i chestia, de ce divorţaseră, da' cred că fusese ceva nasol, cu scandal, cu chestii; prea nu sufla Hari nici o vorbă.

Mai ştii, poate mă-sa era una de-asta, mai (vorba lu' Mimi) „rea de muscă”, da', dacă ea fusese de vină, nu pricep; Hari n-ar fi trebuit să stea cu ta-su...? Eu n-o văzusem niciodată pe tipă, da', cînd sunam la Hari, uneori mai răspundea ea şi avea o voce, neică, de te trezea din morţi; cred că Hari o moştenea, că trebuia să ţin receptoru' la zece centimetri de ureche! Şi chiar, mă nene: parcă avea puţin accent unguresc...

... Ooof, îmi băgase Mimi cuiu' cu „unguroaicele” lui, da' la mine, la patru, chiar lîngă noi, în capătu' culoarului, o aveam pe mă-sa lu’ Lulu! Asta era unguroaică pe bune, că o auzeam prin perete, cînd vorbea: o blondă mişto, adică fusese mişto pe vremuri, da' acu' era cam trecută, cu dinţii negri de la tutun şi cu o voce de-aia, groasă, de bărbat. Cînd eram mic, tipa mi se părea drăguţă, că mă lua cu lugu-lugu, ce dulce-s io în comparaţie cu Lulu, şi maică-mi îi zicea să facă schimb cu ea. Doamne-păzeşte; dementa trăgea la măsea şi-l bătea pe bietu' Lulache de-i suna apa-n cap, nene; îl auzeai de la parter cum urlă. Serios,

cică îl lega de calorifer şi-i trăgea cu furtunu' de la maşina de spălat peste cur şi peste bulane; la fotbal, tot timpu' era plin de vînătăi...

În fine, da' altceva vroiam eu, de fapt, să spun: gagica era mare curvă, nene! O tot vedeam că urcă scările cu diverşi tipi, da' eram: copil; credeam că-s rude, prieteni; ce ştiam eu pe-atunci, numai-că într-o zi, ieşeam cu Cipri la joacă şi... ZBOOOING! Pe la doi apare tanti Biro; aşa o chema, braţ la braţ c-un negru. Da' negru-negru, pupa-ţi-aş: un malac de-ăla creţ şi buzos, îmbrăcat cu o uniformă fistichie, de-a lor, de prin Angola, că era probabil student la noi, la Academia Militară. Am...

– LA MASĂĂĂ! SE RĂCESC CARTOFIOOORII!... Maică-mea!... Mmm, friptane cu cartofi prăjiţi!

– VIN IMEDIA-AT!

Ia, nene, ce întrebări mai erau, că aproape ajunsesem la sfîrşit...? Deci, „24. Ce planuri de viitor aveţi?”... He-he-he, fata moşului; unicul meu plan de viitor e să îndeplinesc cincinalu' în patru ani şi jumătate, fiindcă lunea ailaltă, după cum bine ştii, plecăm în tabără, la munte, şi omu' de la munte, cum te prinde, cum te...? „25. În încheiere, un gînd pentru subsemnata...” Aoleooo, asta era partea'aia cu «amintiri», adică cu floricele, cu lugu-lugu, cu... poezioare de-alea imbecile; cică: «Dacă-n viaţă vreodată nu ştiu ce şi nu ştiu cum, / Tu aminte să-ţi aduci că...» – pula-n pizdă Gigi Marga! Precum şi maxime şi aforisme de Secretaru', da'... aoleo, ce-i asta!? Muzica de la «Woody», neică! Doamne, de cînd nu mă mai uitasem eu la Woody! Sanchi, de săptămîna trecută nu mă mai uitasem, că nu ratam nici un episod, da' mi se făcuse o foame de vedeam numa' fripturi în sînge şi cartofi prăjiţi şi cu «iubirea» era treabă serioasă; vroiam să mă mai gîndesc, să nu scriu vreo tîmpenie, aşa că: Pa-da-ba-daaa-bam! Pa-da-ba-da-daaam!

Time for another cartoon!

11. SPIONU’

Am băgat în mine ca spartu' şi după aia m-am uitat la Aristide Buhoiu, că nu mai eram în stare să mă scol de pe canapea. Pe la trei, ai mei au zis că vor să se odihnească o oră şi m-am întors la mine în cameră, da', nu ştiu, nu mai aveam chef de nimic. Duminica, dacă nu eram plecat pe undeva, era ziua cea mai nasoală din săptămînă; mai ales după-masa, cînd dormea toată lumea. Deh, nene, ăştia de-aici, de la blocuri, se obişnuiseră să doarmă la prînz, da' eu pînă într-a cincea am stat în vale, la bunică-mea, şi acolo nu exista prostia cu dormitu'; cînd a trebuit să mă mut cu ai mei, asta mi s-a părut cea mai mare porcărie. Veneam de la şcoală, încingeam cîte-un fotbal baban, da' pe la unu jumate pe pici începeau să-i strige de sus şi muream de oftică; pe scări vedeam tăbliţele alea cu „Păstraţi liniştea între orele 14 şi 17” şi făceam spume; o dată am încercat sa le smulg din perete, da' nenorociţii le bătuseră cu nişte piroane mari cît toate zilele.

Mîncam, cu ai mei şi după aia nu eram nebun să dorm; ieşeam prin curte, mă plimbam pe la teren, prin spate, pe la rond, da' nu era nimeni şi tot mă plictiseam. Am dus muncă de lămurire cu picii; le-am zis „Hai, nene, ieşiţi şi voi mai devreme, măcar pe la patru; facem un fotbal în linişte!”, şi pînă la urmă cîţiva au venit, da', cînd ne-am apucat să jucăm, normal că mai zbieram „Aut!” sau „Fault!”; mai futeam cîte-o bombă în cîte-o portieră de Dacie, şi atunci imediat apărea cîte-un dobitoc în maieu pe la geamuri: Ce căutaţi, mă, acolo!? Acasă, imediat, că vă rup urechile!

... Mda, am mai fumat o ţigară la geam, după aia m-am mai învîrtit puţin prin cameră şi m-am apucat iar de oracol. Din păcate, nu-mi venea nici

o idee la întrebările alea cu iubirea, aşa că am zis să le las la sfîrşit, să mă mai gîndesc pînă mîine, şi m-am apucat să răspund la celelalte. Am scris cum stau lucrurile cu singurătatea, fidelitatea, trădările şi căsnicia în viziunea mea, care era, desigur, viziunea materialismului dialectic şi istoric, şi am ajuns la „în încheiere, un gînd pentru subsemnata...”. Mi-am scremut mintea ce naiba să-i scriu, m-am gîndit la tot soiu' de faze; aia nu, aia nu prea merge, ailaltă nici atît; m-am sculat de la birou să caut un citat din Eminescu, da' atunci am auzit semnalu' nostru de jos. Era să sar la geam, să zbier VEZI, MĂ MIMI, MĂ, CĂ TOT LA MINE VII TU!?, da' am avut o presimţire şi m-am uitat mai întîi pe după perdea...

Ooof! Deşteptu' venise cu Luci, neică! Eu îl aşteptam de ieri, să-i arăt Maiaku, şi el venea CU LUCI!!! N-aveam nici un chef să discut problemele cu Oase de faţă cu Luci, plus că trebuia să stabilesc cînd mergem la Bodi şi, dacă auzea Luci, după aia zicea că vine şi el cu Tanana, şi ce naiba făceam dacă începeau să se milogească de Bodi că vor să tragă şi ei nu-ş' ce tîmpenii...?; Nenică, mi s-a pus pata; zic: Ia să nu ies io, dom'ne, la geam! Aşa, pur şi simplu; în fond, ce, poate nu-s acasă! Termin frumos oracolu', diseară îi dau un telefon lu’ Mimi şi-i zic: Treci, fată, pe la mine, să-ţi zic o chestie, da' vino numai tu singur!

... Ce dracu' făceau ăştia, nene? Se apucaseră să discute cu cineva jos, la scară, da' nu vedeam cu cine... AOLEOOO, ŞPIONU'! Clar, n-aveam nici o şansă; le zisese că-s acasă şi acu', dacă nu apăream, veneau peste mine! Şpionu' era baba noastră de la parter, care stătea toată ziua la geam şi ştia tot ce mişcă în bloc; dacă vedea ea că te fluieră sau te strigă careva de jos, îi dădea imediat raportu': „A plecat, da' vine repede, s-a dus pîn’ la piaţă” Sau: „Acu” cinci minute a ieşit, da' s-a dus la şcoală; se-ntoarce diseară”...

– NOOOŢŢ! HAI, FA, TE-AI SCULAT!?

... Ooof, băga-ţi-aş sîrma-n nas, Şpioane! Ce dracu' să fac, am tras perdeaua la o paişpe şi am ieşit la geam:

– Ho, băi, mai încet, că nu dorm! Eram puţin la baie...

– Bine, face Mimi; hai încoa', că avem treabă!

... Ce vorbeşti, dom'ne!? Te aştept de-mi vine boala, vii cu Luci, şi-acu' gata, repede, „avem treabă”!

– Nu pot, băi; am şi io treabă.

Cică – îmi bate obrazu', şi face, aşa, în şoaptă – sînt bu-lan-giu şi că-că-nar... Zău, nene!? Bine, atunci şi tu eşti si-fi-li-tic şi prost-cres-cut, na! Îmi arăţi pumnu', ă...!? Io stau să te-aştept aici şi tu-mi arăţi pumnu', că eşti mare sculă, vii de la gagica aia! Bine, atunci ţine aici nişte bolovani de-ăia supăraţi, ca la Posada, şi niţică smoală topită pentru prietenu' tău Luci!

– Aaa, face Luci, te-am prins! Eşti cu gagica...? Am dat din cap, adică bravo, ai ghicit!

– Arată-ne-o şi nouă!

– Nu pot, dragă; nu se cade...

– Nu vrei, ă...!? MAMA LU' TINOOOŢ! TINOŢ E CU GA...

– TACI, BĂ; DĂ-TE-N SÎNGE! Hai că vin acu'; daţi-vă dracu'! Băga-mi-aş picioarele-n ea de viaţă! Mi-am tras rapid blugii, mi-am luat cheia, m-am încălţat, le-am strigat alor mei că mă car şi am ieşit pe uşă, da' vedeam roşu în faţa ochilor; cred că mă opream la parter, sunam la uşă, la Şpionu', şi o strîngeam de gît! Baba era de treabă; n-o făcea din răutate, da' m-am săturat, domn'e: dacă zicea ea că eşti acasă, n-aveai încotro şi trebuia să fii acasă! Eu habar n-aveam de Şpionu, că există, da' prin toamnă, cînd au început ăştia să vină la mine cu muzicile, într-o zi mă trezesc cu ei direct la uşă: Cine-i, bă, dementa aia de la parter? Zic: Ce dementă, neică? Aia din dreapta, face Luci; baba aia... Am crezut că e vreuna din cucoanele care stăteau pe banca de la scară, de la

cinci încolo, – doamna colonel cutare, doamna maior cutăriţă, doamna sergent-major mă-sa pe gheaţă, – că astea erau rele, nene; cum făceai ceva, cum te turnau la părinţi, da' Mimi, cică: Băăăi, să n-am parte! Vin cu ăştia, fluierăm la tine şi la un moment dat se-aude aşa, o voce, ziceai că moare cineva: E-acasssă, v-aşssţteaptă sssus...! Mă uit în stînga, mă uit în dreapta, se uită şi ei, – ohanson, nimeni! Am crezut că face careva poante, vreun pici, şi-am început iar, da' cică: Urcaţţţi, urcaţţţi; v-asşşteaptă...! Ne uităm iar peste tot, ne uităm şi la geamu' ăla, – nimic! Bă, îl întreb pe Luci, ai auzit şi tu sau mi se pare? Pe bune, parcă era o voce de-aia din tavan, de la teatru...

Nu ştiam nici eu care-i chestia, da' Şpionu' avea flori pe pervaz, plasă de ţânţari la geam, în casă era umbră şi gagica nu se vedea deloc; ziceai că-i Fantomas, că vorbea şi aşa, nu ştiu cum, fără volum, în fine, a doua zi mă întîlnesc cu Bodi, pe scări, şi-l întreb: Cine-i, dom'ne, dementa aia de la parter, care stă la geam şi spune dacă eşti acasă? Care, face Bodi, Şpionu'? Cînd am auzit, să leşin de rîs, că mergea la fix, pe bune. Îi zic şi lui faza şi cică, într-adevăr, biata de ea speriase aşa multă lume, fiindcă nu-şi dădea seama că n-o vezi. Care „biata de ea le dă raportu' la ai mei, că-i paralizată şi asta e singura ei distracţie: stă toată ziua-n fotoliu', se uită pe geam şi, dacă fluieră sau strigă careva de jos, îi zice dacă eşti sau nu acasă. Tu, face Bodi, dac-ai fi paralizat, ce-ai face? Normal, zic, da', cum dracu' îi ştie pe toţi, unde se duc, cînd se-ntorc...? Cică are o memorie fenomenală, şi e de treabă; o fi, neică, în gîndu' meu, da', orişicît, era cam aiurea să afli de existenţa ei aşa, din întîmplare. Îţi dai seama: stăteam aici de-atîţia ani şi habar n-aveam că-i una care mă vede şi bagă la cap de cîte ori plec undeva sau mă-ntorc! Plus că geamu' ăla era la numai doi-trei metri de băncuţa de la scară şi-nseamnă că gagica auzise tot ce trăncăneam cu Mimi, cînd credeam noi că sîntem

singuri şi nu ne-aude nimeni; mă mir că nu făcuse infarct pînă acum!

În fine, am ieşit din scară, am dat noroc cu Mimi şi cu Luci, da' nu ştiu ce-aveau că se tot hlizeau...

– Hai prin Paraşută! face Luci. Am chef de-un Pepsi rece...! Aflaseră, neică!

– Ce, băi, aţi fost şi voi ieri prin Para'? Că te-am aşteptat, Mimache, să ştii; parc-aşa a fost vorba, că ne-ntîlnim...

– Ştiu, băi, da' te-am sunat; nu ţi-a zis maică-ta? Sper că n-ai dat telefon la mine...

– Nu, da' te-am aşteptat şi azi dimineaţă...

– Zău? Păi gata; am venit. Ia zi: care-i treaba cu Canţone?

– Poate cu Oase, vrei să zici, nu cu Canţone, da'... voi de unde ştiţi?

– De la Danei, face Luci. Am trecut şi noi, mai tîrziu, şi ne-a luat Danei tare: Dom'ne, mai ţineţi-l pe-ăla prin curte; ziceţi-i să mai stea pe-acasă! Treaba lui, dacă-i inconştient, da' de ce să aibă şi alţii necazuri din cauza lui? De ce, neică, zic io; ce-a făcut băiatu'? Şi tipu' cică nu'ş ce-a zis Oase de nu'ş ce carte şi ai început să faci mişto, şi după aia, cînd ţi-a zis să le-aduci Pepsi... ştii tu ce-ai făcut!

– Băi Luci, ce naiba; n-am făcut mişto, [...] şi face la mine: Ce, bă, tu mai citeşti basme la vîrsta ta? Şi pe ce ton mi-a cerut Pepsi?

Nici „te rog”, nici „fii amabil”; a început să mănjure de mamă! De unde naiba să ştiu că ăstora le dă Pepsi pe sub tejghea...?

– Păi Danei zice că ţi-a făcut semn, da' ai început să te uiţi aiurea, să te dai grande...

– Păi dacă m-a luat Oase cu „Alo, băiatu'!” Ce-s io, băiatu' lui; chelneru' lui!?...Băi, Mimi, tu te duceai dacă te lua aşa...?

Mă uit la Mimi, să zică, da' se bagă iar deşteptu' de Luci:

– Mamă, da' rău eşti, vere! Păi tu te compari cu Vivi, băi...!?

... Pardon? Nenică, îmi venea să scot levieru' să-i aranjez dinţii ăia de prost!

– Nu-i vorba de comparat, face Mimi, da' ce-ai zis cînd te-ai dus cu sticlele şi ţi-a mulţumit Canţone?

... Hop ş-aşa! Da' ce-i aicea, neică, interogatoriu!?

– Las' că ştie Danei mai bine ce-am zis; de ce nu l-ai întrebat pe Danei?

– Păi l-am întrebat, dă-te dracu', şi-a zis că l-ai jignit; de-aia te-ntreb!

– Pe cine-am jignit, fată; pe Danei? Ia mai dă-i în piz...

– NU PE DĂNEL, VITĂ; PE CANŢONE!!!

... Pardon? Doamne, maica Domnului, că-mi venea să şi rîd, pe bune: mă înjură Oase de mamă, mă pune să-i aduc Pepsi, mă ameninţă că mă omoară şi cică „eu l-am jignit pe Canţone”!

– Da, neică, sigur, aşa este; are dreptate Danei! O.K., păi atunci, hai să mergem şi, dacă e ceva, nici o problemă, io mă mut la altă masă, să n-aveţi necazuri din cauza mea.

– Băăăi, bulangiu eşti! face Luci. Adică, ce vrei să zici, că nu ne băgăm noi pentru tine...?

... Seeegur, ce să-ţi spun, uite cine se băga pentru mine! Era să-i zic io unde poate să se bage pentru mine...

– Ce-ai, fată, face Mimi, acu' de ce te superi?

– Nu mă supăr, dom'ne, pe nimeni! Am zis io ceva!?

... Mda, pauză, tăcere. Mergem noi ce mergem, da', cînd ajungem jos, la poalele Ţăcăliei, se trezeşte iar Luci:

– Oaaa! Bă Vivi, ştii faza cu Chioru?

Şi se uită aşa, numai la Mimi, adică cu mine n-are rost să mai discute.

– Ce fază, face Mimi; i-au tras-o?

– Pfaaai de mine! Urît de tot, neică!

– Fii atent! Alaltăieri aveam ceva treabă-n oraş; mă duc să iau un trei'şapte, de-aici, de la noi, şi,

cînd dau colţu', – lume ca la balamuc! Mă, zic, ce mama dracu'? Îmi fac loc şi-l văd pe-ăsta, pe Chioru, rezemat de stîlpu' de la stafie. Oase şi Nas îl ţineau şi Canţone dădea-n el, da' ştii cum, băi Vivi!?... Oaaa, nasol de tot: în gură, în ficat, în coaie; plin de sînge era gagiu'.'

... Şi-mi aruncă mie o privire, adică asta mă aşteaptă şi pe mine. Ţ-ţ-ţ! Ce vorbeşti, dragă? Aşa, da' stai, că devine interesant: cică ăla a leşinat şi Luci a crezut că gata, se terminase, că Oase făcea la ăia din staţie „Hai, circulaţi, circulaţi!”, da' Canţone îl vede pe Luci şi vine la el, cică să-i aducă nişte apă. Luci a crezut că vrea să bea, că i s-a făcut sete, şi zice: Gata, neică, da'-n ce să-ţi aduc; de unde sticlă? La care Canţone, cică: nu, nu o sticlă, îi trebuie o găleată... Înţelegi? Ca s-arunce pe ăla, să-şi revină. Şi cică să meargă împreună, să ia de la el, de-acasă. Cînd aude Luci, să-i vie rău, îţi dai seama, da' s-au dus şi, cînd ajung la scară, – Canţone: La ce etaj stai, domn'e? La patru, zice Luci. Aaa, face gagiu', prea departe! Şi fii atent fază, neică; nici una, nici două: ţîrrr! la parter, la nea' Tudose...

– E, pă dracu'! face Mimi. Să mori tu?

– Pe cinstea mea dacă te mint. Fii atent deschide Tudose uşa, cu faţa aia a lui...

– Pe bune, zic; ăla aşa deschide uşa, cu faţa...? Pauză; se uită la mine să mă mănînce...

– ... Deschide uşa cu curu', şi ăsta; Bună ziua! Nu vă supăraţi, n-aveţi cumva nişte apă?

Tudose – pauză, normal, a rămas tablou – şi-atunci – pă ochii mei dacă te mint, băi Vivi! – gagiu' îl dă uşurel la o parte, intră-n casă, trece prin sufragerie, cică „Săru'mîna, doamnă!”, că madam Tudose era la televizor, şi se duce direct la baie...

... Ţ-ţ-ţ, i-auzi, domnule! Luci n-a intrat, normal, a rămas la uşă, cu Tudose şi a încercat s-o dreagă că nu-ş' ce foc era de stins pe stradă, la o maşină, da' Canţone se-ntoarce cu două găletuşe de-alea de

plastic, albastre, şi cică, nici o problemă, i le-aduce înapoi. Nu-ş' ce, ajung ei în staţie, şi le toarnă lu' Chioru'-n cap, şi iar, neică, – dîf! dîf! trosc! Şi, în concluzie, Luci dă din căpăţîna aia de oligofren şi se uită la mine, adică ce-ar mai vrea el să mă troznească şi pe mine Canţone; ar fi cel mai fericit om de pe suprafaţa pămîntului.

– Nasol, zic, şi cu găletuşele ce-ai făcut? Le-ai dus înapoi...?

– Ce, mă!? Faci mişto...?

– Io? Doamne-fereşte! Mă gîndeam să te duci la Tudose, să le iei, că nu se ştie, poate mai e nevoie. Nu te duci...? Mda, mi-a aruncat o privire şi a vrut să zică ceva, da' pe Mimi l-a apucat rîsu'; cică:

– Auzi, da' de ce l-au troznit?

– Cum „de ce", fată; nu te-ai prins? Deoarece nu le-a adus Pepsi de la gheaţă, evident!

– Mai taci, fa, din gură, că nu cu tine vorbeam!

– A, da, pardon, ssst-pssst! Ia zi tu, măi Luci, de ce l-au troznit pe bietu' băiat?

– ...De-aia, pentru că vorbea prea mult! Păi nu ştii, dom'ne, faza, de ce-a intrat Canţone la bulău?

– Păi şi ce-are cu Chioru? N-a intrat pentru chestia cu B.M.W.-u'?

... Ce B.M.W.-u', neică; nu era chestia cu violu'...? Ia stai, că devenea interesant: Chioru' ăsta era în gaşcă cu Oase, tot hoţ, şi poate asta era treaba.

– Ce B.M.W.-u'? face Luci.

– Ăla, bre, cînd s-a îmbătat şi s-a suit în maşina lu' arăbetele ăla de l-au urmărit şi l-au prins tocmai pe la Şosea. Nu ştii că aşa face cînd se macheşte? Ia cîte-o maşină de-asta mai 'oafă şi după aia o aduce înapoi, da' vrea şi el să se plimbe puţin.

– A, nooo, tată; fii serios! Fii atent aicea! Chioru şi cu Marocanii au spart o consignaţie şi au ascuns nişte marfă la Canţone acasă. O haină de blană şi nu mai ştiu ce, parcă un cas mişto, da' după aia pe Chioru l-au săltat, şi fraieru' le-a zis tot, ca să scape, şi l-au săltat şi pe Canţone.

– Pe bune? Da' tu de unde ştii?

– De la Danei. Zicea că Oase i-a zis...

... Iar Danei, neică; iar o luam de la capăt!? Păi şi-atunci ce vroia Oase cu „ăia de la mine”; care „ăia de la mine”!? Că ăsta, Chioru, nu stătea la blocuri; stătea-n ţigănie, la Puişor; ce treabă aveam io cu el? Aiurea, înseamnă că zisese chestia la derută, ca să aibă tot ei ultimu' cuvînt. Da' nu înţeleg ce-avea cu mine, domn'e; ce-i făcusem eu!?

... Ce fază! Cînd am ajuns pe la jumătea lu’ Romniceanu, am văzut că Paraşuta era full de lume şi băgaseră muzichie; se auzeau nişte ecouri de Bob Marley. Ce aiureală! Exact pe dos, fiindcă ieri ar fi trebuit să fie plin: sîmbăta băieţii se întâlneau aici şi mai tîrziu se duceau care la bairamuri, care în oraş, la film şi la băute, da' duminica era mai slabă mişcarea. Şi ce coadă, tăticu', aproape pînă-n stradă, la troleibuze!

... OAAA, PEPSI LA LIBER, SĂ MOR IO! Lumea ieşea cu cîte două-trei sticle negre în mînă şi de-aici nu vedeam ce scrie pe ele, da' altceva nu putea să fie; doar nu dăduseră toţi în zbengă să-şi ia otravă de-aia de Quick!...Vezi, nene!? Asta din cauza mea, de la faza de ieri; probabil li se făcuse frică să nu-i reclame cineva. Am mărit compasu' şi am început să ne bucurăm ca tembelii, da', dacă era şi Oase, pun pariu că mă punea să stau de nu ştiu cîte ori la coadă pentru el!

... Da' uite că nu era. Mi-am încordat ochiu' meu de vultur şi l-am văzut pe Canţone, la locu' lui, ca de obicei, da' Oase şi Nas nu erau; lîngă Canţone stătea Cămilă, parcă, şi... cine dracu' erau ăia, nene? Aha! Sigheti şi cu unu' Băcanu, tot din vale. Ce chestie, ar fi fost culmea să nu vină Oase, da' nu prea cred; n-aveam eu atîta baftă. Adică lasă, domn'e, mai bine să vină, că m-am săturat; măcar să zică odată ce vrea de la sufletu' meu!

... OAAA, UITE-L PE BODI!... Ooof, da' lu’ Mimi încă nu-i zisesem de Maiak şi nu puteam să-i zic; prea era multă lume.... Adică stai, domn'e; de

ce să-i zic? Stabileam cu Bodi să trecem pe la el să ascultăm ceva, şi chestia cu Maiaku' i-o ziceam după ce scăpăm de Luci, că n-aveam nici un chef să mă trezesc mîine dimineaţă cu Luci şi cu Tanana pe cap.

... Mda, uite-l şi pe căcănaru' de Danei; se putea fără Danei!? Da', las': atît îi trebuie, să bage vreo aluzie, să-mi arunce vreo privire, că... nu contează; ştiu io ce-i făceam! Pe bune, Oase era prost, asta-i situaţia, da' Danei prea băga strîmbe şi era aşa, taler cu două feţe...

Aha, uite-i şi pe Noni, pe Ghiuri şi pe Cioacă, şi... aoleo! Uite-o pe Panda, tăticu'! Era cu spatele, spre gărduleţ; de-aia n-o văzusem din prima, da' ea era, mie-n sută! De fapt, o chema Anda; ăştia o porecliseră „Panda” la mişto, fiindcă avea un smoc de păr alb în păr, da' tipa era durere; pe vremuri fusese gagica lu’ Bodi. Tipu' a lăsat-o, fiindcă era curvă rău, adică era nimfomană, biata de ea, şi acu' era cu una Gabi, o roşcată destul de ţapănă, da' mie, sincer să fiu, Panda mi se părea de-o mie de ori mai mişto.

... Şi ăia cu Bob Marley cine-s, neică? A, tot nişte tipi din vale, da' mai papagali: Vladone, Mortu' şi Capdesculţ, un chelios cu o barbă bogată. Şi-n rest nu mai era nimeni, adică mai erau, slavă Domnului, da' nu-i ştiam eu: nişte zidari, un soldat în permisie, un plod cu bunică-sa, cum fusesem şi eu pe vremuri, un nene cu un setter irlandez şi aşa mai departe: boieri, târgoveţi, norod...

12. PEPSI LA LIBER

... Aaa, la fix! Tipii discutau despre muzică; poate zicea Bodi ce şi-a mai tras şi-i băgăm o aluzie: Da' noi cînd mai trecem, neică, pe la tine? Că n-am mai ascultat nimic nou de hă-hăăă! Ne-am apropiat, am dat noroc, da' gagiu' cică:

– Ce rock, băi; care rock? Ce-nţelegi tu prin cuvîntu' „rock”...?

– Adică rock de-ăla cinstit, face Danei. Tu ce-nţelegi prin cuvîntu' „progresivă”?

Clar, dacă se contraziceau ăştia doi, era haiu' de pe lume; făcea Bodi un mişto de bietu' Danei de te căcai pe tine!

– Danele, m-ai auzit tu vreodată pe mine cu „progresivă”?

– Da' cum le zici la ăştia care-ţi plac ţie acu' – Mahavishnu, Genesis, Tangerine Dream...?

– Trupe rock, aşa le zic! Uită-te şi tu-n „Disco Ghid Rock”; vezi că le găseşti acolo...

– Serios!? Nu, dom'ne, „rock” înseamnă rock de-ăla adevărat! A început să fredoneze „It's only Rock'n'Roll, but I like It”, piesa lu’ Stones, fiindcă, deh, nu fusese Bodi în tinereţe cu Stones...?

– Bine, Danele! Hai: ilustrează!

... Ha-ha-ha! Aşa-i zicea mereu, nene, cînd începea ăsta să imite instrumentele.

– Am vrut să văd dacă mai ştii, că, deh, acu' ne-am dat dracu'; ascultăm numa' jazz, muzică indiană, vrăjeli de-astea de la Penibilu'...

... Cine naiba era Penibilu' ăsta, dom'ne? Că tot auzisem de el – cică stătea tot pe-aici, prin vale, şi avea o muzică de cădeai pe spate – da' de văzut nu-l văzusem niciodată.

– Adică, face Bodi, să-nţeleg că io ascult numai ce-mi zice Penibilu' sau cum...?

– Dom'ne, io ziceam că-n ultima vreme nu prea te-am auzit cu ăştia, cu Doors, cu Hendrix, cu Janis...

... Eh, ce să-ţi spun, că Danei numai pe ăştia-i asculta toată ziua! Aiurea; de fapt, tot de la Bodi aflase de ei; el de felu' lui era mai mult cu hardu', cu Rainbow, Motorhead; ce era mai sus de Deep Purple zicea că-i muzică simfonică şi nu-i place...

– Ce vrei, dom'ne; ce mă tot baţi la cap!? Aia, ce zici tu, a fost o epocă, da' după Woodstock n-a mai ţinut; p'în '72-'73 era deja clar că-i comerţ; se luau toţi unii după alţii. Mie-mi plac, dragă, ascult şi-acuma, da', ce vrei, să-mbătrînesc tot cu Beatles, cu Stones şi cu Creedence?

– Cum adică „comerţ”? Da' ce, Zeppelin n-au mai scos albume? Deep Purple n-au mai scos albume? Da' Queen? Da' A.C.D.C...?

– Aoleooo! Bine, dragă, da' te rog io frumos: fără A.C.D.C.! Zău, nu-mi veni mie cu labă tristă ăla... cum îi zice... care cîntă pe două corzi!

... Ha-ha-ha! Adică cu Angus Young, normal, da' gagiu' s-a uitat pe sub masă la Angus, boxeru' lu' Danei, care dormea pe-acolo; a luat o linguriţă de pe masă şi s-a făcut că-i bagă limba în gură, că ăla adormise cu ea pe-afară. Danei făcea spume, fiindcă el şi-l botezase pe Angus după Angus Young, normal...

– Lasă, băi, cîinele-n pace! Află de la mine că ăla e-un chitarist senzaţional. N-o fi avînd el Conservatoru', da' cîntă cinstit, nene; ăla-i rock! Ăştia, ce-asculţi tu, o fi interesant, nu zic, da'-i ceva artificial, aşa, combinaţie... E-he, Bodi; mai vorbim noi peste zece ani!

... Mda, pauză. Bodi a oftat şi s-a uitat la mine parcă atunci mă vedea:

– Tinuţ, ce mai faci, domnule? Ia zi tu, ce mai ascultă tineretu' din ziua de azi?

– Nu ştiu, Bodi. Dacă vrei, pot să-l întreb.

– Eee, înţelegi tu ce vreau să spun! Ăia din clasă de la tine; ce clasă eşti tu acuma?

– A zecea, am trecut...

– A zecea!? Nu mai spune! Parcă ieri erai atîtica şi te jucai pe la mine pe sub geam. Ia zi: ce muzici mai ascultaţi voi?

– Păi nu ştiu; depinde care „noi”. Gagicile-s cu Abba, cu Bee Gees, cu Donna Summer; mai sînt ăştia cu efectele, cu Kraftwefk, cu Tomita, cu Vanghelis; ăia supăraţi, cu hardu' – Sabbath, Rainbow, A.C.D.C. – şi ce să-ţi mai zic...? Cîţiva, pe la a douăşpea, au mai auzit de-un Yes, de-un Genesis, de-un Jethro Tull, da'-n rest... Auzi, da', apropo, Bodi, tu ce-ai mai tras în ultimu' timp?

– Mai nimic, băi Tinuţ! Mai treci şi tu pe la mine, să vedem... GNARH! Am vrut să-l întreb cînd să trec, da' s-a băgat desteptu' de Canţone, cică:

– Mie, sincer să fiu, ştiţi cine-mi place...? Greta Garbo, domnule! Ce profil avea femeia aia!

... Ce tîmpenie! Au început toţi să behăie şi Noni cică lui îi place Violeta Andrei, că-i dea noastră; Ghiuri că ba nu, Cezara Dafinescu, şi nu mai ştiu care că-s fraieri toţi: Dina Cocea, tată; aia material de labă!

... Mda, very funny, da' Canţone a tuşit discret, mi-a arătat că sticla lui de Pepsi era goală şi mi-a făcut cu ochiu':

– Auzi, prietene...? Dacă te rog io frumos, îmi aduci şi mie un Pepsi?

... Ooof, păi sigur; aşa-mi trebuie dacă n-am fost deştept să rămîn acasă! Bine'nţeles că Mimi şi Luci au început cu privirile, adică uite ce de treabă e Canţone şi cît de frumos mă roagă, Danei a zis că-n cazu' ăsta ar vrea şi el o sticlă şi s-au trezit toţi că vor şi ei. S-au adunat vreo opt sticle, nouă cu a mea; nici nu ştiu cum naiba le aduceam pe toate!

– O.K., am zis, da' Oase şi Nas nu vin?

... AOLEO! Iar mă scăpasem, nene; ăştia, normal, au început să rîdă şi să se uite la Canţone.

– Pardon, am zis, din cauza vitezei! Ăăă... Sandei şi... Pauză; habar n-aveam cum îl cheamă pe Nas...

– ... Nicu, a zis Canţone. Sandei şi Nicu nu vin azi; stai liniştit, da' vezi, notează-ţi şi tu pe ceva, să nu mai greşeşti cînd e Oase pe-aicea...

... Rîsete, normal, că-i zisese „Oase” lu’ Oase, adică el are voie.

– Bine, da'... auzi? Pot să te-ntreb şi eu ceva?

– Poţi, da' mai întîi adu-mi un Pepsi; te rog eu frumos...

Am înţeles; vroiam să-l întreb care-i chestia cu Oase şi tipu' s-a prins, da' nu vroia să spună de faţă cu toţi. M-am dus şi m-am aşezat la coadă, numai că din cauza tîmpiţilor ălora cu casu' nu mai auzeam ce spune Bodi şi mergea greu, nene; după vreo cinci minute nu avansasem aproape deloc şi înăuntru deja începuse scandalu' să ia fiecare maximum două sticle că se termină.

... Aoleo, ce făcea asta, domn'e!? Panda, că, poftim, îl luase pe Bodi de gît şi-i zicea ceva la ureche... Aha! Bodi a dat din umeri şi i-a zis şi el ceva, da' gagica n-a vrut; i-a bătut obrazu' şi iar a început să şopocăie. Ce-i zicea, neică...? Bodi a zîmbit, i-a întrebat ceva pe ăia de la masă şi am auzit un „DAAA!” în unanimitate, după care tipii au început să ciocane cu linguriţele-n masă, ca-n filmele alea cu puşcăriaşi.

... Ce, nene, chiar făcea striptis pe-aicea!? Că ăia cu casu' au dat muzica mai tare, pe „No Woman no Cry”, şi ăştia de la masă s-au apucat să strîngă sticlele, să facă loc. Clar; înseamnă că se milogise de Bodi să-i facă cinste cu o pepsană şi Bodi a zis că-i face, da' să dea şi ea ceva la faza asta. Că tipa n-avea taine: pentru zece lei sau o ţigară mai bună, îţi arăta ţîţe, chiloţi, ce vroiai. Adică nu oricui, normal; numai lu' Bodi şi nu pentru bani; chestia cu banii era aşa, la derută.

... Da, neică, sigur! Fii atent că s-a suit pe masă – aplauze puternice şi ovaţii! Te cred; era într-un

mini de piele trăznet şi fără ciorapi; băga-mi-aş picioarele-n ea de coadă! Adevăru' că era ţapănă, tăticu'; avea un corp...! Şi dansa nemaipomenit, cu mişcări de-alea, mă-nţelegi, cu păru-n vînt, – aaah! oooh! – da' uite că totuşi nu scotea nimic de pe ea; doar se făcea, a dracu'!

... Păi aşa, neică! Cîţiva fraieri care erau în faţa mea şi-au lăsat rînd şi s-au bulucit să se benocleze mai de aproape, aşa că – tan-ta-naaa! – ia să ne dăm şi noi mai...

... Ooof! Păi seeegur; futu-z' Canţonele mă-tii! Al dracu', s-a prins că vreau să mă uit şi eu şi mi-a făcut semn, cică: Bagă-te prin faţă; nu fi fleţ! Păi sigur; ţie îţi convine, da' eu dinăuntru ce mai văd!?

... Adică lasă, nene; ce mare chestie!? M-am făcut că intru rapid şi m-am aşezat după nişte babete care erau în faţă, fiindcă pe Panda, dacă aveam chef, puteam să mă duc s-o văd la ea acasă. Tipa stătea la parter; blocu' ei era aşezat mai în vale şi dementa se dezbrăca cu fereastra deschisă şi cu lumina aprinsă. Seara, de pe la nouă, după ce se întuneca, la ea pe stradă nu exista să nu fie cîţiva tipi cu cîte-un binoclu, că-n dreptu' blocului era un zid meseriaş; vedeai la marele fix. Ăştia mai mari ziceau că oaaa, durere! – se dezbracă şi a dracu' ştie că te uiţi; se-ntinde-n pat şi face scheme, da', cînd am fost cu Mimi, cu Luci şi cu Tanana, n-a fost chiar aşa. S-a dezbrăcat, da' numai în bikini şi n-a făcut nici o schemă: s-a băgat în pat şi nici măcar ţîţele nu i le-am văzut ca lumea, că răsfoia o revistă şi o ţinea în faţă, paravan.

Gata, am auzit aplauze şi fluierături prelungite, tipii care se căraseră au dat buzna înăuntru, da' he-he-he! – sori, băieţi; ori pepsane, ori gagici; amîndouă nu se poate. Am trîntit mărunţişu' pe tejghea şi am zis: Nouă Pepsi, vă rog! S-a lăsat o tăcere de-aia supărată, că toţi erau cu morcovu' să nu se termine, da' nimeni n-a zis nimic, deoarece mai nou eram „prietenu’" lu’ Canţone şi, dacă mă

supăra cineva... DÎFFF! DÎFFF! – ZECE! Zece Pepsi şi-o amandină...!

... Pardon? Aaa, era Panda; venise fuga-fuga să-şi ia răsplata. S-a lipit de mine aşa, la meserie; mi-a întins zece lei şi cică: îmi iei şi mie-un Pepsi şi-o amandină?

Nenică, gagica era mortală, pe cinstea mea; cînd se uita la tine simţeai că nu mai ai aer; parcă se făcea totu' negru şi greu, da' dacă deschidea gura – pauză; se rupea filmu'. Avea o voce groasă şi... aşa, nu ştiu cum să spun, cavernoasă; că „amandina" aia parcă nu-ş' ce chestie nemaipomenită era! Serios; de-abia m-am abținut să nu rîd, da' nu înţeleg cum proceda Bodi cînd o chema la el: îi zicea să tacă, îşi băga vată-n urechi, sau cum naiba!?

În fine, am rugat-o să mă ajute cu sticlele, am ieşit afară şi ăştia iar discutau. Cineva a zis „După părerea mea, Page", la care Bodi a zîmbit şi cică:

– Serios? După părerea mea, ăla nu-i chitarist. E ştrandist!

... Aoleo, cine, Page de la Led Zeppelin!? Doamne, maica Domnului; ce-avea ăsta, neică; era într-o pasă proastă...!?

– Seeegur, face Danei; toţi sînt ştrandişti, toţi sînt labagii; nu vezi, băi, că n-ai cu cine să discuţi!?

– Ce vrei, dom'ne!? Omu' mi-a cerut părerea; ce te bagi!? Nu zic, tipu-i talentat, Zeppelin e-o trupă bunicică, da', zău, vă rog io frumos, nu-mi veniţi mie cu şmecheraşi de-ăştia care cîntă cu arcuşu' pe chitară!

... Pardon!? Aaa, pe „Whole Lotta Love", la pasaju' ăla de trecere, da' de ce să nu cînte cu arcuşu'...?

– Şi ce dacă, Bodi!? Omu' era-n concert, am zis; ce, n-are voie?

– Aoleo! Băi Tinuţ, de ce n-ai zis, domn'e, că vii...!? Aşa e, ai dreptate; era-n concert băiatu'...

– Păi, vezi!? Şi, nu te supăra, aşa ce să mai zici de Hendrix, care cînta cu dinţii pe chitară...?

– Zău; aşa făcea!? Şi ţie ţi-a plăcut; ai zis: Mamă, cum naiba reuşeşte!? Da' să ştii că ăla cînta şi cu sula. Zicea că chitara-i femeia lui, şi-o scotea acolo, pe scenă şi... tu ştii ce frumos cînta?

– Ăhă! face Danei. Măcar de-ai cînta tu cu mîna cum cîntă ăla cu sula...

... Ha-ha-ha! Bou era, neică! Bodi s-a uitat la el, a luat zece lei de pe masă şi cică:

– Danele, tată, ţine aici; ia-ţi şi tu un bilet la Circ, duminica asta! Că vezi acolo chestii şi mai tari: femeia cu barbă, omu' cu două capete...

– Stai, dom'ne, face Mimi; vrei să zici că tipu' nu cînta cu dinţii pe „Hei, Joe”!? Am văzut io o poză în...

– Băi Vivi, te ştiam băiat isteţ; ce dracu'! Tinuţ e a zecea, a trecut acuma, şi de la Danei n-are nimeni pretenţii, da' tu chiar crezi că aia, ce-auzeai tu acolo, e ce cînta Hendrix cu dinţii?

– Da' ce era?

– Ghici!

... Ce era, neică? Mimi a vrut să spună ceva, da' Bodi s-a întors spre Panda şi cică:

– Ce faci, dragă? Nu ţi-e ruşine să mănînci singură!?

Panda s-a oprit din mestecat, i-a întins farfurioara şi Bodi a luat-o, a pus linguriţa pe masă, a apucat amandina de jos, de hîrtie, s-a uitat dedesubt, parcă putea să fie ceva acolo, după care a gustat puţin din moţu' ăla de cremă din vîrf. A mestecat şi s-a strîmbat, adică cum poate să mănînce porcăria aia...

– Ce, face Panda; nu-i proaspătă...?

... Aaa, clar; bănuiam ce urmează! Gagiu' s-a încruntat, a început iar să studieze amandina şi a muşcat puţin din colţ, din coaja de ciocolată. A mestecat ce-a mestecat, după care a ridicat din sprîncene şi a făcut „Mmm!”, adică „merge”. Panda a început să zîmbească ca toanta, Bodi a

mai muşcat o dată, cam jumătate din amandină, şi de data asta, cică: Mmm, delicioasă!

– Aşa, deci, ce spuneam...? A, da! Făcea playback, plus că avea şaptişpe ingineri de sunet la pupitru. Şap-tiş'-pe; înţelegi...!?

... Aaa, da, neică! Avea dreptate, da', normal, s-a făcut că uită şi a înfulecat rapid şi jumatea cealaltă de amandină. Am început toţi să rîdem, că Panda se uita ca disperata, da' tipu' cică:

– ... Aoleo, scuză-mă, iubito! Doamne, ce distrat sînt! Da' nu te superi, nu? Că – hmm! – văd că ai început să iei proporţii...

Panda a dat din cap că nu se supără, da' înghiţea în sec de ţi se rupea inima.

– Mulţumesc; eşti drăguţă, da'... auzi? Pot să beau o gură de Pepsi de la tine? Mi s-a făcut puţin sete...

Normal; acu' n-avea farmec dacă nu-i golea şi pepsana. Gagica i-a întins sticla, Bodi a luat-o, s-a făcut că o duce la gură, da' s-a oprit la jumătatea drumului. S-a încruntat, s-a uitat puţin la Panda, cu coada ochiului, şi... – ha-ha-ha! – nu se poate! S-a întors puţin şi a început s-o şteargă temeinic cu palma, adică nu pune el gura unde puseseră toţi ştim noi ce.

... Nasol; gagicii i-au dat lacrimile. Deh, neică, greu, da' adevăru' e că tipa îi dăduse nu-ş' ce porcărie de sculament; atunci a terminat Bodi cu ea. Adică nu sculament, ceva şi mai nasol, o chestie de nu-i trecea cu nimic; a trebuit să-şi pună sodă caustică acolo, să i se ia pielea. Eu habar n-aveam, că eram la şcoală, da' mi-a zis Mimi că a fost scandal mare; cică tipu' a ţinut-o numai în şuturi pînă jos, la scară, şi i-a zis că, dacă mai vine, pune cîinele pe ea.

– Bine, Bodi, l-am auzit pe Cioacă, da', auzi...? Nu te supăra: dacă ăla-i ştrandist, dacă ălălalt e circar, care-s, moşule, chitariştii adevăraţi? Zi-ne şi nouă, să nu murim proşti! Zi, neică, şi, uite: io-ţi

promit că mă duc acasă şi-i ascult numa' pe-ăia de zici tu! Pe cinstea mea de nu mă duc!

... Hop ş'-aşa; se trezise marele Cioacă! Ăsta era un dobitoc notoriu, nene: stătea la B, la trei, chiar sub Mimi, şi dimineaţa cică îi punea „Plantation Boy" la maximum, de nu ştiu cîte ori la rînd!

– Lasă, dragă, face Bodi; de ce să te duci acasă!? Stai aici, că, poftim; – uite că vin chitarişti la tine!

... Pardon? Ne-am uitat toţi la el, care chitarişti, da' tipu' a făcut un semn din bărbie spre stradă şi... nu se poate! Era Barto: venea direct spre noi, tras la ţol, cu nişte jeanşi albi pe el, cu chitara pe umăr, şi cu un zîmbet pînă la urechi...

... Oaaa! Ne-a buşit rîsu', da' era groasă, nene; s-au auzit diverse icnete, gemete şi mormăieli; unii au început să se uite pe unde să fugă, alţii pe jos, după cataroaie, şi Danei l-a smucit pe Angus de lesă, cică: Şo pă el! Barto era grasu' nostru din copilărie, – vai de capu' lui, că nu-l scoteam din flegme între ochi şi castane-n frează! – da' mai nou, de cînd era la liceu, o luase razna de tot. Se apucase de chitară la Şcoala Populară de Arte, se făcuse responsabil cultural-artistic la el în clasă şi cică scria poezii de-alea cu daci şi cu Ştefan cel Mare şi organiza tot felu' de brigăzi şi de montaje artistice de te durea mintea. Serios; Mimi zicea că, dacă-l vezi pe Barto cu chitara la el, trebuie să fii concis, să-i zici: DISPARI! PIEI! Nenorocitu' cînta numa' „Andri Popa", „Cosma Răcoare", vrăjeli de-astea folk, şi cică nu era-n stare să ia nici o notă corect.

... Prea tîrziu! S-a apropiat de masă şi cică:

– He-heee, salutare, tovarăşi! Ce faceţi aicea...?

Cîteva secunde s-a aşternut o linişte de-aia dubioasă; toţi dădeau din colţ în colţ, da' Bodi şi-a dres vocea şi cică:

– Aaa, lume-nouă, lume-nouă! Ce să facem, dom'ne; iaca stăteam şi noi la un Pepsi, la un pahar

de vorbă. Da' tu ce mai faci, că nu te-am mai văzut de mult? Tot cu chitara, tot cu creaţia...?

– Eh, ce creaţie!? Mă distrez şi io...

– Eee, face Bodi, lasă modestia, că mai ştim şi noi cîte ceva; vorbeşte lumea! Da', ia uite, – he-heeei! – mişto blugii; eşti bun de cinste. Ia întoarce-te puţin, să-ţi vedem eticheta!

Barto s-a executat şi ăştia au început să icnească, normal, fiindcă la poponeaţa aia de grăsan numa' jeanşi albi îi mai lipseau; arăta ca un pinguin.

– Maaamă, face Bodi, Levi's originali! Da' un' te duci tălică aşa elegant; ai vreo-ntîlnire?

– A, he-he, nooo! Mă duceam la Cenaclu' Flacăra; nu ştiţi că-i în seara asta? Îl dă şi la televizor...

– ... Aaa, păi zi aşa, dragă! Cenaclu' Flacăra, deci... Şi, ia spune, cînţi şi tu acolo? Dacă nu e secret, normal...

– Ă-hă, aş vrea io! Da' chiar, Bodi, tu de ce nu vii să cînţi acolo? Aş putea să vorbesc io cu Adrian Păunes...

– Eee, dragu' meu, io de-acuma-s bătrîn şi bolnav! Lasă, duce-ţi-vă voi, tineretu'! Uite, de ce nu-l inviţi pe Tinuţ?

... Pardon? Aaa, bine; am înţeles, da' cu Barto nici în glumă nu trebuia să zică chestii de-astea.

– Cum să nu, da' haideţi cu toţii, băi! Voi ştiţi ce mişto e-acolo...!?

S-au auzit nişte icnete, nişte mormăieli dubioase, după care – tăcere – da' Canţone zîmbea în colţu' gurii şi se uita la Barto să-l mănînce.

– ... Ăăă, da' voi despre ce discutaţi, băi? Nu vorbeaţi despre muzică?

... Pauză, normal; Mimi mi-a aruncat o privire adică „Acu' să te ţii!", da' Canţone a tuşit puţin şi cică:

– Aaa, nu, discutam şi noi în general...

– ... He-he! face Barto; cum adică?

Canţone s-a uitat la Bodi, adică „Ce facem, îi spunem?”, şi Bodi mai întîi s-a încruntat, „Fii serios!”, chestii, da' după aia a dat din cap, adică hai, treacă de la noi...

– Adică despre labă. Tocmai ne povestea Cioacă de cîte ori o ia el pe zi; nu, Cioacă...?

... Ha-ha-ha, nu se poaaate! Ăla s-a holbat ca la balamuc, da' Canţone i-a tras un ghiont pe sub masă şi, în fine, prostu' s-a prins:

– Da, domn'e, recunosc! Io, dacă n-o iau la labă o dată pe zi, nu-s om. Nu, Vivi...?

– Normal, face Mimi; care „o dată”!? Io de două-trei ori pe puţin! Nu, Luci?

... Hai, nene, că prea era groasă; Barto rămăsese tablou, da' cred că se prindea; nu se poate! Luci s-a uitat la mine – normal, cui putea să-i predea el ştafeta!? – şi cică:

– Pe bune! Io dimineaţa, la prînz şi seara; nu, Tinuţe?

– Deh, nene, dacă zici tu, aşa o fi, da' io prefer noaptea, că-i un sfetnic bun. Nu-i aşa, Danele...? Danei mi-a aruncat o privire de killer şi cică:

– ... Dom'ne, ce să zic? Oameni sîntem!

– Hai-hai, face Bodi, lasă tu panseurile!

– Bine, dom'ne, poftim: şi io!

– Şi tu ce anume...?

– O MAI FREC, NA! Da' tu...

A vrut să-i dea leapşa lu’ Bodi, da' ăsta, şmecher, l-a văzut pe Barto că se făcuse roşu ca racu', – tot trăgea cu ochiu' la Panda, adică nu-ş' ce, e şi doamne de faţă – şi cică:

– Eee, lasă, domnule; de Panda nu-i căzu' să te jenezi! Nu, iubi...?

Panda a pus picior peste picior, i-a aruncat lu’ Barto o privire de-aia de zece kile şi cică:

– Normal! O labă cu temei face cît zece femei!

... TAN-TA-NAAA! Ne-am uitat toţi la Barto, adică momentu' adevărului, chestii, da' gagiu' s-a făcut roşu ca sfecla şi cică:

– Sigur, dom'ne; e ceva natural...

... Ăăă! Bodi s-a uitat la Canţone şi a oftat, adică deh, Barto; tu îi zici sincer de cîte ori o iei, şi el cu „natura”! Am început toţi să oftăm, să dăm din căpăţîni, să ridicăm ochii la cer, şi, într-un tîrziu...

– Mai fac şi io, da' numai cînd n-am o tovarăşă...

... Asta a fost! Danei era cu capu' pe masă, Luci – pe jos, Mimi şi-a dărîmat sticla de Pepsi şi eu simţeam că nu mai am aer: îl şi vedeam pe Barto, în pauză de „tovarăşă”, în pătuţul său, resemnîndu-se...

... Aha, fii atent! Panda s-a sculat, i s-a aşezat în braţe, l-a luat de gît, – lugu-lugu, scheme pe-acolo – şi cică:

– Pruooost eşti, mă băiatule! Dacă nu erai aşa prost, poate-mi făceam pomană cu tine să-ţi rup aţa... ZBOOOING!

... Îhhh, ce scîrboşenie! Gagiu' a sărit ca ars, mai-mai s-o dărîme, şi avea lacrimi în ochi, da' se chinuia să se abţină; se uita în zare, ca un geniu' ne'nţeles. Bodi i-a aruncat o privire lu’ Panda şi a vrut să-l ia de braţ, da' tipu' s-a smucit şi cică:

– Bine, bă; foarte bine! Lasă; mai discutăm noi!

– Bine, face Canţone, da' vezi că-ntîrzii la cenaclu'. Salutări poetului Adrian Păunescu!

13. BODI ÎŞI VINDE BENZILE

... Deh, neică! Pe Barto, nici o problemă; pun pariu că mîine îl vedeam iar cu chitara, cu aeru' lui de optimism tineresc, da' chestia cu „aţa” a fost penibilă şi am mai stat să ne terminăm pepsanele, da' atmosfera s-a cam băşit. Mă gîndeam cum naiba să fac să-i bag lu’ Bodi o aluzie, da' acum parcă nu prea mergea şi, din păcate, pe la şase tipu' a zis că are treabă în oraş şi s-a cărat. Peste vreo cinci minute Canţone a întrebat cine vine să bea cu el la „Brădet” şi s-a spart gaşca; ne-am sculat şi am luat-o şi noi spre casă.

Pe drum, Mimi cu Luci au mai trăncănit despre Barto şi m-am gîndit să-i zic lu’ Mimi chestia cu Maiaku' şi cu mersu' la Bodi la telefon, după ce ajungeam acasă, să scap naibii de Luci, da' necazu' e că Mimi putea să mă întrebe de ce n-am zis de faţă cu Luci şi era cam nasol. Am sucit-o, am învîrtit-o, da' la un moment dat zic: Stai, mă nene, în fond nu trebuie să bag de la început chestia cu Maiaku! Îl iau mai pe ocolite, îi zic să trecem pe la Bodi, ne despărţim la mine, la scară, – nu-ş' ce, salut-salut! – şi peste un sfert de oră îi bag un telefon: Hai pe la mine, fată, că mi-am tras Maiak! Şi-i ziceam că l-am primit acum, în seara asta, nu ieri; ce mare chestie!?

– Auzi, Mimache...? Apropo, noi cînd mai trecem pe la Bodi?

– Da' ce-ţi veni?

– Păi aşa, să vedem ce şi-a mai tras; poate mai ascultăm şi noi ceva...

– Dă-l în gîtu' mă-sii, că n-a mai tras nimic! N-ai auzit că vrea să-şi vîndă benzile? Aaa, tu mi se pare erai la coadă, la Pepsi...

... ZBOOOING!

– Cum, dom'ne, să-şi vîndă benzile!?

– Aşa cum auzi. Cică are nevoie de bani.

– Stai, mă nene, stai puţin! Cum adică „benzile”? Toate benzile, tot ce are-n vocabularu' ăla...? Păi şi el ce mai ascultă...?

Mimi a dat din umeri, cică „Treaba lui”, da' eu m-am oprit, că asta era prea de tot, neică! Mă aşteptam eu să se-ntîmple ceva nasol; prea mă bucurasem de Maiak, da' nici aşa, să primesc ieri Maiaku' şi azi să aflu porcăria asta.

– Păi şi cu noi cum rămîne, fată!? N-a fost vorba că tragem muzici...?

– O fi fost, da' ce-oi vrea acu', să te-aştepte pînă-ţi iei tu Maiak!? Dacă are omu' nevoie de bani...

– Da, neică, da' io mi-am luat Maiak! Serios, am vrut să vă zic mai devreme, da' m-aţi luat cu tîmpenii, cu Canţone...

... Ooof! Mimi s-a uitat la mine şi am văzut că-i pică faţa. Da, neică, da' acu' nu mai avea nici un rost...

– Dom'ne, în cazu' ăsta felicitări, să-l stăpîneşti sănătos! Da' parcă ziceai că n-ai bani...

– Păi n-am, da' l-am primit cado' de la ai mei...

– Zău...? Bravo, om te-ai făcut, da' puteai să dai şi tu un Pepsi, bulangiule!

– Cînd să dau, neică; în Paraşută, de faţă cu toţi!? Las' că fac io cinste, altă dată...

– Ăăă, face Luci, cînd „altă dată”? Hai acu' pe la tine; bem şi noi un coniac!

– Ce „coniac” visezi, băi, cu ai mei acasă!? Hai că dau mîine, nici o problemă, da' hai şi voi pe la Bodi! Serios, vreau să trag şi io măcar două-trei benzi, dacă ziceţi că şi le vinde. Şi, după aia, trageţi şi voi de la mine...

– Da-da, face Luci, vezi să nu-ţi dea Bodi muzică!

– De ce să nu-mi dea, neică!?

– Dă-l dracu', că-i împuţit! Aşa, de ascultat, se dă şi el mare, da' ia zi-i că vrei să tragi ceva! Pe Cioacă l-a ținut două luni pînă să-i tragă Eagles-u' ăla...

– Păi te cred şi io, nene! Tu, dac-ai avea ce muzici are Bodi, ţi-ar conveni să vină toţi la tine: „Trage-mi aia!”, „Dă-mi ailaltă!”...?

– Păi vezi? Io ce ziceam?

– Ce să văd, băi; da' ce, io-s Cioacă!? Adică, nu ştiu dacă-mi dă, da' măcar ne ducem şi vorbim cu el; nu, Mimi...?

– Nu ştiu, fată, da' cu banii ăia ce-ai făcut; îi mai ai?

– Care, ăia de Maiak? Normal că-i am!

– Şi de ce nu-i zici să-ţi vîndă nişte benzi? Nu tot tre' să-ţi iei benzi, dacă vrei să tragi? Dai un ban în plus şi ţi le iei gata trase!

... OAAA, CHIAR, NEICĂ! Bou eram; cum naiba nu m-am gîndit şi eu!?

– Chiaaar, băi! Da' cu cît le dă?

– O sută, alea de la Penibilu', şi optzeci ce-a mai tras el, pe Maiak.

... Hmmm! Va' zică aveam nouă sute cin'zeş'cinci de lei; asta însemna zece de-alea sau vreo... nu ştiu cîte de la el, de pe Maiak. Să ştii că nu era scump, neică! Pe bune, numai banda goală costa şaizeci, muzica era bestială şi Penibilu' cică avea nişte scule de cădeai pe spate.

... Ia, nene, şi ce benzi îmi luam? Păi, în primu' şi-n primu' rînd Zep-u' şase, „Physical Graffiti”; să fie clar! Că tot vroiam să mi-l iau, plus că era dublu, şi Bodi îl avea tras pe-o bandă. Bun, ia să vedem, mai departe, da' îmi luam tot aşa, duble albume sau cîte două albume de-aceeaşi trupă pe-o bandă, chestii care nu prea se găseau. Deci... „The Lamb...”, Genesis, cu Peter Gabriel; ăsta ştiu sigur că-l avea şi era căcător, moartea lumii! Aşa, deci, două pînă acum, plus... două Yes-uri ţapene, că ne pusese Bodi o dată şi parcă zicea că-s tot de la Penibilu: „Songs” şi „Fragile”, sau, nu mai ştiu, parcă „Fragile” şi „Tormato”; trei. Patru: două Pink Floyd-uri, tăticu', că tot am vrut eu să fac proba cu „Dark Side-u”, da' nu i-l ceream pe ăsta, normal; îi ziceam să iasă cu primele, alea

psihedelice, cu Sid Barret! Aşa, şi cinci...? Ooof, nu mai ştiu, fir-aş al dracu', că toate erau bestiale, da' chestia e că mă căram în tabără, cu Hari, deci îmi trebuiau şi două-trei de-astea, mai lejere, ce zisesem ieri, să avem de dănţuială acolo: una cu rock-uri, poate ceva Whitesnake, baban, ceva Rainbow, şi a doua cu bluzane supărate, poate ceva Clapton şi pe faţa ailaltă nişte Nazareth, „Love Hurts", să pice gagicile ca muştele!... Aşa, deci, unde rămăsesem? Patru, Pink Floyd, cinci şi şase, tabără; şapte! Şaaapte, şapte, şapte, şapte...

– Ce-ai, băi, ce tot şopocăi acolo!?

– Stai, fată, că mă gîndeam...

Deci, şapte:... nişte Mahavishnu sau nişte Van der Graaf Generator, văd eu ce, şi opt: „Octopus", Gentle Giants; ăsta-l pusese odată, mai demult, cînd venise Gabi, gagică-sa aia de-acum...

– Gata, Mimache! Auzi, da' tu nu vrei nimic...? Zi şi tu două chestii!

– Ce chestii?

– Două benzi de la Bodi, fată, că-ţi intră patru albume!

– Ce benzi, neică; te-ai dilit!? Ce să fac cu ele, dacă n-am pe ce să le-ascult!?

– Las', c-o să ai tu, şi deocamdată poţi să le-asculţi la mine; nici o problemă!

– Aaa, mersi, eşti drăguţ, da' n-am nevoie! Lasă, cînd o fi, io mă duc la Ginu.

– Cum, domn'e, la Ginu...?

– Aşa-bine! Tu ştii ce muzici mişto are Ginu? Şi trag pe gratis; dacă vrei, îi zic să tragi şi tu...

– Ştiu, fată, da', nu te supăra: nu se compară Ginu cu Bodi!

– Domn'e, nu s-o fi comparînd, da' nici nu face atîtea talente. Că Page e de căcat, că Hendrix cîntă cu sula...

– Şi ce dacă, neică!? A făcut şi el puţin mişto; nu ştii cum e Bodi?

– Mare mişţocar Bodi ăsta, al tău!

... Pardon? Ăsta a fost Luci; trebuia să zică şi el ceva, da' cum adică „Bodi al meu”!? Am zis eu ceva, am făcut eu ceva ca să fie „al meu”!?

– Dom'ne, ţie ţi-a cerut cineva părerea? De ce vorbeşti neîntrebat?

– Ce vrei, mă...!? Adică, ce, acu' tre' să-ţi cer ţie voie cînd vorbesc? Ia vezi, poate-o scot şi ţi-o dau acuma!

– Dragă, io am impresia că discutam cu Mimi. Şi vezi, ai grijă, că io nu-s Tanana! Mai schimbă şi tu poantele, că devii obositor.

– Ce, mă!? Eş' dăştept?

... Ia uite-l, neică: a venit la mine şi m-a apucat de revere; a început să se holbeze cu ochii ăia de prost, să mă sperie!

– Luci, ia mîna, că-mi rupi nasturele!

– ZI, MĂ: TE CREZI MAI DĂŞTEPT CA MINE!?

– Bine, dacă insişti: DA, MĂ CRED!

– Da-te-crezi...? Bine, atunci TE BAG ŞI-N PIZDA MĂ-TII!

– Serios...? Bine, atunci TE BAG ŞI IO PĂ TINE-N...

– IA TERMINAŢI, BĂ; CE-AVEŢI!? IA, LINIŞTE, CĂ VĂ IA MAMA DRACU'; VĂ BAT DE VĂ CĂCAŢI PĂ VOI!... Băi, Tinuţ; ce-ai, mă nene!?

... Păi sigur că da, bine'nţeles; te-aştept de-mi vine rău, vii cu dobitocu' ăsta, să mă-njure de mamă, şi tot EU am ceva; tot EU sînt de vină! 'Tu-ţi în dinţi de prost! Făcea spume că mi-am luat Maiak, da' nu acea pe faţă; băga strîmbe cu „Bodi al meu”! Foarte bine, domn'e: dacă-i „al meu”, să nu te prind că vii pe la Bodi, că-ţi rup picioarele!

... Aaa, da' ia stai puţin: şi cu „Dark Side-u'” meu cum rămîne!? PROST SÎNT, MĂ NENE! Jigodia dracu' nu confundase nimic; expre venise ieri cu porcăria lui de licenţă şi ÎMI FURASE DISCU'! Că prea era cusută cu aţă albă: cum să „uiţi” că eu am originalu'; ce, aşa ceva se uită!? Şi

de ce se repezise tocmai el să aranjeze discurile; ce, discurile erau problema dacă apărea maică-mea...? Nenorocitu' a profitat de situaţie şi le-a schimbat la repezeală, cît eram eu la bucătărie, cu Mimi; ce şi-a zis el, că io-s mai prost de felu' meu şi n-o să mă prind că-i... CĂCATU' LUI DE LICENŢĂ, CĂ-MI VENEA SĂ MĂ DUC ACASĂ ŞI SĂ I-O FAC ZDRENŢE, SĂ I-O CALC ÎN PICIOARE!!!

... OAAA! Vedeam roşu în faţa ochilor; era cît pe ce să-l iau la omor, da' nu-mi venea să cred: ăsta era nebun; cum naiba să-mi fure discu' şi după aia tot el să sară să mă-njure de mamă...!? Am zis că stai puţin, poate totuşi mi l-a confundat, da' tocmai asta era, neică! Nu mi-l confundase de nici o culoare, da' acu', dacă-i ziceam ceva, putea să facă pe niznaiu', să zică Mimi că tot eu sînt nebun şi am ceva cu el: Ce disc, nene, ai băut gaz!?... Aaa, porcăria ta de „Dark Side" original!? Fii serios, tăticu'; l-am confundat cu al meu; io am vrut să te-ajut, că venise maică-ta.

... Adică, stai, domn'e; ce rost are să mă enervez? Nu-i ziceam nimic, îl mai lăsam cîteva zile şi, dacă nu venea cu discu', mă duceam la el cu poliţia. Serios; scoteam un megafon de-ăla baban şi: Vou're surrounded; you have only ten seconds!... Da, numai că şi atunci putea să zică bine-mersi că mi l-a confundat şi nu s-a prins, fiindcă nu s-a uitat la etichetă. Aia e; din păcate, singura şansă, dacă vroiam discu' înapoi, era să mă duc la el şi să fac şi eu pe tîmpitu': Auzi, dragă Luci, ia vezi tu, mă băiatule, nu cumva mi-ai confundat din greşeală „Dark Side"-u' cu porcăria ta de licenţă? Şi atunci mi-l dădea, că n-avea încotro, da' NU, NENE, NU!!!

... Adică, ia stai puţin! Dă-l dracu' de disc; să şi-l păstreze, poftim, amintire de la mine, că de discuri mai făceam eu rost, da' acu' AVEAM MAIAK, TĂTICU! Şi tot el era prost, fiindcă altfel cine venea la mine toată ziua, bună ziua să tragă muzică

mişto? Că, la tupeu' lui, era în stare: Aaa, că ţi-am furat discu'!? Fii serios, dom'ne; l-am confundat, aşa că ia trage-mi tu repede asta, asta şi ailaltă! Numai că atît îi trebuia, neică! Nu, serios: faza era la marele fix, fiindcă de data asta eu încheiam definitiv socotelile cu Luci şi cu Tanana. În mintea lui era că azi mă-njură de mamă şi mîine o luăm iar de la capăt, da' nu se poate; totu' are o limită! Nu-i ziceam nimic de disc, nu mă coboram la mintea lui, da', dacă mai venea pe la mine: Sori, nu se poate; mi-au făcut scandal ai mei!

Şi lu' Mimi îi ziceam să vină singur, fiindcă m-am săturat, nene: de ce să am eu mereu necazuri din cauza ăstora!? Să mai stea şi pe la ei pe-acasă, că veneau cînd aveau ei chef, stăteau ca boierii pe canapea, – sculele mele, cafeluţa-cafeluţă, ţigarea-ţigare, coniacu'-coniac! – da' tot eu trebuia să fiu cu ochii pe ceas şi să fac curat după ei. Că nu era doar chestia de disc; ai mei aveau dreptate că-s nesimţiţi, fiindcă faza de ieri bătuse toate recordurile, neică! Du-te, dragă, şi scoate-ţi-o unde vrei tu, da' nu veni la mine-n casă, să te speli după aia-n chiuvetă, unde mă spăl io pe dinţi!

Deci, gata, Luci şi Tanana erau de domeniu' trecutului, da' Mimi ce-avea, neică!? Poftim, aproape ajunsesem la mine la scară şi vroiam să-i zic să urce, să-mi vadă Maiaku, da' poate fusese ceva nasol cu Bodi, poate se certaseră şi mie nu mi-a zis.

– Auzi, Mimi...? De ce nu vrei să vii, fată, la Bodi?

– Iar începi?

– Nu-ncep, domn'e, nimic, da' zi şi mie care-i chestia!

– Da' tu de ce vrei să vin? Nu poţi să-i zici singur ce benzi vrei şi să-i dai banii...? Îi zici şi, vezi tu, ai grijă să nu-ţi dea altceva...

– Cum adică? Ce să-mi dea...?

– Nu ştiu, să nu-ţi dea Alan Parson's în loc de ce vrei tu...

... Aaa, asta era problema? Doamne, ce tîmpenie: ultima oară cînd am fost la Bodi, Mimi vroia să ascultăm un King Crimson, „Red”, da', în fine, au fost nişte faze mai aiurea cu Box şi la sfîrşit Bodi a zis că ne-a păcălit, că a pus un Alan Parson's, nu King Crimson. Şi ce mare chestie, dom'ne!? Că atunci a rîs şi Mimi; ce-l apucase acuma!?

– Ce-ai, fată; te-ai şucărit pe chestia cu Crimsonu'...?

– Nu, domn'e, nu m-am şucărit, da' n-am chef să-i cer muzică lu’ Bodi!

– Păi nu-i ceri tu, neică; io îi cer! Da' vino şi tu mîine; ce eşti aşa bulangiu!?

– Ce rost are? Ascult la tine şi, cînd o fi, io mă duc la Ginu să trag. Tu nu-l cunoşti pe Ginu, da' să ştii că-i un băiat la locu' lui; e-un om nemaipomenit.

Ia uite, nene; acu' îmi scotea ochii cu Ginu ăsta! N-aveam nimic cu Ginu; era un tip ca lumea, cu un şort de leopard, care stătea mai mult singur şi fuma, la el la scară, da', totuşi, să fim serioşi: una e Ginu şi alta Bodi!

– Zău, neică!? Şi Bodi cum e?

– N-am, domn'e, nimic cu Bodi; nu-nţelegi!? E băiat deştept, ştie muzică, are succes la femei, da'-i cam superficial, aşa, cam fără caracter.

... Pardon? Alta acu': „superficial şi fără caracter”! Ce să-ţi' spun, că Ginu era profunzimea întruchipată!

– În ce sens, domn'e, „superficial şi fără caracter”?

– ... Ooof! În sensu' că într-o bună zi s-ar putea să ia o căpăţînă-n gură; ai să vezi tu!

... Ce să ia, nene!? Am rămas tablou, pe bune, că ăsta nu era Mimi; parcă-l imitase pe Cioacă, pe tîmpiţii ăştia din curte! Pe bou' de Cioacă îl auzisem odată, la rond: Ce Bodi, neică!? Io, dacă-ncepe cu miştou', îi bag un deş't pă gît şi-i zic: Varsă! Adică la el nu ţine cu miştou'; el este marele

subofiţer Cioacă, omu' dintr-o bucată! Şi nenorociţii ăilalţi – Danei, Noni, Ghiuri şi care mai era pe-acolo: Ă-hă, nu-ş' ce, o fi Bodi cu muzicile, cu chitara, cu gagicile, da', lasă-lasă, într-o zi tot o ia el de la careva! De ce s-o ia, mă nene, fiindcă sînteţi voi complexaţi? Pe bune, că-l bîrfeau pe la spate, ca ţaţele, da', cînd era şi el, – „Aoleo, Bodi! Ce mai faci, Bodi?", nu-ş' ce, „Mişto discu' ăla, bună poanta aia, tare gagica aia!" Serios; pe dobitocu' de Cioacă îl văzusem chiar a doua zi, cu Bodi, da' nu era cu deş'tu-n gîtu' lui; îl luase de braţ şi se tot milogea să-i tragă nu-ş' ce bandă, că dă şi el un bairam.

– Bine, Mimache... Aşa o fi, dacă zici tu.

– Bine. Hai noroc!

... Ce făcea, domn'e; acuma se căra? M-am uitat la el, că Luci se dusese cîţiva paşi mai în faţă şi se dădea supărat, da' mi-a făcut semn, adică, dacă am de gînd să-l chem, să vorbesc şi cu Luci. Am dat din cap, adică sori, nu se poate, şi am zis:

– Bine, atunci hai noroc!

... Ce porcărie, neică! Am făcut stînga-mprejur şi m-am cărat, da' mîine dimineaţă, dacă nu dădea nici un semn de viaţă, mă duceam singur la Bodi; nu mai stăteam după curu' lui! Serios, fiindcă faza cu Crimsonu' prea era absurdă şi înseamnă că era doar aşa, un pretext; de fapt, altceva îl oftica pe el. Ştim noi ce: că mi-am luat Maiak şi el n-are...

Nu, fără mişto, fiindcă atunci, la Bodi, tot el începuse; el venise chitit să ascultăm King Crimson, că-i zisese lui nu-ş' ce fraier de la el din clasă de albumu' ăsta, „Red". O.K., n-aveam nimic împotrivă, ştiam şi eu că-i mişto, da' măcar să mă-ntrebe: Băi nene, eşti şi tu de-acord? Aiurea; ne ducem noi la Bodi, ne face tipu' nişte cafele, ne-ntreabă, ca de obicei, ce-am dori să ascultăm, şi Mimi, nici una nici două: King Crimson, „Red"! Aoleo, face Bodi, aşa de dimineaţă? E-o muzică destul de grea; sînteţi siguri...? Ce an e ăsta, '70 sau '71?

L-a întrebat fiindcă nu-şi mai amintea, nu ca să-l controleze dacă ştie, da' Mimi, de colo, aşa, înţepat: Hai, dom'ne, ce atîtea chestii cu ani, cu nume, care chitarist sau basist a plecat de la ăia, care s-a dus la ăilalţi, că nu asta contează! Pe bune, a avut un ton cam aiurea, şi Bodi, cică: Aoleo, scuze, ai dreptate, da' ce contează? Muzica, face Mimi; aia contează! Bodi a mustăcit, a zis că trebuie să se uite în vocabular, să vadă dacă are discu', şi-n timp ce răsfoia pe-acolo, cică: Da', totuşi, contează şi anii, să ştii... De ce, face Mimi; ce importanţă are dacă e din '70 sau '71? Păi are, a zis Bodi, deoarece, uite: în '70, par egzamplu, cînd ăştia scoseseră „In the Court of the Crimson King", Beatles cîntau „O-bla-di, O-bla-da".

...Chiar, nene, înseamnă că de aici i-a venit ideea cu Alan Parson's: dacă nu contează decît muzica, cum zicea Mimi, ce te mai fute grija ce asculţi, că tot aia e!? Adică tocmai asta-i cioaca: eu cred că, de fapt, a pus King Crimson şi la sfîrşit a zis că pusese Alan Parson's aşa, la derută. Sigur că da, fiindcă el n-avea de unde să ştie dacă Mimi mai ascultase sau nu King Crimson înainte, poate mai ascultase chiar ăsta, „Red", şi atunci, dacă punea Alan Parson's, Mimi se prindea, nu?

... Chiar, nene! Neapărat mîine îi ceream lu' Bodi şi banda asta, ca să-i demonstrez deşteptului de Mimi că-i Crimson. Serios, că prima parte a fost senzaţională: mai întîi era o porţiune în care se acordau instrumentele, aşa, ca la Operă, după care începea un fel de preludiu în surdină, cu viori şi cu pescăruşi. Intra un violoncel supărat, se-auzeau nişte foşnete de hîrtii sau de frunze şi nişte ciucuri de candelabru, da' aşa, nu ştiu cum să spun, parca urma să se-ntîmple ceva... Fereastra era deschisă, eu stăteam la locu' meu, în colţ, pe canapea, cu cafeaua pe pervaz, şi pe la zece a început să intre soarele printre crengi, cum îmi plăcea mie. Fumam toţi, razele treceau prin fumu' de ţigară, parcă era o cortină ciuruită, şi lumina cădea numai pe un colţ

de covor cu romburi roşii şi verzi; restu' camerei era în întuneric. La un moment dat s-a făcut linişte, i-am auzit puţin pe picii de-afară, de la nisip, după care... ZDROOOING! – candelabru' s-a făcut ţăndări şi a început un jazz-rock bestial, tăticu'; cu nişte başi de-i simţeai în plex. L-am apucat pe Mimi de beregată şi mi-a tras şi el una la cotoaie, că era delir, pe bune!

... Aaa, şi stai aşa, că m-am mai prins de-o chestie, cu Box! Va'zică Bodi ne-a pus banda, a fumat o ţigară cu noi; nu-ş' ce, pe-acolo, după care a zis că ne părăseşte zece minute, să-l plimbe pe Box. Că ăla era închis dincolo, la ai lui, da' ai lui nu erau acasă şi nenorocitu' începuse să facă scandal. Aşa, deci s-a cărat, a urmat partea aia mişto cu preludiu, şi pe jazz-rocku' ăla bestial s-a întors. L-a închis iarăşi pe Box dincolo, da' ăsta nu suporta să stea singur şi a început iar: lătra de ziceai că dăduse-n zbengă şi tot sărea cu ghearele pe uşă! A răbdat Bodi cît a răbdat, da', la un moment dat, zice: Băi, staţi aşa, că-l aduc aici, să se obişnuiască cu voi! Aoleo, zic io, da' nu ne muşcă!? Cică: Nu, staţi şi voi puţin liniştiţi cît vă miroase, că după aia nu mai face nimic!

... Oaaa! M-am căcat pe mine, că mi-era o frică de Box...! O dată, cînd eram mai mic şi jucam fotbal la nisip, se repezise la mine aşa, din senin: l-a smucit Bodi de lesă, da' cîţiva centimetri i-au lipsit pînă la bulanele mele! Mimi zicea că nu ştiu ce-i făcuseră copiii cînd era pui, de-asta e aşa rău, da' nu pricep; doar pe vremuri eu cu Cipri şi cu picii de la mine de la scară îi duceam haleală lu' Fetiţa, în spate, unde-şi făcuse culcuşu'. Box era, de fapt, unu' din puii lu' Fetiţa, făcut cu Şerif, lupu' lu' Capdesculţ, tipu' ăla bărbos din vale, şi cred că moştenea firea mă-sii, că şi aia era a dracu'. Era o căţea bătrînă cu nişte ochi bulbucaţi, parşivi, şi, cînd îi duceam oase de haleală, dădea din coadă şi se gudura, ne lăsa să ne jucăm cu puii, da', cînd vroiam să ne cărăm, făcea urît; pe bietu' Gore l-a

taxat o dată de a trebuit să-i facă patruzeci de injecţii în burtă!

Nenică, am văzut că se deschide uşa, încet; Bodi îl ţinea strîns de zgardă, da' ăsta mîrîia nasol de tot, avea păru' de pe greabăn sculat şi nişte ochi roşii, injectaţi, de nu mai ştiam nici cum mă cheamă! Pe bune, că şi bou' de Luci, cînd l-a văzut, face: Rău e, mînca-ţi-aş! Ce-i dai, carne crudă? Gagiu' s-a băgat sub masă şi s-a făcut covrig, da' se tot uita aşa, pe sub sprîncene, şi mîrîia din ce în ce mai tare, pînă striga Bodi la el: CUMINTEEE! LA LOCU' TĂU! A stat aşa cît a stat, da' pe la jumătatea Crimson-ului îl văd că se scoală şi începe să se-ntindă... GLUBS! Bodi l-a apucat de zgardă şi a zis să stăm nemişcaţi, că nu-i nici o problemă, da' cred că alea cîteva minute cît ne-a mirosit am stat cel mai nemişcat din viaţa mea, pe bune!

... Aaa, şi fază mortală, nene! A început mirositu' cu Mimi şi ăsta a vorbit cu el, nu-ş' ce, după aia a trecut la mine şi n-a stat prea mult, slavă Domnului, da' ultimu' era Luci, neică! Ce se-ntîmplă: bou' ţinuse neapărat să se descalţe la intrare, că aşa făcea, şi purta numa' ciorapi de-ăia de nailon; îi puţeau picioarele ca la balamuc. Băi nene, îl miroase Box cît îl miroase, da' nu se mai dezlipea de el şi la un moment dat începe să se frece cu capu' de picioarele ăstuia; mai avea puţin şi-i lua bulanu' la regulat. Eu cu Mimi ne dădeam coate, că nu puteam nici să rîdem, da' Luci roşise ca la balamuc şi cică: Bodi, ia-l de pe mine, te rog! La care, Bodi: Ce să-ţi fac, neică, nu te-am rugat să nu te descalţi!? Ce-i la mine, moschee? Îi plac ciorapii tăi, că-s de-ăia frumoşi, cu damf!

Deci, îl miroase Box temeinic pe Luci, după care se duce şi se suie pe fotoliu' de lîngă scule, în colţ. Se instalează acolo, da' Bodi, cică: Ăla e locu' lui; să-l vezi cum stă şi-ascultă! Într-adevăr, gagiu' se aşezase în fund, cu capu' ridicat, cu urechile ciulite şi, la cîteo schimbare de ritm sau la cîte-un

acord mai ciudat, înclina capu' şi se uita în zare de eram pe jos. Ce-o fi în mintea lui? face Mimi, da' Luci rîde ca fraieru' şi cică: E şmecher; îi place King Crimson! Păi, zice Bodi, să ştii că-i place! Dacă vrei să ştii, cîinele ăsta ştie mai multă muzică decît tine, băi fraiere!

Şi de-aici a pornit chestia, că Mimi cică: Hai, dom'ne, acu' n-oi vrea să cred că are gusturi! La care, Bodi: Vrei să-ţi demonstrez că are? Pe cît punem pariu? Mimi că hai, nene, lasă-mă-n pace, da' Bodi se uită fix la Box şi face: Box, punem un Bob Dylan? Ăla se uită puţin şi începe să dea din coadă. BOX, face Bodi, TRECI DINCOLO IMEDIAT! Aiurea, gagiu' s-a foit puţin, da' a rămas în fotoliu şi a schieunat, adică: Ce vrei, nene; mă aduci aici, cu ăştia, şi acu' mă pui să mă car? Eee, face Bodi, las' că am io ac de cojocu' tău! TRECI DINCOLO, N-AUZI, CĂ ALTFEL PUN BOB DYLAN!!! Fază totală, neică: tipu' a sărit de pe fotoliu, da' a înţeles că trebuie să treacă la locu' lui şi s-a băgat rapid sub masă. Mimi a rîs, a zis să nu mai chinuie cîinele degeaba, da' Bodi s-a sculat, a luat-o spre dulapu' cu benzi, l-a deschis, a băgat o mînă, s-a făcut că umblă puţin pe-acolo şi cică, în şoaptă: Bob Dylan, Box...! Nenică, vreau să-ţi spun că într-o secundă cîinele era la uşă, cu coada între picioare, şi zgîria cu laba să-i dea drumu'!

Am rămas mască, normal, da', cît a ieşit Bodi să-l ducă dincolo, Mimi cică: Aiurea, caterincă; e-o şmecherie la mijloc! Ce şmecherie? zic. Păi, face, nici Bodi nu poate să-l sufere pe Dylan; nu zicea că parcă-i muzică de-aia de orbi, la colţu' străzii? Bodi zisese într-adevăr chestia asta, mai demult, da', totuşi, ceva nu prea mergea: Păi şi care-i şmecheria, zic; crezi că-i pune Dylan şi-l bate...!? Bun, a venit Bodi înapoi şi l-am rugat să ne zică, da' al dracu' nu vroia; zîmbea aşa, la derută. Hai, domn'e, face Mimi, că treaba-i clară; nici ţie nu-ţi place Dylan; n-ai zis tu că aşa şi pe dincolo!? Normal, face Bodi, doar e cîinele meu!

şi tot aşa, noi că „Hai, Bodi, zi!”, Bodi că Box e mare meloman; ne-am chinuit noi să ne dăm seama singuri, da' între timp s-a terminat banda, şi Bodi: E, băieţi, cum vi s-a părut King Crimson?

Eu am zis că mişto, nemaipomenit, Luci a zis şi el că nu-ş' ce, interesant (aiurea; nu-i plăcuse nici de frică), da' Mimi de colo: Dom'ne, şi mie mi-a plăcut, da' ar trebui s-o mai ascult o dată în linişte. Bun, acu' poate n-a zis-o intenţionat, nu ştiu, da' rezulta că n-a putut să asculte din cauza lu’ Box şi Bodi s-a cam ofticat, că nici aşa: vii la mine, îţi fac cafele, îţi pun ce vrei tu şi la sfîrşit mi-o trînteşti că n-a fost linişte! A zîmbit, a dat din cap şi cică: He-he-he! N-a fost, băi, nici un King Crimson; a fost un Alan Parson's. Aiurea, că a fost King Crimson; pe pariu, da' lu’ Mimi îţi dai seama cum i-a picat după faza cu Box.

În fine, deci, o aiureală, da' ştii care-i chestia, neică; de ce nu-i place Bob Dylan lu’ Box...? Eu m-am prins după aia, acasă: fiindcă are muzicuţă; se acompaniază cu muzicuţa la chitară şi cîinii nu suportă sunetele înalte; înţelegi!? Bun, acu', normal, Box nu ştie ce-i aia „Bob Dylan”, cînd îl ameninţa Bodi, şi habar n-are care-s benzile lu’ Bodi, da' ştii care-i şmecheria? Ce are Bodi în sertaru' ăla de muzică; ce i-a arătat el pe şestache lu’ Box cînd s-a făcut că scoate banda cu Bob Dylan...? Mi-am amintit că prima oară cînd am fost pe la el, cînd a deschis sertaru' şi am văzut toate benzile alea de era să dau în primire, i-am cerut voie să mă uit mai de-aproape, normal, şi ce-am văzut eu acolo, pusă chiar deasupra, peste vocabularu' cu „Muzică”...? Am văzut o mu-...? ZICUŢĂĂA! Una de-aia chinezească, golden draci, cum îmi luase şi mie bunică-mea cînd eram mic...

14. ZOZE

Am ajuns acasă, am halit nişte macaroane cu carne şi după aia m-au chemat ai mei în sufragerie, la film, că era ceva cu Spencer Tracy. M-am uitat cam jumătate de oră, da' aşa, mai mult în gol, fiindcă nu-mi ieşea din cap chestia cu Bodi. Cum să-şi vîndă, neică, toate benzile; omu' ăsta se tâmpise de tot? Bun, hai, înţeleg, poate s-a plictisit de alea mai vechi, ce-i zisese lu' Danei în Paraşută, da' cum naiba să renunţe la toată muzica? Păi cîţi ani îi trebuiseră s-adune tot ce-avea acolo, în vocabular? Nu era păcat de Dumnezeu, că, pe bune, prin tot Bucureştiu' nu ştiu dacă mai găseai zece tipi să aibă ce-avea Bodi...?!

Am zis că mă duc să fac pipi, că vroiam să mă car la mine, să fumez o ţigară, da' exact cînd m-am sculat de pe scaun a sunat telefonu'. Maică-mea şi taică-miu se băgaseră în pat, au zis să văd eu cine e şi m-am gîndit că o fi deşteptu' de Mimi; poate îi venise mintea la cap. Am ridicat receptoru', da' nu era Mimi; era Hari, neică! I-am zis să stea puţin şi mi-am luat telefonu' la mine în cameră, să pot să vorbesc, da' m-am cam mirat, fiindcă Hari suna de obicei dimineaţa, cînd aveam de făcut comentarii la română. Adică nu numai din interes, ca să-i fac eu comentariile, da' ăsta era pretextu' oficial; după aia mai discutam noi şi alte chestii...

– Ce faci, dom'ne, a zis; mi-ai terminat oracolu'?

– Aaa, normal! Adică mai am puţin, la sfîrşit...

– Bine, vezi să nu uiţi să mi-l aduci mîine că te mănînc!

– Nu uit, dom'ne; stai liniştită! Şi tu ce mai faci?

– Ooof, lasă-mă DRACU' că mă chinui să-nvăţ formulele alea, FIR-AR A DRACU' DE VACA DRACU'! ’

... Aoleo! A uitat să ia receptoru' de la gură şi au început să-mi ţiuie urechile ca la balamuc. Deh, era şi ea supărată că mîine o asculta Marcovici şi-i trebuia un şapte; altfel nu-i ieşea. Biata fată; eu aveam nouă la chimie şi eram bîtă, nu ştiam nici o formulă în afară de H2O, da' eram băiat, şi Marcovici asta avea ce-avea cu gagicile, mai ales cu Hari, de cînd venise şi ea o dată pe nişte tocuri mai înăltuţe şi puţintel mai fardată. O ascultase, îi trîntise un trei şi începuse cu aluziile subtile: de ce ţin fetele astea tinere şi drăguţe să pară mai bătrîne, că ah, ce frumoasă-i tinereţea, adolescenţa, vîrsta asta plină de nu-ş' ce!

– Eee, lasă, am zis: îţi pune o întrebare-două acolo şi o să-nceapă iar ca anu' trecut, ce frumos a fost în Maroc, cînd a lucrat bărba-su la baraju' ăla, şi cum vorbea ea franţuzeşte pe la recepţii, cu toţi negracii. Da', vezi, mergi pe burtă, nu te lua-n gură cu ea, şi vino şi tu mai aşa, mai puţin fardată...

– Mai cum...!? BĂĂĂI, IO VIN LA ŞCOALĂ CUM VREAU IO; AI ÎNŢELES!? Şi... ia stai aşa, adică ce vrei tu să spui, că mă fardez prea tare?

– Nu, domn'e, da' ai ochii ăia mai mari, aşa, mai albaştri, şi... în fine, înţelegi tu ce vreau să spun... APROPO! Mi-am luat MAIAK, fată! Tan-ta-naaa...!

– Zău!? Ce-i aia?

– Un magnetofon, băi inculto! Nu ştii că-ţi ziceam io mai demult...

– Aaa, da, băăăi! Şi vii cu el în tabără; nu-i aşa...?

– Aşa să fie, dacă zici tu...

– AAA, URAAA! Da' să nu pui numa' de-alea de-ale voastre, cu solistici! Apropo, bricheta o mai ai...?

– Normal, nu mă despart nici o clipă de ea. O ţin chiar aici, la piept, în dreptul inimii...

– Vaaai, tu! Bine, vezi să n-o pierzi că mă supăr! Da', auzi...?

– Aud... Din ce în ce mai mai slab cu stînga, da' aud.

– Hi-hi-hi! Zi, dom'ne, tu ce părere ai despre Ina?

– Despre cine...? Cum adică „ce părere am”? Ce, s-a supărat pe chestia aia?

– ... Pe ce chestie?

– Aia, ştii tu, de ieri, de pe drum...

– Aaa, nu, adică nu ştiu. Io te-ntrebam aşa, în general...

– Cum adică „în general”? Da' ce-ţi veni cu Ina...?

– ÎN GENERAL, DOM'NE, CE Mă... aia, atîta, la cap!?

– Aaa, înţeleg! Ce părere să am, o părere foarte bună; n-a fost şefa noastră de detaşament?

– ... Mda, bună poanta! Bine, hai, la revedere, noapte bună!

– Ce-ai, dom'ne; ce te-a apucat!? Păi, zău aşa, ce vrei să-ţi zic acuma? Poftim: Ina e mişto ca fiinţă, e deşteaptă, e citită, ai ce discuta cu ea, da', nu ştiu, uneori parcă e mai... Ştii tu, cînd discută ea cu Popeye problemele clasei...

– Mai cum, dom'ne? Mai tocilară...?

– Nu, da' nu ştiu, parcă nu prea are simţu' umorului...

– Serios!? Bine că-l ai tu aşa dezvoltat!

... Ce vroia asta, neică!? Adică ce, acu' n-aveam voie să zic nimic de rău, sau cum? Mie îmi plăcea Ina, nu mi se părea nici tocilară, cum ziceau ăştia, şi nici nasoală, chit că era ea aşa, mai lungană, mai costelivă, da', pe bune, cînd discuta cu Popeye şi ne lua după aia la bani mărunţi, prea făcea o faţă de Zoia Kosmodemianskaia. Asta mă enerva la ea, că-n rest putea să fie mişto, cînd zîmbea şi i se mai topea carapacea aia. Şi de deşteaptă era, într-adevăr, deşteaptă; era singura tipă din clasă cu care puteai să discuţi mai pe bune. Pe drumurile astea ale noastre pînă la 88, cîteodată mă mai contraziceam cu ea de la cîte o carte sau de la cîte

un film, şi astea două, Hari şi Dana, începeau să caşte ca proastele, cică-s „discuţii filozofice”. Adevăru' e că Ina o mai lua razna; începea să-i tragă cu „Timpu”", cu „Infinitu”" şi cu „Absolutu”", da' eu făceam mişto şi tipa zicea că nici aşa, să negi totu', ca mine, şi că, lasă, o să văd io, cîndva poate o să-i dau dreptate...

– Hari, io nu pricep ce vrei de la mine.

– Io de la tine...? Nimic!

Poftim, acu' tăcea cu încăpăţînare, să aud eu cuplaju', că se auzeau doi trăncănind; cred că spuneau bancuri şi unu rîdea aşa, în ecouri.

– Da' care-i treaba cu Ina? S-a întîmplat ceva? Ce vrei să-ţi zic dacă mă-ntrebi aşa, aiurea...?

... Seeegur, acu' respiră-mi în receptor, dilată-ţi nările ca să mă simt eu vinovat de toate relele pămîntului!

– De ce te faci că nu ştii...?

– CE SĂ ŞTIU, DOMN'E, CE SĂ ŞTIU!?

– Că te iubeşte, prostule!... ZBOOOING!

– ... Da-da, nu rîde, NESSSIMŢITULE!

– N-am rîs, dragă; e cuplaju'!... Auzi, da' de unde ştii; ţi-a zis ea?

– Cine, Ina? Fii serios; nu ştii cum e Ina!?

– Păi şi-atunci?

– Şi-atunci nimic, dom'ne; poate mi s-a părut mie, poftim! Da' n-ar strica să fii şi tu puţin mai atent cu ea.

– Zău? Cum adică; cît de atent...?

– Nu ştiu, băi, treaba ta, da' io ţin la Ina, să ştii, şi ţin şi la tine; de-aia am făcut prostia să-ţi zic...

– Serios!? Chiar atît de mult ţii-tu-la-Ina-şi-la-mine...? Aaa, păi de ce n-ai zis aşa de la început? Bine, în cazu' ăsta mulţumesc pentru telefon!

– Ce!? Aaa, n-ai pentru ce, dragă!

... Şi, bine'nţeles – TROSC! – receptoru'. Ce PORCĂRIE, nene!... Auzi, că ţine ea la Ina de nu mai poate şi, nici o problemă, ţine puţin şi la mine, da' numai aşa, în cadru' colectivului, şi de-aia şi-a călcat pe inimă, că, deh, Ina – prea mîndră să facă

ea primu' pas; eu – mai dobitoc de felu' meu, mai cu capu'-n nori, da', nici o problemă, vine ea să-mi bage minţile-n cap, că poate cîndva, în anul 2000, o să-i fim amîndoi recunoscători! Le plăceau textele astea, ceva de speriat!

... Da, numai că, între noi fie vorba, faza de ieri, cu „scara măgarului”, fusese cam aiurea: adevăru' e că numai cînd iubeşti pe cineva ţi se pare că orice prostie e-o aluzie şi o iei brusc la trap, să nu ţi se vadă faţa. Adică, mă rog, chestia putea să fie doar fiindcă era ea mai lungană şi mai complexată, da' la sfîrşit a mai făcut o fază şi mai şi. După ce mi-a dat Hari bricheta şi am pupat-o, acolo, în intersecţie, am zis: Hai să vă pup şi pe voi, deşi nu meritau! Adică pe Ina şi pe Dana, ca să nu se-oftice. Bine'nţeles că tîmpita de Dana a tras un răcnet şi mi s-a agăţat de gît vreo cinci minute; de-abia am reuşit să scap de ea, da' Ina, cînd am vrut s-o pup, s-a tras înapoi şi mi-a întins doar mîna, tovărăşeşte. Am crezut că-i şucărită şi mi-am cerut scuze pentru tîmpenia cu „scara măgarului”, da' a zis că nu de-aia, că nu-i place ei obiceiu' ăsta cu pupatu' şi nu vrea să facă o excepţie tocmai cu mine. Şi asta-i chestia: cum adică „tocmai cu mine”...? Aia e, nenică; aici mă tem că se scăpase!

... Ooof, mi-am aprins o ţigară, la geam, că, nu ştiu, după porcăria cu Mimi, asta îmi mai lipsea! Pe bune, cînd mi-a zis Hari faza, mi-a venit să rîd, fiindcă mi-am imaginat-o pe Ina, cu faţa ei serioasă şi cu sarafanu' ăla pînă la pămînt, începînd să facă fiţe, să dea din gene ca Hari, da' nu prea era de rîs, neică! Tipa era de felu' ei mai interiorizată, mai timidă, şi de-aia nu m-am prins eu mai demult, că n-a făcut nici un gest, nu mi-a aruncat nici o pivire... sau chiar, neică! O fi făcut, numai că eu, fiind cu ochii tot timpu' la Hari, m-am prins din părţi, şi fata cine ştie de cînd mă iubea...

... Păi bravos, şi io ce să fac acuma; cum adică „să fiu mai atent cu Ina”!? Adică mîine, la şcoală, s-o iau cu lugu-lugu şi vrăjeli; să încep să mă uit

duios la ea...!? Penibil, neică; mă mir că Hari nu-şi dădea seama, da' ştii care-i partea proastă? Acuma, dacă aflasem, nu mai puteam nici să mă port ca înainte; ar fi însemnat că-s nesimţit, nu? Da, bun, hai să zicem că de mîine o să fiu „mai atent”; şi dacă eram prea atent? Asta m-a ofticat cel mai tare: chestia cu „ținutu'” la Ina şi la mine! Că, bun, am înţeles, da' ce rost avea? Acu' era momentu să vii tu şi să-mi deschizi ochii; înainte de tabără...? Păi aşa, mersi, de ce nu-i dai şi ei un telefon: Alo, Ina...? Dragă, nu-ş' ce, vezi că fraieru' ăla te iubeşte! Aaa, nu, că el n-a zis nimic, da' m-am prins io, că-s mai deşteaptă şi le am cu chestiile astea! Şi, mai ştii, poate ţinea figura, da' nu înţeleg, atunci de ce mi-a mai dat bricheta...?

Mi-am terminat ţigara şi m-am băgat în pat, că nu mai aveam chef nici de muzică, nici de nimic, da' am început să mă perpelesc şi la un moment dat zic:... Aaa, stai aşa! PROST SÎNT, NEICĂ, IDIOT, IMBECIL NOTORIU! M-am bucurat ca un TÎMPIT de PORCĂRIA AIA DE BRICHETĂ, fiindcă asta vroia să-mi dea papucii, neică!... Ooof, uite că vorbeam ca ea, cu „să-mi dea papucii” şi expresii de-astea de ţaţă, da', pe bune, de unde atîta ținut la Ina şi la mine şi gînduri curate...!? Astea erau texte, nene, la doi lei bucata; alte socoteli avea ea în cap! Bestia îşi găsise pe altu', cine ştie ce nenorocit, da' nu ştia cum să scape de mine şi-atunci îmi dădea bricheta, cadou de adio, după care – trosc! – „Vezi, băi, că te iubeşte Ina!” Şmecheră; m-a luat repede, pe tonu' ăla, cu respiraţii, cu scheme, să-mi bat io capu' dacă o fi sau n-o fi ceva cu Ina – şi io tîmpit, parcă Ina era problema mea! – da' altu' era mesaju': Mai lasă-mă pe mine, mă băiatule, şi mai uită-te şi tu în juru' tău, la tipele de genu' tău, cu care baţi tu cîmpii! Şi mîine – partea a doua şi răzbunarea: Aaa, stai să vezi, că nu-ş' ce, aşa şi pe dincolo, da' io nu mai vin în tabără; du-te tu cu Ina!

Pe cine îşi găsise asta, neică...? Adică, treaba ei, nu mă interesează, da' totuşi nu cred că era de la şcoală, fiindcă m-aş fi prins eu, şi-n ultima vreme nu fusese nici o fază mai aşa, să intru la idei... Mda, înseamnă că era unu' mai mare de la ea de la cor, vreun bariton ceva, sau vreun bagabont de prin Drumu' Sării, că prea nu mă invitase niciodată să văd şi eu unde stă. Ia uite, nene, şi ce-i mai trăgea cu „fidelitatea" şi cu „trădările" în căcatu' ăla de...

Chiar, nene: ORACOLU'! Păi seeegur: de ce mă luase ea cu nie-nie-nie, să scrii frumos, să nu uiţi să mi-l aduci; de ce o interesa atîta unde am ajuns? Bine că n-am scris nimic la „iubire", îţi dai seama, da' ce naiba făceam; mîine i-l duceam fără „iubire"...? Aşa ar fi meritat, da' necazu' e că apucasem să răspund serios la toate tâmpeniile alea de-ntrebări, fi-mi-ar capu' al dracu', şi-acu', dacă nu-l completam, zicea: Normal; se răzbună ca prostu'! Sadică; m-apus să-i promit solemn că i-l duc mîine şi... AAAH! – să mor io de nu-mi venea să i-l arunc pe geam, da' să-i dau foc înainte, de la PORCĂRIA AIA DE BRICHETĂ!!!

... Ce chestie, neică! Pe trimestru'-ntîi, cînd am avut eu perioada aia nasoală şi am vrut să termin cu Hari, tot de la un căcat de oracol începuse demenţa. Nu era al lu' Hari, nu mai ştiu al cui era, al lu' Dana, parcă, da' nu ştiu ce naiba m-a apucat, zic: Dă-mi-l, fa, şi mie! Era o oră mai plicticoasă, n-aveam ce face, şi n-aveam chef să-l completez, da' am zis să mă uit puţin ce-au scris tîmpiţii, să mă distrez. L-am deschis, am sărit peste preferinţe, da' la un moment dat – hop s'aşa! – cică: „Cine consideraţi că este bărbatul cel mai bine din clasă?" Eu şi cu Raz eram bărbaţii cei mai bine din clasă, da' Raz ieşea pe primu' loc şi eu ieşeam pe al doilea, la vreo două lungimi de vîslă. Nenică, parcă era clasamentu' mădularelor din curtea noastră, pe care mă apucasem eu să-l fac odată cu Mimi; la mişto, bineînţeles, în inci şi coţi! Ultimu'

ieşise Barto, normal, că bietu' de el avea probleme cu tiroida, da' al dracu' Mimi se pusese pe el primu' şi pe mine, la fel, abia pe locu' doi!

Am dat pagina şi „tipa cea mai mişto din clasă” era Hari, of course, da' mai urmau nişte întrebări cu „Ce părere aveţi despre X şi despre Y?” şi – ia să vedem, nene, zic, de ce-o fi Raz aşa, piua-ntîi? Mă uit mai întîi la mine şi părerile erau împărţite, tipii scriseseră tot felu' de chestii, şi de bine, şi de rău; că-s băiat deştept, haios, da' cam îngîmfat; în fine, prostii de-astea, după care mă uit şi la Raz. Nenică, toate părerile erau bune, da' nu asta m-a ofticat; la el nu scriau decît că-i „băiat bun”, „de treabă” şi „simpatic”. Adică nişte banalităţi şi mi s-a pus pata: de ce să fie el pe primu' loc, dacă nu-i decît „de treabă” şi „simpatic”? Că tipu' nu prea era în nici un fel, adică nici prea frumos, da' nici urît, nici foarte deştept, da' nici prost, nici al dracu', da nici bleg şi aşa mai departe.

M-am uitat la el, că stătea cu două rînduri mai în faţă, în lateral, în dreapta, pe rîndu' de la perete, şi avea o meclă simpatică, zîmbăreaţă, puţin adormită, cu un nas ascuţit, de Pinocchio, şi cu un păr cam slinos, în şuviţe. Eu eram mai drăguţ, adică aşa ziceau gagicile, şi mai înalt; eram cel mai înalt dintre băieţi, da' el era mai lat în umeri, că făcuse polo, la Floreasca. Gagiu' îşi rodea tot timpu' unghiile şi m-am uitat că avea degetele boante şi pieliţe cu sînge, fiindcă şi le smulgea mereu cu dinţii. Cînd avea ticu' ăsta şi-i ziceai ceva, se uita parcă prin tine şi mecla aia adormită părea mai de om mare. Adică nu chiar de om mare, da' parcă trecuse prin multe şi nu-şi bătea capu' cu căcaturi.

Chestia ciudată cu părerile alea bune despre el e că tipu' n-avea prieteni prin clasă, da' nici duşmani. Eu eram cam apucat, nene; ba mă certam cu unu', ba mă împăcăm cu altu'; el era mai calm, da' se purta cu toţi la fel şi m-am gîndit că ori ţinea să se pună bine cu toată lumea, ori îl durea în cur de toţi.

Cu gagicile, la fel: pe Hari nu prea putea s-o sufere; el o poreclise „Cleopatra Melidoneanu” şi zicea că-l enervează genu' ăsta „Nie-ie-nie, iubitei, pula calului!”, da'-n rest se purta normal; nu-i plăcea nici una în mod deosebit, da' le mai lua pe după gît, lugu-lugu, poveşti, le mai scăpa şi cîte-un şut în cur; faze de-astea. Cu profii, aceeaşi chestie: mai făcea şi el poante, da', în general, era aşa, lasă-mă să te las, şi mergea figura: eu eram full de note, aveam numai nouă şi zece, da' şi cîte-un patru, fiindcă mă luam în gură cu ei; el avea şapte şi opt, da' profii pur şi simplu uitau să-l asculte şi se trezeau la sfîrşitu' anului, cînd trebuiau să încheie mediile.

În fine, deci tipu' era mişto, da' începuse să mă cam enerveze de la prostia aia de întrebare, fiindcă nu pricepeam cum e, de fapt; parcă îmi scăpa printre degete. Noi între noi nu eram prieteni, da' şi el le avea cu muzicile, ne plăceau cam aceleaşi trupe şi mai făceam schimburi, la şcoală. Adică o dată am fost pe la el, după un fotbal, cînd am plecat pe jos, că stătea pe-aproape, pe Ho Şi Min – el zicea că stă pe Ho, că pe partea cealaltă, pe Min, stau toţi bulangii – şi atunci am discutat mai pe bune: i-am povestit eu de Bodi, ce muzici are, mi-a zis şi el de nişte tipi de-ai lui; treburi de-astea...

Bun, s-a terminat ora şi m-am cărat afară, la fumat, da', ca un făcut, au apărut Ben şi cu Piciu şi au început să povestească o fază cu Raz. O aiureală: cutare făcuse şi zisese nu-ş' ce, la care Raz a zis „Nu ştiu”; o gagică nu-ş' ce mai făcuse şi Raz – „Poate...”; o profă a întrebat ceva, şi Raz – „Sigur...”. Nu pricepeam care-i şpilu', da' ăştia – veselie mare! – şi după fiecare chestie, se uitau la mine, adică: Nu-i tare? Nu zic, Raz mai dădea din el poante mişto, da' şi eu le dădeam, nene, şi nu făceau atîta panaramă. În fine, la un moment dat Ben mi se bagă-n suflet şi începe să mă tragă de mînecă, să ghicesc eu ce-a făcut Raz cu nu-ş' ce altă ocazie. Nenică, mi s-a pus pata, mi-am smucit

mîna şi zic: Nu ştiu; o fi tras vreo băşină şi aţi căzut toţi pe spate!

Mă, nene, parcă m-a pedepsit Al de Sus, fiindcă ora următoare Raz chiar a tras o băşină, da' n-au căzut fraierii ăia doi pe spate; eu am căzut. Rău de tot am căzut, pe bune; mi-a trebuit o săptămînă să-mi revin! Am întîrziat ceva mai mult pe-afară şi, cînd am vrut să intru în clasă, la geografie, ora începuse; am crăpat puţintel uşa şi dementa de Ciucă vorbea de una singură la tablă, cu băţu'-n mînă, despre nu-ş' ce zăcăminte şi termocentrale. Am aşteptat să se întoarcă cu spatele şi – bîşti! – am intrat rapid, cu pasu' meu de felină, şi m-am aşezat lîngă Ina, în spatele lu' Hari. Asta stătea cu Dana, da' nu pricepeam ce face, că stăteau spate în spate şi tipa se uita fix la Raz, care era pe rîndu' de vizavi, la margine. Gagiu' citea pe sub bancă un Pif şi n-avea treabă, se hlizea de nebun, aşa că m-am blocat: Ce face asta, nene...?

Am crezut că vrea să-i ceară ceva, un creion sau o gumă, da' prea era linişte, toţi moţăiau sau citeau pe şestache, şi ea nimic – se holba în neştire şi, bine'nţeles, era cu sarafanu' vraişte; cred că i se vedeau chiloţii ca la balamuc. Bun, cu chestia asta deja mă obişnuisem, da' privirea, neică; privirea aia n-am s-o uit cîte zile oi avea! Adică nu-i vedeam faţa prea bine, da' treaba era clară, se uita fix, nasol de tot, adică: Hai să te văz, nene, cît rezişti! Se prinsese că-s şi eu pe-acolo, cum dracu' să nu se prindă, da' se făcea că plouă, înţelegi, adică n-ai tu treabă, lasă-mă acu', nu vezi că-s în transă pe-aicea!? Bun, ştiam că Raz nu prea îi dă atenţie şi m-am prins care-i şpilu', că vrea să-i demonstreze cine e mai tare, da' m-am îmbolnăvit, nene: mi s-a pus un nod în gît şi am simţit că mi se face greaţă. Da' greaţă-greaţă, nu aşa, că restu' a fost, nu ştiu cum, parcă visam, parcă murisem şi mă uitam la ei de undeva din ceruri.

Tipu' s-a prins, normal, şi la un moment dat s-a uitat şi el: Ce vrei, fată? Asta – nimic! – mai avea

puţin şi-i ieşeau ochii ăia bulbucaţi din orbite. Gagiu' a început să suspine la mişto şi să se uite pe pereţi, da' cică: Bine, în concluzie mai dă şi tu cu nişte fustă pă picioarele alea! Scurt, aşa, că Hari a roşit ca la balamuc; cică „Zău? Dacă nu-ţi place, de ce te uiţi?", da' tot încerca să-şi tragă sarafanu' peste genunchi; acu' o găsise pudoarea!

Bun, partea a doua şi răzbunarea: gagica s-a bosumflat puţin, vreo două-trei minute, s-a întors şi s-a făcut că e atentă la lecţie, da' s-a plictisit şi a început să şopocăie ceva la ureche, cu Dana. Ce mai, era în vervă, se hlizea de nu mai putea şi la subţioară îi apăruse o pată babană de transpiraţie. Iar m-a apucat scîrba, că marginile sarafanului erau albe de sare, de la transpiraţii mai vechi, da' n-auzeam ce zic şi Dana a început să rupă bucăţele de hîrtie din caiet. Avea caiet de-ăla de geografie, cu pagini groase, pentru hărţi, şi tot rupea din colţu' de sus şi bucăţelele le punea în jgheabu' de la bancă. A jumulit juma' din pagina aia, parcă era roasă de şoareci, după care a luat o bucată, a mozolit-o puţin între degete şi a băgat-o în gură. Ce făcea asta, nene, mînca hîrtie...?

A morfolit-o puţin, a scos-o şi i-a pus-o în faţă lu' Hari. Hari s-a ascuns după grăsana de Tona, să n-o vadă Ciucă, şi atunci am văzut că are în mînă o ţeava de carioca roşie. Aaa, zic, am înţeles: nu ţinuse cu vrăjeala, cu privirile, şi acu' băga artileria grea; îl bombarda pe Raz cu scîrboşenii de-alea! A băgat ghiuleaua pe ţeava, a închis un ochi, adică-l lua la ţintă, a rîs, s-a strîmbat – unooo, doooi, treeei! – pauză, hi-hi, ha-ha, coate lu' Dana – paaatru, ciiinci, şaaase, şaaapte – ŞI!

Puia; a tras la jumătate de metru deasupra capului; cred că intenţionat, fiindcă nu era nici o problemă să-l dileşti de la distanţa aia. S-a necăjit, „'Ai, mă!", chestii, şi a întins iar mîna, pîş-pîş, după altă ghiulea. Pe asta a uitat că o băgase Dana în gură şi a ţinut s-o întărească ea personal între degete; am văzut cum musteşte de scuipat. A

început să-l ia iarăşi la ţintă şi Raz se făcea că n-o vede, da' fierbea; începuse să-şi roadă pieliţele. A tras şi de data asta l-a nimerit în gît, adică ghiuleaua a rămas prinsă în guleru' de la cămaşă. Nu-ş' ce, dă-i tipoteli, bătut palma cu Dana, da' rîdea cam aiurea, neică, şi am văzut că i se ridică iarăşi sarafanu'. Raz nu s-a uitat, s-a făcut doar că se scarpină puţin, da' căcatu' ăla i-a scăpat pe sub guler şi gagiu' s-a albit...

Nenică, nu ştiu, mi se părea că-s undeva departe, la Polu' Nord, da' m-am uitat în continuare, numai de-al dracu', să văd ce face la a treia. A început iar cu manevrele, şi-a întărit vreo patru-cinci alice şi le-a turnat pe toate pe gura ţevii, adică gata, acu' îl spulberă; ce mai! S-a uitat aşa, cu ură, şi 5, 4, 3, 2, 1..., nu-ş' ce, da', cînd să tragă – TROOOSC! – s-au despicat munţii, au vuit văile şi codrii au răsunat prelung. A fost de nota zece, pe bune, că al dracu' Raz se proptise cu curu' de bancă şi a dat-o razant, cu presiune; am zis că nu-i adevărat!

Hari a rămas cu ţeava în gură, parcă ea primise un glonţ în frunte, Raz se făcea că citeşte, da' se chinuia să nu rîdă, şi madam Ciucă avea o meclă de ziceai că ia apă la bord, că se scufundă în lacu' de acumulare nu ştiu care. Au urmat cîteva secunde de tăcere mormîntală, după care au început hăhăielile; ăia din spate s-au prins şi au început să adulmece. Raz s-a întors şi făcea pe niznaiu', da' le bătea obrazu', şi Ciucă a început iar să bolmojească, da' s-a tras discret mai spre fereastră şi a crăpat niţel un geam'.

... Nenică! Am rîs şi eu, mai mult de nervi, că era durere, da' Hari s-a sculat în picioare, şi-a luat brusc geanta şi s-a cărat. Mai întîi mi-a părut bine, că, totuşi, o merita cu vîrf şi-ndesat, da' în secunda următoare mi-am amintit faza din pauză, cu mine, cu băşina, şi m-am blocat. Clar, zic, Ben şi cu Piciu' i-au dat raportu' lu' Raz, şi chestia n-a fost doar aşa, că, tragi tu cu tunu', foarte bine, bag şi io

bomba atomică! Adică nu ştiu, după aia am stat să analizez faza şi nu cred că a facut-o expre, da' atunci, pe moment, am luat-o razna; mi s-a părut cea mai mare porcărie din lume...

Ciucă s-a uitat puţin după Hari, că nu mai pricepea nimic, după care a început iar să vorbească, da' la un moment dat s-a auzit un fîsss! – o „păcănică", vorba maică-mii. Scarlat, normal; se putea să rămînă el mai prejos!? Dormise toată ora cu gura deschisă, da' acu' era necăjit că nu-i prea ieşise sonoru'. Nici o problemă; ăia din jur au început să se strîmbe, să se-apuce de nasuri, să geamă ca muribunzii, şi m-a ajuns şi pe mine unda de şoc: ce sulfuroasă, neică; ce digestie! Pe biata Ciucă parcă a dat-o cineva pe turaţia 75 şi, normal, dă-i, alte icnete, alte rîsete; după vreo cinci minute a băgat şi Mitroi un mortier şi tipa a cedat nervos: a dat cu catalogu' de catedră şi a ieşit val-vîrtej din clasă.

Nene, îmi venea să mă car acasă, că nu mai puteam, da' mai aveam dirigenţie şi franceză şi n-aveam chef să zică ăştia: Seeegur că da; fraieru' s-a dus după Hari, s-o consoleze! M-am cărat afară, să fumez, şi slavă Domnului n-a mai venit nimeni, da' cînd m-am întors în clasă, gagicile erau în colţu' roşu, barosanii în colţu' albastru şi era clar că iese cu scandal.

A apărut Popeye, a făcut prezenţa, a văzut că lipseşte Hari şi, bine'nţeles, a întrebat unde este. Se scoală Ina în picioare, să răspundă, da', pînă să deschidă gura, Scarlat, din fundu' clasei: A dat bir cu fugiţii, tovarăşu! Rîsete, chestii, şi Ina: Nu-ş' ce, tovarăşe diriginte, băieţii sînt nişte mizerabili!

Aoleo, face Popeye, da' de ce? Tăcere; Ina a roşit şi a început să se bîlbîie, că ăăă, că să vedeţi, că nu se mai maturizează şi ei odată! Popeye iar că de ce, că nu-ş' ce, şi se scoală Dana, să ia tauru' de coarne: Păi d-aia, tovarăşu'; au împuţit clasa la geografie! Aaa! face Popeye, – da' îi venea şi lui să rîdă, – cum adică; cine? La care au sărit băieţii:

Hai, nene, dacă ziceţi, ziceţi şi cine a început; ce facem aici!? Şi a rămas meci nul, normal; cum s-o trădeze Ina şi cu Dana pe Hari?

După dirigenţie a venit eleva de serviciu să anunţe că profa de franceză nu e în şcoală şi zic: Slavă cerului! Îmi iau geanta să plec, da' nu ştiu de unde a apărut o cutie cu cretă colorată, cîţiva s-au apucat să scrie tîmpenii pe tablă, şi-l văd pe Raz că vine spre mine, cică: Hai să-l facem pe Zoze! Am rămas tablou; mai întîi am crezut că face mişto, da' după aia zic: Stai puţin; ăsta vrea să-mi zică ceva, da' mă ia aşa, mai pe ocolite. Că „Zoze" era o chestie mişto, o invenţie de-a noastră, da' nu-l mai făcusem de hă-hăăă, dintr-a opta.

Atunci am avut noi o perioadă cînd ne mai mutam împreună în bancă să ne distrăm, să mîzgălim manualele, şi o dată ne-am apucat să desenăm la sfîrşit, într-un caiet. Amîndoi eram în limbă după girafele lu' Mordillo din Pif, şi dă-i, nene! El a făcut un fel de corp fuziform, cu burtică, şi eu i-am pus un cap lunguieţ, ca un castravete, şi pantofi de-ăia cu bombeu, gen Charlie Chaplin. El i-a făcut un zîmbet şmecheresc şi o pleoapă închisă, cu gene senzuale, cu rimel, şi eu i-am desenat o creastă fluturînd, o umflătură dubioasă, cu fermoar, în dreptu' sexului, şi am scris dedesubt: „ZORRO". Stai, nene, face Raz, că n-am terminat! Am crezut că vrea să-i facă mîini, da' tipu' i-a băgat două ţîţe mici, triunghiulare, cu sfîrc ascuţit. Am rîs, normal, da' zic: Ce-i asta, „Zorro" cu ţîţe? Păi nu, face Raz, că nu-i Zorro. A şters ce scrisesem eu şi a scris el, dedesubt „TETE"... Ăăă, ce „Tete", nene; care „Tete" cu puţă!? Am început să ne contrazicem, da' după aia le-am combinat aşa, frumos, şi pînă la urmă a ieşit „ZOZE".

... Delir, nenică! Vreo două săptămîni am stat numai împreună şi am desenat sute de Zoze, că-i puneam mereu cîte-o chestie-două: Zoze cu suzetă şi ciocan', Zoze cu trabuc şi portjartier, Zoze cu muci şi basc, şi aşa mai departe – cu opinci şi păr

pe piept, cu botoşei şi paloş, cu impermeabil şi tulnic, şi noi eram tot „Zoze”, normal; dimineaţa, în curtea şcolii, răcneam de la un kilometru „ZOOOZE!” şi veneam fuga-fuga, cu braţele deschise, puneam frînă şi ne îmbrăţişam călduros, într-o atmosferă cordială, ca nea' Nicu. O tîmpenie, da' ajunsese boală generală: s-au apucat să-l deseneze şi ceilalţi băieţi şi gagicile mureau de oftică; li se părea, cu ţîţişoarele alea, că-i o aluzie la ele.

Aşa, deci tipu' a venit la mine şi n-aveam nici un chef, îţi dai seama, da' m-am gîndit că vrea să-mi comunice ceva şi am zis: Bine, hai să-l facem! O.K., a zis Raz, da' nu aici; hai afară, pe terenu' de baschet! Facem unu' baban, o frescă istorică! Clar, am zis, omu' vrea să discutăm între patru ochi. Ne-am luat nişte cretă la noi, ne-am cărat, da' pe drum, nu ştiu ce mi-a venit, zic: Hai mai bine la intrare! Adică la intrarea în şcoală, să-l vadă toţi; ce mama dracu'!

Ne-am dus acolo, ne-am dat jos hainele, ne-am suflecat mînecile şi ne-am apucat de treabă, da' eu mă tot uitam, aşteptam să zică ceva, să bage vreo aluzie, şi tipu' nu zicea nimic. La început am desenat mai mult de formă, da', dacă l-am văzut pe el serios, m-am apucat şi eu mai ca lumea şi pînă la urmă am fript o chestie monumentală: ZOZE CU BATIC, POŞETĂ ŞI BUZDUGAN!!! Am consumat cinci crete colorate şi, la sfîrşit, cînd ne-am contemplat opera, aveam amîndoi cămăşile fleaşcă de transpiraţie...

Faza a fost mişto, da' tipu' mi-a făcut-o, nene! Nu ştiu dacă Ben şi Piciu îi ziseseră ceva înainte şi chestia a fost ca să-mi dea o lecţie, da' nu contează, fiindcă eu în locu' lui n-aş fi rezistat să nu aduc vorba de Hari şi să nu fac mişto. Sau, în fine, poate n-aş fi făcut chiar mişto, da' o chestie tot aş fi zis, aşa, chipurile, să-l consolez, or treaba cu Zoze ce vroia să spună? Dă-le dracu' de proaste; nu merită să ne certăm din cauza femeilor! Ce mai,

ne-am despărţit în capătu' străzii şi m-a apucat scîrba de mine, cu toate oracolele şi comparaţiile mele tîmpite, fiindcă a trebuit să recunosc: Da, neică, jos cu pălăria! El e cel mai mişto din clasă!

15. LA FÎNTÎNI (I)

Gata, uite că se făcuse... adică nu era nici zece, da' nu-i nimic: mă dezbrăcam, mă spălam frumos pe dinţi şi mă băgam în pat de-adevăratelea, că nu mai aveam ce face. Ai mei se culcaseră şi ei, nu se mai auzea televizoru' şi mai bine să încerc să dorm decît să stau degeaba, cu ochii pe pereţi, că mîine mă duceam la Bodi. Şi cu Hari, nu ştiu, mai vedeam eu dimineaţă; poate nu era dracu' chiar atît de negru...

Deh, acuma pare cam penibil, ştiu, da', după ziua aia cu Raz, cu privirea, o săptămînă întreagă n-am mai dat pe la şcoală. La prînz, m-am îmbrăcat, ca de obicei, în uniformă, mi-am pus lucrurile în geantă, da', cînd am coborît la scară şi am vrut s-o iau spre staţie, m-a apucat un soi de leşin; am zis: Nene, exclus, io nu mai pot să dau ochii cu asta! La cinci veneau băieţii în Paraşută, da' chestia e că nu ştiam ce să fac pînă la cinci. Acasă nu puteam să mă întorc, doar erau ai mei şi cu maică-mea nu se putea discuta; cînd o mai rugam să lipsesc cîte-o zi, parcă dădea-n apoplexie; prin curte nu puteam să stau, că mă vedeau vecinii de la geam, aşa că pînă la urmă am zis: Nene, ia să mă duc eu la rond, să citesc!

Aveam cu mine un roman poliţist din „Enigma” şi m-am dus, da' după o oră nu trecusem de a doua pagină, de „Deodată se auzi o împuşcătură. Profesorul Apostolescu dispăruse.” Era şi liniştea aia dubioasă de la rond, mi s-a făcut urît şi am zis: Mai bine citesc în Paraşută, nene; stau la masă ca boieru' şi beau un Ci-co! Am coborît pe Ţăcălie, da', cînd am ajuns în vale, zic: Ce-ar fi să mă plimb puţin pe-aicea?

Cînd mergeam cu Mimi, cu Luci şi cu Tanana în Paraşută, o luam tot pe-acolo, pe Romniceanu, da'

mergeam grăbiţi, trăncăneam de-ale noastre şi nu prea ne uitam nici în dreapta, nici în stînga. Străzile din vale erau mişto; erau numai vile babane, de pe vremuri, cu grădiniţe mici, în faţă, cu trotuare care făceau cocoloaşe pe unde treceau rădăcinile copacilor, şi la ora aia nu era nici ţipenie de om; exact ce-mi doream. Era pe la începutu' lui octombrie şi mie, în general, nu-mi plăcea după-masa, da' pe-acolo era plăcut: linişte, soarele cădea pe faţadele alea cu obloane bătrîneşti şi mirosea puţin dulceag, nu ştiu cum, a vechi, a stătut...

M-am plimbat eu ce m-am plimbat, m-am uitat la case, le-am studiat, da' la un moment dat mi s-a părut că umblu ca un somnambul, fiindcă a început să se-audă o muzică dubioasă, de fanfară. Muzică de fanfară era şi la noi, la Academia Militară, da' era în august, cînd începeau repetiţiile pentru 23 August. Era de dimineaţă, că o auzeam de la mine, din pat; mă trezea din somn pe la opt şi erau marşuri de-alea cinstite, de defilare. Mă echipam în doi timpi şi trei mişcări, treceam să-l iau pe Cipri şi ne duceam să ne ţinem ca fraierii după soldaţi. Or muzica asta de care zic, de cînd cu Hari, era liniştită, cu melodii de-alea duminicale de la care ţi se făcea urît. Se-auzea puţin înfundat, nu ştiu cum, adică destul de limpede, da' cînd mai aproape, cînd mai departe, şi, pe străzile alea pustii, ţi se părea că visezi, că nu-i adevărat...

... Chiar, nene: într-un fel, era ca la Rîmnic! Adică la Rîmnicu-Vîlcea, unde mă duceam în vacanţe cu bunică-mea: stăteam pe strada Gării, la nişte stră-mătuşi de-ale mele, foarte bătrîne, şi de acolo, pe la trei după-masa, se-auzea fanfara din Zăvoi. Bunică-mea şi stră-mătuşile alea nu dormeau după-masa; stăteau la cafeluţe, la taclale, şi mie îmi dădeau cîte-o ciocolată cu rom de doi lei cin'zeci, ca să scape de mine. Mă căram afară să mă joc, – aveau o grădină nemaipomenită, cu un chioşc de lemn – da' nu mă jucam: stăteam în

chioşc, îmi haleam ciocolata şi ascultam valsurile şi porcăriile alea.

... Ciudat, nu puteam să le sufăr, mi se făcea urît ca naiba, da' pînă la cinci, cînd venea unchiu' Puiu să mă ia la gară, să vedem locomotivele cu aburi de sus, de pe pasarelă, nu mă mişcăm de-acolo. În chioşc era umbră şi aproape frig, adică aşa mi se părea mie în comparaţie cu zăpuşeala de la soare; stăteam pe-o banchetă, la masă, da' nu mă atingeam de masă, că era plină de praf; mă uitam în sus, la pînzele de păianjen. Sub cupola chioşcului erau nişte pînze vechi, uriaşe, din care păianjenii se căraseră de mult, nişte zdrenţe jegoase, da' mie îmi plăceau, că fluturau ca nişte voaluri pe muzica aia, şi mă chiombeam la ele pînă mi se părea că afară, din cauza luminii, nu mai e nimic; mă trezeam că mi se topise toată ciocolata în mînă. Nu ştiu la ce mă gîndeam, da' la cinci, cînd venea unchiu' Puiu, mă găsea terminat; nu mai eram în stare să scot o vorbă. La început tipu' se ţinea de goange şi se mira ce-i cu mine, da' după aia se blegea şi el de la muzică. Mă lua de mînă, pe stradă sunetele se auzeau din ce în ce mai încet, da' abia pe la jumătatea drumului, cînd începeau fluierăturile locomotivelor şi megafonu' de la gară, cînd simţeam mirosu' de păcură dintre şine, mă mai trezeam puţin la viaţă...

Deci, mă plimbam pe străzile din vale, începuse muzica asta aiurea, cînd mai tare, cînd mai încet, parcă venea de la mine din cap, şi mi se părea că de undeva o să apară Hari, în lumina aia de-amiază, şi nu-ş' ce, n-o să zicem nimic, doar o să ne ţinem de mînă şi o să ne plimbăm aşa, la nemurire. Îţi dai seama, eu ziceam că-s supărat şi nu mă duc la şcoală din cauza ei, da' vroiam să-mi apară mie, din senin, la un colţ de cotitură! O săptămînă numai aşa am ținut-o: umblam de nebun, mă apucau dracii dacă apărea cineva şi deliram pe-acolo, da', de fapt, ştiam foarte bine de unde vine muzica. Adică la început mi s-a părut

puţin dubios, da' după aia m-am prins că se-aude mai încet cînd trec prin dreptu' caselor şi mai tare între două case, parcă sunetele mergeau pe strada paralelă, în acelaşi timp cu mine.

Era o babă, nene, o nebună care patrula pe-acolo şi ţinea tot timpu' la ureche un tranzistor dat la maximum. Am şi văzut-o puţin, de departe, da' o ştiam din copilărie: avea gura rujată ca o inimioară, ca pe vremea lu' Pazvante, o meclă sinistră, de robot, şi un mers aiurea – dîf!... dîf!... dîf! –; dacă nu te fereai, intra ca bolidu' în tine. Cînd eram mic, mi-era groaznic de frică de ea şi bunică-mea mi-a povestit nu-ş' ce faze, că tipa a avut un logodnic, ofiţer în primu' război mondial, da' gagiu' murise sau dispăruse, şi de-atunci umbla aşa, cu tranzistoru' dat tare, şi asculta numa' muzică de-asta, de fanfară; cică „îl căuta". Adică, vezi-Doamne, trebuia să-ţi moară neapărat cineva ca să te dilimăneşti...

Am ţinut-o aşa pînă joi, da' vineri dimineaţa m-am trezit că sună Ina să mă întrebe ce-i cu mine şi, normal, să-mi comunice că Popeye mă umpluse de absenţe în catalog. I-am zis că de luni o să vin, da' a început să mă piseze că nu-ş' ce, că haide, că şi Hari întreabă de tine. Cînd am auzit de „Hari", să fac explozie; am luat-o cu: „Zăăău? Nu-i nimic; spune-i şi tu c-am murit!" Vaaai, nu se poate; cum să-i spună ea lu' Hari una ca asta!? Bine, zic, atunci spune-i şi tu, nu ştiu,... „că la nunta mea / a căzut o stea".

La prînz m-am cărat, m-am plimbat iar pînă pe la patru, da' pe-acolo, prin vale, era şi frizeria mea, adică frizeria unde mă duceam cu bunică-mea la tuns, pe vremuri, şi, cînd am văzut-o, mi s-a pus pata: Gata, nenică, mă duc şi mă tund zero; luni, mă dau Kojak la şcoală! Aşa, ca să mă răzbun, fiindcă la şcoală cine era toată ziua cu mîna în păru' meu şi nu mă lăsa să mă tund...? Am pornit-o glonţ, da', cînd am ajuns pe trotuaru' de vizavi de frizerie, m-am oprit: Mă nene, zic, totuşi, cît

durează pînă îţi creşte la loc...? Am stat eu, m-am gîndit, era cît pe ce să mă răzgîndesc, da', cînd am văzut-o pe tanti Vio înăuntru, am zis: Acum ori niciodată!

Adevăru' e că în copilărie îmi plăcea la nebunie să mă tund: bunică-mea mă ducea numai o dată pe lună, pentru şcoală, da' atunci mă răsfăţau toate cucoanele şi mie îmi plăcea mai ales tanti Violeta asta, şefa, că avea halatu' cel mai scrobit şi botine de-alea haioase, de pînză, cu călcîiu' decupat. Adică, ce mai, totu' îmi plăcea: mirosu' de colonie şi de frecţie, flacoanele alea colorate, toate sculele băgate în teci şi mai ales scaunu', scaunu' meu negru, care se dădea în sus şi-n jos! Aveam locu' meu rezervat, la fereastră, ca boieru'; tanti Vio îmi punea la gît un şervet din care nu mi se vedea decît capu' şi o vedeam în oglindă: mă uitam cînd la mîna cu foarfece, cînd la şuviţele de păr care mi se rostogoleau printre cutele şervetului, cînd afară, pe stradă, şi era delir, nene! Adică, sanchi, „delir", da' era plăcut; numai la sfîrşit era cam nasol, cînd dădea cu mătura pe jos şi vedeam că păru' meu se amestecă cu tot păru' ăla scîrbos, de la alţii.

Mi-am luat inima în dinţi, am intrat, „Săru'mîna", nu-ş'ce; tanti Vio că „Vaaai, ce mare ai crescut!", chestii, şi, cînd m-a întrebat cum vreau să mă tundă, am zis: Zero! Aiurea; a început că „Aoleo, mămicule, da' ce-ai, ce s-a-ntîmplat!?" şi a trebuit s-o mint că aşa m-au pedepsit la şcoală. Bafta mea că se defectase maşina de ras şi pînă la urmă m-a luat puţin cu foarfeca. Adică m-a păcălit tanti Vio, normal, da' bine a făcut; altfel îţi dai seama ce mişto făceau ăia de mine, la şcoală.

În fine, seara am stat eu, m-am gîndit şi am zis că nu mai ţine, trebuie să mă întorc, doar n-o să rămîn repetent din cauza lu' Hari. N-aveam nici un chef să mă cert cu ea, da' îmi făcusem un plan: să mă port normal, în aparenţă, şi să mă retrag strategic, pas cu pas. Vineri la prînz, cînd am ajuns pe strada şcolii, din Zoze-le meu şi-al lui Raz încă

se mai vedea o ceaţă de culori pe asfalt; cred că munciseră femeile de serviciu în draci să-l şteargă. În clasă, Hari a sărit imediat pe mine, că unde-am fost, ce-am păţit, dacă am fost bolnav şi aşa mai departe. Am zis că am fost puţin răcit, da' fierbeam, nene; după ce a plecat, am început să mă iau de toţi fraierii, de Ierbivoru' că-i bleg, de Mobutu că-i negru, de Suceavă că are „acşient" moldovenesc, şi era penibil; se uitau toţi ca la panaramă.

În pauză, m-am cărat să fumez, da' a venit după mine, cu Dana, şi a început cu figurile ei de doi lei: să-i dau fumuri, să-i fac cerculeţe, şi chestii. Am zis că joacă teatru şi m-am executat, mai mult de formă, da' în pauza următoare, m-am dus hă-hă, la mama dracu', tocmai pe terenu' de baschet. Cînd m-a văzut, s-a blocat puţin, da' a pornit-o singură şi a străbătut în diagonală tot terenu' de atletism. La faza asta am lăsat-o şi eu mai moale: Nu se poate, mi-am zis, o tipă nu vine singură la un tip, în văzu' lumii, numa' de kiki!

A început să se bage-n mine: Ce faci, eşti supărat? Nu, am zis; de ce să fiu? Da' ce-ai; de ce stai singur? La ce te gîndeşti, la nemurirea sufletului...? Şi tot aşa; s-a făcut că-mi povesteşte nişte faze aiurea, de la ea, de la cor, da' parcă le lungea special şi-n timp ce povestea se tot făcea că-mi aranjează nu ştiu ce, pe la haină, din cînd în cînd mă mai lua şi de mînă şi se uita fix la mine, adică vechea poveste, da' mi s-a părut că are vocea puţin mai altfel, nu ştiu cum; după atingerile astea urma cîte-o tăcere, cîte-o mică fereală; imagini de-astea vizuale şi auditive de nu mai ştiam pe ce lume sînt. Pînă la urmă a tăcut de tot şi a rămas cu ochii la mine, parcă vroia să spună că treaba cu Raz a fost o toană şi că-i pare rău de cele întîmplate. Bun, am zis, şi? Şi... nimic, face, mi-e puţin frig.

Afară era destul de cald şi am zis că, aiurea, iar bagă texte, da' ieşise dezbrăcată, adică numai în

sarafan, se ţinea de umeri şi părea să-i fie frig pe bune: am văzut că-i apar petele alea dubioase, de la circulaţie, şi, ce mai, arăta aiurea de tot, ca-n „O sută unu dalmaţieni”. Am întrebat-o dacă vrea să-i dau haina şi atunci s-a întors cu spatele, cică: Nu, încălzeşte-mă tu puţin! Am zis eu că nu-ş' ce, n-am chef să fiu pe post de sobă, da' am dat-o dracului de retragere strategică şi a fost delir, nenică! Adică, sanchi, „delir”, da', nu ştiu, îmi plăceau fazele astea cînd terminam cu mişţou' şi nu era nici aşa, ceva pe bune. Stăteam cu obrazu' la cîţiva milimetri de păru' ei; între timp se sunase, prin curte nu mai era nimeni, şi aş fi vrut să rămînem aşa for evăr; parcă s-a rupt ceva în mine cînd ne-am cărat.

... Ooof, Hari-Hari! Adevăru' e că era şi vina mea, neică; ce să ne mai ascundem după degete! Nu zic, şi ea îmi făcuse destule; nu numai chestia cu Raz, că au mai fost şi altele, da' şi eu eram laş: am tot amînat, am zis că la şcoală nu ţine, m-am cramponat de munţii ăia, c-o fi şi c-o păţi în tabără, şi normal că tipa nu mai ştia ce să creadă. Aşa că mîine discutam ca lumea, între patru ochi, şi după aia, din două una: ori o conduceam numai pe ea, ori mă căram singur şi, vorba lu’ Mimi, începeam o nouă viaţă! Terminam comedia cu Ina şi cu Dana, că asta a fost marea greşeală: şi ele prea se dădeau surorile sisters; da' şi eu eram culmea; parcă îmi plăcea să fac pe dama de companie! Ne luasem cu trăncăneala, cu mişţou', cu lugu-lugu, cu fazele de doi lei, şi, azi aşa, mîine aşa; Ina şi Dana, dacă au văzut c-o ţinem langă, de ce să ne mai lase singuri?

Bun, de-acord, nu puteam să-i zic „Dom'ne, de azi te desparţi de astea, că aşa vrea muşchiu' meu!”, da'-n loc să mă ţin ca papagalu' după ele, de ce nu-mi venise mie ideea, într-o duminică, să pun mîna pe telefon şi să-i zic: Alo, chestii, ce faci azi? Uite ce frumos e-afară; nu vii să ne plimbăm?

Sau: E-un film ţapăn la Favorit sau la Patria; nu vrei să mergem?

... De PROST, neică, de-aia nu mi-a venit! Adică mi-a venit, normal, da' începeam s-o sucesc, mi se făcea frică să nu zic o tîmpenie, să nu-mi tremure vocea, parcă nu-ş' ce mare filozofie era! Adică nu „frică”, da' nu ştiu ce-aveam: cînd mi se părea că-i prea tîrziu şi nu mai are rost, cînd mă luam cu altele şi ziceam „Lasă, e şi mîine o zi!”, cînd mi se părea că o să-mi rîdă în nas, cînd mă gîndeam că, de fapt, e mai mişto cum sîntem acum, că lasă, odată şi-odată tot o să fim noi pe bune, da' atunci o să se termine cu atingerile alea, cu... TÎMPENIA mea din cap!

Am aprins veioza, m-am uitat la ceas, şi se făcuse două, neică! Am fumat o ţigară, m-am uitat puţin pe geam, după aia m-am băgat iar în pat, am încercat să nu mă mai gîndesc la nimic, da' aiurea; au început să-mi vină alte faze în cap şi cel mai tare mă oftica chestia cu oracolu'. Ştiusem de la început că or să fie întrebări de-astea cu iubirea, pe cine iubesc şi de ce, da'-n loc să mă gîndesc mai întîi la ele, să găsesc ceva mai de Doamne-ajută, mă repezisem ca bou' să completez toate tîmpeniile, şi iubirea am lăsat-o la sfîrşit, cică „să mă mai gîndesc”! La ce să mă mai gîndesc, dom'ne; ce era atîta de gîndit!? Îmi venea să mă ridic din pat, să mă duc la birou şi să frig un „Da, te iubesc!”, măcar să ştie, dacă era să ne despărţim, da' acum, după tîmpenia cu Ina, era cam tîrziu; vaca plecase, vorba lu’ Mimi. Adică nu era tîrziu, da' cred că expre îmi băgase chestia cu Ina, ca să vadă ea cum reacţionez, fiindcă astea erau texte, neică; să fim serioşi! Sau, mă rog, poate era şi ceva pe bune, doar nu inventase ea totu', da' mi se părea penibil să mă ia cu „Vezi că te iubeşte Ina!” şi eu să mă reped la oracol: „Zău, tu!? Atunci şi eu pe tine!”

M-am gîndit că lasă, mai văd eu mîine dimineaţă, să fiu cu mintea limpede, da' iar am

început să mă perpelesc în pat, şi, la un moment dat, zic: Stai, mă nene, în fond răspunsu' nu trebuia neapărat să fie „Da” sau „Nu”! Adică la prima, dacă iubesc, scriam „Da”, da' la a doua nu trebuia să-i scriu direct „pe tine”, să citească toţi tîmpiţii; puteam să găsesc o chestie, ceva ce-i spusesem eu odată, sau îmi spusese ea mie, şi ştiam numai noi doi, să nu se prindă restu' lumii...

M-am dus la birou, am deschis oracolu' şi ia să vedem, nene...! M-am concentrat, mi-au venit nişte chestii, da', nu ştiu, prima suna cam aiurea, a doua fusese prea demult; nu cred că-şi mai amintea, a treia era mişto, numai că suna puţin ca un reproş, fiindcă era de-atunci, de cînd cu Raz, şi după-aia pauză! M-am sculat de pe scaun, am început să mă plimb prin cameră, da' degeaba; îmi veneau din ce în ce mai nasoale, fiindcă nici aşa nu mergea, să mă screm aiurea, şi tristul adevăr e că de vorbit nu vorbisem niciodată cu Hari aşa, mai pe bune.

... Ooof! Mă cam luase somnu' şi am zis că gata, mai văd eu mîine, şi, dacă nu-mi vine nici o idee, i-l duc aşa. Şi, dacă mă întreba de ce am lăsat gol la „iubire”, îi spuneam: Păi tocmai de-aia! Şi poate-i duceam şi eu un cadou, ceva mişto; da' dacă nu mă întreba nimic...? Dacă deschidea taman acolo, se uita, şi zicea „Bun, am înţeles!”...? Am vrut să fac o ultimă încercare, m-am aşezat iar la birou, am luat stilou', am ridicat mîna în aer şi am zis: Nu mă interesează, stau aşa, ca o statuie, pînă îmi amorţeşte, pînă simt că-mi cade de durere, da' trebuie să scriu ceva...!

Am stat... nu ştiu cît, un minut sau două, da' la un moment dat am auzit vrăbiile, sub fereastră. Se făcuse dimineaţă! Era încă întuneric, da' se simţea răcoarea, ceru' se luminase puţin, în stînga, şi vrăbiile ciripeau demenţial; ziceai că-s chiar aici, în cameră. Cum naiba dormeam cu fereastra deschisă şi nu mă trezeau...? Nu ştiu, probabil mă obişnuisem; ţăranii de ce nu se scoală cînd cîntă cocoşu'? Doamne, ce mă enerva cocoşu' de la

Rîmnic! Strîngeam din dinţi, mă perpeleam în pat şi, după ce mă sculam, mă duceam direct în curte, îl scuipam prin gard şi-i trăgeam numa' mingi în creastă. Şi, culmea, cică pe-atunci plîngeam ca un apucat cînd vedeam găini ținute cu capu'-n jos, la piaţă!

... Ce chestie, făcusem noapte albă! Am închis stilou' şi m-am dus la geam. Nu cred că răsărise încă soarele, da' nici mult nu mai avea, că zidurile băteau în roz şi frunzişu' de sub mine era cenuşiu. Mmmh, ce aer curat...! Ia uite, nene: pe capota maşinii noastre dormea un motan portocaliu! Aaa, era motanu' ăla portocaliu care dormea pe maşina noastră, că-l mai văzusem... Şi cineva se trezise; la radio se-auzea „Ano Lugojeano”... Aoleo, da' cine dracu' pleca la ora asta!? Am auzit grătaru' de la scară şi m-am gîndit c-o fi Niţescu, marele pescar amator de la unu, da', cînd mă aplec să mă uit, Bodi, neică! Avea o mapă sub braţ şi zic: Ce face ăsta, domn'e; unde se duce cu noaptea-n cap!? Era cam penibil să-l strig în liniştea asta, da' nu mă interesează; trebuia să-i zic de Maiak şi de benzi, altfel cine ştie cînd mai aveam ocazia. Am făcut „Psss!” şi m-a auzit, da' s-a uitat la doi, spre geamurile lui; a crezut că-l cheamă maică-sa sau taică-su...

– Pssst! 'Neaţa! Un' te duci la ora asta?

– ... Aaa, 'neaţa! Mă duc la Muzeu' Satului, să desenez. Da' tu de ce te-ai trezit aşa devreme?

– Ă? N-am dormit; am avut ceva de scris.

– Zău? Da' ce, ai teză la ceva?

– Nu, dom'ne; completam un oracol. Ştii tu, chestii de-alea cu întrebări...

– Aaa, foarte bine, băi Tinuţ; foarte bine! Şi la ce întrebare ai ajuns?

– Eh, şi tu, acuma! La... „Pe cine? (dacă nu sînt indiscretă)”.

– Pe cine-ce?... Aaa! Păi zi-i şi tu că nu-i indiscretă. Bine, spor la treabă!

– Mersi, da', auzi, Bodi...? Vreau să vorbesc şi io ceva cu tine.

– Zi!

– Nu pot aşa, de la geam... Tu cînd te-ntorci?

– Nu ştiu, mai tîrziu mă-ntîlnesc cu nişte tipi, în oraş, da' care-i problema?

– Eh! Mi-am luat şi io Maiak şi... înţelegi tu!

– Aaa, bravo, băi Tinuţ; felicitări! Bine, păi treci şi tu pe la mine...

– O.K, da' cînd? ’

– ... Mmm, nu ştiu, că-s cam ocupat zilele astea. Dă şi tu un telefon înainte, sau... ce faci mîine seară? Nu vii la teatru?

– Unde la teatru?

– La Teatru Mic, pe la cinci jumate. E-o chestie, acolo; ai să vezi tu...

– Ce chestie? Ceva mişto...?

– Nu pot să-ţi zic aşa, de la geam, da' s-ar putea să-ţi placă... Bine, hai că mă duc; salutare!

– O.K., păi... nu ştiu, să văd, da' mai vorbim noi. Te caut eu... Mi-a făcut cu mîna şi s-a cărat, da' ce teatru, neică...? Adică poate era vreo piesă mişto, da' tipu' probabil se ducea cu gagică-sa, cu Gabi, şi cum să discutăm la teatru de benzi? Lasă, nene; nu puteam să-i zic de la geam faza cu cumpăratu', să audă toţi vecinii că-şi vinde benzile, da' bine că stabilisem măcar în principiu; diseară, cînd veneam de la şcoală, poate îl fluieram de jos şi treceam pe la el; pînă atunci poate mai discutam şi cu blegu' de Mimi.

... Ce chestie! Într-a şaptea, cînd mi-a tras Bodi caseta aia mişto, pe vremea Philips-ului, au fost nişte faze mai aiurea, cu nişte desene de-ale lui, şi unu' era cu biserica maramureşeană de la Muzeu' Satului. Le aveam şi acum, într-un bloc mai vechi, ascunse printre desenele mele, fiindcă tipu' vroia să le arunce; le-am luat eu, da' erau şi două nuduri cu Panda şi n-aveam chef să mi le găsească maică-mea...

Desena ţapăn Bodi; anu' trecut dăduse la Arhitectură, da' picase, fiindcă acolo se intră greu şi el mai era şi cu muzicile, cu chitara; mai bine dădea la Conservator. Şi eu aveam ceva talent; făcusem doi ani şcoala de arte de pe Berzei, da' într-a opta a trebuit să mă las, că nu mai aveam timp. La pictură eram ză best; acolo ne lăsa profu' să facem ce vrem, da' mă cam enerva desenu'; la desen era unu' chelios, care ne punea tot timpu' să facem oale şi ulcele.

... Aaa, şi la modelaj era nenorocire, neică; nu puteam să sufăr să bag mîna în lada cu lut, să-mi intre căcat de-ăla pe sub unghii! Pe bune, mi se făcea pielea de găină; cred că de-aia nu-mi ieşeau niciodată lucrările, că, după ce luam lut, ne punea să stăm la nişte măsuţe înalte, ne dădea diverse teme, şi ălorlalţi le ieşeau destul de mişto, da' mie mi se prăbuşeau tot timpu' statuile pe la jumătate.

... Mda, şi acestea fiind zise – nani! Am plecat de la fereastră şi tocmai vroiam să mă bag în pat, că mă luase frigu', da'... CHIAR, NENE! Bodi zisese la mişto să-i scriu lu' Hari că „nu-i indiscretă", da' m-am gîndit puţin şi... OAAA, EVRIKA, SĂ N-AM PARTE! „Nu eşti indiscretă", adică „Ştii tu foarte bine pe cine iubesc; ce să ne mai ascundem după degete!" Pe bune, era exact ce-mi trebuie, fiindcă Hari, dacă era fată deşteaptă, se prindea, şi ăilalţi n-aveau cum să se prindă.

... OAAA, MULŢUMESCU-ŢI ŢIE, BODI! M-am sculat, m-am aşezat rapid la birou, am deschis oracolu' direct la a doua, am luat stilou', am simţit că mă furnică puţin degetele, şi – TAN-TA-NAAA! – „Nu eşti indiscretă"! Aşa, pur şi simplu, fără puncte-puncte şi prostii, după care am dat înapoi la „Iubiţi pe cineva?" şi am scris „Aşa cred", fiindcă „Da" era, totuşi, prea mult; poate să dea cineva definiţia iubirii?

... Uuuf, gata, neică! Mi s-a luat o piatră de pe inimă, fiindcă mîine, adică, de fapt, azi, peste cîteva ore, îi dădeam oracolu' şi – salut! – după aia

treaba ei ce făcea, da' nu se poate, n-avea cum să iasă nasol. Adică avea, normal, da' totuşi nu cred că-şi găsise pe altu'; treaba aia îmi venise de oftică, şi chiar, nene: oare Bodi a băgat faza la mişto sau s-a prins...? Cred că s-a prins, dă-l dracu', fiindcă el n-avea de unde să ştie de Hari, da' n-aş fi făcut eu noapte albă pentru orice oracol, nu...?

Ce chestie...! Într-a opta, cînd venise Hari la noi la şcoală, a fost o manifestaţie pionierească aici, la Academia Militară, pe platou' cu basoreliefuri şi cu statuia mare. Pe-atunci eram şi eu mai fraier şi mi-a părut bine că ăştia din clasă vin la mine, pe unde mă jucam eu cînd eram pici, fiindcă la Aca' mă duceam cu Cipri, cu bicicletele, cu primu' meu „Pegas”, şi făceam derapaje. Pe marmura aia, dacă prindeai viteză şi frînai brusc, te duceai nu ştiu cîţi metri, şi cîteodată mai venea şi Bodi să joace tenis la perete; de-aia mai tîrziu îmi zicea mie să las fotbalu', că tenisu' nu-ş' ce, sport nobil, englezesc...

Tipu' juca tenis acolo şi ne punea să-i aducem mingile cînd le dădea peste zid. Că sus, pe zid, erau brăduţi de-ăia mişto, cu bobiţe albastre, mentolate, da' în brăduţii ăia se pierdeau mingile şi chestia ne distra: ne căţăram direct pe basoreliefurile cu istoria patriei şi cel mai ţapăn era Mihai Viteazu', pentru că la picioarele calului avea un turc omorît, pe care puteai să pui primu' picior, al doilea îl puneai pe pinten, al treilea pe coamă, şi te ţineai de pana cuşmei, şi ultimu' chiar pe pană. Era destul de greu, nene; o dată am căzut nasol de tot, de la un metru şi ceva, că a apărut un ofiţer prin surprindere, un nenorocit de grăsan, şi s-a apucat să zbiere la noi că nu-ş' ce facem, cică „profanăm monumentu'”. M-a durut ca dracu' rotula şi căcănaru' ne-a mai tras şi de urechi; a început el să ne explice cum e cu Mihai Viteşteu' de ne-a venit rău...

În fine, deci era o porcărie de-asta, o manifestaţie de pionieri, da' chestia e că atunci mi s-a pus mie pata cu Hari. Era o zi destul de

friguroasă, cu vînt, tipa era numai în bluză şi-n fustă şi i-au apărut petele alea ciudate, pe piele... Mda, cică „i-au apărut petele” şi „mi s-a pus mie pata”! Pare la mişto, da' chiar aşa a fost, fiindcă detaşamentul nostru era pe stînga, cu Popeye în frunte, numai că pe dreapta erau foştii mei colegi, de la 150. M-am dus la ei, m-au ţinut de vorbă, între timp s-au produs nişte mişcări de trupe, şi, cînd m-am întors, ia-i pe ăştia de unde nu-s! M-a apucat disperarea, fiindcă eu eram port-drapel, începea chestia şi-ţi dai seama: unde mă cărasem cu drapelu'? Băga-mi-aş, că, din cauza vîntului, îmi tot venea în ochi; nici nu puteam să văd ca lumea!

Şi dă-i, nene, caută, uită-te peste tot, da' încă ne aranjau şi era o mare de oameni, toţi în costume, cu steaguri, cu surle şi trîmbiţe, şi toţi se zburătăceau de colo-colo. Nu ştiam ce naiba să mai fac, da' la un moment dat mă trezesc nas în nas cu Hari. Ce faci, băi, am zis, unde-s ăilalţi? Gagica a deschis gura să-mi spună, da' exact atunci s-a pornit vîntu' mai tare şi o rafală i-a pus fusta în cap. Serios; exact ca-n filmu' ăla cu Marilyn Monroe, nu mai ştiu cum îi zice, că-l văzusem cu Mimi, la bulgari, şi am făcut pe noi de rîs; prezentatoarea cică „Draghi zritili, nu-ş' ce, Mărlin Monro', divătă i pepelească!”

Deci i-am văzut chiloţii ca la balamuc, da' nu asta contează, fiindcă n-a durat decît o secundă; chestia e că gagica a tras un ţignal, şi-a potrivit repede fusta şi s-a uitat la mine ciudat: a rîs puţin, de necaz, da' şi aşa, la derută, adică de ce mă nimerisem eu taman acolo, în calea ei? Nene, nu ştiu, pe-atunci de-abia venise de cîteva zile şi nu prea aveam noi texte, da' am rămas tablou: în jur era tămbălău, da' cîteva secunde s-a rupt filmu'; mi s-a părut că se face linişte pe-o rază de nu ştiu cîţi kilometri pătraţi!

Bun, după aia a început ceremonia şi pe Hari n-am mai văzut-o decît puţin, din profil, da' mi s-a

pus pata: Nenică, m-am gîndit, de ce tocmai aici? De ce să-mi apară tocmai mie, aşa, brusc, în faţă, şi taman atunci să fie o rafală de-asta, mai a dracu'...? M-am uitat puţin în jos, înspre fîntîni, şi mi-am amintit cum mă jucam pe vremuri cu Cipri, şi seara, cînd ne plictiseam, ne aşezam la statuia mare, aia cu trei ostaşi – infanteristu', marinaru' şi aftetoru'. Ne uitam în zare, că se vedea mişto oraşu', pînă hă-hă, la Dîmboviţa, cu maşini, cu chestii, da' mai trăgeam cu ochiu' şi spre fîntîni, fiindcă acolo era locu' de vrăjeală: veneau ăştia mari, în gaşcă, cu gagici, cu muzici, cu scheme; venea şi Bodi cu chitara, cu Panda, şi pe vremea aia n-aveam eu treabă cu Bodi, da' îmi plăcea să mă uit de curiozitate, să văd care cu care mai e de la noi din curte şi din vale, de la bunică-mea...

Şi ştii care-i culmea...? M-am gîndit atunci că, nu se poate, cu tipa asta o să fie ceva-cîndva, poate chiar aici, la mine, la Academie! Da' aşa, nu ştiu cum să spun, numai în principiu, fiindcă după aia, la şcoală, n-am făcut nimic; parcă mă durea undeva de toată faza. Nu din timiditate, da' parcă mă tîmpisem, parcă eram vrăjit: acasă mă tot gîndeam la ea, mă obseda, am şi visat-o de cîteva ori, da' la şcoală mi se părea că-i o prostie şi ziceam „Lasă, nene, avem tot timpu'!” Serios, treaba cu pionierii a fost... nu mai ştiu, în orice caz, pe trimestru' doi dintr-a opta, pe la sfîrşit, şi abia într-a noua, cînd ne-am întors din vacanţă, am început şi noi să vorbim...

... Ooof! Se făcuse şase, neică; am auzit deşteptătoru' de la ai mei. M-am băgat rapid în pat şi l-am pus şi eu pe al meu să sune la douăşpe, că n-aveam chef să intre maică-mea peste mine, să se mire cu voce tare ce-am păţit şi să mă ia la mişto, că, poftim, anu' trecut, cînd trebuia să mă scoale dimineaţa, era un chin, şi acu' pierd nopţile de pomană. Avea şi ea dreptate: uneori mă trezeau dinainte tocurile ei, din vestibul, da', cînd intra şi îmi punea mîna pe umăr, începeam să mă

zvîrcolesc, să gem de nebun să mă mai lase cinci minute, şi-mi puneam cearşafu'-n cap. Chestia e că mă enerva, fiindcă începea să mă zorească, mă tot bătea la cap cu „ce-am de făcut pe ziua de azi”, şi, nu ştiu, în principiu, unui om, cînd se scoală, ar trebui să-i spui chestii simpatice, nu să tragi de el ca la armată...

... Uhhh! Am închis ochii că mă luase frigu' de-a binelea; parcă intrase rouă în cameră, că şi cearşafu' mi se părea jilav... Mda, auzi uşa de la sufragerie; fîş-fîş-fîş, maică-mea, în viteză, prin vestibul... Acu', la bucătărie, zdroncănea farfuriile... – nenică, ce zgomot făcea! Probabil era încă somnoroasă şi ei i se părea că nu se-aude tare, da' cum naiba nu mă trezea!?... Aha, ăştia erau papucii lu' taică-miu, şi-i tîrşîia spre baie! A închis uşa, a dat drumu' la apă, şi a început să se-audă ciudat, gîlgîlgîl, parcă curgea pe sub mine, pe sub canapea... Ce făcea, nene, îl apucase cîntatu' sub duş?... Nu, gagiu' se bărbierea şi repeta primele două versuri din „Bella Belinda”, cu pauze în care făcea doar „mmm-mmm”, să nu se taie.

... Poftim, acu' miros de cafea! Cum naiba ajungea prin una-două-trei uşi închise?... A, nu, deschisese maică-mea la bucătărie, că se-auzea şi radiou', da' tot aşa, foarte tare, şi mai ziceau că eu scol vecinii cu muzica mea. Era o melodie cu „soare şi-un cer fără de nori”, cu solişti de-ăia gigea, care-i plăceau lu’ Mimi; odată îl vedeai că deschide larg braţele, zîmbeşte ca oligofrenu', şi cică: „Mi-au intrat chiloţii-n cur, / Nu-i nimic, că sînt tînăăăr / Şi bag mîna pîn'la cot / După ei, să-i scot! // Mi-a căzut ceasu'-n veceu, / Nu-i nimic, că sînt tînăăăr / Şi bag mîna pîn' la cot/ După el, să-l scot”. Şi – cşşş! – la sfîrşit se făcea că loveşte două talgere uriaşe, ca la fanfară...

Taică-miu a ieşit din baie, s-a dus la bucătărie, şi-a luat cafeluţa şi a intrat cu ea la clo'. Aşa făcea: cred că stătea douăj' de minute pe tron; acolo îşi

ţinea colecţia de „Lumea”, şi mereu găseam scrumiera plină şi fum ca la balamuc.

... Gata, maică-mea s-a dus în sufragerie să se îmbrace; după cîteva minute a început „să ţăcăne cu tocurile pe gresie, în vestibul, şi i-am simţit pe sub uşă parfumu' – mmmh, „L'Air du temps”! A deschis uşa, a închis-o, după care am auzit-o pe scări, pînă pe la doi, da' am simţit că adorm. Pe bune, Moş Ene cred că-şi trăsese armă de-aia cu tranchilizante, ca-n „Daktari”, fiindcă l-am auzit şi pe taică-miu cum trage apa, numai că nu se mai oprea, parcă era cascada Niagara, şi înseamnă că deja visam...

16. LA CAREU

Gata, nenică! M-am trezit la unşpe şi muream de somn, da' m-am spălat, m-am echipat rapid, am dat pe gît cacaoa cu lapte, am băgat oracolu' în geantă şi pe-aci ţi-e drumu', fiindcă azi era ziua Zet! Afară era soare, frumos, 88-u' a venit la timp şi, cînd am ajuns pe strada şcolii, am simţit un gol în stomac, da' am zis: Dumnezeu cu mila! Dacă îmi rîde în nas şi-mi zice că-i prea tîrziu, măcar ştiu o chestie...

Am mărit compasu', mi-am făcut pe şest nişte cruci înainte să intru în clasă, am avut grijă să păşesc cu dreptu' şi... 5-4-3-2-1. Hari era cu Ina, cu chimia pe bancă. Am zis „Salut!" cît am putut eu de firesc, Ina mi s-a părut că-şi fereşte privirea, da' Hari a sărit imediat, a venit fuga-fuga şi dă-i, zîmbete, luat de încheieturi, cică: ĂĂĂ, SALUUUT! CE MAI FACI, BĂĂĂI?... Ce-avea asta, nene; uitase că mi-a trîntit telefonu' şi că-i supărată?... Aaa, bun, am înţeles, adică Ina e pe-aproape şi trebuie să ne purtăm normal, să nu dăm de bănuit, da' ce dracu', nene; mă credea tîmpit, să mă reped la ea: De ce mă iubeşti, dom'ne; de ce!?

– Mi-ai adus ăla?

– Ţi-am.

– L-ai terminat...?

– L-am.

– Bine, dă-l încoace! Să-mi ţii pumnii!

– Ţi-i.

I-am pasat oracolu' şi mi-a aruncat o privire grea de înţelesuri, da' n-am priceput mesaju': că sînt un ticălos şi că mai mult rău i-aş face lu' Inuţa dacă nu-ş' ce sau că a fost o prostie din partea ei să-mi spună...? Deh, acuma trebuia să mă fiarbă puţin şi-n suc propriu, altfel n-avea farmec!

În fine, m-am aşezat în bancă, s-a sunat şi a apărut madam Marcovici, cu mersu' ei de odaliscă la menopauză. Cînd a trecut printre rînduri, m-a întrebat din vîrfu' buzelor dacă „ţa va?”, deoarece aşa vorbeam noi doi, numa'-n franţuzeşte, şi am zis „Oui, madame, merţi, madame!” M-a ciufulit puţin, la derută, a trecut mai departe şi Hari s-a strîmbat, adică „Măi-măi-măi, iete şi la ăştia!”, deoarece nu suporta să-mi umble altele prin păr.

Marcovici a răsfoit puţin catalogu', după care s-a făcut că-şi aminteşte de Hari şi a întrebat-o dacă s-a pregătit pentru azi. „Ui, madam'!” a zis Hari, au urmat rîsetele de rigoare şi am crezut că gata, a căcat steagu'; o freacă juma' de oră şi la sfîrşit îi bagă tradiţionalul „Ne vedem la toamnă!”, da' nu s-a-ntîmplat aşa. Marcovici a încreţit sprîncenele, s-a uitat puţin pe fereastră, după care i-a pus o întrebare elementară, cu vădit dispreţ, fără s-o scoată la tablă. Hari a ştiut, că i-a suflat Ina, şi Marcovici a oftat Bine, ia loc! N-a zis cît i-a pus, da' Baranga, una din prima bancă, de lîngă catedră, s-a ridicat puţin, s-a chiombit în catalog şi s-a întors victorioasă: 'APTEEE!!! Clasa a răsuflat uşurată, Hari, bine'nţeles, a mai băgat un „Mersi, madam!”, după care s-a trîntit cu zgomot în bancă şi şi-a dus mîinile la tîmple. Of-of-of! Ce să-i faci, neică, da' las' că tot ce pierdea la profele astea mai ale dracu' lua înapoi de la profi. Pe bune, la istorie, de pildă, era bîta-bîtelor, da' se aşeza în prima bancă, începea să dea din gene, punea picior peste picior şi beţivu' ăla de Mincu era terminat; vedeai cum i se aburesc lentilele.

În fine, Marcovici a început cu aiurelile ei cu Marocu', Hari s-a hlizit puţin cu Dana, după care – tan-ta-naaa! – a scos oracolu' din bancă şi a început să-l răsfoiască. Nu-ş' ce, nu-ş' ce, nu-ş' ce – hai, nene, lasă-le dracu' de preferinţe! – aşa... mai... mai... călduţ... călduros... fier... – ce faci, fă!? A sărit direct la sfîrşit; ce dracu' era la sfîrşit?... Aoleooo, mînca-ţi-aş, – amintirile alea,

„un gînd pentru subsemnata”. Uitasem complet de ele; cînd naiba să-i mai scriu şi „gînduri” dacă mă chinuisem atîta la „iubire”!?

... Aaa, stai puţin; era vicleană: nu se uita încoace, da' o pusese pe Dana să mă supravegheze şi înseamnă că expre nu a deschis la „iubire”, ca să nu văd eu. Bine, domn'e, dacă-ţi arde de chestii de-astea, poftim, nu mă mai uit; mă fac că mă uit afară şi te văd în geam, fleaţo, da' tot o să citeşti tu; se vede că mori de curiozitate!

... Da, seeegur, acu' închide-l aşa, ostentativ, adică nu-ţi pasă, aruncă-l în bancă şi scoate altă porcărie de caiet; jurnalu' tău intim, pesemne! Deh, neică, uite pentru cine făcusem eu noapte albă şi mă perpelisem atîta! De ce zîmbeşti, dom'ne; de ce zîmbeşti!? Poftim, acu' scria în jurnal, zîmbea misterios, rodea pixu', şi... bine'nţeles! – şi-a băgat mîna stîngă printre bulane şi iar i s-a tras sarafanu' ca la balamuc, să înghită Mitroi în sec. Hai, dom'ne, las-o mai domol că ţi se vede celulita! Pe bune, de pe primu' trimestru cam luase în greutate şi se vedea; nu degeaba se scutise ea la Popeye, la sport. Aşa, în picioare, mai ţinea figura, că făcuse puţin patinaj în tinereţe şi avea un fund de nota zece, da' mie, sincer să fiu, fundu' ăla nu-mi prea mirosea a bine. Adică... – ha-ha-ha! – la figurat vorbind; normal. Nu, serios: dacă o ţinea tot aşa, la anu' nu cred că-i mai dădea mîna să se fandosească cu sarafane scurte şi mulate, pentru că ea zicea că-i minionă, da' era cam bondoacă, ţîţe nu prea avea, chit că se umfla tot timpu'-n pene, şi...

Ce fază! M-am uitat puţin la Ina şi tipa citea o carte pe sub bancă, da' stătea dreaptă, nemişcată, cu sarafanu' tras peste genunchi şi arăta destul de bine, domn'e! Nu, serios, fără mişto: nu ştiu cum i-ar fi stat într-un sarafan mai strîmt, da' parcă pusese ceva carne pe ea şi clar nu mai era scheletu' ăla ambulant de anu' trecut, care ziceai c-a fugit de sub pungă, din cabinetu' de biologie. Vezi, nene; ce

ziceam eu că, fiind tot timpu' cu ochii la Hari, la alte tipe nu prea mă uitasem în ultima vreme!?

... Incredibil: avea şi ŢÎŢE, neică! A început să-şi maseze o coastă, că amorţise, şi palma era lungă, osoasă, cu unghiile tăiate băieţeşte şi cu pulbere de săpun pe ea, da' prin sarafan a apărut o ţîţă în adevăratul sens al cuvîntului, nu o protuberanţă de-aia cum au lunganele. Deh, adevăru' e că la vîrsta asta nu puteai să ştii de azi pe mîine: unele făceau forme dintr-a şaptea şi într-a zecea erau terminate, da' erau şi de-astea care-şi dădeau drumu' mai tîrziu şi te băgau în ceaţă. Cu Svetlana, tipa aia de la a zecea, cu diabet, cum a fost? Într-a noua era o rahitică de mai mare mila, da', cînd a apărut după vacanţă, – ZDROING! Serios; poate la toamnă ne trezeam că Hari se face cît batoza de o tonă şi-n schimb, cînd intra Ina în clasă, n-o mai recunoşteam...

Păi da, şi ce folos dacă era tot aşa timidă şi serioasă? Pe bune, uite cum era îmbrăcată; cei, dragă, cordeluţa aia absurdă!? Ce-s şoseţelele alea de trăpaş...? Păcat, parcă expre o făcea ca să se urîţească şi prietena ei, Hari, „ţinea la ea” de nu mai putea, da' nu i-ar fi trecut prin cap să-i zică nimic; mă punea pe mine „să fiu mai atent cu Ina”! În sfîrşit, nu mai zic nimic, da' probabil îi convenea situaţia, fiindcă se vedea cu ochiu' liber, nene: Ina venea tare din urmă!

... Da, seeegur, pupă-te cu Dana; luaţi-vă în braţe şi legăna-ţi-vă, deoarece s-a sunat de ieşire şi nu v-aţi mai văzut de mult; între timp ai trecut şi clasa! Şi mie, normal, întoarce-mi spatele, da' vezi că mîine-poimîine se termină şcoala; să nu vii să mă-ntrebi ce-am vrut să spun cu faza din oracol, că s-ar putea să fie prea tîrziu! Nu, serios, acu' n-aveam pretenţia să vină şi să-mi cadă în braţe din prima, da' de ce făcea, domn'e, tot circu' ăsta; ce rost avea!?

... Ce-i cu astea, nene, ce tot şopocăiau acolo? Toate gagicile se strînseseră lîngă cuier şi cică:

Nu-ş' ce, vai, tu; vin şi ăia de-a zecea, să vedem ce-o să facă cutare... Zău, dragă? Da' cutăriţă cu cine mai e? Ce vorbeşti; s-au certat? Da' ăla, hi-hi-hi, ştii tu la cine mă refer, vine şi el...? Şi asta cu care-i ixulescu acuma, cine-i, tu? Ooof, nu ştiu, fată; se dă aşa secretos, parcă nu-ş' ce!

... Mda, aţi ghicit, stimaţi spectatori şi telespectatori: discutau despre tabără. I-auzi-i şi pe-ăştia, pe marii barosani: P'iz dai seama: discoteci, pe-acolo, mozol cu lampa mică, da' auzi...? Ceva prospătură e? Nu ştiu, neică; mie mi se rupe-n paiş'pe de femei! Io vreau să vă fac la pocăraş şi să beau, că, vorba aia, băutură să fie, că femei nasoale nu există! Dacă nu curge, pică, şi – hă-hă-hă! – dacă nu pică fi-sa, pică mă-sa!

... Da-da, Tudoranceo, vezi să nu-ţi pice ţie Pascal la aşternut! M-am sculat şi m-am cărat naibii să fumez, că nu-i mai suportam, şi chiar, nene! Dacă Hari făcea vreo figură, nu mă mai duceam în nici o tabără, să fie clar! Maiak aveam, făceam rost de benzi de la Bodi, şi – salut! – stăteam frumos acasă şi mă ocupam de muzici toată vacanţa; cel mai mişto! Fraierii se bazau că Popeye era de comitet, da' nu-şi puneau problema că vine şi Pascal, cu a zecea B. Asta era una tot de sport, da' împuţită rău, nene; obsedată pe bune! Îmi povestise Gănescu de la B cum a fost la Izvoru' nu-ş' care, unde fuseseră ei astă-primăvară, cînd eram noi la Herculane. Las' că dîrdîiseră în camere şi mîncarea fusese o porcărie şi muzica aiurea; asta-i mizilic! Cică dementa a stat pe capu' lor în fiecare seară şi, dacă dansau şi ei mai la sentiment, se ducea în mijlocu' ringului şi trăgea de ei să-i despartă! Cică într-o seară a sărit la Despina, una mai vampă care venise cu o fustă crăpată, şi a tras de fusta aia pînă i-a sfîşiat-o!

... Aaa, şi cu ăia de-a douăşpea a făcut o fază şi mai nasoală! Într-o noapte au rămas gagiii fără băutură şi nu mai ştiu exact ce-au făcut; au forţat lacătu' sau au rupt un grilaj de la magazie ca să ia

o ladă de vin, da'-n orice caz pînă dimineaţă s-au făcut varză. A doua zi – tămbălău mare, cabaniera', femeile de serviciu, chestii! Orice prof normal le-ar fi făcut puţină morală şi ar fi încercat să rezolve cu ăia de-acolo, da' scîrba de Pascal a dat telefon la Miliţie şi i-a trimis la Sinaia sub escortă, nene! Şi la Bucureşti, la întoarcere, a făcut iar mare tam-tam, a cerut exmatricularea; noroc că nu mai ştiu care era băiatu' unui inspector baban şi a chemat-o la ordine Anton, directoarea: Stai, fă, locului; te-ai dilit la cap!?

... Aaa, şi fază bestială, nene! Cică penultima noapte, au stat ăştia ce-au stat, Găneaţă cu Ipse şi cu Mitei; de cărţi se cam saturaseră şi ce şi-au zis ei? Nenică, fie ce-o fi, urcăm la gagici! Deh, tineri şi ei, le patinau hormonii, da' mare lucru nu puteau să facă; le trăgeau puţin de ţîţe, se amăgeau. Buuun, da' cum naiba să facă? Pascal avea camera sus, chiar pe colţ, şi cică erau nişte podele vechi de lemn şi o scară dubioasă, care scîrţîia nasol de tot. Aşteaptă ei pînă pe la douăşpe, se lasă în ciorapi, să nu facă zgomot, aprind o brichetă, că era beznă totală, şi dă-i, pîş-pîş, cîte-o treaptă pe minut, în sfîrşit, ajung sus, da', cînd să se regrupeze, – ţac! De după colţ, Pascal pusă la capot şi cu permanentu'-n dezordine. Le bagă ditamai lanterna în ochi, ca la poliţie, şi: Ce-i cu voi aici?... Ăăă, că să vedeţi; nu-ş' ce-am uitat la fete... – trosc! – o carabă de l-a dat pe Mitei cu tîmpla de perete. Ăilalţi au vrut s-o ia înapoi, în devălmăşie, da' cică tot le-a prins şi lor cîte-o scatoalcă după ceafă şi cîteva şuturi în cur.

... Nenică! Am crezut că leşin de rîs, da' ăsta, Găneaţă, cică: Ce rîzi, bă; tu ştii ce forţă are aia!? Cică tipa fusese aruncătoare de greutate şi bietu' Mitei a avut falca umflată două zile de la palma aia. Dă-o-n durerea mea, zic; o fi fost, da', totuşi, e femeie! Care „femeie”, dom'ne, face gagiu'; tu n-ai auzit ce-a fost cu Burvil!? Ăsta era un mare golan de pe-aici, din Drumu' Sării, şi cică odată a sărit

gardu' de la teren, să se ia de gagici, în ora lu' Pascal. Nu-ş' ce, nu-ş' cum, talente, da' băiatu' a făcut greşeala s-o ia cu „mamaie" şi cică în secunda următoare i-a băgat „mamaie" o directă în barbă de l-a dat cu roţile-n sus; după aia nu mai ştia bietu' de el pe unde să fugă!

... Mda, auzi că s-a sunat de intrare; ce naiba aveam acum...? Aaa, româna, şi după aia, din păcate, dirigenţia cu Popeye. Mi-am terminat ţigara, am luat-o spre curte, da' după cîţiva paşi... ce-i asta, neică? Se auzea un zgomot, parcă era în pauza unui concert, şi, cînd am dat colţu', au început nişte ţiuituri de microfon.

... CAREU, PUPA-ŢI-AŞ! Asta mai lipsea: dacă începea Anton gargara cu „disciplina", mai bine chiuleam, fiindcă Popeye venea nervos la dirigenţie şi iar aveam necazuri cu păru'. Ooof, ce-i apucase, domn'e, taman acu', la sfîrşit, cînd vroiam şi eu să rezolv cu Hari!?

M-am chiombit puţin pe după colţ şi, într-adevăr, îi scoseseră pe toţi din clase, da' nu vedeam masa cu prezidiu' şi nu se-auzea nimic, adică numai ţiuituri şi păcăneli... Doamne, ce circ fusese anu' trecut, pe 15 septembrie! Ne-au băgat pe toţi în sala de sport, să ascultăm spiciu' lu' Nea' Nicu, şi, dă-i, vînzoleală pe-acolo, linişte, chestii! Stăm, stăm de ne vine rău, da' la un moment dat se trage cortina. Pe scenă, nimic, adică numai o masă de-aia de cantină, pusă fix în mijloc, cu pînză roşie pe ea.

Iar stăm şi ne uităm la masa aia şi, după vreo zece minute, apare Popeye al nostru, fuga-fuga, cu un tranzistor de-ăla mic, de plastic, cu găurele. Ne uităm unii la alţii: ce face ăsta, nene; s-a dilit!? Gagiu' pune tranzistoru' fix în mijlocu' mesei, îi dă drumu' şi se retrage discret în culise... Fază totală, nene! Se bulise amplificatoru' şcolii, madam Anton, bine'nţeles, era să dea în primire, şi bietu' Popeye a trebuit să dea fuga pînă acasă, să-şi aducă tranzistoru' lui personal, la care îşi asculta el

meciurile cu Rapidu'! Îţi dai seama: cîteva sute de inşi holbîndu-se la chestia aia şi făcînd brusc linişte, să vadă dacă se-aude ceva!

... Aha, a început să vorbească!... Cine-i ăsta, dom'ne? Că era o voce de tip, nu era Anton – care-ţi toarnă-n-cur-beton, da' parcă nici Oarză, adjunctu'. Am prins ceva cu „însemnătatea zilei de azi”. Ce zi era azi, nene...? Mi-am luat inima în dinţi şi m-am strecurat pe după colţ, prin spatele ălora de-a zecea, pînă la ai mei... Ce naiba, dom'ne; era Ziua Armatei? La microfon era unu' în uniformă, colonel, am impresia, şi grăsana de Anton luase poziţia de drepţi, lîngă el, în taioru' ei de culoarea oului de raţă turbată. Da' unde era Popeye, că nu-l vedeam pe nicăieri şi restu' claselor erau toate cu diriginţii respectivi în faţă...?

Le-am reperat pe Hari şi pe Dana şi m-am dus la ele; zic „Hai să fac tot eu primu' pas; poate aşa ne-o fi nouă scris, să ni se-ntîmple chestiile importante numai în public!”, adică pe la porcării de-astea cu pionieri şi cu careuri.

– Ce faceţi, băi? am zis. Unde-i Popeye...?

– Nu ştiu, face Dana. N-are oră...?

– N-are, că de-acolo viu, de la teren...

– Ai fost să fumezi şi tu o ţigară?

... Asta era Hari, cu ironia ei necruţătoare, adică vezi-Doamne trebuia să stau în clasă şi să aştept să binevoiască ea să-mi dea un semn, nu să plec de capu' meu.

– Da, dragă, am fost! Apropo, felicitări pentru chimie! Ai văzut că n-a fost aşa greu?

S-a uitat printre gene, adică să nu mă obrăznicesc. Bine, domn'e, da', ai citit ce ţi-am scris eu acolo sau n-ai citit...? Sau ai citit, da' te faci că n-ai citit fiindcă n-ai înţeles nimic...?... Nu vrei să zici, ă!? Aştepţi să te întreb tot eu; poate vrei să mă tîrăsc şi-n genunchi, ca ultimu' om! E, las' că mai vedem noi cine o să se tîrască; mai...

Aha! Uite că don' colonel a terminat; toată lumea s-a apucat să trăncănească şi l-am văzut că-

şi bagă foile la loc, în servietă. Ceasu' era... şi douăzeci, deci cred că madam Pâslaru nu mai intra la română, aşa că poate în această jumătate de oră avea să se...

Ba nu! Anton a făcut semn că doreşte să ne adreseze şi ea cîteva cuvinte, da' era gălăgie şi gagica a început să bată cu pixu' în microfon. Cîteva secunde a fost o luptă pe viaţă şi pe moarte; a ţăcănit cu pixu' din ce în ce mai tare şi pînă la urmă a zbierat odată: LINIŞTE!

... Mamă, nene, ce linişte! Pe bune, a fost un moment de-ăla ciudat, fiindcă era soare, nu bătea nici un pic de vînt şi nu se mai auzea nici musca. Pe peretele din dreapta, se vedeau urmele mingilor noastre de la obligata. Cele mai multe cercuri erau cam la doi-trei metri, unde nimereau ghiulelele; ziceai că s-a jucat cineva cu un compas, da' cîteva, mai palide, ajunseseră pînă sus de tot, sub streaşină. Uite că începuseră să plutească pufuleţi de-ăia de plop şi nu era nici un nor; ziceai că ninge din soare. Pluteau alene şi majoritatea aterizau pe asfalt, în centru' careului, da' începuseră să ni se aşeze în păr, pe haine şi în juru' picioarelor. I-am dat un cot lu' Hari şi am zis:

– Nu-i ca-n Eminescu?

– Lasă-l tu pe Eminescu!

... De ce să-l las, domn'e!? Aaa, se chinuia să nu rîdă, da' eu nu mă gîndeam la prostii; mi-ar fi plăcut să mai ţină liniştea asta vreo două ore şi să ne troienească pufuleţii, să arătăm toţi la sfîrşit ca nişte orătănii...

– Clasele a noua şi a zecea vor ţine în continuare peteape, a zis Anton, iar clasele a unşpea şi a douăşpea mîine veniţi în costume de peteape şi veţi merge la trageri, însoţiţi de tovarăşu' Aurel Vlaicu.

... Pardon? Vlaicu ăsta era cu peteapeu' pe şcoală; un dobitoc notoriu, da' nu ştiam că-l cheamă „Aurel" şi toată lumea s-a uitat din reflex spre a douăşpea, unde era tipu' diriginte.

... Oaaa, nu se poate! Gagiu' s-a făcut roşu ca sfecla; mai avea şi o claie de păr alb, cu nişte onduleuri scîrboase, şi era de comă: ziceai că-i un ţăran beat cu perucă! Păi, gata; degeaba a zbierat Anton „Linişte!”, că a început demenţa, se stricau toţi de rîs şi, la un moment dat, aud:

– ROGER! ROGER, AURELE...! It's me, turnu' de control!

... Aaa, nu se poate: ăsta era Raz, că noi doi aveam texte mai vechi cu Vlaicu!

– ROGER, TURNULE! I hear you, mînca-ţi-aş ochii tăi!

Mi-am desfăcut larg aripile şi am început – Nieee, chestii deasupra Carpaţilor! – numai că, la un moment dat, – hîc! teuf-teuf! – manşele s-au blocat, pierdeam altitudine; Raz cică „Aoleo, Aurele, roger, roger!”, io, nu-ş' ce, „Slaaab, foaaarte slaaab...!”; Nieeeeee! – am intrat în picaj, am început să mă lovesc de Mitroi şi de Mobutu, adică de Carpaţi, and finally – PTCHFFF! – m-am prăbuşit într-un vacarm asurzitor...

Şi dă-i, flăcări, fum, chestii; pînă la urmă am scăpat cu viaţă, fiindcă m-a stins Raz cu stingătoru', numai că Hari s-a uitat acru şi a făcut un gest de lehamite, în sensu' că deh, ce pretenţii poţi să ai de la mine!? Adică, vezi-Doamne, Ina mă iubeşte, suferă în tăcere, şi io mă joc de-a avionu' prin curtea şcolii.

... Ooof, de ce ţinea, domn'e, să strice totu'!? Nu, serios: după peteape, mate nu cred că mai făceam şi, dacă mai umbla cu figuri de-astea, să mor io dacă nu plecam singur acasă! Şi treaba ei dacă citea sau nu; eu ce-am avut de zis am zis!

17. LA PETEAPE

Popeye nu prea se omora cu peteapeu'; o punea pe Ina să ne citească puţin din manual şi după aia făceam tot dirigenţie, da', după ce m-am întors în clasă, tipu' nu mai venea şi Hari & comp. au început să se dea de ceasu' morţii: Vaaai, da' nu se poate; domnu' Pop n-a lipsit nici o zi de la şcoală în întreaga sa carieră şi dacă s-a întîmplat ceva...!? Mă uitam şi nu-mi venea să cred – asta le durea pe ele acuma, că nu facem peteape! – da' peste nici două minute auzim paşi pe hol, se deschide uşa şi...

ZBOOOING!

Vlaicu, neică! Cu catalogu' nostru şi cu o raniţă de-aia căcănie, militară... Mă uit la Raz şi gagiu', în şoaptă, cică: Oaaa! Am futut un cal în pizdă! Am rîs, normal, da' era groasă; mi-am scos rapid ţigările din buzunar şi le-am băgat în geantă, fiindcă dobitocu' avea mania să ne controleze de ţigări. El şi cu Oarză, adjunctu', da' cu ăla n-aveam probleme: dacă te prindea, făcea puţină gură, confisca tot ce era de la B.T. în sus, şi te cam ofticai, normal, da' scăpai bine-mersi. Vlaicu, în schimb, era viclean: venea iarna pe la veceuri şi nu-l vedeai decît în ultima clipă, pentru că veceurile noastre erau mici, cînd ne strîngeam toţi se făcea o fumăraie ca într-un Saloon de-ăla din westernuri, şi gagiu' apărea brusc, din ceaţă, cu carneţelu' gata pregătit să ne noteze.

Avea un carneţel roşu, cu chenar auriu, şi asta era damblaua lui: se plimba toată ziua pe coridoare şi, cum vedea cîte-o chestie, „Mătăluţă eşti elev la noi în şcoală...?” Te nota pentru orice tîmpenie, după care lua legătura cu dirigintele, făcea scandal, şi mare lucru nu se întîmpla, fiindcă toţi profii îl ştiau de tîmpit, da', orişicît, era penibil. Pe mine cu

ţigări nu m-a prins niciodată, da' pentru păr mă notase de nu ştiu cîte ori; nu vroia să înţeleagă că e o fată la mine în clasă care nu-mi dă voie să mă tund. Adică sanchi „mă notase”; de fapt, cred că juca „X şi Zero”, fiindcă, de cînd îl ştiu, tot carneţelu' ăla îl avea şi unde naiba încăpeam acolo toţi?

... Aaa, eu şi cu Raz îi făcusem o fază mortală, nene! Într-o zi, eram la veceuri, îl pusesem pe Tuţi de planton şi fumam liniştiţi, trăncăneam de-ale noastre, da' la un moment dat apare Tuţanu cu ochii cît cepele: ŞASE, BĂĂA! VLAICU! Dăm să ne repezim la geam, să aruncăm ţigările, da' Raz face: Ia staţi aşa, nene! Ia mai dă-l în aia a mea! Intrăm la separeuri, punem frumos cîrligu' şi, dacă bate, zicem „Ocupat!”. Şi, dacă face gură: Ce vrei, mă nene; acu' n-am voie nici să mă cac!?

Zis şi făcut, ne încuiem într-un separeu, se-ncuie şi ceilalţi, intră Vlaicu, şi – fum ca la balamuc, normal, da' veceu' pustiu; nu se-auzea decît apa din pisoare. Tipu' s-a prins, normal, da' a început să se plimbe în sus şi-n jos şi-i auzeam pantofii, că numai el avea pantofi de-ăia de moş, cu scîrţ, în toată şcoala. Se plimbă ce se plimbă, aşteaptă să iasă cineva, şi la un moment dat: cioc-cioc, la noi în uşă! Noi – tăcere, normal; ne-am ţinut respiraţia, şi iar cioc-cioc, ceva mai tare. Iarăşi tăcere, da' nenorocitu' începe să bată cu pumnu' şi cu palma: IEŞIŢI AFARĂ IMEDIAT! CINE-I ACOLO...!? Am zis că gata, n-avem nici o şansă, şi i-am făcut semn lu’ Raz să ieşim, da' tipu' îşi trage o voce de-aia de sirenă şi cică: NU E NIIIMENI, TOVARĂŞE VLAICU! SÎNTEM DOAR NOOOI, ŢEEEVILE DE APĂ CAAALDĂ!

A fost dementă, nene; căcarea lumii a fost! Dă-i rîsete, huiduieli, tropăială; au început şi ceilalţi că „Sîntem noooi, Laaacu' lebedelor, muzica sfeeerelor!”, draci pe laci, şi pînă la urmă l-au lăsat nervii; s-a cărat şi de-atunci n-a mai dat pe la veceuri.

... Mda, numai că treaba asta cu peteape-u' nu prea mirosea a bine; iete la el! A luat-o spre catedră, tacticos, da' avea aceiaşi pantofi cu scîrţ şi chiar, domn'e: ce naiba o fi cu Popeye? Adică, poate era bolnav, dă-l dracu', da' de unde ştia ăsta că Popeye nu-i în şcoală...? Poate îl trimisese Anton, da' nu prea cred; cred că alta era, de fapt, treaba: gagiu' asculta pe la uşi. Serios, nici profii nu puteau să-l sufere, fiindcă dementu' patrula pe coridoare, trăgea cu urechea şi, dacă era gălăgie pe undeva, dădea buzna prin clase, după care la şedinţe făcea scandal că X şi cu Y nu-şi ţin orele. Ia uite-l, neică! S-a postat la catedră şi acu' ne măsura pe toţi, se uita pătrunzător...

– BUNĂ ZIUA!

Ne-am sculat în picioare şi am bălmăjit un „Bună ziua, domnule pro...!", da' gagiu' zîmbea mieros şi a dat din cap, adică nu, nu-i bine; încă o dată. Nu-ş' ce, „Bună ziua, tovarăşe profesor!", că animalu' ţinea să-i zici „tovarăşe"; dacă-i ziceai „dom' profesor" te corecta, pe un ton de-ăla aspru, ca Ilarion Ciobanu.

– Nu, face, „Bună ziua tovarăşe comandant!" La orele de peteape vă adresaţi cu formula „tovarăşe comandant!" Hai, încă o dată, şi mai cu suflet!

– BUNĂ ZIUA TOVARĂŞE COMANDANT!

– Aşa mai merge. Astăzi vom face împreună ora de Pregătire pentru Apărarea Patriei, deoarece dirigintele vostru, tovarăşu' profesor Pop, are o problemă şi n-a putut veni la şcoală...

S-au auzit nişte murmure, – ce problemă, care problemă? – da' ne-a retezat-o scurt:

– La orele de Pregătire pentru Apărarea Patriei trebuie să aveţi uniforme. Astăzi nu este cazu', da'-n rest uniformele sînt obligatorii; altfel nu intraţi în clasă. Aveţi uniforme de Pregătire pentru Apărarea Patriei?

– DAAA!

– De asemenea trebuie să aveţi caiete de Pregătire pentru Apărarea Patriei. Caietul de

Pregătire pentru Apărarea Patriei trebuie să fie de matematică, cu pătrăţele, ca să puteţi face schiţe de hărţi. Ca acesta...

Ne-a arătat caietu' de mate' al lu' Mitroi.

– Pe copertă, în chenar, trebuie să vă scrieţi frumos numele, anul de pregătire şi „Pregătire pentru Apărarea Patriei", nu „peteape"; ce-i aia „peteape"!? Iar pe ultima pagină nu scrieţi nimic; aceea trebuie să rămînă liberă pentru...

Nu ştiu pentru ce, că a deschis caietu' şi a rămas aşa; se holba ca dobitocu'... Aaa, cred că era un desen, probabil vreo gagică goală, fiindcă le-a arătat ălora din primele rînduri şi tipii au început să se rîdă.

... AOLEO!!! Deştepţii s-au întors să se uite la mine şi m-am prins: era desenu' pe care i-l făcusem eu pe vremuri lu' Mitroi, cînd îl vrăjeam să-mi dea Doorsu'! Un monstru de-ăla supărat, care i-o trăgea unei vrăjitoare cu coada propriei ei mături...

– Asta visezi tălică noaptea?

– Nu io, toa'şu, face Mitroi; nu io l-am făcut! Aşa l-am găsit şi io...

... Uuuf, slavă Domnului! A închis caietu', s-a sprijinit cu pumnu' de catedră, şi-a dres vocea şi a început iar gargara. Cică el nu e un zbir, deşi unii, prin şcoală, vehiculează această idee. Ce-i drept însă, ţine la disciplină. Unora li se pare poate că lucrurile acestea – ţinuta, matricola, păru', bentiţa la fete, absenţele – sînt fleacuri şi că pe primu' plan e învăţătura. Sigur, da' el nu poate fi de-aceeaşi părere. Şcoala nu are numai scopu' să ne transmită cunoştinţe, ci şi pe acela de a ne forma ca oameni şi fără ordine nimic nu se poate face pe lumea asta. Da' asta nu înseamnă să fim ca la închisoare; nooo...! De pildă el, la a douăşpea lui, unde e diriginte, la zece absenţe nemotivate scade nota la purtare fără discuţie, însă fiecare elev, o dată la două săptămîni, deci de două ori pe lună, are dreptu' să-şi ia o zi liberă. Nu trebuie decît să vină

la el şi să-i spună: Tovarăşe diriginte, aşa şi-aşa, mîine vreau să merg la film sau – he-he-he! – să mă-ntîlnesc cu o fată. Şi el e de acord; îl notează în carneţel, să ţină minte, fiindcă înţelege; şi el a fost tînăr. Fireşte, dacă sînt şi unii care nu se cer, el, – he-he-he! – nu poate să le zică: Cutăriţă, mîine să nu te prind pe la şcoală! A făcut o pauză, s-a uitat la noi, ca să rîdem, şi, din păcate, cîţiva papagali au rîs. Deh, nene, de fapt era băiat de viaţă acest A. Vlaicu.

... Mda, şi tot aşa, unii poate consideră că el exagerează cu Pregătirea pentru Apărarea Patriei. Ce-i drept, există unii tovarăşi profesori care preferă să facă matematică sau română în orele de Pregătirea pentru Apărarea Patriei... Treaba lor, fiecare dascăl cu metodele lui; el unul ţine ca aceste ore să se desfăşoare normal şi tocmai de aceea s-a oferit voluntar să le ţină la anumite clase, dacă... he-he-he! – îl rugau tovarăşele profesoare, înainte să fie în învăţămînt, el a lucrat în cadru' armatei şi nu vede de ce ar trebui să-i fie ruşine de asta, fiindcă nu strica să ne însuşim de pe-acum unele noţiuni elementare de militărie. Ştie, patriotismu' nu prea mai este la modă; adică poate pe noi ne interesează mai mult alte lucruri – muzica, filmele, literatura – da', cîndva, mai tîrziu, poate o să-i dăm dreptate. Şi să-l iertăm dacă o să ne plictisească chiar de astăzi cu o lecţie, pentru că asta-i convingerea lui: avem o ţară frumoasă şi bogată, la care mulţi au rîvnit de-a lungu' timpului. Dar... cum veniră se făcură tot o apă şi-un pămînt! De-acord!?

– ...Daaa!

– Bine, atunci să trecem la partea practică. Ştie cineva, din întîmplare, ce este aceasta...?

A desfăcut raniţa aia căcănie şi a scos din ea o mască de gaze.

– DAAA!

– Ce este?

– O MASCĂĂĂ DE GAZEEE!

– Bravo! Ia să vedem, cine doreşte să citească din manual regulile de întrebuinţare ale măştii de gaze...?

... Mda, ăla-eu, ăla-eu, nu prea se înghesuia nimeni, aşa că pînă la urmă a trebuit să se sacrifice Ina, ca să nu ne facem de ruşine. S-a dus în faţa clasei, Vlaicu i-a pasat manualu', şi... da, neică, nu mi se păruse mie! După chimie m-am gîndit că, deh, poate mi-a zis Hari că tipa mă iubeşte, de-aia mi s-a părut mişto, da' ăsta era adevăru', domn'e, şi...

OAAA, NU SE POATE! FII ATENT CĂ SE FARDASE, NEICĂ! Puţin de tot; nici nu te prindeai, da' îi stătea fenomenal, domn'e; era altă persoană!... Şi zi aşa, nene, tu chiar mă iubeşti? Eşti sigură că nu-i doar un capriciu, o nebunie trecătoare? Bine, atunci, nu vreau să zic nimic acuma, da', dacă Hari nu-şi băga minţile-n cap – hmmm! –, s-ar putea să nu se ştie. Aaa, nu, că nu mă băgăm pe ea ca bulangiu', să mă răzbun, da' nu strica să fiu puţin mai „atent”, s-o iau puţin deoparte şi s-o întreb cum mai stă cu viaţa personală. Că-i păcat, pe bune, tipele astea mai complexate, dacă se făceau mişto, după aia o luau razna, se îndrăgosteau de primu' bagabont care le ieşea în cale.

– Bine, mulţumesc, drăguţă! Acuma să vedem cum se aplică masca de gaze pe figură...

A venit în faţa noastră şi nu-ş' ce, desfacem cureluşa, verificăm catarama, ne proptim bine pe picioare, tragem, încă un mic efort şi... GNÎF!

... Oaaa, nu se poate; nu-i adevărat! Tîmpitu' dădea din mîini ca să ne arate şi în costumu' ăla de ţăran, cu dunguliţe, arăta ca un tapir în călduri, pe cinstea mea! M-am uitat puţin la Raz şi asta a fost; am început să rîdem amîndoi ca demenţii, da'... ce făcea ăsta, nene!?

Doamne, maica Domnului: acu' mişcula ceva pe la ceafă, şi cred că nu mai găsea închizătoarea sau, mama dracu', poate se blocase, că trăgea ca

disperatu', parcă vroia să-şi smulgă căpăţîna de pe umeri! Clasa era pe jos, Raz se chircise în bancă şi se ţinea de burtă, da' era groasă rău: dementu' mergea de-a-ndăratelea, s-a lovit de tablă şi pielea de pe gît i se făcuse roşie ca la curcani...

Aha! În sfîrşit, a reuşit să şi-o scoată, a început să horcăie şi arăta bestial, neică: era vînăt la faţă, avea lacrimi în ochi şi i se sculase toată claia de păr alb din cap! Deh, nene, greu cu peteape-u'; cred că îl blestemaseră gagicile lui de la a douăşpea fiindcă le punea să vină în uniformele alea în care le stătea ca dracu'. A scos o batistă, s-a dus la fereastră şi a început să tuşească, da' după aia s-a întors brusc, s-a uitat ţintă la Raz şi cică:

– E chiar atît de amuzant?

... Normal, acu' trebuia să se răzbune şi el pe cineva, nu? Raz s-a uitat la el şi n-a mai rîs, da' Vlaicu dădea în clocot:

– Ia ridică-te tu frumos în picioare şi explică-ne de ce rîzi!

– Da' nu rîd.

– Cum nu rîzi!?

– Nu rîd. Vorbesc cu dumneavoastră.

... Ha-ha-ha, nu se poate: Vlaicu a rămas tablou! Bravo, nene, jos pălăria! Pe bune, asta era tehnica: să negi totu' cu hotărîre.

... Aoleo, da' ce-avea la piept!? Oaaa, un pachet de ţigări, neică; un pachet plin, că se vedea ca la balamuc!

– Da' înainte n-ai rîs?

– Eu!? Cînd „înainte”?

–... Las' că ştii tu cînd!

Şi – ţac! – repede o mînă şi apucă pachetu', prin haină! Ce dobitoc sinistru, nene; se făcea de rahatu'-rahatului şi tot el era cu gura!

– Ia scoate ce-ai acolo! HAI, SCOATE IMEDIAT, CÎND ÎŢI SPUN!

... HA-HA-HA! NU SE POAAATE! Raz s-a uitat puţin la el, a dus mîna la buzunar şi a scos... o

casetă, neică! O casetă de muzică, da' prin haină arăta exact ca un pachet de ţigări, să mor io!

Lu' Vlaicu i-a picat faţa şi clasa era în delir, îţi dai seama, da' fraieru' a început să zîmbească, a luat caseta, s-a făcut că citeşte ce scrie pe cutie şi cică:

– Bine, ia scote-ţi tu haina şi pune-o pe bancă! Şi tu, ăla de-acolo, din spate!

... Cine, domn'e: EU!?

– Da-da, cu TINE vorbesc! VINO AICI ŞI SCOATE HAINA!

... Ce părere ai, neică? Doamne apără şi păzeşte; bine că avusesem inspiraţia să bag ţigările în geantă, da' era absurd; ce făcusem eu!? Serios, dacă ar fi văzut chestia din pauză, cu „Aurel Vlaicu", mai înţeleg, da' n-avea cum să vadă şi, dacă nu găsea nici la mine, după aia ce făcea, se apuca să dezbrace toată clasa!?

... Aaa, stai aşa! Sigur că da, chiar am vrut eu să zic: faza cu „ţevile de apă caldă", nene! Era veche, antică şi de demult, da' nenorocitu' atunci se cărase şi prea s-a cărat repede; înseamnă că ne-a turnat scîrba de Tertecel, futu-z' tertecelu' mă-tii să-ţi fut! Ăsta era un tocilar de la a douăşpea lu' Vlaicu; toată lumea îl ştia de turnător, şi atunci venise şi el la veceuri, cică să se pişe, da' nenorocitu' nu fuma şi clar îl trimisese Vlaicu în recunoaştere.

... Ooof! Mi-am scos haina şi m-am dus lîngă Raz, ce dracu' să fac, da' chestia e că fumasem în pauză şi miroseam ca la balamuc. Şi ce, nene, avea dovezi!? Ce-mi făcea; mă exmatricula acu', la sfîrşit, cînd mai aveam o săptămînă de şcoală!? Ia mai dă-l în gîtu' mă-sii, că bunică-mea se ştia cu Anton, tipa îi fusese elevă la „Zoia" şi pe Vlaicu nu putea să-l înghită, zicea că-i securist! Şi cred că avea dreptate, nene, prea era tîmpit, da', dacă începea cu scandalu', cu Popeye şi cu telefoane la părinţi, parcă era cam nasol după chestia cu Maiaku'!

... Ia uite, neică: percheziţie în toată regula! A luat haina lu' Raz, a întins-o frumos pe bancă, a netezit căptuşeala, a băgat mîna mai întîi în buzunaru' drept, a zornăit puţin cheile, nişte mărunţiş, ce mai era pe-acolo şi... – ce tembel, neică! – a scos nişte coji de seminţe şi o juma' de lamă de ciungă, în stîngu', tot aşa, a scormonit bine şi a găsit un pix şi nişte tichete I.T.B. folosite, da', nici o problemă; acum haina mea.

... Nu-ş' ce, nu-ş' ce, nu-ş' ce, a scos şişu', valuta forte şi pozele porno; dezamăgire crescîndă; a trecut la buzunaru' de la piept şi... ce făcea ăsta, nene!? Şi-a înfundat toată mîna, mai-mai să-l descoasă, a scos ceva între degete, da' nu ştiu ce, că rînjea victorios şi cică:

– Ce-i asta?

... Incredibil, neică! A început să presare chestia aia în palmă şi erau nişte resturi vechi de tutun, scuturate de prin pachete, da' amestecate cu tot felu' de scame, coji de seminţe şi firişoare de aţă; ce-aveam toţi prin buzunarele de la haină. Şi ce făcea, nene; ducea chestia aia la analiză, la laborator...?

– Zi, domnule, ce este ASTA!?

– Aceasta este... ăăă, nu ştiu. Mizerie!

O secundă am crezut că o să dea, fiindcă s-a uitat fix la mine şi ăştia, normal, erau pe jos de rîs, da' s-a făcut că zîmbeşte, a scos carneţelu' de la piept şi cică:

– Foarte rău că fumezi, mă băiatule! Păcat de sănătatea voastră că v-aţi apucat de la vîrsta asta! Şi-a pus ochelarii pe nas şi dă-i: Numele, prenumele, clasa şi tot tacîmu'. L-a scris şi pe Raz, aşa, ca să fie, chit că lui nu-i găsise nimic, după care nu mai ştia ce să facă, da' a tras aer adînc în plămîni şi...

– RUŞINE să vă fie, DERBEDEILOR! Tovarăşu' Pop e-aşa un om cumsecade şi voi îl băgaţi în MORMÎNT, NENOROCIŢILOR CE SÎNTETI!

Mă aşteptam să mai zică ceva de exmatriculare, de prezentat în pauză la Anton şi chestii, da' chiar atunci s-a sunat. Gagiu' a făcut stînga împrejur, şi-a luat masca de gaze de pe catedră şi s-a îndreptat demn spre uşă. Cîteva secunde a fost linişte, da', cînd să pună mîna pe clanţă, Raz cică:

– Şi de-abia plecă bătrînul...

La care, normal: hohote de rîs, răcnete, înjurături şi aşa mai departe. Deh, neică, acu' nu că mă dau mare, da' nu-mi venea să cred: ăsta să fie marele Vlaicu, spaima şcolii? Adică împuţit era, nici o problemă, da', nu ştiu, într-un fel îţi făcea milă. Parcă era un moşulică de-ăla obsedat; peste un an sau doi cred că-l vedeam în Cişmigiu, la o tablă, la depănat amintiri, cu toţi babalîcii.

Matematică n-am mai făcut şi în pauză m-am gîndit să mă car acasă, da' gagicile erau în delir, parcă nu-ş' ce mare chestie fusese. Au tăbărît pe mine şi pe Raz şi deşteapta de Dana a ţinut neapărat să-l imite pe Vlaicu. S-a postat la catedră, a început gargara cu „uniforma", cu „caietu" de peteape şi toate idioţeniile, după aia s-a făcut că-şi pune masca, nu-ş' ce, dă-i, trage pe-acolo; s-a ciufulit, a belit ochii, a scos limba de-un cot şi la sfîrşit l-a pironit pe Raz: E-atît de amuzant, cutare...!? Ia explică-ne tu de ce rîzi!

S-a repezit să-i bage mîna în piept, da' Raz rîdea de nu mai putea, mă strîngea pe mine de încheietură şi nu mai era în stare să zică nimic. Dana s-a blocat, da' după aia cică să joc eu rolu' lu' Raz. N-aveam nici un chef, mi se părea penibil şi am zis: Hai, dom'ne, ce facem aici; jucăm mima!? Hari a început să ţipe la mine să-mi dau jos haina şi mi s-a pus pata, am zis că nu-mi dau jos nici o haină, fiindcă nu pot să joc două roluri, şi pe-al meu şi pe-al lu' Raz. Bine'nţeles că s-a bosumflat şi a început să-mi arunce priviri veninoase, da' mă durea undeva, nene: o aşteptasem toată ziua să citească oracolu' ăla şi acu' parcă dăduse în mintea copiilor!

Pînă la urmă Ina a zis că joacă ea rolu' lu' Raz. S-a aşezat în banca lui, Dana a luat-o de la capăt cu „Explică-ne de ce rîzi!", la care tipa se ridică, cu faţa ei serioasă, şi cică „Nu rîd". Dana – „NU RÎZI, Ă!?" – şi – ţac! – se face că-i repede mîna-n piept, da' fără s-o mai întrebe înainte ce are acolo... Fază totală, nene! Ina s-a tras înapoi şi i-a dat una peste mînă, după care a roşit şi cică: N-am ţigări! A trebuit să mă întorc cu spatele, să rîd, fiindcă ţigări n-avea, da' ţîţe avea, neică; ochiu' meu de vultur nu dă greş!

În fine, mi-am jucat şi eu rolu', am zis „Nu ştiu, mizerie", da' Ina, după aia, cică: Băi, ştiţi ceva...? Haideţi în părculeţ, că io chiar aş fuma o ţigară. Am rămas tablou, neică, fiindcă Dana fuma două-trei ţigări pe zi, Hari se mai prostea şi ea, da' Ina nu pusese în viaţa ei gura pe ţigară; la Herculane, de cîte ori n-o rugasem şi eu şi Hari: Trage şi tu măcar un fum, să vezi cum e! Plus că părculeţu' de lîngă şcoală nu era departe de stradă; dacă o vedea vreun prof şi o spunea lu' Popeye?... Oaaa! Cred că gagiului îi picau pe rînd păru', ochii, sprîncenele, nasu' şi gura, şi, cînd să zică şi el ceva, nu mai avea cu ce.

Ne-am cărat şi pe chestia asta, din vorbă-n vorbă, s-a lipit şi Raz de noi. Mi s-a părut cam ciudat, prea se repeta parcă istoria, da' am zis: Lasă, nene, azi oricum nu mai am nici o şansă să rămîn singur cu Hari! Mai bine aşa: după ce fumăm, mă car cu gagicile, ca de obicei, să nu iasă că mă răzbun ca prostu', numai că în capătu' străzii le zic: V-am pupat; am treabă acasă! Şi, dacă mă întreba Hari ce treabă, îi băgăm: Dom'ne, ţi-am zis că mi-am luat Maiak; mă duc la un tip să-mi dea muzici. Ceea ce, de altfel, chiar aveam de gînd să fac.

Am ajuns în părculeţ, ne-am aşezat pe-o bancă, am scos pachetu' de chinezeşti din geantă şi am servit-o prima pe Ina. Cînd i-am dat foc, mi s-a părut că-i tremură puţin mîna, da' tipa ştia cum să

tragă, chit că nu trăgea în piept. M-am abținut să mă chiombesc, să nu se simtă prost, da' am zis că s-a întors lumea pe dos, nene: Ina vine fardată la şcoală şi fumează! Adică, mă rog, treaba ei, da' am impresia că la mijloc nu era doar chestia cu peteape-u'; parcă ţinea să-mi demonstreze ce fată de gaşcă e ea şi cum nu mai ţine cont de nimic pe lumea asta numai ca să-mi placă mie.

Ne-am aprins ţigările, gagicile au început iar să se întrebe ce-o fi cu domnu' Pop de n-a venit la şcoală, şi am zis: Chiar, nene, ce casetă are Raz!? I-am cerut-o şi – maaa! – Grandfunk, „Railroad", tăticu'! L-am întrebat dacă poate să facă rost de disc şi a zis că nu crede, da' se mai duce pe la tipu' cu discu' şi mi-l trage el, pe casetă. Stai, neică, zic, io nu mai am cas'; mi-am luat Maiak!

Hari a sărit imediat – Aaah! Oooh! Maiak! – parcă nu-i zisesem de ieri, şi au început să se bage în mine, ea de-o parte şi Dana de cealaltă, parcă eram paşa Hassan. Deh, îmi crescuseră cotele apelor Dunării, da' Raz cică: Pe bune!? Şi vii cu el în tabără...?

Care „tabără", neică, în gîndu' meu, dacă asta n-a catadicsit nici măcar să citească ce i-am scris în oracol!? Am zis că aş veni, da' nu se ştie cum e acolo cu muzica; am vrut să le spun şi lor fazele cu Pascal, să-şi bage minţile-n cap, da' Raz era în al nouălea cer; cică: N-ai tu treabă! Las' că vorbesc io cu Samson, să aducă staţia, şi boxe, vedem noi, poate facem rost de-acolo. Mişto, zic, da' Maiaku' e greu, nene; cum vreţi să-l car acolo, pe munte? Las' că-l cărăm cu rîndu', face Raz, adică mai bine le punem pe fete. Gagicile – Ăăă, că nu-ş' ce; ne dăm mari scule cu sculele noastre! – şi dă-i cu miştou' de doi lei, că noi avem scule şi ele n-au.

În fine, am terminat ţigările şi ne-am cărat, da' tipele au luat-o puţin înainte, să bîrfească, şi Raz a început cu fazele de la Herculane, ce mişto a fost cînd am borît noi doi la brusturi, şi scheme, că

Bocanc o să fie iar în bani şi o să dea de băut, da' după aia cică: Stăm împreună-n cameră?

– O.K., am zis, da', ce, sînt camere de două paturi?

– De două, de trei; ce contează!? Îl luăm pe Anatol să stea cu noi.

... Cum, nene, „pe Anatol”!? Ăsta era un oligofren de la B, un biet copil: cică nu puteai să fumezi cu el în cameră, că avea astm, şi noaptea făcea zgomot; vorbea prin somn. Mă uit la Raz, da' ăsta cică:

– Las', că-i băiat bun! Cînd avem treabă, îl trimitem pe-afară; îi zicem să facă un om de zăpadă... Ce „om de zăpadă”, nene, în iulie!? Adică m-am prins care-i mişcarea, da' nu pricepeam de ce să-l luăm pe Anatol ca să-l dăm afară; dacă vroiam s-o facem lată, nu mai bine luam pe unu' mai de Doamne-ajută? Mă uit iar la el, da' tipu' cică:

– Dom'ne, vine o tipă, Andreea, şi, deh, şi noi, ca oamenii!... Care „Andreea”, nene!? Mai nou, Raz cică era în vorbă cu una mai mare, de la a unşpea, şi proastele din clasă turbau de curiozitate, da' săpăturile erau în curs, fiindcă oamenii nu prea se afişau pe la şcoală. Am luat la rînd vampele de la a unşpea A, B şi C, da' parcă nu era nici una „Andreea”. N-am vrut să-l întreb aşa, direct, da' zic:

– Aha! Şi e cumsecade tipa?

– Păi ce, face, n-o ştii? Nu ne-ai văzut din 88?

... Oaaa, nu se poate! AIA, NEICĂ!? Îi văzusem săptămîna trecută, ne-am şi făcut semn, da' era una cam sfrijită, cu ochelari şi cu aparat dentar, Andreea... nu mai ştiu cum. Adică era interesantă în felu' ei; cică era fată deşteaptă, dădea la Regie, da' tipii mergeau normal, nu se pupau, nu se ţineau de mînă, şi nici prin cap nu mi-a trecut că nu-ş' ce; am zis că o fi stînd şi ea pe Ho Şi Min şi merg împreună.

– Bravo, dom'ne, am zis, felicitări!

Da'-n gîndu' meu: Stai, mă nene, păi şi... cum adică!? Mă trimite şi pe mine cu Anatol să fac oameni de zăpadă pe-afară sau care-i treaba...? Mi s-a părut că mă ia la sentiment doar aşa, la derută, fiindcă avea el interesu' cu gagica, şi zic:

– Gata, neică, da' crezi tu că ţine figura acolo, cu Pascal...? Mi-a zis Găneaţă, de la B, că-i împuţită rău; cică el cu Ipse şi cu Mitei...

– Fii, domn'e, serios; tu stai să-i asculţi pe-ăia!? Mergi pe burtă; Pascal controlează numa' sus, da' noi cu Popeye n-avem treabă, şi cu gagicile vedem noi, facem şi noi cu schimbu'.

... Care „gagici", nene!? La faza asta m-a băgat rău de tot în ceaţă, că nu pricepeam: ăsta îşi bate joc de mine!? El era pe bune cu Andreea lui, da' puteam eu să-i zic lu' Hari: Fata moşului, vezi, poate-mi bagi o vizită între orele 21,00 şi 22,00, că, după aia, de la 22,00 la 23,00, intră Raz; schimbu' doi!?

Şi abia atunci mi-a picat fisa: în mintea lui era că eu sînt pe bune cu Hari! Omu' n-avea de unde să ştie, fiindcă nu discutasem şi nu era el genu' să stea la bîrfe prin clasă, da' chestia m-a terminat, neică! Eu mă dădeam de ceasu' morţii dacă Hari a citit sau nu ce i-am scris în porcăria aia de oracol şi Raz credea că sîntem împreună de nu ştiu cînd, poate încă de-atunci, de la fazele noastre de demult, cu Zoze! M-am blocat total, îţi dai seama, da' necazu' e că tipu' vorbea serios, îmi spusese de fata aia, şi nu ţinea să-i zic la derută „Gata, neică, s-a aranjat!", fiindcă de-acu' era chestie de obraz.

– Domn'e, am zis, în principiu facem treaba, da' ştii care-i chestia...? Io nu sînt sigur sută la sută că vin. Mai bine aranjează cu altcineva.

– Cum, băi, da' n-ai zis că vii şi aduci şi Maiaku'!?

... Ooof! Îmi scăpase faza cu Maiaku', lu' ăsta îi intrase acu' în cap şi partea proastă e că gagicile se opriseră în capu' străzii şi se uitau la noi.

– Da, domn'e, aşa e, da'... în fine, am io o chestie de care depind şi nu ştiu dacă se rezolvă pînă săptămîna viitoare.

– Ce chestie?

– O chestie, nu contează, da', te rog io frumos, nu le spune gagicilor!

– Ce să nu le spun? Ce, te-ai certat cu Hari...?

Auzi, mă nene, „să mă cert cu Hari”, şi noi... ooof! Am dat din cap, fiindcă ajunsesem la doi metri de ele şi puteau să ne audă, da' Hari cică:

– Şiii...? Despre ce aţi discutat voi doi, dacă nu sînt indiscretă; numai despre muzică...?

Raz cică da, normal, despre gagici, şi iar a început caterinca, da' eu am tresărit; zic: A CITIT, NEICĂ! Am crezut că era o aluzie la faza din oracol şi m-am uitat la ea, da' nenorocita n-avea treabă, se hlizea cu proasta de Dana şi clar, citise o laie! Sau, mama dracu', poate citise şi pricepuse mai mult de-o grămadă; poate a zis că treaba cu indiscreţia e la mişto, adică tocmai că e indiscretă din moment ce mi-a dat telefon să-mi zică de Ina, da' nu ştiu, nene; mi s-a părut cea mai mare porcărie!

În fine, am dat noroc cu Raz şi tipu' s-a cărat, da' mă simţeam ca ultimu' om şi, de zăpăceală, m-am trezit că iar o luasem pe Drumu' Sării, cu toate trei gagicile. Mi-a venit să bag chestia cu Bodi, cu benzile, da' prea tîrziu; ar fi sunat ca „Aoleo! Am uitat oala pe foc acasă!” şi am zis: Lasă, nene, acuma hai să beau paharu' pîn' la fund, da' mîine nu cred că mai vin la şcoală. Nu mai fac iar greşeala să mă plimb singur, de nebun, pe nu ştiu unde, da' mă duc la Bodi şi, dacă dă Dumnezeu să-mi cumpăr benzile alea, după aia mă închid frumos la mine în cameră şi trei luni de vacanţă am ce face.

Nu-mi ieşea din cap prostia aia de oracol şi o vreme am mers în tăcere, da', cînd am ajuns în faţa cinematografului, m-am uitat din reflex să văd ce film băgaseră şi cînd colo era tot „Piedone”, ca

sîmbătă. Ce dracu', nene, zic; ăştia au uitat să schimbe afişu'!? La care Hari se opreşte, mă ia de braţ şi cică:

– Ce faceţi, băi; nu veniţi la film? Că noi mergem. ZBOOOING!

Mai întîi am crezut că face mişto, da' faza cu „noi mergem” a zis-o aşa, parcă puţin cu altă voce, şi am îngheţat: ASTA CITISE, NEICĂ! Citise, da' n-a vrut să zică nimic la şcoală, fiindcă nu eram singuri, şi acuma...

– Păi, lasă, face Dana; dacă mergeţi voi, ne povestiţi şi nouă, mîine. Hai, vizionare plăcută!

... Oaaa! Cred că am roşit ca dracu', fiindcă treaba era clară; de-aia o luaseră ele înainte cît am trăncănit eu cu Raz, da'... cum naiba, neică!? Atunci chestia de ieri, cu Ina, fusese doar aşa, vrăjeală? M-am uitat la Ina şi tipa nu părea să sufere cine ştie ce, da' atunci de ce fumase, domn'e; de ce venise fardată...?

Aoleo, te pomeneşti că Hari a vorbit dinainte cu ea şi toată chestia a fost numai de fază, aşa, ca să vadă cum reacţionez! Şi eu am reacţionat ca la balamuc, fir-aş al dracu' de prost, da' asta înseamnă că reacţionasem bine; nu...?

Ne-am luat la revedere, le-am văzut pe Ina şi pe Dana cum se cară, da' mi s-a pus un nod în gît şi mă simţeam aiurea de tot, parcă primisem un pumn în plex.

– Ă-hîm!

... Aoleo, aşa tuşea Hari cînd era cîte o tăcere de-asta mai penibilă, da' ce să fac, nene; ce naiba să-i zic!? S-o întreb aşa, din senin, dacă s-a uitat pe oracol?

– Ă-hîm, ă-hîm! Ce-ai dom'ne; de ce taci!? Dacă n-ai chef, nu mergem, da' n-ai zis tu că vrei la „Piedone”?

... Asta vorbea serios? Eu crezusem că faza e un pretext; cum naiba să discutăm la „Piedone”!? Sau asta era doar aşa, introducerea...?

– O.K., am zis, dacă ai tu chef...

– Şi, dacă-i nasol, ne cărăm; bine...?

Am dat din cap, da', nu ştiu, nene: dacă mai zicea o dată că „noi facem şi dregem”, cred că o luam brusc la fugă! Serios, mi-era să n-o iau razna, să nu se întîmple ceva şi să mă trezesc iar la mine în cameră, azi dimineaţă...

Scuarul din faţa cinematografului era pustiu, în aer pluteau pufuleţi de-ăia de plop, parcă şi mai mulţi ca la careu, şi la coadă nu era nici dracu', da' am zis că mă duc să iau bilete şi am lăsat-o pe-o băncuţă. Sanchi, casieriţa nici nu deschisese uşa, da' vroiam să-mi revin puţin, fiindcă nu-mi trecea porcăria aia de nod şi nu mai ştiam ce să fac. Am urcat rapid scările, m-am întors cu spatele şi m-am făcut că mă uit la poze, da' m-a apucat şi mai nasol; poate mă vedea că mă uit la afişu' cu „Piedone” şi bocesc ca la „Love Story”! Adică nici chiar aşa, da' nici mult nu mai aveam; parcă mă tîmpisem, pe cuvîntu' meu!

În fine, s-a deschis uşa, am dat buzna înăuntru, da' am trecut val-vîrtej pe lîngă casa de bilete şi m-am dus la toaletă. M-am dat cu apă rece pe faţă, am băut cîteva guri şi m-am uitat întro oglindă galbenă, jegoasă: Hai, dom'ne, pliz, treci odată! Mi-a mai trecut puţin şi m-am dus, am luat bilete mai în spate, după care am ieşit afară. Hari cred că se prinsese, fiindcă se uita la mine curioasă şi cică:

– Hai, măi, unde-ai stat atîta!? Ce facem, nu intrăm...?

– Intrăm, am zis, da' fii atentă cum facem! Vezi pufuleţii ăia de-acolo, de pe scări...? Urcăm cu încetinitoru' ca să nu-i deranjăm, că după aia cine ştie unde-i duce vîntu'.

I-am întins mîna să se ridice şi s-a dat Greuceanu, ca să trebuiască să-mi încordez eu muşchii, s-o trag mai cu forţă şi ea să-şi piardă chipurile echilibru' şi să se sprijine de mine. Deh, vechile figuri; am stat aşa cîteva secunde, cît să-i miros şamponu', da'-n gîndu' meu: Uşurel, mă băiatule! Nu te pierde cu firea, că probabil o să

stăm puţin la „Piedone”, da' greu' de-abia după aia urmează!

Am început să urcăm scările, tot de mînă, da' tipa era fleaţă: în loc să-şi strecoare vîrfu' pantofului pe dedesubt, încerca să pună talpa de sus şi pufuleţii se prindeau, normal; făceau vîrtejuri. M-am oprit, ca să-i explic tehnica, da' mi-a tras un ţignal în ureche şi a început să facă prăpăd; ne-am umplut amîndoi, şi pe haine şi în păr. Asta, aşa, ca să aibă ea un motiv bine întemeiat să se urce după aceea pe ultima treaptă şi să mi-i culeagă din cap, fulg cu fulg...

În fine, am intrat şi în sală nu erau decît vreo doi-trei inşi, pe locurile din faţă, da' din păcate puţea a nu se mai ştie ce transpiraţie, Carpaţi fără, ţuică, seminţe, borîtură, şoareci... M-am cam ofticat, normal, da' mi-am amintit fazele de azi-dimineaţă şi zic: Chiar, nene! Poate după film o invitam la o plimbare pe la mine, la Academia Militară. Stăteam puţin la fîntîni şi acolo discutam pe bune; o întrebam dacă a avut curiozitatea să se uite prin oracol şi-i ziceam: Uite, fata moşului, aşa, aşa, aşa şi-aşa!

Ne-am găsit locurile, ne-am aşezat, da' imediat s-au auzit nişte păcănituri dubioase şi filmu' a început brusc, înainte să se stingă toate luminile, în toiul unei cafteli. Piedone altoia vreo douăj' de inşi în burta unui vapor, printre stive de peşti congelaţi în care mafioţii ascunseseră droguri. Lua cîte-un peştan mai baban pe post de bîtă şi – trosc! – făcea pîrtie-n jur. Un bărbos mic şi-al dracu' tot încerca să-l ia pe la spate, da' Piedone se întorcea: Ce vrei, nea; eşti nebun!? Şi-i frigea un pumn în cap de-l lăsa în ceaţă... Aşa o dată, de două ori, de trei ori, pînă ăla rînjea ca bou' şi îşi dădea singur cu peştele în cap. Mai scotea cîte-un şmecher şişu' sau pistolu', da' Piedone se scîrbea şi le trăgea cîte-o smetie de zburau la cinşpe kilometri, rămîneau cu căpăţînile înfipte în peşti...

Am tras cu coada ochiului să văd ce face Hari şi tipa se distra, fiindcă Piedone intrase într-un bistrou şi halea o omletă făcută din douăşpe ouă; adică de-aia are el atîta forţă... Ce chestie! Culorile de pe ecran i se reflectau pe faţă: roşu, galben şi... albastru, fiindcă între timp se făcuse noapte şi... tan-ta-naaa! Piedone îl aştepta pe un mare gaşper la ieşirea dintr-o discotecă, sprijinit de un Lamborghini de-ţi pica proteza. Apare ăla cam afumat, cu două pipiţe de gît, şi: Care-i necazu', comesa'? Io-s curat, să moară mama! Ai fi tu, face Piedone, da' cam cît a costat maşinuţa asta...? He-he-he! Această bellă machină...? N-ai tu treabă: j'demii de dolari, fără accesorii!.. Aaaa, face Piedone, care va'zică aşa, „fără accesorii”! Şi antena asta meseriaşă ce-i, un „accesoriu”...? CRAC! I-a rupt-o ca pe-o surcică; lu’ ăla i-a picat faţa... He-he-he! Da' parbrizu' ăsta frumos ce-i, tot „accesoriu”? Bîiguieli, pliz, nu-ş' ce; degeaba – ZDRAAANG! – o cărămidă de l-a făcut ţăndări. Da' bara asta mişto, nichelată; tot...? NU, COMESA'! BATE-MĂ, OMOARĂ-MĂ, DA' LASĂ MACHINA-N PACE!!! Şi Piedone, bun la suflet, i-a lăsat-o, da' s-a făcut că-l calcă din greşeală pe bombeu şi... ha-ha-ha! – a stat aşa pînă lu’ ăla i-au dat lacrimile; a mărturisit şi ce-a supt de la mă-sa. Şi tot aşa, da' Hari mi-a tras un cot; cică:

– Ce faci; te uiţi la film...?

– Nu, zic, adică nu ştiu. Da' de ce; te-ai plictisit...?

– Nu, da' cînd mă-ntrebi şi tu dacă nu-ţi dau voie să mă săruţi...?

... ZBOOOING!

Ia uite, nene, ce-mi făcea! Mă gîndisem şi eu, normal; – primu' sărut, chestii-trestii – da' am zis că-i penibil aşa, pe întuneric, la un film de-ăsta cu cafteală, plus că nu discutasem nimic; dacă ne sărutam din prima, după aia ce naiba mai discutam!?

– Aoleo, aşa e, băi! Îmi dai voie să te sărut...?

– Îţi dau, da' numai o dată!

– Aoleo! Pe ziua de azi sau în general...?

– Peee... hi-hi-hi, da' nu aşa, măăăi! Trebuie să-mi ceri voie mai frumooos!

... Aaa, da, bine. I-am luat mîna, m-am uitat adînc în ochii ei şi i-am cerut voie cît am putut eu de frumos. Ne-am întins unu' spre celălalt, da' exact în secunda aia pe ecran s-a făcut beznă şi ne-am ciocnit dinţi în dinţi. Da' nasol de tot, neică; Hari şi-a dus mîna la gură şi am zis că gata, s-a dus dracului totu'!

– Aoleooo, băi, iartă-mă! Te doare rău...? Pauză; a rămas cu faţa în palme...

– Hari...? N-am vrut, băi; din cauza vitezei... Mă ierţi?

– ... Mmm! FIR-AR A DRACU' DE LUMINĂ!

– Ai dreptate; din cauza vitezei luminii, da' mă ierţi...?... Uuuf, a rîs! Mulţumescu-ţi ţie, Doamne; altfel cred că mă duceam direct acasă şi mă sinucideam!

– Da' asta nu se pune; nu...?

S-a întors cu faţa, a închis ochii şi m-am pregătit să o sărut ca lumea, adică încet, aşa, cu figuri, cu tot tacîmu', da'... ce-i asta, neică? Mi-a băgat puţin vîrfu' limbii, a început să şi-l mişte repejor în sus şi-n jos; probabil aşa credea ea că se procedează, după care s-a tras şi şi-a lăsat capu' pe umăru' meu, adică gata, am făcut-o şi pe-asta!... Ce aiureală! Adică mişto, în principiu, da' n-am prea înţeles nimic şi parcă avea buzele prea moi şi prea mici, nu ştiu cum naiba.

... Aaa, sigur că da; stai puţin! Asta fusese numai aşa, de control, da' tipa vroia mai întîi să discutăm; nu ciac-pac şi hăţ! Poftim, acu' se făcea că se uită iarăşi la film, da'... totuşi, nene; îmi făcuse poftă şi în viaţă a treia oară contează. Am lăsat-o puţin, da' am rămas cu ochii la ea şi pînă la urmă s-a întors. M-am dat nesăţios şi m-am întins iarăşi, da' mi-a

băgat o mîna în piept: Halt!.. De ce, domn'e; de ce!?

Mi-a căutat palma, a început să-şi împletească degetele cu degetele mele şi cică:

– De ce te grăbeşti? Avem tot timpu'...

EU MĂ GRĂBEAM, NEICĂ!? Era să-i zic vreo două, fiindcă nu mă grăbeam deloc; ea avusese iniţiativa, da'... cum adică „Avem tot timpu”"?

... ZBOOOING!

– Tu vorbeşti serios?

– Dacă vrei şi tu, normal...

... OAAA! MULŢUMESCU-ŢI ŢIE, BODI! Înseamnă că citise, neică, şi se prinsese; nu mai trebuia să discutăm, da' cum naiba; aşa uşor...?

– OOOF! SÎNT UN VIERME!

A rîs şi m-a mîngîiat pe faţă, adică nici chiar aşa! Ba da, neică, ba da; eram ultimu' om, pe bune, da' acu', dacă „aveam tot timpu'”, nu ne mai sărutam şi noi puţin...?

URAAA! VICTORIE! Am luat-o în braţe şi am început mai ca lumea, cu preludii, cu poveşti, cu mîngîieri, da', cînd mi-era lumea mai dragă, am auzit un: Ţ-ţ-ţ, frumooos! Aşa vă-nvaţă la şcoală!? M-am întors fulgerător, că eram în stare să fac prăpăd, şi – nu se poate: o babă! Una de-aia tipică, cu sacoşe şi cu baticu' pe ochi, da' de unde naiba apăruse, nene...? Cred că rămăsese de la „Piedone”-le dinainte, probabil trăsese un pui de somn, fiindcă nu era cînd ne-am aşezat. Am vrut s-o bag undeva, da' Hari s-a uitat la mine şi am început să rîdem amîndoi ca bezmeticii. Mecla babei, una la mînă, da' chestia cu „Aşa vă-nvaţă la şcoală?” era poanta noastră cea mai stupidă: în clasă, cum se împiedica unu' sau strănuta sau îl apuca sughiţu', ăilalţi: Frumooos! Aşa te-nvaţă la şcoală?

– O.K., am zis, ce facem; mai stăm...?

– Nu, hai să mergem! Mă duci pînă la tramvai?

– Normal, da' nu vrei să ne mai plimbăm puţin?

– M? Aş vrea, da' la cinci am o treabă cu maică-mea. Trebuie să mergem undeva, în oraş...

M-am uitat la ceas şi era cinci fără douăzeci. În mod normal, dacă am fi făcut mate', am fi ieşit la fără zece, da' filmu' se termina la şi jumate şi atunci cum dracu'...? De unde ştiuse ea dinainte că o să rezolvăm pînă la cinci?

– O.K., am zis, da' nu vrei să te conduc pînă acasă? De ce numai pînă la tramvai...?

– Vine să mă ia cu maşina, de la Ina din faţă. Mă conduci mîine, dacă vrei...

Păcat, afară era soare, mişto, pufuleţii se aşezaseră între timp la locu' lor şi eram curios cum e în direcţia aia unde lua ea tramvaiu'. Mă gîndisem de multe ori şi mi se părea că trebuie să fie un fel de mahala mişto, cu străzi din ce în ce mai înguste, cu bolovani, pe care te învîrteai pînă ameţeai. Aiurea, probabil erau tot blocuri, doar stătea şi ea la bloc, cică tot la etaju' patru, ca mine, da', nu ştiu de ce, în mintea mea era că trebuie să te învîrţi pe străzile alea pînă dădeai de un gărduleţ de lemn, şi Hari stătea la casă; avea curte cu viţă-de-vie şi-n fundu' curţii era o fintînă...

În fine, am luat-o pe Drumu' Sării, ne ţineam de mînă şi m-am uitat în jur, că totu' părea la fel. Adică, normal; cum naiba să pară, da' ce zi, nenică! Chestia cu oracolu', hai, mai treacă-meargă, fiindcă pînă la urmă citise, cel puţin aşa cred, da' tîmpeniile cu careu', cu Vlaicu, cu fumatu' lu Ina, cu Raz, ce rost au avut...? Şi mîine, la şcoală, ce naiba făceam: ne mutam împreună în bancă, să se uite toţi ca la panaramă...? Ne prefăceam că nu s-a întîmplat nimic şi ne aruncam priviri pe şest...? Nu ştiu, pe bune, era nemaipomenit, da' parcă tot nu-mi venea să cred; aş fi vrut să dau timpu' înapoi pînă la faza cu „noi mergem” la „Piedone”...

Pe la fără cinci am ajuns în intersecţie şi ne-am aşezat pe colţ, vizavi de staţia de tramvai, să poată

să ne vadă maică-sa din maşină, da' pe mine mă lovise puţin melancolia, şi Hari iarăşi:

– Ă-hîm, ă-hîm...! La ce te gîndeşti?

– Că trebuie să mai mergem şi mîine la şcoală. Nu vrei să chiulim?

– Şi nici la dirigenţie nu stăm? Măcar să vedem ce-i cu domnu' Pop, să ne-ncheie situaţia, şi după aia ne cărăm; bine...?

Mda, din păcate avea dreptate, da' mă săturasem, neică, de porcăria asta de şcoală; aş fi vrut să mergem şi noi undeva, să fim singuri, să simt că sîntem împreună. Da' lasă, după dirigenţie o luam pe sus şi o duceam la mine, la Academie, că n-a fost să fie azi, în prima zi, da' eram curios dacă îşi aminteşte prostia aia dintr-a opta, cu pionierii.

În fine, în jur nu era nimeni şi am luat-o pe după umeri. S-a băgat şi ea mai în mine, şi-a rezemat capu' şi gata, nenică, eram cu Hari! Mi-era somn de nu mai ştiam de mine; cred că acasă puneam capu' pe pernă şi douăşpe ore dormeam neîntors, mi se făcuse şi foame, da' nu contează, pentru că eu eram cu: HARI!!! Dacă dădea Domnu' să fac rost şi de benzi, de la Bodi, eram cel mai mare boier; nu mai aveam treabă cu nimeni!

Am stat aşa cîteva secunde, da' la un moment dat s-a auzit un zgomot nasol de motor şi Hari cică:

– Maică-mea! O.K, hai că ne vedem mîine! Mi-a tras un pupic rapid, s-a dus mai lîngă bordură şi am zis slavă Domnului, că n-aveam nici un chef de prezentări acum, da' cum naiba, nene, maică-sa...? A apărut o rablă de Dacie vişinie şi la volan era, într-adevăr, o tanti cu ochelari de soare, da' motoru' făcea ca toţi dracii şi, cînd ne-a văzut, a pus o frînă de mi-a sărit inima din loc.

... Ce chestie! A deschis portiera din dreapta şi am văzut o cucoană cu păru' cărunt şi cu taior, cu mănuşi de-alea de şofer, da' parcă era cam grasă, neică, şi eu credeam că mama lu' Hari trebuie să

fie un fel de Hari la patru'j de ani; una de-aia mai micuţă, mai zglobie.

Hari mi-a făcut cu mîna şi i-a zis ceva, tipa s-a uitat şi am dat din cap, „Săru'mîna!”, mi-au făcut iar amîndouă cu mîna, da' în secunda următoare a demarat cu scîrţîit de roţi şi în cîteva secunde a dispărut la orizont. Doamne, maica Domnului; cine-i dăduse carnetu' lu asta, neică!?

19. „ANGIE”

Pe drum, în 88, am scos iar bricheta şi îmi tot venea să mă ciupesc, să-mi dau seama dacă nu visez, da', cînd am intrat în curte, am văzut-o pe banca de la scară pe Gabi, roşcata, prietena lui Bodi. Tipa era cu faţa în palme, cred că bocea, şi zic: Clar! Gagiu' e probabil prin oraş, ce-mi zisese mie de dimineaţă, şi iar i-a tras clapa. M-am cam ofticat, fiindcă aveam de gînd să-l fluier, să-i zic de benzi, da' lasă, nene, mai bine îl căutam mîine dimineaţă, fiindcă acum eram obosit şi prea multe vroiam eu – şi rezolvat cu Hari, şi benzi de la Bodi în aceeaşi zi, parcă ar fi fost prea frumos.

... Of-of-of! Ce să-i faci, neică? Gabi asta arăta trăznet, da' era fleaţă şi Bodi am impresia că se cam plictisise de ea. O cunoscusem acum vreo trei luni, într-o dimineaţă cînd eram toată gaşca la Bodi, ascultam un Gentle Giants şi... fază antologică, nene! Pe la unşpe, a sunat cineva, Bodi a ieşit din cameră şi a închis uşa, da' l-am auzit pe Box din vestibul – scandal mare, schelălăieli! – după care, o voce de gagică: ŢE FAŢE BUOX, CĂŢELU' PROST, BĂIATU' SCUMP, DRAGOSTEA MEA!?... Da, mamă, da, mămicule; hai, fii cuminte! BOOODI, IA-L DE PE MINE, TE ROOOG! La care, Bodi, ofticat: Ce vrei, dragă; ce să-i fac!? Te iubeşte, dacă-i aduci parizer şi crenwurşti! BOX, TRECI LA LOC! Aiurea; gagiu' era în al nouălea cer, lătra şi gîfîia parcă venise femeia lui, nu femeia lu’ Bodi. BOX, TRRRECI ODATĂ D'-AICI!!! Şi, în sfîrşit, l-am auzit cum deschide uşa dincolo, la ai lui, şi-i dă un brînci înăuntru.

Intră gagica şi am rămas crăcănaţi, pe bune! Era anu' doi la I.E.F.S., la volei, avea peste 1,80, un păr nemaipomenit, roşu natural, ca arama, ochii verzi

şi o rochie de lînă verde deschis, mulată de nu se mai poate. Ce mai, era bestială, da', cînd ne-am ridicat să facă Bodi prezentările – ZBOOOING! Tipa nu purta sutien de nici o culoare şi tîmpitu' de Box, cînd sărise pe ea, în vestibul, îi agăţase rochia cu ghearele, da' la marele fix, că noi „Săru'mîna!”, nu-ş' ce, ea „Bună, băieţi!”, chestii-trestii, numai că sfîrcu' de la o ţîţă îi ieşise complet pe-afară.

... Nenică! Era cam greu să nu rîzi, da' se-aşază tipa, Bodi o ia cu „Ce mai faci, iubito?” şi-i face un semn discret, din bărbie. Aiurea; gagica a crezut că i-a căzut ceva şi a început să se uite peste tot: Care-i treaba...? Noi, pe jos, îţi dai seama; Bodi se încruntă puţin şi iar, semne disperate, da' tipa nu se prindea de nici o culoare. Am crezut că o s-o ia deoparte, să-i spună la ureche, da' tipu', sictirit: Nimic! Vezi că ţi-a ieşit o ţîţă. Bag-o şi tu la loc!

... Oaaa! Biata de ea a sărit ca arsă, s-a întors cu spatele, a început să tragă de rochie ca disperata, da' Bodi ne face cu ochiu' şi cică: Frumoasă rochiţa! De unde-o ai, de la Fondu' Plastic...? Ia plimbă-te puţin, să o vedem mai bine! Tipa se execută, cu o mînă la piept, să nu se mai întîmple ceva, şi Bodi: Într-adevăr, superbă, da', auzi, iubito...? Rochiile astea nu se poartă cu ceva pe dedesubt? Că pe-aici, pe la noi, sînt oameni mai simpli, dragă; ce-o să creadă băieţii ăştia despre tine!?

... Mamă, nene! Era clar că face mişto, da' sadicu' se uita la ea serios şi fraiera a încremenit în picioare, în mijlocu' camerei. Lu' Mimi i s-a făcut milă, mi-a tras un cot pe şest şi cică: Bine, Bodi, hai că ne ducem şi noi! Vai de mine, face Bodi, da' de ce să vă duceţi!? Şi, către gagică: Vezi ce-ai făcut!? Băieţii pleacă din cauza ta!

Ne-a buşit rîsu', normal, da' fleaţa a început să se smiorcăie, parcă era un plod de-ăla de-a-ntîia, şi Bodi a luat-o cu lugu-lugu, „Hai, nu plînge! Am glumit şi noi”, chestii. Se uită la el şi cică: Snif-snif! Ai glumit...? Seeegur că da, face tipu', crezi

că nu ştiu pentru cine ţi-ai pus tu rochiţa asta frumoasă? Ia zi, pentru cine...? La care, tembela: Smork...! Pentru tine; nu ziceai că-ţi place...? Şi Bodi, înduioşat: îmi place, iubito, cum să nu, da' pe viitor nu mai veni aşa, că lumea-i rea, mamă; bîrfeşte!

... Aha, uite că m-a aţipit şi s-a uitat! Exact, domn'e; asta m-a mirat şi atunci: la corp, tipa era trăznet, da' la faţă nu era cine ştie ce. Avea păru' ăla nemaipomenit şi ochi mişto, verzi, da' era pistruiată, avea bărbia prea mică, şi, cînd plîngea, îi tremura aiurea; îţi venea s-o iei la palme. De-aia zic: mie, sincer să fiu, ca animal, tot Panda îmi plăcea mai mult, chit că era curvă şi avea vocea aia dogită. Gabi era mişto să ieşi cu ea pe ştrase, să te dai mare, da' Panda – nenică! – numa' cînd se uita la tine ţi se scula.

– Buuună, Tinuţ! Ce mai faci; nu l-ai văzut pe Bogdan?

... Ce ziceam eu? Bine, hai să-i răspund direct la a doua întrebare, fiindcă nu cred că o interesa prea mult ce fac eu:

– Aaa, săru'mîna! L-am văzut puţin, azi-dimineaţă...

Era să mă scap, să-i zic faza cu Muzeu' Satului, da' m-am abținut, am zis că nu ştiu unde se ducea; avea nişte treburi de rezolvat.

– Azi-dimineaţă...? Ce treburi?

– Nu ştiu, nişte chestii urgente, că se grăbea...

Am nimerit-o; gagica s-a luminat la faţă, fiindcă, deh, una era să uiţi ca măgaru' de întîlnire şi alta să ai „chestii urgente de rezolvat”. Am vrut să-i zic „Săru'mîna” şi să mă car, da' mi-am amintit chestia cu teatru', ce-mi spusese Bodi azi-dimineaţă, şi zic: CHIAR, NENE! Ce-ar fi s-o întreb la ce piesă se duc mîine?

Azi dimineaţă, cînd mă chinuiam cu oracolu', numai de teatru nu-mi ardea mie, şi după aia se nimerise să mă duc cu Hari la porcăria aia de cinematograf, la „Piedone”, da', nu vă supăraţi,

aveam noi feţe de „Piedone”...!? N-aveam, aşa că mîine seară poate ne trăgeam la ţol şi ne duceam la Teatru' Mic, fiindcă acum eram pe bune, slavă Domnului, şi poate acolo, în pauza spectacolului, ne conversam puţin cu Bodi şi cu Gabi, să vadă Hari a mea că mai există şi altceva pe lume în afară de „Inuţa”, de „Dănuţa” şi de „domnu' Pop”.

– Auzi, Gabi...? Ce vroiam eu să te-ntreb; tu ştii cumva ce piesă e mîine la Teatru' Mic?

– ... Cum adică? Aaa, ţi-a zis Bogdan şi ţie...?

– Da, zicea că-i ceva mişto, da' n-a zis ce piesă.

– Păi nu e nici o piesă. La ce oră ţi-a zis, nu pe la cinci jumate?

– Ba da...

– Păi vezi? Ce piesă vrei să fie de la cinci jumate? Tu n-ai mai fost niciodată la teatru?

– Ba da, domn'e, da' aşa mi-a zis Bodi! M-am mirat şi io, da' aşa a zis, la cinci jumate...

– Nu-i nici o piesă, Tinuţ. Se duce la Ducu, la repetiţii.

... Pardon? Aoleooo, „Ducu”, pupa-ţi-aş! Ăsta era un actorache de la Teatru' Mic; îl cunoscusem şi eu la ziua lu’ Bodi, da' era un papagal, neică, o piticanie care făcea numa' talente! Venise pus la ţol, la cămaşă de ginşi, pantaloni de piele şi cizme de alea ciocate, de care murea să-şi tragă fraieru' de Tanana, şi se rupea în figuri pe-acolo; doar pintenii îi mai lipseau!

– Zău? am zis. Şi cine mai vine?

– Vine toată gaşca, vin şi Tina, şi Lena, da' vino şi tu, că-i cu public; după aia poate dă Ducu de băut...

... OOOF, „TINA”, BĂGA-MI-AŞ! Aaa, păi mersi, înseamnă că nu mă duceam la nici un teatru, fiindcă asta era o dementă, neică; una care fusese şi ea atunci, la bairam, da' venise singură, i-a căşunat pe mine şi mi-a făcut nişte faze aiurea de tot.

I-am zis lu’ Gabi că s-ar putea să vin, da' să nu-i spună nimic lu’ Bodi, fiindcă nu sînt sigur, şi m-

am cărat acasă. Am halit, că mi-era o foame de vedeam dublu, am mai stat puţin de vorbă cu ai mei, după aia mi-am pus nişte muzică şi m-am gîndit dacă totuşi să mă duc. De invitat Bodi mă invitase, cu ceilalţi n-aveam treabă, da', nu ştiu, la ziua lui, s-a cam rupt filmu' şi parcă n-aveam chef să mă vadă cu Hari şi să comenteze. Culmea e că atunci nici n-am vrut să mă duc, da' în după-masa aia m-am întîlnit cu Bodi pe scări şi tipu' cică dacă n-am un triplu şi un prelungitor pe-acasă, că are nevoie.

Am căutat prin debara, i-am dus triplu' şi prelu', da' gagiu' făcuse rost de nişte scule Pioneer de-ţi pica freza şi era clar că dă bairam, fiindcă masa era trasă la fereastră şi dedesubt am văzut o groază de sticle de bere, vin roşu, coniac şi apă minerală. Nu l-am întrebat nimic; el m-a rugat să-l ajut să aranjeze sculele şi ne-am apucat să tragem canapeaua, că avea o priză după canapea, după aia am strîns covoru' şi am tras firele frumos, pe lîngă perete, să nu se împiedice lumea, şi Bodi vroia să pună deck-u' şi staţia direct pe jos, da' i-am zis că mai mişto sus, pe dulap, să se vadă vumetrele la bluzane, cînd făceau lampa mică.

În fine, am terminat treaba şi am vrut să mă car, da' tipu' cică să vin şi eu mai tîrziu, că are un vin roşu puterea ursului grizzly, ciocnim un pahar şi mai stăm şi noi de vorbă. Aoleo, zic, da' ce, e ziua ta? M-am gîndit că şi el venise la ziua mea, atunci cînd o apucase pe Hari cîntatu', şi, deh, poate se simţea obligat să mă invite, da' a zîmbit şi cică să nu-ncep cu cadouri şi cu chestii de-astea, că nu-i cazu'. Bine, nene; i-am urat „La mulţi ani!” şi l-am întrebat cine mai vine de la noi din curte. Cică nimeni, dă-o dracu' de curte, da' vin nişte fete mai spălate, nişte băieţi de ispravă, şi eu sînt invitatu' lui; să nu-mi fac probleme. Am zis că O.K., o să vin, da' mă gîndeam să-i duc un cadou, ceva simbolic, să ciocnim un pahar, şi pe la zece să mă car. Aş fi stat eu mai mult, da' eram singur; pe-

atunci treceam printr-o pasă mai proastă cu Hari, şi, oricum, ce să caut eu cu gaşca lui? Nu ştiam pe nimeni şi tipii erau mai mari; n-aveam chef să se uite la mine ca la felu' paişpe.

Bun, pe la opt şi zece am coborît şi m-am cam mirat, că de la Bodi se-auzea disco, la maximum: Ce fac ăştia, nene, zic; s-au tîmpit!? Pe uşă era o foaie de hîrtie, cică „BATEŢI TARE!”, aşa că bat eu potrivit de tare şi îmi deschide taman tipa asta, Tina, cu un platou de sandvişuri în mînă. Era o brunetă mai solidă, tunsă scurt, cu o cămaşă roşie, bărbătească, scoasă pe-afară, peste blugi, cu nişte papuci de-ai lu’ ta-su lui Bodi, în picioare şi m-am gîndit c-o fi vreo prietenă de-a lu’ Gabi, fiindcă părea genu' de fată săritoare care o ajută pe gazdă, la ceaiuri.

Am zis „Bună seara!”, normal, politicos, da' tipa cică: Bodi, vezi că te caută un băiat! Asta a fost prima chestie aiurea, fiindcă eram eu mai tînăr, da', totuşi, se vedea că-s pus la ţol şi am o sticlă de coniac la mine; cum adică „un băiat”!? Am auzit un „Cine-i, băi? Mă şterg!” din baie, că Bodi era la baie, da' imediat i-a picat fisa: Aaa, e Tinuţ; zi-i să intre! Cînd aude cum mă cheamă, gagica începe să se hlizească, cică „Nu se poate!”, şi îmi întinde o mînă, tovărăşeşte: Io sînt Tina! Am dat noroc, da' am zis ceva la persoana a doua plural şi m-a repezit: Te rog să nu mă iei cu dumneavoastră, că nu-s atît de bătrînă! După care cică să nu-i zic „Tina”, că, de fapt, vine de la Antonia, da' să nu-i zic nici „Antonia”, că mă bate; să-i zic „Toni” sau, dacă prefer, „Anton”.

Bine, Antoane; i-am deschis uşa la cameră, că era cu platou' în mînă, a venit şi Gabi de la bucătărie, ne-am pupat, şi iarăşi chestii că io-s „Tinuţ” şi prietena ei e „Tina”, ca să vezi coincidenţa dracu'! După cîteva minute, apare şi Bodi şi era să cad pe jos, fiindcă avea o plasă de-aia de moş pe cap, să-i ţină păru', şi se prostea pe porcăria aia disco cu „I'm in love with a love

machine”, cică: Lasă, băi Tinuţ, că pe-astea se-aude ca lumea! I-auzi cinelu' – Tt-ţ, tt-ţ, tt-ţ! – ... uid ă lăv mă-şin!!!

I-am dat coniacu', „La mulţi ani!”, chestii, da' gagiu' întinde pe şest o mînă spre sandvişuri şi face: Băi, Tinuţ, ţie nu ţi-e foame? Tina i-a dat peste mînă, să nu-i strice aranjamentu', şi l-a repezit: Mai bine du-te şi pune-ţi ceva pe tine, că ţi se vede burta! Tipu' avea un tricou galben cam scurt, din care i se vedea burtica păroasă, şi s-a făcut că se ruşinează, a tras de el în jos, cică „Pardon, a intrat la apă!”, numai că al dracu' tricou', fiind elastic, i se ducea tot mai sus.

Bun, pînă aici nimic deosebit, am mai trăncănit noi pe-acolo, da' la un moment dat Tina m-a întrebat dacă nu vin cu ea la bucătărie s-o ajut la cafea. Nenică, atunci m-am prins eu că gagicii îi cam filează o lampă! Am făcut cafeaua, tipa s-a cărat dincolo, să mai aranjeze masa, a venit la sfîrşit să guste şi – mmm! – a început să mă ridice în slăvi, da' cică: La porumb te pricepi? Am crezut că face mişto, da' mi-a arătat sub masă o sacoşă babană, plină cu ştiuleţi, cică e-heee, nu ştiu io ce-i bun, după care brusc, fără nici o legătură: Şi ia zi, îl iubeşti mult pe Bodi?

Nenică, la faza asta mi s-a pus pata; zic: Pardon...!? Depinde ce-nţelegi prin „iubire”; tu nu-l iubeşti pe Bodi? La care timpita rîde aiurea şi cică: Hai-hai, ciocu' mic!... Eee, futu-z' ceara mătii! I-am comunicat că se spune „Ciocu' mic, joc de picioare!” şi m-am cărat dincolo, în sufragerie: Clar, zic, mai stau să vină şi restu' lumii, după care am tăiat-o, că n-am chef de porcării de-astea! M-am aşezat pe canapea, la locu' meu, în colţ, mi-am pus un strop de coniac, da' Bodi nu ştiu pe unde era şi în curînd pe ecrane m-am trezit iar cu ea pe cap. Zîmbete, nu-ş' ce, mi-a cerut o ţigară şi mi-a fluturat paharu' pe la nas, adică să-i pun coniac. M-am executat, ce dracu' să fac, da' a început cu prostiile – în ce clasă sînt, cu ce se ocupă ai mei –

şi, cînd îi răspundeam, dădea din cap şi se holba la mine parcă nu-ş' ce chestii nemaipomenite afla. Da' aşa, la derută, cum ar veni: O.K., dacă vrei tu, vorbim ca să nu tăcem, da' mie-mi place stilu' smuls, „îl iubeşti mult pe Bodi?”, că io-s fata care spune verde ce gîndeşte!

Stătea întoarsă spre mine, şi, cînd zîmbea, era destul de simpatică, da' cîteodată parcă o lua razna: vorbea cu tine şi vedeai că-şi strîmbă buzele ciudat, parcă se ţinea să nu plîngă. În rest, nu era nasoală: avea nişte blugi jerpeliţi, stătea cu laba piciorului băgată pe sub pulpă, şi talpa era cam jegoasă; probabil umblase în picioarele goale pînă găsise papucii ăia, da' la gleznă avea o brăţară de-aia subţire, de argint, ca lesbienele.

În fine, a terminat cu interogatoriu', s-a uitat puţin pe geam, că nu mai ştia ce să zică, după care a sărit brusc: Tu nu vrei nişte sandvişuri? Am zis „Nu, mulţumesc, poate mai tîrziu”, da' s-a încruntat şi s-a dus lîngă masă. A luat o farfurioară, a pus un şerveţel pe ea şi dă-i: Cu caşcaval vreau? Cîte, unu sau două? Da' cu peşte? Da' cu pate? Am zis „Mersi, suficient!”, da' ţi-ai găsit, a început să pună şi de la ea, din oficiu, că-s bune, şi m-am trezit cu un morman de haleală în faţă. Mulţam, zic, da' nu cred să pot chiar atîta! Cooom, face, de ce să nu poţi!? De-aia, zic, pentru că am ciocu' mic. A rîs, da' a luat un sandviş cu mîna şi mi l-a băgat sub nas, cică: Na, papă, să nu te-mbeţi!

... Auzi, mă nene: să „pap”! În gîndu' meu, am belit-o cu asta, da' am lăsat-o să-mi dea în gură, fiindcă se apleca spre mine, cămaşa era destul de largă la piept, şi ce-am văzut acolo – durere! Din păcate, pe la jumatea sandvişului s-au auzit nişte bubuituri în uşă şi a sărit iar brusc: Asta-i Lena!!! S-a uitat la mine parcă şi eu o ştiam pe „Lena” de hă-hăăă şi trebuia să mă bucur, da' n-am zis nimic, fiindcă n-aveam chef de prezentări.

S-a deschis uşa, a apărut o blondă cu coadă de cal şi cu o fustă lungă, cu floricele, după ea un tip

mic şi bruneţos, şi, la sfîrşit, Bodi şi Gabi. Blonda şi cu Tina s-au repezit să se îmbrăţişeze, au început să se legene, şi bruneţosu' mi-a întins mîna: Mache! Noroc, bătrîne! Am ciocnit un pahar de vin, nu-ş' ce, urări, scheme, după care Bodi şi Mache s-au aşezat pe scaune, gagicile pe jos, pe nişte pernuţe; ziceai că stă fiecare cu femeia la picioare, şi eu am rămas singur pe canapea. N-aveam ce face şi am început să mă uit pe geam, da' la un moment dat Bodi a zis ceva despre o trupă, m-a întrebat cum se cheamă o piesă, i-am zis, şi Tina s-a holbat la mine, plină de admiraţie. M-am făcut că plouă, da' deşteapta s-a uitat la Bodi şi Bodi a zîmbit, a oftat bătrîneşte şi cică „Moldova nu e a mea, nu e a voastră...", la care ceilalţi, bine'nţeles: „Ci a urmaşilor-urmaşilor voştri, param-pam-pam!"

... Bine, nene, în gîndu' meu; dacă-s urmaşu' vostru, mai stau puţin şi o tai, da' s-au auzit alte bubuituri în uşă, Bodi s-a dus să deschidă şi Tina a venit repejor lîngă mine să mă întrebe dacă-l ştiu pe Ducu. Am zis că nu, de unde naiba, şi atunci mi-a spus că tipu' e actor la Teatru' Mic... Nenică! Mai întîi a apărut o brunetă într-un mini de piele, fardată ca la balamuc, pe nişte tocuri de zece centimetri şi decoltată pînă la buric, după care a intrat şi pinguinu' ăla cu ciocaţi, da' era cu un cap mai mic decît ea şi tipa venea alene, ca la Parada Modei, că nu m-am putut abţine: Aha! zic. Şi prietena lui are şi ea ceva tangenţe cu scena? La care tipa se face că i-a rămas coniacu' în gît şi cică: Are, cum să nu, da' mai mult prin culise...

S-a ridicat şi dă-i, alte îmbrăţişări pe-acolo; în gîndu' meu: Rele-s, neică; să nu te pună dracu'! Gagicile îşi întindeau doar obrazu' – moah, moah! – în aer, făceau zîmbre pe la spate şi băgau texte la greu: Vai, tu, ce bine-arăţi, ca-ntotdeauna, ce bluziţă superbă, nu-ş' ce! Bruneta mi-a întins o mînă, chipurile să i-o sărut şi atunci prietena mea Tina iar mi-a făcut o fază de nota zece; cică: El e

Tinuţ, prietenu' lui Bodi! Uite, mă, Aura, ce ochi are!

Nenică, nu zic, poate n-a făcut-o expre, da' vreau să ştiu şi eu: dacă eram cu doi-trei ani mai mare, ar mai fi zis chestia asta? Am simţit că fac explozie şi, cînd s-a aşezat iar lîngă mine, i-am băgat: Mulţumesc, ai fost foarte amabilă, da' partea cu ochii n-am înţeles-o! Aiurea; se uită mirată la mine şi cică: Păi ăsta-i adevăru'; ce vrei, dacă ai ochi frumoşi...!? Domn'e, zic, mersi de compliment, da' crezi că acu' era momentu' s-o spui? Şi aşa, la persoana a III-a...? Se holbează iar, jignită la culme, şi:.. Poftim? Măi-măi, da' ce sensibili sîntem noi! Bine, dragă, scuză-mă! Dacă vrei, plec, nu te mai deranjez! Că poate-ţi închipui acu'...

N-a spus ce să-mi închipui, da' a fost penibil şi atunci, în sfîrşit, mi s-a aprins beculeţu': Stai, mă nene, zic; asta a venit singură? Adică, treaba ei, da', totuşi, era cu vreo trei-patru ani mai mare şi nu mai pricepeam nimic; de-aia mă chemase Bodi? Am căzut pe gînduri, da' tipa mi-a fluturat iar paharu' pe la nas şi a dat-o pe rîs: Hai, zău, nu fi şi tu aşa! Şi, nu-ş' ce, că ea e prietenă cu Gabi; îmi place de Gabi? Da, zic, normal. Nu-i aşa că-i frumoasă? Ba da, este. Şi cică e fainã şi ca om; păcat că... Păcat că ce? N-a mai zis, da', după cîteva secunde, cică: Da' tu n-ai o prietenă?

... Hop ş-aşa! Am zis că nu, fiindcă ăsta era adevăru', Hari nu mi-era „prietenă”, plus că eram curios să văd ce urmează. Eee, zice, n-ai nici o fată la care ţii pe la tine prin clasă? Domn'e, zic, ar fi una, da' tocmai ăsta-i baiu', că sîntem colegi, şi uite-aşa şi-aşa; de-aia nu sîntem prieteni. Eee, face, lasă c-o să fiţi, da', ia zi, cum arată? Are ochii tot aşa verzi, ca tine?... Ooof! îi căşunase pe ochii mei şi am zis: Nu, albaştri şi puţin mai bulbucaţi, aşa, mai telescopici! Hi-hi-hi, nu-ş' ce, vaaai! Cum poti să vorbeşti aşa de prietena ta!? N-auzi, nene, că nu-i „prietena mea”!? De-aia pot; cînd o să fie, n-o

să mai pot. Aha, zice, ai şi tu dreptate, da'... care din tipele de-aici îţi place mai mult?

Hait! Mă uit la ea şi rîde ca tembela, cică: Persoanele de faţă fiind, bine'nţeles, excluse.

Aaa, zic, „bine'nţeles”! Da'... – hmmm! – atunci mi-e greu să mă pronunţ. Asta am băgat-o la derută şi am văzut că-i sticlesc felinarele, da' mi-a tăiat-o scurt: Hai, lasă vrăjeala; pronunţă-te! Deh, bănuiam eu cam la ce riscuri mă expun şi adevăru' e că Gabi era de departe cea mai mişto; Aura prea era tencuită şi avea cracii prea subţiri, da', ca s-o enervez, am zis: Păi... aia mai aşa, mai cu tangenţe. Serios!? face. Da' n-ai zis adineauri că Gabi e frumoasă? Ba da, zic, e de departe mai frumoasă, da' asta e mai sexy. Pe Gabi e mişto s-o priveşti aşa, ca pe-o statuie, da' pe asta, he-he-he, în fine... – la care, dementa cică: Îţi vine s-o fuţi, nu!?

N-a zis prea tare, da' bruneta am impresia că trăgea cu urechea, fiindcă s-a uitat fix la ea şi a avut un zîmbet de-ăla, în sictir, adică ce-şi pierde timpu' cu puştani necordiţi ca mine. Asta s-a făcut că se uită în altă parte, a redus volumu' şi cică: Totuşi, nu ţi se pare că-i puţin cam vulgară...? Ba da, zic, puţin mai mult... Şi ce, face, îţi plac tipele vulgare? Prietena ta e vulgară?... Ooof! Nu vroia să priceapă că n-am nici o „prietenă”, da', în fine, atunci eram eu cam ofticat pe Hari şi am zis: Nu, da' are şi ea momente! Vaaai, face, să-ţi fie ruşine!.. Auzi, pot să te-ntreb ceva? Cîţi ani ai tu? Îi spun cîţi ani am, pe cinstite, şi cică: Aha, bun, mulţi înainte! Şi... ai făcut-o vreodată?

... ZBOOOING! Adică nici un „zboing”; mă aşteptam şi era clar ce vrea să spună – că una e cînd o faci cu tipe de-astea şi alta cînd e pe bune, la sentiment – da' tipa a avut o voce puţin răguşită, nu ştiu cum, şi m-am blocat. Şi-a pus mîna pe mîna mea, adică mă întrebase prieteneşte, şi m-am gîndit dacă să-i spun adevăru', da' atunci am auzit-o pe proasta ailaltă: Ia mai lasă-l, fată, în pace! Ce

te bagi atîta-n sufletu' lui? Vezi, poate te spun lu' Dino!

... Maaamă, nene! A tresărit, s-a uitat nasol de tot, şi: CE MĂ-TA-N CUR VREI, FA!? CE-I FAC!? IA VEZI, POATE MĂ-NFIG ÎN TINE-ACU'! CE-AI; ÎŢI LIPSEŞTE... CEVA?... Nenică! Atunci mi-am dat seama că-i matoală, fiindcă ea chipurile a vrut să le imite pe ţigăncile alea care fac scandal în tramvai, da' mi-a venit să intru în pămînt de ruşine şi „Ce-i fac!?" ăla îţi dai seama cum mi-a sunat. Cîteva secunde s-au uitat una la cealaltă şi am crezut că o să se ia de păr pe bune, da' pînă la urmă Aura cică: Aoleooo, frumos vorbeşti, dragă! Din partea mea... Şi asta s-a mai calmat şi ea: Da, fă, aşa vorbesc io! Ce să fac; nu-i toată lumea fină, ca tine.

Ăilalţi au dat-o pe rîs, aşa că am lăsat să mai treacă cîteva minute, să nu bată la ochi, da' după aia m-am dus la Bodi: Domn'e, la mulţi ani, petrecere plăcută în continuare, da' hai că mă duc şi io! Aiurea; s-a încruntat puţin la mine şi, către ceilalţi, cică: Băi, da' noi nu dansăm puţin aicea...? Hai, pe bune, că Tinuţ s-a plictisit şi vrea să plece.

Bine'nţeles, Tina a sărit pe mine: Unde pleci? De ce pleci? Din cauza mea vrei să pleci? Nu, domn'e, am zis, stai liniştită, da' io am trecut numai aşa; oricum n-aveam de gînd să stau prea mult. Asta-i bună, face; de ce să nu stai!? Păi, zic, de-aia, fiindcă nu cunosc pe nimeni, voi sînteţi mai mari, poate aveţi şi voi de vorbit... Degeaba; îmi întinde mîna să dăm noroc şi cică: Io sînt Anton, poftim; acu' mă cunoşti!? Sau, ce, te deranjează că stăm de vorbă? Nu, domn'e, zic, da', orişicît, n-aş vrea să te simţi obligată să stai numai cu mine. A rîs, a zis că nu-i ea genu' să facă ceva din obligaţie, m-a tras de mîna şi cică: Hai să dansăm; vrei!? Ce dracu' să fac; nu puteam s-o refuz. Bodi a băgat nişte Hot Chocolate şi ne-am zbînţuit puţin, de formă, da' după două-trei piese iar şi-a dat în petic. Rămăsesem numai noi doi pe parchet şi blonda

aia, Lena; am vrut să fac o pauză şi am zis „O.K., pauză de ţigară!”, da' tîmpita m-a înşfăcat de păr şi cică: Se poate!? Laşi tu două domnişoare să danseze singure? Hai, Mache, şi tu, ce faci acolo!? Mache a zis ceva, da' era cu gura plină şi, pînă a înghiţit, dementa m-a ţinut aşa, parcă eram un iepuroi proaspăt vînat. Nenică, am zis: gata! Mai fumez o ţigară, îmi termin coniacu', şi bai-bai, că altfel nu mai răspund de actele mele.

M-am suit cu fundu' pe pervaz, mi-am aprins ţigara şi m-a lăsat în pace, da' cică: Hai, domn'e, ce-o tot frecăm aicea cu disco!? Bodi, bagă şi tu nişte Doors! Bodi a cam strîmbat din nas, da' m-am milogit şi eu de el, pînă la urmă a pus „L.A. Woman”, şi – tăticu'! Vreau să spun că tipa dansa nemaipomenit; am rămas mască. Toţi se mişcau binişor, da' fata n-avea taine: şi-a înnodat cămaşa peste buric, a închis ochii, a dat capu' pe spate şi dansa sobru, fără să dea din cur şi fiţe, da' le trăia, nene! Nu, serios, mă enervase nasol, da' adevăru' e că la dans te prinzi dacă o tipă este sau nu este şi, cînd am văzut-o cum se mişcă, am zis: Da, domn'e, jos pălăria! Am rămas acolo, pe pervaz, şi a fost nemaipomenit: dansa chiar în faţa mea, cu ochii închişi, parcă era în transă şi i se rupea de toată lumea, da' pe undeva cred că dansa special pentru mine; era puţin şi o aluzie la ce vorbisem noi mai devreme, că m-a făcut praf, pe bune.

Din păcate, cînd s-a terminat Doors-u', gagica a venit la mine şi cică: Hai să fierbem porumbu'; vii...? Ce „porumb”, nene, că nu-mi venea să mă mai mişc de-acolo; am zis: O.K, da', pliz, mai dansează şi tu măcar o piesă! Că nu, că mai dansăm noi, mai încolo, da' acu' hai să fierbem porumbielu'! – şi cică ştiuletele cel mai frumos mi-l păstrează mie... Ooof! în gîndu' meu, normal ar fi invers, da' am zis: Bine, ia-o tu înainte, că vin şi io mai tîrziu!

S-a cărat, mi-am mai aprins o ţigară, da' m-am trezit că ăştia sting lumina şi lasă doar o veioză

mică, verde, într-un colţ. A început „I am sailing”, l-am văzut pe Bodi că vine spre mine şi am zis: Asta e, îi spun că tre' să plec, după aia mă duc puţin pe la bucătărie, să-mi iau la revedere, şi roiu'! Pe undeva, mi-ar fi plăcut s-o iau pe tipă la nişte bluzane, da' n-aveam chef să comenteze proasta de Aura, şi, nu ştiu, dansu' ăla la fereastră fusese atît de mişto că parcă nici nu mai era nevoie...

Bun, a venit Bodi, am dat să-i zic treaba, da' tipu' face „Pssst!” şi văd că-mi întinde un pahar, pe şestache. Ce-i asta, neică? Gustă şi tu, face tipu', da', vezi, nu mai zici la nimeni! Am gustat şi era whisky, tăticu'!... Mmm, the finest, cred că Johnnie Walker; probabil actorachis ăla venise cu sticla şi şmecherii o beau pe ascuns, să nu se prindă gagicile. O.K., zic, mulţumesc, da'-l beau şi după aia mă cam duc şi io... Cică: Zău? Da' de ce, ai probleme cu maică-ta? Eh, sanchi, zic, „maică-mea”, da' n-o să stau pînă dimineaţă! Păi de ce, face, nu te simţi bine? Domn'e, mă simt nemaipomenit, îţi mulţumesc din suflet, da', orişicît... Aiurea; a început că fii serios, uite-aicea whisky, dansăm; mai încolo poate cînt puţin la chitară; se poate!? Da', apropo, face, unde-i Tina? La bucătărie, zic, da' auzi, Bodi...? Ce-i cu tipa asta? În ce sens, face; nu-ţi place...? Ba da, zic, e simpatică, da' ce hram poartă? Aaa, zice, e la Arte Plastice; sculptoriţă. Parcă aşa se zice la feminin, „sculptoriţă”; nu...?

Am zis că da, adică nu ştiu, şi am mai vrut să-l întreb ce-i cu „Dino” ăla, da' l-a chemat Gabi şi tipu' s-a cărat. Mi-am amintit de modelajele mele de la Şcoala de Arte de pe Berzei, cum mă chinuiam cu ele şi mi se prăbuşeau pe la jumate, şi zic: Cum naiba, nene, o gagică-sculptor!? Adică ştiam că există, da' m-am gîndit cum i-a sărit muştaru' cînd zisesem eu de Gabi că-i „ca o statuie” şi, nu mai ştiu ce era în mintea mea, probabil mă pilisem puţin, da' mă simţeam

nemaipomenit. Afară era lună plină, vedeam copacu' din faţa ferestrei şi parcă auzeam stereo – cu o ureche muzica din cameră şi cu cealaltă liniştea de-afară. Îmi plăcea cum se amestecă mirosurile de la bairam cu mirosu' de noapte şi de frunziş de-afară şi whisky-u' era bestial, îl simţeam cum urcă prin ceru' gurii pînă în spatele ochilor...

Am rămas acolo, pe pervaz, şi m-a lovit un fel de fericire ciudată, parcă mă dedublam: tipii dansau în cameră, la doi metri de mine, da' mie mi se părea că-s undeva hă-hăăă, la mii de kilometri, şi m-am gîndit cîte ceaiuri erau la ora aia în România şi cîţi tipi dansau cu cîte tipe. Mi-au ieşit cam un milion de ceaiuri şi vreo şase milioane de tipi şi de tipe, şi după aia ţin minte că am auzit nişte broaşte, de departe. Mi-a venit să rîd: bazinu' nostru din centru' curţii avea pe margine patru broscoi de piatră, pe care îi călăream cînd eram pici, şi orăcăitu' venea chiar de-acolo, da' era absurd: nu mai dăduseră drumu' la apă de nu ştiu cînd, să facă economie, şi pe fund era plin de praf, de hîrtii şi de frunze putrezite. În fine, tîmpenii de-astea, da' mă simţeam bestial, neică, nu ştiu de ce. Mai tîrziu în curte a intrat o maşină şi m-am uitat pe tavan, să văd dacă şi la Bodi se vedeau dungile de lumină la care mă uitam eu noaptea, pînă să adorm, numai că atunci s-a aprins lumina, au apărut Gabi şi Tina, cică „Ia porumbielu', neamule!”, şi mi s-a părut cea mai mare porcărie...

Am palmat paharu' cu whisky, Tina mi-a adus un ştiulete baban cu sare, pe-o farfurioară, şi am simţit după miros că trecuse pe la baie, să se aranjeze. Am zis „Mmm, săru'mîna!”, mi-a făcut puţină morală că am lăsat-o singură, da' am zis că din motive obiective, fiindcă m-a ţinut Bodi de vorbă. S-a dus să-i servească pe ceilalţi, da', din păcate, porumbu' nu prea era fiert, boabele scîrţîiau între dinţi parcă erau de cauciuc şi m-am uitat că toată lumea avea probleme, ca-n „Mihnea

Vodă cel Rău”: tipii muşcau o dată, după care se făceau că-şi uită ştiuleţii pe farfurioare.

Cînd s-a stins iar lumina, am invitat-o la dans, da' fără nici o chestie; mă gîndeam că ar fi fost mai mişto să mergem cu porumbu' şi cu restu' meu de whisky pe terasă, să facem un picnic acolo şi să ne uităm la oraş. Dansam destul de aproape, da' tipa tăcea, în pauze se ducea să trăncănească cu gagicile, eu mă întorceam la locu' meu, la fereastră, să mai iau cîte-o gură de whisky, şi nu mi-am dat seama în ce hal e decît prea tîrziu. La un moment dat a început o piesă cu nişte acorduri de chitară rece şi am crezut că-i „Hotel California”, da' gagicile „Aaah, oooh, nu se poaaate!” şi era „Angie”, tăticu'!

Prima oară cînd ne chemase Bodi pe la el, eram cu Mimi, cu Luci şi cu Tanana şi, cînd am văzut pe perete posteru' ăla baban cu Rolling Stones, am zis: Ce-i cu ăştia, nene; n-au murit!? Bodi a mustăcit şi nu-ş' ce, din vorbă-n vorbă ne întreabă dacă ştim „Angie”. O ştiam, cum naiba, da' eu şi cu Mimi am zis că-s altele mai mişto – „Wild Horses”, „Sister Morphine” – şi că asta, deh, merge, da-i cam siropel. Siropel-siropel, face Bodi, da', cînd eram noi de vîrsta voastră, le puneam „Angie” la telefon gagicilor şi la ceaiuri era nenorocire. Aoleo, zicem noi, da' de ce; cum adică...? E-he, mă băieţi, face tipu', degeaba umblaţi voi cu discuri şi cu muzici dacă nu ştiţi „cum adică”! Şi cică la un bairam era una de-asta mai frigidă, care făcea figuri, da' pe „Angie” a început să plîngă, l-a luat de mînă, şi: Hai, dragă, la tine, că nu mai pot! Eu şi cu Mimi am început să rîdem, da' tîmpitu' de Luci a făcut ochii mari – Oaaa! Ce mişto! – şi, repede, să şi-o tragă şi el; ce să mai stea atîta la vrăjeală. Eram pe jos, neică, da' Bodi, serios: Pe bune, dacă bagi „Angie”, poţi să fii cel mai tîmpit, cel mai bou, cel mai sifilitic, şi gagicile – cele mai tari femei din lume, că n-ai treabă!

Deci, mi-am amintit faza şi dansăm noi pe-acolo, da' la un moment dat cineva a stins lumina de tot şi am auzit nişte foşnete, nişte respiraţii; zic: Clar, a început mozolu'! Dansăm mai departe şi mă gîndeam dacă e cazu' să încerc şi eu vreo figură, da' iarăşi – suspine, icnete, şoapte – şi, la refren, cînd zice Mick Jagger „Let me whisper in your ear" – ZBOOOING! Gagicile au început să bocească, neică! Da' toate deodată şi nu aşa, să se smiorcăie puţin că amintiri, lugu-lugu şi chestii; – hohote în toată regula! M-am căcat pe mine, da' Tina mi se zbuciuma în braţe, la un moment dat s-a lăsat cu toată greutatea, am simţit că vine peste mine, m-am dezechilibrat, am dat peste cineva şi ne-am trezit toţi pe jos, claie peste grămadă...

Bafta mea că am aterizat pe moale, pe canapea, da' era beznă, tipa a nimerit peste mine şi nu se mai ridica. Plîngea în hohote, gemea, făcea ca toţi dracii şi eu încercam să-mi fac loc, da' mă strîngea ca disperata şi din greşeală i-am tras un cap în bărbie; am auzit cum îi clănţăne dinţii... Nenică! Aşa pare caraghios; cînd i-am povestit după aia lu' Mimi, ăsta rîdea de făcea pe el, da' a fost groaznic; oribil a fost! Senzaţia de cădere, una la mînă, da' nenorocita era destul de malacă şi secundele alea cît a stat pe mine simţeam că mă înec, nu ştiu cum naiba...

Pînă la urmă s-a aprins lumina şi Bodi cu încă un tip au luat-o, da' urla şi nu se mai potolea; de-abia au reuşit s-o ducă dincolo. M-am ridicat şi eu, m-am dus la geam să respir, da' din spaima aia, nu ştiu cum naiba, am dat direct în beţie. Băusem vreo patru-cinci coniace, plus whisky-u' de la sfîrşit, da' pînă atunci nu avusesem nici pe dracu'; brusc a început să se-nvîrtă totu' cu mine şi, de frică să nu borăsc, am vrut să mă car acasă. În vestibul am dat nas în nas cu Bodi şi tipu' cică să nu-mi fac probleme că biata Tina era supărată, o luase pe ulei încă de dimineaţă, da' am bolmojit

ceva şi am trecut rapid pe lîngă el, că nu mai puteam...

Nu mai zic ce-a fost pe scări, fiindcă la trei s-a stins lumina şi, cînd am căutat întrerupătoru', mi-am scrîntit un deget, da' nu eram nebun să mă duc în halu' ăla acasă. M-am aşezat în fund, pe treptele dinspre terasă, da' nu-mi trecea de nici o culoare şi atunci, de draci, am tras două căpăţîni în zid cu toată forţa. M-a durut nasol de tot, da' m-am calmat şi pînă la urmă am adormit, cu genunchii la gură. Bafta mea că de amorţeală m-am trezit pe la cinci dimineaţa şi nu m-a văzut vreun vecin, da' era o lumină roz, scîrboasă, şi a doua zi am fost mahmur ca dracu', fiindcă înainte să mă bag în pat am făcut greşeala să beau o tonă de apă la bucătărie. Am zis că nu mai ascult „Angie” în viaţa mea; mi se zbîrlea păru' pe mine numai cînd îmi aminteam, da' o aveam pe prima mea casetă, trasă de Bodi, seara mi-am pus-o de cîteva ori la rînd şi să mor dacă înţeleg ce are piesa asta atît de special, să te apuce boceala aşa, la comandă.

20. LA FEREASTRĂ

... Ce, nene? Nu se poate: nouă fără douăzeci! Şi mă culcasem pe la nouă, deci – incredibil! – dormisem aproape douăşpe ore. Da, da' afară era frumos, soarele strălucea pe ceru' senin şi, he-he-he, cu cine eram eu pe bune?... Ooof! Mi s-a făcut un dor de Hari de nu se vedea om cu om, da' mai întîi trebuia să-l sun pe Bodi, neică, să rezolv odată cu benzile, fiindcă uite Maiaku', în colţ, pe măsuţă, da' de sîmbătă, de la porcăria cu „Dark Side-u'", nu mă mai atinsesem de el, şi azi era marţi; dacă nici azi nu făceam rost de muzică, pe cuvîntu' meu că mă sinucideam! Am tras cearşafu' la o paişpe, am sărit în picioare şi am zis: Gata, pe cai! Mă duc frumos la baie, mă spăl pe faţă şi pe dinţi, mă apuc să fac o listă, să ştiu ce benzi îi cer, şi după aia îi bag un telefon: Domn'e, pot să trec puţin pe la tine? Şi, dacă zicea că n-are timp: O.K., trec altădată, da', nu-ş' ce, am auzit că-ţi vinzi benzile... Ooof, ce nasol, tot nu-mi venea să cred, da', lasă, mai bine să le cumpăr eu decît să le ia alţii, fiindcă, după aia, dacă avea chef, putea să le asculte la mine... Aşa, deci: Nu-ş' ce, îţi vinzi benzile? Şi el: Asta-i situaţia, băi Tinuţ, viaţa-i grea, chestii-trestii, am şi io nevoie de bani! La care, eu: Aha, bine, înţeleg, ai perfectă dreptate, da' atunci fii atent! Vreau şi eu asta, asta, asta, şi-asta! Las' că trec io altă dată, cînd ai timp, da' astea mi le pui deoparte; să nu te prind că le dai la alţii!

Gata, m-am spălat, mi-am luat cacaoa cu lapte în cameră, mi-am aprins o ţigară şi am scris rapid ce vroiam, Zep-u' şase în primu' rînd, da', cînd mă uit la ceas, abia nouă şi un minut! Era cam devreme să-l sun; dacă nu se sculase? Gagiu' le dormea la greu dimineaţa, fiindcă noaptea stătea pînă tîrziu, şi ieri poate-i mai făcuse şi Gabi

scandal – „Pe unde umbli, nenorocitule!? Pe mine cui mă laşi!?” – aşa că n-aveam chef să-l scol cu telefonu', da' dacă se sculase...? Dacă avea treabă în oraş, poate îşi pusese ceasu' să sune, şi, dacă nu-l sunam, poate se căra şi mă lăsa cu ochii-n soare... Ooof, ce porcărie! Ce naiba să fac, să-l sun aşa, doar să văd dacă s-a sculat, şi să închid telefonu'...?

... Hmm, ia stai, neică! În fond de ce trebuia neapărat să-l sun? Mai bine coboram în curte şi-l fluieram de jos, că-n felu' ăsta mă prindeam dacă doarme sau nu. Adică nu mă apucam să-l fluier şi să zbier „Bodi! Bodi!”; aveam eu o bancă de unde se vedea fereastra lui, ciuleam puţin urechea şi, dacă se auzea muzică, era O.K., puteam să-l fluier. Că tipu' in ză morning aşa proceda: se scula, îşi făcea o cafea babană şi asculta muzică, ce vroia muşchiu' lui.

... CHIAR, NENE! – şi-n felu' ăsta puteam să aduc mai uşor vorba de benzi. Că, dacă-l luam repede, la telefon, să-i dictez lista mea, poate începea să facă fiţe: Fii, domn'e, serios; cum să cumperi tu benzi de la mine!? Da' aşa, măcar aveam un pretext; îl fluieram şi: 'Neaţa, Bodi, nu-ş' ce, da' ce-asculţi tu pe-acolo, mă băiatule? Aaa, păi, he-he-he, ascult nu-ş' ce chestie nemaipomenită de la Penibilu'! Zău, neică, de la Penibilu' însuşi? Nu mai spune; da' apropo, Bodi, aşa şi-aşa, am auzit că-ţi vinzi benzile... Şi scoteam teancu' de sute; îl fluturam puţin: Ia cacă tu repede Zep-u' şase şi ce-am mai scris io aicea!

Adică vorba vine; nu scoteam nici un teanc, să mă vadă tot blocu', şi nu ziceam de „vîndut”, cu voce tare, fiindcă deasupra, la trei, era Cipri, şi ăla, cînd îl fluieram pe Bodi, mereu trăgea cu urechea, şi poate mă pîra lu’ securistu' de ta-su: Tăticule, Tinuţ şi cu Bodi fac bişniţă cu benzi la noi sub geam; ia dă-i tu pe mîna Miliţiei! Aşa că eram şmecher; îl fluieram, îi făceam cu ochiu' şi-i ziceam: Am auzit că vrei să-ţi *dai* benzile, nu „să

le vinzi”... Adică nu, nu merge, poate credea că vreau să mi le dea pe gratis şi... AOLEO, NOUĂ ŞI-UN SFERT, NENICĂ!!! Gata, nu mă interesează, m-am echipat rapid, mi-am luat lista, cheile, ţigările şi am ieşit pe uşă, că nu ştiu ce-i ziceam, da' în fond nu trebuia să-i zic nimic; îl fluieram şi: Domn'e, pot să trec puţin pe la tine? Că vreau să vorbesc neapărat ceva şi nu pot aşa, de la geam.

Am băgat mare şi la doi m-am oprit puţin să trag cu urechea, da' era linişte şi pace, nu se-auzea nimic, deci... aoleo, sper că nu se cărase! Am băgat o sută pe oră, am ieşit afară şi la scară erau tanti Oancea cu madam Abăluţă şi cu mama lu’ Corneluş, aşa că am zis „Săru'mîna!” şi am luat-o la fugă, fiindcă tanti Oancea era bolnavă, toată ziua venea pe capu' nostru să-i ia maică-mea tensiunea şi, de cîte ori mă prindea, mă lua la întrebări ce mai face doamna doctor. Cam penibil să fug ca disperatu', la ora asta, da'... uuiif, slavă Domnului! La Bodi geamu' era deschis, deci nu se cărase, şi era linişte, nu se vedea ieşind nici fum de ţigară, înseamnă că tipu' dormea. M-am dus şi m-am aşezat pe banca de la bazin, fiindcă de-aici se vedea cel mai bine fereastra; era un gol printre frunzele copacului şi se vedea puţin şi înăuntru – tavanu', lampa şi colţu' de la bibioteca unde îşi ţinea benzile.

... Nouă şi jumate, neică! Cam aiurea să trag aşa cu ochiu', da' scopu' scuză mijloacele şi sper că nu dormea pînă la prînz. Chestia e că azi-noapte visasem o aiureală, şi mi-era să n-am ghinion. În loc să visez şi eu ceva frumos cu Hari, că doar acum eram împreună, visasem corida lu’ Luci, din vestibul. Era o porcărie de carpetă libaneză cu un taur şi cu un toreador care făcea o fentă, da' într-a opta, cînd m-am dus prima oară pe la el, mi-a plăcut şi tot ieşeam din cameră să mă chiombesc la ea. Fraieru' a crezut că fac mişto şi s-a scuzat că-i a lu’ bătrînu', adică a lu’ nea George, care, deh, om

simplu, ce vrei, da' mie îmi plăcea pe bune, mai ales tauru'. Era negru-negru, cu reflexe albăstrii, avea ochiu' roşu de nervi, scurma cu copita în nisip şi de sub copită îi ieşeau norişori de-ăia haioşi, ca-n Pif. Toreadoru' era prea bibilit, cu roz, negru şi auriu, şi în rest, nisipu' din arenă era prea galben, şi ceru' prea albastru; ziceai că-i în nocturnă. Şi spectatorii n-aveau feţe; erau făcuţi ca nişte boabe de fasole, chiar şi ăia din primu' rînd, care ar fi trebuit să se vadă...

După ce m-am cărat acasă, chestia a început să mă obsedeze şi într-o după-masă m-am apucat s-o desenez. Mi-a ieşit destul de mişto, da' totuşi nu semăna şi nu pricepeam de ce; doar mă chinuisem să fac totu' la fel, nu pusesem de la mine decît nişte puncte mici, negre, pe feţele ălora, să pară că au gură, gene, sprîncene şi tot tacîmu'. După aia, de cîte ori ne-am mai dus pe la Luci, m-am uitat atent la carpetă, să mi-o întipăresc în minte, da' tot degeaba, fiindcă acasă nu-mi ieşea de nici o culoare, şi chestia e că azi-noapte, în vis, mă prinsesem care-i diferenţa. Mă apucam să fac alt desen, cică să i-l duc lu' Luci, da' atunci m-am trezit, fiindcă asta era culmea, nene: cum să-i DUC tot EU ceva, cînd EL îmi FURASE „Dark Side-u"'!?

... Plus că era absurd: „licenţă" înseamnă „copie", nu? Luci îmi furase „Dark Side-u"' meu original, îmi lăsase în loc porcăria lui de licenţă, şi eu vroiam să-i duc desenu' meu, da' desenu' nu era o copie după carpetă? Să mor dacă mai înţeleg ceva; adică, ce, vroiam să-i duc înapoi licenţa şi să-mi recuperez originalu'? Păi tocmai, că nu vroiam: nu zisesem eu încă de sîmbătă dă-l dracu' de disc, să şi-l păstreze, că nu mai vreau să am de-a face cu Luci!? Şi carpeta era a lu' nea George, nu a lu' Luci; mă duceam să-i iau omului lucru' din casă...!? Şi de ce taman porcăria aia de coridă; adică eu eram tauru', fiindcă mă pregăteam de atac, şi el era toreadoru'...? Păi n-am nici un chef,

nene; de ce să-mi înfigă Luci ţepuşe în greabăn şi tot eu să mor în genunchi, ca la „Teleenciclopedia”!?

... Aha! La Bodi era tot linişte şi pace, da' uite că începuseră să iasă picii la joacă şi, dacă făceau scandal, poate îl trezeau, că se făcuse zece fără douăzeci. L-am văzut pe Dani, de la el, de la D, după aia l-am auzit pe Gore, tocmai din capătu' celălalt, şi peste un minut sau două a apărut şi blegu' de Cipri de la noi de la scară, cu Emil şi, bine'nţeles, cu beşa.

... Te uiţi, ă!? Te uiţi, da' te faci că nu mă vezi, futu-z' parastasu' mă-tii de... GNARH! Ce să fac, nene, să mă duc la el să-l iau de guler, pentru kentanele alea...? Aşa ar fi meritat; altfel poate zicea că-s slab, da' mi-era lene să mă scol de pe bancă şi lasă, acu' n-aveam timp de prostii, da', cînd mai făceam rost de kentane, să mor de nu le puneam tot la ascunzătoare, numai că puneam şi o capcană de-aia supărată, să facă „CLANŢ!” pe degetele lui...

Picii s-au cărat la nisip, să facă echipele la fotbal, şi mi-am aprins o ţigară pe şest, da' la Bodi tot nici o mişcare şi după cîteva secunde am auzit un „AAA! URAAA! URAAA!”. Am crezut că băgase careva gol, da' veneau toţi la galop – tîgîdîm-tîgîdîm! – direct pe iarbă, printre copaci. Am auzit o fluierătură puternică dinspre Panduri, şi, cînd mă uit: Nacu! Gagiu' venea de la sifoane şi păcat că nu puteam să-mi părăsesc postu' de observaţie, că... Doamne, de cînd nu-l mai văzusem pe Nacu!

... Ce făceau ăştia, nene? Au tăbărît toţi pe el, să-l cocoşeze, după care s-au luat de umeri, parcă vroiau să încingă o horă, şi... aaa, clar! Ăsta era salutu' nostru din moşi-strămoşi; salutu' neo-zeelandezilor de la „All Blacks”. Îmi venea să rîd, pe bune, fiindcă pe vremuri, cînd ne învăţase Nacu salutu' ăsta, eram mici, îi veneam pînă la piept, da' acu' ăştia erau ditamai hăndrălăii de-a şaptea şi de-

a opta; grăsanu' de Dani era de două ori cît el, şi bietu' Nacu rămăsese tot un pişpirică ochelarist.

– ĂĂĂ! LA PAC-PAC!

... Pardon? Ăsta era prostu' de Cipri: el era a opta, cred că avea şi buletin, da' vroia „la pac-pac”! Pe bune, cum ne-ar fi stat, ditamai oamenii, să mergem iar prin spate, la cazematele alea, şi să începem: Pac-pac! Nehehehehehe! Eşti mort, nu mă-nteresează; eşti mort! Deh, cred că strigase de fază, că jocu' ăsta era aiurea dacă nu făcea Nacu pe arbitru': nimeni nu vroia să stea pe bară şi ne certam ca chiorii dacă eram sau nu morţi. Trăgeai în nu ştiu care de la un metru, zbierai „Eşti mort!” – aiurea! – se dădea zglobiu, cică: Sîc-sîc, nu m-ai nimerit!

– URAAA! LA LEAGĂNE, LA SĂRITURI!

... Alta acu'! Înseamnă că expre luau la rînd toate jocurile, fiindcă tot Nacu ne învăţase şi cum să faci să sari din leagăn din una, din două, din trei şi aşa mai departe, pînă la opt, că din mai multe te dădeai peste cap. Făceam concurs şi Gore era cel mai tare, că era aşchilabic: îşi lua avînt din picioare şi sărea, neică, pînă aproape de gard; ziceai că n-are oase în el. Da' era prost şi-l descalificam: cînd ajungea la opt, sărea şi nu mai ateriza. Sărea pe dos, întindea mîinile şi se prindea de crengile copacului; vedeai că vine leagănu' gol înapoi. De-aia îl poreclisem „Gorilă”, chit că bietu' de el avea cinşpe kile cu tot cu haine şi gorila, de felu' ei, nu prea se caţără prin copaci.

– TAN-TA-NAAA! LA CASTANE!

... Ăsta era blegu' de Mumu; se trezise şi el! De unde naiba castane în iulie, băi faţă!? Jocu' ăsta eu îl inventasem; zisesem: Nene, mergem jos, pe strada cu castani, dăm cu cataroaie, şi cine găseşte cea mai mişto castană cîştigă. Adevăru' e că mă înnebuneam după castane, da' şi aici ieşea cu scandal, pentru că începeam să ne certăm ce înseamnă castane mişto: unele erau mari, altele erau perfect rotunde, unele erau lucioase, altele

gemene... Pînă la urmă, tot Nacu trebuia să spună cine-i cîştigătoru' şi de-aia strîngeam sute de castane şi ni le băgăm peste tot, prin buzunare, pe sub tricou, să avem de unde alege. Pe drum, ăştia se mai plictiseau şi aruncau cu ele în maşini, da' eu ajungeam totdeauna cu cele mai multe şi cîştigam.

... Oaaa, nene! O dată m-am ofticat nasol, pentru că nu l-am găsit pe Nacu şi m-am cărat acasă cu vreo două sute băgate în buzunare şi pe sub tricou; aveam un burtoi de ziceai că-s în luna a noua. Abia urcam scările cu ele, da' pe la doi mă întîlnesc cu bou' de Danei şi cică: Maa! Ce-ai acolo? Castane, zic eu fericit. Zău? face. Şi de ce le cari acasă; le mănînci? Nu, zic, le ţin aşa, de frumuseţe... Aaa, zice, de frumuseţe! Şi s-a făcut că pleacă, da' m-a tras prin surprindere de tricou de mi s-au rostogolit toate pe scări... Nene, nu ştiu, mi s-a părut cea mai mare porcărie din lume; cred că nici dacă mi-ar fi tras o mie de şuturi în gură cu nişte bocanci de-ăia cu ţinte nu m-aş fi ofticat mai nasol! Le-am adunat calm pe toate, da' nu le-am mai dus acasă: am urcat pe terasă, le-am aruncat una cîte una în curte şi mă rugam să-i spargă ţeasta lu' bestia de Danei.

– LA TEREEE', LA LILIEEECI!

... Cum, domn'e, „la lilieci" ziua-n amiaza mare!? Liliecii erau la terenu' mare, da' veneau abia seara, pe la nouă, după ce se întuneca, şi se duceau în pod, la moşu'. Habar n-am de ce ziceau ăştia „la moşu'"; era o casă mai dărăpănată, cu un nuc în curte, şi probabil pe vremea lu' Nacu existase un moş mai al dracu' care zbiera la ei cînd săreau gardu' să fure nuci. Şi poanta cu liliecii tot Nacu ne-o zisese: cînd îi vedeam că vin, aruncam cu pietricele în sus şi fraierii credeau că-s insecte, plonjau după ele. Noi ne speriam să nu ni se prindă în păr şi ne aruncam pe jos, prin praf, da' Nacu rîdea de făcea pe el, cică: Ce să caute-n capu' tău, mătreaţă?

– LA TEREEE', LA FOTBAAAL!

... Păi aşa, domn'e; ce „lilieci” şi „castane” şi aiureli!? Ce mişto! Cu Nacu jucasem prima oară la terenu' din spate, că ăia mari nu ne lăsau, cică „le stricam zgura”, şi dobitocu' de Batalu pusese lacăt la intrare, da' aveam noi o gaură în gardu' ăla de sîrmă pe unde intram fără probleme şi trăgeam nişte meciuri...! Adică, sanchi, eram nişte papagali, da' după aia mergeam în spate, la cazemate, la „sfatu' bătrînilor”, şi Nacu ne povestea cum erau meciurile ăstora mari pe vremea Mondialului din '70, cînd era el ca noi. Cică erau ca lumea, tată: jucau blocurile între ele, A-u' cu B-u' şi C-u' cu D-u', după care, duminică, era finala şi venea toată lumea din curte să facă galerie; veneau şi părinţii... Cică era totu' organizat la marele fix; jucau ăştia mai mari – Ginu, Neluţu, Ghiuri, Lăbuş – care erau acum oameni în toată firea, şi la sfîrşit primeau o cupă roşie, de cristal, şi după aia, seara, mai ales de 1 Mai şi de 23 August, se făceau serbări babane, în curte, cu muzici, cu panglici şi lozinci prin copaci. Pe noi, picii, ne puneau să desenăm cu cretă colorată, la bazin, după care haleam prăjituri, ne umflam de sucuri şi ne chiombeam la ăştia mari pînă pe la zece, că băgau muzică tare, mai şi dansau...

Păcat, pe bune; terenu' mare ajunsese acu' un maidan paraginit; nu se mai ocupa nimeni să-l cureţe, să tragă marcajele, şi puseseră zgură de-aia nasoală, care ne intra nouă prin tenişi, să facă economie. Pe mine mă obsedau băncile de pe margine: cînd eram mic, îmi plăceau la nebunie, fiindcă în loc de picioare aveau nişte roţi babane de fier, cu marginile de cauciuc, da' acu' roţile alea intraseră în pămînt vreo zece centimetri şi în jur bălăriile crescuseră de-un metru, parcă toate se duceau dracu' şi lumea îmbătrînea rapid. Serios, uneori aş fi vrut să fiu iar pici de-a treia sau a patra, fiindcă pe-atunci era mult mai mişto: nu trebuia să te gîndeşti, să ţii minte tot felu' de tîmpenii; în fiecare dimineaţă parcă o luai de la

capăt şi de-abia aşteptam să mă întîlnesc cu blegu' de Cipri şi cu fraierii ăilalţi. Sîmbăta mai ales era nemaipomenit: stăteam afară pînă pe la nouă, cînd se întuneca de tot, şi veneam acasă jegos, terminat; mă punea maică-mea să fac baie, da' după aia de-abia aşteptam să înceapă „Sfîntu'" sau „Mannix"...

... Ha-ha-ha, nu se poate! Nacu n-avea chef de fotbal, cred că le-a zis că-i obosit, da' tîmpiţii au început să zbiere şi să sară pe el, gagiu' a vrut să se dea un pas înapoi, să-l ferească pe Mumu, şi a căzut pe bancă, fix în braţe la tanti Oancea; ziceai că-i şi el un plod. Gore i-a cules ochelarii de pe jos, că-i zburaseră la cinşpe metri, Nacu s-a uitat să vadă dacă n-au păţit ceva şi... chiar, nene; ce chestie! Mi-am amintit o fază, fiindcă de-atunci avea Oase ce-avea cu mine, de cînd o luase el în barbă de la Nacu.

Printr-a şaptea, eram odată la fotbal, la terenu' mare, şi începusem noi să jucăm, da' după cîteva minute apare şi dobitocu' de Oase; nu-ş' ce, zor-nevoie să intre şi el. Pe-atunci habar n-aveam eu cine-i Oase, da' am văzut că lu' Nacu nu-i convine, fiindcă Batalu de-aia pusese lacăt la poarta de la teren, ca să nu mai vină să joace cine nu-i de la blocuri. Nu-ş' ce, parlamentari pe-acolo, pînă la urmă i-a zis „Bine, hai încoa', da' ai grijă cum intri, că ăştia-s mai mici!", şi ştia el ce ştia. Începem să jucăm, îmi pune Nacu o centrare în careu, sar la cap şi – ZDROING! – mă trezesc pe jos. Budicec, nenică, urît de tot! Mă scol, mă scutur, mă uit puţin la Oase, da' nenorocitu' cică „neintenţionat". Obţin un penalty, marchez fără probleme, aşează Nacu mingea la centru şi jocu' continuă în ritm alert, da' la un moment dat îi pun o pasă de gol lui Cipri, ăsta se duce spre poartă, dă să şuteze şi – TAC! – piedică în careu... Domn'e, face Nacu, te-am rugat să intri frumos; ce-i asta!? Ăăă, că nu-ş' ce, n-am vrut, da' zic în sinea mea: Nenicule, de-aia l-or fi poreclit „Oase", că dă la oase ca dinamoviştii...

Bun, iar penalty, bagă şi Cipri gol, dăm drumu' la minge şi o vreme joacă Oase normal, civilizat, da', cînd se bagă şi bietu' Gore la minge – ZDRAAANG! – un cot în gură. Da' urît de tot, neică: Gorilă a căzut pe jos, cu mîinile la faţă, şi, cînd s-a dus Nacu la el, vedem toţi că-i dăduse borşu'.... Oaaa! Nacu s-a făcut negru la faţă. Gagiu' nu suporta să dea nimeni în Gore şi avea dreptate: eu, orişicît, eram mai mare, mai solid, Cipri era şi el cum era, da' să dai în Gore în halu' ăla!?

Tipu' n-a zis nimic, da' a luat mingea în mînă şi ne-a făcut semn că time-out. S-a dus la margine, s-a şters cu batista de transpiraţie, şi-a pus ochelarii şi ne-am strîns şi noi în juru' lui; a rămas Oase singur pe teren. Adică tocmai că n-a rămas; a venit şi cică: Ce faci, moşule; gata fotbalu'?

Gata, neică, face Nacu; păi ce-i asta! Oase: Da' de ce, ai obosit? Nacu: Normal; cine poa' să ţină pasu' cu tine...? Oase: Aoleo, nu cumva te-ai supărat!? Nacu: Nooo, de ce să mă supăr!? Da', face la mine, Tinuţ, ia ţine-mi tu puţin ochelarii!

Îşi scoate ochelarii, mi-i întinde şi, cînd mă uit iar, îl văd pe Oase pe jos; nu pricepeam de ce îşi ţine mîna la nas şi dă din craci ca găina. Ceilalţi au rămas şi ei mască, da' Nacu cică: Tinuţ, Cipri, Gore, hai în spate, la lupte! Picii, normal, „Uraaa, uraaa, lupte greco-romaneee!” şi-n seara aia am tras nişte lupte de pomină; eu cel puţin eram fleaşcă, fiindcă eram cel mai mare şi mie îmi dăduse ochelarii să-i ţin. După aia, la „sfatu' bătrînilor”, Nacu m-a luat deoparte şi: Băi Tinuţe, aşa şi-aşa, să-mi zici dacă se mai ia careva de Gore, că să n-am parte de nu-i scot maţele, iau piatra asta de-aici şi-i dau cu ea-n cap! Şi nu mai daţi nici voi în el; voi ştiţi cîtă bătaie a mîncat de la ta-su!?

Da' ştii care-i chestia, neică...? Am impresia că de asta s-a luat Oase de mine sîmbătă, în Paraşută. Fără mişto; gagiu' aruncase la derută chestia cu „ăia de la mine” şi eu începusem să delirez cu

violuri, cu securişti şi chestii, fiindcă mă gîndisem la faza cu Nacu, da' am zis că nu se poate, prea e veche, antică şi de demult. Ştiu, pare aiurea să te răzbuni după nu ştiu cîţi ani, da' Oase era împuţit rău, neică, mă prinsese fără Mimi şi mă ţinea minte, fiindcă mie îmi dăduse Nacu ochelarii să-i ţin. Pe atunci eu habar n-aveam care-i treaba, da' Nacu aşa proceda cînd vroia să dea în barbă: se făcea că-i întinde ochelarii unui puşti mai de încredere şi expedia un croşeu prin surprindere: DÎFFF! Mi-a zis Mimi odată, mai tîrziu, cînd povesteam noi faze cu Canţone, Oase şi Nas. Cică era o şmecherie, normal, da' era şi pe bune, ca să nu-şi spargă ochelarii, fiindcă fără ei nu vedea nici la doi metri, lentilele erau scumpe şi mă-sa, vai de capu' ei, era femeie de serviciu la şcoală, aici, la 146.

Deci asta era, neică... Absurd, pe bune, că aşa, dacă stai să te gîndeşti, toţi mai dădusem cu pumnu', mai luasem, aşa-i viaţa. Poftim: faza cu ochelarii începuse fiindcă Oase i-a dat borşu' lu' Gore, da' a doua zi cine i-a dat borşu' lu' Gorilă? Eu! Că de Gore ţi-era milă cînd îl vedeai prima oară şi Nacu ţinea la el, da' tîmpitu' parcă era un animal; cînd te jucai cu el zi de zi, îţi venea cîteodată să-i dai una să-l termini! Îl băgasem la mine în echipă, la fotbal, şi i-am zis: Gorilă, eşti extremă, fii atent cum centrezi; mi-o pui la cap! Aiurea; a dat-o la mama dracu', peste gard, şi, cînd l-am trimis după ea, a început să rînjească, cică de ce să se ducă el; să mă duc eu! M-am enervat, normal, şi i-am fript una de i-am spart buza. După aia mi-a părut rău, cînd l-am văzut că plînge, şi i-am zis: Lasă, Gorilă, că-ţi dau Citroenu' meu roşu de tot! Adică de la colecţia de Matchbox-uri, fiindcă pe-atunci nu mi le vîndusem, da' era să-l pocnesc iarăşi, fiindcă tîmpitu' a început cu milogeala să-i dau Porşu' argintiu. Auzi, mă nene: bijuteria aia! Şi...

ZBOOOING!

Nu se poate: o gagică goală! La Bodi, la geam, da' nu era Gabi; era una nouă, o blondă... Adică nu chiar goală-goală; îşi trăsese pe ea o cămaşă de-a lu' Bodi şi se uita în jos, să vadă de ce-i gălăgie, că Nacu şi picii făcuseră echipele şi erau chiar sub geam, da' i-am văzut puţin ţîţele şi... cine-i asta, neică?

AOLEO, UITE-L ŞI PE BODI!!!... Oaaa, bine că nu se uita încoace, da' dacă mă vedea!? Adică şi ce dacă, nene; ce, n-am voie să stau pe bancă!?

... Mda, clar, tipa s-a tras în spatele lui, da' gagiu' era la bustu' gol, trăgea dintr-o carpată şi părea nervos; a tras un bobîrnac şi chiştocu' a aterizat la picioarele lui Nacu.

– Bă Nacule, ce zbieraţi domn'e aşa!? Doarme lumea...

– ... Aaa, salut! Ce, mă, dormeai la ora asta? Scuză-mă, dă-te-n... pula mea!

... Ha-ha-ha! A zis mai încet, da' babetele de la scară au făcut ochii mari şi picii au început să behăie ca fraierii.

– Frumos vorbeşti, de faţă cu copiii ăştia! De ce să mă dau io-n pula ta? Dă-te tu-n pula mea, că-i mai lată!

... Căcarea lumii: babetele au început să ţîţîie din buze şi picimea – delir!

– Bine, face Nacu, hai, las-o moartă! Ce faci, nu vii şi tu la un fotbal?

– Nu pot. Am treabă...

– Zău? Ce treabă ai?

– E, na! Sînt ocupat...

– Da' ce faci; înveţi...?

– DAU LA BUCI, NA; AIA FAC! ACU' AI ÎNŢELES...?

Şi – ZDROING! – i-a trîntit geamu'-n nas; lu' bietu' Nacu i-a picat faţa de tot.

... Ooof, bine, domn'e, ai şi tu dreptate, da' acu' ţi-ai găsit!?

21. PRIMA CASETĂ

M-am cărat acasă şi m-am trîntit în pat, că-mi venea să-mi bag unghia în gît, da' cine era, neică, blondina? Adică, na, clar că Bodi se certase cu Gabi şi treaba lui cine era, ce mă interesează pe mine, da' prostia cu fereastra şi cu stătu' pe bancă îmi venise de la fazele dintr-a şaptea, cu prima mea casetă, şi într-un fel parcă se repetase totu'. Adică nu chiar totu', fiindcă pe-atunci nu aveam eu texte cu Bodi şi a fost o bulibăşeală întreagă cu ai mei, cu Nacu şi cu picii, cu Luci şi cu Tanana, da' culmea e că, tot aşa, a fost o fază cu Panda la fereastră şi nu înţeleg: de ce trebuia să apară cîte-o gagică la fereastră de cîte ori vroiam eu muzici de la Bodi?

Într-a şaptea nu prea le aveam eu cu muzica, de-abia ne luasem Philipsu', da chiar a doua zi, la prînz, taică-miu a apărut cu un snop de casete de la un prieten de-al lui, unu' Leo. A adus casu' la bucătărie, să ascultăm la masă, şi tipu' era în al nouălea cer, fiindcă erau chestiile care-i plăceau lui mai mult: Amstrong, Ella Fitzgerald, Harry Belafonte, Nat King Cole şi alţi boşorogi de-ăştia. Se tot uita la mine şi la maică-mea dacă ne place, da' mie mi-era ciudă că n-am şi eu o casetă şi maică-mea s-a prins, l-a luat că de ce-i egoist şi copilului nu i-a adus nici o casetă de la Alex? Alex ăsta era băiatu' lu' Leo şi pe mine mă călca pe nervi, fiindcă ai mei mi-l dădeau tot timpu' de exemplu ce bine învaţă, ce bun e la matematică, prostii de-astea. Taică-miu a zis că nu-i egoist, da' n-a zis copilu' cu gura lui că nu-i trebuie nimic de la Alex? Poftim, să-i scrie copilu' pe-o hîrtie ce vrea şi, nici o problemă, data viitoare el vorbeşte cu Alex.

Am sărit în sus şi am zis că mă duc să scriu, da' cică: Aaa, nu acum, că n-are timp; e-n sesiune! Mai ai şi tu răbdare o săptămînă! Nasol, am vrut să zic că oricum nu-mi trebuie nimic de la ăla, da' maică-mea cică: De ce nu-l rogi pe Boby al tău să-ţi imprime ceva? Că aşa-i zicea ea lu' Bodi, „Boby", nu ştiu de ce. Am rămas tablou: cum să-l rog pe Bodi „să-mi imprime ceva"; ce treabă aveam eu cu Bodi!? Chestia e că pe-atunci Bodi îşi făcuse trupa aia cu Danei, fusesem şi eu la repetiţii şi le povestisem alor mei cum a inventat gagiu' douăşpe formule de hard în cîteva minute, m-am lăudat că mi-a dat chitara s-o ţin, şi maică-mea credea că eu cu Bodi suntem aşa, ciac-pac! M-am gîndit ce naiba să-i spun şi pînă la urmă am zis ce mai auzisem şi eu de prin curte, că Bodi nu dă muzică la nimeni şi aiureli de-astea.

Maică-mea n-a mai zis nimic, da' a doua zi, la prînz, cînd veneam de la şcoală, ca un făcut la Bodi fereastra era deschisă şi tipu' asculta Santana, tăticu', „Black Magic Woman"! Adică pe-atunci habar n-aveam ce e, da' m-am oprit pe trotuar, că era nemaipomenit: era o zi mişto, cu soare, era copacu' ăla de la geamu' lui şi, cînd bătea vîntu', sunetele parcă se opreau în frunziş, nu ştiu cum, după care începeau iar, mai limpezi. Mă uitam în sus şi în cameră era întuneric, da' pe pervaz era soare şi se vedea cum iese fumu' de ţigară mişto, colorat în albastru... Nenică! îmi băgase maică-mea cuiu' şi am zis că nu se poate; aştept pînă se uită Bodi pe geam, îl iau mai pe ocolite – „Salut! Ce muzică frumoasă!", nu-ş' ce – şi văd eu cum aduc vorba de Philipsu' nostru, poate cine ştie...

Stau eu ce stau, da' la un moment dat aud nişte mîrîieli şi odată văd că apare Box cu labele pe pervaz şi începe să mă latre şi să-şi arate colţii. M-am zăpăcit, normal, şi, cînd a ieşit Bodi să vadă ce se întîmplă, n-am mai avut curaj să-i zic nimic; m-am făcut că mă aplec să mă închei la şireturi. Mamă, ce l-am mai înjurat atunci pe Box! Am

făcut cîţiva paşi, să mă car acasă, da' la scară m-am oprit: Stai, dom'ne, de ce stau io pe trotuar, like a fool? Mă aşez pe prima bancă, pe aleea de la bazin, şi poate să mă latre Box pînă dă în zbengă; ce, n-am voie să stau şi io la aer!?

M-am dus, m-am aşezat şi, în sfîrşit, după vreo zece minute, apare Bodi şi văd că pune ceva pe pervaz, un fel de lădiţă vişinie. Mă, zic, ce face ăsta...? Se cară iar, da' se întoarce cu o chestie care fumega în mînă. Aha, zic, un ciocan de lipit; gagiu' meşchereşte ceva! Îmi fac curaj, mă apropii, şi zic: Salut! Ce faci acolo? Salut! zice. Îmi fac boxe. Erau boxele lui roşii, normal, da' eu nu mai văzusem decît boxe negre sau maro şi m-am mirat: Mamă, şi ţi le faci singur!? Singur-singurel, face gagiu', că nu-i aşa greu dacă ai schema. Am făcut rost de nişte difuzoare Goodmans de o sută de waţi, de la Penibilu' şi – he-he-he! – să vedem ce-o să mai zică acuma domnu' Danei...

Pe Danei îl ştiam, normal, că era de la noi de pe scară, da' Penibilu' habar n-aveam cine e şi mi s-a părut că Bodi mă confundă cu altcineva. M-am blocat, am tăcut cîteva secunde, da' pînă la urmă l-am întrebat de ce şi-a vopsit boxele aşa, în roşu. De ce, se miră tipu'; nu-ţi place? Ba da, zic, da' e-o culoare ciudată... Nu-i nimic, face; io nu-s ciudat? Am zis că ba da, adică nu ştiu, da' cică: îţi zic io că-s ciudat; poţi să-l întrebi şi pe Nacu. Nasol; am crezut că face mişto de mine că-s pici şi mă joc cu Nacu, am zis „Bine, salut!” şi am vrut să plec, da' exact atunci a sunat telefonu' de la el din cameră. Gagiu' a pus ciocanu' jos, şi înainte să se care, cică: Bine, salut! Apropo, să-i zici lu’ sor'ta aia că io nu pricep cum poa' să intre cizmă-n cizmă!

... Care „soră-mea”, nene!? Am rămas tablou: faza cu „cizmă” o ştiam de la fotbal; poate Bodi se făcuse că joacă fotbal cu o tipă care avea cizme şi era „cizmă”, da' cu cine naiba mă confunda? Pe vremea aia, Bodi îi încurca mereu pe pici între ei – lu’ Cipri îi zicea Emil, lu’ Emil îi zicea Cosmin, lu’

Corneluş îi zicea Adi („Adi” nici nu exista) – şi m-am gîndit că poate mă confundă cu Dani de la D, fiindcă uneori îmi zicea „Dănuţe”. Da' era cam aiurea, fiindcă Dani n-avea nici o soră, avea un frate mai mare, plus că era mai mic ca mine, mai grăsan, şi avea buză de iepure.

M-am gîndit să-l aştept, să-l întreb care „sora-mea”; am început să patrulez pe sub fereastră, da' tipu' nu mai apărea şi am luat-o în ordine alfabetică, să văd cine avea surori. La scara 2 de la A, de la mine, la patru era Lulu, care era singur, la trei stătea Cipri, care o avea pe Ancuţa, soră-sa, da' tipa era pitică, şi mai era Corneluş cu fra-su, Mumu. La doi era Emil, care avea tot un frate, pe Nojicu; la unu nu era nimeni, adică numai tipi mai mari, Abăluţă şi Noni, şi la parter erau Liviu şi Gopo cu fra-su, cu Paul. La scara 1 nu mai era decît Bobo şi un papagal, unu' Henţ, cu care nu se juca nimeni, da' mai erau trei proaste, Moni, Georgiana şi Lioara, şi zic: Aha!

Astea aveau cizme, fiindcă pe-atunci tocmai venise moda cizmelor de scai, de trei sferturi, şi pe mine, pe Cipri şi pe Gore ne cam ofticau, că erau mai mari cu un an, trecuseră a opta, şi se făceau că nu ne mai bagă în seamă. Se plimbau toată ziua prin curte, se ţineau de mînă, lugu-lugu, scheme, şi cum apăreau ăştia mari, începeau să se fandosească şi să dea din gene. Bodi era a douăşpea; n-avea treabă cu ele, da' nu mai ştiu cine zicea că mai demult, el şi cu Danei le mozoliseră puţin la fîntîni, la Academie, da' după aia le-au dat dracu' şi proastele făceau spume: Cum adică; ne-ai tras de ţîţe şi acu' te faci că nu ne mai cunoşti!? Şi poate asta era faza; poate Bodi sau Danei ne văzuseră cînd ne luam de ele, că şi noi eram tîmpiţi; cum apăreau prin curte, cum îl puneam pe Gore să zbiere „Să ţi-o dau la cioc!”, „Să mi-o freci între mamele!” şi alte porcării. Nu numai de oftică; ne distra că Moni începea să bocească,

Georgi ne înjura şi dădea cu cataroaie, da' curva de Lioara rîdea de făcea pe ea.

... Mda, numai că nici una din astea nu mai avea fraţi pe-acasă şi atunci de unde chestia cu „soră-mea”? Am luat-o în continuare, cu B-u' şi cu C-u' şi am ajuns la D. La scara 1 erau Luci şi Tanana, care n-aveau surori, şi Barto, care avea o soră mai mare, da' tipa se măritase şi se mutase de la blocuri. La 2, la etaju' patru era Mimi, care-l avea pe fra-su, pe Ghi, şi... ce fază! Tocmai cînd am ajuns la Nacu, care stătea la trei, l-am văzut pe Nacu; venea dinspre Panduri. I-am făcut semn şi – hă-hăăă, chestii! – l-am întrebat dacă a zis el vreodată de Bodi că-i mai „ciudat”. Tipu' a dat din umeri şi cică: Dă-l în mă-sa! O fi, dac-aşa l-a fătat mă-sa!

M-am mirat eu că vorbeşte aşa urît, da' i-am zis faza cu „soră-mea” şi mai întîi n-a priceput nici el nimic, da' după aia face: O tîmpenie; nu ştii cum e Bodi? A zis aşa, la derută. Adică cum, zic, „la derută”? Adică aşa-bine; îţi zice o tîmpenie de-asta şi poate se brodeşte. Am rămas trăznit: Cum, nene, ce tîmpenie? Păi aşa, face, şmecheru' ştie foarte bine că n-ai nici o soră, da' aruncă chestia, tu mai stai de vorbă cu vreo gagică, o-ntrebi de fază şi aia se duce direct la Bodi: Ce-ai, dom'ne, cu mine; care „cizmă”? Şi ciac-pac!

Am dat din cap, da' mi s-a părut cam aiurea: Bine, bun, şi dacă nu mă duceam la una mişto; dacă găseam vreo pocitanie cu cizme prin curte şi i-o trimiteam pe cap? L-am rugat să-l fluiere el pe Bodi, să pot să-l întreb „care soră-mea”, da' atunci s-a enervat şi a început să zbiere la mine că-s destul de mare să-mi rezolv singur problemele; ce vin la el cu tîmpenii de-astea!? Şi s-a cărat, brusc... Mamă, nene! Nacu nu se mai răstise niciodată aşa la mine şi nu pricepeam; nu zisese el că, orice probleme avem, să venim şi să-i spunem...? M-am uitat după el şi-am zis: Aoleo! Ia stai puţin...! La

D, la scara 1, la parter, stătea Gore şi Gore avea o soră mai mare: pe Nadia!

Tipa era a douăşpea, de-o vîrstă cu Bodi, că era din prima căsătorie a lu' mă-sa lu' Gore, şi era trăznet; semăna pe bune cu Nadia Comăneci. Chestia e că Nacu se cam hîrîise odată cu Bodi din cauza ei, cînd era toată gaşca pe bancă, la cireş: Bodi zisese că-i curvă şi Nacu s-a băşicat nasol. M-am gîndit că asta era: Nacu o cam iubea pe Nadia; de-aia îi lua el mereu apărarea lu' Gore, da' gagiu' stătea mai mult cu picii; nu prea le avea cu gagicile. Şi Nadia ţinea la el, da' tipa era cu unu' mai mare, student la medicină, şi probabil îi zisese: Sori, Nacule, mai bine să rămînem prieteni!

Deci, chestia se potrivea destul de bine, da' zic: Stai, mă nene, cum naiba să mă confunde Bodi cu Gorilă!? Gore era tîmpit rău: ăştia mari îl chemau şi-i ziceau că-i dau o ţigară dacă se duce acasă şi-i spune porcării lu' soră-sa, şi nenorocitu' se ducea. Venea cu ochii umflaţi, da' era fericit că barosanii îl bagă în seamă, sau, nu ştiu, de fapt, cred că-i şi plăcea să-i zică porcării lu' soră-sa. Oaaa, zic, înseamnă că Bodi şi-a bătut joc de mine, da' ce i-am făcut io, neică!?

Gore era ultimu' om din curte: nenorocitu' umbla tot timpu' cu mucii ciorchine la nas şi cu nişte dungi de jeg pe picioare de ziceai că-i zebră. Noi mai fumam cîte-o ţigară de distracţie, da' aşa, pe-ascuns; Gore, nici o problemă, culegea chiştoace de pe jos şi le aprindea la scară, de faţă cu toţi vecinii. Noi rămîneam seara pînă mai tîrziu, pe la nouă, da' pe Gore îl striga mă-sa pînă nu mai putea şi lui i se rupea, zicea că doarme pe-afară. Trebuia să coboare biata Nadia, da' animalu' începea să fugă şi atunci îl alergam toţi de ziceai că suntem la vînătoare. Cînd puneam mîna pe el, zbiera ca apucatu', se tăvălea pe jos, făcea spume la gură, şi numai Nacu reuşea să-l potolească: îi sucea o mînă la spate şi nu ştiu ce dracu' îi şoptea

la ureche că ăsta pînă la urmă se calma, da' atunci se uita la noi parcă nu mai ştia cine suntem...

Nenică, aproape că-mi venea să plîng; am vrut să plec acasă şi să-l dau dracu' de Bodi, numai că la un moment dat aud un zgomot, parcă se zburătăcea ceva, şi, cînd mă uit, văd nişte coli de desen ţîşnind pe fereastră una după alta – vîşti! vîşti! Mi se părea că visez, fiindcă pluteau prin aer, vreo două au rămas agăţate în crengi şi zic: Mă, ce mama dracu'...!? Boxa şi ciocanu' de lipit erau tot acolo şi am aşteptat, poate apărea Bodi, da' n-a apărut. Atunci mi-am luat inima-n dinţi, m-am apropiat şi – ce fază! Erau desenele alea în cărbune pe care acum le aveam eu în bloc: biserica maramureşeană de la Muzeu' Satului, cîteva case ţărăneşti, nişte oale pe un ştergar, Box dormind încovrigat şi – tan-ta-naaa! – două nuduri de gagici...

Nudurile erau mai mult nişte schiţe din cîteva linii, da' zic: Nu se poate! Asta nu-i Panda...!? Pe vremea aia nu prea ştiam eu ce-i cu Panda, da' îl văzusem pe Bodi cu ea la fîntîni, la Academie, şi tipa semăna al dracului. În primu', stătea pe-un taburet, cu mîinile la ceafă şi cu crăcii puţin desfăcuţi; ziceai că tocmai se trezise din somnu' cel de moarte şi se întinde. Chestia e că între craci haşura era mai hotărîtă, da' părea o mîzgăleală făcută de oftică, chiar înainte să arunce Bodi desenele pe geam. În al doilea, stătea întinsă într-o rînă, cu capu'-n pumn, şi jos era scris ceva, da', tot aşa, era şters cu multe linii şi zic: Mă nene, n-o fi asta „soră-mea”...? Cam absurd, da' prea picaseră desenele la fix, pe calea aerului, şi clar că Bodi era şucărit pe tipă din moment ce le aruncase. Adică de aruncat le aruncase şi pe celelalte; poate nu-i mai plăceau, da' nudurile mai erau şi mîzgălite nasol; în gîndu' meu: Ce i-ai făcut, fă, lu’ Bodi!?

Necazu' e că tot nu pricepeam de unde şi pînă unde să fie Panda „soră-mea” şi m-am uitat în sus, mi-a cam ţîţîit mie curu' de frică, da' pînă la urmă

le-am strîns şi m-am cărat cu ele. Acasă m-am uitat mai atent şi tot mi se părea că o ştiu de undeva pe tipă, că fusese ceva pe undeva, mai demult, da' nu mă prindeam de nici o culoare. Pe la două au venit ai mei şi a trebuit să ascund desenele sub canapea, am stat la masă, da' după-masă a sunat bunică-mea să mă invite la nişte clătite cu dulceaţă de vişine, şi... ZBOOOING! Elevele bunică-mii, nenică!

Panda stătea în vale, pe Eroilor, şi mi-a picat fisa că gagica fusese la meditaţii la bunică-mea. Nu prea mi-o aminteam de-atunci, fiindcă tipa trebuie să fi fost a şaptea sau a opta şi arăta altfel, da' mai tîrziu, cînd m-am întîlnit o dată pe scări cu ea şi cu Bodi, Bodi mi-a zis pe nume şi gagica a rămas mască: Tu eşti Tinuţ...? Vaaai, ce mare te-ai făcut! Ce mai face doamna profesoară? Şi înseamnă că asta era cioaca: pe vremea meditaţiilor, eu eram mic, da' bunică-mea mă lăsa în sufragerie, stăteam şi eu la masă şi elevele mă mai luau uneori cu lugu-lugu, ce drăguţ sunt, ce n-ar da ele să aibă un frăţior ca mine; tîmpenii de-astea. Şi, deh, poate gagica îi povestise lu' Bodi chestia şi de-aici faza cu „soră-mea".

M-am echipat rapid şi am pornit-o spre bunică-mea, s-o întreb dacă îşi mai aminteşte, da' la rond am dat peste Luci şi Tanana. Pe-atunci nu prea aveam eu texte cu ei, că nu începusem cu muzicile, da' am intrat în vorbă şi n-am zis de „soră-mea" şi de desene, normal, da' le-am zis faza cu „cizmă-n cizmă" şi am întrebat care-i chestia: a făcut Bodi o miuţă cu Panda şi tipa era-n cizme? Hă-hă! face Luci, o fi făcut şi-o... muiţă – ăsta, pardon, o miuţă, da' nu asta-i cioaca. Gagica-i cam tembelă: mergi cu ea pe stradă şi-odată vezi că dispare; tre' s-o culegi de pă jos... Zău, neică? Mi s-a părut cam aiurea, plus că tipii se cam făceau că plouă; se uitau care la manichiură, care la cer, şi zic: Aha! Adică io-s prost şi nu vreţi să ziceţi; ă!?

Am zis „Bine, salut!" şi am coborît scările de la rond mai tare, da' după aia m-am întors şi le-am

urcat pîş-pîş pînă pe la jumătate, de unde nu mă vedeau, da' eu puteam să-i aud la marele fix. Am tras puţin cu urechea şi cică:

Luci: Gata, vii cu mine s-o radem?

Tanana: Dă-o-n gura mă-sii; mi-ar fi scîrbă s-o sărut!

Luci: Bine, nene, dacă vrei tu s-o săruţi! Iete la ce se gîndeşte el, la sărutări!

Tanana: Şi ce, ne ducem aşa: „Salut, am venit să te radem!”?

Luci: Nooo, vai de mine! Îi luăm, adică îi cumperi tu un buchet de flori, nişte bomboane, şi o-ntrebi frumos: Draga mea, îmi dai voie să te sărut?... Prost eşti, mă, să n-am parte! Păi aia-i nimfomană, tăticu'; şi-a tras-o cu toţi bagabonţii din vale! Da' nu mergem s-o radem, dă-o dracu', că şi mie mi-e scîrbă...

Tanana: Da' de ce mergem?

Luci: Bă panaramă, fii atent! Gagica se dezbracă noaptea cu lumina aprinsă. Te sui pe gărduleţ şi curva dracu' ştie că te uiţi: se întinde-n pat şi începe să facă scheme cu mîna la chestie; mai şi zîmbeşte!

Tanana: 'Ai, să-nţepenesc! Să mori tu!? Da' pe unde stă?

Luci: I-o stradă pe-acolo, pe lîngă stadion; una unde-i o casă, aşa, mai în vale, cu o grădină-n faţă şi-un cîine de vînătoare...

Tanana: Aoleo! Şi nu muşcă dacă te sui pe gard...?

Luci: A, nooo, că-i de treabă! Îi dăm şi noi ceva de haleală...

Tanana: Să mori tu? Aaa, păi, gata: mergem diseară?

Luci: Diseară? Diseară-i meciu'...

Tanana: Ce meci?

Luci: Rapid cu Progresu', tăticu'; io nu vreau să-l pierd!

Tanana: Aaai, domn'e! Acu' ce-i mai important: meciu' sau nimfomana?

Luci: Meciu', bă nimfomanule! Las' că la aia mergem noi altădată, că nu pleacă nicăieri, da' meciu' nu-l dă-n reluare!

... Bou era, nene! A trebuit să cobor în fugă, că nu mai puteam de rîs şi mă dădeam de gol. Meciu' ca meciu' – se dădea şi Luci grande cu blegu' de Tanana – da' casa din vale nu era casă; era un bloc vechi, cu două etaje, strada nu era la mama dracu', lîngă stadion; era aici, la doi paşi, lîngă bunică-mea, şi cîinele nu era cîine de vînătoare de-adevăratelea; era, de fapt, un cîine de piatră, o statuie de-aia şmecheră de pus în grădină! De-aici mi-a picat fisa, pentru că eu, normal, habar n-aveam pe-atunci de fazele cu Panda, da' strada o ştiam: pe-acolo o luam cînd eram mic şi mergeam cu bunică-mea în vizită la tanti Carmen, o prietenă de-a ei. De cîte ori ne duceam, mă opream să mă chiombesc la cîinele ăla, că era ţapăn: avea ochi albaştri şi ziceai că-i viu şi se uită la tine; cine-i vînduse pontu' lu' Luci clar că-şi bătuse joc de el.

M-am cărat, da' normal că nu m-am mai dus la bunică-mea; am zis „Mersi pentru informaţie, băieţi!", am ocolit frumos prin Panduri şi m-am întors în curte; zic: Aşa curvă să fie „soră-mea" asta? M-am gîndit să mă duc în seara aia, să văd şi eu dacă aşa stau lucrurile, da' n-aveam chef să merg singur şi cică hai să-l iau şi pe Cipri cu mine, să ţină de şase... PE CIPRI, neică; înţelegi!?

Zău dacă eram în toate minţile: ăsta pe-atunci era a cincea, n-avea curaj nici să fumeze pe terasă, şi eu vroiam să-l duc să vadă gagici goale! Pe bune, că şi Mimi, cînd i-am povestit faza, mai tîrziu, a făcut pe el de rîs, cică: Aha, va'zică de-aia te-ai despărţit tu de Cipici, din cauza femeilor!

Deci, m-am întors în curte, am aşteptat să se facă cinci, să iasă Cipri la fotbal, şi l-am luat mai pe ocolite; i-am zis că-i o tipă care aşa şi pe dincolo şi am făcut puţin pe nebunu': Io mă duc diseară să mă benoclez, că tot n-am ce face. Vii? Cică: Da' pe unde stă? I-am zis că stă aproape, în

vale, pe lîngă bunică-mea, şi că trebuie să mergem mai tîrziu, pe întuneric, da', cînd a auzit de mers „în vale” şi de „întuneric”, cică nu, el nu vine, că-i prea departe. Care „departe”, nene? I-am arătat cu degetu' o antenă mai înaltă, care strălucea în soare, pe terasa unui bloc, şi zic: Uite, cam pe'acolo vine; într-un sfert de oră suntem înapoi! S-a uitat puţin în direcţia aia, da' cică nu, că pe el nu-l lasă afară decît pînă la nouă. Zău, neică; aşa eşti de fricos!? Bine, cum vrei, atunci mă duc io singur!.. Ăăă, că nu-ş' ce, da' cum e tipa? Domn'e, zic, e mişto de tot; seamănă puţin cu Rodica. Semăna din părţi; Rodica asta era o ţărancă de la noi de pe scară, da' fraieru' de Cipri era în limbă după ea şi cu chestia asta l-am dat gata: a zis că O.K, vine şi el, da' să ne-ntoarcem pe la nouă. Bine, domn'e, las' că vedem noi; ne-ntoarcem cînd vrei tu!

Am fript un fotbal baban, da' pe la opt, cînd i-am făcut semn să mergem, cică: O.K, da' hai să-l luăm şi pe Gore! M-am blocat total: Cum, neică, pe Gore!? Cică: Aşa, că ne distrăm mai bine! Dă-l dracu', zic; eşti nebun!? Vrei să le zică mîine la toţi din curte, să afle tac-tu? Cică: Las' că nu zice; îl punem să jure pe cruce!... Auzi, mă nene: Gore şi „crucea”! M-am prins că vrea să se dea şi el grande faţă de unu' mai bou şi l-am luat deoparte, am încercat să-i bag minţile în cap, da' nimic; cică el nu vine dacă nu-l luăm pe Gorilă.

... Oaaa! Îmi venea să-l calc în picioare: eu îi spuneam secretele mele şi el îmi punea condiţii! Am vrut să zic că nu mai merg nicăieri, da' Cipri era tîmpit rău; pun pariu că ar fi dat sfoară-n ţară unde vroiam să mă duc şi, ce naiba să fac, a trebuit să zic: Bine, domn'e, hai! Aşa, ca să beau paharu' pînă la fund, da' atunci mi s-a pus pata: Neică, am zis, atît îi trebuie, să facă vreo figură pe-acolo, că termin definitiv cu el!

Bine'nţeles că tot eu a trebuit să-l chem pe Gore şi să-i explic cum devine treaba – mai era şi laş pe deasupra! – şi Gore, cînd a auzit ce face aia, că stă

cu mîna acolo şi chestii, a început să răcnească şi să învîrtă sabia prin aer, că găsise el prin gunoi o coadă de mătură şi-şi făcuse „sabie”; te joci!? Şi bine'nţeles că Cipri a început să facă pe nebunu', să-l pună să stea în genunchi şi să jure pe cruce că, dacă zice ceva, – aoleo! – să-i crape ochii, să-i moară mă-sa şi soră-sa, de Gore se plictisise şi repeta totu' papagaliceşte, numa' să ne cărăm odată.

În sfîrşit, am pornit-o, parcă eram cei trei muşchetari, da', cum am coborît Ţăcălia, dementu' de Gore a început să se caţere pe toate gardurile, – „Unde-i, bă; unde-i?” – şi fraieru' de Cipri s-a speriat, a rămas în urmă şi se tot uita cu luare-aminte, parcă îl duceam la pierzanie, în fine, am ajuns, am aşteptat să se întunece şi m-am suit eu primu' pe gard, să văd care-i mişcarea, da' tîmpitu' de Cipri se caca pe el de frică, mă tot întreba cît e ceasu' şi atîta m-a bătut la cap că i-am zis: Du-te, neică, învîrtindu-te!.. Ăăă, că nu-ş' ce, da' noi nu venim!? Ai, domn'e, răbdare, că nu se vede încă nimic; de ce-am făcut drumu' pîn'-aici!? Aiurea; a început să mă amenințe că mă spune lu’ ta-su' şi atunci n-am mai rezistat: Bine, hai, marş de-aici! Spune-mă cui vrei tu, da' atît îţi trebuie, că am terminat definitiv cu tine!

Prostu' s-a cărat şi am mai stat vreo zece minute, da' nu mai aveam nici un chef; l-am pus pe Gore să se suie pe gard, să raporteze dacă se vede ceva, şi m-am gîndit ce naiba fac dacă mă întorc acasă şi mă iau ai mei în primire că a venit Chiru la noi la uşă să facă scandal. Sanchi; cred că taică-miu ar fi făcut pe el de rîs, că la faze de-astea era de comitet, da', totuşi, nene, nu eram decît a şaptea şi mi-a intrat morcovu'; mi-era să nu se uite maică-mea nu ştiu cum la mine.

I-am zis lu’ Gore că mă car, da' tîmpitu' cică: Ăăă, stai aşa, c-a apărut o gagică! Maaa, fii atent că se dezbracă, nu-ş' ce! Mă sui rapid pe gard, da' cică „Ha-ha-ha! Te-am păcălit!” şi era o babă,

nene, una care se schimba la cămaşă de noapte şi avea nişte buci fleşcăite – buerk! Nu înţeleg cum dracu', fiindcă mai tîrziu, într-a opta, cînd am fost cu Mimi, cu Luci şi cu Tanana, am văzut-o pe Panda ca lumea, cu ţîţele goale, tot la geamu' ăla, şi înseamnă că, nu ştiu, probabil atunci venise bunică-sa de la ţară şi dormise la ea.

Acasă nu s-a întîmplat nimic, toate bune şi frumoase, aşa că a doua zi dimineaţa am zis să ies pe-afară să văd în ce ape se scaldă Cipri. M-am echipat, am coborît, da' la parter, cînd să ies din scară, dau nas în nas cu Bodi. Aaa, Tinuţ, face tipu', hai încoa' să-ţi zic o chestie! Am rămas tablou, zic: Hait! Ori tîmpitu' de Gore s-a apucat să se laude unde-a fost el cu mine, ori ne-a văzut Panda ieri, de la geam, ori nu ştiu, da' să vezi ce-mi face ăsta acum! M-am pregătit sufleteşte, da' a început să urce în fugă cîte două trepte şi cică: Hai puţin pînă la mine! Aoleo, zic, te pomeneşti c-o fi Panda la el şi vrea să-mi facă morală de faţă cu ea, să mă simt ca ultimu' om! M-am luat după el, da', cînd am ajuns la doi, Box a început să latre de răsuna toată scara şi era cît pe ce s-o rup la fugă; Bodi atunci mi-a zis să-l aştept puţin la uşă, că are să-mi dea ceva.

... Ce mai era şi asta, neică; ce naiba să-mi dea!? A intrat, am auzit cum îl bagă pe Box în cameră şi s-a făcut linişte, da' după cîteva secunde a ieşit, mi-a întins o casetă şi cică: Să-mi zici dacă-ţi place, că n-am ştiut ce să-ţi trag. De ce n-ai venit tu la mine?... Oaaa, nene! Cînd adusese taică-miu Philipsu', în cutie erau şi două casete de 60, de probă, şi m-am prins că-i una din casetele alea, da' m-am holbat la el ca bou', fiindcă nu mai pricepeam nimic. Am deschis gura să zic ceva şi atunci şi-a dus mîna la buzunaru' de la piept, de la geacă, a scos două ţigări, mi le-a întins şi cică: Marlboro scurt, ţigările mele preferate! Hai-hai, las' că ştiu că le mai tragi! Gagiu' zîmbea şi mai mult din reflex am bîiguit un „Mulţumesc!”, da'

tipu': Să creşti mare! Sărutări de mîini doamnei doctor!

Atunci, în sfîrşit, mi-a picat fisa: maică-mea, nene! Probabil ieri, după ce urcasem cu desenele alea, tipa venise de la spital, se întîlnise cu Bodi pe scări, şi-a amintit ce am zis eu, că Bodi nu dă muzică la nimeni, şi l-a luat mai la sentiment: Auzi, măi Boby, nu poţi să-i imprimi ceva lu' fi-miu, ce vă place vouă acuma? Îl chemase la noi, la uşă, i-a dat caseta, da' i-a dat şi un pachet de Marlboro, şi Bodi – „Vai, doamnă, da' nu-i căzu; se poate!?" –, da' maică-mea a insistat, şi atunci, deh, cum s-o refuze el pe doamna doctor!?

... Nenicăăă! Am rămas singur, pe hol, cu caseta şi cu marlboroasele în mînă, şi-mi venea să trag un urlet de-ăla baban, ca Rahan, le fils des âges farouches, da' am urlat în şoaptă, să nu mă audă vecinii. N-am mai avut răbdare pînă acasă, am deschis cutia şi Bodi îmi scrisese toate piesele, cu tuş negru, ca în vocabularu' lui, fiindcă nu-mi trăsese un disc; îmi făcuse o antologie de piese mişto, din tot felu' de trupe: Side A. 1. Queen: „Bohemian Rhapsody"; 2. Uriah Heep: „July Morning"; 3. Black Sabbath: „Iron Man"; 4. Deep Purple: „Smoke on the Water"; 5. Pink Floyd: „Money"; 6. Led Zeppelin: „The Rain Song". Side B. 1. Rolling Stones: „Angie" şi „Wild Horses"; 2 Joe Cocker: „You Can Leave Your Hat On"; 3. Jethro Tull: „Locomotive Breath"; 4. Santana: „Black Magic Woman"; 5. Wings: „Band on the Run"; 6. T-Rex: „Ride a White Swann".

... Căcarea lumii! Am luat casu' la mine în cameră şi două zile nu mi-a mai trebuit nimic; maică-mea tot băga capu' pe uşă, să vadă dacă n-am luat-o razna, că nu mai vroiam nici să mă duc la masă. Nu ştiu, o fi fost şi chestia că era prima mea casetă, da' a fost delir, pe bune; „Iron Man" era bestială, tăticu', mai ales partea aia cînd vine Iron Man, şi începutu' de la „Smoke on the Water" mi-am amintit că îl cînta şi Bodi, la repetiţii. Toate

erau nemaipomenite; îmi plăcea cum intră instrumentele pe rînd pe „Money” şi solistica de sax i-am pus-o lu’ taică-miu, că el era cu jazz-u'. A zis că n-am gusturi rele, nu-s chiar atît de tîmpit, da' cică el rămîne la muzicile lui din tinereţe; o să văd io mai tirziu... Care „mai tîrziu”, băi faţă-palidă; ia ascultă aici! Şi i-am pus faza aia cînd se-apropie locomotiva de pe „Locomotive Breath”, da' aiurea, parcă aveai cu cine discuta!

Nene, cred că am ascultat caseta aia de... nu ştiu cîte ori, mă luase puţin ameţeala, da' fiecare piesă parcă mergea cu un alt moment al zilei: „Bohemian Rhapsody” şi „Smoke on the Water” îmi plăceau dimineaţa, cu fereastra deschisă, „Money” şi Joe Cocker după masă, cu draperiile trase, şi „The Rain Song” şi „Black Magic Woman” noaptea, în pat, cu urechea lipită de cas... Deh, tîmpenii, eram şi eu mai fleţ, da' pe bune, eram în al nouălea cer, fiindcă se terminase cu plictiseala: cînd mă săturam de ascultat, puteam să mai ies pe-afară să mă joc şi, cînd mă săturam de jucat, puteam să vin acasă, să ascult.

... Doamne, ce bou am fost! Bodi îi zisese maică-mii să mă mai duc pe la el, că-mi trage ce vreau, şi maică-mea a vrut să-mi dea bani să-mi cumpăr casete, da' n-am mai avut curaj să mă duc. Mi s-a făcut ruşine de tîmpenia cu Panda; am zis că dacă se-apucă Cipri sau Gore să spună la toţi, prin curte, unde îi dusesem eu, şi pînă la urmă află Bodi? Aiurea, că-l durea pe Bodi de Panda de nu mai putea; cred că ar fi făcut pe el de rîs, da' mie mi s-a părut că faza s-a răcit şi cum naiba să mă duc la Bodi după ce fusesem să mă benoclez la gagică-sa!?

Culmea e că bou' de Cipri n-a avut curaj să-i zică lu’ ta-su, da' pînă la urmă tot am păţit ceva nasol. Alea două zile, cît am stat să ascult, bunică-mea m-a bombardat cu telefoane de ce nu m-am dus la ea, la clătite, şi pînă la urmă am zis că mă duc, da', cînd am coborît, pe scări am dat nas în

nas cu Chiru. Gagiu' venea de la serviciu şi s-a oprit, s-a proţăpit în faţa mea de-am zis că aoleo, mă ia la omor, da' s-a uitat urît şi cică: Bine că sîntem noi ţărani şi voi burjui deştepţi! După care a trecut mai departe.

Am rămas mască; mi s-a părut că recită dintr-o poezie; de unde naiba să ştiu eu ce-i aia „burjui”!? M-am gîndit că o fi ceva nasol, nişte tipi de-ăia care se uită la gagici goale, da' mi-a explicat bunică-mea că înseamnă „burghez” şi mai întîi m-am blocat şi mai rău, da' pînă la urmă mi-a picat fisa: tîmpitu' de Cipri n-avusese curaj să-i zică lu’ ta-su de Panda, să nu-l ia la măciuci, şi mă pîrîse doar că l-am făcut „ţăran”. Fiindcă pe gard, la Panda, cînd mă enerva că tot întreba cît e ceasu', îl făcusem într-adevăr „ţăran”, da' noi, la fotbal, toată ziua eram cu „Bîîî, ţărane! Peizane!” şi securistu' de Chiru o luase în serios, adică mă dau mare că ai mei sunt doctori şi nu-ş' ce.

Mi-a venit să rîd – unde dai şi unde crapă? – da' şi eu îmi găsisem cu cine să mă duc la Panda. Cipri făcea pe el de frică, parcă-l dusesem la tăiere, şi eu m-am apucat să fac pe nebunu' ce gagică mortală văd, cum se dezbracă şi poveşti. Pe bune, mai tîrziu, cînd i-am povestit faza lu’ Mimi, ăsta a leşinat de rîs, că făceam talente pe-acolo, cică:

– Cipri, hai, moşule, suie tu primul!

– E-teee!? De ce nu te urci tu, cum a fost vorba?

– Fricos eşti, băi! Săracu', n-a mai văzut în viaţa lui o gagică goală!

– Da-da, bine că ai văzut tu multe gagici! Cît e ceasu', băi?

– Dă-l dracu' de ceas! De-aia ai venit aici, să mă baţi la cap cu ceasu'!? Aha! Fii atent c-a aprins lumina...

– Oaaa! Ce se vede?

– ... Ăăă, patu', o măsuţă cu oglindă, lustra, da' pe pat e-o chestie roşie, de gagică; înseamnă că vine acuma...

– E tîrziu, băi! Io la fără zece mă car.

– Stai calm, că e fără... şi jumate.

– Bîîî, şase! Şase! Vine cineva!... Ha-ha-ha! Te-am păcălit!

– Cipri, te bat; să n-am parte! Era să cad, boule!

– ... Băi, cît e ceasu'?

– Cît ţi-e nasu'!

– Vezi cum eşti? Altă dată...

– Pssst! Şsst! Linişte! Taci dracu'din gură!

– Ce, mă, a venit...!?

– Stai puţin... Uite-o, nenică! Aoleo, fir-aş al dracului, ce buuună e!

– Ce, mă, e goală...?

– Nu, da'... maaamă, fii atent că se dezbracă! Aaaşa, dragă, hai, aşază-te, adică întinde-te, desfă crăcii...! Nenicăăă!

– Hai, bă, că nu-i nimeni; crezi că io nu ştiu?

– Da, mă, nu-i nimeni!? Ce prost poţi să fii! Hai, suie-te şi tu, că-i loc destul!

– Io mă car, bă, că-i tîrziu! Vii, Gore...?

– Păi da, seeegur, tu nu te uiţi, laşu' naibii, da' nu vrei să se uite nici alţii! Foarte bine, cară-te! Nici nu-i fără zece, dacă vrei să ştii, da' hai, marş, pas alergător! Du-te şi fă nani!

– Aaa, păi nu-i zic io lui taică-miu?!

– Serios? Şi ce-i zici; ai dovezi!? Te-am obligat io să vii!? Poţi să-i zici, domn'e; mă doare-n cur! Da' fii atent: dacă-i zici ceva, am terminat cu tine! Am terminat-o cu tine de-fi-ni-tiv! Hai, cară-te, ţăranu' dracu', că mă şi enervezi!

22. LA VULTURI

Mda, în concluzie mai pierdusem o zi, fiindcă diseară Bodi era la teatru şi acolo nu cred că mă duceam, da', în fine, avea omu' o tipa nouă, îmi zisese că-i ocupat şi pînă la urmă tot ne întîlneam noi; în fond era interesu' lui să-şi vîndă benzile. Mai vedeam eu mîine dimineaţă, poate îi băgăm un telefon, da' acuma ştii ce făceam?

... Tan-ta-naaa! Dădeam o fugă pînă în centru' să-mi iau doză, nenică! Serios; era abia unşpe fără zece şi, dacă mă îmbrăcam în uniformă, aveam timp să ajung la unu la dirigenţie, că luam un 88 şi mă duceam direct la şcoală; nu mai treceam pe-acasă. Şi diseară măcar făceam o probă de înregistrare ca lumea, nu mai stăteam să mă uit degeaba la Maiak.

Zis şi făcut; m-am schimbat, mi-am luat o sută la mine, să-mi rămînă de cheltuială cu Hari, şi am coborît, da', cînd să traversez spre Răzoare, aud un HĂ-HĂĂĂ, CE MAI FACI, MĂ BĂIATULE!? CE MAI FACE DOAMNA DOCTOR?... Era nea George, neică, ta-su lu' Luci; venea de vizavi, de la Alimentara, şi am văzut că are în pungă o sticlă de „Drobeta", de-aia în formă de ţărăncuţă-ţărăncuţă, da' prea tîrziu: m-a luat în braţe şi mi-a dat un damf de era să cad pe jos, să mă fac ţăndări. Esenţă de canal, tăticu'; gagiu' o luase de dimineaţă...

– Neaţa, nea George!

– Un' te duci; la şcoală...?

– Da, da' tre' s-ajung în oraş, să-mi cumpăr ceva...

– Serios? Ce să-ţi cumperi?

– Eh, doză pentru picap... S-a stricat şi n-am pe ce să ascult.

– Aaa, dă-o dracu' de doză! Hai mai bine pe la noi, să bem un coniac!... Pardon? Era să mă apuce rîsu', că asta mai lipsea, să mă duc pe trei cărări la dirigenţie cînd ne încheia Popeye situaţiile, da' mi-am amintit visu' de azi noapte, că prea era o coincidenţă, şi mi s-a aprins beculeţu': Luci era la şcoală, neică! Adică nu ştiu dacă era, da' tipu' învăţa dimineaţa şi ar fi fost la marele fix: mă făceam că beau un coniac cu nea' George, lugu-lugu, nu-ş' ce, după care îi ziceam că i-am împrumutat un disc lu' fi-su, mă duceam în cameră la Luci, că ştiam unde îşi ţine discurile, şi-mi recuperam „Dark Side-u'", tată! Pe bune, că, totuşi, prea uşor renunţasem la el, şi doză puteam să-mi iau şi altădată, da' ocazie ca asta nu mai pupam! Serios; în fond, Luci nu profitase de maică-mea sîmbătă, cînd îmi şutise discu'? Profitam şi eu de ta-su şi plecam cu „Dark Side-u'", că doar era al meu!

– Aaa, mulţumesc, am zis, da' n-aş vrea să deranjez! Luci ce mai face?

– Eee, ce „deronj" (a zis aşa, pe franţuzeşte, adică „Ce-mi vii mie cu politeţuri de-astea?"); ia vezi, poate mă supăr acuma! Hai, că e şi Lucică; mai staţi şi voi de vorbă, că n-ai mai fost de nu ştiu cînd pe la noi!

– Aoleo, da'... nu-i la şcoală?

– Nu s-a dus; dă-l dracu'! Are de făcut un comentariu pentru mîine, la română. Hai, poate-l ajuţi puţin, că-l lasă corijent. Io i l-aş face, da' nu mă pricep; n-am decît şapte clase...

... PARDON? CUM SĂ-L AJUT, NENE; JIGODIA DRACU' ÎMI FURĂ DISCU', MĂ MAI ÎNJURĂ ŞI DE MAMĂ ŞI TOT IO SĂ-L AJUT...!?

– Aaa, nu pot, nea George! Mă grăbesc, la unu tre' să fiu la şcoală şi plus de asta materia de-a zecea n-o ştiu. Io de-abia acum trec a zecea...

– Haaai, te rog io frumos; dă-o dracu' de materie! Doamna i-a zis să comenteze orice, la

alegere, numa' să scrie două-trei pagini acolo, să poată să-l treacă.

... Zău, neică? Simţeam că fac explozie, da' mi-am amintit iar chestia cu visu' şi-n vis nu-i duceam eu ceva lu' Luci? Păi... înseamnă că puteam să-i scriu două-trei chestii acolo, să-şi facă prostia de comentariu, numai că la plecare, duceam o mînă la tîmplă, ca Columbo, şi-i ziceam: Auzi, Luci? Ia vezi tu, nu cumva mi-ai confundat „Dark Side-u'" meu cu porcăria ta de licenţă, atunci, ştii tu cînd...? Aşa, de faţă cu nea George, şi ziceam „confundat" mai la mişto, să-şi dea seama că m-am prins, da' să vadă că-s boier şi nu-l pîrăsc lu' ta-su. Că puteam să-i fac scandal, aşa ar fi meritat, – cred că numa'-n cap îi dădea nea George! – da' lasă, dă-l dracu, nu mă cobor io la mintea lui.

– Da? Şi ce bucată şi-a ales?

– „La Vulturi!", de Gala Galaction. Caracterizarea personajului principal, moş Dănilă.

... Pardon? Cum, nene, „La Vulturi!", că aia era dintr-a opta; chiar aşa era la ăştia, la industrial!? Păi, mersi, atunci de ce nu-şi alesese „Puiul" de Al. Brătescu-Voineşti, să ne îmbătăm şi să bocim pe-acolo, cu nea George?... Băăăi, să n-am parte! Adică, deh, nu mă mai mir de nimic, da', dacă îi plăcea atîta „La Vulturi!", de ce nu-şi făcea singur comentariu'?

... Aaa, stai puţin; am înţeles! Păi tocmai de-aia, de mult ce-i plăcea lu' nea George, normal, nu lu' Luci, că prea ştia nea George pe dinafară cum îl cheamă pe moş Dănilă.

... Ce să fac, domn'e, să mă duc? Nu mai ţin minte cu ce era „La Vulturi!", da' într-a opta moşii erau specialitatea mea, fiindcă toţi sunt „înţelepţi" şi „întruchipează" nişte chestii... Şi mişto şi ca fază: mă duceam cu nea George, doar el mă chemase, şi-ţi dai seama ce faţă făcea Luci cînd mă vedea.

– Bine, am zis, da' să ştiţi că n-am timp să i-l scriu. Discutăm, îi zic cum se face, da' la douăşpe

am plecat, să ajung la şcoală.

– Aaa, bine'nţeles; păi cum; se poate...!? Îi dai şi tu nişte idei, îi faci planu', că la douăş'pe tre' să plec şi io. Vine-un neam d'-al meu din Brăila şi mă duc să-l iau de la gară...

Deh, neică, şmecher nea George: el cică mă invita la „coniace”, da' de fapt mă punea la treabă pentru fi-su. Am plecat cu el, am intrat în scară şi am început să urcăm, da'... ce fază! Discutam cu Mimi o dată, mai demult, şi tipu' cică: Ghici de la cine a luat-o Canţone! A zis că-i unu' „mai cu spirit” şi m-am gîndit cine naiba mai face karate din curte, fiindcă „spirit” asta însemna, să fii calm, aşa, da', cînd e cazu', să-ţi concentrezi energia, şi zic: De la Adi? Aiurea, face Mimi, ăla-i un balerin; nu face full-contact, şi cică nu neapărat de la karate; aşa, în general... Cine, zic, Lăbuş? Ăsta era un tip de la B, care făcea rugby şi era mai forţos, da' Mimi: Nooo! Ce treabă are Lăbuş cu Canţone? Hai că nu ghiceşti în vecii vecilor: de la Nea George, neică!

Am crezut că face mişto, că ăsta era om la patruj' de ani, cu burtică, şi de unde atîta „spirit”, da' Mimi cică să fiu eu sănătos; tipu' e din Brăila şi-n tinereţe a fost mare golan; cînd om mai merge la Luci, să-l rog să-mi arate ce tăieturi are pe spate. Pe bune, zic; tăieturi de şiş!? Pe bune, cică era full! Şi, cum, nene, chiar l-a troznit pe Canţone? Oho, face Mimi, artistic!

Cică ăştia, Canţone, Oase şi Nas, se luaseră odată de Luci, cînd se întorcea de la Alimentara: i-au cerut nişte ţigări, ăsta a zis că nu poa' să le dea, că-s ţigările lu’ ta-su, şi Canţone s-a enervat, i-a dat o palmă. Luci, al dracu', cică: Aaa! Îl chem pă tata! Zis şi făcut, urcă gagiu' şi apare după vreo cinci minute cu nea George, la pijama şi-n papuci. Ăştia, cînd îl văd cum arată, încep să-şi dea coate: Maaa, nene, a venit bunicu'! Da' tipu', calm: Bună, băieţi, care-i problema...? A, ce problemă, face Canţone; nu trebuia să vă deranjaţi. Da' nea

George, în sictir: Păi m-am deranjat deja; ia zi! Nu-ş' ce, face Canţone, i-am cerut şi io o ţigară lu' puştiu şi n-a vrut să-mi dea. Nea George: Păi, normal, că nu-i ţigările lui, e-ale mele! N-ai zis aşa, Lucică? Luci, de colo, că da, aşa a zis, da' Canţone că nu-ş' ce, că el l-a rugat frumos; ce naiba? Nea George: Păi, da, l-ai rugat şi, dac-ai văzut că nu-ţi dă – şi face un pas spre el – ce-ai zis tu? Că-i mic şi prost – şi la faza asta îl prinde de rever – şi po' să dai în... – trosc! – o căpăţînă-n gură. Cică i-a prins-o la fix, că ar fi căzut, da' i-a băgat o mînă-n freză – DE CE, MAĂA; DE CE!? – şi ZDRAAANG! – un genunchi în gură... Cade Canţone grămadă şi, dă-i, neică! se pune cu genunchii pe pieptu' lui, îi bagă mîna-n păr, şi începe să-l dea cu ţeasta de-asfalt. CĂ-N FI-MIU NUMA' IO DAU, MĂAĂ!

– TROSC! – CĂ IO L-AM FĂCUT – TROSC! – IO-L OMOR! Pe bune, cică dădea cu capu' lui Canţone de se-auzea în toată curtea, făcuse o baltă de sînge, şi Oase şi Nas au luat-o la fugă. Gagiu' nu s-a luat după ei, da' cică a aruncat cu papucu' pe Panduri pînă dincolo de şina tramvaiului.

... Mda, foarte interesant, da' uite că ajunsesem la patru şi nea' George a scos cheile să descuie. Chiar, nene, şi dacă Luci se uita oblu la mine, ce m-a apucat să vin pe capu' lui...? Că tîmpit nu era; se prindea el că n-am venit numai aşa, că a zis ta-su. Eh, na, atunci mă uitam şi eu oblu, adică ce vrei, dragă, nu-l vezi că-i pilit şi n-am putut să scap de el? Crezi că muream io de doru' tău, să-ţi fac comentariu'!? Şi, atît îi trebuia, să facă vreo figură, că-i întorceam spatele şi mă căram: Dă-te dracu', de jegos! Da' mai întîi recuperam discu', normal.

... Ce-i asta, neică? Cînd am intrat în vestibul, am crezut că am halucinaţii, că mirosea a liliac. Pe bune, mirosea de-ţi muta nasu', a hectare de pădure de liliac; cred că vărsase cineva o sticluţă de parfum, da' ce naiba parfum era ăla, cu liliac?...

Aha! Luci era la baie; se-auzea duşu', da' uite corida, neică!... Sigur că da, asta era chestia! Toreadoru' făcuse deja fenta, era întors pe trei sferturi, da' degeaba, pentru că tauru' nici nu pornise, încă scurma în nisip. Normal ar fi fost să-i ţină pînza în faţă încă zece secunde, fiindcă aşa, în realitate, l-ar fi luat în coarne la marele fix. Şi eu tocmai chestia asta o făcusem corect în desenu' meu, de-asta îmi ieşise mai mişto, da' normal că nu semăna nici de frică...

Nea George m-a luat de cot, m-a împins în bucătărie şi a zis că Luci vine acuşica. A scos sticla de „Drobeta” şi a pus-o pe masă, pe muşama, unde am văzut „Sportul” deschis şi „Informaţia” încă nedesfăcută, pachetu' lui de Snagov, cu o brichetă chinezească, cu dragon, şi o farfurie cu resturi de sos, şterse cu pîine.

– Punem de-o cafeluţă?

– Mulţumesc, nu vă deranjaţi...

– Ooof, m-ai înnebunit cu deranju' ăsta! Bem şi-un piculeţ de coniac?

– Mulţumesc, da' numai un pic. V-am zis că mă duc la şcoală... Aiurea, a pus ibricu' pe foc, a deschis sticla de „Drobeta”, a luat trei păhăruţe din bufet şi mi-a turnat unu' plin ochi.

– Hai noroc! O viaţă are omu' şi-o gaură-n cur!

– Corect! Noroc, sănătate!

– Şi ce mai faci? Ce mai face doamna doctor?

Am zis că face bine, ca de obicei, şi m-am uitat că se pusese la papuci, da' îşi scosese un papuc şi avea unghia de la degetu' mare neagră, abia se ţinea să nu-i cadă. Chiar, neică, poate de asta era acasă, că tipu' era maistru pe undeva, pe la 23 August parcă, şi în mod normal la ora asta ar fi trebuit să fie la serviciu. Un utilaj ceva, o maşină-unealtă, o clipă de neatenţie şi...

Aha! S-a auzit uşa de la baie şi Luci, fredonînd „My Woman from Tokio”...

– Lucică, face nea George, vino, mă, încoa', să vezi cine-a venit!

... Tan-ta-naaan! Se-aude un lipăit de tălpi şi Luci bagă un cap pe uşă, da', cînd mă vede, rămîne blocat. Zic „Salut!” şi... ce făcea ăsta, neică, de ce se căra!?

... Aaa, ba nu! Capu' a dispărut o secundă, da' după aia – ta-da-daaam! – gagiu' avea pe el un halat alb, probabil de-al mă-sii, şi a venit aşa, dînd din cur, adică tot el o scoate şi mi-o dă. Adică sanchi, cum naiba s-o scoată cu ta-su de faţă, da' un bulan slab şi păros tot mi-a băgat sub nas. Nea George se uita şi nu-i venea să creadă:

– Du-te, mă, şi pune ceva pă tine; aşa-ţi primeşti mosafirii? Şi adă-ncoa' cartea de română, că Dinuţ a venit să te-ajute!

... Aha! Un nor trece pe faţa lui Luci. Se uită la mine, eu ridic din umeri, adică asta-i situaţia, şi-l văd că se albeşte. Mdeh, cred şi io: nu-ţi convine să fii la mîna mea, doar nu-s io „mai deştept” ca tine, nu!?

– Hai, dom'ne, că mă trece; dă-o dracu' de carte!

– Zi, mă, ce bucată ai de-analizat?

– Hai, dom'ne, lasă-mă acu'! Ce naiba vrei?

– ZI, MĂ PROSTULE, CUM SE CHEAMĂ NUVELA...!?

– ... „La Vulturi!”

– Aşa! „La Vulturi!”, de Gala Galaction. Ia adă cartea-ncoa!

– Hai, dom'le, că mi-o fac io; ce te-a apucat!?

– ADĂ, MĂ, CARTEA, N-AUZI!? şi ia un creion şi hîrtie! Şi pune ceva pă tine, că ţi se vede... aia, deşteptule!

... Deh, nene; ce să-i faci!? Luci n-are încotro, se duce, şi nea George dă din mînă a lehamite, adică mai bine nu l-ar fi făcut. Se scoală să pună cafeaua, că apa fierbea în ibric, mă întreabă cît zahăr vreau, zic „două linguriţe”, după care toarnă în ceşcuţe, se-aşază la loc şi dă să-mi mai toarne şi coniac. Am zis „Nu, mulţumesc!” şi am dat să pun palma la gura paharului, fiindcă nu băusem nici jumătate, da' a trebuit s-o trag repede, că ori n-a

văzut, ori s-a făcut că nu vede, era cît pe ce să-mi toarne pe mînă. M-am făcut că dau iar noroc, da' ce naiba mă apucase, nene, să vin aici!? Zău dacă eram în toate minţile: peste o oră mă-ntîlneam cu Hari, azi era prima noastră zi ca lumea, şi mie îmi ardea de comentarii şi de discuri!

... Mda, uite-l şi pe Luci, la tricou alb şi raiaţi, cu cartea de-a opta.

– Hai, mă; ai venit!? Ia, stai aici deschide cartea aia! Se-aşază Luci, deschide cartea, da' nea George o ia şi mi-o bagă mie sub nas.

– O.K., zic, da' staţi să mă uit puţin pe ea, că nu mai ţin minte...

... Ia, nene, deci... munţii, apa Iablanicioarei, oamenii, nu-ş' ce şi nişte vulturi – expoziţiunea. Nu-ş' ce, nu-ş' ce, trecutu' lu' Moş Dănilă, de trei ori a făcut avere şi de trei ori i-au făcut-o praf turcii, s-a retras aici, în acest colţ de lume, nu-ş' ce, în ziua aceea Agripina, scheme, împuşcături... – aha, turcii! Ia repede copilaşii şi fuga la stînă!... Care stînă? A, da... urcuş nasol, parcă eram eu cu Maiaku' în tabără, nu-ş' ce, începe să damblagească de oboseală, pune pruncu' în căpiţă şi, în fine, ajunge cu vestea, şi la sfîrşit: scutecele însîngerate, vulturii, şi moş Dănilă cu ochii la cer. Şi, sigur, scheme cu poporu' – mesaju' operei... Aaa, mizilic!

– Deci, Luci, ia să vedem: care-s calităţile lu' Moş Dănilă? Luci se uită la mine cam oblu, da' începe să turuie calităţile din carte şi nea George se uită la el, mirat.

– Păi asta e, zic, şi care-i problema? Ce nu merge?

– Păi merge, da' nu-mi iese decît juma' de pagină şi profa a zis să scriu trei!

– Aaa, păi nu le-nşiri una după alta, ca bou'! Le iei şi tu pe fiecare, pe rînd, şi vezi de unde rezultă.

– Cum adică?

– Adică vezi şi tu mijloacele de caracterizare: a) directă, şi b) indirectă.

Pauză, se uită la mine ca la felu' paişpe...

– Domn'e, zic, directă e cînd autoru' zice direct că tipu' e-aşa şi pe dincolo; indirectă – cînd rezultă din vorbirea şi acţiunile lui, din ce zic celelalte personaje, din descrieri şi aşa mai departe. Tu, dac-ai fi scriitor, cum ţi-ai caracteriza personajele: direct sau indirect?

– Direct!

– Serios? Da' de ce?

– De-aia, c-aşa-s io, mai direct!

– Cum, băi; adică vii şi spui de la început „Moş Dănilă e înţelept, drept, aşa şi pe dincolo”...?

Se uită la mine, şi el şi ta-su, adică normal, ce-are?

– Păi, zic, şi-n cazu' ăsta, cititoru' nuvelei ce mai face? Nea George se încruntă puţin şi sare cît colo:

– INDIRECTĂ!

Păi vezi, neică!? Se uită la mine – adică maaa, ce deştept sînt!

Îi ia foaia din faţă lu’ Luci şi notează el ceva, cu un scris dubios. Care ziceam că-s mijloacele alea indirecte? I le zic încă o dată şi le scrie, unu' sub altu'...

– Aşa, zic, şi înc-o chestie: relaţiile dintre personaje, neapărat! De unde ştiu că-i personaj principal?

– De-aia, face Luci, că se vorbeşte mai mult de el!

– Nu-i adevărat! şi despre Agripina se vorbeşte destul în pasaju' cu urcarea Golgotei, da' tot moş Dănilă zice chestia de la sfîrşit, nu? Io chiar aşa aş începe lucrarea...

Nea George pune iar mîna pe creion şi se uită la mine, adică: „Cum?”

– Moş Dănilă este, categoric, personajul principal al nuvelei „La Vulturi!” de Gala Galaction. Desigur, acelaşi lucru s-ar putea spune şi despre nora lui, Agripina... care joacă chiar un rol mai important în planul acţiunii. Dacă examinăm însă compoziţia... observăm că

începutul... adică nu, că figura lui Moş Dănilă... apare la început şi la sfîrşit... el rosteşte replica finală, care conţine mesajul operei şi lămureşte înţelesul titlului...

– Stai, băi! face Luci. Io nu pot să scriu aşa, că dacă şi cu parcă. Zi cum e cu moş Dănilă; ce-o tot frecăm cu Agripina!?

– Dom'ne, zic, io ţi-am dat un exemplu. Scrie cum vrei, da' tre' să vezi şi relaţiile dintre personaje, că nu-s decît două în prim plan; ceilalţi sînt plecaţi. Altă chestie: zi că evenimentele istorice nu apar direct, ci reflectate în conştiinţa personajelor, şi că izolarea...

Nea George se apucă iar să noteze, conştiincios, da' Luci îmi aruncă o privire şi-mi face semn cu degetu' la cap, adică ce se-ntîmplă; m-am tîmpit? Dau din umeri şi i-l arăt din bărbie pe ta-su: ce vrei, nene; ce dracu' să fac!?

– ... Aşa, zic, deci locu' ăsta izolat, unde nu te-ai aştepta să vină turcii... – te-ai prins, da? În fine, mai cauţi şi tu nişte citate, bagi cu Golgota la urcuş şi la urmă cu lupta de eliberare a poporului român; vezi să nu uiţi chestia asta, că n-am făcut nimic! Acu' ştii s-o faci?

– Da!

– Bine, atunci...

Dau să mă ridic de la masă, da' nea George mă apucă de încheietură:

– Te rog io frumos, scrie-i ideile principale pe foaia asta! Fă-i tu planu', că, după aia...

– Bine, face Luci, da' hai la mine-n cameră, la birou...!

Nea George se uită la el cam oblu:

– Bine, da' scrieţi, nu faceţi altceva...

... Ooof, de cînd n-am mai fost pe la Luci! Uite fotoliu', uite patu', cu cuvertura aia roşie, pe noptieră e veioza de lemn pirogravată pe care şi-a făcut-o singur, la atelier, şi poza maică-sii. Maică-sa aia adevărată, nu tanti Ligia, cu care stă acu' nea George. Şi... – TAN-TA-NAAAN! – uite discurile,

sus, pe dulap, aşa că gata, neică: îi scriu cîteva idei, îi cer discu' şi am terminat cu comedia.

– Ce te-a apucat, băi, cu comentariu' ăsta...?

– Pe mine, băi; eşti tîmpit!? M-am întîlnit jos cu taică-tu; el mi-a zis să te-ajut...

– Dă-l dracu'; las' că mă trece! Ascultăm şi noi o muzichie?

– O.K, da' nu vrei să-ţi scriu ideile? Dacă mă-ntreabă...?

– Las' că nu-ntreabă; dă-l dracu'! Zici şi tu c-am discutat şi că-i vorba de nişte vulturi. Ce punem?

– M?...Păi, nu ştiu; ţi-ai mai tras ceva discuri noi?

– ... Aaa, nooo; de unde-atîtea discuri!? Bag nişte Sabbath?

... Vezi, nene; ce ziceam eu că-i ultimu' om!? Dacă zicea „Aoleo, stai puţin că sîmbătă ţi-am confundat Pink Floyd-u' ăla!”, îi mai dădeam o şansă, poate îi ziceam să tragă şi el de pe Maiak, da' acu' gata, salut! S-a dus şi a început să umble la rîşniţa lui de cas, da'... ce dracu' mirosea, nene, în halu' ăsta!?

– Băi, zic, la voi miroase-a liliac sau am înnebunit io?

– Miroase. A dat bătrînu' cu nişte spray contra mirosului de ţigare. Uite, de-ăsta...

... Ce fază! A luat de pe noptieră un tub de spray cît toate zilele, cu ciorchini de liliac pe el, şi mi l-a arătat. Interesant, neică, da' vreau să ştiu şi eu: un spray contra lu’ Luci nu se inventase? Unu' de-ăla nasol, pentru stîrpirea dăunătorilor...

– Da', totuşi, zic, nu miroase cam tare...?

– Şi ce, nu-i mişto? Ia fii atent...

... Ce făcea ăsta, nene!? Aoleo, a început să fîsîie pe mine!

– STAI, MĂ, BOULE, EŞ' TÎMPIT!? DACĂ MĂ MIROASE LA ŞCOALĂ!?

– Ce dacă? Zici şi tu că VINE-VINE-PRI-III-MĂ-VA-RA!

... Şi iar – fîsss-fîsss! – pe haina mea. Am încercat să-l prind de încheietură, să-i smulg porcăria de spray, da' s-a ferit şi... ooof, Doamne! Am sărit în sus şi am luat-o spre geam, da' tîmpitu' a venit după mine şi iar – fîsss-fîsss! M-am întors cu spatele, zic măcar pe cămaşă să nu-mi dea, da' am simţit că mă apucă de jos, de genunchi şi...

– AAA! STAI, MA, BOULE; CE DRACU' FACI!?

– HA-HAAA! LA VOOOLTORI, LA VOOOLTORI!... OAAA, NENE! Am urlat odată şi m-am agăţat de pervaz, că tîmpitu' m-a ridicat un metru şi am ieşit pe jumate pe geam; o secundă am crezut că vrea să mă arunce pe bune... Groaznic, neică! Am văzut cum se apropie pămîntu' aşa, nu ştiu cum să spun, şi, cînd mi-a dat drumu', m-am întors să-l pocnesc, da' l-am văzut pe nea George în prag.

– Ce faci, mă!? Ce faceţi acolo?

– ... Ăăă, nimic! Ne jucam şi noi de-a „La Vulturi!”.

– NU ŢI-E RUŞINE, MĂ NENOROCITULE!? BĂIATU' ĂSTA-ŢI FACE TEMELE ŞI TU TE JOCI!? IA, TRECI ÎNCOA' IMEDIAT, CĂ...

TROSC! Foarte bine, neică, fir-ar a dracu', că încă îmi tremurau genunchii şi, poftim, nenorocitu' îmi rupsese matricola! – Dinuţe, te rog io frumos, scrie-i tu ideile alea! Hai, că-l iau de-aici, să nu te mai deranjeze...

I-a dat un brînci, a trîntit uşa, după care am mai auzit nişte buşituri şi nişte icnete, da' ce „idei”, neică; poate să-i scriu nişte tîmpenii de-alea cît capu' lui de mari, să-l lase dracu' repetent!... Aaa, da' ia stai puţin; ce-avem noi aicea, pe dulap!?... Oaaa, boierie; ia fii atent: Gică Petrescu, Ion Dolănescu, Ion Lăceanu, Irina... ce-i asta, neică!?... Aaa, pardon, astea erau ale lu’ nea George, că ia uite-aici: Irina Loghin, Romica Puceanu, Gabi Luncă, aşa, aşa, Gheorghe Zamfir,

Julio Iglesias, Angela Similea şi Janis Joplin în „Electrecord”; abia de-aici începea Luci.

... Deci; Eagles, îl ştiu; Wings, „Band on the Run”, Beatles, „The Ballads”, yes; Santana, „Greatest Hits”, Black Sabbath, „Paranoid”, negru, supărat, cu cranii, cu litere, şi Pink... „DARK SIDE”-U' MEU, NENE; FUTU-Z' GRIJANIA MĂ-TII SĂ-ŢI FUT! L-am scos frumos, l-am pus deoparte, am pus celelalte discuri la loc, da' ce naiba făceam acuma; ieşeam cu el şi-i făceam scandal...? Aşa ar fi meritat, da' nea George mă rugase să-i scriu ideile şi... aoleo! Douăşpe fix, băga-mi-aş; situaţia devenea disperată! Am sucit-o, am învîrtit-o, m-am gîndit să renunţ, da' la un moment dat zic: Ia stai puţin...! Cînd mă săltase Luci pe geam, am văzut că tipu' n-avea copaci dedesubt, ca mine, în schimb, pe spaţiu' verde, pînă la trotuar, erau cîţiva tufani pufoşi, babani, şi... CHIAR, NEICĂ! Gala Galaction ăsta nu era prost degeaba: dacă aruncam discu' şi ateriza pe tufanii ăia, nu păţea nimic. Genial, pe bune! Luci poate bănuia el ceva, prea îi băgasem aluzia la discuri, da' venisem fără geantă, îmi scoteam şi haina de pe mine, să vadă că n-am ascuns nimic, şi cred că o lună bietu' de el nu mai ieşea din casă; stătea să mediteze ce s-a întîmplat!

Am luat discu' şi m-am repezit la fereastră, da'... hmmm! Parcă totuşi era cam mult pînă jos şi, dacă-l lua vîntu', praf se făcea! Aşa, ca fază, ar fi fost mişto, da' parcă mă prostisem, neică; îmi aruncam singur discurile, parcă eram Argentina Menis...

– ALOU, TU EŞ', SILE!? HĂ-HĂĂĂ, AI AJUNS, MĂ...? AI ADUS DAMIGEANA? BINE, HAI CĂ VIU' ACU'...!

... OAAA! Nea George a început să zbiere la telefon, în vestibul, şi m-am speriat ca dracu'; am crezut că-i la uşă. M-am aplecat, am simţit un curent electric prin degete şi i-am dat drumu', da' n-am mai avut timp să mă uit unde aterizează; l-

am auzit că vine... M-am repezit în fotoliu, am luat cartea, am pus deasupra o bucată de hîrtie, am luat creionu' şi...

– Gata, Dinuţe...?

– Aproape, am zis. încă puţin, cinci minute...

... Uuuf! Am simţit că mă trec toate căldurile şi am început să mîzgălesc nişte aiureli pe-acolo, da' pînă la urmă i-am scris ideile principale şi peste cinci minute m-am prezentat cu foaia la bucătărie.

Nea George s-a uitat puţin, a clătinat din cap şi i-a pasat-o lu' Luci, care se făcea că se uită aiurea, da' l-am văzut că are ochii roşii de plîns.

– Uite, mă, aicea! Apucă-te să scrii şi mulţumeşte-i lu' Dinuţ, deşteptule!

– Lăsaţi, am zis, nu-i nevoie. Haideţi că am întîrziat; cobor şi eu cu dumneavoastră.

23. HAINA DE ŞCOALĂ

Discu' nu păţise nimic, slavă Domnului; l-am găsit în iarbă, printre tufani, da' nenorocirea e că trăzneam de la o poştă a porcărie de-aia de spray şi nu mai ştiam ce să fac: la dirigenţie nu puteam să mă duc fără haină şi mă mirosea Hari, neică! Azi era prima noastră zi ca lumea, poate mergeam şi noi undeva să-i fac cinste şi eu puţeam ca la balamuc: în 88 m-am aşezat mai la spate, am împăturit haina şi am pus-o pe genunchi, da' cîţiva inşi tot au început să adulmece şi să se uite ca disperaţii... Ooof, acu' n-avea farmec dacă nu mă dădeam puţin cu capu' de pereţi şi nu mă tăvăleam prin praf ca epilepticu'!

... Chiar, nene, da' unde mergeam cu Hari? Adică mă gîndisem eu, normal, da' în Drumu' Sării era o cofetărie cam băşinoasă, cu prăjituri de-alea roz, de doi lei, şi mie mi-ar fi plăcut să ne plimbăm pe la mine, pe la Academia Militară, să stăm puţin la fîntîni, da' la mine nu era decît Paraşuta şi parcă n-aveam chef s-o invit în Paraşută, să se chiombească toţi ciumecii la noi.

... Aaa, stai puţin! Luam troleibuzu' şi coboram la Operă, nene! Cofetăria de la Operă era ca lumea, mult mai mişto ca Paraşuta; stăteam afară, la o prăjitură şi un Ci-co, să pot şi eu să fumez, şi nu ne vedea nimeni. Şi era destul de aproape; de-acolo îi ziceam să ne plimbăm puţin şi în zece minute eram la Academie... Oaaa, de-abia aştept! Şi n-aduceam vorba de Raz, să încep cu trecutu' şi chestii; pur şi simplu vroiam să văd cum e să fiu cu ea pe-acolo pe unde mi se năzărea mie pe trimestru'-ntîi că o să apară şi o să ne plimbăm noi doi, aşa, de mînă. Stăteam puţin la fîntîni, dacă nu era nimeni poate ne sărutam şi noi mai ca lumea,

după care luam 88-u' de la Răzoare şi azi o conduceam pînă acasă; nu discut!

... Aoleo: fără cinci, neică! Am coborît din 88 şi am mărit compasu', da', cînd am ajuns în clasă, Hari era cu Ina şi cu Dana şi făceau nişte feţe cam lungi. M-am gîndit că o fi ceva nasol, poate se certase cu Ina, da' şi ceilalţi şopocăiau în grupuleţe şi zic: Salut! Ce faceţi, domn'e; s-a-ntîmplat ceva...?

Pauză; au început să se uite-n pămînt.

– Ce-aveţi, neică!? Ziceţi-mi şi mie!

– Domnu' Pop e rău, face Ina.

– Aoleo! Cum adică? Da' ce-i cu el?

– A făcut un infarct. E la spital, la Urgenţă...

... ZBOOOING!

– Pe bune? Cum naiba!? Cînd a făcut...?

– Duminică.

... Incredibil, neică; de asta lipsise ieri de la şcoală! Ia uite, domn'e: sîmbătă era bine-mersi şi duminică...! Pe bune îmi părea rău, că, deh, nu muream eu de dragu' lui, da', orişicît, omu' era de treabă şi-ţi dai seama: infarct!

... Aoleo; ia stai aşa! Mi-am amintit cum zbierase ieri Vlaicu la mine şi la Raz că „domnu' Pop e-un om aşa şi pe dincolo şi noi îl băgăm în mormînt”. Eu am crezut că zice la derută, da' nenorocitu' ştia de ieri care-i treaba şi anume zisese. Doamne, ce CĂCANAR!

– Staţi, mă nene, staţi puţin! Păi şi noi ce facem; nu mai mergem în tabără?

– Dă-o-ncolo de tabără! Asta-i problema ta acuma!?... Pardon?

– Nu, domn'e, nu-i „problema mea”, da', totuşi, n-am dat banii...?

– I-am dat, face Dana, şi din păcate s-ar putea să mergem.

– Zău? Cu cine?

– Ghici! Cu prietenu' tău Vlaicu... ZBOOOING!

Nu se poate, neică! Doamne, cu ce ţi-am greşit eu, dumnezeule!? M-am uitat din reflex după Raz,

da' tipu' nu era pe nicăieri. Păcat, aş fi vrut să văd ce faţă face apropo de chestia aia a lui cu camera, că era groasă rău: ce gagici, ce Maiak, ce vrăjeală...!? Ăla făcea şmotru toată ziua; pe noi doi cel puţin cred că ne punea să săpăm tranşee!

– Băi, voi vorbiţi serios!? Cum să mergem, nene, cu dementu' ăla!? Ina, du-te tu, domn'e, la Anton, şi zi-i din partea clasei să ni-l dea pe altu' sau să ne dea banii înapoi! Păi, cum adică, am dat trei sute şi ceva de lei ca să fac peteape în vacanţă!?

– Ne-am gîndit şi noi, face Ina, da' ştii care-i partea proastă...? A douăşpea lu' Vlaicu termină acuma şi, la anu', dacă domnu' Pop se pensionează, s-ar putea să ne ia el la dirigenţie... ZBOOOING!

Hai, nene, dă-o dracu'; asta-i prea de tot!.. Aaa, păi, nu ştiu, înseamnă că trebuia să discut serios cu ai mei, să le explic situaţia, şi din toamnă poate mă mutam la B. Serios, n-aveam nici un chef să mă exmatriculeze Vlaicu şi pe undeva ar fi mai mişto să nu fiu în aceeaşi clasă cu Hari. Scăpăm de colegi, de Ina şi de Dana; la şcoală ne vedeam fiecare de treabă, da' după aia plecam împreună şi n-aveam texte cu nimeni.

– Bine, face Hari, şi acestea fiind zise, voi ce faceţi? Mai staţi...?... Mda, uite că lumea începuse să plece. Normal; dacă Popeye nu era, la restu' orelor nu mai stătea nici dracu'. Ce chestie: eu cu Hari zisesem ieri că chiulim şi, cînd să chiulim...

– Io trebuie să mai stau, a zis Ina, să văd cine ne-ncheie mediile...

– Şi io mai stau puţin, face Dana. Hai că vorbim diseară, la telefon!

– O.K., atunci vorbim. Pa-pa!

– Pa-pa! Distracţie plăcută! Să fiţi cuminţi!

... Normal, se putea să nu bage Dana strîmbe!? Clar, înseamnă că de ieri începuseră cu telefoane: „Eee, şi cum a fost la film, nu-ş' ce?" Deci, gata, de-acum treaba era oficială, da'... ia stai puţin, mă nene! Doamne, parcă mă tîmpisem de tot: ce rost

mai avea să mergem în porcăria aia de tabără!? Nu, serios: eu zisesem că merg în tabără ca să vorbesc cu Hari, să fim pe bune, da' nu eram pe bune încă de ieri!? Maiak aveam, bani aveam, şi eu îi tot trăgeam cu tabăra, cînd puteam să rămînem bine-mersi în Bucureşti; veneau trei luni de vacanţă şi aici n-aveam treabă cu nimeni!

– A-hîm! Ce-ai, domn'e, de ce taci? Chestia cu domnu' Pop...?

– Da, băi, ce nasol! Sîmbătă era bine-mersi şi duminică... zboing! Auzi, da' voi cum aţi aflat?

– Ina a sunat aseară la el şi a vorbit cu doamna Pop.

– Zău? Păcat, pe bune! Îmi pare rău...

... Ce să fac, nene; să-i zic? Mai bine îi ziceam la fîntîni, la Academie, da' acum, după chestia cu Popeye, nu era cam penibil s-o invit la Operă? Da, nene, da' în fond stabilisem de ieri, azi era prima noastră zi împreună şi ce eram noi de vină?

– O.K, am zis, şi noi ce facem? N-ai chef să mergem undeva?

– Acuma? Unde...?

– Nu ştiu, la Operă, la cofetăria aia de-acolo. Mîncăm o prăjitură, bem un suc şi după aia poate ne plimbăm puţin...

– Aşa, în uniformă? Mmm, nu prea am chef. Hai mai bine pe la mine!

... ZBOOOING!

– Pe la tine pe-acasă...? Păi nu-i maică-ta?

– Şi ce, te deranjează...?

– Pe mine!? Doamne fereşte! Mă gîndeam io să nu deranjez...

– Las' că nu deranjezi. A zis că vrea să te cunoască.

... Zău, neică!? Aaa, am înţeles: ieri, în oraş, discutaseră despre mine, maică-sa o întrebase ce şi cum şi acum vroia să se convingă că-s băiat serios. Am zis că O.K., bine, da'... – hmmm! – parcă n-aveam acuma chef de vizite de-astea la cel mai înalt nivel. Adică eram curios s-o cunosc pe maică-

sa, da', dacă stătea tot timpu' pe capu' nostru, ce naiba făceam? Da' lasă, nene, în fond era... poftim, abia unu jumate', aşa că mergeam puţin, „Săru'mîna, io sunt ixulescu, chestii!”, Hari se schimba de uniformă şi după aia poate ne duceam la Operă şi la fîntîni.

Am luat-o pe Drumu' Sării, da' chiar, nene, eu mă duceam în vizită aşa, cu mîna goală!?

– Auzi, Hari...? Pe la tine pe-acolo e vreo florărie?

– Nu, da' nu-i cazu' să te formalizezi.

– Nu mă formalizez, domn'e, da', orişicît...

– Dacă ţii neapărat, e o ţigancă pe colţ, da'-s cam nasoale şi le dă scump; nu merită.

– Eh, nu-i o problemă!

– Nu...? Da' la mine nu te-ai gîndit niciodată să-mi iei o floare...

– Aoleo, băi; ai şi tu dreptate! M-am gîndit, să ştii, da' cum naiba vroiai să vin cu flori la şcoală!? Da' hai că-ţi iau acu'; te umplu de flori, să mor io!

– Am glumit, băi; tu nu mai ştii de glumă!? Hai că vine tramvaiu'! Fugim?

– Fugim!

Am luat-o la goană, că ajunsesem aproape de intersecţie şi, într-adevăr, venea un tramvai de-ăla vechi, cu banchete de lemn, clasa a III-a. Ne-am suit în al doilea vagon, ne-am aşezat la spate şi i-a dat drumu', da' zdrăngănea şi se zgîlţîia pe şine de ziceai că o să deraieze din clipă în clipă. La mine, pe Panduri, băgaseră de-alea ceheşti, mişto, silenţioase, numai că pe-aici, fiind mai la periferie, probabil nu ajunseseră încă.

... Ce chestie! M-am uitat pe geam şi străzile semănau cu alea de care ziceam eu că trebuie să fie pe la Hari: de-o parte şi de alta erau căsuţe joase, fără etaj, chiar la stradă, vopsite în galben şi ocru, cu tencuiala umflată, prăvălii lăsate într-o rînă, cu firme de tablă, şi vulcanizări de-alea de ţigani. Mare era Bucureştiu' ăsta, neică! Pe bune, nu cred că ştiam nici un sfert din el; numai pe la mine, prin

zonă, şi-n centru', da'... chiar, domn'e! Dacă rămîneam în Bucureşti, în vacanţă, puteam să facem o chestie: luam cîte-un tramvai sau cîte-un troleibuz şi ne plimbam pe unde nu mai fusesem niciodată, pe unde ne trăznea nouă! Făceam rost de o hartă, să nu ne rătăcim; plecam dimineaţa în expediţie şi ne întorceam seara, morţi de oboseală...

– ...Băi, ţie nu ţi se pare că miroase a liliac?... Aoleo! Ooof, Doamne! Îmi scosesem haina de pe mine, o ţineam pe braţ, da' în tramvai nu prea era aer şi, într-adevăr, iar puţea ca la balamuc. Ce naiba făceam, nene, că, Hari ca Hari, da', dacă mergeam la ea, mă mirosea maică-sa şi mă făceam de tot căcatu'...!?

– Ba da, am zis, parcă, puţin...

– Păi şi de unde naiba liliac acuma...!?

Am dat din umeri, da' s-a încruntat şi a început să mă adulmece:

– Aaa, tu miroşi! Ce te-ai parfumat aşa!?

– Nu m-am parfumat, domn'e; cum să mă parfumez!? M-a dat Luci cu un căcat de spray de casă, de-ăla contra fumului de ţigară. Uite, poftim: mi-a rupt şi matricola!

– Aha! Cine-i Luci asta? Damă bine...?... Pardon? Aaa, am înţeles: acu' făcea pe geloasa.

– Nu, domn'e, e-un tip! Un bou; am fost pe la el dimineaţa să-mi recuperez un disc...

I-am povestit în linii mari faza cu nea George şi cu „La Vulturi!” şi a făcut pe ea de rîs, da' după aia cică:

– Hmmm! Da' pe la tine pe-acolo nu-s şi gagici...?

– Nu prea mai sunt. Au fost, cîndva, da' le-au stîrpit ăştia pe toate.

– AAA! ZI, DOMN'E: NU-I NICI UNA DAMĂ BINE...? Mi-am dus mîna la tîmplă şi m-am făcut că mă gîndesc profund:

– Or fi, da' nu pot să-mi amintesc în clipa de faţă...

– De ce nu poţi?

– De-aia, fiindcă stai prea aproape. Dă-te şi tu mai la un kilometru şi-ţi zic...

A rîs, normal, fiindcă de fapt asta vroia să audă, şi s-a făcut că se scoală să plece, da' am luat-o de braţ şi m-am uitat printre gene, adică: Hai, neică, ce facem aicea...!?

... Păi aşa, fata moşului, să simt şi eu că suntem împreună, că eram singuri în tot tramvaiu' numit dorinţă, de ieri parcă trecuse un secol, şi, dacă ţinea ea să mă prezinte lu' mă-sa, prea curînd înseamnă că nu mai aveam ocazia. Da' nu-i nimic, uite că de ieri mai învăţase cîte ceva, parcă i se măriseră puţin şi buzele, şi...

– Gata! Coborîm.

– Aoleo! Aşa repede...? Hai să mai mergem puţin!

– Unde să mai mergem, domn'e...!? La cealaltă-i capătu'.

– Zău!? Şi nu vrei să mergem pînă la capăt?

– ... Nţ! Lasă, pînă acolo poţi să mergi cu Luci a ta...! Domn'e, numai la prostii se gîndea fata asta, da', în fine, mi-am luat haina, am coborît eu primu' şi i-am întins o mînă, să se sprijine.

– Vaaai, tu! De cînd suntem aşa politicoşi...?

– Deee... mici! Aşa ne-a învăţat bunica noastră, să fim cavaleri cu fetele, da' auzi, Hari...? Am şi io o rugăminte: cînd ajungem, îmi duci haina la tine-n cameră? Zău, n-am chef să mă miroasă mama ta...

– Eheeei, mă băiatule! N-oi fi avînd tu chef, da' mama mea oricum te miroase, să ştii!

– Ştiu, domn'e, ştiu, da' tocmai de-aia!

– Bine, şi-ţi cos şi matricola; vrei...?

– Oaaa...! Tu, mie...!? MATRICOLA...!?

Nu ştiu ce rost avea, fiindcă de mîine oricum ne luam adio de la uniforme, da', în fine, am făcut puţin circ pe-acolo, după care am traversat şi ne-am dus la ţiganca cu flori. Mare greşeală! Am dat aproape un pol pe trei jeguri de garoafe ofilite, că,

bine'nţeles, a început cu „Mînca-ţi-aş ochii, frumosule! Să-ţi trăiască gagica!” şi nu puteam să mă tocmesc, da', în fine, ne-am cărat, am mai mers puţin şi la a treia pe dreapta Hari a zis că uite, asta e strada ei, şi-n blocu' ăla stă ea.

... Ce fază! Strada era cu case mici, cum ziceam eu că trebuie să fie, şi blocu' era singuru' bloc, da' părea nou: avea cărămidă aparentă, spaţiu verde, cu gărduleţ gigea, şi garaj la parter – bloc de ştabi, tăticu', ce mai! Păcat că zona era nasoală; de-aici făceai o oră pînă în centru, şi nu prea cred că avea holuri atît de spaţioase ca la mine şi nexam curte interioară.

– Mişto! am zis. Aveţi şi garaj...

– Sanchi „avem”! E garaju' lu’ Pricop; unu', mare sculă pe la Miliţie.

– Aha! Şi mama ta n-a venit? Că parcă nu-i văd maşina...

– Nu, da' nu-i nimic; hai să urcăm!

– O.K., da' aş mai fuma o ţigară...

– Fumează, dacă vrei, da' poţi să fumezi şi la mine.

– Zău? Şi nu se-oftică?

– Aaa, nu; i-am zis că fumezi. Apropo, mai ai bricheta?

– Da, domn'e, cum să n-o am!?

Am scos-o din buzunar şi am început să mă joc cu ea, adică he-he-he, chestii, da' era s-o scap pe jos, fiindcă s-a auzit motoru' de la Dacia maică-sii. Era încă departe, pe undeva pe Drumu' Sării, da' l-am recunoscut de ieri, că sunetu' era inconfundabil. Chiar, neică, poate-i spărgeam şi eu toba lu’ taică-miu, să-l aud de cînd urca dealu' de la Academie, să nu mai am probleme cu fumatu' şi cu coniacele cînd venea Mimi pe la mine...

– Vine, am zis. De ce nu-i zici şi tu să-şi repare toba?

– Ce anume? Aaa, de-aia face aşa, ca tractoru'!? Da' ce-are la tobă?

– E spartă.

– Zău!? Cine i-a spart-o?

... Pardon!? Era să zic „Nu ştiu, poate tăticu' tău”, da' chiar, nene!

– Auzi, Hari...? Maică-ta e unguroaică pe bune?

– ... Poftim!? Da' de ce; ai ceva cu ungurii?

– ... Io!? Doamne păzeşte; ce să am!? Da' parcă tu ziceai, mai demult...

– Da, domn'e, ziceam! Şi care-i problema...?

– Stai, băi; ce sari aşa!? Eram şi eu curios...

– Lasă, nu mai fi aşa curios!

Doamne, maica-Domnului! Mi-am amintit cum conducea gagica ieri, cînd venise s-o ia, după film, şi m-am gîndit că, deh, unguroaicele cică-s aşa, mai temperamentale...

– Da, domn'e, bine, da' altceva vroiam eu de fapt să te-ntreb. Auzi, ai tăi de ce s-au despărţit?

– ... BĂI, TU AI BĂUT PETROSIN!?

– De ce, domn'e; ce s-a-ntîmplat...!? Bine, scuză-mă; io am crezut că acu' putem să discutăm şi mai aşa, mai pe bune...

– Da, ai crezut! Putem, normal, da' întreabă-mă despre mine; ce, io te-am întrebat ceva despre familia ta!?

– Bine, gata; am înţeles...

– CE-AI ÎNŢELES, DOMN'E; CE-AI ÎNŢELES!? Ce vrei să-ţi spun: oamenii se mai şi despart, nu...? Poftim, dacă eşti atît de curios, de ce n-o-ntrebi pe ea!?

... Ooof, Doamne! Dacia apăruse în capu' străzii şi făcea ca elicopteru', nene, nu ca tractoru'; a început să vibreze trotuaru' sub noi. Îmi părea rău că făcusem gafa, da' treaba era clară; ce ziceam eu că a fost ceva nasol cu divorţu'? Pe bune, ce-ar fi s-o iau cu: Săru'mîna, doamnă, nu-ş'ce, de ce-ai divorţat, fa, de don'inginer ăla sau ce era ta-su? De unguroaică ce eşti, de-aia; las' că ştim noi!

24. MAMA LUI HARI

... Aoleo, ba nu, îmi retrag cuvintele! Băi tată, cînd a coborît din maşină şi am văzut-o...! Era cu un cap mai înaltă ca mine şi mare, nene; imensă era! Nu era grasă, da', nu ştiu, pe bune, era aşa, noduroasă, parcă era un trunchi de copac, şi ce mîini avea, tăticu'! Nişte cazmale de-alea cu venele ieşite de cred că mă rupea cu două degete. Hari zicea că-i economistă, da' ce „economistă", fratele meu; poate la carieră, acolo, Sfarmă-Piatră! Păi, gata, clar, am înţeles de ce divorţase ta-su: dacă nu era cuminte, cred că-i dădea asta numa'-n cap!

... Uite că-mi zîmbea; părea să fie în toane bune. Ce chestie: nu mai avea ochelarii de soare de ieri şi la faţă nu era urîtă, da' nu semăna cu Hari de nici o culoare. Ştiu, fetele, în general, seamănă mai mult cu taţii, da', totuşi, neică, măcar aşa, cît de cît!... Doamne, şi ce ochi avea! Nu erau foarte mari, da' erau înfundaţi nasol în orbite, cu nişte cearcăne groaznice, negre....

– AAA, BUNĂ COPII! CE MAI FACEŢI?

... Hait! Mai avea şi-o voce tunătoare de te trezea din morţi.

– Săru'mîna, doamnă!

– AHA, DECI EL E TINUŢ! Îmi pare bine! Eşti drăguţ, Tinuţule...!

... AOLEO! I-am întins florile şi m-am aplecat să-i sărut mîna, da' am văzut că vine spre mine o labă de-aia şi – arş! – m-a înşfăcat de bărbie... Help! Poate mă tîra acu' pe scări, pînă-n bîrlogu' ei, că tipa nu-şi dădea seama ce forţă zace în mîinile alea.

– Lasă-l, dom'ne, face Hari, că şi-o ia în cap!

– Eee, lasă, mamă, că şi tu eşti drăguţă! Nu-i aşa, Tinuţule...?

– Vaaai, doamnă; se poate!?

Ce prostie, şi „vai” mi-a ieşit prea lung; s-a auzit aşa, ca un vaiet; mai bine-i răspundeam pe şleau: Chiţ-chiţ! Ooof, de ce n-am cunoscut-o eu pe femeia asta mai demult!? O invitam azi pe la şcoală, i-l arătam pe Vlaicu şi-i ziceam doar atît: El este Aurel Vlaicu. Ia stînca aia de colo şi doboară-l!

– Nini, da' tu n-ai luat pîine...?

... Pardon!? Doamne, cică „Nini”!

– Cînd să iau, domn'ne!? Acu' am venit...

– Hai, du-te repede, că nu mai avem! Ai bani?

– Nţ!

S-a căutat în geantă, a scos patru lei, i-a dat, şi Hari cică:

– Hai, băi, cu mine, că-i aici, la colţ!

M-a luat de mînă, da' maică-sa m-a prins de un cot şi era să mă dau peste cap, neică!

– SE POATE, MAMĂ...?! HAI, DU-TE TU ŞI VINO REPEDE, CĂ EL E MUSAFIR!

... Chiţ-chiţ! Help! Am văzut-o cum se îndepărtează, da' asta n-avea cum să fie mă-sa; exclus! Tipa mă ademenise pînă aici din motive care acuma îmi scapă, şi chestia cu pîinea era un pretext: mă lăsa singur cu... nu ştiu cum o cheamă, urcam pînă la patru şi, după ce închidea uşa, se auzea un ţipăt sfîşietor şi vedeai numai un perete de-ăla împroşcat cu sînge.

– Mergem?

– Sigur! Pot să vă ajut cu sacoşele...?

– Fii serios, că-s uşoare!

... Really? Da' aia cu cartofi cam cîte kile avea, numa' vreo cincizeci? Şi-n taşca ailaltă ce era, niţel ciment? Am vrut să mai zic ceva, da' s-a uitat la mine şi a zîmbit. La ce-i mai trebuia, neică, şi privirea asta pătrunzătoare? Avea nişte ochi ciudaţi, gri deschis: cu gura zîmbea, da' ochii parcă te priveau de undeva din spate, din beznă.

A luat-o înainte, am intrat în scară şi a început să urce: DUM...! DUM...! DUM...! Pe bune, se

zguduia toată şandramaua şi a trebuit să mă ţin de balustradă, că făcea curenţi nasoi. Mi-a venit să rîd, că mi-am amintit de Mimi, cu unguroaicele lui „rele de muscă”... Maaa! Cred că, dacă-l auzea asta, lua pliciu' din cui şi: DĂ MUSCĂ; AI!? BINE, ATUNCI IA-ŢI ZBORU' DE PĂ TAIORU' MEU!

Da' chiar, neică, acu' fără mişto: asta era unguroaică? Accent parcă avea puţin, da' unguroaicele cică-s gagici mişto: ceardaş, gulaş, scheme, Ianoş Fazekas... Adică na, sanchi, gata cu miştou', că tipa nu era chiar atîta. Era puţin mai voinică, da' nu era nasoală şi, dacă stăteai la un kilometru, putea să pară chiar minionă. Şi aşa, şi pe la noi prin curte, dacă stăteai să-i numeri, cîţi erau români get-beget? Ghiuri era ungur, Moni era tot unguroaică, Irina de la B era rusoaică, Barto cică avea un bunic italian şi Gopo era şi el ceva, nu mai ştiu ce, că prea avea o faţă de spion calmîc. Serios, bunică-mea zicea că şi noi avem sînge grecesc, fiindcă bunică-sa, adică stră-stră-bunică-mea, era grecoaică. Mamă, ce putea să mă oftice cu fazele astea: mă luam la ceartă cu ea că fanarioţii l-au omorît pe Tudor Vladimirescu. Deh, pe-atunci eram şi eu mai tîmpit, da' pe bune mă enerva: mă punea să vorbesc franţuzeşte pe stradă şi-n troleibuz, că ea pînă la cinci ani vorbise numa' franţuzeşte, da' de 23 August o apuca patriotismu' şi mă punea să sărut tricoloru' de la scară, care era plin de microbi!

... Mda, uite că am ajuns. Ia, ce scrie pe uşă...? Din păcate, nu scria nimic; era numai un X, tras cu creionu', da' mirosea a „Palux” de trăznea; probabil că pusese parchet de curînd, şi am zis: La fix! Mai bine „Palux” decît să-mi simtă mie mirosu'!

– Haide, intră, te rog! Io mă duc la bucătărie, să las astea. Serveşti o cafea?

– Sigur, dacă beţi şi dumneavoastră...

– Io nu mai beau; am băut două la servici'. Nu vrei şi-un păhărel de vişinată? Bună, făcută în casă...?

– Lăsaţi, doamnă, nu vă deranjaţi...

– EEE, LASĂ, DRAGĂ, CE „DERANJ”!? SE POATE...!?

... Aoleo, bine; să nu dai! Am intrat în sufragerie şi... da', domn'e, sigur, jos cu pălăria! Pe bune, unguroaicele astea cică-s gospodine şi se vedea; totu' era curat, ordonat, bibilit, nu ca la noi. Ia să vedem; deci: mobilă sculptată, cu căpăţîni de zimbru, masă cu mileu şi coş cu mere în mijloc, canapea cu husă vişinie, persan destul de baban, vişiniu, draperii cu falduri, tot vişinii, lustră şmecheră cu ţurţuri, oglindă veneţiană deasupra canapelei, vitrină cu ceşcuţe, păhărele, şpirifanţuri, sticle de-alea mici de băuturi, care se dau pe gratis, and... tablou fain cu liliac alb şi mov revărsîndu-se din coş... Iar liliac, neică!? Deh, păcat că-mi lăsasem haina în vestibul; la o adică puteam să zic că miroase tablou', da' stai aşa că n-am terminat: vas în colţ., cu trestii din alea cu măciulii maro, bune pentru suliţă, bibliotecă „Dacia”, cum aveam şi noi în sufragerie şi... ia, ce se vede pe geam?... Oaaa! Nu era geam; era balcon, domn'e; mi se păruse că-i geam din cauza draperiilor. Balcon închis, băga-mi-aş; poate o spuneam lu’ tovarăşa Elena Ceauşescu. Fii atent că băgase un şezlong mişto, cu dungi roşii şi albe, o măsuţă, nu-ş' ce, şi era full de ghivece cu plante.

... Aoleo, uşa! „Mama lui Hari” (adică, mă rog, persoana în cauză) a apărut cu o tavă de lemn lăcuit, cu o farfurie cu prăjiturele, un clondir de vişinată şi trei păhărele, plus – maaamă, nu se poate! – UN PACHET DE KENTANE, NEDESFĂCUT!!! Vezi, nene, că era de treabă? Ştiam eu, fiindcă tipii ăştia malaci în general sunt buni la suflet.

– Servus, Tinuţule! Bine-ai venit pe la noi!

– Bine v-am găsit! E frumos la dumneavoastră; aveţi şi balcon...

– Mă bucur că-ţi place. Tu pe unde stai?

– În Panduri, lîngă Academia Militară...

– Aaa, e frumos pe-acolo! E multă verdeaţă...

– Este, da' n-avem decît două camere. Dumneavoastră cîte aveţi?

– Trei, da'-s destul de mici. Vrei să-i vezi camera lu' Nini?

– Sigur, cum să nu!?

Uite, domn'e, că se putea discuta cu femeia! M-a condus şi Hari's room era în capătu' culoarului, după ce treceai de o altă uşă, care cred că era dormitoru' maică-sii, şi de încă una cu oberliht, care nu putea fi decît baia. Am simţit o boare de Rexona şi am pătruns într-o penumbră de jaluzele bleu... Ooof, Hari-Hari, uite că am trăit s-o văd şi pe-asta: eu în cămăruţa ta! Patu' era făcut, da' cuvertura era trasă la repezeală: se vedea perna şi de dedesubt ieşea puţin o cămaşă de noapte din pînză topită. Cuvertura era bleu, covoru' aşijderea, şi... ia uite, nene: avea papucei de-ăia haioşi, cu Chip şi Dale!

– El e Otto, faceţi cunoştinţă! Nini nu doarme niciodată fără el...

... Fără cine, neică!? Aoleo, pe şifonier era nenorocire, o armată întreagă de căţeluşi, răţuşte, pisoiaşi, cimpanzei, peştişori, piticuţi, hipopotami, girafe, zebre, coala, păsărele, puişori, Mickey, Pluto, şi un urs bleu, cam jerpelit; aşa-zisul „Otto”. Care, fie vorba între noi, era cam scîrbos: avea o spărtură la arcadă pe unde i se vedeau cîlţii din cap şi un ochi descusut, care se mai ţinea într-o aţă. Jos, lîngă pat, am zărit casetofonu' „Dana”, ştiftu' ăla cu care Hari mai venea pe la şcoală şi pe care se înregistrase şi pe sine, la cor, şi cîteva casete, scoase din cutii şi aruncate de-a valma: Wings, Abba, Bee Gees, Pussycat, Beethoven, Mozart, Coru' Madrigal, Rod Stewart, Phoenix şi Corina Chiriac. În rest, mare lucru nu mai era: pe uşa

dulapului erau lipite reclame de şampoane şi şampanie şi un poster cu John Travolta, chipeşu' ăla care saturday night se duce la disco şi face fever... Da' cărţi uite că nu prea avea: multe B.P.T.-uri, da' n-am răbdare, ceva Dumas, în seria aia cu cotor aurit, niscaiva poliţiste jerpelite, culegeri de mate', Rebreanu, „Opere complete”, ceva roman de dragoste – „Roşu şi Negru”, „Doi ochi albaştri”, „La răscruce de vînturi”... cum fusese ea, atunci cînd cu Raz, cu concursu' de băşini – şi... aoleo! Ce-i ASTA, nene!?

... Ha-ha-ha, nu se poate! Hari într-a-ntîia, cu coroniţă pe cap şi pacheţel de cărţi! Băăăi, să n-am parte, ce grăsană era! Adică nu grasă-grasă, da' stătea cu burtica înainte, era bulănoasă ca elefănţelu' Jumbo şi ce meclă, nene! Părea şucărită, se uita în jos, într-o parte, da' uite-o şi pe mă-sa lîngă ea, şi – aha! sigur că da – se vedea puţin şi ta-su. Stătea în profil şi ţinea mîna la gură, că-i spunea ceva la ureche lu' mă-sa, da' el era, sută la sută; mi-am adus aminte de dimineaţa aia, cînd cu plecarea la Herculane, fiindcă el venise atunci s-o conducă pe Hari. Cu el semăna, domn'e; de la el avea ochii ăia albaştri, mai bulbucaţi.

În fine, ne-am întors în sufragerie şi mama lu’ Hari m-a întrebat dacă nu mai vreau un strop de vişinată d-aia putredă. Am zis „mulţumesc”, da' aş fi vrut să nu mai bea şi ea, pentru că nu se ştie cum făcea la beţie... Aha, a luat pachetu' de Kent, a desfăcut ţipla de tot şi a început să-i tragă bobîrnace în fund. Pachetu' se zguduia din temelii, da' ţigările, normal, nu vroiau să iasă. Nu aşa, femeia lu’ Dumnezeu, că o să se verse toate! Pe bune, aici e nevoie de fineţe; i-am cerut pachetu' şi i-am arătat: se astupă jumătate cu degetu', se bate puţin, and here you are, madam: două la fix, ca-n reclame! A început să rîdă şi să se ferească, cică:

– Nu! Nu! Aprinde tu!

– Dumneavoastră nu fumaţi...?

– Ei, mai fumez la serviciu, da' lu' Nini i-am zis că m-am lăsat. A început să rîdă cu spume, a pus picior peste picior şi fusta i s-a dus destul de sus. S-a prins şi şi-a tras-o la loc, da', culmea, să ştii că n-avea picioare urîte. Am dat să scot bricheta din buzunar, da'... aoleo, nene! Mi-am amintit ce zisese Hari, că fusese bricheta lu' ta-su, şi n-am mai ştiut ce să fac: dacă o recunoştea? Adică, ia să vedem, domn'e...! În fond, Hari ar fi trebuit să-mi zică dacă era ceva, aşa că am scos-o, am ţinut-o la vedere cît mi-am aprins, da'... – hmmm! – se uita la ţigară, nu la brichetă.

– Dă-mi şi mie un fum! Cum spuneţi voi...?

– „S-o facem poştă"...?

– Da, ha-ha-ha! La poştă!

... Ce părere ai, neică? Am rămas tablou: nu era Hari cu fumurile? Deh, aşchia nu sare departe de trunchi şi o secundă mi-a venit să-i fac poanta cu trasu' ţigării de la buze, să apuce în gol, cum îi făcusem prima oară lu' Hari, da' totuşi m-am abţinut, deoarece în secunda următoare cred că-mi smulgea braţu' din umăr şi îmi dădea cu el în cap. I-am pasat-o şi a tras un fum baban, da' a făcut filtru' fleaşcă; a trebuit s-o pun în scrumieră, la uscat... Chiar, nene, da' ce naiba făcea Hari? Dacă mai întîrzia mult, poate goleam toată vişinata şi ne găsea lălăind ca Pluto cu Saint-Bernardu' ăla din desene.

– Şi-aşa! Luni plecaţi în tabără?

– Aşa se pare, da' aţi auzit de domnu' Pop...?

– ... Nu. Ce s-aud? '

– Din păcate, am aflat că a avut un infarct şi e la spital...

– Vaaai de mine, nu se poate! Da', cum; Nini nu mi-a zis nimic...!?

– Păi azi am aflat, la şcoală...

– ... Ţ-ţ-ţ! Vaaai, săracu' de el!

– Da şi se pare c-o să mergem cu dirigu' ălora de la a douăş'pea; unu' Vlaicu...

– Cu cine, cu Ionică...?... Pardon?

– Care Ionică? Nu-l cheamă Aurel...?

– Eee, cum să-l cheme „Aurel Vlaicu”!? Şi ce, e sever cu voi...?

– Cu noi n-a făcut decît peteape, da', din cîte am auzit...

– Fii serios! Habar n-aveţi voi ce băiat bun e!... ZBOOOING!

– Îl cunoaşteţi?

– Cum să nu!? E ardelean de-al meu, din...

A zis un oraş, da' se prăpădea de rîs şi n-am înţeles care: Lugoj, Mediaş, Caransebeş...? Cum, nene, „ardelean de-al meu”, că asta era unguroaică şi Vlaicu, cînd fusese faza aia cu harta în care România apărea fără Ardeal, ca după Dictatu' de la Viena, două săptămîni făcuse numa' peteape în loc de matematică şi cică îi tot trăgea cu bomba atomică...!? Adică, na, mai ştii de unde sare iepurele? Tipu' era cam libidinos şi cine ştie cîte inimi zdrobise în tinereţe pe-acolo, prin... Ocna de Mureş sau Sîngeorz-Băi.

... Aha, fii atent că s-a auzit uşa; venise Hari! Maică-sa a tresărit, şi-a potrivit rapid fusta şi cică:

– Pe Nini o ştie de cînd era atîtica!

... Aoleo! Ia uite, domn'e, şi bestia de Hari nu zicea nimic! Ieri, după peteape, se făcea că rîde de se prăpădeşte, da' azi, cînd ne dădeam de ceasu' morţii că vine Vlaicu în tabără, a tăcut mîlc. Aaa, păi stai să vezi ce-i fac io acuma' lu’ „Nini” a ta!

– Hai, mamă; ai venit!? Ce-ai stat atîta; era coadă...?

– Mîhî!

– E proaspătă?

– Aşa şi-aşa...

– Vaaai, Nini! Mi-a zis Tinuţ de domnu' Pop. Bietu' de el!

– Hai, domn'e, nu mai începe şi tu! O să se facă bine...

– Să dea Dumnezeu! Şi cu chimia ce-ai făcut?

– Ooof, lasă-mă, domn'e, acuma! M-a trecut; dă-o dracu'!

– Bine, hai să pun ciorbica la-ncălzit! Nu vă e foame...?

– Aaa, nu vă deranjaţi! am zis. Eu am mîncat la prînz.

– Eee! Avem şi ardei umpluţi, cu smîntînă; ştii ce buni sunt...? Nini i-a făcut... Zău, neică, Nini însăşi? Şi ce-oi vrea acu', s-o iau de nevastă!?

– Hai, domn'e, face Hari, las' că-i încălzesc io mai tîrziu dacă i-e foame!

... Pauză; moment de reculegere.

– Bine, şi acestea fiind zise...

– Bine... Mă bucur că te-am cunoscut, Tinuţule!

– Şi eu mă bucur, doamnă!

... Ia uite, nene, ce-o mai expedia! Incredibil: eu, dacă aş fi luat-o aşa pe maică-mea, cred că-mi trăgea taică-miu numa'-n gură!... Aoleo, şi fii atent că pachetu' de Kent şi vişinata s-a făcut că le uită pe masă! Aaa, păi înseamnă că femeia era pîinea lu' Dumnezeu, domn'e! Serios, mi-a făcut puţin milă, că alte mame, dacă apăreai aşa, nitam-nisam – priviri reci, harfe zdrobite...

25. ALERGIA

Hari mi-a poruncit să-i pun nişte vişinată. I-am pus, mi-am mai pus şi mie un strop şi am ciocnit: Sănătate, că-i mai bună decît toate! Şi-a muiat puţin buzele, s-a strîmbat, adică era tare, şi cică: Zi, domn'e, nu ţi-e foame? Vrei să-ţi încălzesc nişte ardei?

– Numai mie? De ce, tu nu haleşti...?

– Nţ! Am halit înainte să vin la şcoală.

– Păi şi io ce fac, mănînc singur!?

– Nu vrei? Bine, dacă n-ai chef...

... Hmmm! Nu prea mă omoram după ardei umpluţi, fiindcă aveau pieliţa aia scîrboasă, da' mi-era o foame de lup, neică, şi nu era politicos s-o refuz.

– O.K., am zis, da' pot să ies puţin pe balcon?

– Sigur, domn'e; ce mă tot întrebi atîta!? Simte-te ca la tine-acasă! Vrei să-ţi aduc să haleşti acolo? Poţi să stai în şezlong...

– Oaaa, în şezlong!? Meserie!

S-a dus la bucătărie să-mi încălzească, mi-am luat pachetu' de Kent şi paharu' de vişinată şi ia să vedem noi, domn'e! Mare lucru nu se vedea – copaci, iarbă, acoperişuri de case şi, la vreo douăzeci de metri, un fel de coşmelie dubioasă – da' era linişte, soarele bătea puţin oblic şi înăuntru era full de ghivece cu plante; ziceai că eşti într-o seră. M-am instalat în şezlong şi Hari a venit repede, cu aceeaşi tăviţă pe care adusese maică-sa vişinată.

... Mmm, va'zică: doi ardei umpluţi babani, cu sos şi, din păcate, cu pieliţă, pîinică, sare, două prăjiturele cu nucă şi – tan-ta-naa! – o sticlă de „Bem-Bem" şi una de jumătate de „Biborţeni", de la frigider.

– OAU! De unde-ai găsit „Bem-bem"?

– He-he-he, secret! Are maică-mea o pilă la Alimentara. Hai, gustă ardeii să-mi zici cum sunt!

... Ooof! Am tăiat o bucăţică cu furculiţa, da' mi-a fost jenă să dau pieliţa la o parte şi era amară de mi-a făcut gura pungă.

– ... Mmm! De-li-cioşi!

– Să-mi zici dacă mai vrei, că mai am!

– Aoleo, nu! Adică stai mai întîi să-i termin pe-ăştia! Ia şi tu loc; vrei să-ţi aduc un scaun? Bem un „Bem-bem”?

– Bem, da' io beau mai încolo. Mă duc să fac un duş şi să mă schimb.

– Pe bune...? Şi, dacă mi-e urît, n-aş putea să vin şi io?

– Nţ! Tu stai aici frumos şi papi!

Mi-a dat un pupic din vîrfu' buzelor şi s-a cărat. Am curăţat pieliţa, am aruncat-o pe geam şi umplutura a fost genială; am terminat-o cît ai zice peşte. Am înfulecat rapid şi prăjiturelele, mi-am făcut un „Bem-bem” şi, după ce l-am băut, mi-a venit să trag un „Bi-bor-ţeni” cinstit, da' l-am tras fără sonor, că, totuşi, nu eram la mine acasă. Mi-am aprins o kentană şi gata, nene; boier! Cînd se întorcea Hari poate o întrebam dacă nu e de acord să mă mut la ea pe balcon, să fumez Kent şi să-i ud plantele, s-o aştept cînd vine de la şcoală şi, mai tîrziu, peste ani, de la serviciu...

Da, numai că, din păcate, chestia cu tabăra era cam albastră: cum naiba să-i zic să nu mai mergem dacă maică-sa îl ştia pe Vlaicu!? Pe Hari poate o convingeam, da' maică-sa poate începea cu texte, „Lasă, mă copii, duceţi-vă, că Ionică-i băiat bun”, şi, dacă o ţineam langă că nu vrem să mergem, poate intra la bănuieli: de ce vroiam noi atîta să rămînem singuri în Bucureşti? Ce situaţie tîmpită, neică! Zău, nu înţeleg cu ce am greşit să trebuiască să-l suport pe Vlaicu şi în vacanţă. Treaba lor dacă ni-l puneau diriginte la anu', da' vacanţa e vacanţă; ia să ne mai lase dracului în pace!

... Chiar, neică, da' maică-sa ce făcea; se culcase? Nu ştiu, da' parcă prea s-a evaporat rapid şi înseamnă că alta era cioaca: gagicile aveau textele lor. Tipa se retrăgea discret, să nu deranjeze, da' şi Hari probabil îi promisese că e cuminte şi nu face prostii prea mari. Că, deh, fiind despărţită de ta-su, mă-sa era într-un fel şi ta-su; nu...? Da' asta ce înseamnă? Din păcate, înseamnă că n-avea rost să-mi fac iluzii: nu eram eu primu' în vizită pe-aicea. Mă rog, nici n-aveam pretenţia, da' şi kentane, şi vişinată, şi „Bem-bem", parcă prea mergea totu' ca pe roate...

... Aha, uite că s-a întors! Ia, cu ce se îmbrăcase?... Ăăă, cu blugi şi cu nişte espadrile roşii, nu cu fustă! Aoleo, da' – tan-ta-naaa! – îşi pusese o bluziţă albă destul de transparentă. Păi tot e bine; m-am făcut că mă uit la ea cu lăcomie, printr-un asparagus.

– Gata! Te-ai săturat?

– Oho! Săru'mîna pentru masă!

– Să creşti mare! Unde ţi-e haina?

– Am lăsat-o în cuier, în vestibul.

– Bine. Fă-mi şi mie un „Bem-bem" şi hai încoace să-ţi cos matricola!

... Adică în sufragerie, fiindcă în balcon era numai şezlongu', pe cînd în sufragerie se afla – he-he-he! – canapeaua. S-a dus să aducă haina, aţă şi ac, s-a aşezat lîngă mine, da' şi-a tras un aer de nevestică preocupată, s-a apucat să coasă şi se făcea că mă ignoră cu desăvîrşire... Mare puşlama! M-am dat mai aproape şi – snif-snif! nu-ş' ce – am început să-i adulmec păru' şi gîtu':

–... Mmm! Ce frumos miroşi!

– Zău!? Să înţeleg că-ţi place de mine...?

– Mîhî! Să înţelegi...

– Nu mai spune! Mă găseşti atrăgătoare...?

– Da, very!

– Da' numai atîta, nu...?

– Vaaai, Nini; se poate!? Te găsesc şi inteligentă, distinsă, cultă şi cum vrei tu, da' puteai să-mi zici

şi mie faza cu Ionică.

– Care Ionică?

– Care te ştie de cînd erai mică.

... Zdroing! A strîns din buze şi a ridicat ochii în tavan, adică las' c-o sparge ea pe mă-sa.

– Da, dom'ne, mă ştie; ce vrei!? Vezi, poate te-apuci să zici la şcoală!

– Ce să zic?

– Că am făcut meditaţii la mate'.

... Ce face? Cu Vlaicu îşi găsise, neică!? Aaa, păi gata, am înţeles de ce era ea bîtă. Vlaicu era, într-adevăr, de matematică, da' cică nu bunghea nimic; ăia de-a douăşpea ziceau că greşeşte ecuaţiile, la tablă; cică era haiu' de pe lume! Radu al nostru îţi explica şi de zece ori, pricepeai totu', logic, numai că tipu' era mai tinerel şi Hari a crezut că ţine cu figurile ei: cînd o scotea la tablă, scria exerciţiu' sus, sus de tot; mai avea puţin şi ajungea la portretu' lu' tovarăşu'.... Ce porcărie, nene! Adică, mă rog, ea n-avea nici o vină; probabil mă-sa fusese cu ideea, da' nu-mi venea să cred că nenorocitu' de Vlaicu a stat aici, la masa asta, cu mecla lui de moş libidinos.

– Nu, domn'e, nu mi-a zis; mi-a zis că-i ardelean de-al ei, chestii de-astea. Auzi, Hari, da' acu' pe bune: tu chiar vrei să mergem în tabăra aia...? Dacă venea domnu' Pop, mai înţeleg, da' aşa, ce rost are?

– Păi ce să facem, domn'e; n-am dat banii!?

– Dă-i dracu' de bani, da' cum să mergem cu Vlaicu!? Tu nu-ţi dai seama!? Vrei să facem instrucţie, să ne pună să săpăm tranşee pe-acolo...?

– Eh, na! Las' că nu ne pune...

– Aaa, nooo, seeegur! E băiat bun „Ionică”!

– Termină, domn'e! Cine a fost cu ideea să mergem în tabără; n-ai fost tu!? Nu ziceai că aduci magnetofonu' şi pui muzică?

– Ziceam, da' ieri nu ştiam chestia cu Vlaicu...

– Ooof, m-ai înnebunit cu Vlaicu ăsta! Ce-ţi face Vlaicu; te mănîncă!?

– Băi, mie mi se rupe-n paiş'pe de Vlaicu, da' mă gîndeam să rămînem şi noi în Bucureşti, să fim împreună...

– Ştiu, da' acolo nu tot împreună suntem?

– Da, mersi, cu toţi tîmpiţii! Tu nu te-ai săturat de colegi, de şcoală, de tot rahatu' ăsta!?

– Da' tu nu te-ai săturat de ai tăi? În Bucureşti ce facem?

– Ba da, domn'e, da' aici măcar facem ce vrem noi! Mergem la filme, la teatru; ne plimbăm şi noi prin oraş, că-s atîtea locuri pe care nu le ştim; Bucureştiu' ăsta-i mare.

– Bine, da'... haaai, zău; ce eşti aşa!? E vorba numai de o săptămînă; după aia ne plimbăm pe unde vrei tu. Acu' am vorbit şi cu Ina, şi cu Dănuţa...

– Aaa, pardon; uitasem! Ce mai face Ina, mă mai iubeşte...?

–... BĂI, UITE, ŞTII CARE-I TREABA!? DACĂ NU VREI SĂ VII, NU VENI! TE-AM RUGAT IO CUMVA SĂ VII...?

– Nu, nu m-ai rugat.

– Şi-atunci...?

– Şi-atunci nimic! Am fost io fraier să-mi închipui că... Dacă Ina şi Dana şi Vlaicu sunt mai importanţi pentru tine...

– Nu-s, domn'e, „mai importanţi”, da' ce vrei să fac acu'!? Maică-mea ştie că merg; pot să-i zic aşa, hodoronc-tronc, că nu mai merg!? Ţie ţi-e uşor să vorbeşti, da' io-s fată!

– Şi ce dacă eşti fată?

– Păi sigur, ţie puţin îţi pasă! Vezi ce egoist eşti?

– De ce-s, domn'e, „egoist”, fiindcă vreau să fiu numai cu tine...!?

– Şi crezi că eu nu vreau să fiu numai cu tine? Da' nu-i atît de simplu.

... Păi da, sigur, acu' mîngîie-mă pe păr; fă-te că mă iubeşti! A, da, şi uită-te în ochii mei, adică ce rost au discuţiile astea, nu mai bine ne sărutăm

puţin?... Normal, cînd nu mai ai argumente, bagi chestii de-astea, da' bine, hai, treacă de la mine.

Am rămas cu un ochi deschis, să pot s-o văd pe maică-sa prin geamu' de la uşă, dacă venea, şi dă-i, săruturi în draci, mîngîieri, poveşti, da' se tot băga în mine şi... ce să fac, nene; să încerc să-i pun o mînă pe ţîţă? Era cam aiurea, cu mă-sa dincolo, da' nu cred că venea şi în fond de ce-şi pusese ea taman bluziţa asta transparentă, fără sutien; numai aşa, de kiki?

Am luat-o uşurel, de omoplat, şi m-am oprit mai aşa, nu ştiu cum să zic, în lateral. N-a spus nimic, aşa că am avansat puţin pe interval şi... – ooof, Hari-Hari! Adică mişto, da' prin bluză, mersi, nu prea simţeam mare lucru, şi ce-ar fi, nene, să descheiem noi puţin această bluziţa? Avea năsturaşi de-ăia mici, de sidef, care se descheiau lejer cu o singură mînă, aşa că... ia să vedem. Primu' a mers fără probleme; a tresărit puţin, da' n-a zis nimic, ne-am sărutat mai departe şi, nu-ş' ce, în focu' luptelor am trecut la al doilea. Ăsta din păcate mergea mai greu; nu ştiu ce naiba avea butoniera, că n-o nimeream, şi...

– CE FACI, CE FACI!?

... Ooof! Bine, domn'e, da' nu poţi să zici şi tu mai frumos; ce sari aşa!?

– Aoleo! Ce-i; vine maică-ta!?

A ridicat ochii în tavan şi a început să bată darabana pe canapea:

– Nu, da' nu ţi se pare că vrei prea multe din prima zi?

– Ai dreptate, da' e-a doua zi.

A pufnit în rîs, da' imediat şi-a tras o faţă serioasă şi s-a uitat în jos, la bluză, adică asta-i problema...? Am dat din umeri, adică deh, oameni suntem, şi... aoleo! Ce făcea asta, neică?

A început să se descheie tacticos la al doilea – nu-ş' ce, nu-ş' ce – tac! Şi zîmbete, scheme către mine: Eee...!? Ce mai; juca tare fata; m-am făcut că mă instalez mai comod pe canapea şi a trecut la

al treilea, după aia la al patrulea, tot aşa, cu zîmbete, cu dat din gene, şi clar, nene; ce „ardei umpluţi”, „Bem-bem” şi prostii!? Asta avea texte vechi cu maică-sa, fiindcă n-ar fi avut curaj să facă scheme de-astea dacă nu era sigură că nu dă buzna peste noi. Fraier am fost; ar fi trebuit să mă bag pe ea mai demult, da' lasă, nu-i nimic, dacă tot ţinea ea atîta să mergem în porcăria aia de tabără, îi dădeam un telefon lu’ Raz, aranjam chestia cu camera, cu schimbu' unu şi schimbu' doi, şi nici o problemă, tăticu!

... Tan-ta-naaa! A ajuns la ultimu' nasture şi mi-a aruncat o privire, adică: Ready...? Am zîmbit la derută şi gata, neică; dacă e pe-aşa: Do it! S-a apucat cu degetele de revere şi... ZBANG!

... Adică nu: în aceeaşi secundă mi-a sărit de gît şi a început să mă strîngă ca disperata; n-am apucat să văd nimic.

– Te-ai supărat?

– Io!? Doamne păzeşte; de ce să mă supăr...?

– Ţi-am zis: avem tot timpu'...

– Aşa e; mi-ai zis...

– Ce-ai, domn'e!?

– N-am, domn'e, nimic!

– Da de ce te uiţi aşa la mine...?

– Eu!? Cum mă uit?

– Aşa, nu ştiu cum... Dacă nu vrei să mergem în tabără, O.K., nu mergem.

– ... Eee, lasă! Am înţeles: mama ta îl cunoaşte pe Vlaicu şi nu...

– DĂ-L ÎN PIZDA MĂ-SII DE VLAICU! ŞI CE DACĂ-L CUNOAŞTE!?

– ... Stai, băi, nu mai ţipa aşa, că te aude!

– SĂ MĂ AUDĂ, DĂ-O-N... pizda mă-sii!

... Doamne, ciudată era, neică! A sărit pe mine şi iar am început cu mozolu', da' aşa, nasol de tot, cu ţîţe, cu tot tacîmu'; a fost delir, numai că la un moment dat m-am uitat la ceas şi se făcuse cinci fără douăzeci, neică! Nasol, eram în al nouălea cer, da', totuşi, n-aveam chef să se jeneze maică-sa să

intre, să creadă că-s nesimţit, plus că mă cam presa vezica de la vişinată şi de la „Bem-bem” şi veceu' era chiar lîngă camera ei.

– Hari...? Te superi dacă fumez o ţigară?

– Fumează cîte vrei, că ţie ţi-a lăsat pachetu'! Dă-mi bricheta să-ţi aprind io!

... Zău, neică, şi puteam să-l iau acasă? Adică lasă, hai să nu fiu ţăran; dă-le dracu' de kentane! Mi-a aprins, am tras un fum şi am făcut trei cerculeţe la rînd. Hari s-a uitat la ele cum plutesc şi cică:

– Cum naiba rezistă atîta?

– He-he-he, secret! Mai ţii minte cînd mă puneai să-ţi fac cerculeţe ca să te iei la-ntrecere cu Dana...?

– Da.

– Pe-ale tale le făceam special mai compacte, ca să cîştigi...

– Ştiu.

– Serios!? Şi Dana ştia şi ea...?

– Normal! Toată lumea ştia.

– Ce ştia, domn'e, „toată lumea”!?

– Că – hi-hi-hi! – ţi s-au aprins călcîiele.

– Aoleo; pe bune!? Îmi ieşea fum din adidaşi...?

– Îţi cam ieşea, să ştii...

– Şi tu ce părere aveai de chestia asta?

– Io? Destul de bună, da' pe-atunci nu prea ştiai tu ce vrei... ZBOOOING!

Ooof, mi-a zis-o, neică! N-a zis-o cu răutate şi avea dreptate, fusesem cel mai mare idiot, da', cum adică: pe-atunci ea ştia ce vrea? Şi cu privirile alea spre Raz cum rămîne; am avut eu halucinaţii, mi s-a părut mie de foame, am chiulit o săptămînă de la şcoală numai aşa, de nebun!?

– Ce-ai, domn'e, ce-ai păţit!?

– Eu? Cum adică...? N-am nimic.

– Da' de ce eşti aşa palid; ţi-e rău...?

... Zău, neică; eram palid? M-am întors, m-am uitat în oglindă şi... – hm! Eram verde la faţă, nu palid, fiindcă mă luase o durere de căpăţînă de

vedeam dublu şi, sincer să fiu, mă durea puţin şi prin părţile josnice, că mă excitasem ca dracu'...

– N-am, domn'e, nimic! Aşa-s io uneori, mai palid...

– Aoleo, da' de ce!? Eşti alergic...?

... Pardon!? Am crezut că face mişto; era să-i zic eu unde sunt alergic, da' se uita la mine ca disperata şi... aoleo! Petele ei, neică! Petele alea care îi apăreau iarna, de la circulaţie, da' uneori îi apăreau şi vara, de la polen sau de la nu ştiu ce naiba, că, poftim, parcă începuseră să-i apară şi-acuma...

– Nu, domn'e, stai liniştită!... Adică sunt puţin, da' lasă, nu contează!

– La ce eşti?

– Laaa... ardei umpluţi! Adică îmi plac, sunt nemaipomeniţi, da', ştii, coaja...

– ŞI DE CE N-AI ZIS!? DE CE AI MÎNCAT-O...?... Aoleo! Ce făcea asta, nene; bocea!?

– Hari, stai, băi, că mi-a trecut; n-am nici pe dracu'! Aiurea; m-a pus să mă întind pe canapea, că sunt palid, a început să-mi ia pulsu', şi pe chestia asta ne-am mai mozolit vreo juma' de oră, da' maică-sa începuse să dea semne de nerăbdare, pe dincolo, şi pînă la urmă am zis: Gata, nene, trebuie să plec!

Mi-am amintit de Bodi, că mîine trebuia să rezolv cu benzile; am spus că dimineaţă s-ar putea să am treabă şi a rămas că vine ea pe la douăşpe cu troleibuzu' şi ne întîlnim la mine în staţie, să mergem în oraş. A zis că mă conduce pînă la uşă, i-am zis „săru'mîna” mă-sii, care spăla nişte vase la bucătărie, şi tipa a început că vaaai, da' de ce nu mai stau, chestii; a venit şi ea să mă conducă, da' la plecare mi s-a părut că se uită cam ciudat. Adică nu nasol; tipa zîmbea şi tot trăgea de mine să mă oprească la masa de seară, da', nu ştiu, avea ochii ăia, înfundaţi în orbite, şi am zis lasă, nene, mai bine că n-am luat pachetu' ăla de Kent.

Pe scări a fost cam nasol; a trebuit să pun picioru' uşurel, treaptă cu treaptă, ca paraliticii, că mă durea de îmi venea să urlu, da', în fine, pe stradă nu era nimeni, am găsit nişte boscheţi şi am tras o pişare kilometrică, după care de bine, de rău mi-a mai trecut. Mi-am aprins o ţigară şi am luat-o spre staţia tramvaiului, da' am aşteptat pe refugiu pînă mi-a venit boala, parcă eram la capătu' lumii, şi a început să mă obsedeze faza cu „pe-atunci nu prea ştiai tu ce vrei”.

Repet, n-o zisese cu răutate, fiindcă pînă la urmă ea cedase cu tabăra şi n-avea nici un rost să-mi fac sînge rău, da', nu ştiu, parcă prea mi-o trîntise de la obraz, aşa că mîine, într-un fel sau altu', trebuia să lămurim lucrurile o dată pentru totdeauna. Bani aveam, slavă Domului; mă puneam şi eu la ţol, cu blugii şi cu bluza bleumarin, şi o invitam la cofetăria de la Operă, să fim numai noi doi, fără maică-sa şi fără nimeni. Stăteam frumos acolo, la o prăjitură şi un la Ci-co, discutam puţin despre nu-ş' ce, despre starea vremii, da' după aia o luam spre Academie, poate îi arătam puţin şi străzile din vale, şi-i ziceam: Uite, aşa şi-aşa, pe-aicea mă plimbam ştii tu cînd, cînd tu aşa şi pe dincolo cu Raz... Adică lasă, nu-i ziceam nimic de Raz; băgam doar o aluzie că pe-aici m-am plimbat eu în general, pe primu' trimestru' dintr-a noua şi după aia ne duceam la fîntîni, la Academie. Şi acolo îi explicam eu cum a fost cu „aprinsu' călcîielor” şi cu toată faza. Poate că ea nu-şi mai amintea faza cu pionierii, că trecuse ceva timp de-atunci, dintr-a opta, da' stăteam puţin acolo, la fîntîni, o luam mai pe departe, mai pe ocolite, şi-i ziceam: Iubito, îţi mai aminteşti tu cînd aşa şi pe dincolo cu pionierii, cînd...

Ce-i asta, nene!? Ajunsesem acasă, da', cînd bag cheia să descui – pauză, nimic; nu vroia! M-am gîndit că deşteaptă de maică-mea încuiase jos şi am căutat cheia cealaltă, da' – pula! – aceeaşi chestie. Am zis „Clar, a uitat cheia-n uşă!” şi m-au

apucat toţi dracii, mi-a venit să frig un şut cu toată forţa, da' atunci, nu ştiu cum naiba, mă uit mai bine şi văd: 78.

... Bou eram, nene! Nu urcasem decît pînă la trei şi încercam să descui la apartamentu' de sub mine, la Corneluş! Am vrut să mă car, da'... prea tîrziu; am auzit nişte paşi'; zic: Hait! Poate apare Corneluş sau fra-su, Mumu, şi încep să se uite la mine ca la panaramă. Că ăştia erau nişte pici de-a treia şi de-a patra, mai aveau şi feţe de trei-iezi-cucuieţi şi ce naiba să caut eu la ei? Poate aşa, să le zic „Bonjur, mă copii!" şi să-i strîng puţin de gît, că eram culmea, nene!

Am băgat rapid cheile la loc, în buzunar, da' n-a apărut nici Corneluş, nici Mumu; din păcate, a apărut tăticu' lor, Minitehnicus. Ăsta era un chelios cu nişte ochi rotunzi de papagal şi în loc să mă întrebe ce doresc, a început să se holbeze la mine parcă nu mă mai văzuse în viaţa lui. Am zîmbit, am spus „Bună seara" şi mi-am zornăit puţin cheile în buzunar, poate se prindea care-i faza, da' degeaba: gagiu' se holba şi mai rău, parcă nu ştiu ce lighioană văzuse.

... Deh, nene, adevăru' e că Minitehnicus ăsta nu era în toate minţile; de-aia îl poreclisem aşa. Tipu' avea o Dacie 1300 albă şi toată ziua o freca şi o bibilea jos, în parcare. Cînd eram pici şi ne prindea prin curte, la fotbal, urla şi făcea ca toţi dracii să nu-i lovim maşina, da' după aia, cînd ieşea să şi-o spele, ne lua cu forţa şi ne punea să-i cărăm găleţi cu apă, de sus, de la trei... Mda, în concluzie:

– Bună seara! Nu vă supăraţi, Corneluş este acasă?

A clipit, parcă se trezea din somn, a intrat în casă şi în curînd pe ecrane a apărut Corneluş, care a început să se holbeze şi el ca la felu' paişpe. M-am gîndit ce naiba să-i zic, da' nu-l mai văzusem de ani de zile şi-n starea în care eram nu prea aveam inspiraţie.

– Auzi, pulică...? Fii atent aicea: dacă te mai prind că-mi rupi kentanele te belesc, să n-am parte!

... Ha-ha-ha! A făcut o faţă de milioane; am simţit că mă pufneşte rîsu' şi a trebuit să fac stînga-mprejur, să mă car, da' după aia, pe scări, zic: Bravo, domn'e! Ţi-ai găsit şi tu cu cine să te dai rotund, că, deh, se cheamă că te-ntorci de la gagică...

26. BODI ȘI-A TRAS TRUPĂ!

Acasă – toate bune şi frumoase: m-am apucat să trag „Dark Side”-u' şi se-auzea ţais, bine'nţeles că nu se compara cu porcăria de licenţă a lu’ Luci, da' pe la opt şi jumătate aud că mă fluieră Mimi de jos. Mă uit mai întîi pe după perdea şi, slavă Domnului, nu mai era cu Luci, da' să fie clar: de data asta nu mai stăteam la discuţii; îi ziceam că mîine dimineaţă mă duc la Bodi şi, dacă începea iar cu prostiile, treaba lui!

Am tras perdeaua, i-am făcut semn să urce, da', cînd îi deschid, tot el mă ia tare, cică: Băi, ţie nu ţi-e ruşine!? Unde-ai fost şi ieri şi-alaltăieri, că te-am căutat de-am dat în zbengă?... Ce părere ai, neică!? El mă căutase pe mine, nu eu pe el!

– Io unde-am fost!? Am fost la Hari, fată, da' tu...

– La cine? A, la unguroaica aia... superbă?

– Da, domn'e, la aia! Şi nu-i unguroaică!

– Şeee...? I-ai tras-o?

– ... Ă? Nu, not yet.

– Păi de ce? Nu ţi-am zis să i-o tragi?

– Aoleo, ba da, băi; iartă-mă! Ieri am fost la film, fată, la „Piedone”, şi azi m-a invitat pe la ea, da' era şi mă-sa acasă.

– Bine, las' că-mi povesteşti mai tîrziu. Ce-ai făcut cu benzile alea?

– Care benzi; alea de la Bodi...? N-am făcut nimic; n-am avut timp să trec pe la el.

– Perfect! Hai să mergem mîine dimineaţă!.. ZBOOOING!

Cum, nene, „Hai să mergem mîine dimineaţă!”; ăsta făcea mişto!? Mă uit la el, da' cică:

– El ne-a chemat; ce dracu' pricepi aşa greu?

... Zău, nene; pricep io greu; sînt io greu de cap? Şi cu discuţia aia, cu „căpăţîna-n gură” şi cu

mersu' la Ginu cum rămîne? Bun, poate între timp îi trecuse, poate discutase cu Bodi; foarte bine, m-aş fi bucurat din suflet, da' nu-i e puţin ruşine? Adică eu nu merit nici o explicaţie; îmi zice „Hai la Bodi!” şi trebuie să sar în sus? Nenică, nu ştiu, dacă mă oftica ceva la Mimi, era chestia asta, că-n loc să recunoască şi el, omeneşte, cînd greşea, te lua repede, să iasă că tu eşti de vină.

– Nu pot. îmi pare rău, da' mîine mă-ntîlnesc cu Hari... Auzi, da' ce-a zis Bodi; cum a zis?

– A zis: „Hai mîine pe la mine, să ascultăm ceva, că mă plictisesc!” Bine, zic io, da'-l chem şi pă căcănaru' ăla de Tinuţ! Cică: „Lasă-l pe prostu' ăla; vino doar tu!” Da' io – şteee? – nu şi nu, că fără tine nu vin! Acu' ai priceput? Să vezi ce chitară şi-a tras, cazi pe spate!

– ... Zău!? Ce chitară?

– Una aşa, frumoasă de tot, electrică; las' că vezi tu... Apropo, tu de ce n-ai venit la teatru? Tipu' zicea că te-a invitat...

– Unde, la chestia aia, la Teatru' Mic...? Da', ce; să nu-mi zici că tu ai fost!?

– Bine, dacă nu vrei, nu-ţi zic.

– Hai, domn'e, pe bune: ce-i cu repetiţiile alea? Ce piesă a fost?

– Cum adică „ce piesă”? Au cîntat mai multe piese.

– Cine, fată...?

– Băi, tu eşti prost!? Te-a invitat sau nu te-a invitat băiatu'?

– M-a invitat, neică, da' n-a zis la ce!

– ... Aaa, păi zi aşa, fratele meu alb! Zi aşa, mînca-ţi-aş ciocu' tău! Păcat; io am trecut înainte pe la tine, te-am fluierat, da' ce să-ţi fac dacă umbli pă coclauri!? Fii atent: gagiu' şi-a tras trupă; şi-a tras un „Fender” de-ţi pică mucii! Acu' ai priceput?

– Ce „trupă” visezi, nene!? Cu Danei, cu ăştia...?

– Nu, dom'ne, care „Danei”!? Trupă ca lumea; tipii-s toţi cu Conservatoru', sînt buni!..

ZBOOOING!

– OAAA! SĂ MORI TU...!? PĂ OCHII TĂI...!?

– ... STAI, BRE; HO, CĂ-MI RUPI CĂMAŞA!

– ZI, NEICĂ, NU MĂ-NNEBUNI! CÎND ŞI-A TRAS-O...?

– Cică de vreo două luni.

– ... Cum, băi, „de vreo două luni”...?

– Ce-ai, fată; eşti la vîrsta întrebărilor?

– Nu, da' nouă de ce nu ne-a zis?

– Aaa, cică n-a mai zis la nimeni, că nici la repetitii nu lăsau pe nimeni. Treabă serioasă, ce vrei; fără gagici şi scheme...

– Să mori tu!? Şi ce căutau acolo, la Teatru' Mic...?

– Cică vocalu'-i ceva actorache pe-acolo; ta-su-i mare grangur cu cultura pă municipiu.

... AOLEO, IA STAI AŞA! Înseamnă că vocalu' era ăla, domn'e, papagalu' ăla de la bairam; cum naiba-l chema? Actorachele care venise cu nenorocita aia; cu Aura...

– Care, fată, unu' cu cărare pe mijloc, aşa, mai obraznic...?

– Exact, mai pinguin, şi cînta cam aiurea; se tot zbenguia pe-acolo.

– ... Cum, domn'e, „cînta”? Cînd „cînta”?

– ... Băi Tinuţ, ce-i cu tine? Ce ţi-a făcut, fată, bozgoroaica aia? Despre ce vorbim noi aici, de vreo... – s-a uitat la ceas – cinci minute?

– ZI, NEICĂ, AU CÎNTAT ACUMA, ÎN SEARA ASTA...!? ŞI MIE DE CE NU MI-AI ZIS?

– CE ŢIPI, FA; N-AUZI CĂ TE-AM CĂUTAT ŞI IERI ŞI ALALTĂIERI!? Nu-ţi zisei c-am trecut pe la tine să te fluier, şi mi-a zis maică-ta că nu ştie unde eşti...? Am vrut să te sun şi de-acolo, din hol, da' nu mergea telefonu'.

– Stai, domn'e, puţin! Tu cînd ai aflat de toată treaba? Ţi-a zis Bodi?

– Da, domn'e; mi-a zis ieri, pe la prînz! Se-ntorcea din Herăstrău; cică fusese să deseneze.

– Şi Bodi unde-i acum?

– Acolo. A rămas cu ăia, să bea şi el un şpriţ.

... Doamne, ce ghinion! Îmi venea să-mi bag unghia în gît, pe bune; îmi venea să urlu! Bodi îmi zisese, încă de duminică, da' probabil n-a vrut să zică de jos, din curte, să-l audă vecinii, şi eu nu m-am prins, FI-R-AŞ AL DRACULUI DE PROST, NENOROCIT, IDIOT, CRETIN, VACĂ-MPUTITĂ!... Şi-i zicea lu' Mimi, neică! Lu' Mimi care făcea pe nebunu' că nu mai vrea să meargă pe la el şi poate-i trage o căpăţînă-n gură!

... Aoleo, şi – NU SE POATE!!! – mai discutasem şi cu Gabi, ieri, la scară, da' tîmpita n-a zis că-s repetiţii cu trupa; cică „Hai la Ducu, la repetiţii!" Ce REPETIŢII, FĂ, FI-ŢI-AR PROSTIA DIN CAP SĂ-ŢI FIE!? BINE-A FĂCUT BODI CĂ TE-A TRIMIS LA PLIMBARE, ÎNGRĂMĂDITO!

– NU MAI MERG, NENE, LA NICI UN BODI!

– Hai, lasă, nu mai suferi atîta, că duminică are concert. Am vrut să-ţi fac o surpriză, să-ţi zică el, da', fii atent, să nu te-apuci să le zici ăstora, prin curte!

... ZBOOOING!

– DUMINICĂ ACUM? OAAA! PE BUNE...? PE CINSTEA TA...?

– Pe ochii mei! Pe ce-am io mai sfînt! Pe... şi-aşa mai departe!

– Unde, fată; tot la Teatru' Mic...?

– Care „teatru", băi; n-auzi că-i concert ca lumea!? La Circ e treaba.

– ... Cum, nene, „la Circ"!? Iar faci mişto?

– Da' ce-ai vrea acu'; la Polivalentă? E-o lăbăreală organizată de U.T.C., da' pentru un debut, nu-i rău. Cîntă „Iris" şi-n deschidere l-au băgat pe Bodi.

... Chiar, neică: nu-i dăduse Bodi zece lei lu' Danei, duminică, în Paraşută, să se ducă la Circ!? Sigur că da, înseamnă că de-aia se certau ei atunci

pe muzici şi s-a ofticat Bodi cînd au început toţi fraierii cu chitariştii lor.

– ... OAAA, JAIS! VINO-NCOA', SĂ TE PUP!

– ... Aaa, acu' vrei să mă pupi, ă? Da' mîine nu vrei să vii!

– Hai, băi, că vin; dă-te dracu'! Oricum vroiam să merg, da' auzi, Mimache...? Tu de ce vii la Bodi?

– Vreau să-l întreb cu cît dă Maiaku'. Să văd, poate-l cumpăr io...

... Aaa, deci asta era, neică; tot interesu'! Cînd îl rugam eu să vină cu mine să-mi iau benzi, nu vroia, da' acuma...

– Mişto, da', auzi? Cum a fost...?

– Ce să fie?

– Cum a cîntat?

– Domn'e, ce să zic? Mişto, în principiu...

– Aaa, nu aşa, „în principiu”! Povesteşte-mi frumos, cum ştii tu!

– Vrei să-ţi zugrăvesc?

– Vreau! Zugrăveşte, Mimosule!

– Bine, fii atent aicea! Deci ieri, pe la prînz, eram cu asta, ştii tu, cu tovarăşa mea de viaţă, şi ghici cu cine mă-ntîlnesc!

– Cu Booodi!

– Bravo; ai ghicit!... „Ăăă, salu', nu-ş' ce, nu veniţi mîine la Teatru' Mic, la un concert?”

– Ce „concert”, fată!? Nu ziceai...?

– Stai, bre, taci acuma; lasă-mă!... A, da, mă rog, la o repetiţie cu public. Gata, neică, zic, hai că venim! Ne ducem noi acolo şi – nenică! Numa' lume bună, domn'e, numa' d'-ăştia, cum le zice, dă cultură şi dă artă: babe d-alea boite, dracu' ştie ce cătau, poate credeau că-i v'o pesă; bărboşi dubioşi, ochelariste d-alea supărate, cu fuste lungi; deh, prietenii lu’ amicu' tău Bodi!

– Aha! Şi Gabi era...?

– Roşcata? Parcă n-am văzut-o...

– Zău!? Da' Bodi cu cine era; nu era cu una mai blondă...?

– Nu ştiu, neică; lasă-mă să-ţi zic, că te pleznesc! Erau cîţiva actoraşi de-ăştia mai de mîna a şaptea, care se tot uitau la mine, nu-ş' ce vroiau. Ce-aveţi, mă, nene, ce vă uitaţi...!? Aaa, cică să-i recunosc io pă ei de la televizor şi să caz pă spate! Băi tată: era un moş la vreo şaptej' de ani, da' cu plete sure şi c-o salopetă descheiată pîn' la buric, cu vreo cinşpe kile dă lănţişoare şi dă cruci pă el; te caci pe dumneata! Şi altu', un grăsan într-un cămeşoi lung pîn' la genunchi şi cu nişte mustăţi pîn' la brîu; şi le trecuse peste urechi...

– Bine, dă-i dracu'! Zi cum a cîntat Bodi!

– Dom'ne, nimic de zis; le are tipu', adică toţi merg bine, da' nu ştiu, o chestie nu mi-a prea plăcut...

– Ce chestie?

– Fii atent aicea! Deci, ăştia erau şase: Bodi la chitară, basu', tobele, clapa, labagiu' ăla de vocal şi unu' la vioară electrică. În prima parte, au cîntat jazz-rock, cîteva compoziţii de-ale lor, şi nu sunau rău, da' ceva totuşi scîrţîia... Mai întîi am zis că sala-i de vină, că n-are acustică, plus că se vedeau decorurile de la piesa care juca după aia: o canapea, un televizor şi-o fereastră. Şi Bodi stătea jos; să mor de nu-mi venea să mă duc să mă aşez şi io pe canapeaua aia!

– Cum dracu'; cînta de pe canapea...!?

Că era absurd; mi-am imaginat şase ţipi cîntînd înghesuiţi pe canapea şi mi-a venit să rîd.

– Nu de pe canapea, de pe-un taburet d-ăla de bar. Era, aşa, sobru, la tricou negru, la sacou, şi nici nu se uita prin sală; ziceai că-i chitaristu' din Orchestra Radioteleviziunii Române sub bagheta lu' Sile Dinicu.

– ... Să mori tu!? Şi ăilalţi ce făceau?

– Cîntau şi ei liniştiţi, numa' vocalistu' se zbenguia, dădea capu' pe spate, scotea limba, se-ntorcea şi dădea din cur ca Mick Jagger; la un moment dat şi-a scos sabia şi a început s-o-nvîrtă prin văzduh...

– Ce sabie, fată?

– Avea sabie, domn'e; te joci!? Era îmbrăcat aiurea, ca Napoleon, cu o chestie roşie, lungă, de-aia cu brandenburguri, cu curea şi cu cizme, şi tipu' n-are voce rea, da', orişicît, nu-i ăsta genu' de muzică să faci scheme. Ăştiălalţi toţi cîntau calmi, ziceai că fac mişto de el, da' tipu' n-avea treabă; se trîntea pe-acolo, se zvîrcolea de mama focului pe jos, şi, deh, atmosfera nu era cine ştie ce. Adică lumea aplauda, normal, da' aşa, cam de formă...

– Serios?... Nasol!

– Cam nasol, da'-n partea a doua, au văzut care-i treaba şi au fript cîteva rock-uri ţapene. Au băgat ceva Queen, ceva Cream, au cîntat „Stairway to Heaven" şi la solistici a venit şi Bodi mai în faţă; s-a mişcat puţin. Au fost vreo două bisuri, şi alea mişto; au băgat un bluzan de-al lu' Clapton şi o compoziţie de-a lu' Bodi, în engleză; aia mi-a plăcut cel mai mult. Da' ar fi trebuit să mai cînte o oră ca să-nţelegi ceva; pe bune! Deh, probabil aşa-i la început: se vede că-s buni, are un basist mamă-mamă, da' stau mai prost cu filingu'. Şi vocalistu' ăla ar trebui schimbat, neică; nu se poate! I-am zis şi lu' Bodi, la sfîrşit, pînă să tabere babetele alea pă el.

– Aha! Şi ce-a zis?

– A zis că deocamdată nu poate, fiindcă ta-su-i mare grangur şi ştii cum e; fără bani şi fără pile...

– Lasă, nene, că-i face el vînt; nu se poate!... Auzi, Mimi, da' cum se cheamă trupa?

– ... Ă? Nu ştiu; am uitat să-l întreb.

– Cum, neică, să uiţi!? Da' la intrare nu era un afiş, ceva...?

– Parcă era unu', cu „Hamlet". Las' că-l întrebi tu, mîine dimineaţă.

– O.K., da', auzi...? Sper că vii şi tu duminică. Vino cu tovarăşa ta, că vin şi eu cu tovarăşa mea şi după aia poate mergem undeva.

– Domn'e, io vin, da', dacă tipu' o să facă tot aşa, nu-l văd prea bine.

– De ce, neică? Cum adică...?

– Adică să stea pe scaun şi să cînte la mişto. Plus că n-ar trebui să-nceapă cu jazz-rock-uri şi cu mofturi de-astea...

– De ce să nu-nceapă?

– De-aia, fiindcă la Iris vin numa' puţoi de-aştia disperaţi, ca tine, să dea din pleată şi să se zbuciume. Nu ţi-am zis cînd am fost la Sfinx, la Polivalentă...? Io m-am dus pentru Sfinx, normal, da' cîntau mai multe trupe, cîntau şi ăştia, Iris, şi n-am înţeles nimic tot concertu': numa' fluierături, boncăluială şi chirăieli de gagici! Aveam trei idioţi în faţă, – unu' se zvîrcolea pe-acolo, făcea pe chitaristu'; unu' avea mitene, gagiu' cică bătea la tobe; era baterist, şi unu' mai ochelarist, mai spălăţel, care se zbenguia şi el, da' mai potolit, mai sobru...

– Zău!? Da' ce-avea?

– Nu ştiu; pasămite el era basistu'.

... Ha-ha-ha! Te pişi pe tine, că, într-adevăr, basiştii de felu' lor sînt mai calmi, mai liniştiţi.

– Rîzi tu, rîzi, Harap-Alb, da' la urmă, cînd au intrat Sfinx să cînte, nimic! – fluierături, zbierete, E-res! E-res!... Vă muma'-n cur să vă fut! – îmi venea să-i omor, nene! Au cîntat băieţii vreo două piese superbe, da' ăştia tot nu se potoleau şi s-a supărat Aldea. I-a trimes pe-ăilalţi, a rămas el singur c-un double-six în mînă şi: Vreţi rock, băieţi...!?... Băi, tată! A băgat o solistică de-men-ţi-a-lă; vreun sfert de oră a ţinut-o numa'-n rock-uri de-alea supărate; tu ştii cum trecea de la o temă la alta...!?

– Te cred, neică! Las' că-i zicem şi lu' Bodi să bage-o solistică şi, dacă mişcă vreunu'-n front, îi tragi tu o carată!

– Îi trag, domn'e, da', nu ştiu cum să-ţi spun eu ţie: Bodi nu-i Aldea.

– N-o fi, da' şi Bodi e bun. E printre primii zece din ţară.

– Domn'e, o fi dacă zici tu. Io îi urez succes, da' ştii care-i faza...? În muzică tre' să ai ambiţie, să te ţii de treabă, şi Bodi are pretenţii prea mari: vrea şi chitară, şi femei, vrea să intre şi la Arhitectură...

– Hai, fată, nu mai cobi! Las' c-o să fie mişto; ai să vezi tu!

În fine, a rămas că mîine mă fluieră pe la zece şi s-a cărat, da'... – oaaa! – de-abia aşteptam să vină duminica, fiindcă Bodi era bun, neică, faza că tipu' e printre primii zece chitarişti din România n-am scos-o eu din burtă; o ştiam de la nişte tipi care, orişicît, în materie de muzică nu mănîncă rahat. Deci, acum treaba era clară: de-aia îşi vindea Maiaku' şi benzile, ca să facă rost de bani pentru chitară şi pentru scule. Foarte bine, domn'e; în cazu' ăsta, mă bucur că puteam să contribui şi eu cu ceva, da' ce coincidenţă! Fazele cu prima mea casetă, la care m-am gîndit dimineaţa, nu fuseseră după repetiţiile lu' Bodi cu prima trupă? Treaba fusese de mult; va'zică, dacă eu eram atunci a şaptea, înseamnă că Bodi era şi el... cred că a douăşpea, şi pe-atunci nu prea aveam noi texte; la repetiţii nimerisem mai mult din întîmplare, da', nu ştiu, mi-au rămas în minte.

Într-o seară, eram cu Cipri şi cu picii la terenu' mare şi, la un moment dat, auzim nişte sunete de tobe şi de bas. Mă, zic, ce mama dracu'!? Pe „Sergent nu mai ştiu cum", strada de lîngă teren, era în general linişte, că stăteau mai mult pensionari. Strada dădea în Panduri; în capăt, pe colţ, era şcoala 146, aia unde făcusem şi eu primele două trimestre dintr-a-ntîia, şi ne-am luat după muzică; am zis c-o fi vreo serbare, ceva. Pe la jumătate, cînd s-a auzit chitara, m-am prins că-i refrenu' de la „Smoke on the Water". Adică m-am prins din părţi, habar n-aveam ce e, da' se-auzea bestial şi m-am uitat la Cipri: Ce dementă, nene!

Ajungem noi la şcoală şi sunetele ieşeau prin geamurile alea mici de sus, de la sala de sport, numai că uşa era închisă; a trebuit să găsim o

băncuţă şi să punem cîteva cărămizi pe ea. I-am zis lu' Cipri să stea de şase şi m-am căţărat eu primu', da' exact atunci tipii au făcut o pauză: Bodi era pe scenă, rezemat de pian şi îşi dăduse jos chitara, stătea cu profa de sport la vrăjeală. Deh, gagica răspundea de sală şi probabil de-aia o vrăjea, da' era o blondă mamă-mamă, pusă la trening vişiniu, şi-am zis: Nene, în faţa ăsteia nu m-aş dezbrăca în chiloţi de-ăia negri nici să mă omori!

În fine, s-a terminat pauza şi tipii s-au întors la locurile lor. Au început să cînte şi nu sunau rău deloc, neică, da' nu pricepeam ce se-ntîmplă: cîntau ce cîntau şi, cînd ţi-era lumea mai dragă, bou' de Danei o lua pe arătură cu basu' şi trebuiau să se oprească. Bodi l-a luat cu binişoru', a încercat să-i explice o dată, de două ori, de trei ori – „Uite, mă fraiere, aşa şi-aşa!" – da' degeaba, şi pînă la urmă n-a mai rezistat; s-a luat cu mîinile de cap şi a urlat că gata, el nu mai cîntă aici, că prea miroase-a pizdă.

Am rîs cu Cipri de era să cad de pe băncuţă, da' bou' de Cipri era total afon şi, după ce ne-am cărat, a zis că el nu mai vine şi mîine, că-i nasol, se plictiseşte. L-am rugat cu ceru' şi cu pămîntu', nene, da' nenorocitu' a început să mă şantajeze să-i dau Pif-uri, jucării, cîte-n lună şi-n stele, şi atunci l-am băgat în mă-sa: Foarte bine, rămîi în curte cu Gore şi cu picii tăi!

A doua zi m-am dus mai devreme, pe la şapte, am ascultat vreo zece minute cum îşi făceau încălzirea, da' n-o mai vedeam pe blonda aia, pe profa' de sport, şi la un moment dat m-am trezit că apare lîngă mine. M-a luat la rost cine sînt, de la ce şcoală, ce caut acolo, şi m-am căcat pe mine, da' i-am zis că-s de pe scară cu Bodi şi pînă la urmă a fost de treabă: Aaa, face, păi atunci hai înăuntru; ce stai aici, afară!?

Bodi iar se certa cu Danei şi nu prea mi-a dat atenţie, da' m-am dus în stînga, într-un colţ unde erau nişte saltele puse una peste alta şi nişte mingi

medicinale, m-am aşezat pe saltelele alea, chiar lîngă scenă şi, cînd au început să cînte, a fost delir, neică: îi vedeam de la doi-trei metri şi simţeam vibraţiile prin tălpile adidaşilor, prin parchet! Adică tipii iar se întrerupeau, parcă şi mai nasol, da' eu, cît învăţasem la 146, făcusem sportu' chiar acolo, în sală, şi nu-mi venea să cred: mă uitam la spaliere, la scena aia cu cortină galben-muştar, la portretu' tovarăşului Nicolae Ceauşescu care avea buzele alea rujate, de gagică, şi mi se părea că visez...

Din păcate, Bodi l-a băgat în mă-sa pe Danei şi aia a fost ultima seară. Eu pe-atunci eram un puştan de-a şaptea, da' m-am prins imediat care-i treaba şi chiar m-am gîndit: Mă nene, de ce nu-şi găseşte omu' ăsta nişte tipi de valoarea lui? Se vedea că le are cu chitara, că el e cel mai bun, da' făcea pauze din ce în ce mai lungi, stătea mai mult de cioace cu blondina şi la sfîrşit s-a întors cu curu' la public şi a început să cînte singur, de nebun, o chestie cu note false de ne-am pus toţi mîinile la urechi: cică imnu' Americii, aşa cum îl cîntase Jimmi Hendrix, în data de... – am uitat – la Woodstock.

27. PENIBILI?

M-am tot gîndit la concert şi m-am culcat tîrziu, pe la unu' sau două noaptea, da' din fericire m-am trezit la timp, Mimi a venit şi el punctual, aşa că dimineaţă, pe la zece şi zece, sunam la uşă la Bodi. Îmi luasem cu mine banii şi lista cu benzi; gagiu' ne-a deschis şi părea să fie în toane bune, da'... ce fază! Cînd am intrat la el în cameră, toate afişele alea mişto cu trupe dispăruseră. Am rămas mască, am vrut să-l întreb ce-a făcut cu ele; poate mi le dădea mie dacă lui nu-i mai trebuiau, da' Mimi mi-a tras un cot şi cică:

– Domn'e, felicitări pentru aseară! I-am povestit şi lu' Tinuţ.

– ...Oaaa, chiar! Felicitări, Bodi, da' de ce nu mi-ai zis şi mie, domn'e, că vroiam şi eu să vin!?

– Cum nu ti-am zis, băi Tinuţ!? Nu ţi-am zis duminică dimineaţa să vii la Teatru' Mic?

– Ba da, Bodi, mi-ai zis, da' n-ai zis de ce.

– E, na, păi cum să-ţi zic de la geam!? Ştii cîte probleme am cu ăştia, da' parcă ziceai că ţi-ai luat Maiak şi vrei să treci pe la mine; de ce n-ai mai trecut?

– Am vrut, domn'e, am vrut să trec, da'...

... Ooof! Cum naiba să-i spun că am vrut să trec ieri dimineaţă, cînd era el pe treabă cu gagica aia!?

– N-a mai trecut, face Mimi, fiindcă mai nou umblă toată ziua după gagici.

Îmi venea să-i trag.... Ce părere ai, neică? M-am uitat la el, că-i dau palme, da' Bodi a început să dea din cap şi să-mi facă cu degetu':

– ... Of-of-of, băi Tinuţ! Ascultă aicea la mine, că-s bătrîn şi păţit! Mai lasă-le-'ncolo de gagici, mă băiatule! Tu acuma tre' să-nveţi, să te ţii de treabă, să iei treapta! Las', că de gagici o să ai tu timp mai tîrziu, slavă Domnului!

– Da, domn'e, bine, luaţi-mă toţi la mişto!... Auzi, Bodi, da' unde ţi-e chitara?

– Ce chitară?

– Hai, domn'e, că mi-a zis Mimi; nu te mai face!

– ... Aaa, Fenderu'? L-am lăsat la Ducu, la teatru...

... OAAA! ÎŞI LUASE FENDER, NEICĂ! De unde naiba, că astea erau ză best; nu cred că existau nici zece în România...!? Maaamă, păi înseamnă că duminică...

– Auzi, Bodi? Şi duminică la ce oră-i treaba...?

– La zece, da', dacă vreţi să prindeţi locuri, veniţi şi voi mai devreme, că ştii cum e la Iris...

– Aoleo! Aşa tîrziu...!?

Nasol, că vroiam să-i zic lu' Hari, să vină şi ea, da' înseamnă că dura pînă la douăşpe sau unu' cel puţin şi nu ştiu dacă o lăsa maică-sa.

– Care „tîrziu", băi Tinuţ!? La zece dimineaţa, nu noaptea!

– Cum, domn'e, „dimineaţa"!?

– Băi Tinuţ, pe tine nu te-au făcut utecist? Tineretu' Comunist dimineaţa merge la concert, că se culcă devreme; nu pierde nopţile ca tine.

– AAA, LA FIX! Şi ce cîntaţi, Bodi...?

– Eh, nişte compoziţii de-ale mele, da' să nu vă aşteptaţi la cine ştie ce. Cîntăm şi noi un sfert de oră şi după aia pa şi pusi!

– Aoleo, aşa puţin!? De ce, domn'e...?

– Păi de-aia, fiindcă n-am chef să iau vreo sticlă-n cap, să mă trezesc la spital.

... Aaa, chestia cu Iris; ce zicea Mimi!

– Fii, domn'e, serios! Las' că-ţi facem noi galerie: dacă mişcă vreunu', îi trage Mimi o carată – nu, Mimache? – şi vine şi Hari; tu ştii ce ţipăt are Hari!?

– Cine vine...?

– O tipă de la mine din clasă. Prietena mea...

– Care „prietenă", băi Tinuţ? Ai o prietenă şi mie nu mi-ai spus nimic?

... Ooof, Doamne! Se hlizea cu Mimi şi iar a început să-mi facă cu degetu', adică he-he-he, să las gagicile, da' ce era atît de amuzant, neică!?

– Hai, domn'e, c-o ştii! Tipa aia de la ziua mea; nu ţii minte...?

– Care de la ziua ta?... Aaa, aia pe care-a apucat-o cîntatu'!?

– Da, domn'e, aia! E soprană în coru' Radioteleviziunii şi, ce vrei, o chinuie talentu'!

– ... Aaa, lasă, băi Tinuţ; nu-i nimic! Drăguţă fata, finuţă; n-ai gusturi rele! Ei îi scriai atunci, dimineaţa...?

... Ia uite, domn'e, că-şi amintea! Clar, deci faza cu oracolu', cu, „Zi-i şi tu că nu-i indiscretă!" nu fusese doar aşa, la mişto! Adică normal; m-am prins eu că nu-i la mişto; de-aia am şi scris, da', totuşi... ce fază, nene!

– Normal, am zis; ce naiba să fac dacă m-a rugat să-i scriu...!?

– Of-of-of-of-of! Ascultă la mine, băi Tinuţ: tu pune-te cu burta pe carte, mă băiatule, nu pe... altceva! Mai lasă-le încolo de fete!

– O.K., Bodi, hai că mă pun cu burta pe ce vrei tu, da'... auzi? Cîntă şi tu măcar o oră, domn'e! Pe bune, că io n-am fost ieri, la repetiţii, şi vreau să-nţeleg şi io ceva.

– Io aş cînta şi două, băi Tinuţ, dac-ar fi după mine.

– HAAAI, BODI! CÎÎÎNTĂ, BODI!!!

– Aoleo, bine, hai că-ţi cînt! Ce vreţi să-ţi cînt? O ştii pe-aia cu: „A rooo-gi-niiit frun-zaaa din viii / Şi rîîîn-du-ne-leee-le au pleeecat"...?

... Hai, domn'e, de ce făcea mişto!? De-aia repetase două luni cu trupa, ca să cînte numai un sfert de oră!? Şi ce dacă-l fluierau tîmpiţii ăia care veneau la Iris; să-l fluiere, nene! Cîte trupe mari n-au avut probleme la debut?

– Apropo, Bodi, face Mimi, nu pui şi tu nişte muzică?

... Aoleo, chiar! Lasă, mai întîi să rezolvăm cu benzile şi după aia îl convingeam eu să cînte.

– Ce vreţi să pun? face Bodi. Hai să vă pun ultimu' Mike Oldfield, tras de la Penibilu'!

... OAAA! ULTIMU' OLDFIELD, TĂTICU'! Eu nu-l ştiam decît pe primu', Tubular Bells", da' era bestial şi ăla!

S-a dus la dulap, să caute banda, şi m-am uitat la Mimi, adică cine-i zice primu': eu sau el? Mi-a făcut un semn discret, adică mergi pe burtă, şi:

– Auzi, Bodi...? Te-ai mai gîndit la faza aia?

– Care fază?

– Aia, dom'ne, ce-am vorbit ieri, la teatru'... Pauză, ăsta ori nu-şi mai amintea, ori se făcea...

– Aia, dom'ne, cu Maiaku'!

– ... Aaa, faza aceea! M-am gîndit, da' ai bani?

– Păi, nu ştiu. Depinde cît ceri...

Tan-ta-naaan! Bodi s-a scărpinat puţin în barbă, a pus banda şi cică:

– Da' ştii că are cap de Akai; nu...? Fii atent aici cum se-aude!... OAAA, NENE! Se-auzea demenţial, să mor io! Păi gata, nu mai discut, îmi luam numai benzi de-alea de-o sută, trase de la Penibilu'!

– Da, domn'e, face Mimi, ţîţă de mîţă, da' zi, cu cît îl dai?

– ... Ooof, nu ştiu ce să-ţi zic! Pentru tine, aşa, că ne cunoaştem, hai un trei mii, Maiaku', plus încă patru Bucuru' şi boxele.

... ZBOOOING!

– Aoleo, da' separat nu le vinzi!?

– Aaa, nu, tăticu', îmi pare rău! Am nevoie urgentă de bani; ţi-am zis ce datorii am făcut pentru chitară.

... Mda, clar! Lu' Mimi i-a picat faţa, da' adevăru' e că nu cerea mult, neică; numai Bucuru' costa în tîrg trei mii şi ceva, şi boxele aveau difuzoare Goodmans. Le-aş fi luat eu, da' de unde naiba patru mii cînd aveam o mie pentru benzi şi pentru toată vacanţa!?

– Bodi, am zis, aş vrea şi io nişte benzi de la tine...

– Ce benzi, băi Tinuţ...?

– Păi, Zep-u' şase, în primu' rînd, şi... stai că le am scrise aicea...

– Ce, să le cumperi!? Ia terminaţi, băi, cu prostiile; de cînd v-aţi apucat voi de afaceri!?

... ZBOOOING!

– De ce, domn'e? Ţi-am zis: mi-am luat Maiak, am nişte bani puşi deoparte şi, dacă tot le vinzi...

– Lasă, ţine-ţi banii! Invit-o şi tu pe Corina undeva, la un film, la un Pepsi!

... Ce „Corina”, nene!? Aaa, am înţeles, adică pe Hari!

– Da, domn'e, sigur, da' vroiam şi io...

– Ce vroiai, băi Tinuţ!? Dacă vroiai, de ce n-ai venit la mine: „Bodi, trage-mi şi mie Zeppelin şi nu ştiu mai ce”!? Dacă vrei să cumperi muzică, du-te la un studio' de-nregistrări, mă băiatule! Vezi că-i unu' vizavi de „Bulandra”; găseşti acolo tot ce vrei...

– Da, domn'e, da' muzica ta o ştiu şi, dacă tot ţi le vinzi...

– Nu vînd nimic! Cine ţi-a zis ţie că am eu ceva de vînzare?

... Ce-avea, ăsta, neică!? Nu, pe bune, mă făcea să mă simt prost.

– Eu i-am zis, face Mimi, da' de ce te superi? Nu i-ai zis tu duminică lu’ Băcanu, în Paraşută, că-ţi vinzi sculele şi muzica?

– Ai dreptate; i-am zis.

– Păi şi...?

– Şi nimic! I le-am vîndut lu’ Băcanu'. Mîine vine să le ia.

– Cum, domn'e; pe toate...?

– Pe toate! Trebuia să-mi ziceţi mai demult; ce vrei acu', să-i zic „Stai puţin, să văd mai întîi ce vrea Tinuţ?” Aşa crezi tu că merg treburile astea!?

... Cum, nene, lu’ Băcanu? Ăsta era un nenorocit, un bişniţar care habar n-avea decît

disco; ce-i trebuia lui muzica lu' Bodi!?... Aaa, m-am prins: le lua ca să le dea mai scump, neică, FUTU-Z' BĂCANU MĂ-TII SĂ-ŢI FUT!

– Cum, domn'e, am zis; toate trei sute? Şi alea de la Penibilu'...?

– Alea i le dau înapoi lu' Penibilu'.

... Pardon? Cum adică să i le dea înapoi; păi ce, ăla nu le avea...? M-am uitat şi eu, şi Mimi, da' tipu' cică:

– Dacă vreţi, vorbesc io cu Penibilu' să le trageţi de la el.

– ... OAAA! Pe bune!? Da', auzi, Bodi; cum arată Penibilu' ăsta?

– Ce, nu-l ştiţi? Unu' mai şters, aşa, mai jenibil...

– Care, domn'e, face Mimi; ăla cu fruntea-naltă, care umblă rupt în cur...?

Pe bune, asta mă oftica şi pe mine: cînd mergeam prin Paraşută, toţi trăncăneau de Penibilu', da', cînd îi întrebai cum arată, ba că-i unu' înalt, blond şi cu coşuri, ba că-i mic şi şaten, ba că-i brunet şi nu mai ştiu cum...

– Care cu fruntea-naltă şi rupt în cur?

– Ăla, domn'e, care vorbeşte singur; sifiliticu' ăla...

– A, nooo! îl confunzi; ăla-i Primejdie. Băiat bun, din Botoşani; are şi ăla vreo trei sute de ore de muzică.

– Aoleo! Da' Penibilu' cîte are?

– ... He-he-he! Penibil de multe. Numa' discuri are vreo cinci sute...

... AOLEO, CÎTE!? Nu se poate; mai bine muream prost, neică! Nu, pe bune, m-a luat ameţeala: cum dracu' cinci sute de discuri; cînd şi le asculta pe toate!? Mimi a făcut şi el ochii mari:

– Cîte...!? Să nu-mi zici că-s originale!

– Păi ce crezi tu, că umblă cu de-astea bulgăreşti şi indiene ca voi?... ZBOOOING!

– Mimişor, io leşin! Pliz: sărurile! De unde naiba face rost?

– Are un văr disc-jockey, în Germania.

– Aaa, păi zi aşa, domn'e! Auzi, Bodi...? Da' atunci de ce-i „penibil”?

– Nu ştiu, băi Tinuţ; de ce ce nu-l întrebi tu personal? Du-te la el, zi-i că vrei să cumperi nişte muzică şi întreabă-l: De ce eşti, dragă, penibil?

... Ooof! Uite ce-mi făcea, neică!

– Auzi, face Mimi, da' cît cere să-ţi tragă o bandă?

– Eh, las' că vorbesc io şi nu vă ia bani. Tipu', să ştii, nu pentru bani o face; dacă vede că mai ştiţi cîte ceva...

– Serios? Mişto, da' ce doză are?

– Ce anume? De un' să ştiu io? Doză dublă!... Aaa, da' ce crezi tu, că-ţi trage direct de pe disc? Discurile şi le trage numai el, tăticu'; după aia nu le mai scoate din chiloţi. Să vezi ce perii anastatice şi ce spray-uri are, ce mape făcute de el, cu mîna lui, să nu se-ndoaie coperta – te pişi pe tine! Îţi zic, omu-i maniac; nu cred c-a ascultat vreun disc de două ori...

– Da' de pe ce-ţi trage, de pe benzi? Păi tre' să fii prost...

– Ce vorbeşti, străine? Tu ştii ce scule are băiatu'? Păi nici un studio de-nregistrări de pe-aici n-a văzut aşa ceva! Are două mag-uri, un Uher şi-un Revox – nu ştiu dac-aţi auzit voi de mărcile astea – un deck Marantz, o staţie Marantz de două sute de waţi, făcută pe comandă, şi nişte boxe, dacă le vezi, zici că-s făcute la traforaj, da' ştii ce sînt?... He-he-he! „Infinity”...

Cum...? N-am auzit în viaţa mea, da' înseamnă că erau profesionale, neică!

– Auzi, Bodi...? Da' ceva Zeppelin are?

– Are tot, băi Tinuţ; nu fi copil! Discografii complete, altfel nu serveşte: Yes, Jethro Tull, Genesis, Pink Floyd, Led Zeppelin; tot ce vrei şi ce nu vrei. Dacă eşti băiat deştept, îţi iei nişte benzi mai ca lumea, BASF sau AGFA; – dacă te duci cu OR-WO cam strîmbă din nas – şi-i zici: „Dinule” – că aşa-l cheamă; vezi să nu-i spui

„Penibilule”! – „trage-mi, te rog frumos, tot Led Zeppelinu'!”

... OAAA! Adică mişto, da' de unde naiba să fac rost de BASF sau de AGFA!? Plus că nu pricep: benzile lu’ Bodi nu erau tot OR-WO?

– Stai, dom'ne; păi şi-atunci tu de ce-i vinzi benzile tale...?

– ... Ooof! Nu ţi-am zis, dragă, că nu-i „vînd” nimic!? Eu îi vînd benzile, nu-i vînd muzica; cum să-i vînd omului muzica lui!?

... Pardon? M-am uitat la Mimi, da' şi ăsta făcuse ochii mari: cum naiba, neică? Deci io, Penibilu, te chem pe la mine şi-ţi trag benzi pe gratis – OR-WO, deşi cam strîmb din nas – după care tot io, Penibilu, vin la tine şi-ţi zic: „Vinde-mi înapoi benzile!”...? Păi nici dacă i le dădea pe gratis n-avea rost, pentru că n-avea sens, din moment ce el avea tot muzica aia trasă pe benzi mai bune...

– Băi Tinuţ! Auzi Oldfieldu' ăsta...? Se-aude bine, nu...?

– Se-aude bestial, neică!

– Bine, mă bucur că-ţi place! Asta e-un disc apărut acu' vreo două-trei luni în Vest şi nici acolo nu prea se găseşte. Io l-am văzut; am fost pe la Penibilu' cînd mi l-a tras. Ştii ce-a făcut cu el?... Fii atent: scoate frumos discu', nou-nouţ, se uită la el; se bucură, normal, şi-l pune pe picap. Îl trage pe Uher, mai stăm de vorbă, nu-ş' ce, şi, la sfîrşit, îl scoate de pe platan şi-l rupe-n două.

– Cum, dom'ne, să-l rupă...!?

– Aşa, frumos, pe genunchi: CRRRÎC!

... Mamă, cînd a zis „crrrîc!” am simţit ceva nasol de tot; parcă mi s-a rupt ceva în mine...

– Şi io am rămas la fel; zic: Ce faci, dom'ne; eşti nebun? Şi ce crezi că-mi zice? Că, lasă; dacă intră careva la el şi i-l fură? Acu' ai înţeles de ce-i vînd benzile?

– ... Stai, domn'e, păi şi-atunci cum are cinci sute de discuri originale? Ce naiba; îi cresc la loc?

– Aaa, nu, stai puţin să ne-nţelegem, că nu face aşa cu toate.

– Nu? Da' cu care?

– Numai cu alea mai mişto, mai rare.

... PARDON? M-am uitat la Mimi, Mimi s-a uitat la mine şi s-a rupt filmu'; am început să rîdem amîndoi ca demenţii. Cică Penibilu, la el acasă, uitîndu-se prin alea cinci sute de discuri: Ia să vedem noi, deci ăsta-i cam vechi, cam zgîriat, nu-ş' ce; îl punem frumos de-o parte, da' ia uite-aici, Oldfieldu' ăsta nou-nouţ, pe care nu-l am decît io! Şi – CRRRÎC!

– ... Aoleo, face Mimi, te rog io frumos, Bodi, arată-mi-l şi mie o dată pa Penibilu ăsta! Vreau să rămîn puţin singur cu el; dacă se poate într-o cameră goală, fără mobilă, şi dacă nu-l – ... AAAHH!

– Chiar, Bodi; zi-ne şi nouă cum arată! Aşa, măcar de curiozitate...

– Băi Tinuţ, tocmai asta-i problema, că nu arată în nici un fel. Ce să-ţi zic; e mai palid, aşa, mai şters, că nu prea iese din casă; are o cămăruţă izolată fonic, să nu deranjeze vecinii, şi asta face toată ziua: ascultă, se documentează – are reviste, enciclopedii de-alea groase – şi trage muzică; altceva nu ştie. Dacă-l întrebi cum e pe-afară, dacă-i zi sau noapte, dacă-i cald sau frig, se uită la tine şi ridică din umeri, da', dacă-i zici să-ţi spună de ce-a plecat basistu' de la formaţia X la formaţia Y în anu' Z, odată îl vezi că se luminează la faţă: Aaa, păi stai să vezi! A prins-o pe nevastă-sa cu văru' de-al doilea al lu' cutăriţă şi... înţelegi?

... Zău, neică; deci era de-ăsta mai sisi!? Păi atunci, nici o problemă, îi ziceam lu' maică-mea: Mămico, ia trimite tu nişte brancardieri de-ăia mai solizi, de la tine, de la Nouă, la această adresă, şi vezi că-i unu' care rupe discuri; daţi-i ceva, nişte capace de tomberoane să le rupă!

... AAA, STAI PUŢIN! ÎL VĂZUSEM, NENE! Sigur că da: într-o zi, în perioada aia de tristă

amintire cu Hari, de pe primu' trimestru, mă plimbam io de nebun şi m-a prins o ploaie nasoală pe Ţăcălie. Da' nasoală de tot, nenicule; furtună în toată regula! S-au pornit nişte rafale de vînt şi nişte vîrtejuri de m-au albit de praf, simţeam praf şi-n dinţi, după care a început să toarne cu găleata, şi fulgere, tunete; tot tacîmu' – Traaasc-bîdîbîm-dşşşş!

Am luat-o la goană să ajung în Paraşută, şi, slavă cerului, n-a ţinut prea mult; cînd am ajuns, ieşea soarele, da', chiar la masa de lîngă intrare, văd un tip. Nenicule, am zis, mare-i grădina lu' Dumnezeu! Nu mai ţin minte cum arăta; era aşa, mai şters, vorba lu' Bodi, da'-n orice caz era fleaşcă, – cu bluza lipită de el, cu păru' lipit de ţeastă, cu noroi pe ciorapi – şi lui i se rupea; mînca o prăjitură. Un cataif, că am rămas trăznit: ducea linguriţa tacticos, la gură, da' frişca ziceai că-i ciuruită de gloanţe şi oranjada din pahar era mai mult ploaie; apă chioară cu o umbră aşa, rozalie...

– Şi zi aşa, băi Tinuţ, ţi-ai tras Maiak şi prietenă...?

– Da, Bodi, da' – ooof! Nu-mi mai aminti!

– Eh, lasă, nu mai ofta atîta! Hai, spune-mi două benzi, ce vrei tu!

– ... OAAA! Păi „Physical Graffitti", dacă-l ai, şi...

Ce dracu' zisesem, dom'ne, că mai vreau...!? Aveam lista la mine, în buzunar, da' acu' mi-era ruşine s-o scot şi, de la tîmpenia cu Penibilu, nu ştiu, parcă mi se făcuse gol în creier...

– Oldfieldu' ăsta nu-ţi place?

– Ăsta de-acuma...? Normal; cum dracu', da' nu ziceai că-i de la Penibilu'...?

– Bine; hai şi tu, Vivi; zi ce vrei! King Crimson, „Red", şi mai ce...?... Crimsonu', neică! Păi sigur că da: ce-am zis eu că atunci cînd cu fazele cu Box, cu muzicuţa, fusese Crimson, nu Alan Parson's!?

– Stai, domn'e, face Mimi, că io n-am sculă! N-am pe ce să le-ascult...

– Eh, las' că poate o să ai şi tu! Mai ai răbdare pînă săptămîna viitoare şi mai vedem noi; dacă reuşesc să plasez Bucuru' şi boxele...

– Aaa, O.K., păi atunci Crimsonu' şi... cu cît ziceai că le dai pe-astea de la Penibilu?

– Iar începeţi, mă frate!? Vrea omu' să vă facă un cadou şi voi, repede, „Cît costă, cît costă?”!

... Zboooing!

Cum, nene, „cadou”!? OAAA! NU SE POATE!!!

– Mersi mult, Bodi, face Mimi; eşti un domn! Un Mahavishnu, aş vrea, dacă se poate...

... Păi vezi, mă fraiere!? „Superficial şi fără caracter”, ă...!? Îi dai tu lu’ Bodi o „căpăţînă-n gură”, ă...!? Nu, serios; eu am vrut să-i zic de la început: Cum să-i dăm bani lu’ Bodi, neică!? Omu' ne-a chemat de-atîtea ori pe la el, ne-a pus cele mai mişto chestii, şi noi să-i dăm bani!?

... Mamă, nene, cînd m-am trezit cu benzile în braţe...! I-am mulţumit şi eu, i-am zis că-i cel mai mare barosan, da' mi-am amintit de Hari şi, cînd mă uit la ceas: DOUĂŞ'PE FĂRĂ CINCI, NEICĂ!... Oaaa, mă spărgea Hari dacă întîrziam; mă umplea de sînge!

– Băi, am zis, io ar cam trebui să plec.

– Păi sigur, face Bodi, acu', dacă te-ai văzut cu sacii-n căruţă, pleci, ne părăseşti!

– Nu, domn'e, nu vă părăsesc, da' la douăşpe am şi io o treabă şi am întîrziat; ce naiba!

– ... Aaa, bine! În cazul acesta, dacă te duci să te-ntîlneşti cu Smaranda, mult succes, distracţie plăcută!

– Mersi. Auzi, Mimache, da' tu ce faci; mai stai...?

– Io!? De ce; vrei să vin cu tine să te-ajut?

– Nu, domn'e, da' ce faci cu benzile...?

– Cu benzile mele...? Da' ce urmăreşti?

– Nu urmăresc, domn'e, nimic, da' tu oricum n-ai pe ce să le-asculţi!

– Nu!? Bine, atunci na, poftim, da' vezi, ai grijă ce faci cu Smaranda! Dacă ţipă, dai şi tu muzica mai tare...

– Lasă, băi, că nu ţipă. Şi n-o cheamă Smaranda; să vă intre-n cap o dată pentru totdeauna că o cheamă: HARI!!!

... Oaaa, DOUĂŞPE FIX! Am dat noroc cu Mimi şi Bodi m-a condus în vestibul, da'... CHIAAAR, NENE! Lu' Hari îi zisesem că mergem în oraş, da', dacă mergeam la Operă şi după aia la fîntîni, la Academie, eu cînd naiba îmi ascultam benzile!? Aşa că... – TAN-TA-NAAA! – dacă tot venea pînă în staţie la 88, ce-ar fi s-o invit eu pe la mine? Îi arătam Maiaku' şi, din păcate pe la două veneau ai mei, da' făceam frumos prezentările şi care-i problema; n-avem voie să ascultăm şi noi puţină muzică!?

I-am mai mulţumit o dată lui Bodi şi am vrut să mă car, da' tipu' iar a început să-mi facă cu degetu'.

– Gata, neică, am zis, le las naibii de gagici, mă pun cu burta pe carte, da'... auzi? Nu, serios, Bodi: cînţi şi tu mai mult duminică...?

– Nu, serios, băi Tinuţ! Ascultă aicea la mine: mai las-o încolo de muzică!

– Aoleo! Cum, domn'e: şi gagicile, şi muzica...!? Păi şi mie ce-mi mai rămîne pe lumea asta de-amaruri şi de chin?

– ... Ooof! Muzica-i pierdere de timp, băi Tinuţ! Vezi-ţi de treabă; nu te mai lua după toţi tîmpiţii din Paraşută!

... Pardon? Asta vorbea serios, neică? Păi, cum adică, şi-atunci de ce mi-a mai dat benzile?

– Nu mă iau, domn'e, după nimeni, da', mersi, aşa ce nu-i pierdere de timp?

– Eh, lasă tu filozofiile astea! Io atît îţi zic: să nu te pună dracu' să te-apuci de vreun instrument! Ia uite-aicea...

A întins palma dreaptă şi mi-a arătat că are bătături la degete, de la chitară, da' ce „instrument”, nene: zisesem eu vreodată că vreau să mă apuc de chitară!?

– ... Stai, domn'e; de unde şi pînă unde?

– Lasă-lasă, că aşa am luat-o şi io, să ştii; la început mai cu ascultatu', cu benzile, cu amicii, şi, poftim: de zece ani o tot frec!

... Ce-avea ăsta, neică; era într-o pasă proastă? Poate era chestia că nu intrase la arhitectură, da' nu pricep: de ce băga texte tocmai acum, cînd îşi trăsese trupă?

– Şi ce, nu-ţi mai place să cînţi?

– ... Ooof! Tocmai că-mi place, băi Tinuţ; asta-i nenorocirea! Ascultă aicea, la mine: muzica-i lucru' dracu'! Scuză-mă că-ţi vorbesc aşa; noi doi n-am prea avut ocazia să discutăm, da' ţie am auzit că-ţi place româna...

– Da, dom'ne, îmi place, da', stai puţin, că nu-i acelaşi lucru. Aia îmi place aşa, la şcoală, şi, mersi, ce să fac cu româna!? Să mă fac profesor pe nu ştiu unde, la mama dracu'...!?

– Treaba ta ce te faci, da' io am auzit că ai talent. Nu scrii?... ZBOOOING!

– ... Bodi, hai că mă grăbesc, pe bune! Mersi mult pentru benzi! Mai vorbim noi...

– N-ai pentru ce! Distracţie plăcută, da' fii atent, ascultă aicea, la nentu Bodi: românu-i deştept, băi Tinuţ! Le ştie pe toate; de-aia nu poţi să faci nimic în ţara asta.

... Ce „român”, neică!? M-am uitat la el, da' mi-a făcut cu ochiu' şi a-nchis uşa.... Doamne, maica Domnului, ce aiureală! Nu, serios: Mimi zicea că-l oftică Bodi cînd face mişto, da' mai bine să facă mişto decît să mă ia pe tonu' ăsta, că, nu ştiu, cînd a început cu „româna” şi nu-ş' ce, m-am simţit aiurea de tot; parcă se tîmpise, parcă nu mai era Bodi, pe bune.

... Aaa, NU SE POATE! ĂSTA ERA MIMI, NEICĂ; Să VEZI CE-I FĂCEAM!!! Eu m-am

gîndit la prostiile mele de comentarii la română, fiindcă Bodi ştia de bunică-mea, că a fost mare profesoară, da' am impresia că alta era faza. Prin toamnă, după ce am fost prima oară la Bodi, mi-a venit mie ideea creaţă să ţin un jurnal. Adică nu „jurnal" de-ăla de-adevăratelea, cu „Azi m-am sculat, m-am spălat, am fost la şcoală" şi toate căcaturile; doar fazele cu muzici: ce discuri mai făcusem rost, cum ne duceam noi pe la Bodi, ce ascultam, ce discutam după aia şi aşa mai departe. Adică, mă rog, mai tîrziu am băgat şi nişte chestii cu Hari, da' erau nişte gînduri numai pentru mine şi i-am zis deşteptului de Mimi: Fată, te rog io frumos, mergi pe burtă; nu te-apuci să le zici lu' Luci sau lu' Tanana! Că, într-o noapte, cînd am stat noi mai mult de vorbă, m-a pus dracu' să-i citesc nişte fragmente şi a rîs de-a făcut pe el, da' cică: Bravo, domn'e; ştii că ai talent!? De ce nu scrii ceva pe bune? Şi – clar! – probabil ieri, la teatru, la repetiţiile alea, deşteptu' se apucase să-i spună lu' Bodi, da' n-am, domn'e, nici un fel de „talent"; ia mai lăsaţi-mă-n pace!

28. LA FÎNTÎNI (II)

A trebuit să urc pînă la mine să las benzile şi am întîrziat vreo zece minute, da' din fericire Hari nu venise. A apărut pe la şi douăzeci, am văzut-o din 88 şi i-am făcut semn să nu mai coboare, că urc eu, fiindcă între timp mă răzgîndisem. Dacă-i ziceam din prima să vină la mine, mi-era să nu înceapă că cîr, că mîr, „Da' ai tăi sînt acasă?", şi am zis mai bine s-o invit mai întîi la cofetărie, la Operă, s-o cinstesc cu ceva. Că nu dura mult, maximum juma' de oră, după care ne plimbam pînă la Academie, stăteam puţin la fîntîni şi acolo băgăm artileria grea: îi ziceam de Bodi, de concert, să nu-şi facă alt program pentru duminică, o vrăjeam, lugu-lugu, chestii, socoteli, şi de-acolo o invitam direct în vastele mele apartamente. Că muream să-mi ascult benzile, da', dacă o duceam din prima, mi-era să nu zică „Ăăă, va'zică de-aia m-ai invitat, ca să-ţi asculţi prostiile tale cu solistici!"

... Oaaa, nene! Am urcat în 88, ne-am pupat, ne-am aşezat la spate şi tipa se trăsese la ţol, îşi pusese un sarafan de blugi şi pe bune că era superbă, degeaba făcea mişto prostu' de Mimi!

– O.K., a zis, unde mergem?

– Nu vrei să mergem la o cofetărie?

– Ce cofetărie? Aia unde te-ntîlneşti tu cu Luci a ta?

– Nu, Hari, nu în Paraşută! Mergem la Operă, că şi acolo e-o cofetărie mişto; halim o prăjitură, bem un suc şi după aia, poate ne plimbăm puţin sau luăm două staţii troleibuzu' şi, dacă vrei...

– Mergem în Cişmigiu! Da' hai mai întîi în Cişmigiu; O.K.? Şi după aia facem ce vrei tu... ZBOOOING!

– În Cişmigiu...?

– Ce, nu-ţi place? Ia zi: tu ştii să vîsleşti...?

... Ooof, unde dai şi unde crapă; acu' vroia să ne dăm în bărci, ca toţi bulangii, da' ce naiba să fac, eu o invitasem şi hai să-i fac şi chefu' ăsta:

– ... IO!? Pfaaai de mine! Te trec şi Dunărea, şi Marea Neagră!

– Bine-bine, face, da' nu-i adîncă? Io nu ştiu să înot...

– E foarte adîncă, Hari; are vreo juma' de metru, da' las' că te salvează MOA!

... Deh, neică, am coborît la Kogălniceanu, am traversat pe la „Cireşica", am intrat în Cişmigiu, am luat-o pe aleeea unde era fotografu' cu un urs împăiat şi o căprioară, am ajuns la debarcader, am luat o barcă, am urcat eu primu' şi i-am întins mîna, da' acu' nu mai vroia, cică nu, că i-e frică.

... Ooof, Doamne! Dă-i rugăminţi, îndemnuri, parlamentari; i-am explicat cum să facă şi a zis că a înţeles, da' bleaga a pus un picior pe băncuţă şi cu celălalt a rămas pe mal; dacă n-o trăgeam eu cu forţa, cred că făcea un şpagat a-ntîia! Ţipete, chestii, fandoseli; a fost circu' dracu', da', în fine, pînă la urmă i-am dat drumu' şi s-a potolit; a zis că vrea s-o duc la arteziana din centru' lacului, fiindcă dintotdeauna şi-a dorit să vadă cum e de-aproape.

Mi-am demonstrat eu măiestria la vîslit, am dus-o aproape de tot, mai-mai să atingă stîncile cu mîna, da' nu i-a plăcut, a început să se mire că-i mică şi cică de pe mal se vede mai mare. Deh, am zis, aşa-i viaţa, o lungă iluzie optică, şi am vrut să-i dau' drumu' mai departe, că ne face fleaşcă, da' a zis să mai stăm puţin şi mi-a poruncit să nu cumva să îndrăznesc să mă uit, fiindcă ea vrea s-o ude puţin stropii pe picioare. M-am întors şi m-am făcut că mă uit aiurea, la peisaj, şi-a suflecat sarafanu' şi a început să chicotească, da' ce părere ai, neică!? La şcoală îi văzuseră toţi bulanele şi cu mine, acu', cînd eram pe bune de, slavă Domnului, aproape două zile, o lovise pudoarea!

În fine, am pornit-o mai departe, am trecut pe sub pod şi ne-am luat puţin în gură cu nişte

papagali de la „Lazăr”, după care am ocolit insuliţa de la „Monte Carlo” şi ora aproape trecuse, da' Hari a zis să tragem puţin lîngă mal, la umbra unei sălcii pletoase, ca să-şi împletească ea o coroniţă. Tipic, nene, toate vroiau să-şi împletească coroniţe, da', ce puteam să fac, am tras pe dreapta, am urcat vîslele pe marginea bărcii şi am zis că O.K, atunci fumez şi eu o ţigară. Am dus mîna la buzunar după chinezeştile mele, da' cică:

– De ce nu ţi-ai luat ieri pachetu' de Kent? Ai uitat?

– Nu, domn'e, am zis, da' cum să-l iau acasă!? Lasă, alea le fumez cînd mă mai inviţi pe la tine.

– Eee, asta-i bună! Nu ţi-am zis că maică-mea ţie ţi l-a lăsat?

Şi – tac! – văd că scoate pachetu' de kentane din buzunaru' de la sarafan şi mi-l întinde...

– Aaa, mulţumesc frumos, da', zău, nu trebuia! Să-i zici „săru'mîna” din partea mea mamei tale!

– Bine. A zis că te place, să ştii...

– Serios!? Mă bucur din suflet, da'... apropo! I-ai spus de chestia aia, ce-am vorbit noi...?

– Ce chestie?

– Aia cu tabăra, domn'e; că nu mai vrem să mergem.

– ... Aaa, n-am avut timp, da' apropo! Mîine mă duc cu Ina şi cu Dănuţa la domnu' Pop. Nu vrei să vii şi tu?

– Unde, la spital? Băi, aş veni, da' am primit nişte benzi de la Bodi şi mîine vroiam să le-ascult. Apropo, tu ce faci duminica asta...?

– Duminica asta? De ce?

– Nu vii cu mine la un concert mişto?

– La ce concert? La Ateneu...?

– Eh, na, „la Ateneu”! Acolo o să te produci tu, cînd o să fii mare soprană. Un concert rock, băi; o să vezi ce mişto o să fie! E duminică dimineaţa, la Circ...

– Unde...!? La circ s-o duci tu pe Luci a ta!

– Hari, io vorbesc serios! Cîntă Bodi, tipu' ăsta cu benzile de care ţi-am zis; omu' e chitarist, şi-a tras trupă şi el ne-a invitat. E primu' lui concert; înţelegi...?

– Aha! Care Bodi? Bărbat bine...?

– Bărbat foarte bine; sînt sigur că o să-ţi placă, da' îl ştii şi tu; a fost la ziua mea; nu-ţi aminteşti...?

– Care, domn'e!? Ăla care ţi-a stins lumina şi a făcut mişto de tine...?

– Poate de tine a făcut mişto, cînd te-a apucat cîntatu', da' ZI, DOMN'E: VII DUMINICĂ SAU NU VII!?

– HO, BĂI, CĂ VIN!!! De ce te enervezi aşa...?

– Nu mă enervez. O.K., hai să mergem...

Ne-am întors la debarcader, a urmat partea a doua şi răzbunarea, ieşirea din barcă, după care, pe alee, am luat-o mai la sentiment, ne-am giugiulit puţin, da' Hari a văzut o tarabă cu covrigi şi cică:

– Îmi iei şi mie un covrig?

– Ce „covrig", nene; fii serioasă! Las' că mergem la Operă şi halim o prăjitură ca lumea.

– Unde la Operă...?

– La cofetărie, domn'e! N-a fost vorba că mergem la cofetăria aia, unde ţi-am zis?

– Care, aia unde te-ntîlneşti tu cu Luci a ta...?... OOOF, DOAMNE, ŢINE-MĂ, DOAMNE!!!

– NU, DRAGĂ, NU ÎN PARAŞUTĂ! La Operă, la...

– Bine, domn'e, da' mi-e poftă! Vreau şi io un covrig cald, cu susan!

... Zău, dragă, ai pofte de-astea, de gravidă!? Am scos zece lei, m-am încruntat la baba de la covrigi şi am zis:

– PATRU covrigi, vă rog! Adică nu: CINCI! Ăia mai prăjiţi, cu sforicică!

În fine, am luat-o spre Kogălniceanu, ne-am suit în primu' troleibuz, da', cînd am ajuns la cofetărie, cică nu mai vrea prăjitură, că s-a săturat cu covrigii. Neică, nu ştiu, da' simţeam că mă lasă nervii. Zău, nu mai pricep nimic: ieri fusese atît de

mişto şi azi nu ştiu ce-avea, parcă ţinea cu tot dinadinsu' să-mi strice chefu'.

– Bine, am zis, atunci îţi iau altceva, ce vrei tu! Bem un frappe; ştii ce frappe mişto au acolo...?

– Aaa, nu! Acu' plătesc io; tu ai făcut cinste cu covrigii şi cu barca.

... Pardon!? Ce-avea asta, domn'e; o prelucrase maică-sa acasă că nu-i frumos să plătesc numai eu? Ce era în mintea ei, că, dacă o plimbam cu barca şi-i luam un frappe, era curvă!?

– Bravos, nene, da' ieri nu m-ai invitat tu la tine; nu mi-ai dat ardei umpluţi, vişinată, „Bem-bem”!? Şi pachetu' ăsta de Kent...?

– Nu contează! Dacă nu mă laşi să plătesc, nu mai merg nicăieri!

... Zău, dragă; asta era problema!? Bine, atunci n-am mai insistat; ne-am aşezat la coadă, da', cînd am ajuns în faţă, am cerut două frappe-uri, şi, de-al dracu', am zis că eu vreau şi un Ci-co şi două prăjituri: o joffre şi un cataif, să le combin. A făcut mişto de mine că-mi plac dulciurile şi s-a încăpăţînat să plătească ea totu', da' nici o problemă, fiindcă – he-he-he! – cine rîde la urmă, rîde mai bine...

Am ieşit afară, am căutat o masă mai la umbră şi am început să-mi beau frappe-u' – nu-ş' ce, lugu-lugu, poveşti, – da' de prăjituri nu m-am atins; mă jucam doar cu linguriţa prin aer şi am văzut-o că începe să saliveze... Buuun, am muşcat o dată din joffre, am combinat cu puţină frişcă din cataif, după aia am tras o duşcă de Ci-co şi nu-ş' ce, tranca-fleanca, mă făceam că plouă, da' biata de ea înghiţea în sec, i se dilataseră pupilele...

– Dă-mi şi mie puţină frişcă de la tine!

– Puţină frişca...? Da' nu te-ai săturat cu covrigii?

– O linguriţă, domn'e...

– Cu linguriţa mea...? Nu ţi-e scîrbă?

– ÎMI DAI, DOMN'E, ODATĂ, SAU NU-MI DAI!?

Şi asta a fost: de joffre n-a vrut să se-atingă, da' cataifu' mi l-a halit aproape pe tot; de-abia am apucat să iau şi eu de două ori. La frappe mi-am aprins o kentană şi m-am pregătit să-i zic chestia cu Academia, da' cică:

– Nu vii mîine cu mine la spital, la domnu' Pop?

... Ooof, mă uitam la ea, că stătea în soare şi arăta nemaipomenit, da' de ce nu mă lăsa, domn'e, să mă bucur de clipele astea!?

– Aş veni, am zis, da' am primit benzile alea de la Bodi şi vreau să-mi iau doză, să mă apuc să trag discuri...

– Şi n-ai toată vacanţa să-ţi tragi muzică!? Zău, nu poţi să faci şi tu o dată un gest mai aşa...?

... Pardon? Ia uite, mă nene, ce să-ţi spun, acu' o găsiseră „gesturile mai aşa", da' ieri, la ea pe canapea, cînd de-abia aflase de infarctu' lu' Popeye, parcă se rupea în gesturi de-alelalte, ştim noi de care!

– Pot, Hari, da' io cu Popeye n-am fost niciodată prea la sentiment şi ca ce chestie să merg acuma? Zău, m-aş simţi cam aiurea; înţelege-mă şi pe mine!

– Păcat! El ţine la tine, să ştii...

Da, ştiu, sînt un porc de cîine nerecunoscător, da', lasă, acuma mergeam la Academie, stăteam puţin la fîntîni, şi acolo îi ziceam şi eu ce-aveam de zis, că aşa nu mai merge, neică! Adică era mişto, nu zic, da' ba chestii cu Vlaicu şi cu maică-sa, ba Ina şi Dana şi domnu' Pop; parcă tot timpu' trebuia să se-ntîmple ceva şi să iasă totu' pe dos. Stăteam puţin acolo, să văd dacă-şi aminteşte faza cu pionierii, şi nu începeam cu reproşuri, cu chestii, da' poate reuşeam să discutăm şi noi mai pe bune, că, uite, de pildă, chestia cu oracolu'! O tîmpenie, de acord, da', totuşi, mă chinuisem o noapte întreagă, şi, cum adică, zici că ţii la mine de nu mai poţi, da' de luni pînă miercuri n-ai putut să mă întrebi, măcar aşa, de curiozitate: Ce-ai vrut să spui, domn'e, cu treaba aia? Cum adică nu-ş' ce...?

– O.K, am zis, mergem puţin să ne plimbăm...?

– Unde, dom'ne; nu ne-am plimbat destul!? La cinci i-am zis lu' Ina că trec pe la ea... ZDROOOING!

Mă uit la ceas şi – patru jumate, neică! Ce ziceam eu, că-i mai rău ca înainte: cum deschideam gura să zic ceva, „nu că Ina", „nu că domnu' Pop", nu că draci!

– La cinci? Şi nu puteai să-mi zici şi mie de la început?

– Ei, asta e! Nu, zău, mă dor picioarele; dimineaţă am dat cu aspiratoru' şi-s frîntă; n-am chef să mai merg pe jos.

– Am înţeles, da' nu-i departe; e aici, la doi paşi. Luăm troleibuzu', încă două staţii şi stăm şi noi puţin acolo...

– Unde, la tine-acasă...? Aaa, zău nu pot acu'! Las' că vin altădată. Adică – hi-hi! – dacă mă inviţi, normal...

– Nu, domn'e, nu la mine-acasă!... Adică, sigur că te invit; cu cea mai mare plăcere te invit, da' acuma nu acolo ziceam.

– Da' unde?

– Într-un loc. Hai că-ţi zic io, în troleibuz. Mergem, stăm puţin acolo, şi după aia te conduc la Ina.

– În ce loc?

– Într-un loc, domn'e! Las' că vezi tu; o să-ţi aminteşti... Ne-am dus în staţie, am luat un 84 şi m-am mai calmat; zic:

Asta-i situaţia! N-o mai invitam pe la mine; după aia mă duceam acasă şi-mi ascultam singur benzile, da' la fîntîni tot o duceam. Aşa, de-al dracu': nu-i mai ziceam nimic, nici de oracol, nici de fazele cu „aprinsu' călcîielor", nici de săptămîna aia în care chiulisem, că n-aveam timp în zece minute, da', totuşi, stăteam puţin, cît fumam o ţigară, şi măcar faza cu pionierii vroiam să văd dacă şi-o aminteşte. O tîmpenie, mă rog, da' aveam eu fixu' ăsta! Pe drum am tăcut, că nu mai

aveam inspiraţie, da' iar a început cu „Ă-hîm, ă-hîm! De ce taci?”, chestii, şi, cînd am ajuns la Medicină, cică:

– Unde mergem, domn'e? La şcoala aia unde-ai făcut tu pînă-ntr-a cincea...?

– Nu, zic, da' eşti pe-aproape; călduţ! Mai ai puţintică răbdare...

– Unde, domn'e; la bunică-ta...?

– Da, ai ghicit: la bunică-mea! O cafeluţă, o dulceaţă, ceva...?

– Păi nu stă bunică-ta pe Eroilor? Parcă ziceai că nu mergem la tine...

– Nu mergem, domn'e, la nici un „mine”! Şi nici „la bunică-mea”; ce naiba să facem la bunică-mea!?

– Nuuu...? Da' unde mergem?

– Nicăieri! Mergem să fumez şi io o ţigară şi gata; după aia te conduc la Ina.

În fine, am coborît jos, la Eroilor, şi am luat-o spre Academie, da' cică:

– Unde, domn'e; aici, la Academie...? Hi-hi-hi! Aici e mozolodromu' vostru?

ZDROOOING!

Auzi, neică: „mozolodrom”! Parcă nu puteam s-o mozolesc şi-n Cişmigiu şi unde aveam chef; parcă la ea acasă nu ne mozolisem de ne-a venit rău, cu mă-sa dincolo!

– Nu, dom'ne; vroiam să-ţi arăt nişte chestii...

– Ce chestii? Brăduţii ăştia...?

– Exact! Ce, nu-s mişto brăduţii ăştia...?

– Hai, domn'e, zi: fîntînile astea...!? Nu, pe bune: care-i chestia?

... Cum, domn'e, „care-i chestia?”; chiar nu-şi amintea sau făcea pe nebuna!? Bun, de-atunci trecuse ceva vreme, da', totuşi, privirile alea pentru ea n-au însemnat nimic!?

– Nu, dragă, nu fîntînile! Uită-te şi tu puţin mai sus! Aiurea; a început să dea capu' pe spate şi să se uite la cer. Am luat-o de mînă, am mai făcut cîţiva paşi şi ne-am oprit la baza scărilor.

– Aaa! Platou' ăsta...?

– Da, domn'e, platou' ăsta!

... Ce făcea, nene!? A urcat scările, a început să se chiombească la basoreliefuri şi cică:

– Ce, domn'e; al doilea război mondial...? Insurecţia armată antifascistă şi antiimperialistă...?

Bine, gata; hai că devenea penibil! Îşi amintea, dă-o dracu', da' nu vroia să zică; se răzbuna fiindcă n-am vrut să merg cu ea la Popeye, la spital.

– Da, sigur, bine că faci mişto!

– Hai, domn'e, zi!

– Nimic, domn'e; ce vrei să-ţi zic!? Am şi io amintirile mele...

– Zău; ce amintiri...? Amintiri din copilărie? Pe-aici te jucai tu cu Luci a ta de-a mama şi de-a tata...?

OOOF, DOAMNE; ÎI INTRASE ÎN CAP POANTA ASTA STUPIDĂ ŞI-ACU' O REPETA LA NEMURIRE!

– Hari, am zis, Luci e băiat. Băieţii nu se joacă de-a mama şi de-a tata.

– Nuuu...? Da' de-a ce se joacă?

– NUMAI DE-A TATA!!!

– Aha! Şiii... tu nu te-ai jucat niciodată de-a mama şi de-a tata?

– Eu...? Cum adică, la propriu sau la figurat?

– Laaa... HAI, DOMN'E! Cînd erai tu mic, altceva nu mă interesează.

– Aaa, cînd eram eu mic. Nu ştiu; m-oi fi jucat...

– Cu cine?

– ... M? Nu mai ţin minte.

– AAA! CU CINe!? DACĂ NU-MI SPUI, ŢIP!!!

– Serios? Bine, ţipă!

– Bineee! Atunci plec şi nu mai vorbesc niciodată cu tine, să ŞTII!

... Ce părere ai, neică!? Acu' murea de curiozitate să ştie ce făceam eu într-a-ntîia; asta era problema ei!

– Ştiu, şi mă spui lu' tovarăşu.

... Ce făcea asta, nene!? Mi-a aruncat o privire supărată şi s-a cărat; a luat-o în sus, spre Răzoare. Am lăsat-o puţin să văd dacă vorbeşte serios, da' a mărit compasu' şi n-a mai întors capu' să se uite... OOOF, DOAMNE-DUMNEZEULE MARE; CU CE ŢI-AM GREŞIT EU ŢIE, DOAMNE!?

– Stai, domn'e, unde pleci aşa!? Bine, îţi zic, da' hai să stăm jos, la fîntîna aia...

– Care fîntînă? Bine, da' zi mai întîi cu cine!

– Cu una, Cami, da' nu m-am jucat aici. Acasă la ea ne-am jucat, în pod...

– Aha! Care Cami? Damă bine...?

– Ţapănă! O blonduţă aşa, cam ixată, adică cu picioarele întoarse pe dos.

– Cum întoarse pe dos...?

– Adică aşa, îndoite invers; înţelegi? Parcă n-avea rotulă...

– AAA! POVESTEŞTE-MI TOTU'! HAAAI, TE ROOOG FRUMOOOS, ÎMI POVESTEEEŞTI!?

– Bine, da' hai să stăm acolo, să fumez şi io o ţigară.

S-a dus, s-a aşezat repede, şi-a tras sarafanu' peste genunchi, parcă era la şcoală, şi s-a făcut că e numai ochi şi urechi. Am rămas în picioare, mi-am aprins o ţigară, am tras un fum adînc în piept şi, ce naiba să fac, m-am apucat să-i povestesc.

– Deci, am zis, pe vremea cînd eram io la grădiniţă, Cami asta era cea mai silitoare şi bunică-mea mă înnebunea cu ea: Cooom, rabd io să mi-o ia înainte o fată!? Că eram prieteni, adică, sanchi, „prieteni”; ne duceau bunicile cu rîndu' la grădiniţă, parcă eram pechineji de-ăia... în fine, ne făceam şi vizite şi, cînd mergeam eu pe la ea, era mai mişto: stătea într-o vilă babană, la poalele Ţăcăliei, unde e derdeluşu' nostru, şi gagica avea un pod nemaipomenit. Şutea Mărăşeşti cu filtru de la bunică-sa, ne suiam în pod, ne aşezam pe nişte lăzi cu vechituri, fumam, adică deh, vorba vine, ne

prosteam şi noi, şi o dată i-a venit ei ideea creaţă să ne arătăm... ştii tu ce.

– ... Aaa, minţi! Nu-i adevărat!

– Bine, atunci nu mai zic nimic!

– BA DA, BA DA! Zi, şi ce-aţi făcut?

– Nimic, domn'e, ce naiba vroiai să facem, la grădiniţă? Adică ni le-am arătat, da' mie mi s-a părut cam aiurea: gagica n-avea nimic acolo şi am crezut că mă trage-n piept.

– Tîmpitule! Normal, da' ce vroiai să aibă?

– Nimic, domn'e, da', orişicît, ce era liniuţa aia absurdă!? Plus că tipa, cînd mi-a văzut-o, a rămas mască şi cică ă-hăăă, a avut şi ea „şurubel" nu ştiu cînd, pe vremuri, da' nu-ş' ce nenorocire s-a-ntîmplat şi...

... Mda, Hari era pe jos, normal, şi îmi venea şi mie să rîd, da' pe bune aşa fusese.

– Aşa, şi..?

– S-a terminat grădiniţa şi într-a-ntîia a trebuit să mă mut dincoace, cu ai mei, în Panduri. M-au dau la 146 şi m-am împrietenit cu Cipri; unu' de la mine de pe scară, de la trei, da' după aia, în fine... m-am întors la bunică-mea, că maică-mea făcea naveta, m-au dat iar la 150 şi m-am trezit că-s coleg cu Cami...

– Aha, şiii...? Aţi fost iar în pod?

– Nu, că io n-am mai vrut, da' ştii ce-a făcut nemernica...? O dată, cînd tovarăşa s-a dus la cumpărături, a pus-o pe ea la tablă să ne scrie dacă vorbim şi m-a scris că vorbesc cu Trandafirescu Anton. Şi nu vorbisem nimic; m-am întors doar puţin la bancă, fiindcă nu-ş' ce-mi cerea ăla, da' tovarăşa s-a-ntors nervoasă, că stătuse la coadă şi se terminase chiar înaintea ei, m-a văzut scris mare pe tablă, m-a scos în faţa clasei şi mi-a dat cîteva la palmă cu rigla de-am văzut stele verzi!

– Aha! Bine ţi-a făcut! Şi Cami ce-a zis...?

– Nimic, a tăcut ca o ticăloasă, da' m-am supărat rău, nene; m-am mutat în ultima bancă, cu Borcan Dumitru, şi n-am mai vorbit cu ea.

– Ai, lasă-mă! Şi v-aţi despărtit...?

– Eu aşa vroiam, da' s-a băgat bunică-mea, a vorbit cu bunică-sa şi nu-ş' ce, pîn'-la urmă tot Cami a venit la mine să ne-mpăcăm, că, deh, nu mi-o mai văzuse de mult...

– Ooof, scîrbos eşti! Şi...? V-aţi dus iar în pod?

– Normal; ce să fac dacă era obsedată!?

– Da, sigur, ea era obsedată! Bine, şi...?

– Îmi făcusem eu un plan să mă răzbun şi i-am zis: Bine, da' de data asta începi tu prima!... Buuun, şi-a scos chiloţeii şi atunci – tac! – i-am luat, i-am băgat frumos în buzunar şi m-am cărat jos, în sufragerie. Nenică, a făcut o faţă...!

– Aoleo! Şi nu i-ai mai dat înapoi?

– Am vrut, da' stai să vezi. A doua zi, la şcoală, biata fată nu mai ştia cum să se poarte: să se uite urît, să mă roage frumos, să nu mă bage-n seamă; pînă la urmă a început să se bocească şi mi s-a făcut milă: Bine, dom'ne, ho, că ţi-i aduc mîine! M-am dus acasă, adică la bunică-mea, i-am căutat în coşu' cu rufe murdare, că acolo îi ascunsesem, da' nu i-am mai găsit... Pe bune, nu te mai uita aşa, că eu n-am vrut, da' a doua zi proasta nu m-a crezut, s-a uitat la mine ca la altă aia, nu-ş' ce era-n mintea ei, da' cîteva zile s-a rugat cu ceru' şi cu pămîntu'; nu vroia să-nţeleagă că i-am pierdut. Fraieră, doar nu scria „Cami” pe chiloţi, să mă duc la profă s-o pîrăsc...

– Zău!? Şi nu i-ai mai găsit niciodată?

– Nu, că nu i-am mai căutat.

– Şi ea ce-a făcut? A mai plîns...?

– Nu, da' tocmai asta-i poanta: a început să fie neatentă la ore, să ia note de opt şi de nouă, şi, la sfîrşitu' anului, ghici cine a luat premiu'-ntîi, de a fost bunică-mea în al nouălea cer...?

– Tu, bine'nţeles! Şi ea ce-a luat?

– He-he-he! Menţiune.

– Bine, şi ce s-a mai întîmplat?

– Nimic, domn'e, ce vrei să se-ntîmple!? Asta a fost tot. „The End”...

– Cum, da' n-aţi mai fost colegi? Parcă ziceai că dincoace, la noi, te-ai mutat abia într-a cincea...

– Da, dom'ne, da' ce vrei şi tu acuma!? Am crescut şi, deh, fiecare cu treaba lui!

... Ce-avea asta, neică? Poftim, după ce că mă pusese să-i povestesc toate tâmpeniile, acu' se uita lung la mine, adică, vezi Doamne, o trădasem pe biata Cami.

– Ce vrei, neică; ce vrei!? Păi altfel mai stăteam noi acu' de vorbă, aicea...?

– Păi da, sigur! Şi, cînd o să ai douăzeci de ani, tot aşa o să-i povesteşti despre mine lu' aia cu care-o să fii tu atunci?

... Cui să-i povestesc, nene; Doamne, iartă-mă!? Păi una era într-a-ntîia şi alta acu', într-a zecea! Că pe-atunci nici n-aveam treabă cu gagicile; Cami asta era mai mult aşa, fiindcă mi-o băga bunică-mea pe gît, da' eu cu Cipri eram prieten.

– Lasă, domn'e, că tot ţie o să-ţi povestesc şi-atunci, despre tine...

– Da, sigur; mie-mi spui!?

... Ciudată era, nene; ce naiba, vroia să-mi iau angajamentu' de pe-acum că nu-ş' ce, cînd om fi noi în anu' 2000, o să fim tot împreună!? Păi, gata, eu din partea mea puteam să-i zic orice, da' pînă atunci mai era hă-hăăă; dacă aruncau ăştia bomba atomică? În fine, ne-am ridicat, am luat-o spre staţie şi n-am mai zis nimic, da' bine că mă născusem băiat, neică; mulţumesc lu' Dumnezeu că nu eram fată!

29. CUM AM STRICAT PHILIPSU'

Pînă la urmă n-am mai condus-o pînă la Ina; a zis că nu-i cazu' şi n-am insistat; a rămas că mîine mă sună ea după ce se întoarce de la Popeye, de la spital. Mai bine, în fond, că mă cam obosise; m-am cărat acasă, am băgat un cap la ai mei, să le zic „Bonsoar", după care m-am dus la mine în cameră şi mi-am pus Zep-u', că de-abia aşteptam.... Oaaa, „The Rover"! Începutu' ăla bestial, cu chitară, de ţi se făcea pielea de găină! M-am trîntit pe canapea şi gata, neică; altceva nu-mi mai trebuia!

Serios, Hari mă cam ofticase, da' adevăru' e că şi marea mea fază cu pionierii era o tîmpenie. Că, nu-ş' ce, vezi Doamne, atunci mi s-a pus mie pata, da' mai tîrziu, atunci cînd cu băşinile din clasă, s-a uitat ea mai nu ştiu cum la Raz şi io m-am supărat; m-am dus să mă plimb pe străzile mele din vale, că sufeream ca un dog. Am suferit puţin, nu zic, fiindcă mie aşa mi s-a părut, da' dacă în realitate a fost taman pe dos...? Dacă m-am ofticat cînd cu Raz şi prostia cu pionierii a început să mă obsedeze abia după aia, numa aşa, de oftică...? Nu-ş' ce, vai de mine, da' cum se poate, cînd eu o iubesc încă dintr-a opta!? Care „dintr-a opta", nene; şi atunci de ce n-am făcut nimic în alea două săptămîni cît mai aveam pînă la vacanţă!? Păi, deh, cică de-aia, că „parcă fusesem vrăjit" şi nu-ş' ce. Mie-mi spui, neică, ce vrăjit am fost!? Căcat faze şi amintiri: te gîndeai că s-a întîmplat ceva, începeai să le suceşti, să le-nvîrteşti, mai le visai şi noaptea, mai băgai şi faze mai vechi, mai luai şi de la alţii şi de fapt ieşea o amestecătura dracu', da' tu ziceai „Aoleo, aşa mi-e mie scris; aşa a fost să fie!"

... Chiar! Mîine dimineaţă tot n-aveam ce face şi poate treceam puţin pe la Bodi, că azi plecasem în grabă, m-am zăpăcit şi am uitat esenţialu': să-l întreb cum se cheamă trupa. Pînă săptămîna viitoare nu-l mai băteam la cap cu Penibilu' şi chestii; lasă, mai întîi să iasă bine faza cu concertu' de duminică, da' cum se cheamă trupa ţineam să ştiu dinainte şi, dacă avea puţin timp, poate mai discutam cum merge treaba, cum a fost la repetiţii, şi pînă la urmă îl convingeam eu să cînte cel puţin o oră, să nu fie fraier. Şi sper că nu începea iar cu româna şi cu talentu' meu, da', dacă mai aducea vorba, nici o problemă; îi ziceam: Da, neică, am scris mai demult nişte chestii; dacă vrei, îţi arăt, da' cînţi şi tu mai mult...? Nici nu mai ştiu pe unde pusesem caietu' ăla cu jurnalu', da', dacă chiar era curios, îl căutam prin sertare, alegeam nişte faze, – alea în care apărea şi el – şi, să vedem, poate băgăm şi-un titlu, la derută...

Am ascultat Zep-u', m-am mai gîndit dacă să caut caietu' sau nu, da' pe la şapte am auzit uşa de la sufragerie şi m-am trezit cu maică-mea, cică:

– Ce faci; de ce eşti aşa cuminte?

– Aşa sînt io, domn'e! Ascultam nişte muzică.

–Aha! Merge bine Mac-mac-u'?

– Os în sos!

– Bravo, da' nu ţi-e foame? Nu vii la masă?

– Hai că vin, da' ce-aveam de mîncare?

– Fac repede o mămăliguţă cu brînză.

... Aaa, păi de ce nu zici aşa, soro!? Nasol că nu mai puteam să ascult, da' adevăru' e că-mi ghiorăiau maţele de foame; nu mîncasem toată ziua decît covrigii şi prăjiturile alea, cu Hari, şi seara mămăliguţă cu brînză era felu' nostru preferat, al meu şi-al lu' taică-miu; eram în stare să halim cîte-un castron întreg.

M-am cărat la bucătărie, în curînd pe ecrane a apărut şi taică-miu, da' apa fierbea greu şi, bîne'nţeles, maică-mea a început cu „Ce-ai mai făcut?" şi „Ce mai e pe la şcoală?".

– Care „şcoală”, fraţilor!? Gata, salut, sînt a zecea!

– Zău? Bravo, felicitări, da' v-a-ncheiat toate mediile?

– Normal, adică numai la sport nu ni le-a-ncheiat, şi la purtare. V-am zis: dirigu' e bolnav, n-a putut să vină la şcoală şi...

– Cine, domnu' Pop!? Aoleo, da' ce-a păţit...?

Au început să se holbeze amîndoi la mine, da' ce naiba, neică, nu le zisesem de ieri...? Aaa, parcă nu; ieri venisem de la Hari şi în starea aia nu prea aveam chef de discuţii.

– Din păcate a făcut un infarct; e la spital...

Au rămas şi ei mască, normal, şi au început să mă întrebe cînd a făcut, cîţi ani are, în fine, tot tacîmu', da' după aia, maică-mea, cică:

– Şi cine vă trece mediile-n carnet?

– Nu ştiu, domn'e, da' nu v-am zis toate notele? Ce naiba, n-aveţi încredere!? Vi le scriu eu mîine pe-o foaie.

– Şi nu mai mergeţi în tabără?

– Aaa, nu! A picat treaba...

N-am zis nimic de Vlaicu, să nu înceapă că nu-ş' ce, că-i păcat să nu respir aer curat o săptămînă şi vrăjeli de-astea.

– Şi banii nu vi-i dă înapoi?

– Nu ştiu. Probabil o să ni-i dea la toamnă, că acuma...

– Şi sîmbătă ce faci; ce program ai?

– Sîmbătă? Nu ştiu, program de voie, da' de ce?

– Noi mergem la Ploieşti, la o nuntă. Nu vrei să vii şi tu?... ZBOOOING!

M-am făcut că mă uit în farfurie, da', normal, mi s-a aprins beculeţu':

– Ce nuntă?

– Adina, fata doctorului Noviţchi; nu ţii minte c-am fost la ei în vizită? Te-a invitat şi pe tine.

... Care „Adină”, domn'e? A, da, una mai aşa, destul de bunuţă, da', dacă se mărita, ce rost avea să mă mai duc?

– Sîmbătă asta? Aş veni, da' duminică am o treabă. Mă duc la Bodi, la concert.

– Zău!? Care Boby; ăla al tău, de la doi...? Ce concert?

– Concert ca lumea, domn'e! Şi-a tras omu' trupă şi duminică are concert, la Polivalentă. Vine şi Mimi, vin toţi din curte şi i-am promis că mă duc.

– Da' n-a zis nimeni, dragă, să nu te duci! Dormim puţin, acolo, la hotel, să poată taică-tu să conducă, şi pe la prînz ne-ntoarcem; ai tot timpu'...

... Zău, neică, şi-nseamnă că ajungeţi după-masa? Aaa, păi, gata: asta vroiam să aud! O chemam frumos pe Hari, îl chemam pe deşteptu' de Mimi, cu gagică-sa, îl invitam şi pe Bodi; poate venea cu blonda aia supărată pe care o văzusem ieri, la geam, şi trăgeam o petrecanie, neică, de nu se vedea om cu om! Nu, serios, că nu mai rămăsesem singur acasă de nu ştiu cînd şi nu tot trebuia să fac cinste, pentru Maiak? Scoteam o sută-două de la teşcherea, mai contribuiau şi ăştia cu cîte ceva, luam o sticlă-două de tărie, le puneam pe gagici să facă nişte sandvişuri, şi... chiar, neică: îl rugam pe Bodi să vină cu Bucuru' şi cu boxele, să văd şi eu cum se-aude Maiaku' stereo!... OAAA, NENE; ÎŢI DAI SEAMA!? Trăgeam o zbenguială de nu se vedea om cu om şi pe la două Bodi se căra, să fie duminică în formă, da' io cu Hari şi cu Mimi puteam să stăm pînă dimineaţa; strîngeam puţin prin casă şi ne căram direct la concert! Numai s-o lase mă-sa pe Hari, da' de ce să n-o lase, neică; nu era prietena mea...!?

– Da, mama, am zis, da' concertu' e la zece dimineaţa şi tre' să mergem mai devreme, să prindem locuri.

– Eee, cum să fie dimineaţă!? Ce concert e ăla, dimineaţa?

– Pe cuvîntu' meu că-i dimineaţă! Poţi să-l întrebi şi pe Mimi; vrei să aduc telefonu' să-l suni pe Mimi...!? ’ ’

... Uite, nene, că nu mă credeau! Au început să se uite unu' la altu' şi să zîmbească aiurea.

– Hai, dragă, face maică-mea, că ai muzică şi la Ploieşti! E tineret, se dansează, poţi să te distrezi...

– Lasă-mă, domn'e, cu „tineretu”" tău! Ce naiba să fac acolo dacă nu cunosc pe nimeni; să stau singur, de nebun...!?

– Ei, asta-i! Te-mprieteneşti şi tu cu cineva; ce eşti aşa timid...?

– Nu-s, mama, „timid”, da' n-auzi că merg la Bodi, la concert!? Zău, vine şi Mimi, vine toată lumea din curte; voi nu vă daţi seama!?

... Mda, pauză, moment de reculegere.

– Şi sîmbătă ce faci; rămîi singur...?... Tan-ta-naaa! Ăsta era, fireşte, taică-miu.

– Normal; de ce să nu rămîn?

– Păi sigur, „normal”, ca să-mi aduci iar toţi golanii în casă!... ZBOOOING!

Asta era chestia de sîmbătă, neică! Deci maică-mea se prinsese, mă pîrîse lu’ taică-miu, da' abia acuma ziceau, ca să mă oblige pe mine să merg la porcăria lor de nuntă.

– Ce „golani”, domn'e; la Mimi te referi...?

– Las' că ştii tu! Loazele alea două care vin toată ziua la tine...

– Aaa, Luci şi Tanana erau problema!? Bine, atunci poftim: aveţi cuvîntu' meu de onoare că Luci şi Tanana nu mai calcă pe-aicea!

– Io n-am zis, dragă, să nu mai vină deloc, face maică-mea, da' cheamă-i cînd sîntem şi noi acasă.

– Da, mama, bine, am înţeles! Uite: îţi promit în mod solemn că Luci şi Tanana nu mai vin pe la mine! Da' Mimi are voie să vină?

–... Ooof! Bine, dragă, şi de mîncat ce mănînci? Vineri sînt de gardă şi n-am timp să gătesc.

– E, na! Văd io, mă descurc; îmi fac nişte sandvişuri, nişte cartofi prăjiţi...

– Da, sigur, şi, dacă vine Mimi al tău, iar să găsesc frigideru' gol...

... Ooof, Doamne! Ne mai certasem o dată pe chestia asta, că pe Mimi, cînd venea de la antrenament, de la karate, îl apuca foamea şi-i mai dădeam cîte ceva să halească, da' maică-mea cică „goleşte frigideru'".

– Lasă, dom'ne, că-i zic să-şi ia mîncare la pachet; nici o problemă!

– Treaba ta ce faci, dragă, da', vezi, să nu găsesc un dezastru prin casă, ca ultima oară!

– Ce dezastru, nene!? Care „ultima oară"...?

Nu, pe bune, că sîmbătă fusese prostia aia cu discurile, cu Luci şi cu Tanana, da' nu înţeleg: nu strînsesem totu' prin casă?... Ooof, de ce ţinea, neică, să-mi strice tot chefu'? Poftim, acu' se uita lung la mine, adică „ştim noi cînd". Bine, dragă, aşa pot să mă uit şi io la tine; hai să vedem care rezistă mai mult!

– Ştii tu, cînd ai stricat casetofonu' ăla. ZBOOOING!

Care „casetofon", Philipsu'? Doamne apără şi păzeşte, cum să stric io Philipsu'!? Poftim, taică-miu a rămas şi el tablou, doar atunci fusesem cu el la cooperativă şi ăia de-acolo i-au zis clar: Sori, n-avem ce-i face; s-a prăjit motoru'! Şi ce „dezastru", nene, că Philipsu' se stricase în timp ce-l ascultam la mine în cameră, cu ei acasă?

– IO am stricat casetofonu'...!?

– DA' CINE; IO L-AM STRICAT!?

– Bine, domne, am înţeles; ai dreptate! De-abia aştept să mergem la Ploieşti să ne distrăm cu „tineretu"" vostru...

– HAI-HAI, VEZI CĂ TE TRĂZNESC ACUMA'!

... Da, bine, se trezise şi ăsta, cu „trăznetele" lui. Ştia foarte bine că nu-i adevărat şi nu zicea nimic; cum s-o contrazică el pe maică-mea!?... Foarte bine, domn'e: m-am sculat de pe scaun, am mulţumit frumos pentru masă şi m-am cărat. Adică am vrut să mă car; am făcut cîţiva paşi, da', cînd să

închid uşa de la vestibul, l-am auzit pe taică-miu; cică: Lasă-l, maşer; o fi şi el amorezat!

... Zău, neică, sînt „amorezat”!? La fix: atunci sîmbătă trăgeam un chef de-ăla monstru, cu muzica la maximum, şi după aia Dumnezeu cu mila! De aflat pînă la urmă tot aflau ei, că mă pîrau vecinii, da', nici o problemă, dacă îmi făceau scandal, măcar acum ştiam ce să le zic: Ce vreţi, neică!? Sînt şi io „amorezat”; ce, n-am voie!? Doamne, ce cuvînt stupid: a-mo-re-zat!

M-am închis la mine în cameră, mi-am pus Oldfield-u' şi m-am instalat la geam, da' fierbeam, neică; simţeam că dau în clocot! Bine că nu mai plecam în tabără, da' îţi dai seama ce circ ar fi tăcut cu Maiaku'. Aaa, nooo, nu ziceau direct „N-ai voie să-l iei!”; mă luau pe ocolite; începeau cu strîmbele: Ce, nu vă face discotecă acolo? Şi eu, că ba da, ne face, da' cu muzica lor, nu-ş' ce. La care, bine'nţeles, schimbau vorba: Treaba ta, faci ce vrei, da', dacă ţi-l fură, să ştii că altu' nu mai pupi, că n-avem fabrică de bani!

... Ooof! Prea mă bucurasem eu de Maiak, da' atît mai aveam, vara asta, că din toamnă învăţam iar dimineaţa şi după-masa parcă văd că maică-mea băga capu' din cinci în cinci minute pe uşă: Ce faci, nu te-ai apucat la matematică? Şi, dacă ziceam că ascult şi eu puţin: Da-da, sigur, amîni totu' pînă-n ultima clipă! Poate ajungi la vreun industrial, cu toţi ţiganii! Deh, neică, da' şi io tîmpit: de ce nu insistasem sîmbătă mai mult să le dau banii ăia? Rămîneam lefter, da' cel puţin ştiam că-i al meu; nu aşa, să-mi scoată pe nas că mi l-au cumpărat de cîte ori nu le convenea lor ceva. Acu' era cam tîrziu, da', pe bune: nu scrisese maică-mea, în biletu' ăla, acest „mic” cadou, între ghilimele? Corect, neică, nu era mic deloc, da' totuşi, nu ştiu cum să-ţi spun: cînd faci un cadou unui om, nu bagi aluzii la bani.

... Auzi, mă nene: IO STRICASEM PHILIPSU'! Adică, mai ştii, poate în mintea maică-mii chiar

aşa era, că se pricepea la scule mai mult de-o grămadă, da' de ce n-a zis, domn'e, mai demult!?

Nu, serios, asta mă oftica la maică-mea: taică-miu făcea pe duru', da' cel puţin ţi le zicea de la obraz; maică-mea, în schimb, credea ea că s-a prins de cîte-o chestie, da' nu zicea nimic; tăcea, ţinea oftica în ea şi, peste nu ştiu cît timp, cînd ţi-era lumea mai dragă, – trosc! – la gioale. Nu zic, uneori avea dreptate, mai făceam şi tîmpenii, da' la faza asta, dacă nu eram eu, cred că stăteau şi-acu' şi se uitau la Philipsu' ăla!... Aaa, fusese circu' dracu', nenică! Venise taică-miu acasă, cu cutia sub braţ, şi eu, ca fraieru', cînd am văzut că scrie „Philips", am început să ţopăi şi să sar pe el în vestibul. Nici o problemă, imediat a urmat duşu' rece: Da' să ştii că nu-i al tău, face maică-mea; e-al familiei! Ştiu, neică, am zis; ştiu că mie nu-mi luaţi niciodată nimic!

Îl ducem în sufragerie, îl punem binişor pe pat, da', cînd trecem la despachetat şi dau să mă uit şi eu la microfon, taică-miu – jart! – una peste mînă; cică: Ai răbdare să citim instrucţiunile! Şi maică-mea, nu-ş' ce, că i-a costat o avere; nu-i păcat să se strice? Ia, mai bine să citesc eu instrucţiunile şi să le traduc, că-s în engleză; să vedem ce progrese am făcut cu meditatoru'. Normal că mi s-a pus şi mie pata: Nu citesc nici o instrucţiune, na! Păi de ce? Aşa, că n-am chef şi nici nu-i cazu'; nu scrie clar sub butoane? Taică-miu: Aaa, n-ai chef!? Bine, atunci marş la tine-n cameră! Am vrut să mă car, da' s-a băgat iar maică-mea: Terminaţi, dragă, iar începeţi? Ooof, că aşa puţine ocazii am să mă bucur şi pe toate mi le stricaţi!

În fine, mă apuc eu să citesc instrucţiunile frumos, cu accent, cu intonaţie, şi la sfîrşit taică-miu desface o casetă din ţiplă şi o bagă în cas. Mă uit la el: Ce face ăsta, nene? Alea erau casete de probă şi nu era nimic pe ele; de-aia ţi le şi dădeau, să înregistrezi tu. Nu-mi venea să cred că-s atît de blegi: Philipsu' era de-ăla micuţ, argintiu, mono, cu

cămăşuţă neagră – primele casuri de import care apăruseră pe la noi – şi eu tocmai de-aia vroiam să văd microfonu', că era un microfon baban şi pe cutie scria cu litere de-o şchioapă „model reporter”.

Dă taică-miu drumu' la „Play” şi nimic, normal; zgomot de fond. Dă volumu' mai tare, aşteaptă cîteva secunde şi văd cum îi pică faţa. Întorc capu' şi mă uit pe pereţi, să nu rîd, da' se trezeşte maică-mea: ia să verific eu la instrucţiuni, nu cumva am greşit pe undeva, că uite, acuşoru' nu se mişcă deloc. N-am greşit, domn'e, nimic! De ce vrei să se mişte acuşoru' dacă n-are semnal; aşa, de nebun!?... Pauză, parcă vorbeam chinezeşte. Atunci, aşa, de-al dracu', i-am întrebat de ce nu i-au făcut proba la magazin. Că treaba era clară: taică-miu îl avea pe Leo, amicu' ăla al lui, mare sculă pe la comerţ exterior; se dusese probabil cu el prin spate, că tipu' o ştia pe şefa de la magazin, şi îl luaseră pe şest; îi băgaseră lu’ aia un ciubuc baban.

Am nimerit-o, neică: s-au uitat unu' la altu' şi-l văd pe taică-miu că începe să transpire. Pînă la urmă mi s-a făcut milă de ei, că prea erau papagali: Casu' n-are nimic, domn'e; vreţi să vă demonstrez? Cum n-are nimic dacă nu se-aude? Păi ce vrei să se-audă? Pe casetele astea nu-i tras nimic – ha-ha-ha! Cică: Zău...!? Atunci de ce le-au mai pus în cutie; ce-s tîmpiţi? Ei nu-s tîmpiţi deloc, am zis, da' casetele-s numa' de probă; modelu' ăsta-i pentru ziarişti de-ăia care fac interviuri. Uite microfonu' aici: de ce-are două mufe? Se uită amîndoi la mine şi: Aaa! Corect, zic: Aaa, bee, cee!

Maică-mea: Aoleo, şi-nseamnă că nu putem să ascultăm nimic la el!? Ba da, măi femeia lu' Dumnezeu, da' trebuie să-nregistrezi de pe-un alt casetofon sau să cumperi casete gata înregistrate; înţelegi? Barosanu' de Leo nu s-a gîndit şi el să vă dea o casetă-două împrumut? Ce naiba, stăm acu'

şi ne uităm la el!?... Ce mai, tipii erau terminaţi, da' zic: Hai să facem o probă cu microfonu'! Se uită iar cruciş la mine, adică ce să facă, şi le bag: Daţi-i şi voi un telefon lu' marele Leo şi întrebaţi-l cum se face proba de microfon!

... Păi da, normal, taică-miu nu mai vroia să dea la Leo, să se facă de rahat; cică hai să-ncercăm noi. Bine, nene, hai! Se uită la mine, mă uit şi eu la el: Hai, neică, ce mai aştepţi? Ia gagiu' microfonu', se uită la el, se uită la mufe şi dă să le pună invers. Aoleooo, zic; nu, dom'ne! Roşu la roşu şi albastru la albastru; na, poftim, uite-aşa! Şi-acu' apăsam frumos pe „Rec" şi zicem: Unu... doi... trei... şşşapte... şşşase... probă de microfon! Derulez înapoi, dau drumu' şi bucurie mare, maică-mea sare să mă pupe, cică: Ia zii ceva, da' nu mai număra; spune şi tu o poezie!

Asta mai lipsea: Hai, dom'ne, zic, lasă-mă-n durerea mea; ce-s la grădiniţă!? Spune tu poezii, dacă ai chef. Ăăă, că nu-ş' ce, că-s încăpăţînat; începe să recite ea, cu voce stinsă, „Mai am un singur dor" şi, la sfîrşit, cînd se-aude, cică nu se poate, asta-i vocea ei!? Rîdem pe-acolo, chestii, după care taică-miu tuşeşte şi cică: „Liceu, cimitir al tinereţii mele...". M-a pufnit rîsu': Zău, neică? Aşa nasol e la liceu? Cică nu, băi fleţule, e din Bacovia... Aaa! Habar n-aveam cine-i tipu', că de-abia acu', într-a zecea, făceam „Plumb" şi „Lacustră"; şi ce, zic, tipu' ăsta a avut probleme în liceu? Cică a avut, cum să nu, fiindcă era în regimu' burghezo-moşieresc... Aiurea; zîmbea la mişto şi după aia a trecut la alta, mai babană, cu nişte cadavre care putrezeau de căldură şi cu o ţîţă fleşcăită de maică-mea tot dădea ochii peste cap să termine, da' face la mine: Vezi ce urît era?

Ce, nenică, zic; vrăjeală! Asta e ce-i zice un tip lu' o tipă ca s-o bage-n sperieţi, să se dea şi el mare; n-auzi că s-a dus la ea „chiar pentru asta"!? Maică-mea că vaaai, aşa insensibil sînt? – şi iar trage de mine să zic o poezie. Ooof, Doamne; nu

pot, nene; n-auzi!?... De ce nu poţi? De-aia, zic, fiindcă, poftim: parcă „şi sînu' meu stîng e mai lăsat”. Sanchi; aveam un tricou mai larg pe mine şi aşa se vedea, da', zic, o proză nu-i bună? Adică cum, o proză...? Păi aşa-bine, zic, şi le-am povestit frumos, la persoana a treia, toată faza cu Philipsu' şi cu casetele, cum pînă la urmă totu' s-a sfîrşit cu bine datorită lu’ MOA!

Asta a fost, da'... chiar, nene, pe unde-o mai fi caseta aia!? Era pereche cu Philipsu' pe care mi-a tras Bodi antologia, cînd cu tîmpeniile cu „soră-mea”, şi înseamnă că trebuia să fie pe la ei prin dulap, fiindcă maică-mea nu arunca niciodată nimic. Pe bune, mîine dimineaţă o căutam şi n-aveam ambiţie dacă nu-i ceream casu' lu’ Mimi, să i-o pun maică-mii s-o asculte; poate-i venea mintea la cap. Adică şi aşa, de fază; îţi dai seama: vocile noastre de atunci, dintr-a şaptea!

... Adică pe ei aş fi fost curios să-i aud, da' vocea mea cred că suna aiurea de tot; o voce de-aia de copil tîmpit, aşa că lasă, dă-o dracu' de casetă!

30. CUM ERA SĂ DAU FOC LA CASĂ

Ai mei s-au mutat în sufragerie, la televizor, aşa că m-am dus la fereastră şi mi-am aprins o kentană, da' mi se făcuse puţin somn; eu ziceam că am patru benzi de ascultat şi o să fac noapte albă, da' nu cred că mai rezistam nici pînă la unşpe. Am fumat ţigara, după aia m-am foit puţin prin cameră, m-am gîndit la nişte chestii, şi la un moment dat zic: Ia stai puţin, mă nene; de ce nu-s io băiat deştept să fac o şmecherie? Îmi aduc Maiaku' jos, pe covor, mă dezbrac, ascult ca boieru', în pat, şi, cînd simt că adorm, – tac! – întind mîna şi-l închid. Păi nu...?

L-am închis şi m-am apucat să-l mut, da' atunci mi-a picat fisa ce vroia maică-mea cu „dezastru”' ei... Ooof! Nu stricasem nici un Philips, nene; deşteapta încurcase, ca de obicei, casetofoanele cu magnetofoanele şi, de fapt, era vorba de vechiu' nostru Gründig, magu' lui taică-miu din tinereţe. Faza asta fusese şi mai demult, printr-a cincea, da' şi atunci, tot aşa, era într-o sîmbătă, ai mei trebuiau să se care undeva, m-au lăsat singur acasă şi m-a pus dracu' să caut Gründigu' prin debara, să văd dacă mai merge. L-am găsit, am ascultat nişte muzică, da' am făcut aceeaşi chestie: l-am adus lîngă pat, ca să pot să-l închid mai uşor, numai că m-a luat somnu', l-am uitat deschis şi bietu' de el era o rablă de-aia pe lămpi de pe vremea lu’ Pazvante; s-a încins şi a ars puţin colţu' de la covor. Bine că m-am culcat cu geamu' deschis, că dimineaţa, cînd au venit ai mei, au găsit fum ca la balamuc şi era tămbălău mare; ieşiseră toţi vecinii pe hol, să vadă unde arde.

... Păi bravos, nene, da' Maiaku' nu-i pe lămpi, să ia foc, plus că într-a cincea eram şi eu mai fleţ,

mai copil; ce dracu'! Trăsesem puţin la măsea, mă mai uitasem şi pe-un „Playboy” şi de-aia am adormit aşa, de n-am simţit nimic, da' chestia e că atunci nu-mi făcusem nici un plan să mă distrez, că nici n-aveam cu cine. Prostu' de mine, cînd mi-au zis ai mei că se cară la Sinaia, la nu ştiu ce întâlnire cu colegii lor de facultate, am început să mă milogesc să mă ia cu ei, da' ai dracu' n-au vrut; cică nu se poate, că acolo nu mai vine nimeni cu copii. M-am uitat de sus, de la geam, cînd au coborît la maşină – taică-miu la costum, maică-mea elegantă nevoie-mare, de rămăseseră crăcănate babele de la scară – şi turbam de oftică; îmi venea să plîng, pe bune!

Am ieşit pe-afară, să mă joc cu picii, numai că seara mi s-a făcut urît şi la televizor era o porcărie de film românesc. Nu ştiam ce să mai fac, mă învîrteam de nebun prin casă, da' la un moment dat văd că cheia de la sertaru' de sus, din bibliotecă nu era în încuietoare, ca de obicei. Mă, zic, ce mama dracu'...!? Acolo erau tot felu' de chestii mişto: parfumurile şi deodorantele maică-mii, sculuri de mohair, acte de-ale casei, nişte punguţe cu stilouri stricate, chei vechi, parafe, diapozitivele din Cehoslovacia şi din U.R.S.S., de cînd fuseseră ai mei în excursie, albumele de fotografii care se terminau cu mine, la diverse vîrste, da' mie, de fapt, nu astea îmi plăceau, îmi plăceau amintirile de la bunică-mea; pe alea le scoteam tot timpu' şi le înşiram pe jos, pe covor, să mă uit la ele: caseta de jad, inorogu', ciucurii de la lampa de Murano, monezile de argint cu regele Mihai, broşa de aur în formă de fluture, plasa de argint de la gentuţa de bal a bunică-mii, pe care o rupsesem eu ca să-mi fac zale, un stilet baban de-al lu’ bunică-miu, generalu', pe care îmi plăcea să-l înfig în parchet, decoraţiile lui, băgate în cutii roşii, de catifea, un binoclu, un ceas de aur, „Doxa”, o gumă „Mount Elephant”, cu un elefant mişto desenat pe ea, and so on; tot felu' de tîmpenii de-astea.

M-am supărat şi am zis: Nu se poate! Nu mă interesează; io trebuie să deschid această uşă! Am încercat mai întîi cu o pilă de unghii, după aia cu o andrea, şi n-am reuşit, da' m-am prins că zăvoru' vine în partea de jos. M-am dus la bucătărie, am luat un cuţit cu lama ceva mai groasă, l-am folosit ca pîrghie, şi, din cîteva încercări: Victorieee! M-am jucat puţin cu tîmpeniile alea, da', orişicît, nu mai eram pici, ca pe vremea cînd stăteam la bunică-mea, şi am zis: Da' jos ce-o fi, nene? Că în sertaru' de jos nu mă uitasem niciodată. Am luat-o de la capăt, nu-ş'ce, nu-ş' ce, am deschis şi – NENICĂ!

Patru cartuşe, unu' de Kent, unu' de Pall Mall lung, unu' de Salem şi unu' ciudat, negru, cu nişte litere argintii, J.P.S.! Pe vremea aia nu fumam, da' făceam colecţie de pachete mişto de ţigări şi de marca asta n-auzisem în viaţa mea. L-am întors pe toate feţele: John Player Special, să moară Bibi! Era negru complet, supărat, şi zic: Or fi d-alea cu droguri, tăticu'! Aiurea-n tramvai – maică-mea şi „drogurile”! – da', în fine, mai erau şi tot felu' de sticle de băuturi de-ţi pica freza – whisky Johnnie Walker, coniac Metaxa, gin Gordon's, Havana Club, lichior de cafea, şliboviţă – şi am rămas tablou, zic: Bou am fost, nene! Auzi, să-mi pară rău că nu m-am dus cu ai mei, la Sinaia!

Cartuşu' de John Player era nedesfăcut şi vreo jumătate de oră m-am chinuit să tai ţipla cu o lamă, să scot un pachet, să-l deschid pe la fund şi să lipesc totu' cu Pelicanol, să nu se vadă, da' am şutit două ţigări, după care m-am dus la bucătărie, am luat un pahar, mi-am pus două degete de Metaxa şi am turnat apă în sticlă. Boierie; am dat să mă ridic, să mă întorc la mine în cameră, da', cînd să închid la loc sertaru', văd, sub un teanc de dosare, un cotor de revistă mai gros, colorat. Trag de el şi – ZBOOOING! Număru' pe aprilie din „Playboy”, tăticu'! Îl ştiam: fusesem o dată în vizită cu taică-miu la Leo, barosanu' ăla de la

comerţ exterior, şi gagiu' avea toată colecţia, să moară mortu'! Maică-mea cred că habar n-avea de fază; ea roşea la toate bancurile cu porcării, da' Leo i-l împrumutase probabil lu' taică-miu, ca între băieţi, şi şmecheru' o ascunsese acolo, la fund, să se chiombească numai el.

La Leo, mă lăsase şi pe mine să mă uit puţin, că taică-miu la capitolu' ăsta era de comitet: la mare, o fentam pe maică-mea şi ne duceam noi doi să ne uităm prin gard, la nudiste. Adică, mă rog, numai o dată ne-am dus şi atunci am avut ghinion – s-a pus o grăsană cu curu' pe găurica mea şi s-a făcut noapte – şi, în fine, la Leo m-am uitat pe „Playboy", da' mai mult de formă, că nu puteam să mă holbez de faţă cu taică-miu, şi făceam spume, normal; mă gîndeam: Doamne, de-aş avea io măcar o poză de-asta!

Nu că eram obsedat sexual şi chestii, da' pe vremea aia n-aveam decît un căcat de fotografie alb-negru, cam scîrboasă. O primisem de la un soldat, într-o seară cînd mă jucam cu Cipri la Academie. Soldaţii care păzeau reflectoarele de la statuia mare ne-au chemat la ei şi au zis să le cumpărăm lichior de caise şi Carpaţi de la Alimentara, că ne dau ceva frumos. La început n-am vrut, da' unu' mai blonziu, care vorbea moldoveneşte, a scos din buletin poza aia şi mi-a băgat-o sub nas, cică: Uiti, mă Tinuţ, fimieili sexuali! Pe bune aşa a zis, şi, cînd mă uit, – nenicăăă!!! O gagică, cu faţa, şi un tip o ţinea de mînere; se vedea totu' ca la balamuc. Sanchi; de fapt era o porcărie de fotografie alb-negru, obişnuită; ziceai că o făcuse cineva prin casă, da' l-am luat pe Cipri de-o aripă şi pînă la Alimentara am băgat o sută la oră, că era şapte fără zece; riscam să se închidă. Nu mai zic ce-am păţit cu bestia de Cipri; nenorocitu' a început să mă şantajeze că mă spune, da' pînă la urmă l-am tras în piept că o să ţinem poza cu schimbu', eu o săptămînă şi el o săptămînă, şi fraieru' m-a crezut.

Deci, n-aveam decît porcăria aia şi normal că acum, cu „Playboy”-u', eram în al nouălea cer: pe copertă era o blondină bestială, într-o salopetă de comando, descheiată la marele fix, şi cartuşiera îi trecea peste o ţîţă, da' aşa, mai cîş; se vedea sfîrcu', adică de fapt nu sfîrcu'; ăla, cum îi zice...? Exact: mamelonu'! Era mai deschis la culoare, că tipa era bronzată, şi ce ţîţoaie, neică; parcă şi le umflase cu pompa! Pe la mijloc ieşea puţin în afară o pagină şi, cînd dau acolo, – tan-ta-naaa! – un poster baban cu „Miss April”. Era tot o blondă de-asta supărată, mai slăbănoagă, da' stătea cu un picior pe marginea băii, avea papucei din ăia cu toc şi cu pampon de puf, şi – delir, ce mai! Îmi cam ţîţîia mie curu' să nu se întoarcă ai mei prin surprindere, da' m-am dus la mine în cameră cu revista, cu paharu' şi ţigările, şi mi-am luat din bibliotecă o carte, „Cuore, inimă de copil”; dacă auzeam uşa, să am timp să ascund „Play-boy-u”" sub pat şi să mă găsească ai mei citind tîmpenia aia, să creadă că am inimă de copil.

Şi dă-i, nenică! Mi-am aprins un John Player, mai trăgeam cîte o gură de coniac şi m-am holbat pînă m-a luat ameţeala. Miss April nu mi s-a mai părut aşa mişto – nu prea avea ţîţe, plus că îi trecea acceleratu' printre craci – da' erau alte faze de comă – o poză mică cu un negru care şi-o sugea singur, n-avea probleme băiatu', alta cu o grămadă de tipi şi de tipe care se încolăceau pe jos, într-un soi de hangar imens – şi la pagina 78 era Linda... Oaaa! Cu Linda asta era groasă, nene! Era cît pe ce să rup pagina, s-o păstrez numai pentru mine, şi cred că asta a fost cioaca: îţi dai seama ce vise plăcute am tras eu noaptea aia, dacă am adormit cu Gründigu' deschis. Şi cred că maică-mea s-a prins ea de ceva, nu se poate, fiindcă a doua zi a fost groaznic.

M-am trezit că mă zgîlţîie taică-miu să mă dau jos din pat, şi nu mai pricepeam nimic: în cameră, fum ca la balamuc; mirosea a găină pîrlită şi

vecinii zbierau pe la uşă; am auzit-o pe tanti Oancea că „într-o bună zi o să ardem de vii!” Mă uit în jur şi Gründigu' dispăruse, da' dispăruse şi covoru' şi am sărit în picioare, fiindcă nu-mi aminteam ce am făcut cu revista, cu paharu' şi cu ţigările; era senzaţia aia nasoală că s-a rupt filmu' şi mă gîndeam că mă găsiseră dormind cu „Play-boy”-u' la căpătîi şi cu o meclă de-aia fericită, de tîmpit...

Mă uit după papuci, că eram în picioarele goale, şi atunci văd o pată, neică! O ditamai pata pe pantalonii de pijama şi, ca un făcut, taman în clipa aia apare maică-mea – nu-ş' ce, lugu-lugu, să mă ia de mînă, să vadă dacă n-am păţit ceva... Oaaa, nene! Nu cred că a văzut, fiindcă am zbughit-o pe lîngă ea şi nu m-am mai oprit decît la baie, da' atunci am tras probabil cea mai nasoală spaimă din viaţa mea. Ţineam de uşă, să nu vină după mine, şi bîţîiam ca dracu'; mă uitam cînd la cadă, unde era trîntit covoru', cu apa rece lăsată să curgă peste el, cînd la pata aia scîrboasă, şi nu ştiam ce să fac: dacă mă apucam să-mi spăl pijamaua, în ce naiba mai ieşeam, în fundu' gol...!?

Pînă la urmă mi-am şters pantalonii cu un prosop ud şi mi-am scos bluza pe dinafară, da', cînd am ieşit, în vestibul am dat nas în nas cu taică-miu: Ce te-a apucat, domnule, cu magnetofonu' ala? De ce pui mîna pe lucrurile care nu-ţi apartin? În condiţii normale i-aş fi zis „Păi tocmai de-aia!” şi aş fi aşteptat calm să mă pocnească, da' atunci m-am blocat; stăteam şi mă holbam la el ca bou'... A venit şi maică-mea, m-a luat cu lugu-lugu, că lasă, nu-i nimic, chestii – aiurea, parcă mi se încleştaseră fălcile; n-am plîns, da' nu mai puteam să scot nici un sunet; m-am dus la mine în cameră şi toată ziua n-am făcut nimic; am stat şi m-am uitat aiurea, pe pereţi şi pe fereastră.

... Aaa, adică stai puţin! Bou sînt, nene: după aia a mai fost o fază şi nu cred că pe Linda am visat-o

eu în noaptea aia; altceva am visat. Cu „Playboy”-u” am terminat devreme, cred că nu era nici unşpe, şi m-am dus puţin la geam, să-mi vin în fire, fiindcă era foarte cald şi mă cam luase apa, mi se părea că ţigările alea, „John Player Special”, chiar avuseseră droguri şi prostii în ele. Era o noapte fără nici un pic de vînt, da' arteziana de la bazin mergea, îi dăduseră drumu' să mai răcorească aeru' prin curte, şi pe banca de la bazin am văzut-o pe tanti Bejan, cu Trixi.

Asta e o vecină de-a mea de la doi, secretară pe nu ştiu unde, care avea vreo patruj' de ani, da' pe-atunci era mai tînără: o blondă de-aia dată cu cremă, cu lănţişoare şi inele de aur, care îşi tot pilea unghiile şi făcea fiţe. Gagica era divorţată, nici o problemă, şi bunuţă rău; Bodi zicea şi el că nu s-ar da în lături, da' cică mai întîi să vadă ce face cu nenorocitu' de Trixi; să-l prindă o dată fără ea şi să-i dea drumu' lu’ Box din lesă. Că jigodia dracu' lătra tot timpu' prin casă, Box începea să latre şi el, se făcea gălăgie pe culoar, da' vecinii numai la el veneau să-i facă scandal; pe Trixişor îl pupau în cur toată ziua – foto-z' trixişoru' mă-tii! – şi pe Box vroiau să i-l otrăvească...

Am băgat revista sub pat, mi-am luat cheile şi am coborît în curte, zic hai să iau aer şi să mai stau puţin de vorbă cu ea. Sanchi, de fapt, îmi cam plăcea mie, da' eram de-abia într-a cincea şi n-aveam nici o şansă. Ne împrietenisem mai demult, de la Trixi, şi mergeam cu ea cînd îl scotea la plimbare, că era haios. Era un căţel de-ăla flocos, am uitat cum le zice, cu păru' în ochi, şi prima oară chiar m-am mirat; am întrebat-o dacă vede ceva. Mi-a explicat că aşa e rasa; cică, dacă le tunzi păru' din ochi, orbesc, şi mi-a făcut o demonstraţie cum vorbeşte cu el. Te pişi pe tine; cică:

– Trixi, te faţe băiatu'?

– Ham!

– Mergem acasă să păpăm sufle?

– Ham-ham-ham, ham-ham-ham!

– Da'... (mi-a făcut mie cu ochiu'), băiţă cînd faţem?

– Grrrr! Varf! Grrrr! Bau-oau!

– Cuuum? Păi nu mergem mîine la Besi?

– ... (cap într-o parte)? Ham! Ham! HAOOOOOO...!

Bun, deci, am încuiat cu grijă, am coborît, am luat-o spre bazin şi am văzut că tipa stătea cu bulanele pe-afară, pentru că de la arteziană venea o burniţă mişto, rece, şi avea papucei de-ăia polonezi, ca Miss April. Cînd i-am zis „săru'mîna”, s-a speriat puţin, că nu mă auzise venind, da' m-a recunoscut, mi-a întins obrazu' s-o pup şi i-am simţit pufu' de pe faţă; mirosea a parfum, da' puţin parcă şi a săpun de rufe. M-am aşezat, gagica şi-a tras puţin capotu' peste bulane, că era într-un capot destul de scurt şi strîmt, şi la faza asta a apărut şi tîmpitu' de Trixi. A început să mîrîie, că era gelos – adică, sanchi, aşa zicea stăpînă-sa – şi mi-a venit să rîd, fiindcă era tuns ca o oaie, numai capu' şi vîrful cozii erau flocoase. Gagica l-a făcut măgar – cum, nu mă recunoaşte? – şi, în fine, s-a mai potolit; s-a cărat ceva mai încolo, că nu putea să sufere apa.

Tanti Bejan s-a mirat ce-i cu mine la ora asta, adică la ora aia, şi cică: Nici tu nu poţi să dormi? Am zis că nu, că mi-e cald, da' tipa, de colo: Şi la voi e cald? Ooof! La mine-i groaznic: stau toată ziua cu ventilatoru', fără nimic pe mine, şi tot simt că mă-năbuş... Nene, cu chestia asta m-a cam băgat în ceaţă; m-am uitat puţin la ea şi mi-am închipuit-o dezbrăcată, la bucătărie, cum scotea din frigider o sticlă de lapte plină cu apă rece, şi-n gîndu' meu: Al dracu' Trixi; ce n-aş da să fiu în locu' lui! Că gagica pusese picior peste picior, stătea cu braţele cruciş peste ţîţe; pielea de pe bulane era albă, mişto, fără nici un fir de păr, şi, deh, făcusem pulsu' 120 pe-acolo...

În fine, tipa avea chef de vorbă şi a început să mă întrebe ce mai fac ai mei, dacă nu plecăm

nicăieri în vacanţă – faza era tot aşa, prin iulie; tocmai luasem vacanţă – şi m-am prins că în timp ce vorbesc nu se uită la mine. La fix; m-am apucat să turui parcă eram o moară stricată şi nu mai ştiu ce naiba-i ziceam, parcă ceva cu marea, ce frumos a fost la mare, cu ai mei, într-a patra, da' mai mult scoteam faze din burtă, băgăm şi dialoguri, descrieri de natură, tot tacîmu', numai să pot să mă chiombesc mai bine la ea... Deh, io ziceam că-s şmecher nevoie mare, numai că tipa era deaşcă bătrînă şi, se făcea ea că stă şi mă ascultă, da' a dracu' pun pariu că s-a prins care-i cioaca.

Scosese din buzunaru' de la capot un pachet de Kim, îşi aprinsese o ţigară de-aia lungă şi subţire, avea nişte unghii lungi şi roşii, îngropate în carne, mîna albă-albă, ţinea ţigara numai între unghii, şi nu făcea nimic deosebit, doar mai schimba din cînd în cînd picioru', da' capotu' era lucios; cînd şi-l trăgea, se lărgea la piept şi-i vedeam artistic o ţîţă. Adică nu toată, normal, numai partea aia albă, cu vene, da'... tăticu! A trebuit să pun şi eu picior peste picior, că mi s-a sculat de mă căcam pe mine. Am intins o mînă aşa, la derută, pe spătaru' băncii, pe după umerii ei, şi aş fi dat orice s-o ating, să simt o secundă pielea aia mişto, albă şi netedă, da' n-aveam curaj; muream de ciudă şi mă gîndeam: Nu-i nimic, măcar s-o vrăjesc la greu, să rămînem aşa, pe bancă, pînă dimineaţa...

Şi, dă-i, bagă pe-acolo comparaţii, metafore, alegorii, da' la un moment dat am obosit, nu ştiam ce dracu' să mai inventez, şi tipa s-a uitat la mine mirată. Am dat din umeri, adică „Ce-i?”, şi cică: Nimic, mi s-a părut ceva... După care a oftat şi a început să se vaiete că am crescut mare şi unde-i copilu' ăla drăguţ care o însoţea pe ea ca un cavaler, cînd ieşea la plimbare cu Trixi? Bine-bine, zic, da' ce vi s-a părut...?

N-a răspuns; s-a întors şi s-a uitat peste umăr, pentru că se auzea o fojgăială de căţel care profită de neatenţia stăpînei sale ca să caute căcaţi prin

tufişuri. L-a strigat: Trixi! Triiixi! Vino-ncoa'! Imediat să vii! Gagiu' a venit şi dădea din coadă aşa, la derută. Tipa s-a aplecat, l-a luat de barbă şi a început să-i inspecteze botu': Pe unde umbli, nenorocitule? Ce cauţi acolo...? Nu ţi-am spus să nu mai... – JART! o palmă peste bot, JART! alta, la poponeaţă – scîrbosule! Te-aşteaptă bunătate de sufleu acasă, şi tu...! Ha-ha-ha! Nenorocitu' a schelălăit odată de mi-a spart timpanu', după care a început să schiaune şi a făcut nişte ochi de-ăia, ca Lulu cînd venea să se milogească de mine să-i dau Matchbox-uri. Gagicii i s-a făcut milă, l-a luat în braţe, a scos un şerveţel şi l-a şters pe bot, după care mi-a dat un cot şi cică: Uită-te la el...! M-am uitat, da' îl apucase de ceafă, îi belise ochii din blană şi era hidos; îmi venea să-i trag un bocanc în gură să-l umplu de sînge. Drăguţ, am zis, da' ce spuneaţi că vi s-a părut? S-a uitat la mine, da' nu-şi mai amintea; cică: Nimic, ce să mi se pară...? La mine, zic; spuneaţi că vi s-a părut ceva la mine...

S-a încruntat puţin, după care a zîmbit şi cică: Aaa, vocea ta, cînd povesteai!... Oaaa! Pe vremea aia o mai luam în falset; cînd răspundeam la telefon îmi ziceau unii „Săru'mîna”, şi am simţit că intru în pămînt, neică! Mi-am tras urgent o voce de-aia de Amstrong şi am întrebat: Adică cum „vocea”...? Nu vocea, zice, felu' cum vorbeai. Parcă vorbeai în versuri... Ooof, din lac în puţ! Am roşit ca dracu'; am început să mă uit aiurea, la arteziană şi la adidaşi, da' gagica n-avea treabă; şi-l băgase pe Trixi cu capu' în decolteu şi cică: Uite la el cum doarme! Nu vii şi tu la culcare?

... Deh, neică: dorm şi florile-n grădină. Ne-am cărat şi am urcat împreună, da'... chiar! înseamnă că de-abia după aia am găsit Gründigu'. Că nu l-am avut de la început, şi porcăria aia de „Playboy” am pus-o la loc, în dulap, da' dimineaţă, în zăpăceala aia, am crezut că am uitat s-o pun, şi m-am speriat ca fraieru', degeaba... Păi vezi, domn'e? E o diferenţă: oi fi visat eu gagici mai tîrziu, da' nu

mă îmbătasem aşa, ca porcu', să mă holbez la femei şi să uit Gründigu' deschis, fiindcă, totuşi, într-a cincea eram copil.

Am venit acasă, am vrut să mă mai uit puţin pe „Playboy”, da' m-am dus la dulap să-mi mai iau o ţigară, că-mi făcuse poftă tanti Bejan, şi, cînd să închid, văd două cutii gri de plastic. Erau două benzi de-ale lui taică-miu, BASF-uri de-alea vechi, da' chestia e că Gründigu' dispăruse de hă-hăăă, de cînd eram eu printr-a doua şi taică-miu dăduse în damblaua peştilor exotici... Mamă, ce oftică am tras atunci! Nu ştiu cine-i vînduse lui pontu' cu peştii, că într-o zi a apărut acasă cu un acvariu baban, din Obor, şi ţin minte că s-a certat nasol cu maică-mea, fiindcă vroia să-l pună în bucătărie, să facă mizerie şi miros. Dă-i, scandal, nu-ş' ce, da' gagiu' s-a încăpăţînat şi a doua zi au apărut şi primii peşti: o pereche de Xifo, care au dat urgent ortu' popii, că n-a ştiut cum să le potrivească apa şi ţeava aia de aer. Nici o problemă: şi-a cumpărat nişte caraşi mai rezistenţi, o carte de-aia de peşti, şi era înnebunit, venea de la spital şi se holba la ei ore în şir, parcă stătea la meci, la televizor...

A încercat să mă coopteze şi pe mine, fiindcă pe vremea aia îmi plăceau animalele, şi la început am fost puţin curios, da', cînd l-am văzut că vine acasă cu o pungă de viermişori căcănii şi le presară la suprafaţă, s-a rupt filmu'. A doua zi, după ce s-a cărat la spital, mi-a venit ideea creaţă să le schimb eu regimu': la bucătărie aveam gîndaci roşii, care veneau de la ghenă, şi m-am gîndit ce-ar fi să-i învăţ pe peşti să-i halească, ca să fie şi ei folositori la ceva. Aiurea, nici nu s-au atins de ei şi, cînd s-a întors taică-miu, la prînz, încă mai înotau la suprafaţă. Am luat o carabă după ceafă şi m-am ofticat nasol, îţi dai seama; bine că pînă la urmă a dat boala în ei şi s-au curăţat; i-am găsit într-o dimineaţă cu burţile-n sus pe toţi şi alţii nu şi-a mai luat.

Aşa, deci Gründigu' dispăruse şi mai întîi m-am gîndit că o fi jos, la boxă, unde erau tot felu' de ghivece, borcane şi valize, da' şi jucăriile mele din copilărie: tricicleta, prima sanie, nişte ghete vechi de patinaj şi aşa mai departe. M-am uitat la ceas, era vreo douăşpe şi mi-era cam frică să cobor la boxă, fiindcă pe-acolo mişunau şobolanii, da' la un moment dat zic: Ia stai, mă nene; şi dacă nu-i stricat...!? Că nu-mi aminteam să se fi stricat; dispăruse pur şi simplu, şi poate era în debara, fiindcă maică-mea nu prea se îndura să arunce chestiile bune. Şi Gründigu' era o rablă de mag mono, primele maguri care apăruseră pe la noi; n-avea decît viteza 9, da', totuşi, era sculă nemţească, şi, dacă mai mergea înregistrarea, pe 9 îmi intrau nu ştiu cîte ore de muzică.

Mi-am pus în minte dorinţa asta fierbinte şi i-am promis cuiva – nu lu' Dumnezeu, că mă jenam; ştiam că nu-i căzu' să-l deranjezi cu pretenţiile tale materiale; deci cuiva în general, – unei „Forţe", vorba bunică-mii, – i-am promis că, dacă-l găsesc şi merge, duc urgent „Playboy"-u' la loc în dulap. Vroiam să-i rog pe-ai mei să mi-l dea mie, dacă lor nu le mai trebuie, şi îmi părea rău că şutisem ţigările şi băutura aia, fiindcă, orişicît, nu puteam să le cer ceva atît de mişto după ce le-am dat ţeapă.

Zis şi făcut: m-am dus la debara şi l-am găsit, nenică! Era taman în colţ, lîngă o gaură de şoareci, dosit după husa de la maşină, după tot felu' de pungi cu zdrenţe şi pantofi scîlciaţi, în cutia lui, care semăna cu o valijoară gri de pe vremuri, şi – pfuai! – era plină de praf, că m-am repezit să-l pup ca fleţu'. L-am şters frumos cu o cîrpă, l-am dus la mine şi l-am instalat jos, pe covor, lîngă priză, da', cînd l-am scos din cutie, mi s-a părut mai caraghios decît mi-l aminteam: cu butoanele îngălbenite, cu chestiile alea unde băgai banda ca nişte sfîrcuri mici, de bărbat.

Deh, eu mi-l aminteam dintr-a-ntîia, cînd locu' lui era pe raftu' de jos al măsuţei cu televizoru' –

primu' televizor, Rubinu' rusesc, nu ăsta de-acum – da' nu contează; l-am băgat în priză, am pus o bandă şi am zis: Acu' e-acu'! Ia să vedem noi dacă merge...

Cînd am răsucit butonu', a clănţănit odată de am crezut că s-a rupt şi cîteva secunde nu s-a întîmplat nimic, da' mi-am făcut la repezeală nişte cruci şi pînă la urmă s-a aprins un punct mic-mic, verde-strălucitor... Evrika, nene! Uitasem că-i pe lămpi şi trebuie să se-aprindă mai întîi ochiu' ăla verde, adică beculeţu', şi, cînd a început să se decoloreze şi a căpătat nuanţa aia mişto, fosforescentă, parcă se deschidea o pleoapă, am început să ţopăi prin cameră, de nebun. La început s-au auzit nişte hîrîieli groaznice; am crezut că s-au demagnetizat benzile de cînd zăceau în dulap şi iar mi-a picat faţa, da' după aia a început „Hello, Dolly!”. Taică-miu era în limbă după Amstrong; fusese şi la concertu' lui, cînd a venit la noi, la Sala Palatului, în '61, pe vremea cînd eu nici nu mă născusem, şi povestea că fusese nemaipomenit: la sfîrşit cică veniseră două limuzine de-ţi pica fesu'; cu prima plecase Amstrong şi cu a doua trompeta lui, care era de aur şi stătea pe-o pernă specială, de catifea.

... Ooof, Doamne! Mi-am amintit ce petreceri mişto dădeau ai mei pe-atunci, că erau tineri şi aia viaţă, pe bune! Veneau toţi prietenii lor – Puiu-Dumnezeu cu Vicky, Crăcănel, care avea un dinte în ceru' gurii, Lică-Răguşitu' cu Sanda lui, Nelu, nebuna de Renţi, care era la al treilea mariaj şi iar divorţa, Fani cu soră-sa, Luize, chirurgu' Noviţchi, – ăsta la care se duceau acuma, la Ploieşti – şi era nemaipomenit, că trăgeau nişte chefuri pînă la două-trei noaptea; nu ca într-a cincea, cînd stăteau doar la bîrfe şi plecau pe la şapte jumate, să prindă filmu'. Pe mine mă expediau pe la unşpe la culcare şi mă cam ofticam, da' Gründigu' era my best friend: îmi apropiam ochiu' de ochiu' ăla verde-fosforescent şi stăteam aşa minute în şir, fiindcă era cald şi mirosea interesant, de la lămpi...

După „Hello Dolly” a urmat Ray Charles, nenică: „Hit the road, Jack!” Şi asta îmi plăcea la nebunie, fiindcă pe Ray Charles îl văzusem la televizor, la Albumu' duminical, şi, cînd l-am întrebat pe taică-miu de ce se leagănă gagiu' şi de ce are ochelarii ăia negri, mi-a zis că-i orb, de m-am mirat ca fraieru': Cum naiba orb şi nimereşte clapele!? La chefuri, pe mine mă expediau la culcare; maică-mea mă schimba la pijama, mă învelea şi îmi zicea „Noapte bună”, da' aveam grijă să nu adorm şi, dacă auzeam de dincolo „Hit the Road, Jack!”, dădeam iar buzna peste ei şi dansam şi eu de nebun, în picioarele goale. Musafirii rîdeau şi ziceau că-i calc pe urme lu’ taică-miu, care fusese mare dansator în studenţie şi cică pe Armenească, în vila aia babană unde stătuseră la început ai mei, cu bunică-mea, dădea petreceri cu cîte o sută de inşi, unii veniţi direct de pe stradă...

Fazele astea îmi plăceau cel mai mult, pentru că era amestecu' ăla de ţigări bune, whisky şi transpiraţie cu mirosu' de noapte şi de răcoare care venea pe fereastră, da totu' parcă mirosea altfel, şi mobila, şi eram leşinat după parfumurile maică-mii. Cînd se termina melodia, mă agăţăm de ea şi o ţineam strîns de tot, că vroiam să mai stau, da' mă trimitea bulangiu' de taică-miu la culcare şi n-aveam ce face... Deh, nene, adevăru' e că pe-atunci maică-mea era o femeie trăznet; miss April aia din „Playboy” era mic copil în comparaţie cu ea. Pe bune: la ziua mea, cînd veneau toţi copiii din curte, Nacu şi ăştia mai mari făceau bancuri proaste, că „Aoleo, ce bună e!”, chestii, da' cică aşa, he-he-he, fiindcă-i cheamă la mine şi de ce nu-i cheamă mai des...?

Deci, am ascultat „Hit the Road, Jack”, da' trebuia să duc „Playboy”-u' la loc şi mi-era cam ciudă, fiindcă de-abia acum aveam totu' – băuturică, muzici şi femei. Am zis „Lasă, nene, dacă Forţa a fost aşa de treabă cu Gründigu', nu se uită ea la cîteva minute-n plus” şi m-am mai uitat

puţin, da' chestia e că îmi făcusem cruce, aşa că pînă la urmă l-am dus dincolo. Am mai deschis puţin la pagina 78, i-am dat un pupic de adio lu' Linda, că, deh, mai trăsesem din Metaxa şi mă cam luase apa, da' de pus l-am pus la loc; sînt sigur, fiindcă după aia am spălat paharu' şi scrumiera la bucătărie, şi am zis că gata, cînd se termină banda, mă culc.

M-am întors în cameră, am dat drumu' iar la muzică, m-am mai uitat puţin pe geam, da' mi-era somn şi atunci am făcut greşeala să mut Gründigu' lîngă pat, să pot să-l închid pe întuneric. Am ascultat aşa, cu lumina stinsă, cîteva rock-uri supărate cu Chuck Berry şi Fats Domino, după care a urmat „Georgia", tot cu Ray Charles. Într-a-ntîia nu înţelegeam bine, fiindcă ai mei dădeau mai încet, să nu mă scoale, şi, cînd auzeam „Geo'geăăă...! Geo'geăăă...!", credeam că-i vorba despre un judecător la care vine un sclav de-ăla negru, cu jalba-n proţap. Da' era mişto: mă băgăm cu nasu' între marginea canapelei şi lada de la şifonier, fiindcă îmi plăcea cum miroase acolo a var, a praf şi a chestii de sub pat; o vreme mai auzeam prin perete vocile şi rîsu' lu' taică-miu, care spunea bancuri politice, da' încet-încet adormeam; zgomotele alea îmi ţineau mie loc de poveşti şi de vrăjeală...

Bun, deci am ascultat „Georgia" şi după aia cred că s-a rupt filmu', pentru că ultima piesă era „Delilah", cu Tom Jones. Mi s-a părut o porcărie, fiindcă avea un refren aiurea, cu nişte trompete de-alea spanioleşti de ţi se făcea păru' măciucă, şi mi-am amintit că nici lu' taică-miu nu-i plăcea, – zicea că Tom Jones prea se lălăie şi prea îşi arată ghiulu' ca mitocanii – da' prin '69, cînd eram eu într-a-ntîia, tipu' cîştigase „Cerbu' de Aur", „Delilah" era toată ziua la radio, şi maică-mii îi plăcea, că toate tipele erau în limbă după Tom Jones.

Partea proastă e că tot pe-atunci „Delilah" se auzea uneori şi noaptea, din curte, de nu ştiu cîte

ori la rînd. Nu ştiu cine naiba o punea; cred că vaca de Lioara, de la B, da' mi-era somn, eram puţin pilit, stăteam cu fereastra deschisă, numai cu cearşafu' pe mine, ochiu' Gründigului proiecta pe perete un fel de pîlnie verzuie, ciudată, şi în starea aia probabil mi s-a părut că „Delilah” se-aude de-afară, ca într-a-ntîia, nu de pe bandă. Şi prostu' de mine de-aia am uitat să-nchid magu'! Am auzit cum se termină banda, fiindcă a ajuns la capăt şi rola a zvîcnit odată în gol, a început să fluture prin aer, şi am întins probabil mîna să-l închid, da' îmi plăcea lumina aia verde şi n-am mai apăsat şi pe „Power”; de-aia s-a încins şi a luat foc... Mare „dezastru”, ce să-ţi spun; am pîrlit puţin covoru', da' dezastru' pe bune era la mine, în pantalonii de la pijama...

31. BODI LA MAMAIA

... Ooof, iarăşi ou fiert, neică!? M-am sculat pe la nouă şi mi-era o foame de vedeam dublu, că ieri seară nici nu-mi terminasem mămăliga, da', cînd mă duc la bucătărie să văd ce mi-a lăsat maică-mea, cacaoa avea caimac de-un deget şi singura chestie de mîncare era un ou fiert! Păi sigur, cred că expre o făcuse, fiindcă pe mine, dacă mă enerva ceva pe lumea asta, era ou' fiert, domn'e! Nu puteam să sufăr pieliţele alea albicioase, cînd îl cojeam; după aia, cînd vroiam să bag linguriţa, gălbenuşu' începea să se prelingă pe păhăruţ şi... ooof! Nu mai zic nimic, da' de cîte ori n-o rugasem: Fă-mi, domnule, o omletă ca lumea, sau măcar două ochiuri! Aiurea, cică nu, că pînă mă trezesc eu se răcesc, da' de fapt nu vroia să-i miroasă hainele a prăjeală la serviciu; aia e!

Mi-am făcut la repezeală nişte pîine cu unt şi o cafea babană şi m-am întors în cameră, că azi era joi, neică! Cu Hari vorbeam după-masă, după ce venea de la Popeye de la spital, da' acuma vroiam să trec pe la Bodi, să-l invit sîmbătă, să-l întreb dacă poate să vină cu Bucuru' şi boxele, fiindcă după aia poate dădeam o fugă pînă în centru, să-mi iau doză la picap, şi diseară mă apucam serios de tras muzici pentru bairam. Aveam alea două benzi goale, de la ai mei, aşa că făceam o selecţie mişto de pe discuri, una cu rock-uri şi una cu bluzane, să nu mai trebuiască să stau atunci să caut piesele mişto.

Am pus banda cu Crimsonu' lu' Mimi şi m-am apucat să scot discurile, să mă uit pe ele, că rock-uri aveam căcălău; băgăm nişte Deep Purple, nişte A.C.D.C. de moartea lumii, da' la capitolu' bluzane stăteam mai slab; poate îi ceream lu' Bodi ceva, şi... chiar, nene! Faza la care mă gîndisem ieri,

înainte să înceapă maică-mea cu prostiile: poate căutam jurnalu' ăla şi alegeam un pasaj sau două să-i citesc. N-aveam nici un chef, îţi dai seama; dacă nu aducea el vorba, nu eram nebun să mă dau în spectacol, da', totuşi, poate găseam ceva mişto apropo de chestia aia a lui cu „muzica e pierdere de timp” şi îl convingeam să nu fie bulangiu, să cînte şi el mai mult duminică. Adică treaba lui ce făcea, în fond era problema lui, da' acum îi zisesem şi lu’ Hari şi n-aveam chef să mă trambalez pînă la Circ numai aşa, să-l văd pe Bodi un sfert de oră. M-am apucat să caut caietu' cu jurnalu' şi l-am găsit repede; era mai la fund, în sertar, da', cînd mă aşez la birou şi dau să-l deschid, aud nişte bubuituri în uşă... Mă, zic, ce mama dracu'!? Dădusem puţin mai tare Crimson-u' şi mi-era să nu fie vecinii, da', cum adică; acu' nici dimineaţa n-am voie!? Am băgat caietu' la loc, în sertar, am dat mai încet şi am ieşit în vestibul, da', cînd mă uit pe vizor: Mimi, neică! Clar, probabil vroia să-şi asculte benzile şi mă fluierase de jos, da' n-am auzit din cauza muzicii. O.K., dacă tot venise, ascultam puţin, îi ziceam şi lui de bairam, da' pe la zece ne duceam la Bodi şi... chiar, nene: poate îl luam puţin mai tare, să văd dacă el îi zisese chestia cu jurnalu'.

– Salut! Ce faci, fată; de ce-ai venit...?

– Salut!... De ce, te deranjez? Nu eşti singur...?

– Ba da, domn'e; cu cine vrei să fiu!?

– Aaa, atunci la fix! Am venit să mi te-nchini.

– Gata, neică, hai, intră, da'... he-he-he! Vezi să nu te-mpiedici tu de un ciot.

A intrat şi s-a făcut că nu vede Maiaku'; lăsasem discurile vraişte pe canapea şi a început să se holbeze la o porcărie de licenţă Smokie; cică:

– Maaa, Smochi! O ai şi pe-aia cu dragostea-i ca oxigenu'...?

– Ce vrei, fată!? Dau bairam şi ce vrei să pun la bairam, King Crimson şi prostiile tale dîn cap!?

– ... OAAA! DAI BAIRAM? CÎND?

– Acu', sîmbătă. Se cară ai mei la Ploieşti, la o nuntă...

– TAN-TA-NAAA! Şi mă inviţi şi pe mine...?

– Hai că te invit, dă-te dracu'! Vino cu proasta aia, că vine şi Hari şi mă gîndeam să-l invit şi pe Bodi. Apropo, ştii că tipu' are o gagică nouă? O blondă de te...

– SĂ MORI TU!? ŞI STINGEM LUMINA? NE PUNEM CU PULA PĂ DÎNSELE?

– ... Ne punem, adică stingem, da', ţi-am zis: cu Hari e puţin mai complicat...

– Zău!? De ce, tot nu i-ai tras-o? N-a fost ieri pe la tine...?

– Nţ! Am fost prin oraş.

– ... Ăăă, păi dacă-i aşa complicat, de ce nu-l chemi mai bine pe Cipici ăla de la trei să-l facem poştă!? A mai pus ceva osînză pe el...?

– Ha-ha-ha! A pus, Mimache; acu-i taman bunuţ, da' pe-ăla ţi-l las ţie, că a avut viermi cînd era mic.

– ... Zău!? Şi nu mai are nici unu'? Săptămîna viitoare zicea frati-miu să mergem la pescuit şi...

– ... Îhhh, scîrboasă eşti, fată! Hai, dă-te dracu'; zi: vii sîmbătă!? Să nu-mi faci vreo figură, că mă supăr!

– Aoleo! Bine, da' stai să vedem, să vorbesc cu Cristina...

– Vorbeşte, da' hai să vorbim şi cu Bodi! Hai acu', pe la zece, că mai tîrziu poate se cară...

– S-a cărat deja. L-am fluierat eu, cînd am venit, şi mi-a zis mă-sa că s-a dus la Circ, să mai aranjeze cu ăia...

– ... Zău? Nasol; vroiam să-i zic să vină cu Bucuru' şi cu boxele... Apropo, ce-ai rezolvat cu Maiaku? Ce-aţi mai discutat ieri?

– ... Ooof, lasă-mă dracu'! Mi-l dă, da' vrea banii jos, că se cară la mare. Tre' să mă-mprumut de undeva...

... ZBOOOING!

– Cum să se care, neică? Duminică n-are concert? Păi şi noi ce facem...?

– Ho, băi, nu-ncepe iar, că pleacă luni! Are contract la Mamaia să cînte.

– ... OAAA! PLEACĂ-N TURNEU CU ĂŞTIA!?

– Ce „turneu” visezi, băi!? Cîntă la cîrciumă, la restaurant: o seară de neuitat cu formaţia „Blitz”! Face şi el un ciubuc, să stea la mare.

– ... Aaa! Aoleo, aşa se cheamă trupa?

– Da... Aaa, nu, că nu cîntă cu ăştia de-aici! Acolo cîntă cu alţii; nişte tipi din Constanţa.

– Ce tipi, neică...?

– Nişte urechişti, da' cică nu merg rău. Are unu' la clape, ţigan get-beget, da'-ţi cîntă şi Mozart, şi Bach, şi Chopin de n-ai treabă. Şi gurista cică-i descoperirea lui; are-o voce de te dă pe spate. Voce de jazz, tăticu'!

– Ce „gurista”, nene; te-ai tîmpit!?

– Da, domn'e, are guristă: una, o curvă cu păru' alb. Sub o mie pe noapte cică nu discută; şi-o trage numa' cu arăbeţi...

– Stai, domn'e, stai puţin! Cum „cu păru' alb”; da' cîţi ani are...?

– Platinată, boule! Apropo, cică-i bozgoroaică de-asta, de-a ta. Ne-am dat dracu'; româncele noastre nu vă mai plac...

– Cum, nene, „bozgoroaică”...?

– Dacă-ţi zic! Bozgoroaică-bozgoroaică, din Ungaria!

– Păi şi, cum adică; îi dă voie să cînte-n ungureşte...?

– ... Ooof, nu, domn'e; greu mai pricepi! Cîntă-n româneşte, că-i de-aici, din România, da'-i plecată.

– ... Unde-i plecată?

– ÎN UNGARIA, VITĂ! E FUGITĂ DIN ŢARĂ; ACU' AI PRICEPUT!?

– ... Aaa, păi zi aşa, neică! Zi aşa, mînca-ţi-aş ochii tăi!... Da' şi-atunci ce caută la noi, la mare?

– Eh, na! Vine şi ea să se bronzeze, că aici e mai ieftin şi ungurii n-au decît lacu' Balaton.

... Doamne, maica Domnului; asta ce mai era, neică!? Nu mai pricep nimic: bun, pleca la mare, îşi lua şi el vacanţă, da' cu ăştia de-aici, din Bucureşti, ce făcea? Adică... în fine, poate plecau şi ăştia şi se vedeau la toamnă, da' parcă prea repede pleca, nene; după concert n-ar fi fost normal să mai stea cîteva zile, să vadă şi el ce zice lumea, să citească ziarele...?

... AOLEO, DA' IA STAI AŞA! Blonda, neică; blonda de alaltăieri, pe care-o văzusem eu la geam, la Bodi, cu ţîţele goale; te pomeneşti că-i asta, gurista de care zicea Mimi? Mie mi se păruse blondă, da' era soare şi nu vedeam prea bine; poate era platinată. Poate venise să-l ia pe Bodi, să plece împreună la mare, şi sîmbătă mă trezeam cu ea la bairam...

– Auzi, Mimi? Şi Bodi e pe bune cu asta, cu gurista...?

– Eh, şi tu acuma! Nu ştiu, că nu l-am întrebat.

– Auzi, da', dacă zici că-i din Ungaria, de unde dracu' a pescuit-o, neică?

– De la mare, domn'e; nu-ţi zisei !? S-a dus într-o zi pe dig, acolo, la „Rex”, şi a pescuit-o.

– CUM, FATĂ, „DE La MARE”; NU ZICEAI CĂ PLEACĂ LUNI!? VORBEŞTE CA LUMEA, CĂ... OOOF, NU ŞTIU CE-MI VINE SĂ-ŢI FAC!

– ANU' TRECUT, VITĂ CORNUTĂ! CÎNTA CU ĂŞTIA LA RES...

– CUM, NENE, „CÎNTA”!? A CÎNTAT ŞI ANU' TRECUT...?

– DE CE URLI, NEICĂ!? IA MAI LASĂ-MĂ-N DUREREA MEA, CĂ NU-ŢI MAI ZIC NIMIC!

– ... Stai, domn'e, stai puţin! Unde cînta, tot la Mamaia...? Că anu' trecut am fost şi io la Mamaia; nouă de ce nu ne-a zis?

– Ce să-ţi zică, dragă? De ce să-ţi zică ţie; l-ai întrebat!?

– ... Formidabil, nene! Douăşpe zile am stat cu ai mei la Mamaia şi n-am ştiut nimic, băga-mi-aş picioarele-n ea de viaţă, că să mor io dacă mai dau vreun bairam; nu mă mai duc nici la concert, nici nicăieri!

– Ce-ai, fată; eşti nebună!? Las' că-l vezi anu' ăsta, dacă ţii atîta să-l vezi. Nu ziceai că pleci cu ai tăi la Mamaia...?

– Plec, băi, da' plec tocmai în august, că deşteapta de maică-mea are de-nvăţat pentru primariat.

– Şi care-i problema? Îl vezi atunci, că stă pînă la-ntîi septembrie. N-auzi că are contract cu ăia, la restaurant?

– ... OAAA! SĂ MORI TU? ŢI-A ZIS EL...?

– Da, neică, el mi-a zis. Dă-l în gîtu' mă-sii, că-i boier: cazare şi masă pe gratis, o sută pe zi de buzunar; mersi, aşa mi-ar conveni şi mie să muncesc!

– Şi unde cîntă? La ce restaurant?

– Ă? Nu mai ştiu unde zicea; la „Pescăruş" parcă, sau la „Albatros"; o pasăre de-asta... E-n capătu' ăla, spre „Hanu' Piraţilor", unde s-au făcut hotelaşele alea mici, pentru nemţi.

– ... OAAA, ŢAPĂN! Auzi, Mimache, şi ce cîntă? Ceva Zeppelin bagă...?

– Cum să cînte, fată, Zeppelin, la restaurant!? Acolo se dansează, nene; vin de-ăştia la costume, în rochii de seară; vrei să se urce pe pereţi!? Cîntă şi el de toate pentru toţi: mai întîi ceva cafe-concert, după aia disco, mai bagă şi cîte un Beatles, cîte-un Queen, da', dacă vine unu' de la Aprozar şi-i lipeşte o sută pe frunte, cîntă şi „Periniţa", că n-are încotro.

– ... Aaa, ce te căci pe tine!? Cum să-i lipească o sută lu' Bodi...!?

– Aşa-bine, cu scuipat. Ia adă fruntea-ncoace, că...

– STAI, BRE, DĂ-TE-N... SÎNGE!

– Aia e, neică! Io nu mai zic nimic, da' nu-l văd bine. Dacă s-a apucat să cînte de-acuma prin cîrciumi...

– Hai, domn'e, iar începi!? Face şi el un ciubuc; n-are voie? Ţie nu ţi-ar conveni să stai toată vara, la mare?

– ... Ooof! Mi-ar conveni, neică, sigur că mi-ar conveni.

... Păi vezi!? Oaaa, ce mişto, da' păcat că ne căram abia în august; ce naiba făceam pînă în august!? Plus că ai mei erau de treabă în concediu, da' m-am săturat, neică: iar la hotel, cu trei mese pe zi, cu friptură de văcuţă şi garnitură de orez!? Iar să mă plimb seara pe faleză şi să mă tîrască în vizite la nu ştiu ce colegi de-ai lu' taică-miu, din Constanţa!? Iarăşi la Acvariu, la Delfinariu şi-n aia a mea, la Planetariu!?

– Auzi, Mimache...? Hai să mergem şi noi, fată! Acuma, în iulie...

– Ce vorbeşti, băi!? Şi de unde bani? Mă ţii tu pe banii tăi...?

– Eh, na! Stăm şi noi cîteva zile...

– Nu pot, nene; n-auzi că trebuie să mă-mprumut, să-i plătesc lu ăsta Maiaku!? De unde vrei să scot trei mii; crezi că mie-mi dă maică-mea?

– HAAAI, MIMACHE, NU FI BULANGIU! Ne luăm la noi nişte conserve de haleală, şi de dormit, vedem noi, poate ne aranjează Bodi, la hotel...

– Băi, tu nu eşti sănătos, să mor io! Tu ştii ce preţuri au ăia? Dacă te duci seara, la program, ce faci; stai aşa, pe uscat? Tu ai idee cît costă o sută de guvizi acolo...?

– DĂ-I DRACU' DE GUVIZI!... Haaai, Mimache; ce te căci atîta pe tine!?... Ooof, io am impresia că-mi ascunzi ceva, să ştii!

– Ce-ţi ascund, vită, că te pleznesc acuma!? N-auzi că stau să dau meditaţii toată vara!? Crezi că mie nu mi-ar conveni să plec!?

– Da, ştiu că ţi-ar conveni, da' nu cu mine...

– ... Ha-ha-ha! De comă eşti, băi Nuţi! Hai, nu plînge; vino-ncoa' să te pup!

... ÎRGH! M-a pupat nasol, cu zeamă, da' după aia cică:

– Apropo, vezi că pleacă nişte tipi la corturi, săptămîna viitoare. Dacă vrei, vorbesc să-ţi ţină un loc; te lipeşti şi tu de ei...

– ... Zău? Ce tipi?

– Nişte băieţi de la mine de la liceu: unu' Frankie, de la lupte, cu încă doi oligofreni.

– Pe bune!? Da' de ce-s oligofreni?

– Eh, nu chiar oligofreni, da'-s obsedaţi rău. Stau toată ziua la plajă, da' nu se-ntind pe cearşaf; stau aşa, în cur, ca popîndăii, şi: Bîîî, uite-o p-aia, mînca-ţi-aş! Aoleo, ce cur are, ce ţîţe, ce nu-ş' ce!... Aaa, şi cînd ginesc băieţii cîte-o nemţoaică, e nenorocire! Intră după ea, în apă, şi o dau brusc pă engleză: Hello! Do you like the sun? Do you like our country?

– Ha-ha-ha! Să mori tu!? Şi agaţă vreodată ceva...?

– Culmea că mai agaţă, să ştii! E unu' Rilă, la unu cin'zeci şi treij' de kile, da' rău, tăticu'; el se crede cel mai tare mascul de pe plajă... Băi nene, anu' trecut stăteau ăştia la plajă, se uitau după gagici şi Rilă o vede pe una care era cu spatele, pe mal; se uita-n larg, la derută; ştii cum fac ele... Se duce băiatu' la ea, începe vrăjeala, da' tipa tot cu spatele şi ăilalţi – dă-i, semne disperate: Întoarce-o cu faţa, s-o vedem şi noi! Rilă – nimic, se făcea că plouă, da' la sfîrşit, cînd se cară gagica – tăticu'! Las' că era sărită binişor de treizeci, da' era boccie rău: plină de coşuri pe faţă – ea cică-şi dăduse cu fard auriu, să nu se vadă – şi mai avea şi nişte dinţi...

– Ce dinţi...?

– Mulţi, gagiule, şi ieşiţi în afară, de nu putea să-nchidă nici gura; ziceai că-i rechin. Ăştia – pe jos, îţi dai seama, da' Rilă vine ţanţoş: Gata, băieţi,

diseară o duc în „Colibri”!... Maaa, Rilă; eşti boier, chestii! – da' Frankie, tipu' ăla de la lupte: Du-o, Rilă, da' ai grijă, mă băiatule, pune-i şi tu niţică botniţă! Aiurea, Rilă era-n al nouălea cer, cică: Ăăă, ce ştii tu, bă impotentule!? Las' că găina bătrînă face ciorba bună!

– Da', ce, tipu' ăsta-i impotent?

– Cine, Frankie...? Aiurea, cum să fie, da', ţi-am zis: gagiu' e la lupte, are o sută treij' de kile, şi-l doare-n cur de gagici şi de agăţat; el e cu haleala, nene! Mănîncă doişpe mici la o masă, ştie băiatu' toate restaurantele şi cîrciumile din Bucureşti pe dinafară, cu meniu' lor, da' e haios, să ştii; ai ce discuta cu el...

– Zău!? Şi ce-a făcut cu ăla; nu l-a pocnit...?

– Pe Rilă? Nooo, că-i blajin de felu' lui. A pus un picior pe el.

– Ce-a pus...?

– Un bulan, tăticu', da' bulanu' ăla era cît Rilă; înţelegi? Cînd s-a întins Rilă pe cearşaf, pe burtă, i-a pus un bulan peste şale; cică: Bine, Rilă, oi fi io impotent, da' nici tu nu mai agăţi nimic pe ziua de azi. Aici rămîi, mă băiatule!

– Ha-ha-ha! Să mori tu!? Şi ăla ce-a făcut...?

– Îţi dai seama: dă-i, smuceşte-te, icneşte; îi ieşiseră ochii din cap ca la melci, da' Frankie, calm, c-o mînă sub cap şi c-o bere-n cealaltă: Ce-i, Rilă, ce s-a-ntîmplat? A mai trecut vreo nemţoaică...?

– Ha-ha-ha! Mişto faza, da', auzi, Mimi...?

– Stai, bre; stai puţin, să vezi cu Rilă! Seara se duc băieţii la cort, să se schimbe, şi începe Rilă să se dichisească, nene: îşi dă cu Hattric, îşi toarnă un kil de gel în cap, scoate ginşii albi de sub saltea, cămaşa pensată; ce mai, nebunie! În fine, se cară să se-ntîlnească cu aia, tipii se duc fiecare pe la treburile lor, şi gagiu' se-ntoarce pe la două noaptea; ăştiălalţi dormeau toţi de rupeau. Se-ntoarce, da'-ncepe să fojgăie prin bagaje, aşa, pe-ntuneric, după care dispare vreo juma' de oră. Se-

ntoarce iar şi vrea să se culce, da' trăznea a spirt de-ţi muta nasu', ăştia se scoală şi Frankie, de colo: Ce-ai, Rilă; te-a muşcat femeia...? Rilă nimic, tăcere, şi-atunci îl iau la mijloc, îi bagă o lanternă-n ochi, da' gagiu' era alb la faţă...

– Aoleo! Da' ce-a păţit...?

– Fii atent: s-a-ntîlnit cu aia-n discotecă; nu-ş' ce, vrăjeli puternice pe-acolo, după aia s-au plimbat niţel pe faleză, s-au aşezat pe-o bancă – mozol în draci, îţi dai seama – da' tipa stătea la hotel, cu nişte gagici, şi, deh, unde naiba să se ducă? La corturi erau ăştia, care dormeau, pe plajă era lună plină, se vedea ca la balamuc, şi pîn' la urmă s-au băgat prin nişte boscheţi, că nu mai puteau. Nu-ş' ce, nu-ş' cum, pe-acolo, pe iarbă, da', cînd să treacă la treabă – tac! A intrat cu mîna într-un căcat. Ha-ha-ha-ha-ha...!

– Cine, nene...?

– ... OOOF! RILĂ, DEŞTEPTULE; CINE VREI SĂ INTRE!?

– ... Aaa! Aha, m-am prins, şi nu l-a mai muşcat...?

– ... Băi, tu eşti prost sau te faci!?

– A, da, bine... Bravos, nene, şi cu oameni de-ăştia vrei tu să mă trimiţi la mare, de care mi-e şi lehamite!? HAAAI, MIMACHE, HAI ŞI TU; NU FI BULANGIU! Hai, că tu-i cunoşti; stăm cu ei la cort; mergem la Rodi, la restaurant, poate-ţi fac io cinste, şi... o să vezi ce mişto o să fie!

– Nu pot, neică; n-auzi!? Da' de ce nu vrei să mergi cu ăştia, că Frankie e mişto, să ştii...

... Ooof, încăpăţînat era, neică! Să vezi ce-i făceam lu' proasta aia, la bairam, că din cauza ei nu vroia să vină.

– Auzi, Mimache...? Ce naiba vroiam să-ţi spun...? A, da! Anu' trecut, zici că Bodi a cîntat tot aşa, cu contract, toată vara? Că-n august, cînd erai tu cu frati-tu, în Retezat, l-am văzut pe-aici, prin curte, cu Box...

– ... Zău? Păi s-o fi plictisit omu'. Zicea că la început e mişto, da' după două-trei săptămîni îi vine să-şi ia lumea-n cap, că tre' să cînte seară de seară aceleaşi chestii.

– Da, neică, bine, am înţeles, da' era alb ca brînza!

– ... Aaa, păi gagiu' nu prea le are cu plaja; cică el nu ţine neapărat să se bronzeze.

– Cum dracu', nene, să stai atîta la mare şi să nu te vadă soarele!? Da' ce face toată ziua?

– Eh, care „toată ziua”!? Se scoală pe la prînz, ca barosanu', mănîncă, după aia e prea cald; stă şi el pe-o terasă şi bea un coniac – cică acolo, la restaurant, e-o terasă nemaipomenită – se uită la mare; dacă are chef, mai desenează, seara face o baie, înoată puţin şi după aia, de la şapte la douăşpe are program... Ha-ha-ha, fii atent, cică: „Domn'e, o dată am vrut şi io să ies la plajă, că mi-am luat un slip de-ăla profesional, mai decupat, aşa... ştii, că pe-acolo fac nemţoaicele topless – ştii ce-i aia?

– Da, că le-am văzut şi io. Aşa, şeee..?

– Şeee... cică: „Mi-am pus slipu' ăla, da' pîn'-la urmă n-am mai ieşit nicăieri, că mi-a fost jenă.”... Ha-ha-ha, nu se poate! Deh: poantele lu’ Bodi!

– Păi şeee...? Nici o nemţoaică, nimic...?

– Aaa, nemţoaice la greu, tăticu'! Păi tu ştii cum e-acolo? Gagiu' zicea că s-a săturat pînă-n gît, că vin chiar lîngă scenă şi dansează aşa, nasol de tot, parcă-s pă moşia lor! Anu' trecut, cică era una, asistentă medicală din Hamburg, şi-n pauză, la masă, dă-i, lugu-lugu, poveşti, da' cînd o-ntreabă „Draga mea, pe unde vine Hamburgu' ăsta pe la voi, mai la nord, sau mai la sud?”, cică „I don't know”. Îţi dai seama...!? 'Le muma'-n cur; ştii cît le costă pe-astea un concediu aici...? Cinci sute de mărci, tăticu! Cum ar veni, cinci sute de lei la un salariu de-al nostru!

– Boierie! Da' cum te-nţelegi cu ele; ştiu engleză...?

– Ştii cum te-nţelegi, băi Tinuţ? Imediat te-nţelegi! Da' ţie nu-ţi recomand; tu mai bine vezi-ţi de fata aia, de Smaranda...

– Lasă, nene, că-mi văd, da' de ce nu-mi recomanzi...?

A început să-mi facă cu degetu' cum făcuse Bodi ieri şi cică:

– ... He-he-he! Păi de-aia; tu ştii ce-ţi fac nemţoaicele, băi Tinuţ...?

– Nu, da' bănui...

– Las', că nu bănui tu nimic! Ascultă aici, la mine: alea, dac-ai făcut greşeala să te duci cu ele-n cameră, încuie uşa, frumos, după aia înghit – HAP! – cheia, şi pînă dimineaţă, fătu' meu, ăla eşti!

– OAAA, SĂ MORI TU!? PĂI HAI ŞI TU, MIMACHE; CE EŞTI AŞA!? ’

– Unde, neică; vrei să te duc io la nemţoaice!?

– Nu, domn'e!... Adică mergem, normal, da' mergem mai întîi la Bodi, să-l vedem!

– ... OOOF, M-AI ÎNNEBUNIT CU BODI! Du-te, nene, da'... auzi? Apropo, tu de ce nu te duci cu fata aia?

– Care fată...?

– Mata-Hari aia, cu care zici că eşti tu. ZBOOOING!

Chiar, nene; cum dracu' nu m-am gîndit!? Eu cu Hari la Bodi, la restaurant, să dansăm pe-acolo all night long, să... pfai de mine!

... Adică stai, domn'e; ăsta făcea mişto? Cum naiba să mă duc singur cu Hari?

– Aş vrea io, Mimache, da' nu cred c-o lasă maică-sa...

– De unde ştii? Vezi şi tu, vorbeşte; poate o lasă...

– Da, nene, bine, şi unde naiba stăm!? Că la hotel...

– Păi de ce să staţi la hotel? Staţi şi voi la cort, c-aşa stă tineretu'!

– Cum „la cort”, băi omule; cum să-i zic lu’ Hari să vină la cort cu Rilă şi cu toţi oligofrenii tăi...!?

– Nu cu Rilă, deşteptăciunea pământului! Fă şi tu rost de-un cort de-ăla mic, de două persoane; sari pîrleazu' la camping, ţi-l instalezi pe şestache şi n-ai treabă!

– ... Aaa! Mişto, da' de unde naiba să fac rost...?

– Are frati-miu. Dacă vrei, vorbesc cu el; poate ţi-l împrumută...

– Da, neică, da' nu ştiu să-l instalez...

– Te-nvăţ io; nici o problemă.

... Ooof, ce mişto ar fi! Îţi dai seama: eu cu Hari la plajă! Eu cu Hari în apă; poate cu ocazia asta o învăţam să înoate! Şi după aia, seara, LA BODI, LA RESTAURANT, NENICULE!!! ’

– Da, băi, da' nu ştiu. Cu Hari e puţin mai complicat...

– Ce-i, neică, atît de complicat!? Nu-i prietena ta? Parcă ziceai că acum sînteţi pe bune...

– Sîntem, da' nu sîntem decît de luni...

– Păi las', pînă plecaţi poate te hotărăşti şi tu să i-o tragi.

– ... Ooof! Io mă hotărăsc, neică, lasă-mă-n durerea mea, da' ce mă fac dacă-i virgină?

– ... Of-of-of-of-of! Da' ce te faci dacă nu-i...?

– Iar începi, domn'e!? Hai, zău aşa, lasă-mă naibii! Nu-i acu' momentu'...

– Nu? Da' cînd o să fie?

– NU ŞTIU! O SĂ FIE... CÎND O SĂ FIE! O SĂ-ŢI TRIMIT O ILUSTRATĂ, NA; ALTCEVA MAI VREI...!?

– Aoleo, bine; nu mai vreau! O.K., atunci hai că mă duc şi io. Na, ţine-aici, cado' de la mine!

... Ce făcea ăsta, nene!? A scos ceva din buzunar şi mi-l punea în piept, parcă era decoraţie, da' nu vedeam ce e.

– Ce-i asta, fată...?

– Ghici! Nu ştii ce e...?

... Îhhh, un prezervativ, băga-mi-aş! Da', cum naiba, nu mai importam de la chineji!? Era un colăcel scîrbos, într-o chestie pe care nu scria nimic, şi alea parcă erau mai simpatice; parcă aveau un fluturaş pe ele...

– Aaa, mersi! Mulţumesc din inimă Partidului, da' auzi, Mimache? Nu, serios: de ce ţii tu atîta să-mi încep io viaţa sexuală?

– De-aia, fiindcă nu te mai suport. Fii atent că nu glumesc: cînd o fi, te prezinţi la mine şi-mi raportezi!

– Gata, şefu'! Trăiţi, am înţeles, da'... auzi, Memeee? Care-s mai rele de muscă: unguroaicele sau nemţoaicele?

– ... Ooof! Moldovencele, neică, da' lasă, nu te mai frămînta atîta! Prima oară e puţin mai greu, da' ai să vezi că trece.

– ... Aaa, slavă Domnului! Da' pietrele rămîn?

– Rămîn, cum să nu, da' numa' Babele...

– Ce babe, neică!?

– Babele, mă băiete; Sfinxu' şi Babele! N-ai învăţat la geografie?

32. BOMBA

... Deh, nene, mă făcusem şi cu un prezervativ; parcă singur nu puteam să-mi cumpăr de la debit, de la grasă, da' ideea cu marea nu era rea; nu ştiu cum naiba nu-mi venise şi mie. Adică faza cu cortu' era aiurea – cum naiba s-o lase maică-sa cu mine, la cort? – da' poate Hari o trăgea în piept că pleacă cu Ina şi cu Dana, îi trăgeam şi eu în piept pe ai mei că plec cu Mimi, şi...

Sau, chiar, domn'e: poate mergeam cu mă-sa! Serios, poate avea femeia concediu acum, în iulie, şi ea stătea cu Hari la hotel, eu stăteam la cort, cu oligofrenii lu' Mimi, ziua mergeam la plajă împreună, şi seara – tac! – la Bodi, la program. Adică nu eram nebun să mă duc cu mă-sa la Bodi, să stea pe capu' nostru, da' poate-i ziceam că mergem nu ştiu unde, la discotecă, sau poate-i băgam un bromoval în ceai, să-i adorm vigilenţa.

... AOLEO, IA STAI PUŢIN! Sigur că da: anu' trecut fusesem cu ai mei exact la hotelu' ăla, „Pescăruş" sau „Albatros"! Adică noi stăteam la alt hotel, la... nu mai ştiu, nu contează, da' într-o zi am mers cu maşina să facem plajă în capătu' celălalt, spre Hanu' Piraţilor, să vedem şi noi ce s-a mai construit, şi era o plajă bestială, neică; erau nemţoaice de-alea fără sutien şi m-am făcut că îngrop o urechelniţă, ca să pot să mă benoclez, da' s-a prins deşteapta de maică-mea şi mi-a pus mîinile la ochi.

În fine, deci, am făcut noi plajă, am făcut baie, nu-ş' ce, da', pe la şase, cînd ne-am cărat, ni s-a făcut sete. Am căutat o tonetă de ne-a venit rău, că eu vroiam un Pepsi şi taică-miu o bere, da' n-am găsit şi atunci am intrat într-un hotel, să mergem la bar. Nu m-am uitat cum se cheamă, da' la intrare era un afiş mic cu formaţia...

... Culmea, nene, parcă „Blitz”! – care, în Fiecare seară, între orele 19,00 şi 24,00, vă oferă un atractiv program de dans, da' – ooof! – de unde naiba să ştiu că-i şi Bodi!?

Aşa, deci am intrat acolo, la recepţie era o canapea babană de piele, de-aia cum avea şi Tanana; mirosea mişto, a smacuri de nemţi, da' la tejghea, la bar, nu era nimeni, adică nu era decît un negru matol, care se clătina pe-un taburet de-ăla înalt, că la plajă n-avea rost să se ducă şi de curve era încă prea devreme. Taică-miu a zis să mergem la restaurant şi ne-am cărat, da' nici la restaurant nu era nimeni. Adică erau vreo două chelneriţe care strîngeau farfuriile, da' cred că erau eleve în practică, că nu ne băgau în seamă, şi taică-miu s-a enervat nasol; a întrebat-o pe una ce-are de gînd cu noi. Aia a zis că înăuntru nu poate să ne servească, că nu sîntem de la hotel şi vin ăia de la masa de seară, da' să poftim afară, pe terasă.

... Chiar, nene, şi aia cred că era terasa de care zicea Mimi că-i place lu’ Bodi să stea după-masa, să bea un coniac şi să se uite la mare! Sigur că da; ne-am luat după chelneriţă şi, cînd am ieşit afară, era o terasă şmecheră, cu umbrele şi scrumiere cu „Cinzano”. Ne-am aşezat la o masă, eu mai pe colţ, lîngă peretele de geamuri, şi atunci am văzut înăuntru ringu' de dans şi estrada unde cînta trupa, sub un biloi de-ăla şmecher, făcut din cioburi de oglinzi şi sculele erau mişto, tată: aveau pupitru de sunet ca lumea, cu egalizatoare babane; pe jos era o încolăceală de cabluri şi de ştechere, şi boxele erau de-alea mari, Marshall, profesionale. Orga şi tobele erau băgate sub huse, da' chitara era rezemată cu grifu' de-un scaun şi chiar m-am gîndit puţin la Bodi, ce-o fi făcînd...

... Ooof, ce porcărie! Mi-am băut Pepsana şi mă uitam că razele de soare se reflectau în biloiu' ăla şi făceau nişte săgeţi lungi; ziceai că trage cineva cu laser, da' pe la şapte fără un sfert, exact cînd a zis taică-miu să ne cărăm, să nu pierdem masa de

seară, a apărut bateristu' şi a început să facă probe de sunet: unu, doi, trei... şşşsase, şşsapte... şi premieru' – DUM-DUM! Îţi dai seama, neică: dacă mai stăteam cîteva minute, poate apărea Bodi! Parcă-l văd: venea, cu faţa lui sictirită, se aşeza pe scaun, să-şi acordeze chitara, şi-i zicea bateristului să nu mai bubuie, că-l doare capu'... OOOF! Nu ştiu, îmi venea să-mi bag unghia-n gît, pe bune, fiindcă cu Bodi aşa se întîmpla mereu: ca un făcut, ba plecam eu cu o secundă înainte, ba nu venea el, ba...

Ce chestie! Asta visasem sîmbătă dimineaţa, înainte să mă duc la şcoală şi să-mi dea Hari bricheta şi oracolu'. Adică visasem tîmpenia aia cu noi doi în autocar, cînd stăteam lipiţi şi era soare, mişto, da' nu plecam la Herculane. Eu aşa am zis, că plecăm la Herculane, şi de-aia m-am ofticat că n-am visat pînă la capăt, fiindcă atunci nu eram încă pe bune şi vroiam să merg în tabără, da' tocmai asta-i poanta: la sfîrşit parcă mergeam la mare, fiindcă se-auzea muzică şi era ceva cu o trupă mişto, la un restaurant, pe faleză...

Cînd m-am trezit, mi s-a părut aiurea, fiindcă faza asta era din alt vis mai vechi, dintr-a şaptea, şi într-a şaptea nici n-o ştiam pe Hari; de unde naiba dacă ea venise într-a opta!? În vara aia cu prima trupă a lu' Bodi, cu repetiţiile de la sala de sport, cînd am primit şi Philipsu', am fost cu ai mei la... Eforie-Nord parcă, sau Sud, nu la Mamaia, da' acolo, într-o seară, mi-a plăcut mie cum cînta o trupă la restaurant... M-am aşezat cu fundu' pe scena aia mică, cu becuri colorate, unde cîntau băieţii, cu urechea chiar într-o boxă, de maică-mea îmi făcea semne disperate să nu-mi spargă timpanu', şi era cam penibil, fiindcă în rest nu erau decît prichindei de-ăia tembeli, care se scălîmbăiau puţin pe ring şi fugeau repede în braţe, la mămica, da' era plăcut: noapte, răcoare, terasa era la cîţiva paşi de plajă şi în pauze se auzeau valurile la mal – fleaşşsc!

Ceva mai tîrziu au dansat şi ai mei şi a fost nemaipomenit, neică: eu n-am vrut să dansez, că mi-era ruşine, da' am stat şi m-am uitat, fiindcă era un negru cu evazaţi, care se mişca bestial, şi nişte hipioţi olandezi în pijamale, şi, în fine, lume de-asta mişto, nu ţărani de-ăia de care zicea Mimi că vor „Periniţa" şi se-apucă să chiuie... Adică deh, tîmpenii de pici, da' mi-a plăcut: stăteam acolo, pe scenă, îmi bubuiau başii în ureche, mă uitam cum se schimbă cămaşa chitaristului în roşu, verde, portocaliu, albastru, cum învîrte bateristu' beţele pe degete, şi nu-mi păsa nici de gîndaci, că erau nişte gîndaci negri, nasoi, care picau din cer şi ţi se băgau pe sub guler...

După aia, la Bucureşti, am tot visat faza, am început să desenez chitarişti în loc de cavaleri în armură, şi-n vis, la chitară era Bodi, normal. Da' acuma, sîmbătă, m-am trezit brusc, fiindcă îmi intra soarele în ochi; n-am reuşit să mai visez şi zic: Ce aiureală! Ce să caut io cu Hari la mare!?... Auzi, mă nene, „ce să caut cu Hari la mare"; parcă eram bătut în cap cu maiu'! Da' asta din cauza tîmpeniei cu tabăra, fiindcă vroiam să fiu pe bune cu Hari şi tot trimestru' o ţinusem langa cu tabăra, parcă după tabără nu mai urma nimic şi eu mai aveam de trăit numai o săptămînă, nu trei luni de vacanţă!

... AOLEO, NENE: TELEFONUL! A început să sune în vestibul şi m-am speriat ca dracu', da' asta era Hari; înseamnă că venise de la spital, de la Popeye... Ooof, aveam emoţii, fiindcă ieri mă cam enervase, şi ce naiba să fac, să-i spun aşa, direct?... Lasă, mai bine la telefon nu-i spuneam decît faza cu bairamu', să văd ce zice, da'... chiaaar, neică! După-masă o invitam pe la mine; lugu-lugu, nu-ş' ce, cu ai mei, cu Maiaku, şi după aia poate o întrebam dacă nu pleacă nicăieri vara asta, îi ziceam că uite, tipu' ăla cu concertu' cîntă la mare, la Mamaia, la hotel cutare şi nu-ş' ce, param-pam-

pam; gata, m-am repezit în vestibul, am ridicat receptoru', şi ea era, neică!

– Bună, ce mai faci?

– ... Aaa, bună! Ce să fac, bine; şi io pe-aici, pe-acasă. Trăgeam nişte muzici pentru bairam...

– Bairam!? Ce bairam? Te duci la un bairam? Cu cine; cu Luci a ta...?

– ... Ăăă, nu tocmai, că Luci nu poate. Mă gîndeam să te invit pe tine, dacă n-ai nimic împotrivă.

– ... Pe mine!? Vaaai, tu! Da' la cine e?

– La mine, fată! Sîmbătă se cară ai mei la Ploieşti, şi – he-he-he! – înţelegi cum devine...

– ... Hmmm! Interesant, da' cine mai vine...?

– Mimi, cu prietena lui, şi Bodi, tipu' ăla cu concertu', ştii tu, la care mergem duminică.

– ... Aha! Şi atît?

... Hait! Sper că nu vroia să le invit pe Ina şi pe Dana...

– Atît. De ce, mai vroiai să chem pe cineva?

– Eu!? Nu, domn'e; cheamă pe cine vrei tu!

– Şi vii...?

– M? Bine, da', apropo, vrei să-ţi zic bomba...?

– Ce bombă?

– Domnu' Pop e mai bine. Vine cu noi în tabără... ZBOOOING!

– Cum să vină, domn'e, după infarct!?

– Aaa, nooo, n-a fost decît un pre-infarct. Mîine îl externează.

– ... Stai, mă nene; voi aţi înnebunit!? L-o fi externînd, da' cum să se-apuce de luni să urce pe munţi?

– Nu vine chiar de luni. Îl aduce cineva cu maşina, miercuri, şi excursiile le facem cu aia de la a unşpea. Nu-ţi pare bine...?

... OAAA, NU SE POATE! BĂGA-MI-AŞ PICIOARELE-N EA DE VIAŢĂ, CĂ NUMAI EU PUTEAM SĂ AM AŞA GHINION!

– Ba da, domn'e, îmi pare bine! Mă bucur nespus pentru domnu' Pop!

– Haaai, zău; ce eşti aşa!? Dacă nu vrei, nu mergem, da' acu' n-ar fi cam nasol...?

– De ce să fie, domn'e, „nasol”!? Din ce punct de vedere?

... Mda, sigur, acu' tăcea şi-mi respira în receptor, adică-s io sadic şi vreau să moară domnu' Pop.

– Bine, Hari. Hai că... mai vorbim.

– Ce-ai, domn'e!? Te-ai supărat?

– Nu, da', ţi-am zis: trăgeam nişte muzică şi... am treabă.

– Zău!? Şi nu ne mai vedem?

– Cînd; azi...? Nu ştiu; după-masă tre' să vină Mimi pe la mine şi... să vedem; te mai sun io, mai încolo.

Mi-a băgat un „Bine, salut!” cam acru şi a închis, da'... ooof, nu ştiu, neică, în condiţiile astea nu cred că mai avea nici un rost. Eu mă dădeam de ceasu' morţii pe-aicea cu pregătiri pentru bairam, cu planuri de vacanţă, şi ea – nie-nie-nie, nu-ş' ce; mare bucurie că vine domnu' Pop! Să vină, domn'e; din partea mea multă fericire şi sănătate, da' nu înţeleg: noi de ce trebuia să mergem!? Eu credeam că alaltăieri am discutat pe bune şi n-am mai vrut să insist, da' îşi bătuse joc de mine; probabil nici cu maică-sa n-a vorbit.

... Deh, adevăru' e că şi benzi de la Bodi, şi bairam, şi concert duminică, şi chestii cu marea, ar fi fost prea frumos, da' bleaga îşi făcea iluzii: cu Popeye era de-o mie de ori mai nasol decît cu Maieu. De Vlaicu poate mai scăpam noi pe-acolo – un brînci în prăpastie, niţică şoricioaică în haleală – da' cu Popeye era groasă, nene! Parcă-l văd miercuri, la cabana „Trei Brazi”, coborînd din maşină, cam palid, aşa, cam dărîmat, şi ăştia bulucindu-se în juru' lui: Vaaai, dom' profesor, ce bine că n-aţi murit; ce drăguţ că ne luaţi şi la anu' la dirigenţie! Şi el, cu lacrimi în ochi, îmbrăţişîndu-ne, pe rînd, da' după aia, toată tabăra – ce discotecă, nene, şi prostii? Ziua umblam în

vîrfu' picioarelor, să nu-l deranjăm, seara stăteam frumos, ca la şezătoare, şi muzica, hai, mai treacă de la el, că sîntem tineri, da' numa' pînă la zece şi fără de-alea prea zgomotoase, să nu Doamne păzeşte! Nu, serios: parcă era în piesele alea cretine în care învie unu' la sfîrşit şi toţi încep că vaaai, da' tu înseamnă că eşti fiu' meu legitim, şi mă-ta este proasta aia, iubirea mea din tinereţe, şi ăsta micu' te pomeneşti c-o fi nepotu' lu' cuscra, şi dă-i bucurie mare, degeaba!

... AAA, DA' IA STAI PUŢIN! Popeye venea MIERCURI, tăticu'; nu zisese aşa...? Foarte bine; păi, nu ştiu cum să-ţi spun, în cazul acesta, dacă tot mergeam numai de dragu' lui, eu de ce să mă duc de luni? Ea ducă-se, dacă ţinea atîta, da'-i ziceam că vin miercuri, că am niţică treabă prin Bucureşti, lu' maică-mea şi lu' taică-miu le ziceam că plec în tabără, şi luni, arli in za morning, plecam frumuşel de-acasă, numai că... TAN-TA-NAAA! În loc să iau 88-u' spre şcoală, luam un 84 pînă la Kogălniceanu, şi după aia un 85 pînă la gară. Mişto ar fi fost să vorbesc sîmbătă cu Bodi, la bairam, să plecăm împreună, da' tipu' poate pleca cu gagica aia, cu platinata, şi lasă, ce să mă bag în sufletu' lor? Luam frumos trenu', pe la unşpe eram la Constanţa, de-acolo luam troleibuzu' spre Mamaia şi primu' lucru mă duceam să-i caut pe oligofrenii lu' Mimi, să-mi las bagaju' la cort.

... Aoleo, chiar: da' ce făceam cu bagaju'? Dacă-i ziceam maică-mii că plec în tabără, îmi făcea bagaju' de tabără, şi cum naiba să mă duc la mare cu tot calabalîcu', cu pungi cu potol, cu bocanci şi cu haine de munte?... Eh, na; şi ce dacă; mi se uita cineva în bagaj? Dimineaţa îmi băgăm slipu' pe şest, pe deasupra; de potol chiar aveam nevoie, dacă stăteam la cort, da'... ia stai puţin! Poimîine poate discutam cu Bodi, poate gagiu' o ştia pe tanti aia de la recepţie, de la hotelu' cu restaurantu' la care cînta el, şi aranjam cumva să dorm şi eu

omeneşte, că n-am nici un chef să mă înghesui în cort cu Rilă şi cu toţi papagalii. Păi nu...?

... Da, neică, da' parcă nu prea mergea să-l invit la bairam şi să-l iau cu chestii de-astea, să creadă că de-aia l-am invitat, fiindcă am eu interesu' cu marea. Lasă, o noapte nu muream dacă dormeam la cort, că marţi, după program, luam trenu', mă întorceam la Bucureşti, şi de-acolo luam iar trenu', să fiu miercuri dimineaţa în tabără. Deci luni pe la prînz ajungeam la Mamaia, îi căutam pe tipii ăia în camping, să-mi las bagaju', nu-ş' ce, nu-ş' ce, după care mă duceam la Bodi, la hotel...

Sau nu, domn'e; cum naiba să mă duc aşa, nitam-nisam!? Omu' pleca şi el tot dimineaţa, poate chiar cu acelaşi tren; deci ajungea tot pe la prînz şi avea treabă; despacheta, îşi aranja camera, discuta cu ăia din trupă; nu se făcea să-l deranjez. După aia halea de prînz, după-masă poate se odihnea şi el puţin, aşa că mai bine mă duceam seara, cînd începea programu'. Pe la şapte mă duceam frumos, luam o masă acolo, comandam un Pepsi şi ceva mai ieftin de haleală; o sută de guvizi, vorba lu' Mimi, şi, cînd începea să cînte, îi făceam un semn discret. Da' chestia e ce naiba făceam pînă la şapte...?

Eh, na! Făceam plajă şi baie, nenică; doar eram la mare!... Deşi pe la prînz, cînd ajungeam, soarele bătea prea tare, şi aşa, neantrenat, e pericoloso sporgersi, aşa că mai bine mă opream undeva la umbră, pe faleză, să beau un Pepsi şi să trag o ţigară... Chiar: mă duceam la cofetăria aia din centru, cum naiba-i zice, de lîngă shop-u' ăla mişto, cu „Tuborg". Mamă, nene, shop-u' ăla mă înnebunea cînd mă plimbam cu ai mei pe faleză; visam că dau spargere noaptea şi tai gratiile, că era full de cartuşe mişto de ţigări.

... Chiar, şi pe-acolo, la douăj' de metri pe stînga, e şi minigolfu' ăla la care ne opream să ne uităm, că era tot pe valută, jucau numa' nemţi de-ăia supăraţi, şi mie, cînd eram mai mic, mi se

păreau ciudaţi, fiindcă miroseau mişto, vorbeau tare şi aveau cîte patru-cinci plozi identici. Pe bune, odată s-au oprit şi două ţaţe lîngă noi, să se chiombească peste gard, şi una cică: Aaa, ie jocurile dracului acilea!

... Aşa, deci îmi beam pepsana, fumam o ţigară, şi după aia ce dracu' făceam? Nu ştiu, mă uitam puţin prin vitrine, la „Articole de plajă", sau traversam şi intram la bazar, unde îmi făcuse mie odată portretu' un nene, în doi timpi şi trei mişcări, da' ieşise cam hidos. Mă uitam la măşti, la linguri, la fluiere şi buzdugane, la oale şi ulcele, la stivele alea de jocuri de şah, parcă de-aia venea lumea la mare, să joace şah... sau nu, neică: mai bine mă plimbam puţin pe dig şi mă uitam la meduze, la crabi şi la pescarii de guvizi. Sau şi una, şi alta, că timp aveam slavă Domnului, da' plimbarea îmi făcea poftă de mîncare, pentru că nu pusesem nimic în gură de dimineaţă, şi ce naiba mîncam...?

Aveam pungile cu haleală puse de maică-mea, da' din păcate le lăsasem la cort, că nu puteam să le car după mine. Nasol, poate mi le halea grăsanu' ăla de o sută treij de kile, de la lupte, da' nu contează; îmi luam şi eu nişte mici şi-o bere. Nu-mi prea plăceau micii pe plajă; mă scîrbea cartonu' ăla îmbibat de grăsime, da' n-aveam încotro, aşa că mă aşezam la o coadă unde erau numai ţărani în şlapi şi cu pachetele de Snagov la centura slipilor, mă uitam că vînzătoarea e cam soioasă, cu halatu' plin de pete şi cu ochii roşii de la fum, că micii sînt cam nefăcuţi, cam roşii pe dinăuntru, şi alte detalii de-astea neplăcute, da' prea tîrziu: Patru mici şi-o bere, duduie scumpă!

Mîncam, îmi beam berea, nu-ş ce; după aia poate îmi luam o îngheţată şi încă un Pepsi, mai fumam o ţigară şi pe la trei jumate-patru mă duceam on ză bici... Adică nu; luam frumos troleibuzu' şi mă duceam în capătu' ăla, spre Hanu' Piraţilor; mă aşezam undeva cu vedere la nişte nemţoaice de-alea supărate, ca să treacă timpu' mai

repede. Adică înainte mă duceam undeva, la o toaletă, să mă schimb; doar nu venisem cu slipu' pe mine, şi cu ocazia asta mă interesam unde-i restaurantu' ăla, Pescăruş cu păru' creţ, unde cîntă Bodi, că în principiu ştiam eu, da' pe-acolo cam seamănă toate.

... Buuun, deci, mă schimbam frumos, mă duceam la plajă şi stăteam eu ce stăteam, mă benoclam la nemţoaice, da' soarele ardea nasol de tot, plus că mă presa băşica de la berică şi pepsane, aşa că mă duceam să fac o baie. Intram în apă, trăgeam o pişare, după aia înotam puţin şi se vedea fundu', că era limpede, după care ieşeam, stăteam frumos pe prosop, să mi se usuce slipu', mă mai uitam în jur, fiindcă de la cinci încolo, cînd începe să plece lumea, e cel mai mişto, şi uite-aşa timpu' trecea pe nesimţite: pe la şase şi un sfert începeam să mă îmbrac, scuturam prosopu', îl puneam frumos în... nu ştiu în ce, că nu venisem nici cu prosop, nici cu nimic la mine, şi mă duceam iar să mă schimb, că nu puteam să stau în slip la restaurant.

... Eee, şi pe la şapte fără ceva, în sfîrşit, mă duceam la Bodi. Aşteptam să înceapă programu', da' nu-i făceam semn imediat; comandam ceva şi, cînd se mai încingea atmosfera, mă duceam lîngă scenă, îi lipeam o sută pe frunte şi-i ziceam: Maestre, în noaptea asta cînţi numai din repertoriu' Led Zeppelin, că te sparg! Adică, sanchi, în vara asta tot mă duceam eu la Bodi şi stăteam mai mult, nu două zile, da' acuma, luni, plecam cu Hari în căcatu' ăla de tabără. Aşa, de prost ce sînt, de tîmpit, fiindcă nu puteam s-o las singură, numai că îi ziceam de la obraz: Fetiţo, foarte bine, dacă ţii tu atîta, mergem cu Popeye şi cu toţi bulangii, da' după aia să te ferească Dumnezeu să nu vii cu mine la mare, la Bodi!

33. TANTI MARCELA

Pe la două au venit ai mei, maică-mea a pus masa, şi m-am pregătit sufleteşte pentru altă repriză de pisălogeală cu Ploieştiu', că nu renunţa ea aşa uşor. Da', nici o problemă, dacă mai deschidea subiectu', las' că ştiu eu ce-i ziceam. Cît am halit supa cu găluşte, n-a zis nimic, da' după aia, la şniţele, m-a luat mai pe ocolite: ce noutăţi mai am şi cum se mai simte domnu' Pop. Am zis că se simte bine, că vine cu noi în tabără, şi a făcut ochii mari:

– Cum să vină, dragă, după infarct!?

– Eh, n-a avut nici un infarct. Ştii cum e cu zvonurile pe la şcoală...

– Da' ce-a avut?

– Nimic. L-a tras puţin curentu' şi a răcit.

– Şi pleci în tabără? Slavă Domnului; o să chem femeia să facă curat la tine, că-i o mizerie de nedescris.

... Pardon!? Era cam mizerie, recunosc, da' nu „de nedescris”; la o adică se putea descrie. Şi cum adică „slavă Domnului”; te bucuri că n-o să mă mai vezi?

– Şi ce faci după ce te-ntorci? Bunică-ta pleacă la Rîmnicu-Vîlcea; nu te tentează să mergi şi tu...?

... Poftim!? M-am uitat la ea, că asta era culmea; nu mai fusesem la Rîmnic dintr-a... şasea sau a şaptea, nu mai ştiu, da' şi atunci îmi venea să mă urc pe pereţi de plictiseală; ce naiba să fac acolo cu bunică-mea şi cu stră-mătuşile alea de optzeci de ani!?

– Aaa, cum să nu!? E mare tentaţia...

– Nu vrei? Oricum, dacă pleci, poate treci puţin pe la ea, că iar a dat telefon şi a-ntrebat de tine.

– ... Ooof! Bine, domn'e; m-oi duce...

– Şi ce faci; stai şi pierzi timpu'-n Bucureşti...? Ştii că la mare plecăm abia-n august...

– Să văd, poate plec puţin cu Mimi şi cu nişte tipi de la el.

– Unde, dragă...?

– La mare, tot la Mamaia.

– Nu mai spune! Şi de unde-aveţi bani; are Mimi al tău!?

– Are, domn'e! Las' că ne descurcăm noi; stăm la cort... Taică-miu a deschis gura să zică ceva, da' maică-mea a început să rîdă şi făcea semne cu mîna, adică nu poate să vorbească. Mă uit la ea, să văd ce-o fi atît de amuzant, şi cică:

– Ţi-aminteşti cînd îţi făceai cort cu Limbric, la tine-n cameră?... Ooof, Doamne! „Limbric" îl porecliseră ai mei pe Cipri cînd era mic, fiindcă era pirpiriu, vai de capu' lui, şi maică-sa, tanti Marcela, făcuse greşeala să le spună că a avut limbrici.

– Nu era, dom'ne, cort! Ţi-am mai zis: citisem „Căpitan la cinşpe ani", eram cu barca pe Amazon şi ni se răsturnase barca...

Pe bune: aveam o barcă pneumatică babană; o primisem de ziua mea, şi o umflam, dădeam covoru' la o parte, săream din ea şi înotam ca disperaţii cu burţile pe parchet; ziceam că ne urmăreşte crocodilu'.

– Zău!? Da', chiar, ce mai face, că nu l-am mai văzut de nu ştiu cînd...? Nu mai sînteţi prieteni?

... Păi sigur: îi zisesem de o mie de ori că nu, da' nu contează; acu' era momentu' să tragem noi o discuţie despre Cipri! Am zis că nu ştiu, face bine, ce naiba să facă, da' a început iar să se hlizească:

– ... Ha-ha-ha! Doamne, ţi-aminteşti cînd îţi chemam copiii la ziua ta? Ţi-i chemam pe toţi, şi pe ăla cu ochelari, şi pe Mimi al tău, da' tu numai cu el te jucai.

– Şi ce vroiai să fac, domn'e!? Nacu şi Mimi erau mai mari, nici nu erau de la scară, şi cu cine vroiai să mă joc?

... De comă era, neică: de cîte ori plecam undeva, în vacanţă, începea cu aiurelile de cînd eram mic! Normal că mă jucam numai cu Cipri, fiindcă la bunică-mea era bloc de pensionari; n-aveam copii, şi într-a-ntîia, cînd m-am mutat prima oară aici, în Panduri, nu cunoşteam pe nimeni, curtea mi se părea prea mare şi parcă erau prea mulţi copii dintr-o dată. M-am împrietenit cu blegu' de Cipri, fiindcă el stătea chiar sub mine, la trei, da' maică-mea vroia să mă joc cu de-ăştia mai mari, mai de Doamne ajută. De ziua mea, ieşea prin curte şi începea să-i strige pe toţi, de la nisip: Copilaşi, haideţi pe la Tinuţ, că-i ziua lui! Picii nu prea veneau, că n-aveau curaj, da' Nacu şi Mimi se băgau în faţă şi veneau de-ai dracu', ca să se umfle cu tort şi cu sucuri, să se joace cu jucăriile mele şi să-mi şutească rotiţele de la maşinuţe. Serios; eu habar n-aveam faza, că nu-mi aminteam de-atunci, da' mi-a povestit Mimi mai tîrziu, cînd ne-am împrietenit noi pe bune, şi normal că m-am ofticat. Cică aveam nişte maşinuţe de plastic, nişte porcării din comerţu' socialist, da' eu mă jucam numai cu Cipri, cu o teleghidată roşie, străineză, nu mă uitam la Mimi şi la Nacu, şi nenorociţii s-au făcut că se joacă la derută cu porcăriile alea ca să-mi şutească rotiţele. Cînd i-am zis că nu-mi amintesc de nici o culoare, a rîs şi a zis că nu prea eram normal; cică el a încercat să vorbească cu mine, da' eu stăteam numa' bot în bot cu Cipici, parcă eram bătut în cap.

... Deh, neică, eu nu mai ştiu cum eram atunci, da' cred că avea dreptate, fiindcă în general eram al dracu', la şcoală cafteam tot ce mişcă, da' lu' Cipri nu mai ştiam ce jucării să-i dau, ce gume cu surprize şi gadget-uri din Pif; inventam tot felu' de jocuri noi ca să nu se plictisească şi muream de oftică dacă zicea să ne jucăm cu alţi copii. Mamă, şi ce m-am enervat cînd i-am auzit pe-ai mei cu „limbric”! Am început să zbier „Să vă daţi cuvîntu' de onoare că n-o să-i mai spuneţi aşa niciodată!” şi

făceam atît de urît, că maică-mea a rămas tablou; a zis că, deh, ce să-i faci dacă n-am un frăţior sau o surioară.

... Chiar, asta o fi fost chestia, fiindcă altfel zău dacă pricep de ce eram aşa în limbă după el. Am vrut să ne facem fraţi de cruce; l-am luat într-o zi şi dă-i, pe-acolo, cu jurăminte, cu briceag, cu tot dichisu', da' pînă la urmă m-am crestat numai eu şi pe el l-am mînjit cu puţin sînge de la mine, că, fiind atît de pirpiriu, mi-era să nu-şi dea duhu'. Pe bune, aveam fixu' ăsta, că s-ar putea să moară, şi, de cîte ori băgau la radio balada lu' Ciprian Porumbescu, începeam să plîng ca disperatu'; mi se părea că despre el e vorba.

– Mai ţii minte cînd te duceai la el, dimineaţa? Doaaamne, nu ştiam io de ce nu ţi-e foame niciodată la prînz, şi odată ştii ce mi-ai zis...?

– Hai, domn'e, că-i veche! Zău, nu vrei să schimbăm subiectu'!?

Aiurea; mi-a pus mîna pe braţ, că rîdea de se prăpădea, şi s-a apucat să-i povestească pentru a nu ştiu cîta oară lu' taică-miu cum am venit eu de la Cipri şi am zis că nu mi-e foame, că nu-ş' ce bunătăţi mi-a dat tanti Marcela. Şi – hi-hi-hi, ho-ho-ho! – de fapt, halisem nişte pîine neagră cu untură. Asta era amintirea preferată a maică-mii; o povestea mai ales cînd venea cineva în vizită, ca să se laude ce chestii nemaipomenite ne făcea ea la prînz şi să comenteze musafirii că, deh, aşa-s copiii; le place numai ce văd pe la alţii. Da', acu' pe bune: ce-s io de vină dacă pîinea aia cu untură şi cu usturoi chiar era bună? Prima oară cînd am văzut-o pe tanti Marcela că unge ditamai felioaiele cu grăsime, mi-a fost puţin scîrbă, da' Cipri şi soră-sa haleau în prostie şi, cînd am gustat, era de nota zece, neică!

– Auzi, mama...? Da', după ce m-aţi adus voi alea două trimestre dintr-a-ntîia aici, la 146, de ce a trebuit să mă-ntorc iar la bunică-mea, la 150?

– Fiindcă făceam naveta şi a trebuit să plec în Moldova. Taică-tu nu putea să aibă grijă de tine şi la 150 aveai profesori mai buni.

... Domn'e, n-o să pricep niciodată chestia asta cu „naveta” maică-mii, că ba fusese la Săftica şi la Baloteşti, lîngă Bucureşti, ba la mama dracu', în Moldova, ba lîngă Dunăre, la Zimnicea, şi cum naiba să mai ţin minte în ce clasă eram cînd ea era pe nu ştiu unde? Doar de la Zimnicea îmi amintesc puţin, fiindcă eram mai mare şi acolo mă mai lua în vacanţă. Mergeam să facem plajă la Dunăre, cu toată gaşca de doctori, şi era viaţă, nene: făceam baie toată ziua, Geli, radiologu', avea o Dacie 1100 şi o băga în boală pe maică-mea, că mă lăsa pe mine să ţin volanu', şi în curtea spitalului erau nişte păuni babani.

– ... Auzi, şi cu Cipri cum m-am împrietenit?

– Vali te-a dus prima oară pe la ei. Ţi-o mai aminteşti pe Vali?... Aaa, da, domn'e; aşa e! Pe Vali asta mi-o băgaseră guvernantă într-a-ntîia, ca să stea cu mine pînă seara, cînd ajungea maică-mea acasă de la... Săftica sau de la Baloteşti, nu mai ştiu de unde. Era o puştoaică de şapteşpe-optişpe ani, de la ţară, şi mie îmi plăcea pentru că nu mă punea să dorm după-masa, da' gagica era o putoare; ne fura linguriţele de argint din bufet şi de mine avea grijă din părţi. Ieşeam pe-afară cu maşinuţa albastră cu pedale, ea stătea la taclale cu toate ţaţele, pe banca de la scară, şi eu vroiam să fac ture pe la bazin, da' ăia mari îmi luau tot timpu' maşinuţa. Mi-era ruşine să-i pîrăsc, da' o dată, de oftică, am ieşit din curte şi am ajuns pînă în stradă, pe Panduri. Norocu' meu că m-a găsit tanti Bejan, blonda aia cu Trixi, şi seara a sunat la uşă, să-i dea raportu' maică-mii: Zău aşa, doamnă, daţi-o afară pe putoarea asta! Ştiţi unde l-am găsit pe Tinuţ...? Cît pe ce să iasă-n stradă, să-l calce maşina!

– Normal că mi-o amintesc, am zis, da' Vali ce naiba căuta la Cipri?

– Se împrietenise cu maică-sa. Toată ziua se ducea să stea la bîrfe cu ea.

... Exact, domn'e, că mie la început nu prea îmi plăcea la Cipri; eu vroiam pe-afară, să pedalez cu maşina albastră, da' tipa mă ducea cu forţa şi stăteam cu orele, ca să poată ea să trăncănească cu tanti Marcela.

– Zău!? Da' ce-aveau atîta de bîrfit?

– Tu ce crezi? Pe tine nu te-ntreba cine-a mai venit în vizită, ce avem prin casă...?

– Cine?

– Mama lu' ăla micu', lu' Limbric...

– Tanti Marcela? Ba da, da' cum adică „ce-avem prin casă”?

– Lucruri, dragă! Să ştie ea ce ne-am mai luat, cît a costat; să aibă ce bîrfi...

– Eh, na! Hai, domn'e; da' ce, eram fraier să-i spun!? Maică-mea s-a uitat la taică-miu şi au început amîndoi să mustăcească, adică „Nooo, Doamne fereşte!” Vezi, nene, de-aia nu-mi plăceau mie discuţiile astea; de unde naiba să mai ştiu ce mă întreba tanti Marcela într-a-ntîia!? Adică m-o fi întrebat, da' nu aşa, ca să mă tragă de limbă; era şi ea curioasă, fiindcă era casnică şi nu prea avea cu cine să vorbească.

... Sau, naiba ştie, poate după ce ai mei au dat-o afară pe Vali, tipa nu mai avea cu cine să bîrfească şi atunci m-a luat pe mine la rînd. Se poate, fiindcă la Cipri nu prea ne jucam; mai mult stăteam de vorbă, la bucătărie, în aburu' ăla şi-n miros de prăjeală, da' mie mi se părea mişto. Stăteam la masă, pe taburete, cu Cipri şi cu soră-sa, Ancuţa, şi tanti Marcela, parc-o văd: stătea în picioare, cu spatele, gătea pe aragaz şi era grasă, nene; avea o cămaşă de noapte veche, cam ruptă, prin care i se vedeau şuncile, învîrtea pe-acolo, prin crătiţi, din cînd în cînd mai gusta, da' mă întreba tot felu' de chestii, şi eu, ca fraieru', probabil mă dădeam grande, fiindcă asculta tot ce-i zic, dădea din cap,

serioasă, şi Cipri cu soră-sa erau în delir; se uitau la mine cu gurile căscate.

– ... Ha-ha-ha! Ţii minte că venea toată ziua s-o consult; mă ţinea cu orele cînd veneam de la spital, şi o dată ştii ce mi-a zis...?

– Nu, mama, nu ştiu. Ce ţi-a zis?

– A început să se plîngă de bărba-su, că n-o scoate nicăieri, şi face: Nici la fereastră nu-mi dă voie, doamna doctor. Cum mă vede, cum începe să ţipe. Aoleo, zic, da' de ce, doamna Marcela...? La care se apleacă, aşa, şi-mi zice la ureche: Vaaai, doamna doctor; ştiţi ce gelos e!?

Şi dă-i, rîzi în hohote, cu taică-miu, da'... – ooof! – nu prea era de rîs, neică. Adică, normal, era absurd să fii „gelos” pe grăsana aia, care de-abia încăpea pe uşă, da' alta era chestia: lu’ Chiru îi era ruşine cu ea că-i grasă şi n-o lăsa să iasă nicăieri, nici pînă la Alimentara, la cumpărături, nici pînă jos, pe banca de la scară, unde se strîngeau după-masă toate babetele, la campionatele mondiale de bîrfit. Serios; eu pe-atunci eram pici, habar n-aveam care-i treaba, da' tot m-am prins cum stau lucrurile, fiindcă o vedeam cînd urca la noi, la patru, să trăncănească la uşă cu tanti Oancea, şi vroiam să vorbesc cu ea, da' tipa făcea „Pssst!”, cu degetu' la buze, şi se uita speriată în jur, parcă nu ştiu ce chestie nasoală era...

Chiar, nene, şi Chiru nici pe mine nu putea să mă sufere! Pe bune; cînd mă duceam la Cipri, simţeam eu că-i ceva cam aiurea, fiindcă stăteam de poveşti, în bucătărie, da' de pe la unu' încolo, cînd trebuia să vină el de la serviciu, o vedeam pe tanti Marcela că tace şi nu mai întreabă nimic. Adică, tocmai, dădea din colţ în colţ şi mă întreba dacă n-a venit mămica şi nu mă aşteaptă, fiindcă i-ar fi plăcut să mă oprească la masă, da', dacă mai stăteam, era nasol de tot. Apărea barosanu' de Chiru, cu diplomatu' şi cu costumu' lui căcăniu, de securist; făcea pe obositu', da' avea o voce aiurea şi

arunca nişte priviri, de Cipri şi Ancuţa se pleoşteau imediat.

... Oaaa! Cel mai nasol a fost odată cînd mă dusesem pe la ei cu un teanc de Pif-uri şi le citeam „Rahan”, „Teddy Ted” şi „Docteur Justice”. Era mişto; le traduceam eu pe-acolo şi ăştia mici se uitau la poze, da' Chiru a venit nervos şi a început să zbiere că de ce le aduc Pif-uri; ce, Cipri n-are „Cutezătorii” şi Ancuţa n-are şi ea „Luminiţa”!? Auzi, mă nene, parcă se comparau porcăriile alea româneşti cu Pif-urile, da' de unde naiba să ştiu eu, într-a-ntîia, că dobitocu' e securist şi că ăştia ca mine, cu jucării mişto şi cu Pif-uri, sîntem „burjui”!? Nu pricepeam ce l-a apucat, că i-a trimis imediat pe Cipri şi pe soră-sa la culcare, şi la tanti Marcela se făcea că nu se uită, da' vorbea printre dinţi şi era clar ce-o să urmeze după ce mă car.

– Bine, face maică-mea. Te-ai mai gîndit; nu vrei să vii sîmbătă la Ploieşti?

Aha! Vezi, nene; ce ziceam eu!? Aşa făcea: te lua cu Cipri, cu lugu-lugu, cu vrăjeli din copilărie, şi, cînd ţi-era lumea mai dragă – ZDROING!

– Nu pot, mama! Nu ţi-am zis că mă duc la concert!?

– Hai, dragă, ce eşti aşa încăpăţînat!? Poţi să pleci dimineaţa, cu trenu', şi ajungi şi la Boby al tău!

– La Bodi, nu la Boby! Ştiu, da' nu mă duc singur.

– Ei, asta-i bună! Şi ce, nu poţi să te-ntîlneşti cu Mimi acolo?

– Ba pot, da' nu mă duc cu Mimi.

– Da' cu cine te duci...?

– Cu altcineva. Cu Hari, dacă vrei să ştii...

– Cu cine...? Ăsta cine mai e?

– E fată, domn'e! Fata de care-s io amorezat...

Ha-ha-ha! De nota zece, neică! Maică-mea a rămas cu furculiţa la gură şi taică-miu s-a făcut că

se încruntă puţin, da' se vedea că îi vine să rîdă. Deh, neică, te joci tu cu „amoru'”!?

– Care, face maică-mea; aia de la ziua ta, care cînta subţirel...?

– Da, domn'e; aia! E soprană în coru' Radioteleviziunii...

– Zău!? Şi sînteţi prieteni?

– Cam aşa ceva...

– Nu mai spune! De cînd...?

– De vreo două săptămîni...

– Măi-măi-măi! Şi cum ziceai că o cheamă?

– Ariadna, da' la şcoală aşa-i zicem: Hari.

– ... Aaa! Ei, bravo; felicitări! Bine, hai că noi ne retragem o oră să ne odihnim. Tu ce faci; nu te întinzi puţin?

... Pardon!? Ce logică de fier, tăticu': eu îi făceam mărturisiri pe-aicea şi ea mă trimitea la culcare! Mă uit la ea, da' cică:

– Doamne, ce păţeam cu tine cînd erai mic! Cînd ne sculam de la masă, te şi vedeam cu lacrimi în ochi şi atunci te apucau poveştile, vroiai să-mi arăţi desenele, nu ştiai ce să mai invenţi, numai să nu te pun să te culci. Nu ştiu ce-aveai, că noaptea dormeai bine, nu ţi-era frică de-ntuneric, da' după-masa...

– Păi da, domn'e, fiindcă şi-atunci tot aşa ziceai, că voi „vă retrageţi”; parcă eraţi tramvaie de-alea care se retrag la depou'! Serios, dacă nu-mi ziceai chestia asta şi „să stau liniştit la mine-n cameră”, cred că făceam io ceva; mă jucam sau mă uitam pe Pif-uri, da' aşa mi se făcea urît.

– Ei, asta-i bună! Şi ce vroiai să fac, dragă!? Veneam frîntă de la servici' şi tu erai plin de energie. Abia apucam să aţipesc şi mă strigai de dincolo că ţi-e sete sau că te doare burta. Ştii ce m-ai întrebat odată...? „Da' de ce trebuie să vă odihniţi mereu la ora asta?”

– Păi chiar, de ce trebuie?

– Pentru că aşa dorm oamenii, măi băiatule! Oamenii care au servici', nu Mimi al tău sau... mai

ştiu io cine.

– Bine, mama, ai dreptate, da'... auzi? Tanti Marcela de ce-i aşa grasă?

... Ce-avea, neică; ce se uita aşa la mine!? Eram curios, fiindcă maică-mea făcea mişto, zicea că s-a îngrăşat pentru că găteşte şi gustă tot timpu' din mîncare, da' tipa zicea că-i bolnavă cu nu ştiu ce.

– Tu n-ai aflat...?

– Ce să aflu?

– A murit, biata de ea. Credeam că ştii; de-aia te-am întrebat ce mai face ăla micu'...

ZBOOOING!

– Tu vorbeşti serios...? Habar n-aveam, da' cum naiba; cînd a murit'

– Acu' vreo două săptămîni. Nici eu n-am ştiut; m-a oprit doamna Oancea pe scări şi mi-a spus.

... Incredibil, neică! Doamne, şi poate-l trozneam pe Cipri pentru tîmpeniile alea de kentane; de unde naiba să ştiu...!? Da', ia stai puţin; joia trecută, la fotbal, ăsta era bine-mersi; n-avea nici măcar panglicuţă de-aia neagră la guler. Plus că treburile astea se află imediat; toţi încep că „Vaaai, biata de ea, Dumnezeu s-o ierte!" şi chestii...

Aoleo, te pomeneşti că de-aia mi-a rupt kentanele! Poate el credea că ştiu şi de-aia s-a ofticat, că prea s-a uitat aşa, nu ştiu cum, cînd s-a dus să-l cheme pe Chiru. Absurd, nene; de unde naiba să ştiu dacă nimeni nu zicea nimic!?

– Da' era tînără, domn'e! Cum naiba; de ce a murit...?

– Doamna Oancea zicea c-a avut o tumoare, da' ştii cum e cu supraponderalii ăştia...

Ce sinistru, neică! Biata de ea se plîngea încă de-atunci că are ceva cu... glandele, nu mai ştiu cu ce, da' simţisem şi eu, după mirosu' ăla nasol, cînd stătea prea aproape. Un miros oribil, de varză stricată, că, odată, pe la prînz, am vrut să dau telefon de la ei, să spun că mai stau puţin, şi, cînd am ridicat receptoru', mi-a venit să vomit, pe bune!

Venea de-acolo, dinăuntru, prin găurelele alea, de la respiraţia ei îmbîcsită, că vorbea cu orele la telefon...

... Aaa, şi pun pariu că nenorocitu' de Chiru n-a lăsat-o să meargă la doctor. Serios; ăsta era tîmpit rău, nene; cred că o înmormîntase pe şest şi lu' Cipri şi lu' Ancuţa le-a zis să nu mai spună pe nicăieri; de-aia nu ştia nimeni din curte. Că se purta oribil cu ea; treaba cu Pif-urile e aşa, mizilic, da' altă dată a făcut o fază de m-a lăsat mască.

Eram pe la douăşpe, după pîinea cu untură, şi tanti Marcela a început să-şi ducă mîna la şale şi să se plîngă că o doare. Ne-a luat. cu ea în sufragerie, să stea puţin întinsă, da' nu-i trecea deloc şi atunci s-a sculat de pe divan, s-a întins pe jos, pe covor, şi m-a rugat pe mine s-o calc pe spate. Eu, deh, eram pici şi la început, am rîs, că nu ştiam chestia, da' mi-a explicat că sînt mai greu decît Cipri şi cică, dacă mă sui cu picioarele şi calc pe unde-mi zice ea, îi mai ia durerea.

... Nenică! A trebuit să mă ţin de spătaru' unui scaun, că i se mişcau şuncile ca la balamuc; parcă era Moby Dick! Cipri şi Ancuţa stăteau pe divan şi se distrau de mama focului, tipa ofta, gemea, îmi zicea „Aşa, mai la dreapta, lasă-te mai mult!" şi mă punea să calc cu toată greutatea, da' la faza asta apare Chiru, nenică! Eu stăteam cu spatele la uşă şi n-am auzit, că era gălăgie, da' l-am văzut în oglinda veneţiană de pe perete cum se uita la noi din prag, şi avea o faţă, nene, de mi s-a părut că fac ceva nasol, nu ştiu ce naiba, fiindcă şi Cipri, şi Ancuţa au început să se holbeze la mine ca la altă dihanie.

Tanti Marcela a tresărit odată de era să mă dărîme; de-abia m-am apucat de spătaru' scaunului, da', pînă să se ridice, Chiru s-a apropiat, alb la faţă, şi i-a tras un şut în burtă, neică! Pe cuvîntu' meu: n-a dat prea tare, da' n-o să uit cîte zile oi avea pantofu' ăla maro, cu monturi, faţa aia, cînd se strîmba de furie, şi faţa lu' săraca tanti

Marcela, cînd s-a sculat şi a fugit la bucătărie. Ce demenţă, nene, şi bietu' Cipri rămăsese singur cu animalu' ăsta! Ce naiba făceam, că era penibil să-l iau cu „Condoleanţe!” şi chestii de-astea, da', orişicît, trebuia să-i zic ceva dacă ne întîlneam pe-afară...

34. FAZA CU OCMU’

Ai mei s-au dus la culcare şi m-am întors la mine în cameră, da' mi se făcuse urît, neică... Nici de muzică nu mai aveam chef, pentru că trebuia să dau mai încet şi atunci parcă se făcea şi mai linişte. M-am dus la fereastră, să trag o ţigară, da' parchetu' a troznit într-un loc, lîngă bibliotecă, exact cum troznea şi atunci, într-a-ntîia: după ce zicea maică-mea că „se retrage”, trebuia să mă duc la mine în cameră, da' nu ştiam ce să fac. Începeam să mă plimb în sus şi-n jos, parchetu' troznea şi taică-miu striga de dincolo să mă potolesc. Atunci mai făceam un pas şi mă cocoţam pe pervaz, că nu eram nebun să mă întind în pat.

Mă uitam pe geam, da' curtea era pustie, nu se mişca nimic, nici maşinile de pe Panduri nu se mai auzeau, şi la un moment dat nu mai puteam să-mi iau privirea de pe zidu' de la B. Lumina pe zid avea o culoare ciudată, arămie, ca în deşertu' Gobi, unde trăia iakul din „Animale din continente”, un joc cu care mă jucam pe vremea aia, la bunică-mea. Stăteam nemişcat, da' era linişte, lumina parcă se combina cu aeru' şi cu un fel de oftat foarte jos, care venea de peste tot, din copaci, din asfalt, din cer, şi la un moment dat mi se punea un nod în gît; mi se părea că zidu' ăla e Dumnezeu. Nu ştiu de ce naiba, da' era nasol de tot: mă lua un fel de ameţeală, simţeam că-mi vîjîie capu' şi atunci începeam s-o strig pe maică-mea de dincolo, să vină că mă doare burta şi prostii.

Mai tîrziu, într-a cincea, cînd m-am mutat definitiv aicea, nu mai mi-era frică; ieşeam pe-afară, stăteam pe-o bancă, la bazin sau la nisip, şi n-aveam ceas, da', cînd umbra de la copaci ajungea la etaju' doi, ştiam că trebuie să fie în jur de trei; cînd ajungea la trei, era patru, şi cînd ajungea sub

streaşină de la terasă şi numai antenele de televizor mai străluceau în soare, aşteptam să apară primii copii, că era cinci. Acu', de pildă, era două şi... douăzeci şi patru de minute şi... douăzeci şi patru de secunde; hai douăjcinci, treacă de la mine. M-am concentrat să văd cum înaintează umbra, da', aiurea – mişcarea era prea înceată, nu puteai să-ţi dai seama cu ochiu' liber, şi, în schimb, parcă iar mă apucau senzaţiile alea nasoale; parcă mă sugea de viată, nu ştiu cum.

... Mda, la Hari n-aveam chef să sun, o mai lăsam puţin să fiarbă în suc propriu, şi chiar, nene: ce-ar fi să mă încalţ eu frumos şi să dau o raită prin Paraşută? La ora asta nu era nimeni, da' beam un Ci-co sau, dacă aveam baftă, un Pepsi, mă mai plimbam puţin şi după cinci poate apărea Bodi, să-i zic de treaba cu bairamu'. Şi... nu ştiu, între timp poate treceam puţin pe la bunică-mea. N-aveam nici un chef, sincer să fiu; mă enerva că prea mă lua ca pe-un copil, da' mîine şi poimîne eram ocupat, aşa că mai bine treceam azi. Nu mai fusesem de nu ştiu cînd s-o văd şi, totuşi, nene, pînă într-a cincea ea mă crescuse; nu puteam să mă car luni în tabără şi să mă fac că plouă.

Bun, în concluzie ne încălţăm frumos cu adidaşii, ne luăm ţigările, bricheta, cheile, vreo... douăzeci de lei de cheltuială, deschidem încet uşa, o închidem şi mai înceeet, să nu cumva să-i trezim pe oamenii muncii de la oraşe şi sate, şi salut! La bunică-mea stăteam la parter şi prima oară cînd am venit aici, într-a-ntîia, mă plictiseam să tot urc şi să cobor patru etaje. Dimineaţa, cînd ieşeam la joacă, băgăm viteză şi uneori săream cîte cinci trepte, da' noaptea aveam un coşmar nasol. Visam că vreau să sar deodată toate treptele şi îmi făceam curaj, îmi luam avînt, da' în secunda aia îmi aminteam că în realitate nu pot să sar mai mult de cinci şi era nasol de tot. Nu cădeam; rămîneam în aer cu o senzaţie aiurea, de gol în burtă, şi atunci mă trezeam, da' al dracu' coşmar se repeta în fiecare noapte şi ziua,

pe scări, cîteodată mă apuca un fel de ameţeală tîmpită şi mi se făcea groaznic de frică să nu cad.

... Aaa, da' mai nasol era alt coşmar, seara, cînd veneam de la joacă. Uneori mă întorceam mai tîrziu, pe la nouă, şi pe holuri era o lumină chioară, pentru că făceau economie de curent, şi o linişte dubioasă. Mi se făcea urît şi noaptea visam că urc pînă la mine, da' liniştea era parcă şi mai tîmpită, becurile bîzîiau ca liniile de înaltă tensiune, şi, la un moment dat, cifrele etajelor începeau să se repete... Nenică! Mai întîi credeam că n-am fost eu atent, da' se repetau pe bune: după doi urma iarăşi doi, după trei iarăşi trei, şi după aia iar unu sau doi... Ziua nu se repetau, normal, da' tot mi-era puţin frică şi aşteptam jos, la scară, pînă apărea vreun vecin de la patru, ca să pot să mă ţin după el.

... Doamne, prost eram! Prima oară cînd mi s-a făcut urît după-masa, am vrut să ies pe-afară, prin curte, chipurile să-i duc oasele de la prînz lu' Fetiţa, da' pînă jos, de frică să nu mă audă careva, am făcut vreo zece minute, şi după aia n-am mai avut curaj să mă duc nicăieri; am rămas pe banca de la scară, să poată să mă vadă ai mei de la geam. Am stat aşa, ca blegu', vreo două ore, am luat ferestrele la rînd şi mă gîndeam ce fac picii, dacă dorm sau se uită pe pereţi şi aşteaptă să se facă ora cinci, da' mi s-a făcut şi mai urît: mi se părea că toţi sînt morţi, da' stau nu ştiu cum pe la geamuri şi se uită la mine, fiindcă nu se auzea nici un zgomot, nu se mişca nimic şi părea o linişte de-aia suspectă, sub care mocneşte ceva.

La bunică-mea era nasol că n-aveam copii, da' din punctu' ăsta de vedere era nemaipomenit, fiindcă mîncam mai tîrziu, pe la trei, şi de la patru veneau elevele la meditaţii. Aveam voie să stau şi eu la masa din sufragerie, cu condiţia să nu deranjez, aşa că îmi luam blocu' de desen şi acuarelele şi desenam după Larousse-u' mare tot felu' de peşti şi de păsări exotice, sau mă jucam cu „Animalele din continente”.

Astea erau un fel de cărţi de joc mai mari, cu poze de animale, şi jos scria pe unde trăiesc, ce mănîncă şi aşa mai departe. Textu' îl ştiam pe de rost, aşa că făceam un fel de pasienţe: trăgeam cîte două cărţi la nimereală şi animalu' cel mai tare cîştiga. Sanchi, de fapt, eu hotărâm cine cîştiga şi cine moare, pentru că animalele, fiind din continente diferite, în realitate n-aveau cum să se lupte. Dacă ieşeau, de exemplu, facoceru' şi baribalu', învingător la puncte era facoceru', chit că gagiu' nu era decît un fel de porc sălbatic şi ălalalt era un urs mai forţos, din America de Nord, da' ce te faci dacă ieşeau bizonu' şi morsa, sau balena şi ursu' coala, sau, mama dracu', broasca ţestoasă şi broasca rîioasă!? În orice caz, cel mai tare mă enerva zebra, fiindcă îmi amintea nişte versuri cretine dintr-o carte de colorat: „Geaba-ncearcă să se spele / I-au intrat dungile-n piele”.

Deci, desenam sau jucam tîmpenia asta, da' între timp ascultam ce le dictează bunică-mea elevelor. Mare lucru nu înţelegeam, da' unele faze erau mişto: îmi plăcea cînd sărută Dan căpitan de plai pămîntu' patriei şi mă înnebuneam după Ursan, fiindcă era păros şi dormea cu capu' direct pe buzdugan. Altele le pricepeam total aiurea, da' mi se năzăreau diverse chestii şi tot era mişto: Vidra era un fel de hidră de apă dulce, şi Lăpuşneanu cineva care îşi spală maşina şi face clăbuci. Motoc, tipul boierului lacom şi intrigant, era un fel de păsăroi moţat, Budulea Taichii – un căţel gras, care se gudura prin praf, şi Budai Deleanu erau doi tipi în spaniolă: Buda y Deleanu. În loc de „Sobieski” auzeam „Sovieţchi” şi mă gîndeam la timbrele cu „Sputnik” din clasoru' meu; alea pe care mi le cumpăra bunică-mea în plicuri, de la poştă, şi cele mai frumoase erau unele lunguieţe, din Dubai. Mama lui Nică din „Amintiri din copilărie” minţea de îngheţau apele, şi „Humuleşti” nu era un sat de oameni vrednici şi gospodari; mie mi se părea că-i un verb: Ce mă humuleşti atîta la cap!? Erau şi

chestii absurde, la care mă ofticam: cum putea „lanţul să-ncovoaie un cap” şi ce-i aia „De eşti tu acela, nu-ţi sînt mamă eu!”? Cel mai mult îmi plăcea „O scrisoare pierdută”, fiindcă bunică-mea începea cîte un nume, aşa, cu puncte-puncte, ca să completeze elevele, şi atunci răspundeam şi eu, în cor: Zaharia Traha...? Nache! Agamiţă Danda...? NACHE! Prefectul Ştefan Tipă...? La care, pînă să facă elevele „Tescu”, eu: NACHEEE!!! Şi – Uraaa! Uraaa! Victorie! – mă sculam de pe scaun şi făceam ture în juru' mesei, de nebun.

Pe la şase fără ceva, cînd simţeam eu că trebuie să se termine lecţiile, mă lăsam uşurel sub masă şi o luam în patru labe spre dormitor. Elevele îşi trăgeau din reflex sarafanu', să nu li se vadă bulanele, da' pe vremea aia mă durea undeva de bulanele lor; eu mă duceam să mă ascund în dulap, îmi plăcea să mă ascund în dreapta, unde erau paltoanele şi pardesiele vechi, puse la naftalină, şi haina cu guler de nurci, tăticu'! De haina aia prima oară m-am speriat ca dracu', fiindcă nurcile aveau ochişori de sticlă şi păreau vii, da' după ce mi-a demonstrat bunică-mea că nu se mişcă şi nu muşcă, îmi plăcea la nebunie să le mîngîi. Mă ghemuiam în dulap, cu fundu' pe o cutie rotundă de pălării, mi le puneam pe după gît, închideam frumos uşa şi stăteam acolo ca boieru', în mirosu' ăla de naftalină. După vreo cinci minute auzeam cum le conduce bunică-mea pe eleve şi începea circu'. Mă striga, da' eu tăceam chitic şi atunci se făcea că mă caută prin toată casa – Unde-i copilu'? Ce-a păţit copilu'? – numai unde trebuie nu. O lăsam să se perpelească pînă începea să se smiorcăie, la derută, că a dispărut copilu', şi atunci îmi făceam apariţia, da' mă frecam la ochi şi cică: Ce, dom'ne; n-are voie omu' să tragă un pui de somn în casa asta!?

... Mda, foarte interesant, da' chiar, neică: de ce zicea maică-mea că într-a-ntîia făceam urît după-masa şi în schimb noaptea dormeam liniştit? Cred

că nu-şi mai amintea, fiindcă aveam coşmarurile alea cu scările, da' pînă să adorm, era şi mai nasol: mi-era frică să nu moară bunică-mea. Începuse şcoala, maică-mea venise cu serviciu' mai aproape de Bucureşti, şi ai mei m-au luat acasă, ca să nu mă mai răsfeţe atîta bunică-mea. Cică tipa îmi dădea în gură să mănînc, mă îndopa cu dulciuri de mă făcusem obez şi iarna răceam tot timpu', fiindcă mă înfofolea cu j'demii de pulovăre, da' eu, normal, pe vremea aia ţineam cu bunică-mea şi chestia cu mutatu' în Panduri mi s-a părut cea mai mare porcărie; vreo două zile am plîns, am urlat şi m-am tăvălit pe jos ca disperatu'. Degeaba ziceau ai mei că stă aproape şi pot să mă duc s-o văd în fiecare zi; puteam să mă duc ziua, da' mie mi se pusese pata că o să moară noaptea şi vroiam să dorm cu ea, s-o păzesc.

... Tîmpit eram, neică! O dată, cînd eram la grădiniţă, ne-am jucat noi de-a teatru' de păpuşi, în dormitor: tipa făcuse nişte păpuşi din zdrenţe, ziceam că tăblia patului e scena, şi de la chestia asta nu ştiu ce naiba mi-a venit s-o întreb dacă eu, cînd o să fiu mare, o să pot să mă însor cu ea. Deh, aiureli de pici, numai că deşteaptă, în loc să rîdă şi să facă mişto de mine, a zis că nu se poate; cică ea e bătrînă şi o să moară, da' eu sînt copil şi am toată viaţa înainte. Cînd o să am douăzeci de ani, o să-mi găsesc o fată drăguţă, de vîrsta mea, şi... OAAA, NENE! Am început să urlu ca disperatu', am sărit de gîtu' ei, am pus-o să-şi dea cuvîntu' de onoare că n-o să moară niciodată, şi pînă la urmă mi-a promis, da' cam cu jumătate de gură şi cu un zîmbet aiurea, de m-a terminat.

Atunci a început demenţa, fiindcă noaptea n-am mai putut să dorm. De obicei ne duceam la culcare pe la zece şi o oră îmi povestea faze mişto din „Iliada” şi „Odiseea”, după care îmi zicea „Noapte bună” şi adormeam în timp ce ea îşi făcea rugăciunea. Aşa a făcut şi atunci, da' îmi băgase cuiu' cu moartea şi chestia asta cu rugăciunea a

început să mi se pară dubioasă, fiindcă nu spunea nimic, se ruga doar în gînd şi stătea cu spatele la icoană. În colţ, între perete şi dulap, unde era candela lu' bunică-miu, generalu', era o icoană mişto, de argint, şi mi-am adus aminte că tanti Natalia de la Rîmnicu-Vîlcea se ruga altfel, cu faţa la icoane, şi o dată chiar s-a ofticat pe bunică-mea fiindcă pe mine nu m-a învăţat nici o rugăciune, nici măcar „înger, îngeraşu' meu".

În fine, nu mai ştiu ce era în capu' meu, da' mă făcuse curios şi am întrebat-o cum se roagă, ce spune în gînd. A zis că-s prea mic să înţeleg şi cică o să-mi zică ea altădată; acum s-o las să termine. Aiurea, am început s-o pisez să mă înveţe şi pe mine, că vreau să mă rog, da' a tăcut şi după aia a zis că nu poate, fiindcă nu se roagă obişnuit. Da' cum, zic; ce faci; ce-i zici lu' Dumnezeu...? La care, cică: Aaa, nu, că nu vorbesc cu Dumnezeu. Vorbesc cu morţii mei... ZBOOOING! '

Nenică, degeaba a încercat să-mi explice că morţii ei sînt bunică-miu, generalu', şi maică-sa, adică străbunică-mea, şi că nu vorbeşte pe bune, doar se gîndeşte, nu ştiu cum, la ei, că a fost groaznic: am început să plîng în hohote, fiindcă într-o zi o auzisem cînd vorbea la telefon cu doamna Carmen, o prietenă de-a ei, şi-i zicea că a visat-o pe maică-sa cum îi face semn să vină. Mi s-a pus pata că vorbeşte cu morţii ca să vină s-o ia acolo, la ei, dans le royaume des ombres, şi dă-i, discuţii, scheme; n-am mai lăsat-o să se roage decît cu condiţia să nu se mai întoarcă cu spatele şi să-mi mai spună o dată „Noapte bună" după ce termină. A zis că-mi spune şi nu s-a mai întors cu spatele, da' după vreo cinci minute o aud că începe să sforăie. Trăgea nişte tromboane de se zguduia patu', nene, că era fumătoare înrăită; m-am şi mirat cum naiba puteam să dorm lîngă ea, da' partea proastă e că sforăitu' mergea în crescendo, atingea un fel de culme, după care urma o pauză, aşa, ca un podiş nesfîrşit, în care nu mai respira. Am

rezistat cît am putut, mi-am ţinut şi eu respiraţia şi m-am apucat să număr secundele, da' la un moment dat a făcut o pauză imensă, de vreo două minute; am crezut că gata, a murit, şi am început să trag de ea şi s-o strig.

... Dă-i, alte lacrimi, alte discuţii; mi-a explicat că nu poate să moară aşa, din senin, da' îmi băgase cuiu' rău de tot, nene, şi cîteva nopţi m-am chinuit pînă la unu' sau două să nu adorm, ca să fiu sigur că totu' e O.K. De bine, de rău m-am mai calmat, da' partea proastă e că taman atunci a început a-ntîia şi a trebuit să mă mut dincoace, cu ai mei. Aici aveam camera mea, trebuia să dorm singur şi degeaba îi rugam să lase lumina aprinsă şi uşa deschisă, că tot mi se făcea urît. O strigam pe maică-mea de dincolo, o întrebam ce e moartea, de ce trebuie să moară bunică-mea, şi tipa, deh, ce să facă, îmi spunea că-i sănătoasă şi mai are mult de trăit, îmi băga textele cu plecatu' nu ştiu unde şi cu trăitu' în inimile noastre, da' aiurea, frecţie la picioru' meu de lemn, fiindcă mi se părea că, dacă nu-s eu acolo, s-o păzesc, bunică-mea o să moară într-o pauză de-aia de sforăit.

... Aaa, clar! Ştiu cînd zicea maică-mea că noaptea dormeam liniştit, da' nu dormeam, neică; alta era chestia. Mi-o băgase guvernantă pe Vali, tipa aia de la ţară, care mă ducea la Cipri, şi asta era de treabă, nu mă punea să dorm după-masa. Mă aducea de la şcoală, la prînz ne dădea să halim, mie şi lu' taică-miu, că maică-mea ajungea abia seara, şi după aia taică-miu se ducea să se culce, trebuia să facem linişte, da' ne jucam mişto, la mine pe canapea. Aveam eu nişte cuburi babane, de lemn, şi tipa era şmecheră: mă punea să construiesc tot felu' de chestii din cuburile alea, eu începeam să delirez că fac nu-ş' ce castele şi palate, cu j'demii de turnuri şi turnuleţe, şi pe chestia asta eram cuminte şi vorbeam în şoaptă.

Deci, mă fraierea cu faza asta şi ea croşeta sau se uita pe reviste de modă şi fredona încontinuu

„Delilah” – porcăria aia cu Tom Jones pe care o ascultasem şi într-a cincea, la faza cu Gründigu' – că îi plăcea la nebunie. Mă cam oftica, fiindcă eu încercam să-i explic ce construiesc, şi ea tot timpu' „Vai-vai-vai-Dilailaaa!”, parcă vorbeam cu pereţii, şi o dată mi-a sărit ţandăra: Ce faci, neică; io pentru cine mă muncesc aicea!? Aaa, că nu-ş' ce, vai ce castel frumos ai făcut, lugu-lugu, da' după aia nu mai ştiu ce am întrebat-o şi iar: Vai-vai-vai Dilaila!

... Eee, 'tu-z' Dilaila mă-tii! Am început să sar cu picioarele pe somieră de zbîrnîiau toate arcurile şi să urlu că nu mă mai joc, da' atunci a făcut o fază de m-a terminat, nene; cică: Vrei să-ţi arăt ceva? Ce să-mi arăţi, dom'ne? Se uită aşa la mine şi cică: O şmecherie, da' promiţi că eşti cuminte?... Ăăă, bine, nu-ş' ce, da' ce şmecherie? M-a pus să-mi dau cuvîntu' de onoare, şi, după aia, face: Vrei să-ţi arăt cum îmi dau ochiu' peste cap...? Adică cum, zic, „peste cap”...? Cică: Aşa-bine; mi-l întorc invers şi văd ce am pe dinăuntru... ZBOOOING!

Am zis că vreau, normal, şi gagica şi-a întors puţin capu', s-a făcut că mişculează ceva la pleoapă, după care se întoarce iar cu faţa, şi, cînd îşi ia palma de-acolo, – nenică! Am urlat o dată ca la balamuc, fiindcă în loc de ochi avea un globuşor rozaliu, nu ştiu cum, cu vinişoare... Îhhh, ce scîrboşenie; ce mama dracu', avea un ochi de sticlă!? Să mor dacă înţeleg, fiindcă atunci s-ar fi văzut orbita goală, nu globuşoru' ăla, plus că tipa avea ochi frumoşi. La faţă nu mi-o mai amintesc, da' ochii îi avea albaştri, parcă şi puţin bulbucaţi, ca Hari, şi-ţi dai seama: să vezi deodată porcăria aia roşie...

Cînd am urlat, s-a întors repede, şi-a dus iar mîna la ochi şi n-avea nici pe dracu'; m-am calmat, da' am rugat-o să-mi mai arate o dată şi n-a vrut, a zis să fiu cuminte şi să mă joc frumos cu cuburile. Bine, domn'e; sînt cuminte, da' mai fă o dată, să văd şi io cum faci! Ba nu, că ţipi şi se scoală taică-

tu; dacă te vede că nu dormi, te rupe! Că taică-miu se foise puţin pe dincolo, prin somn, de la urletu' meu, da' puţin îmi păsa; am început s-o rog cu ceru' şi cu pământu', da' tot nu se lăsa, şi atunci am început să sar pe canapea şi s-o ameninţ că, dacă nu mai face o dată, urlu cît pot eu de tare, să vină taică-miu şi s-o rupă pe ea, nu pe mine.

Şi-a dus degetu' la buze – „Pssst!” – şi cică bine, da' numai o dată. Băi nene, şi a fost de-o mie de ori mai mişto: şi-a dus iar palma acolo, să nu văd eu ce mişculează, şi, cînd şi-a luat-o, – tac! Zîmbea şi se uita la mine cu un ochi albastru şi cu globuşoru' ăla scîrbos de m-au trecut fiori; parcă muream şi înviam de o mie de ori pe secundă...

Buuun, mi-am luat cuburile şi m-am făcut că-i construiesc ceva mişto de tot, un palat cu nu ştiu cîte încăperi, numai pentru ea; am vrăjit-o pe-acolo că ea este o prinţesă bestială şi io-s Făt-Frumos, fiu' lu’ peşte prăjit în ulei de soia, da' la sfîrşit, normal, am început iar să mă milogesc să-mi facă. N-a vrut; cică o doare, şi, dacă face de atîtea ori, orbeşte. Sanchi, am luat-o iar cu lugu-lugu, şi: Haaai, Vaaali, mai făă-mi o dată cu ooochiu! A rîs, cică „Ooof, bine, hai că-ţi fac!”, şi – Uraaa! Uraaa! – m-am instalat pe canapea, să văd mai bine, da' nenorocita mi-a făcut doar aşa, la mişto, adică a clipit dintr-un ochi, ca gorobeţii.

... Oaaa! Am văzut roşu; am luat un cub de-ăla de lemn şi ZDRAAANG! – una în cap, cu toată forţa. I-am făcut un ditamai cucuiu', două zile a stat cu comprese reci, da' pe chestia asta m-am şters şi eu pe bot de figura cu ochiu'. Degeaba mi-am cerut iertare şi am rugat-o cu ceru' şi cu pământu', că n-a mai vorbit deloc cu mine, şi eram disperat, nene: seara, după ce se căra, mă duceam la baie şi mă chinuiam să fac singur faza, în oglindă, da' îmi beleam ochii cu degetele pînă îmi dădeau lacrimile de durere şi nexam.

Partea proastă e că peste cîteva zile ai mei au dat-o afară, pentru că ne fura linguriţele de argint

din bufet, şi am rămas singur după-mesele. Adică, nu ştiu, chestia cu linguriţele mi-au zis-o mie, că eram copil, da' am tras cu urechea ce discutau la bucătărie şi maică-mea zicea că „a rămas” şi trebuie să se întoarcă la ea, în Moldova. Clar, bleaga rămăsese gravidă cu vreun bagabont din curte, da' mie mi s-a părut ceva nasol şi am crezut că din cauza mea a rămas în Moldova, fiindcă o pocnisem în cap de la tîmpenia cu ochiu'.

Era într-o duminică şi la prînz n-au mai discutat, da', cînd am terminat de halit, maică-mea a zis prima oară că „se retrage să se odihnească” şi eu trebuie să stau cuminte la mine în cameră. M-am dus, da' atunci mi s-a părut că e prea linişte, am început să mă plimb ca un leu în cuşcă, parchetu' a troznit, taică-miu a zbierat de dincolo să mă potolesc, şi am rămas la fereastră, cu ochii pe zidu' de la B. Şi cred că de-aia mi s-a părut că zidu' e Dumnezeu şi o să mă nenorocească, fiindcă din cauza mea păţise biata Vali ce păţise. Am strigat-o pe maică-mea de dincolo, da', cînd a venit, n-am ştiut ce naiba să-i zic şi am început cu aiurelile: că mi-e sete, că mă doare burta şi chestii, parcă eu rămăsesem gravid.

Ce mai, eram terminat; mai erau şi fazele cu bunică-mea, cu sforăitu' şi cu moartea, şi în noaptea aia de-abia m-am tîrît la culcare, da', ca un făcut, atunci s-a auzit prima oară „Delilah”, din curte. Era foarte cald şi mă culcasem cu fereastra deschisă, numai cu cearşafu' pe mine; era lună plină, prin cameră se vedea totu', şi m-am prins că vine de la B, de la dementa de Lioara, da' chestia e că Vali se înnebunea după „Delilah” şi am visat faza cu ochiu'.

De fapt, n-am visat pe bune, da' s-a auzit de nu ştiu cîte ori la rînd, din ce în ce mai încet, parcă venea de peste tot, că uneori nu mai ştiam dacă se aude de-afară sau e doar ecou' la mine în cap, şi, cînd închideam ochii, o vedeam pe Vali. Tipa era de treabă, stătea lîngă mine, pe canapea, şi nu mai

făcea fiţe; mă întreba din prima dacă vreau să-mi facă faza cu ochiu'. Cînd începea să mişculeze la pleoapă, mi-era puţin frică să nu-i apară altceva în loc de globuşoru' ăla, o rană sau o gaură neagră, nasoală, şi parcă se bloca ceva în mine, da' după aia, cînd îşi lua mîna, era nemaipomenit, nene; de-o mie de ori mai mişto decît în realitate. Era o senzaţie dubioasă, parcă mă curenta ceva şi muream, şi puteam să deschid ochii, vedeam totu' prin cameră, mă vedeam şi pe mine, întins sub cearşaf, da' mi se părea că-s hă-hăăă, departe, şi că nu mai pot să mişc mîna sau picioru'...

A doua zi iar mi-a fost urît după-masa şi mă gîndeam că o s-o uit pe Vali şi n-o să mai pot s-o visez dacă nu bag cărbuni, da' noaptea s-a auzit iar „Delilah” şi am visat şi mai mişto. De-aia se mira maică-mea ce bine dorm, fiindcă vreo două săptămîni am ţinut-o aşa: mă duceam la culcare de pe la nouă seara, cînd afară era încă lumină, mă băgăm cu nasu' acolo unde îmi plăcea mie, între marginea patului şi lada de la şifonier, şi de-abia aşteptam să înceapă „Delilah” şi senzaţiile alea mişto. Adică nici nu ştiu dacă se mai auzea de afară; cum închideam ochii, cum începea, şi atunci visam faza, da' nu era vis-vis, fiindcă puteam s-o bag în reluare de cîte ori aveam chef. Probabil pe la unşpe sau douăşpe adormeam, da' mie mi se părea că visez non-stop şi că dimineaţa renunţ eu aşa, de bunăvoie şi nesilit de nimeni. Şi nici de fazele cu bunică-mea nu mai mi-era frică, fiindcă erau stările alea ciudate cînd parcă nu mai puteam să mişc mîna sau picioru', şi mi se părea că-s mort, da' ziceam lasă, nene, ce contează; de fapt, e ţapăn să fii mort.

35. LA ROND (II)

... Ooof, băga-mi-aş picioarele! Am ajuns în Paraşută, da' cică „Inventar” pînă la 28.07.1978. Bravos, nene, şi eu ce făceam acuma; unde naiba mă duceam!? Nu ştiu, cred că nu mă mai duceam nicăieri; mă întorceam acasă, fiindcă nu era decît trei şi zece şi la bunică-mea parcă totuşi n-aveam chef să mai merg.

Lasă, mai aveam timp şi duminică după-masă, aşa că acuma poate îl fluieram pe Bodi, să vorbesc cu el, după care mă duceam acasă şi o sunam pe Hari. Nu prea merita ea, da', dacă tot ţineau ai mei să o cunoască, poate o invitam diseară pe la mine şi făceam prezentările.

... Ce chestie! Am luat-o pe Romniceanu, da' mi-am amintit iar faza cu Gründigu', fiindcă în noaptea aia ultima piesă era „Delilah”; mi s-a părut că se aude de-afară, cum se auzea într-a-ntîia, cînd visam eu porcăria aia cu Vali, cu ochiu', şi de-aia am adormit cu magu' deschis, da' tocmai asta-i chestia: dacă am visat iar faza cu ochiu'...? Eu ziceam că am visat gagici din Playboy, pe Linda, sau pe tanti Bejan, aia cu Trixi, da' poate mi s-a părut că-s iar într-a-ntîia şi... Stai, mă nene, nu se poate; păi şi-atunci de unde naiba pata de dimineaţă, de pe pantalonii de pijama; de la prostia aia de copil dintr-a-ntîia...!? Ooof, parcă m-am tîmpit, nene; de ieri mă luase maică-mea cu fazele ei şi acu' stăteam să-mi amintesc toate aiurelile dintr-a-ntîia şi dintr-a cincea; dacă o ţineam tot aşa poate îmi aminteam şi ce-am făcut a doua zi după naştere!

... Da, neică, da' ştii ce mă oftică? Într-a-ntîia puteam să visez la faza cu ochiu' de cîte ori aveam chef, şi culmea e că Vali semăna puţin la ochi cu Hari, da' cu Hari nu visasem niciodată o chestie

mai aşa, mai ca lumea; visam numai aiureli cu autocare, tabere şi tîmpenii. Serios; pe Panda, tipa aia din Paraşută, care fusese înainte cu Bodi, o visasem în toate poziţiile posibile şi imposibile; visam tot felu' de gagici, unele pe care le văzusem doar o secundă, pe stradă, în schimb cu Hari – pauză, şi nu pricep de ce: tipa era mişto şi nu ziceam eu că-mi place, că nu-ş' ce se-ntîmplă cînd pune mîna pe mine şi chestii...!?

Şi am încercat, nene; martor mi-e Dumnezeu că m-am chinuit s-o visez. Poftim, ieri seară mă băgasem în pat şi, după ce mi-am amintit faza cu Gründigu', m-am gîndit că, înainte, poate de-aia nu visam niciodată cu Hari, fiindcă îmi plăcea, normal, mă înnebuneam după ea, da' eram complexat din cauză că ratasem atîtea ocazii pînă să fim pe bune. O.K., foarte bine, se mai întîmplă, da' asta a fost înainte, neică; acuma nu eram pe bune!? Se făcuse de-abia zece şi nu mi-era prea somn, da' mi s-a pus pata; am zis: Nu mă interesează; în noaptea asta o visez!

Am vrut să mă concentrez la o fază mişto, la faza mea cu pionierii dintr-a opta, pentru că Hari mă cam ofticase, da' nici aşa nu mergea, să te gîndeşti dinainte şi să te ambiţionezi aiurea, fiindcă după aia nu mai era vis; erau gînduri, scheme şi, cînd adormeam pe bune, mi-era să nu visez iar vreo porcărie cum fusese coşmaru' ăla cu Oase. Am vrut să renunţ, da' mi se pusese pata şi am zis: Lasă, nene, că nu adorm io chiar aşa, brusc! Mă gîndesc puţin la faza cu pionierii, nu-ş' ce, nu-ş' ce, şi, cînd mi-o veni somnu', simt eu; dacă îmi trec alte prostii prin cap, zic „Halt!”, aprind lumina, mă scol, mai fumez o ţigară la geam, fac zece flotări, cin'zeci de genuflexiuni, şi, după aia, ori visez cu Hari, ori dorm buştean şi nu mai visez nimic.

M-am concentrat şi culmea e că pînă la urmă am visat-o, da' complet aiurea. Totu' era ca-n realitate – pionieri, scheme, fîntîni, apărea ea, vîntu' îi

punea fusta în cap – numai că, imediat, îi vedeam ochii. Chestie de fracţiune de secundă, da' într-a opta îi văzusem totu' – chiloţii, bulanele cu petele alea – pe cînd în vis – tac! – numai ochii... Serios, parcă mi-era ruşine, şi nu-i logic, fiindcă mai ruşine ar fi trebuit să-mi fie în realitate, nu în...

ZBOOOING!

... Ce fază! Tocmai urcam scările de la rond şi mă gîndeam să mă opresc puţin, să trag o ţigară înainte să mă duc acasă, da' pe banca mea era baba aia, măturătoarea care fusese şi sîmbătă, cînd mă întorceam eu din Paraşută, după faza cu Oase. Poftim: îşi sprijinise măturoiu' de bancă, molfăia pîine cu parizer, pe ziar, exact ca atunci, şi o secundă am crezut că am halucinaţii, că, vorba lu' Mimi, „babele rămîn". Ce naiba, neică, o angajaseră ăştia de la blocuri să măture pe-aici!? Că mătură avea, da' nu-i vedeam tomberonu', şi... ce coincidenţă! Sîmbătă trecută îi cerusem un foc, fiindcă nu vroiam să-mi aprind kentanele de la brichetă, şi acum tot kentane aveam; îmi rămăseseră cîteva din pachetu' de ieri, de la mama lu' Hari.

În fine, dă-o dracu'; nasol că nu eram singur, da' m-am aşezat pe banca de vizavi, mi-am aprins o kentană, şi deci asta era, domn'e, chestia cu Hari. Bun, acu', normal, n-aveam pretenţia să visez fix chestia aia, că facem dragoste, pentru că asta era mai greu: nici cu Panda nu visasem vreodată chiar aşa, ca în revistele porno. Adică tocmai, era ca în reviste, da' nu era pe bune, fiindcă eu n-aveam de unde să ştiu cum e pe bune, şi cît de cît trebuia să ştii, nu...? Adică nişte senzaţii pe-acolo erau, da', mersi; nu cred că erau ca-n realitate, fiindcă altfel ar fi însemnat să ştii totu' dinainte şi atunci de ce să te mai complici: te duceai frumos la culcare, şi dă-i, nene, bagă cărbuni! Adică, mă rog, nici chiar aşa, da', orişicît, nu ştiu, n-am dreptate...?

De-aia zic, n-aveam pretenţia să visez chestia-n sine, da' măcar s-o visez goală, nene!... Sau,

poftim, nici goală, îmbrăcată, cu şapte cojoace pe ea, da' măcar să fie întreagă, domn'e, fiindcă asta mă oftica cel mai mult: din Hari mereu visam numai aşa, cîte o privire, cîte un gest, cum s-a uitat ea odată la mine, cum a rîs nu ştiu cînd, şi mai ales ochii, ochii îi visam cel mai des. Bun, îmi plăceau ochii ei, nici o problemă, da' tipa semăna la ochi cu Vali şi asta mă enervează: de ce într-a-ntîia puteam să visez scîrboşenia aia de fază de cîte ori aveam chef şi acu', într-a zecea, nu visam decît ochi!? Păi aşa, mersi, mai bine visam că mă aia cu Vali şi că Hari îşi... – îhhh, tîmpit sînt, neică; Doamne iartă-mă!

... Aoleo, fii atent că urca cineva scările! Am palmat ţigara, să nu fie vreun vecin, să mă vadă, da' era un pas greoi, de-abia urca, şi, cînd a ajuns pe la jumătate, am văzut o caschetă de miliţian, dată mai pe ceafă, şi o frunte roşie, transpirată. Era să zic „Poftim, a venit Miliţia!” – da', cînd a apărut în întregime, era nea Biţă, sectoristu' meu din copilărie, adică sectoristu' din vale, de la bunică-mea...

Ce fază: s-a oprit să-şi tragă sufletu', s-a uitat puţin la mine, da' nu m-a recunoscut; a început să se uite la baba de pe bancă. Cred şi eu; îţi dai seama cîţi ani trecuseră dacă eu de-abia l-am recunoscut: gagiu' albise de tot, se îngrăşase ca porcu' – nasturii de la haină stăteau să-i pleznească pe burdihan – şi uite-l cum gîfîia! Doamne, pe vremuri ieşeam la plimbare cu bunică-mea şi tipu' n-o scotea din „doamna general”, fiindcă îl cunoscuse pe bunică-miu, generalu'. Era de comă, nene: politicos, aşa, îşi scotea cascheta şi nu-ş'ce, dădea să-i sărute mîna, da' bunică-mea nu se lăsa; trăgea în jos de mînă...

Da' chiar, ce naiba căuta nea' Biţă pe-aici, că zona lui de patrulat era în vale? Ultima oară îl văzusem printr-a... cincea sau a şasea, nu mai ştiu exact, da' eram la castane, cu picii, jos, pe strada cu castani; aruncam cu pietre şi cu beţe, şi odată

auzim: De ce rupeţi, mă, copacii? Ăştia au vrut s-o ia la fugă, normal, da' eu m-am prins cine e şi le-am zis: Staţi, vitelor, că-i nea' Biţă, prietenu' meu! Gagiu' s-a apropiat aşa, tacticos, da', cînd să ne ia la întrebări, i-am sărit de gît, şi tipu': Ă-hăă, Tinuţ, ce mare te-ai făcut! Ce mai face doamna general? Şi, dă-i, chestii, pe-acolo; s-a împrietenit şi cu ăştia, cu Cipri, cu Emil, cu Gore, şi pînă la urmă ne-a dat bulanu' să ne jucăm, că era şi grasu', Barto, cu noi, şi am vrut să vedem dacă doare la palmă.

... Aha, tan-ta-naaan, fii atent că s-a oprit şi s-a postat în faţa babei! Era cu spatele şi nu auzeam pînă acolo, da' cred că-i cerea actele la control, fiindcă aia dădea din mîini şi-i arăta ziaru' pe care halise. Foarte bine, domn'e, că nenorocita îşi terminase parizeru', da' tot nu se mişca: se holbase tot timpu' la mine, parcă dormea cu ochii deschişi!

... Da', ia stai puţin: ce naiba, nea Biţă îşi făcea rondu' pe-aici, pe la rond? Că zona lui era în vale, pînă la Ţăcălie şi la strada cu castani; pe-aici, pe la blocuri, patrula altu', unu' mai tînăr, nu mai ştiu cum îl cheamă...

... Aha! Fii atent că gagiu' a terminat cu Baba Novac, da' – tan-ta-naaa! – în loc să coboare la el, în vale, a luat-o spre curte, şi ce să caute nea Biţă la noi în curte?

... OAAA, NENE, ÎNSEAMNĂ CĂ ERA ADEVĂRAT! Chestia cu violu', cu Canţone şi cu gagicile pe care le găsiseră pe Ţăcălie, ziua în amiaza mare... Mi-am amintit faza şi nu zicea Danei că Batalu dăduse atunci telefon la Miliţie? Dăduse mai întîi în Panduri, da' ăia – nexam, că nu-i zona lor, şi atunci a dat la Miliţia din vale, da' ăia la fel, că nu-i zona lor, şi... nu ştiu, da' poate pînă la urmă l-au trimis pe nea Biţă. Că prea urcase el scările din greu; se vedea că n-are nici un chef, da', mai ştii, poate Chiru şi ăştia din comitetu' de locatari vorbiseră cu el – „Hai, nea' Bădiţă, nu-ş' ce, oameni sîntem!” (de fapt, aşa îl chema; „nea

Biţă” îi ziceam numai noi, copiii) – şi i-au dat şi lui ceva, acolo.

... Ce să fac, nene, să mă iau după el şi să intru în vorbă? Era cam aiurea, da' sîmbătă dădeam bairam, la prînz o invitasem pe Hari, şi tot n-avea nici un sens – ce naiba să caut cu Hari pe la rond, la unşpe noaptea, din moment ce bairamu' îl dădeam la mine? – da' poate Hari vroia să plece mai devreme, poate zicea s-o conduc şi... normal, puteam s-o luăm prin Panduri, nu pe la rond, da', nu ştiu, de sîmbătă aproape uitasem toată chestia şi faza cu Oase parcă prea rămăsese aşa, în coadă de peşte...

L-am lăsat să mai facă cîţiva paşi, să nu se prindă că-l urmăresc, şi am vrut să mă ridic, să plec, da' baba m-a văzut şi... ce naiba, cui îi făcea semn?

... ZBOOOING!

O gagică, nene, o tipă, da' ce dracu' făcea acolo, în iarbă...?

... OAAA, SE CACĂ; SĂ N-AM PARTE! Pe onoarea mea: stătea pe vine, băgată puţin după un boschet, cu nişte bucăţi de ziar lîngă ea, şi, cînd m-a văzut, a încercat să se tragă mai hacana, da' era cu chiloţii în vine şi atunci a zîmbit ca tembela, cică – „Pssst!” – cu degetu' la buze...

... Care „Pssst!”, nene, că i-am văzut chestia ca la balamuc!? Adică, doar o secundă şi nu-mi dau seama; era destul de departe şi între craci avea umbră, da'... ce-i asta, neică, aveam halucinaţii!? Era în plin soare, la numai trei-patru metri de babă, şi avea pe ea un fel de parpalac verde, în iarbă nu prea se vedea, da'... cum paştele mă-sii!? Adică eu am venit, am văzut-o pe babă, m-am aşezat pe bancă, am stat bine-mersi vreo... nu ştiu cîte minute, că, poftim, îmi terminasem kentana; între timp a mai trecut şi nea Biţă, a discutat cu baba, şi tipa fusese tot timpu'acolo...!?

În fine, a ieşit şi... Doaaamne, maica Domnului; ce-i cu asta, neică!? Aşa, după înălţime, nu cred că

avea mai mult de... nu ştiu, doişpe-treişpe ani, da' era îmbrăcată aiurea de tot. Parpalacu' era de-ăla cu revere ascuţite, cum nu se mai purta de nu ştiu cînd, pe dedesubt avea o bluză albă şi o fustă ecosez, în picioare – pantofi de lac, da' parcă se prostea cu ţoalele mă-sii: parpalacu' îi atîrna pînă la glezne, bluza făcea falduri-falduri la piept, şi pantofii erau imenşi, 43 sau 44; parcă era în papuci...

... Cine era asta, neică? Adică, na, vorba-vine „cine era", da' s-a aşezat lîngă babă, aia a început să-i zică ceva, şi tipa nu părea, totuşi, ţigancă. Ce naiba, făcea pe măturătoarea în hainele alea, cu pantofi de lac...? Adică, mă rog, ţoalele poate erau de căpătat, da' nu vedeam decît o mătură şi la ce-i trebuia ditamai parpalacu' pe căldura asta?

... ZBOOOING!

Iete la ea: a pus picior peste picior! De uitat se uita la babă, nu se uita încoace, da' probabil s-a prins că mă chiombesc, fiindcă a început să bîţîie din gleznă meseriaş; mă mir că nu-i pica pantofu' din picior, şi... nu se poate! Incredibil, dar adevărat: avea jartiere, domn'e! Avea ciorapi de-ăia de mătase cum se purtau pe vremea lu' Pazvante, da' tot aşa, prea largi, că m-am uitat mai atent şi făceau colaci pe bulane.

... Zău, tu!? Păi gata, ce mai, eşti tare, da' ia zi: la poponeaţă te-ai şters cît de cît? Nu, pe bune; eu o văzusem cînd se căca, da' tipa n-avea treabă, se crăcea ca la balamuc şi culmea e că n-avea bulane nasoale... Deh, neică, aşa e: astea la doişpe-treişpe ani cică se şi mărită, fac copii, sînt femei în toată firea, da' mersi! Hainele alea cred că le pescuise de prin gunoi, şi, la o adică, îţi dai seama: trebuia mai întîi s-o bagi cu forţa în baie, s-o freci cu mîna ta, cu o perie de-aia babană, de sîrmă, că...

Aaa, bine, pardon! Baba s-a prins că mă uit, i-a tras un cot, şi gagica şi-a tras rapid pulpana parpalacului... Ţ-ţ-ţ, ce vorbeşti, dragă!? Poftim, acum era cuminte, nici usturoi n-a mîncat, nici... şi

aşa mai departe, da' nu mă uitam, domn'e, la cracii ei! Adică m-am uitat puţin, da' nu pe bune, că nu eram tîmpit; mă uitasem mai mult aşa, fiindcă de aici faţa nu i-o vedeam prea bine şi, cu ţoalele alea, tot nu puteam să-mi dau seama cîţi ani are.

... Da' chiar, neică, nea Biţă probabil se cărase de mult şi eu de ce naiba mai stăteam aici? Ia mai daţi-vă dracu' de baragladine, că...

– N-ai, maică, un foc?

... Pardon? Aaa, baba scosese o mărăşească, se căuta de chibrituri prin vestă, da' nu mai avea şi probabil şi-a amintit că sîmbătă îi cerusem foc; de aia se holba aşa la mine mai devreme... Ooof, bine, hai, treacă de la mine, că tot vroiam să mă car şi eram curios s-o văd pe tipa aia mai de aproape, da', pliz, să nu înceapă cu cerşeala sau cu ghicitu' în palmă!

Am scos bricheta şi m-am dus la ele, da'... ce fază! Gagicuţa a pus iar picior peste picior şi a început cu fandoselile, da' era mică, nene; era o fetiţă! Pe cinstea mea; bîţîia din gleznă de mama focului şi îşi ţinea genunchiu' cu mîna, da' am văzut că are gropiţe şi mai mult se prostea; ea cică îşi admira inelele. Avea unghia de la degetu' mic dată cu ojă roz şi pe degete era full de inele de-alea frumoase, cu rubine, smaralde, safire şi alte nestemate de la tutungerie, da' cine îşi bătuse joc de ea, neică, s-o îmbrace aşa...!?

– Mulţam, da'... auzi? N-ai cumva şi-o ţigare-n plus?

... Aaa, păi sigur că da! Mi-a arătat pachetu' gol de Mărăşeşti, adică nu mai are nici una, da' clar mă văzuse cînd fumam kentana şi acu' profita de situaţie.

– N-am!... Adică, bine, stai puţin să văd.

Mai aveam cîteva ţigări, m-am gîndit la faza de sîmbătă, cu kentanele, şi am zis dă-o-ncolo, mai bine să scap de ea mai repede decît să înceapă după aia cu „Dă-mi cinci lei!” şi „Hai la baba: să-ţi ghicească!”...

– Ce ţigări îs astea, maică?

– Kent, domn'e! Las' că-s bune, da', hai mai repede, aprinde-ţi odată!

... Ce făcea asta, nene!? I-am pasat bricheta, da' se uita la kentană ca la felu' paişpe, a mirosit-o puţin, după care – hîrşti! – i-a rupt filtru' şi a început s-o înmoaie cu degetele, cum făcea cu mărăşeştile ei.

– Mulţam, da' auzi... ia stai puţin aicea! N-ai şi tu nişte foaie pe-acasă? Pentru fata asta; nişte pantofi vechi, ceva, că-i orfană, săraca de ea...?

... Aaa, da, domn'e, deci asta era chestia! Mi-a venit să rîd, fiindcă pe-acasă debaraua era plină de rochii şi de pantofi vechi de-ai maică-mii; puteam să-i aduc nişte toalete trăznet şi cred că i-ar fi venit mai bine, da, sanchi, mîine o vedeam tot cu zdrenţele astea, să mai facă milă şi la alţii.

– Sori, am zis, n-am! Şi hai mai repede, că mă grăbesc!

Şi-a aprins, în sfîrşit, kentana, da' s-a înecat cu fumu' şi a început să tuşească: Ărh-ărh-ăăărhhh! Deh, aşa-i cînd schimbi tutunu'; am aşteptat să-i treacă, da' horcăia din ce în ce mai urît, parcă îşi dădea duhu', şi i-a pasat ţigara puştoaicei, ca să-şi ducă mîna la beregată.

Ce părere ai, neică? Am crezut că i-a pasat-o doar aşa, ca să i-o ţină, da' aia a început să tragă din ea la meserie şi se uita aiurea, la ghiveciu' ăla al meu, din centru; pe mine parcă nu mă vedea...

– Aoleo, rele-s, maică!

... Pardon!? Era să-i zic vreo două; da' – fleoşc! – o flegmă căcănie, chiar la picioarele mele; dacă nu săream un pas înapoi, cred că mă nimerea fix pe adidaşi. M-am uitat urît la ea şi am vrut să o bag undeva, numai că proasta aia a început să rîda şi... Doamne, ce rîs! era spart şi ascuţit, aşa, parcă schelălăia un cîine, şi am rămas tablou: ce-avea, neică; era cumva surdo-mută...? Că nu scosese nici un cuvînt; numai baba trăncănea, şi parcă dădea din mîini cam aiurea...

– Auzi, ia vino-ncoa'; stai şi tu puţin aicea!

– ... Unde să stau, domn'e; n-auzi că mă grăbesc!?

– Da' un' te grăbeşti; ai lecţii?

– Da, am lecţii!

– Aaa, te duci să te-ntîlneşti cu gagica...?

– Ooof! Da, mă duc să-mi fac lecţiile, şi după aia mă-ntîlnesc şi cu gagica, şi cu cine vrei tu, da' lasă-mă naibii, că n-am chef să-mi ghiceşti!

– Nu, maică; nu-s io d-alea cu ghicitu'; io mătur p'-acilea, prin parc! Hai, stai puţin; nu vrei nişte seminţe...? Hai, că-s de-alea bune, de dovleac!

... Ooof! A scos din buzunar un pumn de seminţe şi a întins mîna, să mi le toarne în palmă.

– Bine, mulţam, la revedere!

– Să trăieşti, frumosule! Eşti frumos, da', auzi...? Ia uită-te puţin încoace!

– Nu-s, domn'e, frumos, şi n-am bani! Ce naiba vrei!?

– Ba eşti frumos; păcat de tine că ai ochii reci...

... Pardon? Ce vroia asta, nene, că poate-i scăpăm acu' şi-o palmă!? Nomal că erau reci, fiindcă erau verzi, da' n-am înţeles de ce să fie „păcat de mine”! Adică nu eram ţigan şi n-aveam ochi de-ăia negri, focoşi, sau care-i treaba...?

– Auzi...? Nu-ţi place de fata asta?

... PARDON!? Aaa, adică cu ţoalele, cu „haine vechi”...

– Ba da, domn'e, îmi place, da', zău; n-am timp acuma'! Hai, că...

– Nu vrei s-o iei la tine-acasă? Puneţi şi voi buric pă buric, şi-i dai şi ei un pol, ceva...

... Ce să facem, nene!? Adică cum „să punem...”; adică...

ZBOOOING!

Am rămas tîmpit, pe bune; am simţit că mă ia ameţeala, şi nevoile, şi neamul, că nu glumea, neică; vorbea serios şi... Doaaamne, maica Domnului! Cred că am roşit ca dracu', fiindcă mă gîndisem şi eu puţin mai devreme, adică îmi

trecuse prin cap, aşa, în principiu, da' mi-am amintit că am porcăria aia de prezervativ, de la Mimi, că îl aveam în buzunar, şi m-am uitat din reflex la ea. Gagica n-avea treabă, cred că nici nu auzise: îşi întindea bulanele, se uita la nenorociţii ăia de pantofi de lac şi se hlizea de una singură, de nebună, da'... Doaaamne; îţi dai seama!? Adică, mai ştii, poate dacă o luai acasă îţi dădea şi lecţii, da' era totuşi un copil, neică; dacă începea să scoată sunete de-alea aiurea, ca surdo-muţii...

– ALO, ALO!!! CE V-AM ZIS IO, MĂ, SĂ PLECAŢI D'-ACOLO!?

... OAAA! NEA BIŢĂ, NENE! L-am văzut că vine tacticos, mîna pe măciulia bulanului şi... clar! Baba a sărit cît colo, început s-o tragă de mîna pe... – ooof, nici nu ştiu cum dracu? să-i mai zic! – da', prea tîrziu...

– STAI AŞA; UNDE FUGI ACUMA!? NE-NE-NE-NE-NE...!

... Oaaa, dacă îmi cerea acuma buletinu', ăla eram, fiindcă, clar: nea Biţă avea el socoteli mai vechi cu astea. Bou să fi fost: baba făcea pe măturătoarea, da' venea cu amanta aia şi special o îmbrăca aşa, ca să pară mai mare. O punea să-şi arate cracii, nu-ş' ce, tu nu te prindeai, după care „Hai să pui buric pe buric!”, fiindcă biata de ea, normal, nu putea să vorbească, să spună la Miliţie cine a pus-o. Şi, dacă erai fraier, nici o problemă, te duceai cu ea şi-i dădeai un pol sau nişte zdrenţe vechi, numai că peste câteva zile te trezeai cu casa goală, sau, mai rău, cu şatra de ţigani la uşă, cu cuţitele. Asta era, neică, fiindcă altfel, dacă era numai aşa, să-i dai un pol şi să pui buricu', ca ce chestie s-o mai duci acasă? Ce, aicea nu mergea, în boschetu' ăla în care... ÎHH, SCÎRBOŞENIA DRACU'!!!

– Bună seara! Actele dumneavoastră la control!

– Bună sea...

... UUUF! Rămăsesem pe loc şi îmi tremurau genunchii, că n-aveam buletinu' la mine, da' nea

Biţă mi-a făcut un semn discret din cap, adică „Nu cu tine vorbeam; tu – roiu'!”, şi cred că mă recunoscuse, nene; nu se poate! Adică nu ştiu dacă m-a recunoscut, da' am simţit că picioarele îmi pornesc singure şi am făcut urgent stînga-'mprejur, fiindcă era normal, domn'e: ce vină aveam eu; doar că mă nimerisem, din întîmplare, pe-aicea...!?

Nu mai vroiam să ştiu de nimic, vroiam doar să ajung mai repede acasă, da' după vreo douăzeci de metri m-am oprit şi m-am uitat, că nu se mai auzea nimic.

... Aha! Fii atent că baba luase poziţia de drepţi şi nea Biţă avea bulanu' în mîna, se tot plimba prin faţa ei, şi... ce făcea, neică!? Îi tot arăta ceva pe jos şi baba dădea din umeri, da' ce-i arăta, domn'e!?

Ce făcea asta, neică, de ce-a luat mătura...?

... Aaa, o punea să măture! Îi dădea indicaţii preţioase, „Uite-aici, şi colea, şi dincolo, puţin mai departe!” şi baba s-a executat, a început să măture. Păi, bravos, foarte bine, foarte frumos, da' de ce n-o ducea la secţie? Adică, bun, am înţeles, „Dacă zici că eşti măturătoare, mătură!”, da' aia mai mult stîrnea prafu' degeaba, şi asta era problema acuma, că-i mizerie la rond!?

– ... Aha, fii atent că a luat-o şi pe aia mică; a început să-i arate şi ei: Tu strîngi asta, asta, asta, şi-ailaltă!

... Da' gagica n-avea chef; se uita la el şi se făcea că plouă, adică: Ce vrei, nea', cum să mătur, cu hainele astea!?

... Sau nu, domn'e; cred că nu înţelegea, nenorocita, fiindcă baba a aruncat mătura şi a venit şi ea să parlamenteze.

... Aoleo, nu ştiu ce-i zicea, da' nea Biţă şi-a dat cascheta mai pe ceafă, s-a scărpinat puţin în creştet, adică răbdarea lui are o limită, şi... TROSC!

... Ooof, Doamne! I-a tras o carabă de a căzut grămadă, ca-n „Moartea căprioarei”, da', ce dracu', domn'e; de ce n-a pocnit-o pe babă!?

... Doamne, urît mai făcea! Pe bune, n-am mai suportat; mi-am pus mînile la urechi şi am luat-o spre casă, da' să mor de nu-mi venea să mă întorc şi: BURIC PĂ BURIC, AI!?... Ăăă, că nu-ş' ce, să vedeţi, că parizeru', că scheme, că nepoţica mea e orfană.

CE SĂ MAI VĂD, FĂ, CE SĂ MAI VĂD!? Şi – DÎFFF, DÎFFF, TROSC! – TE MAI PRIND IO CĂ VII PE LA ROND, BABORNIŢA DRACU'!

36. BRICHETA (II)

... Ooof, nu mai vroiam să mă gîndesc la nimic, neică; de-abia aşteptam să ajung acasă, că eram terminat, da' nu-mi ieşea din cap faza cu... nici nu ştiu cum naiba să-i zic, fiindcă nici gagică nu era, nici fetiţă. Adică nu că-i văzusem chestia şi prostii; secunda aia cînd s-a prins că mă uit, a încercat să se tragă, şi cică „Pssst!", cu degetu' la buze. Adică de ce „Pssst!"; nea Biţă se cărase şi n-avea cum s-o vadă; ce era în mintea ei, că o să mă apuc să-l strig; s-o pîrăsc că se căca!?

... Aaa, nu, domn'e; bou sînt! De altceva îi era ei frică să n-o spun; de chestia cu buricu'!

Ăsta era marele secret, şi înseamnă că... am înţeles. Ce porcărie, nene, da' eu atunci credeam că e mai mare şi faza m-a terminat; proasta rîdea şi „Pssst!" ăla mi s-a părut că-i altceva, un fel de „Mergi pe burtă!", adică „M-ai văzut, O.K, nasol, da' asta e, la urma urmei oameni sîntem!"

... Un fel de n-ar mai fi, scîrboşenia dracului, da' prea multe coincidenţe: dimineaţa îmi dădea Mimi porcăria aia de prezervativ, şi după-masa, exact cînd mă gîndeam că nu-ş' ce, şi pe dincolo cu Hari, baba: Nu vrei să pui buric pe buric? chestia cu kentanele, domn'e, fiindcă de la kentane porni totu'!

... Deh, ştiu şi eu ce să mai zic, poate trebuia să-mi încep, totuşi, vorba lu' Mimi, viaţa sexuală. Hari cred că era virgină şi, nu ştiu, mai vedeam eu ce şi cum, că nu eram nebun s-o dezvirginez, da' poate după ce veneam din tabără, într-o bună zi mă duceam la Panda: Auzi, dragă, n-ai fi de acord să-mi încep cu tine porcăria aia de viaţă sexuală...? Adică nu la modu' ăsta, normal, că n-aveam chef să mă ia la şuturi, da' prindeam eu o ocazie să stau de vorbă cu ea, poate îi dădeam şi ceva, o mică

atenţie, şi ce mare filozofie, nene!? Gagica mă cam scîrbise cu faza aia din Paraşută, cînd a zis că-i rupe aţa lu' bietu' Barto, da' Mimi avea dreptate că prima oară trebuie să mă duc la una cu experienţă, şi la capitolu' experienţă alta mai tare ca Panda nu exista, aşa că îmi luam prezervativu' frumos la mine, şi ciac-pac! Adică eu n-aveam nici un chef, da' tipa arăta mortal, ne ştiam de hă-hăăă, şi, dacă tot era nimfomană şi fusese eleva bunică-mii, de ce nu!? În fine, am intrat în scară şi am început să urc, da' parcă aveam plumb în picioare, şi... ce chestie! Poftim, altă coincidenţă: rondu'! Adică nu fusesem, slavă Domnului, cu Hari, şi n-avea nici o legătură cu prostia aia de coşmar cu Oase, da' mie dintotdeauna mi s-a părut că rondu' ăsta are ceva suspect. Aşa, nu dădeai doi bani pe el, da' într-a cincea, cînd m-am mutat eu definitiv aici, în Panduri, picii nu vroiau să vină niciodată să ne jucăm la rond şi nu pricepeam de ce, doar era colea, la doi paşi, aproape de stradă, pe unde eu treceam în fiecare zi cînd mă duceam şi mă întorceam de la bunică-mea, nu pe nu ştiu unde, prin vale, să zici că-i departe şi se rătăcesc. Serios; cînd le ziceam chestia, începeau: Ăăă, că nu-ş' ce, nu mă lasă mama, că nu se vede şi nu poate să mă strige de la geam! Corect, neică, da' rondu' era o prelungire a părculeţului din spatele blocurilor şi pe-acolo ne duceam toată ziua fără probleme: Bine, vitelor, le ziceam, da' nu-i tot în spate? Ce, în spate vă lasă!? Că ăăă, nu-ş' ce, pe-acolo ne lasă fiindcă mergem cu Nacu, da' la rond e nasol! Ce, neică, ce-i nasol!? Io trec pe la rond de două ori pe zi, de la bunică-mea, şi n-am văzut nimic nasol. Cică: Ăăă, normal, ziua; da' seara...? Şi seara, vitelor, că eram io într-a-ntîia şi seara, după ce ploua, mă duceam după melci.

Pe bune: după ploaie, pe scările alea de la rond, care erau aşa, ca un tunel, cu boscheţi de jur împrejur, ieşeau la plimbare o groază de melci şi mie îmi plăcea să-i culeg şi să-i duc acasă. Aveam

noi un ficus baban, la bucătărie, şi, deh, pe-atunci eram şi eu mai tîmpit, mi se părea că, dacă o să-i pun la rădăcina lui şi o să le dau frunze de salată, or să trăiască fericiţi pînă la adînci bătrîneţi. O dată am luat o pungă şi m-am ambiţionat să strîng o sută. N-am găsit decît optzeci şi opt, da' noaptea nenorociţii au evadat de la ficus şi au ajuns pînă în sufragerie; o lună de zile după aia, biata maică-mea tot mai găsea cochilii goale cînd punea aspiratoru' prin casă.

Le-am zis treaba asta, da' fraierii au început să mă ia la mişto, cică să mă duc io după melci dacă-s pici de-ăla de-a-ntîia, că la rond nu-i nimic. Zău, bulangiilor!? Păi ori e „nasol” şi vă căcaţi pe voi de frică, ori „nu-i nimic”!? Că nu, că nu le e frică, da' că nu-i nimic mişto de jucat. Cum, nene, „nu-i nimic de jucat”; sînt tot felul de chestii mişto, găseşti tot ce vrei! Pe bune, fiindcă pe mine mă obseda ghiveciu' ăla din centru, în care nu răsărea niciodată nimic, – era numai pămînt uscat, ziceai că-i o albie de rîu secat, – da', cînd veneam de la bunică-mea, în juru' lui găseam tot felul de chestii: hîrtii, zdrenţe, sticle goale, chiștoace, o vrabie moartă, un pui de şoarece mort, un schelet de umbrelă, un peşte împuţit, o andrea, o flanelă, o păpuşă fără cap şi tot felu' de jeguri de-astea, da', dacă aveai noroc, puteai să găseşti şi chestii babane: capace de jucat „Capace”, baterii, o minge albastră; mai găseam şi mărunţiş...

Deh, eram şi eu mai tîmpit; mi se părea că chestiile nasoale erau gunoaie aruncate de oameni, da' lucrurile mişto le făcuse nu ştiu cum ghiveciu' ăla, că prea nu dădea nimic din el şi atunci! ce naiba căuta fix acolo, în centru!? Adică mie îmi plăcea: avea pe fiecare latură o treflă sculptată în basorelief, şi aia, în mintea mea, era o hieroglifă sau nu-ş' ce, şi ghiveciu' ziceai că-i o chestie antică sau aterizată nu ştiu cum acolo, din spaţiu. Pentru că, fiind aşa rotund, cu chestia aia în mijloc, rondu' semăna cu locu' de la bazin, din centrul curţii; avea

cam acelaşi diametru şi mie-mi părea că la început, cînd se construiseră blocurile noastre, aici ar fi trebuit să fie curtea, nu în curte.

În fine, tîmpenii de-astea; le-am explicat blegilor că locu'-i excelent pentru faţea, că sînt şi bobiţe albe de suflătoare, chiştoace din abundenţă pentru Gore, şi culcuşu' lu' Fetiţa, pe-atunci taman făcuse pui, da' atunci au schimbat placa: că la rond s-a întîmplat ceva nasol, odată, mai demult... Ce s-a întîmplat, loazelor? Aiurea, n-au vrut să zică, da' cică le-au povestit lor părinţii. Aha! zic. Şi voi n-aţi aflat pînă acum că una e ce povestesc părinţii şi alta ce e-n realitate?... Ăăă, ba da, da' la rond vin tot felu' de cerşetori şi vagabonzi şi e danger. Zău, neică!? Şi ce dacă; ce-ţi fac, te bagă-n sac şi te fură!? Nu te fură, face fricosu' de Cipri, da' vin moşi care-ţi dau bomboane şi după aia se descheie la şliţ şi şi-o scot... Deh, Cipri, cu moşii lui de pe terasă, din uscătorie; adică, sanchi, – tîmpeniile pe care i le băgase-n cap bou' de ta-su. Bravo, nene, zic, aşa laş eşti că ţi-e frică de nişte moşi? Dacă şi-o scoate, nu poţi să-i tragi o flegmă şi să fugi!?

În fine, pînă la urmă i-am convins, da' cel mai greu a fost cu Cipri, că era cel mai mare fricos din lume. L-am convins şi pe el, da' de la o chestie atît de aiurea, că m-am şi mirat. De la ghiveciu' meu, nene, că i-am zis: Ciprioate, fii atent, facem rost de nişte seminţe de grîu, de ceva, le băgăm în pămîntu' ăla, udăm cîteva zile, şi vedem ce iese!... Ăăă, cică mai bine punem de fasole, nu de grîu! Ba nu, neică, de grîu! Ba nu, de fasole! Ba nu, deee bambus! Ba nu, de fasole! Bine, vită cornută, de ce vrei tu, da' facem chestia...?

Zis şi făcut, am pus noi fasolea, am udat-o, şi azi-aşa, mîine-aşa, du-te şi vezi care-i treaba, da' nu răsărea nimic, nici de frică. Eram disperat, am zis că poate nu o udasem destul, şi într-o zi, pe la cinci, după o ploaie zdravănă, cu spume, ne-am dus, da' – ZBOOOING! Nişte chiloţi de damă, galbeni, plini de noroi, trîntiţi chiar acolo, în

mijloc. Eu am rămas perplex, îţi dai seama, da' tîmpitu' de Cipri s-a încruntat, a luat un băţ de pe jos şi s-a apucat să rîcîie cu el în noroi. Ce făcea ăsta, nene...? Rîcîie, rîcîie, sapă o gropiţă de cîţiva centimetri, după care aruncă băţu', face stînga împrejur şi-l văd că se cară spre curte. Mă iau după el: Ce-ai, mă nene; te-ai tîmpit!? Tace, nu zice nimic, da', cînd ajungem la scară, cică: Ştiu io că tu le-ai luat! Ce să iau, vaca Domnului...!? Cică: Boabele de fasole! Am rămas tablou: Cum să le iau, neică; n-am fost io cu ideea să venim aici şi să le punem în pămînt!? Ba nu, că el a fost cu ideea şi eu i-am furat fasolea de-al dracu', ca să-l fac să vină la rond. Deh, neică, ce să mai zici!? Zi Cipri şi trage apa! În fine, deci pînă la urmă ne-am dus şi ne-am jucat, da' într-o seară erau şi ăia mari la rond, pe băncuţă, la băute şi la discuţii, şi şmecheru' de Danei cică: Ce căutați mă aici!? Ia, acasă imediat! Mă-ta ştie pe unde umbli!? Picii au luat-o la goană, că pe-atunci ăia de-a şaptea şi de-a opta ni se păreau hă-hăăă, oameni în toată firea, da' eu am rămas, l-am ținut şi pe Cipri, şi: Ce, dom'le, n-avem voie să ne jucăm şi noi?

– Nu, face Danei, n-aveţi!

– Da' de ce?

– Aşa, că-i tîrziu! a început „Mihaela”...

– Hai, beee, crezi că nu ştim ce vorbiţi acolo?

– Ce vorbim, bă spumache?

– Chestii, cu pula, cu pizda...

– Serios!? Ia vino-ncoa', mă! Hai, că nu-ţi fac nimic... Ia zi: tu ştii cum se fac copiii?

– Hai, dom'ne, lasă-mă-n pace! I-aduce barza, na; aşa se fac!

– Aaa, eşti şmecher, ă? Da', auzi: mă-ta cum te-a făcut pe tine?

– Cu grijă m-a făcut, p'în cezariană...

– Ce vorbeşti!? Da' tu ştii ce-i aia...?

– Da, domn'e, ştiu: o operaţie; te taie aşa, la burtă, să iasă copilu' mai uşor...

– Serios!? Ia uite, dom'ne, că ştie băiatu'! Bine, bravo, da' acu', hai, roiu', că vă căuta Nacu prin spate!

Ne-am cărat şi nu ne-au făcut nimic, da', bine'nţeles, bou' de Cipri a prins imediat chestia cu Nacu şi a doua zi, la „sfatul bătrînilor”, m-a pîrît că eu i-am dus pe pici la rond. A fost cam nasol, fiindcă pe-atunci Nacu, orişicît, era Nacu, adică era perioada noastră mişto, cînd făceam lupte greco-romane în spate, şi gagiu' mi-a făcut o morală urîtă de tot. Bine, domn'e, am zis, ai dreptate, da' de ce nu-i voie să ne jucăm la rond? Păi aşa, fiindcă acolo nu vă văd părinţii... Zău, neică? Da' nici în spate nu ne văd, şi-acolo nu mergem tot timpu' cu tine; la caze', la tere', la corco'...? Eh, face Nacu, mergem, da' la rond vin băieţii ăştia mai mari; au şi ei treburile lor; de ce-i deranjaţi? Cu ce-i deranjăm domn'e, zic; fiindcă ne jucăm şi noi!? Băi nene, şi atunci, în loc să-mi explice logic, să pricep şi eu, Nacu s-a ofticat şi a început zbiere: Da' ce, nu v-ajunge toată curtea? Ce naiba găsiţi la rond, că nu-i nimic? Duceți-vă şi voi la nisip, la fotbal, la bazin, că-i mai frumos!

N-am mai zis nimic, m-am cărat acasă şi îmi venea să plîng, de atunci mi s-a pus şi mai tare pata: Mă nene, ce dracu' are rondu' ăsta!? E ceva pe bune, sau nu e? M-am gîndit eu ce m-am gîndit şi chestia ciudată e că tipii mai mari vorbeau porcării la rond numai că porcării vorbeau şi prin alte părţi, pe banca de la bazin sau pe banca de la nisip, cînd jucam noi fotbal, şi atunci îi auzeam, că eram la numai doi-trei metri de ei, da' parcă îi durea undeva, nici nu ne băgau în seamă. Am sucit-o eu, am învîrtit-o, şi zic: Clar! La rond nu-i numai chestia că discută porcării; seara, mai tîrziu, vin şi gagici, şi înseamnă că fac treaba aia nasoală...

Nu i-am mai spus nimic lu' Cipri, să nu mă pîrască iar, da' seara următoare, ca un făcut, jucam faţea cu picii la mine pe terasă, şi, pe la opt, cînd

ne-am plictisit, am început să ne uităm la oraş, fiindcă de-acolo se vedea baban, pînă la Casa Scînteii. Nu-ş' ce, nu-ş cum, la un moment dat Gore a încălecat balustrada și s-a dus chiar la margine, pe streaşină, cică: Sar? Aşa, ca să facă şi el pe nebunu'; cică pînă jos nu mori, că te prinzi de crengi şi aiureli de-astea. Noi că „Hai, Gorilă; n-ai ambiţie!”, „Aoleo, Gore, don't be crazy!”, da' atunci i-am văzut pe Bodi, pe Danei şi pe Noni că se duc la rond, şi am zbierat: Ia, comanda la mine! Nenică, fiţi atenţi: coborîm, ieşim pe la coloane, ocolim pe la Aca', urcăm frumos pe-acolo, prin iarbă, şi le cădem în spate, să auzim ce vorbesc.

Se uită la mine ca fraierii şi cică: Da' de ce? Cum, nene, de ce!? Le-am explicat care-i faza, de ce nu ne lasă pe noi acolo, da' Cipri cică nu, treaba aia nasoală o fac în altă parte, la Aca', Gore că ba nu, o fac nu ştiu unde, prin vale, Dani şi el că nu; o fac în spate, fiindcă pe-acolo, după nouă seara, nu mai trece nici dracu'; toţi se jurau că au văzut ei cu ochii lor nu-ş' ce chestii şi am început să ne certăm ca chiorii, da' eu zic: Bine, băi, aveţi dreptate, da' eu mă duc acasă. Se holbează la mine, da' cică de ce mă duc. Aşa, zic, fiindcă e tîrziu; a început „Mihaela”... Ăăă, nu-ş’ ce, da' nu cumva mă duc la rond? Treaba mea, zic, da' ce vă fute pe voi grija unde mă duc, dacă la rond nu se-ntîmplă nimic?

Asta a fost; bine'nţeles că s-au luat după mine, am trecut la cîrma operaţiunilor, am coborît la scară, am ocolit prin Panduri, am urcat de-a buşilea prin iarbă, şi, cînd am ajuns, erau Bodi, Danei şi Noni, da' între timp veniseră şi Canţone, Oase şi Nas.

Chiar, mă nene: Oase! Înseamnă că atunci l-am văzut eu prima oară pe Oase, nu în Paraşută, la chibrit, şi nici atunci cînd cu Nacu, cu ochelarii, într-a şaptea. Fantastic, domn'e; vezi cum pînă la urmă vin toate de se leagă!?

În fine, deci tipii discutau despre poziţii şi cine era cu gura cea mare? Oase, bine'nţeles! Fraieru'

de Danei începuse că aoleo, stai să vezi, pe marginea patului şi cu un genunchi pe jos, Noni că ba nu, mai bine în fotoliu, cu cracii pe umeri, altu' că şi mai bine pe nu ştiu ce, pe lampă, da' Oase de colo: Lasă-mă, neică, în durerea mea! Tot în pat e cel mai mişto; metoda clasică! Îi bagi o pernă sub cur, să dea contrele mai bine; îi pui mîna la gură, să nu ţipe, şi nu-ş' ce, da' cică mai important e ce faci înainte.

La care, cîteva secunde s-a lăsat o linişte mormîntală, da' Bodi cică: Aoleo, adică cum, Sandele...!? Păi tocmai asta-i şmecheria, face Oase: o chemi pe tipă la tine, o inviţi pe canapea, bagi o muzică bună – îţi dai seama: Oase şi „muzica bună”! – îi pui o băutură fină, vrăjeli, socoteli, şi, cînd se duce la baie...

A vrut să zică mai departe, da' Canţone tuşeşte discret şi cică: Da' de ce să se ducă la baie? Se oftică Oase, înjură de morţi, de dumnezei, şi face: Bine, domn'e, atunci, nu ştiu, cînd nu-i atentă, îi bagi... – da' iar îi taie macaroana Canţone: Cum, Sandele, să nu fie atentă!? Tu o vrăjeşti la greu, pe canapea, şi ea nu-i atentă?

... Aaa, bine, păi gata, face Oase; atunci nu mai zic nimic! Ăştia; erau pe jos, îţi dai seama, da' cică: Eee, acu' spune-ne măcar ce-i bagi! La care, Oase – fii atent, nene, ce putea să-i bese mintea! –, cică prinzi şi tu un moment cînd tipa nu-i pe fază, şi-i bagi o aspirină Bayer în Pepsi.

Pauză, linişte, se uită ăştia unii la alţii, da' Canţone: Zău, Sandele!? Da' una românească nu-i bună!? Nu, băi fraiere, face tîmpitu', că aspirina Bayer în Pepsi aşa şi pe dincolo, cică tipa face urît, se urcă pe pereţi, şi-atunci...

Bodi, scurt: îi bagi şi-un piramidon.

Am crezut că leşin, tată; picii nu mai pricepeau nimic şi mă tăvăleam de rîs; a trebuit să fugim repede, să nu ne prindă, da'... aoleo! Nu se poate!

BRICHETA, NENE, BRICHETA MEA DE LA HARI!

Ajunsesem acasă şi am băgat mîna în buzunar să scot cheile da' bricheta nu mai era. Am băgat mîna şi în stîngu', da' am dat peste seminţele de la babă şi... oaaa! O uitasem ca un idiot la babă. Va'zică i-am dat-o să-şi aprindă, ca să pot să-mi iau kentanele, da' după aia, în loc să mi-o dea înapoi, a apucat-o horcăiala – mai bine crăpa dracu'! – după care a început cu prostiile, că na seminţe, că-s frumos şi hai să pun buricu'... Am descuiat şi am dat buzna la mine în cameră, zic „Nu se poate, hai să controlez mai bine!” M-am dus la fereastră, am pus cheile pe pervaz, am verificat iar în dreptu', da' din păcate nu mai aveam nimic, adică numai banii. Am verificat iar și-n stîngu', am scos seminţele de la babă şi le-am aruncat pe geam, că m-au apucat toţi dracii, şi mai la fund am dat peste porcăria de prezervativ. L-am aruncat cît colo de scîrboşenia dracu', că se mai lipiseră şi nişte seminţe de el, am băgat iar mîna şi... nimic.

... OAAA, BABA, NENE, FIR-AŞ AL DRACU' DE PROST!!! Nu mi-o uitasem eu; ea m-a făcut să mi-o uit; artistic m-a lucrat! Expre s-a făcut că tuşeşte şi se chirceşte după ce și-a aprins, ca s-o strecoare în buzunaru' de la vestă, după care a mai tras şi flegma aia, fix la picioarele mele, şi a început cu gargara, ca să-mi distragă atenţia...

Am vrut să mă reped spre uşă, că vedeam roşu' în faţa ochilor – dacă mai era pe-acolo, nu ştiu ce-i făceam, cred că o călcam în picioare, o umpleam de sînge – da' m-am oprit, că n-avea nici un rost: trecuseră vreo zece minute, şi, dacă mai era, era şi nea Biţă; cu ăla ce naiba făceam? Adică puteam să mă duc şi să-i zic că mi-a furat baba bricheta, sau, na, că mi-am uitat-o, fiindcă baba n-ar fi recunoscut în veci, da' mi-era ruşine şi, nu ştiu, faza se răcise; ce naiba să-i zic; să fac pe tîmpitu', să încep că „Nu vă supăraţi, n-aţi văzut cumva, din întîmplare, o brichetă?”!?

Am început să mă plimb de nebun, prin cameră, fiindcă eram prost, neică, da', totuşi, ceva nu era

logic. După ce mi-o şutise, eu tot vroiam să plec, da' baba, în loc să mă lase mai repede, ca să scape de mine, tot trăgea să stau, şi normal n-ar fi fost să zică „Bine, dacă ţii neapărat, atunci du-te!”!? Plus chestia cu buricu', domn'e; asta chiar că n-o mai pricep! Hai să zicem că nu venea nea' Biţă şi o luam pe aia acasă – deşi e absurd, doar acasă erau ai mei – da' hai să zicem: dacă o luam, nu mă prindeam de brichetă?

Am mai băgat mîna o dată în buzunar şi... ce chestie! Am dat peste cîteva seminţe, tot de dovleac. Cum naiba, neică; ştiu sigur că seminţele le pusesem pe toate în stîngu', nu în dreptu'; ce dracu', acu' mi se plimbau seminţele prin buzunare, de nebune!?

Am simţit aşa, o sfîrşeală, şi m-am aşezat pe canapea: Mă, nene, să ştii că aici nu-i lucru curat! Nu prea credeam eu în chestii de-astea, da' mi-am amintit cum se uitase baba la brichetă, cînd mă căutam de kentane. Pe bune, avea nişte ochi cam aiurea şi parcă anume o freca în palmă şi o mîngîia, o mai ţinea şi la soare, ca s-o văd eu bine şi să-mi iau adio de la ea. Serios, cînd a mîngîiat bricheta, cred că altceva a fost; nu doar aşa, că-i plăcea ei, şi culmea, nene! După aia, a băgat mîna după seminţe fix în buzunaru' unde pusese bricheta, parcă zicea: Nenică, fii atent, uite buzunaru' ăsta, da' nu-ţi dau nici o brichetă, că eşti prost! Da', poftim nişte seminţe de-alea bune, de dovleac, să mai bagi şi tu ceva la bostan, că prea eşti prost!

37. HARI E VIRGINĂ

... Nasol moment, neică! Bricheta nu era cine ştie ce, nici nu cred că era de argint, da' era de la Hari; nu începuse totu' sîmbăta trecută, cînd mi-o făcuse Hari cadou? Mi se părea semn rău, pe bune; mi-era să nu se întîmple ceva, şi clar că n-am mai sunat-o şi nici n-am mai făcut nimic toată seara. Am zăcut îmbrăcat, pe canapea, n-am reuşit să adorm decît pe la unu sau două, şi dimineaţa m-am trezit plin de spume, că iar am visat nişte bazaconii, da' am zis: Aşa nu se mai poate; trebuie să-i dau telefon! Bricheta puteam să-i spun, în fond, că am uitat-o sau că mi-a căzut din buzunar şi am pierdut-o, da' rămăsese de ieri să o sun şi, dacă nu dădeam nici un semn de viaţă, după aia era mai nasol.

Pe la nouă, am pus mîna pe telefon şi am format 13.02.75, număru' lu' Hari, da' n-a răspuns. Am zis că poate nu s-a sculat şi peste vreo zece minute am mai dat o dată, am lăsat să sune mai mult, da' aceeaşi figură. Ce naiba, nene, plecase undeva atît de dimineaţă...? Poate ne chemase Popeye la şcoală, să ne încheie situaţiile, da' atunci mi-ar fi dat telefon Ina sau Dana, nu...? Am mai sunat de cîteva ori, la intervale de cinci minute, da' tot degeaba, şi atunci am zis: Clar! E acasă, da' bănuieşte că sînt eu şi expre nu răspunde, fiindcă vrea să mă pedepsească.

Nu ştiam ce să mai fac şi am început să mă plimb de nebun prin toată casa, da' la un moment dat zic: Foarte bine, în fond are dreptate, da' atunci mă duc peste ea! Mă echipez rapid şi, pe drum, văd eu, poate o mai sun de la un telefon public, da', dacă tot nu răspunde, mă duc direct la uşă, îi cer frumos iertare, îi zic adevăru' despre brichetă, şi după aia Dumnezeu cu mila! Mi-am băut cacaoa

cu lapte, m-am îmbrăcat, am băgat mare pe scări, da', cînd ies afară, în curte, îl văd pe ta-su' lu' Bodi. Gagiu îşi repara Skodiţa în parcare şi zic: Aoleo, nene, da' cu Bodi cum rămîne!? Că nu-i zisesem încă de bairam, mai visasem şi nişte chestii nasoale cu el, azi era vineri, şi mîine mi-era să nu-mi tragă clapa. M-am uitat la doi, la geamurile lui, da' erau închise, deci gagiu' dormea, sau plecase mai devreme, sau poate iar era cu gurista aia fatală, aşa că mai bine să vorbesc puţin cu taică-su.

M-am dus şi tipu' era băgat cu totu' sub Skodiţă, da' am zis un „Bună ziua!" puţin mai tare şi s-a tras imediat. Cînd m-a văzut, a vrut să se ridice, da' l-am rugat să nu se deranjeze, mi-am cerut scuze şi l-am întrebat dacă Bodi e acasă.

– Aaa, nu, îmi pare rău...

– Şi nu ştiţi cînd îl pot găsi?

– Nu, da' vă pot ajuta cu ceva? Doriţi să-i transmiteţi ceva? M-am blocat puţin, că prea mă lua cu „dumneavoastră" şi cum naiba să-i zic de „bairam", da' după aia mi s-a aprins beculeţu': Ia stai, mă nene, Bodi, cînd m-a invitat la el, la bairam, nu zisese că-i ziua lui? Puteam să zic şi eu aceeaşi chestie, că tipu' se prindea, sau, chiar dacă nu-şi mai amintea, mai mişto să zic de „ziua mea"; îl păcăleam şi eu artistic, să nu-şi facă naibii alt program...

– Aș dori, dacă sînteţi amabil. Mîine este ziua mea, dau o mică petrecere, şi, dacă puteţi să-i transmiteţi dumneavostră, aş dori să-l invit, pe la şapte...

– Aaa, sigur, cu cea mai mare plăcere! Da' cîți ani împliniți?

– Cin... adică şaisprezece.

– Aaa, păi atunci: La mulţi ani! Vă doresc petrecere plăcută, da'... cum vă numiţi?

I-am zis cum mă cheamă, i-am mulţumit şi m-am cărat, da' neapărat trebuia să vorbesc şi cu Bodi, fiindcă ta-su' era de treabă, da' am impresia

că-i lipsea puțin o doagă. Era mai în vîrstă şi cică fusese pilot; în timpu' războiului doborîse nu ştiu cîți ruşi, da' după aia a avut necazuri mari cu comuniştii. Cred că făcuse şi ceva puşcărie, fiindcă avea păru' complet alb, era puţin cocoşat, vorbea numai cu „dumneavoastră" şi, cînd ieşea la plimbare cu Box, mergea aşa, nu ştiu cum, parcă ştergea zidurile.

Mie îmi făcea puțin milă, fiindcă o dată la două-trei zile îl vedeai într-o salopetă jegoasă, cu 'jde mii de chei şi cheiţe, chinuindu-se degeaba, că rabla aia de Skoda ar fi trebuit să fie de mult pe butuci. Mai era şi plină de picăţele; ziceai că-i de camuflaj, fiindcă locu' lui de parcare era chiar sub dud, la coloane, da' omu' meşcherea ore întregi, după care îl vedeai că se şterge pe mîini, se urcă în Skodiţă şi încearcă s-o pornească. Cică făcea mai urît ca mama lu' Hari; ziceai că-i un Spitfire de-ăla din filme, de şmecherii cu Dacii de la scară îşi dădeau coate – Păzea, că vine bolidu'! Bietu' de el o urnea cîţiva metri, da' în capătu' aleii, spre Panduri: Hîc! Trosc, bum, pleosc, teuf-teuf! Nici o problemă: se dădea jos calm, se apuca s-o împingă singur, că nu-l ajuta niciodată nimeni, şi peste o zi sau două iar o lua de la capăt.

În fine, 88-u' a venit repede şi după aia nu m-am mai complicat să dau telefon; am luat tramvaiu' şi pe la zece jumate eram la Hari. Pe uşă nu mai era X-u' ăla tras cu creionu; era, sanchi, o plăcuţă dichisită pe care scria AICI LOCUIEŞTE HARI, da' aveam emoţii, neică. Ten,... nain,... eit,... sevăn,... six,... faiv,... fo',... sri,... tu,... uan – şi: ţîrrr!

... Hmmm, ce făcea asta, nene? M-am gîndit că o fi pe la baie sau pe la bucătărie şi am aşteptat puţin, da' nimic – tăcere mormîntală – aşa că: ţîrrr!

... Am înţeles: se făcea că nu aude, ca să nu-mi închipui eu că mă aşteaptă cu sufletu' la gură, aşa că ȚÎR-ŢÎR-ȚÎR!

... În fine, slavă cerului! S-a auzit o tîrşîială de papucei cu Chip şi Dale, deci era la ea în cameră; de asta auzise mai greu. Hai, dom'ne, ce înaintezi aşa anevoie? Pe bune, parcă era la zeci de kilometri şi, cînd a ajuns, a început să bîjbîie cu mîinile, cică nu nimerea yala.

... A, bon, am înţeles: acu' se uita pe vizor, parcă cine ştie cine putea să fie la ora asta. Bine, poftim: atunci îmi dreg vocea, îmi potrivesc puţin freza, nodu' de la cravată, îmi trag un zîmbet de-ăla penibil, ca Alberto Sordi, și, cînd deschide:

– Ce faci, femeie, de ce mă ţii la...?

Aoleo, asta dormea, nenică! Pe bune, zîmbea, da' se uita la mine buimacă şi... hmmm! – era cam sumar îmbrăcată, numai cu cămăşuţa aia de pînză topită pe ea.

... Poftim, acu' căsca, se întindea ca mîţa, şi... aoleo! Ce faci, dragă,' nu ţi-e ruşine? Avea chiloţei de-ăia şmecheri cu zilele săptămînii, să nu uite să şi-i schimbe, şi, cînd s-a întins, cică: „Vendredi”.

– Am...

Nimic – zbang! – de gîtu' meu, pupic rapid, şi fuga-fuga înapoi în cameră, ținîndu-se cu mîna de cămăşuţă, să nu-i văd io...

– Cît e ceasu'? Mai dooorm şi io cinci minute, bineee...? Azi noapte am fost la bairam, la Paul. Fă-ţi și tu o cafea, și dacă vrei, fă-mi şi mie!

... ZBOOOING!

Care „Paul”, neică?... Aaa, bine; am înţeles: zisesem eu de bairam, la telefon, da' după aia n-am mai sunat, şi – răzbunarea, arma prostului – s-a dus la vreun gorobete de pe-aici, de prin vecini. Şi expre nu mi-a zis de ieri, ca să vin eu azi într-un suflet, să mă năucească vestea şi să turbez de gelozie, să încep să-i cer explicaţii. Numai că eu nu eram aşa fleţ, pentru că, în fond şi la urma urmei, de ce să nu se ducă; am zis eu că n-are voie să se ducă unde vrea dacă nu-mi cere mie voie?

O.K., m-am cărat la bucătărie şi m-am apucat să fac o cafea mai strong, să-şi vină în fire, da'...

hmmm, ceva nu era în ordine. Bun, caşti, te întinzi, scheme, da' parcă n-avea ochii umflaţi, cearcăne, părul în dezordine, şi-n primu' rînd gagicile nu sar aşa să te pupe cînd le scoli din somn. De-aia, pentru că orice om, după ce doarme, are un damf al său, inconfundabil, şi ea n-avea. Ba chiar, dacă nu mă înşel, mirosea a pastă de dinţi. Nu prea tare, pentru că de-aia m-a pupat din vîrfu' buzelor, ca să nu simt, da' tot îi ieşea, prin fălci, şi... – aha, te-am prins! Dacă fusese la bairam, chiloţeii ar fi trebuit să fie de ieri, cu „jeudi”, nu cu „vendredi”; nu...?

Nu, fiindcă poate a venit acasă după miezu' nopţii şi atunci, dacă nu era groghi, nu s-a culcat aşa, ca bolovanu'; a făcut mai întîi un duș şi s-a schimbat. Nasol, da', totuşi, pasta de dinţi nu rezistă pînă dimineaţă şi... ia să vedem noi, domnule, dacă fata aceasta chiar doarme. Pe bune, cafeaua era gata şi ia să ne facem noi că i-o servim la pat, ca să n-aibă motiv să ţipe că dăm buzna peste ea. Că doar ea zisese să-i fac, şi în primu' rînd, poftim: lăsase uşa întredeschisă, deci nu dădeam buzna. Îi puneam uşurel cafeluţa la nas, să-i gîdile nările, mă uitam dacă doarme şi, dacă dormea, mă retrăgeam frumos în sufragerie, da' am eu o presimţire că nu dormea.

... Aşaaa, pîş-pîş, inima i se strînge, se opreşte puţin, în sufletu' lui se dă o luptă, porneşte mai departe cu paşi nu-ş' cum, pe culoar e aproape întuneric, aici e baia, dincoace camera lu’ mă-sa; nu-ş' ce, sîrmă ghimpată, tranşee, poveşti, uşa larg întredeschisă, o penumbră albastră...

Adică nu, nici o penumbră, soare ca la balamuc! Zău, neică, şi vrei să te cred că ai uitat să tragi jaluzelele şi ai dormit aşa, cu soarele în ochi, toată dimineaţa, şi nu te-a trezit!?

He-he-he, ea cică doarme dusă, însă doarme cu faţa la perete, ca să n-o văd eu, şi cu un braţ peste cearşaf... Hmmm, cam mult mărar pe antebraţ, în lumina aceasta crudă, da', mă rog, e brunetă şi nu despre asta este vorba, ci despre cu totul şi cu totul

altceva. Ceea ce contează cu adevărat în momentul acesta, în care EL s-a oprit în prag şi o priveşte, este că EA respiră cam aiurea. Că se face, să moară Bibi, pentru că respiraţia este nu-ş' cum, prea adîncă şi prea regulată. EA îşi închipuie poate că aşa respiră o fată prin somn, da' e fraieră, pentru că EL nu este nici el chiar atît de fleţ. Nu că a văzut 'jdemii de gagici dormind la viaţa lui – de unde naiba? – da' ştie şi el ce este aceea o RESPIRAŢIE ARTIFICIALĂ... ’

În rest, toate păreau a fi la locu' lor, toţi muţunaşii şi căcaturile alea de la căpătîi încremeniseră parcă în această atmosferă de nu-ş' ce, şi ursuleţu' Otto – buerk! – aşa că, luîndu-şi inima-n dinţi, tînărul nostru pătrunse în odaie, unde – tan-ta-naaa! – zări un hălăţel bleu, culoarea ei preferată, pe spătaru' scaunului de lîngă pat. Bun, va exclama nedumerit cineva, un fraier, şi ce dacă, acesta nu-i un motiv să nu-ş' ce! Ba da, nenică, ba este, pentru că îl avea la îndemînă, şi nu ieşi aşa cînd zici că dormi de-adevăratelea, şi nu te faci că te întinzi în uşă pînă ce EL zări întipărit cu litere de foc „Vendredi”. Adică, he-he-he, doar dacă eşti jmecheră, le ai, pe-astea, şi vrei să-mi suceşti mie minţile ca de obicei.

„Fie ce-o fi!” îşi zise tînăru' nostru, şi, înaintînd precaut pînă la marginea patului, depuse uşurel ceşcuţa ei pe şifonier, rămînînd cu a lui în mînă. Se făcuse fără un sfert, însă în asemenea momente pînă şi Timpu' părea să-şi ţină respiraţia, nu numai cel care uitase că trebuie să respire.

... „Dormi, ai?” îşi zise el în foru' lui interior şi căută din priviri: un ceva pe care să se aşeze, însă, din păcate, nu exista un asemenea loc, pentru că pe singurul scaun din încăpere se afla după cum am mai menţionat, hălăţelul bleu, pe o grămadă alte boarfe, astfel încît eroul nostru nu mai avu încotro şi pînă urmă se aşeză pe marginea patului.

... „Hai, dom'ne, că o să-ţi dai duhu'!” se rugă EL, în ale cărui priviri se citea acuma nu-ş' ce,

moment în care, ca un făcut, ea începu să respire zgomotos, de ziceai că visează mieluşei de-ăia care sar pîrleazu', ca-n „Pif”, însă un observator atent şi-ar fi putut da seama că, de fapt, afurisita se chinuie să nu rîdă.

... „Îţi arde de goange; ai!? Bineee, ia să vedem noi dac-o să dormi şi la faza asta!” îşi zise EL, şi nu făcu nimic; doar îşi pironi ochii ca două pumnale fix în ceafa ei scăldată în soarele dimineţii, unde pufu' era aşa, nu ştiu cum să zic, aidoma piliturii de fier, căci ştia prea bine, din vastele sale lecturi, că, dacă te uiţi fix la cineva care se face că doarme, mai devreme sau mai tîrziu acela musai se va da de gol.

... Aha! Respiraţia încetă puţin, EA icni, după care, cu chiu, cu vai, reuşi să se prefacă mai departe, da' i se zguduia breteluţa de pe umăr, de la cămăşuţă. În foru' lui interior se mai dădu atunci o scurtă luptă, dar pînă la urmă se întinse uşurel, alături de EA, însă peste cearşaf şi rămînînd, fireşte, la o oarecare distanţă, deoarece nu era decît a... – luni-marţi-miercuri-joi – cincea zi de cînd tinerii noştri erau împreună.

... Aha, de data asta respiraţia se opri pe bune şi, în fine, Dumnezeu dădu:

– Ce cauţi în patu' meu...?

Accentul căzu pe „meu”, da' aşa, la derută, adică e pătuţu' ei, în care nimeni n-are voie să nimic neinvitat.

– Am crezut că dormi şi ţi-am adus cafeaua, da' mi s-a făcut şi mie somn. Dorm şi io puţin, cinci minute; mă laşi...?

– Bine, da' să dormi, da...?

Zise ea, băgîndu-şi braţul sub pătură şi învelindu-se pînă la gît. El dormi, da' se cam simţea aia, cum îi zice, domn'e, căldura trupului ei tînăr, de fată, astfel încît pînă la urmă nu se mai putu împotrivi tentaţiei şi depuse un pupic mic-mic pe vertebrele... alea, nu ştiu cum le zice, de la ceafă.

– DORMI ACOLO!

– Dorm-dorm, da' vin şi io mai aproape, să... – mmm! Îmi dai voie să te miros?

În tăcere, nici un răspuns, deoarece asta era tehnica: dacă îţi cereai voie, politicos, nu putea să zică „nu”. Adică putea, da' uite că nu zicea, ba chiar... aha! Un umeraş apăru la orizont, ca o insulă, pe care tînărul nostru se grăbi s-o... AOLEO!

– Păi seeegur, s-a făcut că şi-l trage brusc, da' mi-a dat o contră cu fundu', nimerind, chipurile din greşeală, fix în... tînăru' nostru, care şi el pe-acolo, chestii-socoteli, deoarece tinereţea îşi cerea drepturile.

Da, bine. S-a tras tocmai la perete şi s-a învelit iar toată, ca o... Aaa, ba nu, uite că s-a întors cu faţa.

– 'Neaţa, am zis; vezi că ţi se răceşte cafeaua... Mmm, te-ai spălat pe dinţi prin somn?

– M-am spălat cînd am venit de la Paul, deşteptule! Tu nu te speli pe dinţi cînd te culci?

Ba da, da' nu rezistă pînă dimineaţa, şi ce-i pronunţi atîta numele lu’ „Phaoul” ăsta; ca să sar io să te întreb cine e? Ei, uite că nu te întreb, pentru că ştiu prea bine: „Phaoul” este un băiat mai mare, de la tine de la cor, neapărat brunet şi cu ochii verzi, deoarece şi io îi am verzi, da' nu-s brunet, da' nici el n-are păru' aşa creţ, ca mine, aşa, că, în concluzie, avînd în vedere acest braţ superb, scos iar peste cearşaf, chiar sub nasu' meu, i se aplică o serie de ventuze mici...

– STAI CUMINTE!

– A, da, pardon, zi cu „Phaoul”! Un tînăr de la tine, de la cor...?

– Nu, domn'e, un vecin de-al meu; ne ştim de hă-hăăă! Da' de ce te interesează; eşti cumva gelos...?

Păi sigur, asta era: trebuia să fiu neapărat „gelos”, altfel n-avea farmec! Bine, poftim: atunci ne întindem puţin, cu buzele ţuguiate şi cu ochii

închişi, adică mu-mu-mu, pupic mic, să moară viermele geloziei!

– ZI, DOMN'E, EŞTI GELOS SAU NU!? EEE, FIR-AR A DRACU'!!!

... Da, sigur, acu' o dădea pe rîs, da' ce să-i răspundem noi la această întrebare aparent nevinovată? Dacă răspundem afirmativ ne facem de cacao; dacă răspundem negativ, se cheamă că sîntem încrezuţi şi nu ne pasă, iar dacă o luam cu „Depinde", după aia, riscam să îmi povestească toată viaţa lu' „Phaoul", cum a iubit-o el, din fragedă pruncie, şi cum şi ea ţinea la el, însă nu era bărbatu' visurilor sale, astfel încît pînă la urmă i-a zis „Phaoul, hai; mai bine să rămînem doar prieteni!" şi etc.

– De ce să fiu? Nu pot să am încredere în tine?

Zise el, mirîndu-se apoi ce l-a apucat să bage texte de-astea din colecţia „Romanul de dragoste".

– A dracu' pielea pă tine!

... Pardon!? Ia uite, domn'e: mi-a băgat o mînă în păr, m-a luat spre ea cu violenţă şi... mmm, acu' ne sărutăm. Da', cum chiar nu era supărată că n-am sunat-o ieri?

... Mda, în concluzie ne sărutăm, numai că – tan-ta-naaa! – mîna perfidă se strecoară pe sub cearşaf şi poposeşte pentru început pe talie; aşa, chipurile ca să nu ne pierdem echilibru'...

... Aha, respiraţie modificată, dar sărutul continuă şi mîna bat-o vina, o ia în jos şi dă peste marginea cămăşuţei. Ia să mă uit io puţin cu această danteluţă gigea, zice, dar, în curînd pe ecrane se plictiseşte, trece de margine şi ajunge pe... – UAU! – coapsa Daciei şi-a Romei.

... De unde, văzînd că lu' Hari nici prin gînd nu-i trece să protesteze, începe să urce – ţîc– ţîc-ţîc! – pîrjolind totul în cale şi... ARŞ!

– Pardon, din greşeală! Îmi cer mii de scuze...

Degeaba; mi s-a agăţat o unghie în elasticu' de la chiloţi şi s-a dus dracu' totu': Hari a sărit cît colo, mi-a proptit o mînă în piept şi a început să

mă fulgere cu ochii, adică ce „greşeală”, care „greşeală”, ştie ea cum sîntem noi, bărbaţii!

... Ooof, bine, atunci hai să ne privim aşa, la nemurire, ca să vedem cine rezistă mai mult, da' nu mă gîndisem, domn'e, la nimic! Pe cuvînt de onoare, fiindcă nici nu-mi luasem prezervativu' la mine: ieri îl aruncasem pe geam, cînd am aruncat porcăriile alea de seminţe, şi azi dimineaţă era tot acolo, în iarbă, la scară, da', dacă-l luam, mă vedea Spionu', şi plus de asta eu credeam că Hari e supărată; de unde naiba să ştiu că puţin îi pasă şi o s-o găsesc în pat!?

– Şi mai vorbeşti de „încredere”...!

Zise ea, privindu-mă cu scîrbă, numai că, din cauza vitezei, cearşafu' s-a tras şi, cum stă într-o rînă, cu o mînă în pieptu' meu, cămăşuţa aia e mizilic.

– De ce să nu vorbesc? N-ai încredere în mine?

... Ba da, uite că are, m-a iertat, fiindcă se uită lung şi trist, mă mîngîie puţin pe faţă şi...

– Aş vrea io, să ştii! Aş vrea, da' nu pot să am. Ştii de ce nu pot...?

– Nu...

Da' bănuiesc: pentru că e virgină, de-aia, şi, cum ar veni, ce vreau eu nu se poate. Să vezi ce-i făceam lu' Mimi, că eu i-am zis, da' deşteptu' mă tot bătea la...

– Pentru că nici în mine n-am. ZBOOOING!

Ooof, Hari-Hari! Păi de ce n-ai zis aşa, neică, de la început; Ce-o tot frecăm aici cu „gelozii” şi aiureli!? Serios, dacă îmi zicea din cînd în cînd cîte-o chestie de-asta, nu mă mai interesa nimic, după aia putea să... da', ia stai puţin! şi asta ce înseamnă, că nu e virgină...?

– A DRACU' PIELEA PĂ TINE!

... Da, neică, avea dreptate: uite-aici piele, eram full! Chiar, oare cîţi metri pătraţi erau, dacă mă făceai blăniţă de-aia gigea, lîngă şemineu?

... Da' uite că şi ea avea: pe gît, pe umeri, pe... ooof, Doamne! La fix, bine că îi zisesem lu’ ta-su'

lu' Bodi de bairam, că sîmbătă...

Hait! Ce făcea asta, nene; unde se ducea...!? A sărit de lîngă mine, s-a dus la geam, şi... aoleo! Fii atent că a tras jaluzelele şi...

ZBOOOING!

Doamne, dementă era: şi-a dat jos cămăşuţa şi a rămas în picioare, în mijlocu' camerei!

... Aaa, nu, pliz, mai stai puţin; nu veni încă! Hai, dom'ne; io de ce m-am ridicat aici în capu' oaselor!?

A venit, s-a aşezat pe marginea patului şi a început să-şi împletească degetele cu degetele mele, da' păcat, pe bune; aş fi vrut să mai stea măcar o secundă, că...

... Bine, hai să ne împletim, da' acu' te trag spre mine, deoarece îmi este dor... Nu vrei? Bine, atunci zi tu ce facem, că mă supun, poftim!

... ZBOOOING!

A început să mă descheie la cămaşă, neică! Adică, bun, înţeleg, ea era goală şi eu stăteam cu toate pe mine, ca ţăranu', da', totuşi, cum rămîne cu „încrederea”, că eu n-aveam prezervativ, şi...

... Bine, hai să te ajut şi eu, să meargă mai repede. Ia uite-aicea: Hîmpf! Îţi place muşchii mei!?

... De ce rîzi, domn'e; vrei să zici că n-am!?

... Aaa, înţeleg, ca să mă mîngîi tu aşa, din vîrfu' degetelor, pe umeri, pe stern, pe minunata mea piele, da' mă cam gîdili... – ARŞ, ARŞ, HUAH!!!

... Uuuf! Acu' ne sărutăm, ne sărutam la disperare, da' chiar, domn'e care o fi recordu' mondial la sărutat? Păi, în ritmu' ăsta, cred că nici o oră fiindcă deja parcă aveam cauciuc în gură; acu' începuse să muşte şi...

AOLEO, NU!... Adică, bine, sigur, da', pliz, nu cu ţîţele alea pe piept, că... AAAH!... Ooof, de ce aveau astea ţîţe, domnule!? Să-ţi lipeşti obraz' să te bagi aşa, cu faţa, să... da', ce naiba, mi se părea mie, dreapta era puţin mai mare ca stînga?... Aaa, deci îţi place! Fiori, ai?... He-he-he, ce să-ţi fac,

fetiţo, dacă ai încăput pe mîna mea, da', ia să vedem, figura asta o ştii...? Aşa, cu dosu' palmelor, puţin, cu vîrfu' degetelor...

... He-he-he, suferi, ă? Lasă, mai suferă şi tu puţin, că... aoleo, de ce împingi, domn'e!?... Ce făcea asta, neică; nu era sănătoasă!? Doaaamne: îşi trecea palmele peste sfîrcurile mele!

– Simţi ceva?

– Normal; mă gîdili...

– Atît?

... Hmmm, uite că se întăreau, totuşi... Pe bune, niciodată n-am putut să pricep de ce avem şi noi ţîţe de-astea mai mici, din moment ce nu ne folosesc la nimica. Da', bine, poftim: închid ochii şi, dacă mă gîndesc mai bine, chiar îmi place: dau capu' pe spate, în delir, şi...

– Mamă, ce mişto! Aaah, oooh, ia-mă, sînt a ta!... ZDROING!

Mi-a fript un pumn în cap şi a tăbărît pe mine: lupte greco-romane!... Bine, atunci ia să te văz şi la capitolu' ăsta, numai că... OOOF! Nu mai zic nimic, da' a dracu' tinereţe îşi cerea drepturile rău de tot; bătea cu pumnu' în masă şi cică: Nu mă-'nteresează, mie-mi dai drepturile!... Hmmm, slăbuţ, slab de tot; gata: te-am pus! Te-am pus, nene, nu-nţelegi româneşte!?

– ... NU, TE ROG, TE ROOOG!

... Pardon!? Aaa, adică îmi băgasem puţin genunchiu' şi... OOOF, DOAMNE-DUMNEZEULE, IO NU MAI SUPORT!!! ’

... Bine, atunci, poftim: am murit, na! Aşa e bine!? M-am trîntit lîngă ea şi am început să mă uit în tavan, fiindcă nu-mi scosesem nici măcar pantalonii, şi cine începuse; cine a tăbărît pe mine!? Cred că avea o obsesie, domn'e, numai la asta se gîndea că şi la şcoală o auzisem odată; nu ştiu despre cine vorbea, da' cică „îi cam place să-ncalece”. Auzi, mă nene, „să-ncalece”; parcă ele erau un fagure de miere şi bărbaţii roiau în juru' lor, ca muştele!

– La ce te gîndeşti?

– M? La nimic, da' tre' să mă duc puţin la baie...

La... „Săgeata căpitanului Ion” mă gîndeam, că – ÎRGH! – marţi, pe canapea, fusese mizilic, da' acu' era nenorocire: îmi vîjîia capu' de ziceai că-s în avion şi mi se lovea un biloi de craniu, ca la demolări: DOING, DOING, DOING!

– De ce, te-ai supărat...?

– Nu, domn'e, nu m-am supărat! Stai liniştită...

– Da' la ce te gîndeşti?

– La nimic, Hari, da' vreau şi io puţin la baie.

... Seeegur, s-a uitat la mine, jignită, şi... AU! Am vrut să mă ridic în capu' oaselor, da', cînd să mă sprijin de ladă, parcă m-a muşcat ceva de deget, şi... GNARH! ERAU MUŢUNAŞII EI DE LA CĂPĂTÎI!

– CUM NAIBA POŢI SĂ DORMI CU TOATE RAHATURILE ASTEA LA CAP!?

... Ooof, Doamne, le-am tras o labă şi s-au dus dracu', pe jos, da' Otto, fiind mai greu, a aterizat în pat, între noi.

Hari l-a luat în braţe, ca o mămică, se uita la mine îngrozită şi cică:

– NU-S LAHATURI, SÎNT DULCI ŞI TU EŞTI LĂU!!!

... Ooof, bine, da' nu mă mai zgudui, pliz, că dau în primire!

– LĂU, LĂU, LĂU!!!

– Bine, da' coase-i şi tu ochiu' ăla! De ce i l-ai scos?

– Nu i l-am scos io, deşteptule! Ursuleţu' a căzut din pom cu pumnii goi...

Ce-a făcut, nene...? Aaa, înţeleg, asta citise ea într-o carte de poveşti, cînd era mică. Se poate, fiindcă, dacă picai de la cîţiva metri pe noadă şi n-aveai ce să strîngi în pumni, îţi ieşeau ochii din cap de durere; poate de-aia avea şi ea ochii mai bulbucaţi.

– Nasol, şi ai căzut şi tu cu el?

– Nu cu el! Pe el! Da', hi-hi-hi, nu-i mai sexy aşa...?

– Ooof, e foarte sexy, Hari, e îngrozitor de sexy, da' io tre' să plec acuma, puțin!

... Dom'ne, nu vroia să-mi dea drumu' şi pace! Mă strîngea de braţ şi se uita să-i zic ceva drăguţ, că şi ea e sexy sau nu-ș' ce...

– HARI, MĂ DOR... ALEA!!! Zău, înţelege-mă şi pe mine; ce naiba!?

38. LA CAPȘA

... Uuuf, în sfîrşit! Ia uite-aici: faianţa-faianţă, chiuveta-chiuvetă oglinjoara-oglinjoară, apă rece, apă caldă, săpun, foarfece, bisturiu'... că, nu ştiu, io muream pe masa de operaţie. Pe bune, cică de ce se cheamă uliu' „uliu”...? Păi cică de-aia, pentru că şi el are probleme, ca mine, şi, cînd aterizează, face: ULIUUU!

... Hai, dom'ne, odată, ce mă ţii atîta!? Hai, că, pe bune, mai aveam puțin şi îmi pleznea băşica... Nu vrei, ă? Eee, las' pîn'-la urmă tre' să vrei tu, dacă organizam o cere!

Bun, trecem mai repede peste partea asta, zicem că am făcut pipi şi ne-a mai trecut puţin, deşi nu-i cîtuşi de puţin adevărat, da'... ce fază! Baia era mai mişto ca a noastră, cu gresie pe jos, şi am rămas trăznit cîte smacuri aveau: Rexona, Fa, Lăptişor de matcă, cremă Ponds, Nivea, şampon Palmolive, şampon cu extract de... ceva, şampon contra mătreţei – aoleo, sper că mă-sa! – creion de gene, Mascara, spirt medicinal, astea... habar n-am ce sînt şi nici nu mă interesează, Eau de cologne cutăriţă, fixativ, antinevralgic, aspirină, pudră – „Vai, tu, să ne pudrăm vîrfu' năsucului!” – fond de ten, acetonă, şi pe cadă mai era o scîndură cu j'demii de sticluţe şi chestii, geluri, spray-uri, alifii, tot felu' de şpirifanţuri! Şi în rest faianţă, nene, faianţă cît vezi cu ochii, pusă destul de ca lumea; plăcile se îmbinau perfect, da' era bleu şi, dacă mă uitam la ea, mă lua frigu'.

... Uuuf, în fine, da' ustura al dracu', neică, şi în chestiunea cu viaţa sexuală, rămîne cum am stabilit. Mă duceam la Panda şi... chiar, domn'e, cum se punea porcăria aia de prezervativ? Parcă avea un ţugui în cap şi se deschidea pe-acolo, deci... ţinem de-aici, asta vine aici, ăla probabil

era... nu ştiu, alternatoru' de fază, aia era... biela-manivelă, capacu' de la delcou, convertizoru' Bessemer, contoaru' Geiger-Muller, Fabrica de Azbociment Cutare, Hidrocentrala Porțile de fier II...

AOLEO, MĂ-SA! Nu, serios: geamu' de la baie era deschis şi i-am auzit motoru', din capu' străzii.

... OAAA! M-am aplecat să-mi trag blugii, da' am dat un fund de perete de era să vin cu capu în oglindă, şi după aia nu reuşeam să mi-i trag, că-mi tremurau genunchii ca la balamuc; – cloncа-clonca! – aşa îmi făceau rotulele... Băi frate, şi culmea e că mă gîndisem, m-am uitat la ceas, pe furiş, că se făcuse douăşpe şi ceva, da' am zis „Lasă, ştie Hari mai bine cînd vine de la serviciu”!

M-am repezit în cameră, da' Hari era tot în pat, dezbrăcată; nici măcar nu strînsese muţunaşii de pe jos.

– MAICĂ-TA, BĂI! ÎMBRACĂ-TE REPEDE CĂ A VENIT! Aiurea! A ridicat ochii în tavan şi s-a strîmbat, adică mă ţin de poante.

– Hai, DOM'NE, că i-am auzit MOTORU'; nu-nţelegi!?

– Zău!? Da' ce naiba caută la ora asta!?

– Nu ştiu, da' îmbracă-te; măcar ne găseşte dincolo, ca lumea! Dacă e ceva, zici şi tu că am venit să te iau în oraş.

Mi-am tras rapid bluza şi m-am apucat să fac ordine, da' bine că am auzit-o, neică; mulţumescu-ţi ţie, Doamne!

– Îţi dai seama dacă n-o auzeam şi ne trezeam direct că descuie! Cred că... nu ştiu ce făceam, mă ascundeam în dulap, da' tot degeaba, că venea şi: Ce faci, Nini, eşti singură...? Ăăă, că nu-ş' ce, da, sînt singură... Zău!? Da' ce-i cu muţunaşii ăştia aruncaţi p'-acilea...? Şi pe bietu' Otto cine mi ţi l-a trîntit aşa, cu curu'-n sus...? Şi mă trezeam că deschide dulapu': Ahaaa! Tu erai, scîrnăvie!? Şi nu-mi făcea nimic, doar mă bătea puţin cu buzduganu' peste fălci că i-am necinstit fata...

– Aaa, face Hari, ştiu! A uitat o chestie, dimineaţă. Lasă, tu du-te-n baie, că pleacă repede!

– Cum, dom'ne, în baie!? Şi dacă are nevoie...?

– Las', că n-are; zici şi tu „ocupat”!... Apropo, te mai dor alea? Nu, serios: aşa-i la voi?

– La noi... sînt codri verzi, de brad! Stai, mă nene, şi, dacă-i pe nasoale, io ce fac; cum mai dau ochii cu ea!?

– Las', că nu dai. Tu stai cuminte, acolo, şi nu ieşi pînă nu-ţi zic io; ai înţeles?

– Stai, dom'ne, puţin! Mai bine...

Aiurea; s-a auzit cheia în uşă şi m-a împins cu forţa spre baie. Ce prostie, neică; şi dacă vroia femeia pipi sau zicea că vrea să se aranjeze puţin!? Serios, că, de bine, de rău, ne îmbrăcasem, şi nu arătam noi ca scoşi din cutie, da' mai bine să fim în sufragerie, decît în dormitor.

... Aha, auzi-o! Că nu-ş' ce, lugu-lugu, „Eşti singură?”... Ce i-a răspuns, nene, că n-am auzit!? Vorbeşte, domn'e, mai tare!... Ooof, au închis uşa de la sufragerie, băga-mi-aş! Că, dacă începeau cu zbierete şi smiorcăieli, era clar; mă duceam peste ele şi: Las-o, tanti, că nu-i ea de vină; ia-mă pe mine! Nu, serios, că în fond, nu făcusem nimic, şi cu mine trebuia să stea de vorbă, nu cu ea. Cam nasol; femeia fusese de treabă, şi era penibil, n-aveam nici un chef, da' în situaţii de-astea nu prea ai de ales.

... Ce făceau astea, neică? Nu se mai auzea nimic, nici măcar o voce mai ridicată, nişte dojeni, pe-acolo; auzeam în schimb cum vorbesc ăia de dedesubt, tot din baie, probabil prin ţevi. Asta înseamnă că ori vorbeau expre în şoaptă, ca să nu le-aud eu, nu ştiu, probabil Hari vroia să vină la mine, da' mă-sa o luase pe sus şi gagica dădea din picioare, ori Hari încerca să ţină uşa, n-o lăsa să dea buzna peste mine.

... Deh, nene, ce-am zis eu că treaba cu bricheta e semn rău!? Maică-sa nu uitase nimic, pur şi simplu venise acasă, dacă nu cumva bănuia şi

special a venit prin surprindere, şi acum bleaga de Hari nu mai ştia cum să scape de ea. Şi dacă nu-i zicea din prima că-s şi eu pe-aici, ne dădeam de gol ca fraierii şi se ducea dracu' şi bairamu' de mîine, şi chestia cu Bodi, cu marea, şi vacanţa, şi totu'!

... Ooof, simţeam că o iau razna, îmi venea să mă duc peste ele, da', dacă Hari nu-i zisese, după aia era şi mai nasol. Am crăpat puţintel uşa, am ciulit o ureche de-aia uriaşă, ca King Louie din „Cartea Junglei", da' tot nu se-auzea nimic şi, ce naiba, domn'e, plecaseră de-acasă!?... Help! Zi ceva, Hari, să te-aud şi eu; fă măcar un zgomot, sau fă-te că vii pînă la uşă, că, dacă mai stau mult pe-aicea, mă găseşti terminat!

... Bun, m-am aşezat pe veceu, ca Gînditoru' de la Hamangia, şi asta-i situaţia. De fapt, nu exista nici o Hari, nici o mama lu' Hari, şi nu s-a întîmplat nimic. Eu nu ştiu cum ajunsesem aici, fiindcă nu pierdusem nici o brichetă, din calendar ziua de „vendredi" dispăruse cu desăvîrşire, în catalog nu exista nimeni cu numele de „Hari", şi peste cîţiva ani, trecînd întîmplător pe acolo, tînărul nostru află că pe strada aceea nu se construise niciodată vreun bloc, iar în ceea ce priveşte vechea lui şcoală...

OOOF, ÎN SFÎRŞIT! Am auzit-o, da' cred că era prea tîrziu; nu ştiu dacă mai puteam să mă scol de aici. A bătut în uşă – cioc-cioc! – şi cică:

– Mai eşti acolo...?

– Ce faci, băi; ce naiba ai stat atîta!?

– De ce; ţi-a fost urît? Hai la Capșa, la un profiterol! –ZBOOOING!

– Stai, dom'ne, stai aşa; nu mă lua pe mine cu „Capșa"! Zi: s-a prins de ceva?

– Nu ştiu, da' las', că nu-ţi face nimic.

– Cum, băi, MIE să-mi facă!?

– Da' cui vrei; MIE...!?

– Nu, dragă, da' ce-aţi discutat atîta...?

– HAI, DOMN'E; CE VREI ACU'!? VII SAU NU VII, CĂ MĂ ŞI ENERVEZI!?

– OOOF, HARI-HARI, SUFLETU' DIN MINE MI-L MÂNÎNCI!!! Clar, astea aveau textele lor şi expre mă expediase la baie, ca s-o prelucreze ea pe mă-sa înainte, să nu facă scandal, şi acu' mergeam LA CAPŞA, NEICĂ! Unde, schema era următoarea: lugu-lugu, profiterol, vrăjeli, şi nu zicea nimic pe faţă, că îi pusese Hari condiţia, da' nişte priviri nasoale tot îmi arunca, şi la un moment dat nu ştiu cum venea vorba despre nişte elevi cam de vîrsta noastră, drăguţi amîndoi, simpatici, lugu-lugu, da' uite că n-au fost cuminţi, şi – ţ-ţ-ţ! – ea a ajuns c-un plod de gît, şi el direct în fabrică sau la şcoala de corecţie.

... Mda, m-am dus, am zis „Săru'mîna”, şi după aceea încerca să zîmbească, să pară totu' normal, da' se vedea de la o poştă că-i şucărită.

– Bună, Tinuţule! Ce faci; ţi-a fost rău...?

... PARDON!? Asta-i zisese, nene, că mi-e rău!? Ooof, ce penibil, Dumnezeule!

– Puţin, am zis, da' mi-a trecut.

– Mă bucur! Vii cu noi la Capșa, la un profiterol...?

– Sigur... Vă mulţumesc...

În gîndu' meu: bine, domn'e, înţeleg că vrei un teritoriu neutru, da', pliz: fără „profiterol” şi chestii de-astea! Serios, profiterolu' avea prea multă pîine în găluştile alea, prea puţină îngheţată şi ţi se dărîma cînd vroiai să bagi linguriţa. Plus că mie, dacă vrei să ştii, îmi place mai mult îngheţata cu alune şi cu langues de chat. Sau, poftim, casata: o casată merge, că-i trei lei şapteş'cinci bucata, şi poate un Pepsi, că mi s-a uscat gîtleju'... Adică nu, pardon: un pahar de apă chioară, nene, de la robinet! Aia, da, se poate; nu refuz...

În fine, a luat-o înainte, am coborît, şi pe scări Hari mi-a făcut semn că nu-i nici o problemă, da' jos, cînd să ne urcăm în maşină, maică-sa a zis să stau eu pe locu' mortului, că-s bărbat. Avea

dreptate, da' nici n-am apucat să închid portiera şi am simţit că mă înfund în scaun; parcă decolam! Clar, zic, la prima curbă pune o frînă de-aia cu scîntei, după care se deschide portiera mă rostogolesc pe caldarîm, într-un nor de praf... Adică nu, de fapt mă ducea la mama dracu', undeva pe la marginea Bucureştiului, găsea un maidan suspect, şi oprea: Am ajuns la Capşa! Îşi punea mănuşile alea 'oaţe, îmi zîmbea, după care he-he-he! – scotea discret levieru'...

– AI MAI FOST LA CAPŞA, TINUŢULE...? NOI, CÎND ERA NINI MICĂ, MERGEAM ÎN FIECARE SÎMBĂTĂ; NU, NINI...

... Ce voce, neică! Nu, serios, rabla de Dacie făcea ca toţi dracii, da' tipa acoperea zgomotu' aşa, numai din vîrfu' buzelor. „Nini" n-a zis nimic, se făcea că se uită pe geam, aşa că am tras adînc aer în plămîni şi am răcnit:

– AAA, CUM SĂ NU!? ŞI PE MINE MĂ DUCEA BUNICA MEA. MÎNCAM ÎNGHEŢATĂ DE ALUNE CU LANGUES-DE-CHAT ŞI DUPĂ AIA NE DUCEAM LA FILM, LA „DOINA"...

– AAA, SIGUR, LA „DOINA"! ÎŢI AMINTEŞTI, NINI?

– Da, domn'e, îmi amintesc!

... Hmmm, slăbuţ! Unde ţi-e, neică, vocea de mare soprană...?

– DOAAAMNE, CE-AM MAI PLÎNS LA „BAMBI", CÎND MOARE... – era să zic „mă-sa lu' Bambi" – CĂPRIOARA! NU, HARI, TU N-AI PLÎNS...?

– Da, domn'e, am plîns!

... Ooof, bine, da' zi şi tu ceva despre starea vremii, nu mă lăsa numai pe mine! Sau ţi-a trecut chefu' de „Capşa" şi de profiterol...?

– ŞTIAI, TINUŢULE, CĂ ÎNAINTE LA CAPŞA VENEAU TOŢI MARII SCRIITORI ŞI BEAU ŞVARŢ...? MI-A SPUS NINI CĂ BUNICA TA E PROFESOARĂ DE ROMÂNĂ...

– A FOST, DOAMNĂ. ACU' E PENSIONARĂ...

– ŞTIU, DA' E FRUMOS ACOLO; NU-ŢI PLAC FOTOLIILE ALEA, ŞI CANAPELELE, ŞI PLAFONU'...?

– CUM SĂ NU, DA', V-AM ZIS, N-AM MAI FOST DE MULT. MIE, SINCER SĂ FIU, ÎMI PLĂCEA MAI MULT CASA CENTRALĂ A ARMATEI, CU VULTURII ĂIA SUPĂRAŢI. PĂCAT CĂ NU MAI MERGE FIRMA DIN BECULEŢE, CĂ, DUPĂ CE MERGEAM LA CAPŞA, NE DUCEAM LA ROMARTA COPIILOR, LA COLOANE, ŞI MĂ HOLBAM LA ŞTIRI ORE-NTREGI.

Ce fază, nene! Tocmai ajunsesem la mine, la Academie, unde cotesc troleibuzele, şi m-a apucat doru' de locurile natale, era să răcnesc că aici stau eu, da', cînd am trecut de rond, l-am văzut pe Bodi. Era cu Danei, ieşiseră la plimbare cu cîinii, şi cît pe ce să mă întorc să-i zic lu' Hari „Uite, ăsta-i tipu' la care mergem duminică!”, da', totuşi, ce coincidenţă! Nu, serios: la Capşa, să mor de n-o întrebam pe maică-sa cînd are concediu şi dacă nu vine cu noi la mare, la Mamaia! În fond şi la urma urmei, ce făcusem atît de rău, domn'e!? Dacă avea ceva de zis, să zică, da' m-am plictisit: eram şi noi tineri, urmau trei luni de vacanţă – şi ce mama dracu'!

În fine, am ajuns, ne-am dat jos din maşină, parcă eram nişte plozi de-ăia scoşi duminica pe ştrase, şi înăuntru nu prea era lume; nu erau decît nişte moşi care povesteau faze de mult apuse şi se hlizeau. Ne-am aşezat la o masă, pe colţ, lîngă vitrină, şi a apărut un chelner cam slinos să ne ia comanda.

– Trei profiteroluri, vă rog, a zis mama lu’ Hari.

– Doamnă, am zis, vă mulţumesc, da' io parcă aş prefera un frappe.

– Şi io tot un frappe, face Hari.

– Vaaai, mamă, da' de ce!? Tinuţule, ştii ce bun e profiterolu'...?

– Ştiu, e foarte bun, da' parcă nu mi-e poftă acuma... Chelneru' a început să ridice ochii în tavan, adică mai facem multe nazuri?

– Bine, atunci două frappe-uri, o cafea şi... – voi ce vreţi de băut, oranjadă?

– Nu, lăsaţi, io aş vrea nişte apă minerală...

Hari a zis că şi ea tot apă minerală şi lu' mă-sa i-a cam picat faţa, da' lasă, domn'e, mai bine aşa; ce atîtea trataţii şi politeţuri!?

– Şi-aşa, deci luni plecaţi... S-aveţi grijă, mamă, să vă-mbrăcaţi bine, că pe-acolo-i frig... Cum e domnu' Pop; se simte mai bine...?

– Da, domn'e; nu ţi-am zis de ieri!?

– Mi-ai zis, da' azi nu trebuia să vă duceţi la școală, să vă încheie situaţiile?

– Nu, nu trebuia. Las' că ni le-ncheie el...

Maică-sa a vrut să mai zică ceva, da' a apărut chelneru', cu frappe-urile, cu cafeaua şi cu apa minerală; ni le-a pus în faţă şi ne-a cerut plata, cică se schimba tura. Am dat să scot kentanele, că mai aveam două şi muream să trag o ţigară, da' m-am oprit: ce naiba făceam cu bricheta? Aveam un chibrit la mine, da' lu' Hari încă nu-i zisesem faza, că n-am avut cînd, şi nici nu puteam să zic aici, de faţă cu maică-sa, da'... în fine, le-am scos şi am zis:

– Doamnă, vă mulţumesc pentru ţigări, da', zău, nu trebuia!

– Aaa, n-ai pentru ce! Tinuţule, am şi io o rugăminte la tine. Vorbesc io cu Ionică să vă motiveze absenţele, da' nu-l mai sfidaţi nici voi, mamă...

... Pardon? Ce „absenţe”, domn'e; care „absenţe”; ăla venise în locu' lu' Popeye şi se apucase să pună absenţe...!?

– Nu l-am sfidat, doamnă, da' s-a apucat să ne facă percheziţie mie şi lu' Raz, adică lu' Răzvan, şi, oricum, pentru mine vă rog nu vorbiţi; nu e cazu'...

– Eee, de ce să nu vorbesc!? Să ştii că-i un om de treabă, nu-i aşa rău, şi, dacă la anu' domnu' Pop se pensionează, s-ar putea să va fie diriginte...

– Ştiu, doamnă, da' pentru mine vă rog să nu vorbiţi. Nu vreau sa vă pun într-o situaţie... şi, oricum, dacă ni-l pune diriginte, io mă mut la B.

– Vai de mine! Io cred că exagerezi; cum să te muţi la B!?

... Ooof, asta mai lipsea, neică, să mă ia sub aripa ei ocrotitoare! N-am mai zis nimic, da' Hari cică:

– Dă, dom'ne-'ncoa' o ţigară!

... Pardon? Asta ce avea, nene; ce a apucat-o!? A luat pachetu' de pe masă, a scos ultima kentană, şi-a pus-o în colţu' gurii, şi nu se uita la mine, da', aoleo: chestia cu bricheta!

– Vaaai, mamă, cum să fumezi aicea!? Zău, nu-i frumos; tu eşti fată!

– LASĂ-MĂ, DOMN'E, ÎN PACE! FUMEZ UNDE VREAU IO! DĂ-MI, BĂI, CHIBRITU' ĂLA, MAI REPEDE!

... Ce-avea, neică; era nebună!? Serios, că moşii de la cealaltă masă s-au întors şi au început să se uite ca la panaramă. Am vrut să-i aprind eu, da' mi-a smuls chibritu' din mînă, şi-a aprins, după care – TRANC! – mi l-a trîntit sub nas.

... Ooof, de ce făcea, domn'e, chestii de-astea!? Maică-sa a rămas tablou, da' nu înţeleg: dacă bricheta era problema, de ce nu mă întreba mai întîi!? Poftim, acu' pusese picior peste picior, bătea darabana pe masă şi se uita urît la moşi, adică „Ce vreţi, nene; ce vă holbați aşa!?”

... Aoleo! Am simţit o mînă peste mîna mea, pe masă, şi, cînd mă uit, maică-sa avea lacrimi în ochi.

– Tinuţ, voi sînteţi prieteni; nu-i aşa...?

– Termină, dom'ne! taci din gură!

– Tu ţii la Nini cît de cît...?

– Da, doamnă, sigur; nu vă faceţi...

– DACĂ MAI SCOŢI O VORBĂ, IO AM PLECAT!

– ... Tinuţule, io vă vreau binele; io înţeleg...

– ÎNŢELEGI PE DRACU'! VREI BİNELE PE DRACU'!!!

... Doamne, s-a ridicat brusc şi a luat-o spre ieşire! Am strigat după ea, da' degeaba, nici nu s-a uitat şi – BANG! – uşa. De ce era, dom'ne, aşa!? Adică, bun, poate maică-sa îi promisese înainte că n-o să zică nimic, da', totuşi, era maică-sa, avea şi ea dreptate din punctu' ei de vedere.

– Tinuţule, să fiţi cuminţi, mamă, că-i păcat de voi! Sînteţi încă mici; voi nu ştiţi...

– Lăsaţi, doamnă, îmi pare rău, da' să ştiţi că n-am...

M-a strîns puţin de mînă, adică nu-i nevoie, da', s-a uitat în ochii mei şi cică:

– Pot să am încredere în tine?

– Sigur, nu vă faceţi probleme...

... Ooof, m-a mai strîns o dată de mînă, da', nu ştiu, şi cu lacrimi în ochi, privirea aia tot era aiurea, parcă se uita de nu ştiu unde, de la sute de kilometri.

– Bine, atunci du-te şi vorbeşte cu ea...

– Dumneavoastră nu veniţi...?

– Mai rămîn puţin.

I-am zis „Săru'mîna!” şi am ieşit, da' Hari nu era pe nicăieri. M-am gîndit că mă aşteaptă după colţ, la „Romarta”, şi am traversat, da' nu era nici acolo... Ooof, de ce făcea, domn'e, figuri de-astea!? Serios, acasă nu cred că se cărase şi mi-era să nu facă alte tîmpenii, să se ducă pe la Ina sau pe la Dana şi la noapte să doarmă acolo, ca să se răzbune. Îţi dai seama: după aia mă-sa poate credea că-i la mine şi începea demenţa cu telefoanele pe la toţi, poate dădea şi la Miliţie... M-am învîrtit puţin, m-am uitat în dreapta şi-n stînga, da' nu ştiam dacă plecase pe jos sau se dusese la troleibuz şi pînă la urmă am luat-o spre staţie; m-am gîndit să iau un troleibuz şi să mă uit pe geam,

dacă o vedeam pe 6 Martie să cobor la prima, la Kogălniceanu... Ooof, simţeam că o iau razna, da' măcar să-mi zică de ce s-a şucărit, domn'e; ce naiba făcusem!? Bun, de-acord, am fost cel mai mare bou să mă bag în pat, peste ea, dimineaţa, da' la Capşa, la început, cînd a zis că vrea şi ea frappe, totu' părea O.K.; filmu' s-a rupt cînd a văzut că nu mai am bricheta şi după aia, cînd a început maică-sa cu „Tinuţ, voi sînteţi prieteni?"

... Ce porcărie, nene! Adică eu am simţit de ieri că-i semn rău şi o să se întîmple ceva, da' de ce nu m-a întrebat: Ce-ai făcut, bă, ai pierdut-o!? Că îi spuneam, poate îi spuneam chiar adevăru', cu baba, cît am putut să fiu de prost, da' măcar să-mi explice, domn'e: era cumva cadou' de la maică-sa pentru taică-su, de nu ştiu cînd, din tinereţile lor, sau care-i treaba? Bun, atunci îmi ceream scuze, nici o problemă, spuneam că îmi pare rău, da' aşa, ce să înţeleg dacă îmi trîntea chibritu' sub nas şi se căra!?

... Ooof, mi-era să nu ne despărţim dintr-o prostie, că ar fi fost păcat, nu durase nici măcar o săptămînă, da'... nu, nene, NU! Luam primu' troleibuz, mă uitam după ea, şi, dacă nu era, cum ajungeam acasă începeam cu telefoanele pe la Ina, pe la Dana, peste tot, numai să ştiu şi eu care-i treaba. Serios, fiindcă, dacă nu dădeam acum, după aia începeam cu analizele, cu „dacă" şi cu „parcă", şi poate nu mai dădeam deloc. Da' mi-era să nu aducă vorba despre maică-sa: dacă-i ziceam „Ştii, are şi ea dreptate, din punctu' ei de vedere", parcă văd că începea să ţipe şi îmi trîntea iar telefonu'. Ce dracu' discutaseră, domn'e, în sufragerie...? Că prea mă luase dimineaţă cu „încrederea", şi maică-sa după aia tot cu „încrederea", şi...

OOOF, UITE-O ÎN STAŢIE, DOMN'E! Ajunsesem la Universitate şi m-am uitat că venea un 84; mă gîndeam să o iau la fugă, să-l prind, da' am văzut-o acolo: se aşezase pe scările de la

Istorie, stătea cu fruntea în palme şi cred că bocea. M-am apropiat, a ridicat capu' să se uite cît e ceasu' şi m-a văzut:

– Hai, domn'e, odată, că mă grăbesc!

– Da' unde pleci...?

– Mă duc la taică-miu.

... Pardon? Aaa, am înţeles: asta aşa, ca să se răzbune pe maică-sa. Bravos, nene, păi aşa mi-ar conveni şi mie: cînd mă supăra mămica, mă duceam fuga-fuga la tăticu', şi, cînd mă supăra tăticu'– tac! – înapoi în braţe la mămica...

– Serios? Da' maică-ta ştie?

– Ştie, domn'e; nu-i mai lua atîta apărarea! Vineri după-masă întotdeauna mă duc la taică-miu.

... Zău, neică? Păi şi mie nu puteai să-mi zici dinainte? Ce chestie, deci o zi pe săptămînă se ducea la ta-su...

– Bine, da' ce faci; eşti șucărită?

– Păi cum ai vrea să fiu!? Zi: te-a mai întrebat ceva...?

– Ce să mă întrebe?... Aaa, nu, stai liniştită! A zis să fim cuminţi, că sîntem copii; treburi de-astea.

– FIR-AR A DRACU' DE VACĂ!!!

– Hai, domn'e, lasă acuma...! Auzi, da' pe mine te-ai supărat? Nu, serios, îmi pare rău, am vrut să-ţi zic de brichetă, da' n-am avut cînd.

– Ce brichetă? Da' ce, ai pierdut-o?

– Din păcate, cred că mi-a căzut din buzunar, îmi pare rău, pe bune, da' nu de-aia te-ai supărat...?

– Nu, domn'e, nu de-aia! Dă-o dracu’ de brichetă; ai pierdut-o – ai pierdut-o, da' de ce i-ai zis maică-mii chestia aia...?

– Ce chestie?

– Hai, nu te mai face că nu ştii!

– Ce, domn'e, că sîntem prieteni şi că ţin la tine...?

– Daaa, ţii de nu mai poţi! De-aia te muţi la B... Pardon!?

– Stai, domn'e; fii serioasă! Aia am zis-o şi io de draci, că n-am chef să-mi pună maică-ta pile la Vlaicu.

– Şi nu te muţi?

– Nu ştiu, mai văd io la toamnă, da' care-i problema?

... Ce făcea, domn'e, iar plîngea? Stai, mă nene, ce-a înţeles deşteapta, că, dacă mă mut la B, ne despărţim...?

– Stai, domn'e; stai puţin! Io cred că ai înţeles tu aiurea...

– IO AM ÎNŢELES AIUREA!? Dimineaţă îi tot trăgeai cu „încrederea”, da', cum se-ntîmplă ceva, tu, repede: „Mă mut la B!”... Te mai apuci să-i zici şi maică-mii, deşteptule!

... Ooof, Doamne! Unde dai şi unde crapă; asta înţelesese ea!?... Da, neică, sigur, fiindcă atunci începuse cu fazele, cu ţigara cu moşii, de nu pricepeam eu ce are: tocmai zisesem tîmpenia cu mutatu' la B, şi după aia, cînd a mai început şi maică-sa cu „Voi sînteţi prieteni?” şi „Tu ţii la Hari cît de cît?” – clar!

– Stai, domn'e, tu vorbeşti serios!? Tu chiar ai crezut că de-aia am zis, fiindcă vreau să ne despărţim?... Ooof, îmi pare rău, pe bune; te rog să mă ierţi, da' nu mi-am dat seama! Eu ziceam să mă mut la B tocmai ca să fim împreună, adică să nu mai fim în clasă, cu toţi tîmpiţii...

– Da' de ce; ţi-e ruşine cu mine?

– Cum să-mi fie, neică, ruşine!? Ooof, bine, hai că nu mă mai mut nicăieri, lasă-mă dracu'!

– Păi să nu te mai muţi!... Auzi? Da' chiar: tu ţii la mine aşa, cît de cît...?

– Da, domn'e, da' nu ţi-am scris şi acolo, în oracol? Io cred că te-ai prins...

– M-am prins, da' zi şi tu aşa, cum trebuie!

– Unde vrei să-ţi zic, domn'e; aici, în stație? Hai să mergem noi undeva, hai mai bine pe la...

– Aaa, nu pot acu'! Ți-am zis, trebuie să merg la taică-miu, O.K., dacă nu vrei...

– ... Ooof, bine, poftim: te iubesc! Acu' e bine...? Da', mîine ce faci, vii la bairam?

– ... Aaa, la tine? Da' părinţii tăi nu-s acasă?

– De ce, crezi că nu te lasă maică-ta? Îi dau io un telefon şi-i zic...

– Lasă, nu-i mai da tu atîtea telefoane! Cine ziceai că mai vine...?

– Bodi, domn'e, tipu' ăla cu concertu', şi Mimi, cu prietena lui.

– Aha, bine, da' stăm toată noaptea...?

– Păi... io aşa aş vrea, da', dacă nu poţi, nici o problemă, te conduc mai devreme.

– Pe mine!? Da' pe prietenii tăi nu-i conduci...?

– Unde să-i conduc? N-auzi că-s de la mine, de la blocuri!?

– Şi ce dacă? Poate-i conduci şi tu pînă la uşă, mai devreme.

... Pardon!? Ce vroia asta, neică; adică să-i dau afară din casă!?... Aaa, m-am prins, adică...

ZBOOOING!

39. BODI ÎN UNGARIA

... Deh, nene, ce să mai zic!? Am condus-o vizavi, la statui, a luat un 84, că taică-su cică stătea pe la mama dracu', prin Balta Albă, şi totu' e bine cînd se termină cu bine; mai erau mai puţin de... douăşapte de ore şi – ţoing-ţoing! Da' asta vorbea serios, cu „condusu'"? Păi ar fi fost nemaipomenit, îţi dai seama; eu, din partea mea, îi „conduceam" şi de la douăşpe sau unu, fiindcă Bodi oricum trebuia să fie în formă poimîine dimineaţa, la concert, da'... hmmm!

Nu ştiu, mi-era să nu fi zis doar aşa, ca să se răzbune pe maică-sa, și după aia să nu-i pară rău, că eu tot n-am înţeles: pînă la urmă era sau nu virgină? Că, dacă era... sau te pomeneşti că vroia chestia aia, pe bune!? Adică zisesem eu că o iubesc, şi gata, de-acu' nu mai contează. Păi da, nene, bine, corect, m-aş fi bucurat din suflet, da' întrebarea e*:* dacă era? Aşa, în principiu, știam eu care-i treaba, da', totuşi, cu virginele e puţin mai complicat și... ce naiba să fac, să mă duc diseară la Panda? Cam repede, neică, plus că Paraşuta era în inventar şi de unde s-o iau pe Panda; să mă duc direct la ea acasă şi: Bonsoar, dragă, uite, am venit şi eu în chestiunea cu problema!? Bun, să zicem că, prin absurd, mă duceam, da' dacă după aia mă trezeam că Hari nu-i virgină...?

... Ooof, nu ştiu; am coborît din 88 şi am luat-o spre casă, da' m-a apucat o oboseală sinistră, parcă aveam cîlţi în cap. Serios, cred că ajungeam, haleam ceva şi pentru prima oară în viaţa mea trăgeam draperiile şi băgăm o oră-două de somn, să cază mămicuţa mea pe spate de uimire. Şi diseară neapărat vorbeam cu Bodi, să văd dacă-i zisese ta-su de bairam şi să-l întreb cum naiba se

cheamă trupa, că azi-noapte era s-o iau razna; cred că de aia am visat tîmpenii.

Pe bune, mă băgasem în pat şi vroiam să mă gîndesc la faza cu concertu', fiindcă mă obseda porcăria cu baba, cu „buric pe buric”, da' nu reuşeam de nici-o culoare, fiindcă eu nu fusesem la repetiţiile de la Teatru' Mic şi nici măcar nu ştiam cum se cheamă trupa. Adică numele nu conta, da', orişicît, mi-ar fi plăcut să fie ceva puţin la mişto, nu ca numele de trupe româneşti. Ceva gen... – m-am gîndit puţin, da' îmi veneau în minte numai chestii cu „aj” şi amestecam trupa din Bucureşti cu trupa de la mare, cică: Nu-ş' ce, vă urăm o seară de neuitat cu formaţia „Traforaj” – yeee! Sau: vă invităm la dans în compania formaţiei „Bandaj”! And so on – „Etaj”, „Cuplaj”, „Bruiaj”, „Bagaj”, „Baraj”, „Garaj” – numa' tîmpenii.

Ia, nene, zic, ia să încercăm noi şi altfel, să nu fie cu rimă. M-am concentrat puţin, am închis ochii, da' cică:... Restant... Astrahan... Gondola... Năravu... Patent... Surghiun... Strapontina... Macaz, şi tot aşa, aiurea, parcă erau nume de trăpaşi de pe hipodromu' din Ploieşti. Am deschis ochii şi zic: Stai, domn'e; ce fac io aici!? Că nu mergea aşa, să dai nume din' burtă: trebuia să ştii cum cîntă, sau măcar cum îi cheamă pe toţi, să combini nişte litere pe-acolo, sau să-ţi aminteşti vreo poantă de la repetiţii, da' de unde-atîtea poante de la repetiţii dacă Bodi nu-mi povestise nimic?

Bun, am zis că le dau dracu' de nume, mă culc şi mîine îl întreb pe Bodi, fiindcă probabil de oftică îmi veneau în cap numai tîmpenii, da' prea tîrziu. Făcusem greşeala să mă gîndesc şi au început să-mi vină aşa, la grămadă: Buzunar, Coridor Separat, Bodega, Trotineta, Iureş, Dambla, Delir, Molar, Căni Logofăt, Sonar, Năut, Arnăut, Plosca, Rădvan, Talente, Gigi Tomberon, Varice, Cumnate, Cumetre, Cumsecade, Nineta, Nic, Ninive, Niţel, Şniţel, Nacela, Boris, Diego, Din, Ghinion, Ghiaur,

Giumbuşluc, Muşeţel, Batiscaf, Matos Chinuri, Scandal, Pervaz, Inventar, Balast, Ba... nu-ş' ce Pazvante, Temistocle, Hidrant, Gura de incendiu, Sînu' lui Avram, Bumbeşti-Livezeni, Baba cu chiloţi de tablă, Pixu' ienicerului... prostia mea din cap; fir-aş al dracu' de idiot!

Astea le-am scos acum, normal, că nu mai ţin minte tot ce-mi trecea prin cap azi-noapte, da', clar, o luasem rău de tot pe arătură, şi am zis să mai fac o ultimă încercare fără substantive, numai cu alte părţi de vorbire. Cică:... Pe bune... Pesemne... Pe îndelete... Eventual... Musai... Poftim... Poftiţi... Potolește-te, Încetează... Permiteţi?

– Ce să-ţi „permit”, fată!? Iar vorbeşti singură?

... AOLEO, MIMI, NEICĂ! Era pe bancă, la scară, nu ştiu cum naiba nu l-am văzut.

– Aaa, salut, Mimache!

– Salut! Ce mai faci, i-ai tras-o?

– ... OOOF! NU, DOM'NE, ŞI NU MĂ MAI TERORIZA ATÎTA!

– Aoleo, mînca-ţi-aş, iartă-mă! Da' ce-ai; eşti supărat...?

– Nu, da' nu-i acu' momentu' să-ncepi cu miştou' tău ieftin.

– Ce-ai, neică; te-ai certat cu Smaranda?

– Nu, de ce să mă cert!?... Apropo, da' tu ai vorbit cu Mirela?

– Care Mirela...?

– Aaa, pardon; cuuu... LETIȚIA!

– ... Aaa, bine! Ce vrei, băi, dacă nu pot să ţin minte cum o cheamă pe... Ştrudel aia a ta!?

– Gata, neică, atunci nici io nu pot, da', zi: ai vorbit cu Nataşa?

– Vorbesc diseară, că mă duc la Margi.

– Care Margi, neică!? Iar faci mişto...?

– Nu fac, dragă, nici un mişto! Margi, prietena lu’ Cristina; ce, n-ai cunoscut-o...!?

... Care „Margi”, neică? Aaa, da', parcă; una mai aşa, nu contează!

– Ba da, O.K., da'-i zici de bairam, da?

– Îi zic, da' nu vrei să vii şi tu?

– Unde, fată...?

– La Margi.

... Pardon? Ce naiba să caut eu „la Margi”, că o singură dată o văzusem pe „Margi” asta: era Mimi cu ea şi cu Cristina, la scară la mine, şi bună ziua-bună ziua.

– Diseară...? Da' de ce să vin; dă un ceai?

– Dacă o rogi tu frumos, la sfîrşit poate-ţi dă şi un ceai. Hai, lasă vraja! Nu vrei să te culci cu ea?... ZBOOOING!

– Cum să mă culc, nene, cu ea...?

– Aşa-bine: vezi că acolo, între picioare, are o...

– Mimache, tu vorbeşti serios...?

– Da, neică, de ce să nu vorbesc!? Nu ziceai că asta, cum o cheamă, a ta, e virgină? Sau nu mai e?

– Nu ştiu, domn'e, nu sînt sigur, da' explică-mi şi mie: ce să caut eu cu tine la Margi?

– Păi, ce, nu v-aţi cunoscut? Fata e pe liber şi te simpatizează, să ştii; de-atunci mă întreabă mereu „Ce mai face Tinuţ?”

– ... Aaa, pe bune!? În halu' ăsta am ajuns s-o obsedez!?

– Da, bine, cum vrei tu, da' te complici prea mult.

– Nu mă complic, neică, deloc, da' nici aşa, să mă duci tu de mînă, ca la vaccin!

– Nu te duc de mînă, da' aici ai nimerit-o: prima oară cam aşa e, ca la vaccin...

– ... Aaa, da, domn'e, exact! Uitasem că tu te-ai dus prima oară la asistenta aia medicală. Ia zi: unde ți-a făcut vaccinu', în fund...?,

– În fund o s-o faci tu cu unguroaica ta, fleţule!

– Daaa, sigur, acu' jigneşte-mă, umileşte-mă! Io vorbesc serios domn'e; cum procedăm: mă duc cu tine şi iete, dragă, ţi l-am adus şi io pe ăsta, la dezvirginat!”...!?

– Nu, dragă, nu aşa! Aşa mă ştii tu pe mine...!? Mergem în vizită, că e şi Cristina, îţi facem lipeala, şi, după aia, dacă ţine cioaca...

– CE CIOACĂ, NENE; CARE CIOACĂ!? CE SĂ CAUT EU CU TINE ŞI CU CRISTINA LA... MARGI!?

– Iar ţipi?

– Ooof, nu ţip, Mimache, da', pe bune, tu chiar nu-ţi dai seama!? Gagicile se cam prind la faza asta, şi una e simpatizatu', alta e...

– Lasă, bre, mergi pă burtă, că Margi n-are taine! Habar n-ai ce prăjitură eşti pentru aia!

– ... Zău, nene, asta am ajuns io, „prăjitură”!? Mersi, eşti drăguţ, eşti foarte amabil, da'... auzi? Pe unde stă fata asta?

– Prin Pajura.

– Păi vezi, Mimache!? Ce să caut io la Marginea lumii, cînd o am aici, la doi paşi, pe don'șoara Panda!?

Nu, serios; tipa aia era o brunetă aşa, înaltă, creaţă, destul bună în felu' ei, da' avea nările cam... aşa, nu ştiu cum să zic.

Panda era de o mie de ori mai mişto, tăticu'. Plus că, dacă e vorba pe-aşa, Panda chiar că n-avea nici o taină.

– ... Of-of-of, bătrîneţe-haine-grele! Bine, du-te tu la Panda, că probabil amicu' tău Bodi ţi-a dat ideea, da' fii atent, io atît îţi zic: după aia să nu vii la mine să-mi plîngi pe umăr. Ai înţeles?

– Am înţeles, Mimache, da' să ştii că nu Bodi mi-a dat ideea, fiindcă Bodi nu mai e cu Panda de nu ştiu cînd şi pe Bodi nu-l preocupă atîta ce fac io cu viaţa mea sexuală. Ai înţeles?

– Zău!? Am înțeles, da' atunci înseamnă că ori eşti prost, ori minți prost.

– Da, nene, bine, sînt... cum vrei tu, da' de ce să nu mă duc la Panda? Las' că ştiu, îmi iau un prezervativ şi... ştiu io, da' care-i problema?

– Care-i problema!? Băi fraiere, tu de ce crezi că s-a despărţit Bodi de Panda?

– De ce, pentru că-i nimfomană...? Şi ce dacă? Una mică, acolo, ce contează!? Că n-am chef de altceva; după o noapte, salut, ne despărţim...

– 'Ai, lasă-mă! Bravo, înseamnă că te-ai gîndit la toate, da', după o noapte cu Panda, să ştii că s-ar putea să te desparţi tu de altceva...

– Lasă, nene, că nu mă despart io de Hari! Asta-i aşa, vorba ta, ca să-mi încep şi io...

– NU DE HARI, BLEGULE! De... pula ta o să te desparţi!

– ... Zău, neică!? şi la Margi a ta n-o să mă despart de nimic?

– Păi io de ce crezi că ți-am zis!? Aşa, că umblu io cu chestii de-astea, de nebun!? Margi e fată deşteaptă, fraiere; ai ce discuta cu ea!

– Ai, lasă-mă! Oaaa, să mori tu!? L-a citit şi pă Şopănhauăr...?

– Nu în sensu' ăsta, boule! Ştie cum să te ia şi tipa e haioasă, face ca foca.

– ... Pardon!? De unde ştii, Mimache? I-ai pus tu o minge pe nas şi... ha-ha-ha!

– BOULE! VITĂ-'NCĂLŢATĂ! ADICĂ... NU POT IO S-O IMIT, DA' FACE AŞA: UH-UH!

... Aaa, bon, am înţeles! M-a apucat un rîs de era să cad de pe bancă, nene, fiindcă tipa chiar semăna cu o focă; era mai smeadă, avea nările alea rotunjite, şi îţi dai seama: te duceai frumos la ea, chestii, poveşti, vrăjeală pe-acolo, da', cînd să treci şi tu la treabă: UH-UH!

... ÎRGH! Ce făcea ăsta, nene!? Doamne, tîmpit era: m-a prins în cravaşă, a început să strîngă, şi cică:

– ZI, NENICĂ: VII LA MARGI!?

– ... AAAH! GATA, BĂI, PIUA, DĂ-TE DRACU'! HAI CĂ VIIIN!... Uuuf!

– Vin Mimache, pe onoarea mea că vin şi, să vedem, dacă e cuminte, poate îi aduc un peşte proaspăt, da'...

– Zău!? Bine, cum vrei, da' vezi, io atît îţi zic: peștele de la cap se-mpute!

– Eee, las' că-l bag la congelator, da'... auzi? Nu, serios, Mimache; fii atent cum facem: o să vin, dacă insişti atîta, da' azi, sînt puţin obosit şi vreau

să mă culc, mîine seară avem bairam, să nu te prind că nu vii; după aia, duminică dimineaţa mergem la Bodi, la concert, şi...

– Nu mai mergem. A picat treaba. M-am întîlnit pe la prînz cu Bodi şi cică nu mai cîntă... ZBOOOING!

– Cum, nene, de ce să pice...?

– Aşa; cică vor să-i bage la sfîrşit, după Iris, şi lui nu-i convine.

... OAAA, NU SE POATE, NEICĂ, ASTA MAI LIPSEA ACU', DUPĂ TOATE PORCĂRIILE!

– CUM, NENE; E PROST!? Hai pe la el; îi zicem să bage o solistică sau, mama dracu', să cînte nişte Van Halen, nişte... orice, hai, pe bune! Şi, dacă nu vrea, îi bagi tu o căpăţînă-n gură! Îi bag şi io o căpăţînă-n gură, şi vedem noi, îl convingem...

– Vorbeşte, băi, mai încet, că te-aude!

– Lasă, nene, să m-audă; păi ce-i PORCĂRIA ASTA!? Îşi face trupă, repetă două luni şi după aia îşi bagă picioarele!? Haaai, Mimoiule, hai şi tu, poate se răzgîndeşte!

– Fii serios, neică; unde vrei să merg!? Io ţi-am zis mai demult, da' n-ai vrut să mă crezi. Şi, oricum, gagiu' se cară...

– Unde se cară, domn'e; la mare? Păi n-ai zis că la mare pleacă...

– Nu, că nu mai pleacă nici la mare... Adică poate pleacă încolo, da' nu mai cîntă.

– De ce nu mai cîntă, domn'e...? ZI, NEICĂ, NU MĂ FIERBE ATÎTA!

– Ooof, m-ai înnebunit! Bine, hai că-ţi zic, da' fii atent: muci cu ăştia, de pe scară de la tine, cu securistu' ăla care sare cu paraşuta!

– Cu cine, cu Chiru...? Aoleo, da' ce s-a-ntîmplat...?

– Gagiu' pleacă în Ungaria.

– Cum, nene, în Ungaria...?

– Da, dom'ne; se căsătoreşte cu unguroaica aia. Aşa, ca tine.

– ... Stai, dom'ne; tu faci mişto!? Păi nu ziceai că-i curvă şi nu-ş' ce...?

– De formă, băi Tănase, că aşa se procedează: se căsătoreşte, pleacă acolo, şi după aia, în două-trei luni, divorţează. Ai înţeles?

– ... Să mori tu!? Ţi-a zis el treaba asta?

– Eh, na; cum să-mi zică!? Calu' mi-a zis.

– Care „cal”, neică!?

– Unu', Semaca, nu-l știi tu...

– ... Zău!? Da' ăla de unde ştie?

– Ştie, că el i-a făcut lipeala cu unguroaica...

... Nu se poate, nene! Mi-am amintit discuția de alaltăieri, cînd m-a condus Bodi la uşă, după chestia cu benzile, şi înseamnă că era adevărat: de ce zisese tipu' că „românu-i deştept” şi „de-aia nu poţi să faci nimic în ţara asta”? Mie mi se părea că a luat-o razna cu „muzica-i pierdere de timp” şi chestii, da' omu' nu putea să-mi zică direct, şi atunci m-a luat mai la sentiment, fiindcă se gîndea că o să plece şi n-o să mai vorbim; de-aia îi tot trăgea cu „româna” şi cu talentu' meu la scris, adică să-mi bag minţile în cap, să n-ajung ca el. Doamne; eu credeam că face mişto şi mă grăbeam să mă întâlnesc cu Hari, da' el vorbea aşa, nu ştiu cum, cu limbă de moarte...

– Cum, băi, şi iar îşi face trupă acolo; iar o ia de la capăt...!?

– Fii serios! Ăia au trupe ca lumea, fată; crezi tu că-l aşteaptă pe Bodi!? Şi de unde bani? Acolo-i mai scump, tăticu', nu prea ţine figura...

– Păi și...? Să nu-mi spui că ştie ungureşte!

– Și ce, nu poate să-nveţe? Îl învaţă aia: fekete-mekete, draci-laci...

– Stai, dom'ne, păi nu ziceai că se căsătorește de formă, că divorţează!? Ce-i tîmpit; vrea să se stabilească în Ungaria...!?

– Nu ştiu, neică; poate după aia se cară-n Germania sau în America, da' ungurii n-o duc rău, să ştii. Nu-i ca aici: la început poate-i dă nişte bani

unguroaica; îşi deschide-un butic, şi după aia vede el, se descurcă; poate se-apucă de ţoale...

– Ce-şi deschide...?

– Un butic, loază! Un magazin de-ăla mic...

– Aaa! Da', cum adică să se apuce de ţoale...?

– Aşa-bine; nu ştiai că Bodi face ţoale? Uite, raiaţii ăştia de pe mine el mi i-a strîmtat! Dacă are tipare şi maşină, restu-i simplu: face blugi, geci, şi vara poa' să vină aicea, la mare, şi-i vinde. Calu' a făcut optzeci de mii vara trecută; acu' e boier, îşi ia Dacie!

– Stai, domn'e, bine, am înţeles, da' cu Box ce face...?

– Dă-l dracu' de Box! Îl lasă cu ai lui, ce vrei să facă!? De comă eşti, băi!... Ooof, ascultă la mine: mai bine hai la Margi! Mai ai ăla...?

– Ce „ăla”...?

– Ce ţi-am dat io...

– Aaa, lasă-mă dracu'! Nu-l mai am.

– Aoleo! Da' ce-ai făcut cu el!? Ţi l-ai pus?

– Nu!... Adică puţin, după aia, da' auzi, Mimi...?

– BAI, TU EŞTI PROST!? CUM ADICĂ „DUPĂ AIA”, CE-NSEAMNĂ LA TINE „DUPĂ AIA”!?

– Ooof, Doamne! LASĂ-MĂ, nenică, acu'; N-AUZI că...!

– ZI, OMULE, ODATĂ: CE-AI FĂCUT!?

– NIMIC, NA! NIMICU' NIMICULUI N-AM FĂCUT! M-AM CĂCAT PĂ MINE, NA!!! ALTCEVA MAI VREI SĂ ŞTII!?

... Aoleo, nasol; pauză de boceală! Am făcut stînga-'mprejur, am intrat în scară şi am luat-o la goană, în sus, că mi s-a pus un nod nasol în gît şi n-aveam chef să mă vadă Mimi. Ce penibil, neică: ăsta poate credea că-s impotent sau că am păţit ceva la Hari, da', nu ştiu, după toate tîmpeniile de azi, asta era picătura care umpluse paharu'. Serios, simţeam că dau în zbengă; poate mă duceam acu' la uşă, la Chiru, şi: Pssst! Auzi, jupîne!? Vezi că neisprăvitu' ăla de la doi, ştii mata care, ăla de se

dă mare artist, mare boem, vrea să fugă în Un-ga-ri-a! Şo pă el, mînca-ţi-aş, că după aia vrea să facă bişniţă cu blugi pe-aici, prin ţara noastră!

40. PE TERASĂ

... Ooof, Doamne! Pe la doi, am vrut să mă opresc puţin, să mă calmez, da' atunci au început să-mi curgă lacrimile de-a binelea. Am strîns din dinţi şi am luat-o la goană, săream cîte patru trepte deodată, da' mi-era groază să nu apară vreun vecin. Şi unde naiba mă duceam!? Dacă veniseră ai mei, nu puteam să mă duc acasă să mă vadă în halu' ăsta!

... Aaa, ştiu! Am ajuns la patru, da' am urcat mai departe şi am ieşit pe terasă. Am pus cîrligu' la uşă, m-am apucat de balustradă, şi... – rupere de nori, tăticu'! Plîngeam cu sughiţuri, nu pricep de unde naiba ieşeau atîtea lacrimi, că nu mai plînsesem de... cred că dintr-a şasea sau a şaptea, da', nu ştiu, mi se părea cea mai mare porcărie: bine, domn'e, să se care în Ungaria, dacă aşa vrea el, da' de ce să nu mai cînte!? Dacă tot ştia că se cară, să cînte, nene, în legea lui, să-i bage undeva pe toţi; ce-i mai păsa!? Vroiam să-l văd şi eu măcar o dată, că Mimi îl văzuse, la repetiţie, la teatru, da' eu nici la aia n-am fost, de alaltăieri mă tot gîndeam cum o să fie duminică, mai făcusem prostia să-i zic şi lu' Hari, şi poftim! Serios, dacă tot trebuia să plec în tabără, măcar atîta, nene, să merg cu Hari la concert şi să fie mişto; ceream eu prea mult de la viaţă?

Ceream prea puţin, aia e, da' şi-o luaseră toţi în cap, şi... chiar, neică! Eu nu mai dau nici un bairam, să fie clar! Du-te, nene, învîrtindu-te; du-te... era să zic eu unde să se ducă, da' ce rost mai avea!? Dacă făcea greşeala să vină şi cu... bozgoroaica aia împuţită, curva dracu'... GNARH! – nu ştiu ce-i făceam, cred că-i rupeam picioarele, o aruncam de la etaju' patru, să n-am parte! Adică nu-i făceam nimic, normal, că nu puteam să mă

răzbun ca prostu', da' cum să-l invit, domn'e, şi să mă fac după-aia că mă distrez!?

La început poate mă făceam că plouă, da', dacă mai şi pileam ceva, pînă la urmă parcă văd că începeam cu „Hai, Bodi, cîntă, Bodi!”, să mă fac tot eu de rahat. Şi, dacă făcea mişto, îi băgam scurt o mînă în beregată, şi: DE CE VREI, MĂ, SĂ PLECI ÎN UNGARIA; DE CE!? Adică, treaba lui cu Ungaria; nu puteam eu să-l opresc, da' numele, neică, numele trupei; nu cred că puteam să mă abţin, şi la un moment dat tot îi băgăm: Auzi, Bodi? Mult succes şi fericire în noua ta viaţă, mă băiatule, da' zi şi mie cum se cheamă trupa aia de rahat cu care nu mai cînţi...?

... Adică nu-l mai întrebam nimic, dă-l dracu'; să se ducă unde o şti! Serios, în fond şi la urma urmei, fiecare cu viaţa lui; ce-i purtam eu atîta de grijă lu’ Bodi!? Cu muzicile oricum se terminase şi prieteni nu eram, că n-aveam cum să fim; degeaba făceau ăştia mişto cu „Bodi al meu”. Aş fi vrut eu să fie al meu, da' era mai mare şi, nu ştiu, mă obişnuisem să-l ştiu acolo, la el, la doi; mi se părea aiurea să mă întorc la anu' de la şcoală, să mă uit în sus şi să văd fereastra lui închisă...

Adică dă-o dracu' de fereastră; poate luam o piatră şi i-o spărgeam acuma, da' tot nu-mi venea să cred: cum să facă Bodi bişniţă cu blugi, la mare!? Aşa, înţeleg, toţi ziceau că în România situaţia s-a împuţit şi lumea pleacă, şi pe-ai mei îi auzeam, la masă, că nu ştiu care coleg de-al lor a rămas şi că, să vezi, cutăriţă pleacă şi el într-o excursie şi o să rămînă, da' ăştia erau ditamai doctorii, nene, aveau patruzeci-cincizeci de ani; Bodi ce naiba făcea? Nu, serios; mai bine cînta pe-aici, prin cîrciumi: chitarist la mare, tăticu'! Care-i problema: cîntai degajat, lume pe la mese, n-aveai treabă cu nimeni, şi ce putea să fie mai mişto decît să stai aşa toată vara!? Aveai camera ta, cu strictu' necesar – periuţa de dinţi, două tricouri, o pereche de blugi – şi păcat că nu era vară decît trei luni; ar

fi fost mişto s-o ţii aşa tot anu': ziua plajă, baie, nu-ş' ce, seara la program şi, după program, nemţoaice într-o veselie; ce-i trebuia să se căsătorească!?

... Ooof! Parcă mi-a mai trecut puţin, da' ştii care-i culmea? Eu încă de dimineaţă am presimţit ceva, fiindcă visu' de azi-noapte prea fusese aiurea. Mai întîi mă apucase deliru' cu numele trupei, da' după aia, ca să scap, am zis: Ia să mă gîndesc eu la ceva frumos, cum o să mă duc la mare cu Hari, cum o să mergem noi la Bodi şi o să dansăm pe-acolo, şi după aia poate visez. Adică aşa, doar de fază, fiindcă în realitate plecam în tabără, da' pe chestia asta nu mă mai complicam iar cu troleibuze şi cu trenuri, unde dormeam şi ce făceam pînă seara; mă gîndeam cum ar fi să ne întîlnim direct la Bodi.

Am închis ochii... 5... 4... 3... 2... 1 şi – aha! Deci mare, noapte, muzică de undeva, de pe faleză, da' parcă era la Eforie, nu la Mamaia, şi n-aveam chef să visez mai tîrziu prostia aia a mea dintr-a şaptea, cînd nici n-o ştiam pe Hari. Am dat pe viteza 75, adică am mărit compasu', am intrat în restaurantu' de unde se auzea muzica, şi părea să fie restaurantu' lu’ Bodi, da' zic: Nu mă interesează! Dacă nu-i Bodi, mă duc undeva, mă uit în oglindă, şi, dacă-s mic, o dau dracu'; aprind lumina şi mă gîndesc la altceva.

Intru, nu-ş' ce, şi parcă nu prea semăna cu nimic, da' la un moment dat văd într-un colţ un paravan: Tan-ta-naaa! Un paravan de-ăsta văzusem şi la Mamaia, anu' trecut, cînd am fost cu taică-miu şi cu maică-mea pe terasa unde cînta Bodi, paravane se puneau în general pentru trupe, ca să nu-i deranjeze nimeni cînd haleau, în pauză.

Mi-am luat inima în dinţi, m-am făcut că dau puţin tîrcoale, m-am chiombit, şi Bodi nu era, da' tipii din trupă haleau friptane cu cartofi prăjiţi şi unu' dintre ei părea mai ţigănos: nu zicea Mimi de clăparu' lu’ Bodi că-i ţigan, da' cînta şi Mozart şi Chopin de moare lumea? Chiar lîngă el era un

tacîm liber şi m-am gîndit că Bodi o fi pe undeva, prin hotel, cu unguroaica, şi mi-era puţin ruşine, da' pînă la urmă m-am dus: Bună seara, poftă bună! Nu vă supăraţi, în formaţia asta cînta un băiat, Bogdan...?

Pauză; mi s-a părut că se uită cam aiurea, şi cică: Bogdan şi mai cum...? Am încercat să-mi amintesc cum îl cheamă pe Bodi pe numele de familie, da' nu-mi venea decît „Bodi"; nu ştiu de ce naiba, fiindcă nu visam încă pe bune. „Bodi" nu puteam să-i zic, fiindcă „Bodi" îi spuneam numai noi, pe-aici, prin curte, şi m-am blocat, era cît pe ce să renunţ, da' am zis: Un tip mai mare, chitarist; sînt un prieten de-al lui...

La care gagiu' rămîne cu furculiţa la gură şi cică: Aaa, Bodi a plecat! Nu mai cîntă cu noi de anu' trecut. Ceea ce era perfect adevărat, neică: dacă m-aş fi dus în realitate la Mamaia, Bodi cîntase anu' trecut cu tipii ăia din Constanţa, da' anu' ăsta nu mai cînta, deci oricine putea să-mi zică: „Nu mai cîntă aici de anu' trecut". Şi culmea e că tipu' a avut o privire cam aiurea, parcă ştia că Bodi pleacă în Ungaria şi credea că eu sînt securist. Adică nu chiar „securist", că, orişicît, n-aveam faţă de securist, da', nu ştiu, în fine, că întreb aşa, la derută, ca să-mi bag nasu' unde nu-mi fierbe oala.

Chestia e că azi-noapte, normal, eu n-aveam de unde să ştiu faza cu Ungaria şi m-am blocat: cum adică „de anu' trecut"? Ştiam că Bodi cîntase anu' trecut cu tipii din Constanţa, fiindcă îmi zisese Mimi, da' eu anu' trecut n-am fost la Mamaia, şi de ce să nu cînte şi anu' ăsta...? Era cît pe ce să-l întreb pe ţigănos în ce an sîntem; poate credea că-s damblagiu, fiindcă m-am speriat puţin; în jur nu era nici o oglindă, nici o vitrină, nimic, şi zic: Aoleo, nu cumva sînt într-a şaptea...!?

Credeam că visez pe bune şi am vrut să aprind lumina, să mă dezmeticesc, da' am deschis ochii şi nu visam. I-am închis la loc, da', dacă Bodi nu era,

nu mai aveam unde să mă duc, şi atunci m-am gîndit să merg la hotel. Poate Bodi era acolo, sau poate era Hari, sau măcar ai mei, da' înainte poate găseam dracu' o oglindă, că asta era cel mai nasol: nu reuşeam să mă văd deloc la faţă.

Era cam tîrziu, zece sau unşpe noaptea, da' m-am uitat puţin în jur şi părea să fie Mamaia, capătu' ăla dinspre Hanu' Piraţilor, şi hotelu' era chiar acolo, deci nu mai trebuia să caut. Am intrat şi m-am dus la recepţie, să caut o oglindă, da', cînd mă vede, recepţionera îmi zîmbeşte, parcă ne ştiam de hă-hăăă, scoate o cheie de sub tejghea, şi cică: Poftiţi!

Am rămas tablou, îţi dai seama, da' tipa nu părea să fie recepţionera de anu' trecut, de la hotelu' unde am stat cu ai mei, şi zic: Tan-ta-naaa! Fii atent că începe! I-am zîmbit femeii, i-am zis „Mulţumesc!", şi atunci văd în spatele ei, pe perete, o ditamai oglinda. Mă uit şi, nici o problemă: eu eram, slavă Domnului! Adică eu ăsta de-acum, dintr-a zecea, nu „eu" aşa, în general...

Buuun. Aveam în mînă para de lemn de la cheie şi am văzut scris 39, deci etaju' trei. Culmea e că încă nu dormeam pe bune şi mi-era să nu fie o greşeală, să dau peste altcineva în cameră, da' am luat-o spre lift şi am zis: O fi camera lu' Bodi, nene; poate gagiu' de-abia a venit şi clăparu' ori nu ştie, ori n-a vrut să-mi zică. Nu discutasem cu Bodi şi era cam absurd, da', dacă nu apărea el, poate apărea măcar Hari, că nu eram anu' trecut, şi ar fi fost culmea să apară ai mei.

Am coborît la trei, am mers tot culoaru' ăla cu mochetă şi cu aplice chioare, am descuiat, am intrat fără probleme, da' în cameră nu era nimeni; pustiu. M-am uitat puţin, am cotrobăit şi prin dulap, da' n-am găsit nimic, numai o pungă goală sub pat şi o lamă ruginită pe policioara de deasupra chiuvetei, la baie, da' cu ocazia asta m-am uitat iar în oglindă şi eu eram. Adică nu mă vedeam prea bine la faţă, da' vedeam cum mă uit

în oglindă şi eram O.K, nici o problemă, deci puteam să mai aştept, poate pînă la urmă se întîmpla ceva.

Am ieşit din baie şi patu' era moale, cearşafu' mişto, apretat, nu venisem cu nimic la mine, da' am zis: Pînă una alta, ia să fac eu un duş. M-am întors în baie, am dat drumu' la robinet, şi apă caldă era, slavă Domnului, în savonieră era un săpun mic, alb, că m-am băgat sub duş, da' am tras perdeaua, să nu vină Bodi să dea peste mine. Sau Hari, neică; ar fi fost culmea, da' nu vroiam eu să vină Hari cu mine la Mamaia, la Bodi...?

Ar fi fost chiar culmea şi bine'nţeles că n-a apărut nici o Hari da' peste vreo cinci minute, cînd m-am şters şi am deschis uşa, să ies din baie... ZBOOOING. Pe marginea patului era un tricou şi o pereche de chiloţi curaţi. Aşa, din oficiu, că mi-a venit să şi iar am crezut că visez. Nu visam, da', orişicît, dacă tot venisem la mare, n-aveam unde să dorm în altă parte, şi poate mai tîrziu apărea Bodi şi zicea să stau liniştit, că în noaptea asta el doarme în altă cameră, cu ştim noi cine, cu... GNARH! Da', mai ştii, după aia putea să apară şi Hari, că prea nu visasem eu niciodată cu Hari şi nici nu mai speram, da', totuşi, poate măcar aşa, cît de cît...

Am ieşit pe balcon, să fumez o ţigară, şi era plăcut: se auzea muzica de jos, de la restaurant, era lună plină, la cincizeci de metri se vedea marea, la orizont pîlpîiau luminiţe de la vapoare, ceru' era full de stele, mirosea a nisip şi a scoici, şi, din cînd în cînd, valurile: fleaşşşc! Culmea e că aveam tot kentane şi ţigara a durat destul de mult, vedeam cum înaintează jaru' la fiecare fum, parcă o fumam pe bune, da' zîmbeam, he-he-he, priveam orizontu', şi zic: Lasă, nene, oi fi ştiind eu ceva din moment ce zîmbesc aşa...

Pînă la urmă îmi terminam ţigara, mă întorceam în cameră şi mă întindeam în pat, da' nu chiar de tot: rămîneam într-o rînă, cu veioza aprinsă, şi

citeam o carte. Nu ştiu ce carte, fiindcă nu venisem cu nici o carte la mine şi stăteam puţin întors, nu se vedea decît colţu' paginii, în orice caz, părea ceva mişto, fiindcă citeam atent, uşa de la balcon o lăsasem deschisă, de dincolo parcă se auzeau nişte zgomote de gagică, şi nu ştiam dacă e Hari, da' mi-am amintit noaptea cu oracolu'. Citeam o carte, de asta sînt sigur, nu un oracol, da', oricum, aveam ce citi şi am zis că stau aşa pînă mîine, fiindcă parcă era o aluzie: cînd mă mai prinseseră pe mine zorii, nu duminică, în noaptea cu oracolu'...? Şi pe cine văzusem eu de la geam, atunci, în zori, cînd nu ştiam ce să scriu la „iubire" şi eram disperat, nu pe Bodi...?

În fine, deci am zis că stau şi citesc pînă prind răsăritu', că nu văzusem niciodată un răsărit la mare şi poate îl vedeam cu Hari sau cu Bodi, da' exact în clipa aia m-am întors. Adică nu eu, normal, eu-ăla din vis, care citea, s-a întors cu faţa spre mine, şi cîteva secunde m-am blocat, am crezut că vrea să-mi spună ceva. Serios; gagiu' se uita fix, parcă el mă visa pe mine, nu eu pe el, şi mi-a venit să-i fac scheme, să mişc o mînă, un picior, să bat un step, să văd dacă face ca Charlie Chaplin, adică dacă vrea să mă imite, da' nu se mişca deloc şi zic: Bun, atunci poate că eu visez, da', dacă visez de-adevăratelea, atunci care-i treaba cu cartea?

Am vrut să trag cu ochiu', să văd ce scrie pe copertă, poate era cartea mea, şi nenorocitu' o pusese pe noptieră, da' n-am mai apucat să văd ce scrie, fiindcă exact în secunda aia – tac! – a stins veioza. Asta mi s-a părut cea mai mare porcărie, nene! M-am chinuit să văd ce naiba face, fiindcă nu-mi venea să cred că am adormit şi visez că dorm, şi în cameră se mai vedea puţin, de la lună, da' tipu' a oftat, s-a întors cu curu' la mine şi după aia nu s-a mai întîmplat nimic. Am aşteptat puţin, da' părea să doarmă pe bune, şi zic: Pssst! Alo, băiatu'...! ALOOO, DON' REGIZOR, BAGĂ,

NENE, PE VITEZA '75, DOAR N-O SĂ STAU ACU' PÎNĂ MÎINE SĂ MĂ UIT LA MINE CUM SFORĂI!

... Nimic, linişte şi pace! Adică la un moment am auzit un şoarece, da' m-am chinuit să-mi dau seama dacă e acolo, la hotel, la Mamaia, sau aici, la Bucureşti, şi n-am reuşit. Fiindcă se auzea şi marea – fleaşşşc! – da' şoricelu' se auzea parcă mai tare: ziceai că valurile rod ţărmu' şi el roade marea... Sanchi, de fapt abia atunci adormisem pe bune şi mai departe nu ştiu ce am visat. Deşi e ciudat: dacă toată faza cu hotelu' şi cu marea a fost înainte să adorm, n-ar trebui s-o ţin minte, fiindcă în mod normal nu-ţi aminteşti decît visele de dimineaţă, dinainte de...

Ce fază: uite-i pe ai mei! Rămăsesem în picioare, mă uitam în jos, spre curte, şi l-am văzut pe taică-miu cu maşina: tocmai lua viraju' din capătu' aleii. Am crezut că e singur, da', cînd s-a mai apropiat, am văzut-o prin parbriz şi pe maică-mea, ceea ce înseamnă că, după serviciu, se duseseră amîndoi în oraş, să cumpere un cadou' pentru doctoru' ăla de la Ploieşti, la care mergeau mîine.

... Deh, în concluzie, degeaba venisem pe terasă, aşa că hai s-o iau şi eu către casă, da'... chiar, nene: ce coincidenţă! Peste un an sau doi şi noi ne mutam. Ai mei vroiau să cumpere un apartament de patru camere pe nu ştiu unde, parcă prin Militari, fiindcă în Panduri era mişto, zona era nemaipomenită, da' n-aveam decît două camere şi stăteam cam înghesuiţi. Mie nu prea îmi convenea, fiindcă mă obişnuisem aici, da', dacă Bodi se căra în Ungaria, mai bine, în fond. Cu Luci şi cu Tanana nu mai aveam texte, aşa că rămînea numai Mimi, da' Mimi dădea la anu' la Politehnică, Politehnica era în Militari, şi gagiu' putea să treacă pe la mine la orice oră din zi şi din noapte. Şi, dacă venea, mă ţinea el la curent cu noutăţile, fiindcă eu nu cred că mai veneam pe aici. Într-a cincea, cînd

m-am mutat de la bunică-mea, asta mi se păruse nemaipomenită, da' acu' ce rost mai avea? Să vin doar aşa, în vizită, ca să mă întîlnesc cu foştii vecini şi să mă întrebe unde m-am mutat, la ce liceu sînt, ce mai fac mămica, tăticu', n-aveam nici un chef.

... Chiar, nene, şi peste cîţiva ani culmea ar fi fost să mă întîlnesc la mare cu Bodi! Că ungurii n-aveau decît lacu' Balaton, veneau la noi pe litoral, şi poate ne întîlneam eu cu Hari şi el cu nevastă-sa, cu unguroaica. Adică, sanchi, pînă atunci sper că divorţa şi venea singur, da', oricum, ar fi fost cam aiurea. Ne întîlneam pe-acolo, întîmplător, şi: Ă-hăăă, ce mai faci, băi Tinuţ, îţi mai aduci aminte de mine, chestii-trestii!? Şi eu că „Da, domn'e, ă-hăăă, sigur că îmi aduc!", da' mai departe, pauză. Parcă văd că dădeam amîndoi din colţ în colţ, eu nu-l mai întrebam nimic de muzică, nici el pe mine, şi discutam aşa, într-o doară: Da' cutărescu ce mai face? Şi-i ziceam şi eu ce mai aflasem de la Mimi: Păi, aaa, că să vezi, Luci e bine-mersi; s-a lăsat de liceu şi lucrează la ta-su; vin împreună de la serviciu, cu motocicleta. Aha, da' Nacu'...? Dom'ne, cu Nacu e cam nasol, bea de stinge; îl aduce lumea de pe stradă acasă... Zău!? Păcat de el, da', apropo, Canţone mai trăieşte? Cum să nu, da' iar e la bulău, că nu ştiu ce-a făcut, a spart vitrina de la Alimentara, să-şi ia de băut. Aaa, nasol, înseamnă că s-a tîmpit rău de tot, da' ceilalţi ce mai fac? Păi, care ceilalţi? Nu ştiu, Chiru, Tudose, Abăluţă, care mai erau...? Aaa, domn'e, bine fac toţi, da' ce vrei să-ţi zic? Tot pe-acolo, prin curte, fiecare pe la scara lui.

... Ooof, de ce îmi zisese Mimi chestia cu Ungaria!? Pe bune, dacă îmi zicea doar porcăria cu concertu', poate mă ofticam mai nasol, da' mă duceam la Bodi şi îl convingeam să cînte duminică, pe cînd aşa nu-i mai ziceam nimic. La bairam îl chemam, fiindcă vorbisem deja cu Hari, vorbisem şi cu Mimi, şi ce naiba să le spun: Aăă,

să vezi, nu l-am mai invitat pe Bodi fiindcă nu vrea să-mi cînte mie duminică...? ÎI invitam, dă-l încolo, şi nu-l mai întrebam nimic, da', cine ştie, poate pînă la urmă spunea că s-a rezolvat cu ăia de la Circ şi cîntă. Adică nu fiindcă ţineam eu neapărat şi chestii, da' ar fi fost culmea să aflu după aia că toată lumea s-a dus la concert şi numai eu n-am fost.

... Chiar, neică, şi, dacă pleca în Ungaria, poate îi făceam un cadou mişto. Că, totuşi, nu se poate, mă duceam acum acasă şi singurele mele benzi erau de la Bodi. Şi, în sertaru' meu cu casete, – prima casetă, tot de la Bodi. Ştiu ce cadou îi făceam: Doors-u' meu original, „Strange Days", tăticu'! Sînt sigur că nu-l avea şi dă-l dracu' de disc; eu puteam să mi-l trag înainte, pe bandă. În Ungaria probabil se găsea pe toate drumurile, poate nici nu se mai complica să-l ia cu el, da' îi scriam ceva mişto pe copertă. Îi scriam: „Şi totuşi... nimic nu-i mai mişto decît muzica!"... Adică nu, fără „totuşi"; ce-i aia „totuşi"? Şi fără puncte-puncte, şi fără „muzica", doar era clar că-i muzică. Puneam data şi-i scriam: „De la prostu' ăla de Tinuţ". Atît.

... Chiar, neică, da', dacă Bodi nu mai avea concert, înseamnă că putea să stea la bairam pînă dimineaţa, şi ce naiba făceam cu Hari!? Adică, în fine, poate nu stătea el chiar pînă dimineaţa, da' nici nu puteam să-l dau afară, nu!? Că, orişicît, cu Hari, vorba ei, aveam tot timpu', da' pe Bodi nu ştiu cît îl mai vedeam. Aşa că o făceam lată, nenicule, nu discut, fiindcă şi cu Hari, mîine se „ împlinea o săptămînă de cînd eram împreună. Adică luni se împlinea o săptămînă, da' luni, din păcate, plecam în tabără, şi totu' începuse, de fapt, cînd mi-a dat oracolu', adică sîmbătă. Corect!?

Corect, aşa că mă duceam acasă, mă apucam să fac nişte selecţii de rock-uri şi de bluzane şi gata, nu mă mai gîndeam la nimic. Mîine dimineaţă eram cuminte, stăteam frumos şi trăgeam muzică,

da' pe la prînz, înainte să plece ai mei, parcă văd că maică-mea făcea o ultimă tentativă să mă ia cu forţa la Ploieşti... Chiar, nene, ce-ar fi să-mi bage: Da' de ce n-o inviţi şi pe Hari, s-o cunoaştem şi noi? Adică la Ploieşti, fiindcă mirosise ea ceva cu bairamu', şi mai bine să ne distrăm pe-acolo, sub ochii ei vigilenţi, cu tineretu' bovin din Ploieşti, decît să rămînem singuri acasă şi cine ştie ce prostii să facem, să nu care cumva să fumăm. Obligîndu-mă în felul acesta să mint că nu se poate, mergem la concert, la Bodi, ceea ce era cam penibil, fiindcă după aia poate se întîlnea cu Bodi, pe scări, şi începea cu „Felicitări, dragă, Boby!” şi chestii.

... Mda, fii atent că urca, cu taică-miu; erau probabil pe la unu': că i-am auzit tocurile. Şi ce dacă, nene!? Am scos cheia, descuiat şi am intrat în casă, fiindcă de bairam oricum se prind da' să se prindă; nu era şi casa mea!? Îi ziceam că... nu ştiu, mai văd eu ce-i ziceam, da' mîine pe la două, după ce se cărau spărgeam puşculiţa şi mă duceam la Alimentara să cumpăr băutură şi ceva de-ale gurii: sardele, parizer şi nu mai ştiu ce, nu prea se găsea nimic. Mai veneau şi ăştia cu ceva băutură, Hari o chemam mai devreme, pe la şase, să aibă timp să facă nişte sandvişuri, şi... TAN-TA-NAAA!

O făceam lată rău, dragi tovarăşi şi pretini, că prea pătimisem multe săptămîna asta; o ţineam într-un chef pînă dimineaţa şi dădeam la maximum, nu mă interesează, puteau să vină vecinii şi cu poliţia, da' după aia, din păcate, exact cînd rămîneam şi eu singur cu Hari, trebuia să ne apucăm să facem ordine. Asta-i situaţia; după aia o conduceam, veneam acasă, şi pe la unşpe poate mă culcam şi eu puţin, că eram frînt, da' trebuia să-mi pun ceasu', fiindcă pe la două se întorceau ai mei de la Ploieşti. Îi vedeam de la geam, cu maşina, şi mai aruncam o ultimă privire, să mă asigur că totu' e în regulă, da' ceva mai tîrziu parcă văd scena.

Noi trei în sufragerie, la masă, cu televizoru' deschis, şi maică-mea începînd cu aluziile subtile, ce frumos a fost la nuntă şi ce păcat că n-am vrut să vin şi eu, da', normal, trăgînd cu ochiu' să vadă dacă-s mahmur şi luîndu-mă aşa, mai pe departe: E, şi eu ce-am mai făcut?

– ... Aaa, păi stai să vezi: am fost la Bodi, la concert!

– Zău, la Boby al tău? Da', apropo, cîţi ani are băiatu' ăsta?

– Două'ştrei sau două'patru; nu mai ştiu.

– Zău!? Mulţi înainte, da' e la vreo facultate?

– El zice că dă la arhitectură, da' n-are şanse, că e mai mult prin cîrciumi, pe litoral, cu nemţoaicele de gît.

– Aha, deci a fost frumos. Şi cu cine ai mai fost?

– A fost bestial; am fost cu: Hari! Adică nu, pardon, cu: Margi!

– Care Margi? Aia care cîntă subţirel...?

– Nu, mama, Hari cîntă subţirel! Margi face ca foca.

– Aha, slavă Domnului, şi cine-a mai fost; te pomeneşti că Mimi al tău...?

– Nu, dom'ne; care Mimi? A fost ăla lung şi prost şi cu ălălalt, căruia-i put picioarele.

– Aha, golanii tăi, eram sigură, da' şi mai cine: ăla cu ochelari rotunzi?

– Nu, domn'e, ce să caute Nacu la concert la Bodi? Nu ştii că Bodi a făcut-o curvă pe Nadia şi tipu' s-a băşicat!?

– Aha, foarte bine, da' Limbric n-a fost şi el? Nu mai sînteţi prieteni?

– Nu, fiindcă măgaru' mi-a rupt kentanele alea două pe care le-am şutit lu' taică-miu.

– Eee, lasă dragă, e şi el mic, da' tu ce-ai mai făcut pe-acasă? Nu ţi-a fost urît singur?

– Nu prea, fiindcă am tras muzică, după aia am tras nişte muzică şi la sfîrşit am tras şi io nişte muzică.

– Aha, bine, şi pînă la ce oră ai stat cu Mimi să fumaţi şi să beţi ca porcii?

– ... Aaa, numai pînă pe la vreo unu', că eram cu Bodi şi cu gagicile şi după aia am pus şi noi de-o orgie.

– Ei, bravo, înseamnă că v-aţi simţit bine, da' nu v-aţi plictisit numai voi doi? A mai rămas ceva prin frigider?

– Nu, mama. Da, mama.

–SFÎRŞIT–